
MORMONS BOK

ÄNNU ETT JESU KRISTI
TESTAMENTE

MORMONS BOK

ÄNNU

ETT

JESU KRISTI

TESTAMENTE

MORMONS BOK

EN BERÄTTELSE SKRIVEN AV

MORMONS HAND

PÅ PLÅTAR

TAGEN FRÅN NEPHIS PLÅTAR

Den utgör en förkortning av uppteckningen om Nephis folk och likaså om lamaniterna. Skriven till lamaniterna, som är en återstod av Israels hus, och likaså till jude och icke-jude. Skriven efter befallning och likaså med profetians och uppenbarelsens ande. Skriven och förseglad och gömd åt Herren så att den inte skulle bli förstörd utan komma fram genom Guds gåva och makt för att översättas. Förseglad av Moronis hand och gömd åt Herren, för att i sinom tid komma fram genom icke-judarna och översättas genom Guds gåva.

Den omfattar också en förkortning tagen ur Ethers bok, som är en uppteckning om Jareds folk, som skingrades när Herren förbistrade människornas språk då de byggde ett torn för att nå upp till himlen. Avsedd att visa återstoden av Israels hus vilka stora ting Herren gjort för deras fäder samt att de skall få kunskap om Herrens förbund, att de inte är förskjutna för evigt, och likaså att övertyga jude och icke-jude om att JESUS är KRISTUS, den EVIGE GUDEN, som uppenbarar sig för alla nationer. Och om det nu finns fel är det människors misstag. Fördöm därför inte det som hör Gud till, så att ni kan bli befunda obefläckade inför Kristi domarsäte.

Ursprunglig översättning från plåtarna till engelska
av Joseph Smith d y

Första engelska upplagan utgiven i
Palmyra, New York, USA, år 1830.

INLEDNING

Mormons bok är en helig skrift jämförbar med Bibeln. Det är Men uppteckning om Guds handlingsätt gentemot Amerikas forna invånare och innehåller det eviga evangeliets fullhet.

Boken skrevs av många forntida profeter genom profetians och uppenbarelsens ande. Deras ord, skrivna på guldplåtar, citerades och förkortades av en profet och historiker vid namn Mormon. Uppteckningen är en berättelse om två stora civilisationer. Den ena kom från Jerusalem 600 f Kr och delades senare i två nationer, som kallas nephiter och lamaniter. Den andra kom långt tidigare, då Herren förbistrade språken vid Babels torn. Denna grupp kallas Jarediter. Efter tusentals år förgjordes alla utom lamaniterna, vilka utgör en del av indianernas förfäder.

Höjdpunkten i Mormons boks uppteckning är Herren Jesu Kristi egen verksamhet bland nephiterna strax efter sin uppståndelse. Boken förklarar evangeliets lärosatser, redogör för frälsningsplanen och visar människan vad hon måste göra för att få frid i detta liv och evig frälsning i livet härefter.

Sedan Mormon hade fullbordat sin uppteckning överlämnade han berättelsen till sin son Moroni, som själv skrev till några ord och gömde plåtarna i kullen Cumorah. Den 21 september 1823 visade sig samme Moroni, nu som förhålligad och uppstånden varelse, för profeten Joseph Smith och gav honom instruktioner om den forntida uppteckningen och om dess avsedda översättning till engelska språket.

Så småningom överlämnades plåtarna till Joseph Smith, som översatte dem genom Guds gåva och kraft. Uppteckningen utges nu på många språk som ett nytt och ytterligare vittne om att Jesus Kristus är den levande Gudens Son och att alla som kommer till honom och lyder evangeliets lagar och förordningar kan bli frälsta.

Om denna uppteckning sade profeten Joseph Smith: "Jag berättade för bröderna att Mormons bok var den mest felfria boken av alla på jorden och vår religions slutsten samt att en människa kommer närmare Gud genom att följa dess lärosatser än genom någon annan bok."

Förutom Joseph Smith lät Herren elva andra personer själva se guldplåtarna och bli särskilda vittnen om Mormons boks sannhet och gudomlighet. Deras skrivna vittnesbörd är här medtagna som "Tre vittnens vittnesbörd" och "Åtta vittnens vittnesbörd".

Vi inbjuder alla människor överallt att läsa Mormons bok, att i sitt hjärta begrunda det budskap den innehåller och sedan fråga Gud, den evige Fadern, i Kristi namn om boken är sann. De som följer

denna väg och frågar i tro får ett vittnesbörd om dess sannhet och gudomlighet genom den Helige Andens kraft (se Moroni 10:3–5).

De som får detta gudomliga vittnesbörd av den Helige Anden kommer också genom samma kraft att veta att Jesus Kristus är världens Frälsare, att Joseph Smith är hans uppenbarare och profet i dessa sista dagar samt att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är Herrens rike, än en gång grundat på jorden som förberedelse för Messias andra ankomst.

TRE VITTNENS VITTNESBÖRD

HÄRMED TILLKÄNNAGES för alla nationer, släkter, tungomål och folk till vilka detta verk kommer: Att vi genom Gud Faderns och vår Herre Jesu Kristi nåd har sett de plåtar som innehåller denna uppteckning, vilken är en uppteckning om Nephis folk och likaså om lamaniterna, deras bröder, och likaså om Jareds folk som kom från det omtalade tornet. Och vi vet också att de har översatts genom Guds gåva och kraft, ty hans röst har förkunnat det för oss. Därför vet vi med säkerhet att verket är sant. Vi vittnar också om att vi har sett de inristningar som finns på plåtarna. De har visats oss genom Guds kraft, och inte av människors. Vi förkunnar med allvarsamma ord att en Guds ängel kom ned från himlen, och han hade med sig plåtarna och lade dem framför våra ögon så att vi såg dem och inristningarna därpå, och vi vet att det är genom Gud Faderns och vår Herre Jesu Kristi nåd som vi såg och vittnar om att allt detta är sant, och det är förunderligt i våra ögon. Men Herrens röst befallde oss att bära vittne om detta. Därför, för att lyda Guds befallningar, vittnar vi om detta. Och vi vet att om vi är trofasta i Kristus, skall vi rena våra kläder från alla människors blod och befinnas obefläckade inför Kristi domarsäte och skall bo hos honom för evigt i himlarna. Och äran tillkommer Fadern och Sonen och den Helige Anden, vilka är en enda Gud. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

ÅTTA VITTNENS VITTNESBÖRD

HÄRMED TILLKÄNNAGES för alla nationer, släkter, tungomål och folk till vilka detta verk kommer: Att Joseph Smith d y, detta verks översättare, för oss har visat de plåtar som omtalats och som ser ut som om de vore av guld. Och alla de plåtar som nämnde Smith har översatt rörde vi vid med våra händer. Vi såg också inristningarna därpå, vilka alla såg ut att vara ett forntida och konstfärdigt hantverk. Och detta vittnar vi med allvarsamma ord om att nämnde Smith har visat oss, ty vi har sett och lyft plåtarna, och vet med säkerhet att nämnde Smith innehar de plåtar om vilka vi talat. Och vi ger våra namn till världen för att vittna inför världen om det vi har sett. Vi ljuger inte, ty Gud vittnar om det.

CHRISTIAN WHITMER	HIRAM PAGE
JAKOB WHITMER	JOSEPH SMITH D Ä
PETER WHITMER D Y	HYRUM SMITH
JOHN WHITMER	SAMUEL H SMITH

PROFETEN JOSEPH SMITHS VITTNESBÖRD

Profeten Joseph Smiths egna ord om Mormons boks framkomst lyder:

På kvällen den ... tjugoförsta september [1823] ... ägnade jag mig åt bön och vädjan till den allsmäktige Guden ...

Medan jag så höll på att åkalla Gud, upptäckte jag ett sken som visade sig i mitt rum och som tilltog tills rummet var ljusare än mitt på dagen, och samma ögonblick visade sig en person vid min säng, stående i luften, ty hans fötter rörde inte vid golvet.

Han bar en löst hängande, bländande vit mantel. Den var vitare än något jordiskt jag någonsin sett. Inte heller tror jag att något jordiskt skulle kunna göras så enastående vitt och strålande. Hans händer var bara, liksom armarna något ovanför handlederna. Även fötterna var bara, liksom benen något ovanför vristerna. Hans huvud och hals var också bara. Jag kunde se att han inte hade några andra kläder än denna dräkt, eftersom den var öppen så att jag såg hans bröst.

Inte endast var hans mantel enastående vit, utan hela hans person var bländande bortom all beskrivning, och hans ansikte liknade i sanning ljungelden. Rummet var enastående ljust, men inte så ljust som omedelbart runt hans person. Då jag först såg honom blev jag rädd, men fruktan lämnade mig snart.

Han kallade mig vid namn och sade till mig att han var en budbärare sänd från Guds närhet till mig och att hans namn var Moroni att Gud hade ett verk för mig att utföra och att mitt namn skulle hållas för gott och ont bland alla nationer, släkter och tungomål eller att man skulle tala både gott och ont om det bland alla folk.

Han sade att det fanns en bok förvarad, skriven på guldplåtar, som innehöll en berättelse om denna kontinents forna invånare och varifrån de härstammade. Han sade också att det eviga evangeliets fullhet fanns däri, så som Frälsaren gav det till de forna invånarna.

Han sade också att där fanns två stenar i silverbågar — och dessa stenar, fästa vid en bröstplåt, utgjorde det som kallas urim och tummim — förvarade tillsammans med plåtarna, och innehavet och användningen av dessa stenar var det som kännetecknade *siare* i forna eller gamla tider, och att Gud hade berett dem i avsikt att boken skulle kunna översättas.

* * * * *

Vidare sade han till mig att när jag fått de plåtar som han talat om — för tiden då jag skulle få dem var ännu inte inne — skulle jag inte visa dem för någon, inte heller bröstplåten med urim och tummim, utan endast för dem som jag skulle få befallning att visa

dem för. Om jag gjorde det skulle jag förgås. Medan han talade med mig om plåtarna, öppnade sig en syn för mitt inre så att jag såg den plats där plåtarna var förvarade, och detta så klart och tydligt att jag kände igen platsen när jag besökte den.

Efter detta samtal såg jag att ljuset i rummet börja samlas närmast omkring personen som hade talat till mig, och detta fortsatte tills rummet åter var mörkt, utom alldeles omkring honom. Då såg jag plötsligt liksom en väg öppna sig rakt upp till himlen, och han uppsteg tills han helt hade försvunnit, och rummet var som det varit innan detta himmelska ljus visade sig.

Jag låg och funderade på det besynnerliga som hade hänt och förundrades storligen över det som denne märklige budbärare sagt mig. Medan jag begrundade detta fann jag plötsligt att det åter började ljusna i rummet, och i samma ögonblick, tycktes det, stod samme himmelske budbärare än en gång vid min säng.

Han började återigen berätta detsamma som han sagt vid sitt första besök, utan minsta avvikelse. När han gjort detta, berättade han för mig om de svåra domar som skulle drabba jorden med stor ödeläggelse genom hungersnöd, svärd och farsoter, och att dessa svåra domar skulle drabba jorden i detta släktled. Sedan han sagt detta, uppsteg han igen som han gjort förut.

Vid det laget var de intryck som gjorts på mitt sinne så djupa att all sömn hade flytt från mina ögon, och jag låg överväldigad av häpnad över det som jag både hört och sett. Om döm om min förvåning, när jag åter såg samme budbärare vid min säng och hörde honom än en gång berätta och upprepa för mig detsamma som han sagt förut. Och han tillfogade en varning till mig och sade att Satan skulle försöka fresta mig (till följd av min fars familjs små omständigheter) att ta plåtarna i avsikt att bli rik. Detta förbjöd han mig och sade att jag inte fick ha något annat för ögonen då jag hämtade plåtarna än att förhärliga Gud, och inte fick påverkas av något annat motiv än att bygga upp hans rike. I annat fall kunde jag inte få dem.

Efter detta tredje besök uppsteg han åter till himlen som förut, och jag lämnades att på nytt begrunda det märkliga som jag just hade upplevt. Nästan genast efter det att den himmelske budbäraren för tredje gången hade lämnat mig gol tuppen, och jag fann att dagen började gry, så våra samtal måste ha varat nästan hela den natten.

Kort därefter steg jag upp och gick som vanligt till dagens nödvändiga sysslor. Men då jag försökte arbeta som vanligt, fann jag mina krafter så uttömda att jag var helt oförmögen till det. Min far, som arbetade tillsammans med mig, upptäckte att något fattades

mig och sade åt mig att gå hem. Jag började gå hemåt, men när jag försökte klättra över staketet omkring den åker där vi var, svek mig krafterna helt och hållet, och jag föll hjälplös till marken och låg en stund helt medvetlös.

Det första jag sedan minns var en röst som talade till mig och kallade mig vid namn. Jag tittade upp och såg samme budbärare stående över mitt huvud, omgiven av ljus som förut. Han upprepade sedan allt som han hade sagt mig föregående natt och befallde mig att gå till min far och berätta för honom om den syn och de befallningar som jag hade fått.

Jag lydde. Jag återvände till min far på åkern och upprepade alltsammans för honom. Han svarade mig att det var från Gud och sade åt mig att gå och göra som budbäraren hade befallt. Jag lämnade åkern och gick till den plats där budbäraren sagt mig att plåtarna förvarades, och tack vare att den syn som jag haft om detta var så tydlig, kände jag igen platsen i samma ögonblick som jag kom dit.

I närheten av byn Manchester i Ontario County i New York ligger en stor kulle, den högsta av alla i trakten. På västra sidan av denna kulle, inte långt från toppen, under en stor sten, låg plåtarna förvarade i en stenkista. Stenen var tjock och upphöjd mitt på ovansidan och tunnare mot kanterna, så att mittpartiet var synligt ovanför marken medan kanten runt om var täckt med jord.

Efter att ha tagit bort jorden tog jag en hävstång som jag stack in under kanten på stenen, och med viss ansträngning lyfte jag upp den. Jag tittade in, och där såg jag verkligen plåtarna, urim och tummim och bröstplåten så som budbäraren hade sagt. Kistan de låg i hade gjorts genom att stenar sammanfogats med något slags cement. I botten på kistan låg två stenar på tvären, och på dessa stenar låg plåtarna och de andra föremålen tillsammans med dem.

Jag försökte ta ut dem men förbjöds av budbäraren och tillsades återigen, att tiden att ta fram dem ännu inte hade kommit, och inte heller skulle komma förrän fyra år senare. Men han sade till mig att jag skulle komma till samma plats precis ett år senare och att han skulle möta mig där samt att jag skulle fortsätta att göra så tills tiden var inne att ta emot plåtarna.

Jag gick följaktligen dit varje år som jag blivit befalld, och varje gång fann jag samme budbärare där och fick vid våra samtal undervisning och kunskap av honom om vad Herren skulle göra samt hur och på vilket sätt hans rike skulle ledas i de sista dagarna.

* * * * *

Slutligen kom stunden då jag skulle få plåtarna, urim och tummim och bröstplåten. Den tjuogoandra dagen i september

artonhundra-tjugosju, sedan jag som vanligt efter ännu ett år hade gått till den plats där de förvarades, överlämnade samme himmelske budbärare dem till mig med tillsägelsen att jag skulle vara ansvarig för dem. Om jag av ovarsamhet eller genom någon försummelse från min sida blev av med dem skulle jag bli avskuren, men om jag ansträngde mig på alla sätt för att bevara dem tills han, budbäraren, kom och hämtade dem, skulle de bli beskyddade.

Jag förstod snart orsaken till att jag hade fått så stränga tillsägelser att ha dem i säkert förvar, och varför budbäraren hade sagt att när jag gjort det som krävdes av mig, skulle han komma och hämta dem. Ty så snart det blivit känt att jag hade dem, gjordes de ihärdigaste ansträngningar för att ta dem ifrån mig. Varje tänkbar list användes i detta syfte. Förföljelsen blev bittrare och svårare än förut, och många bevakade mig ständigt för att om möjligt ta dem ifrån mig. Men genom Guds visdom förblev de i säkert förvar i mina händer till jag med dem utfört det som fordrades av mig. När budbäraren som avtalat kom för att hämta dem, överlämnade jag dem till honom, och han har dem i sin vård intill denna dag, som är den andra dagen i maj artonhundra-trettioåtta.”

Den fullständiga berättelsen återfinns i Joseph Smith — Historien, i Den kostbara pärlan samt i *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas historia), volym 1, kapitel 1 till och med 6.

Den forntida uppteckning som således kom fram ur jorden liksom rösten från ett folk som talar ur stoftet, och som översattes till vår tids språk genom Guds gåva och makt enligt vad som omvittnas genom gudomlig bekräftelse, utgavs för första gången på engelska år 1830 under namnet THE BOOK OF MORMON.

MORMONS BOK

Mormons bok är en helig uppteckning om folk i det forna Amerika och inristades på plåtar av metall. Fyra slags metallplåtar omtalas i boken:

1. *Nephis plåtar*, som var av två slag: de mindre plåtarna och de större plåtarna. De förra ägnades i synnerhet åt andliga frågor och profeternas verksamhet och undervisning, medan de senare till största delen upptog berörda folks timliga historia (1 Nephi 9:2–4). Från och med Mosiahs tid innehåller emellertid de större plåtarna också ting av stor andlig betydelse.
2. *Mormons plåtar*, som består av en förkortning av Nephis större plåtar, gjord av Mormon med många kommentarer. Dessa plåtar innehöll också en fortsättning av den historia som skrevs av Mormon samt tillägg av hans son Moroni.
3. *Ethers plåtar*, som berättar Jarediternas historia. Denna uppteckning förkortades av Moroni, som lade till egna kommentarer och infogade uppteckningen i den allmänna historien under titeln "Ethers bok".
4. *Plåtarna av mässing* som Lehis folk medförde från Jerusalem år 600 f Kr. Dessa innehöll "de fem Moseböckerna ... och även en uppteckning om judarna från begynnelsen ... fram till inledningen av judakungen Sidkias regering, och även de heliga profeternas profetior" (1 Nephi 5:11–13). Många citat från dessa plåtar med citat ur Jesaja och andra bibliska och i Bibeln icke nämnda profeter återges i Mormons bok.

Mormons bok omfattar femton huvuddelar eller avdelningar, med ett undantag kallade böcker, där varje bok bär sin huvudförfattares namn. Den första delen (de sex första böckerna, till och med Omni) är en översättning från Nephis mindre plåtar. Mellan Omnis och Mosiahs böcker finns ett tillägg som heter Mormons ord. Detta tillägg förbinder den uppteckning som inristats på de mindre plåtarna med Mormons sammandrag av de större plåtarna.

Den längsta delen, som omfattar Mosiah till och med Mormon kapitel sju, är en översättning av Mormons sammandrag av Nephis större plåtar. Den avslutande delen, från Mormon kapitel åtta till bokens slut, inristades av Mormons son Moroni, som efter att ha avslutat uppteckningen över sin fars liv, gjorde en förkortning av Jarediternas uppteckning (under namnet Ethers bok) och senare lade till de delar som kallas Moronis bok.

Under eller omkring år 421 e Kr förseglade Moroni, den siste av

nephiternas profeter och historiker, den heliga uppteckningen och gömde den åt Herren för att den skulle komma fram i de sista dagarna, så som Guds röst förutsagt genom hans forntida profeter. År 1823 e Kr besökte samme Moroni, nu som uppstånden person, profeten Joseph Smith och överlämnade senare plåtarna till honom.

Om denna upplaga: Vissa mindre fel i texten har förts vidare i tidigare engelska upplagor av Mormons bok. Denna upplaga innehåller de rättelser som behövts för att materialet skall överensstämma med ursprungligt manuskript och tidiga upplagor som rättats av profeten Joseph Smith.

MORMONS BOK

<i>Namn</i>	<i>Sida</i>
Nephis första bok	1
Nephis andra bok	59
Jakobs bok	131
Enos bok	152
Jaroms bok	155
Omnis bok	157
Mormons ord	160
Mosiahs bok	162
Almas bok	233
Helamans bok	419
Tredje Nephi	464
Fjärde Nephi	530
Mormons bok	534
Ethers bok	556
Moronis bok	592

NEPHIS FÖRSTA BOK

HANS REGERING OCH ANDLIGA VERKSAMHET

En berättelse om Lehi och hans hustru Sariah och hans fyra söner som hette (med början från den äldste) Laman, Lemuel, Sam och Nephi. Herren uppmanar Lehi att dra ut ur Jerusalems land, eftersom han profeterar för folket om deras ondska och de traktar efter hans liv. Han färdas tre dagsresor ut i vildmarken med sin familj. Nephi tar med sig sina bröder och återvänder till Jerusalems land för att hämta judarnas uppteckning. Berättelsen om deras lidanden. De tar Ismaels döttrar till hustru. De tar med sig sina familjer och drar ut i vildmarken. Deras lidanden och bedrövelser i vildmarken. Deras färdväg. De kommer till de stora vattnen. Nephis bröder sätter sig upp emot honom. Han tystar dem och bygger ett fartyg. De ger platsen namnet Ymnighet. De far över de stora vattnen till det utlovade landet, och så vidare. Detta är enligt Nephis berättelse, eller med andra ord: Jag, Nephi, skrev denna uppteckning.

KAPITEL 1

Nephi påbörjar uppteckningen om sitt folk — Lehi ser i en syn en pelare av eld och läser ur en bok med profetior — Han prisar Gud, förutsäger Messias ankomst och profeterar om Jerusalems förstörelse. Han förföljs av judarna. Omkring 600 f Kr.

DÅ jag, ^aNephi, är född av ^bgoda ^cföräldrar har jag fått en del ^dundervisning i all min fars lärdom. Och fastän jag har erfärut många ^elidanden under min levnads lopp, har jag ändå storligen gynnats av Herren i

alla mina dagar. Ja, och då jag har fått stor kunskap om Guds godhet och ^fhemligheter, gör jag en ^guppteckning om vad jag har förehaft mig i mina dagar.

2 Ja, jag gör en uppteckning på min fars ^aspråk, som består av judarnas lärdom och egyptiernas språk.

3 Och jag vet att den uppteckning som jag gör är ^asann, och jag gör den med min egen hand, och jag gör den enligt min kunskap.

4 Ty det hände sig i början av det ^aförsta året av ^bSidkias, Juda kungs, regering (min far Lehi hade bott nära ^cJerusalem i alla

[1 NEPHI]

1 1a HFS Nephi,
Lehis son.
b Ords 22:1.
c L&F 68:25, 28.
HFS Föräldrar.
d Enos 1:1;
Mosiah 1:2-3.

HFS Undervisa.
e HFS Motgångar.
f HFS Guds
hemligheter.
g HFS Skrifterna.
2a Mosiah 1:2-4;
Morm 9:32-33.
3a 1 Ne 14:30;

Mosiah 1:6;
Eth 5:1-3; L&F 17:6.
4a HFS Kronologisk
översikt — 598 f Kr.
b 2 Krön 36:10;
Jer 52:3-5; Omni 1:15.
c 1 Krön 9:3.

sina dagar) att det samma år kom många ^aprofeter som profeterade för folket att de måste omvända sig, annars skulle den stora staden ^cJerusalem förstöras.

5 Därför hände det sig att medan min far ^aLehi gick åstad bad han till Herren, ja, av hela sitt ^bhjärta, för sitt folk.

6 Och det hände sig medan han bad till Herren, att en ^apelare av eld kom och vilade på en klippa framför honom. Och han såg och hörde mycket, och på grund av det han såg och hörde bävade och darrade han storligen.

7 Och det hände sig att han återvände till sitt eget hus nära Jerusalem. Och han kastade sig på sin säng, ^aöverväldigad av Anden och av det han hade sett.

8 Och medan han så var överväldigad av Anden fördes han bort i en ^asyn, ja, så att han såg ^bhimlarna öppna, och han tyckte sig se Gud sitta på sin tron, omgiven av otaliga skaror av änglar som föreföll sjunga och prisa sin Gud.

9 Och det hände sig att han såg En nedstiga ur himlens mitt, och han såg att dennes ^aglans överträffade solens vid middagstid.

10 Och han såg även ^atolv andra som följde honom, och deras klarhet överträffade stjärnornas på himlavalvet.

11 Och de kom ned och gick fram över jordens yta. Och den förste kom och ställde sig framför min far och gav honom en ^abok och sade till honom att han skulle läsa.

12 Och det hände sig att han, medan han läste, fylldes av ^aHerrens Ande.

13 Och han läste och sade: Ve, ve Jerusalem, ty jag har sett dina ^aavskryvdheter! Ja, och min far läste mycket om ^bJerusalem — att det skulle förstöras med sina invånare. Många skulle förgås genom svärd och många skulle ^bbortföras som fångar till Babylon.

14 Och det hände sig att när min far hade läst och sett många stora och förunderliga ting, utropade han många ord till Herren, såsom: Stora och förunderliga är dina verk, o Herre Gud Allsmäktig! Din tron är hög i himlarna och din makt och godhet och barmhärtighet är över alla jordens invånare. Och eftersom du är barmhärtig tillåter du inte att de som ^akommer till dig skall förgås!

4d 2 Kung 17:13–15;

2 Krön 36:15–16;

Jer 7:25–26.

HFS Profet.

e Jer 26:18; 2 Ne 1:4;

Hel 8:20.

5a HFS Lehi, Nephis far.

b Jak 5:16.

6a 2 Mos 13:21;

Hel 5:24, 43;

L&F 29:12;

JS—H 1:16.

7a Dan 10:8; 1 Ne 17:47;

Mose 1:9–10;

JS—H 1:20.

8a 1 Ne 5:4.

HFS Syner.

b Hes 1:1;

Apg 7:55–56;

1 Ne 11:14;

Hel 5:45–49;

L&F 137:1.

9a JS—H 1:16–17.

10a HFS Apostel.

11a Hes 2:9.

12a L&F 6:15.

13a 2 Kung 24:18–20;

2 Krön 36:14.

b 2 Kung 23:27; 24:2;

Jer 13:13–14;

2 Ne 1:4.

c 2 Kung 20:17–18;

2 Ne 25:10;

Omni 1:15.

14a Alma 5:33–36;

3 Ne 9:14.

15 Och med sådana ord talade min far då han prisade sin Gud, ty hans själ fröjdades och hela hans hjärta var fyllt på grund av det som han hade sett, ja, det som Herren hade visat honom.

16 Och nu ger jag, Nephi, inte en fullständig redogörelse för det som min far har skrivit, ty han har skrivit mycket som han såg i syner och i drömmar. Och han har även skrivit mycket som han ^aprofeterade och talade till sina barn, för vilket jag inte skall ge en fullständig redogörelse.

17 Men jag skall ge en redogörelse för vad jag har förehått mig i mina dagar. Se, jag gör en ^aförkortning av min fars ^buppteckning på plåtar som jag har gjort med mina egna händer. Sedan jag har förkortat min fars uppteckning skall jag därefter ge en redogörelse för mitt eget liv.

18 Därför vill jag att ni skall veta, att sedan Herren hade visat min far Lehi så många förunderliga ting, ja, om ^aJerusalems förstörelse, gick han ut bland folket och började ^bprofetera och förkunna för dem det som han hade både sett och hört.

19 Och det hände sig att judarna ^ahånade honom på grund av det han vittnade om dem, ty han vittnade i sanning om deras ogudaktighet och deras avskyvärdheter. Och han vittnade om att det han såg och hörde, och

även om att det han läste i boken, tydligt tillkännagav en ^bMessias ankomst och likaså världens återlösning.

20 Och när judarna hörde detta vredgades de på honom, ja, liksom på de forna profeterna som de hade ^adrivit ut och stenat och dräpt. Och de traktade även efter att beröva honom livet. Men se, jag, Nephi, skall visa er att Herrens ömma ^bbarmhärtighet är över alla dem som han har utvalt på grund av deras tro, så att han gör dem mäktiga, ja, ger dem kraft till befrielse.

KAPITEL 2

Lehi tar med sig sin familj ut i vildmarken vid Röda havet — De lämnar sina ägodelar — Lehi frambär ett offer åt Herren och lär sina söner att lyda befallningarna — Laman och Lemuel knotar över sin far — Nephi är lydig och ber i tro. Herren talar till honom, och han utses att råda över sina bröder. Omkring 600 f Kr.

Ty se, det hände sig att Herren talade till min far, ja, i en dröm, och sade till honom: Välsignad är du Lehi på grund av det du har gjort. Och eftersom du har varit trofast och förkunnat för detta folk det som jag befallde dig, traktar de efter att ^aberöva dig livet.

16a 1 Ne 7:1.

17a 1 Ne 9:2–5.

b 1 Ne 6:1–3; 19:1–6;

2 Ne 5:29–33;

L&F 10:38–46.

18a 2 Ne 25:9–10;

L&F 5:20.

b HFS Profetia,
profetera.

19a 2 Krön 36:15–16;

Jer 25:4;

1 Ne 2:13; 7:14.

b HFS Messias.

20a Hel 13:24–26.

b Alma 34:38;

L&F 46:15.

HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.

2 1a 1 Ne 7:14.

2 Och det hände sig att Herren i en ^adröm ^bbefalldes min far att han skulle ^cta med sig sin familj och bege sig ut i vildmarken.

3 Och det hände sig att han var ^alydig mot Herrens ord. Därför gjorde han som Herren befallde honom.

4 Och det hände sig att han begav sig ut i vildmarken. Och han lämnade sitt hus och sitt arveland och sitt guld och sitt silver och sina dyrbarheter och tog ingenting med sig utom sin familj och sina förnödenheter och tält och ^adrog ut i vildmarken.

5 Och han kom ned till gränstrakterna nära ^aRöda havets strand. Och han färdades i vildmarken i de gränstrakter som ligger närmare Röda havet. Och han färdades i vildmarken med sin familj som bestod av min mor Sariah och mina äldre bröder vilka var ^bLaman, Lemuel och Sam.

6 Och det hände sig att när han färdats tre dagar i vildmarken slog han upp sitt tält i en ^adal bredvid en flod med vatten.

7 Och det hände sig att han byggde ett ^aaltare av ^bstenar och frambar ett offer till Herren och gav ^ctack till Herren vår Gud.

8 Och det hände sig att han gav floden namnet Laman. Och den mynnade ut i Röda havet,

och dalen låg i gränstrakterna nära dess mynning.

9 Och när min far såg att flodens vatten mynnade ut i Röda havets källa, talade han till Laman och sade: O, att du måtte bli lik denna flod och ständigt rinna in i all rättfärdighets källa!

10 Och han talade även till Lemuel: O, att du måtte bli lik denna dal, fast och ståndaktig och orubblig i att lyda Herrens befallningar!

11 Så talade han eftersom Laman och Lemuel var så styvnackade. Ty se, de ^aknotade över sin ^bfar i många stycken eftersom han var en ^cman som såg syner och hade lämnat deras arveland och deras guld och deras silver och deras dyrbarheter och hade lett dem ut ur Jerusalems land för att förgås i vildmarken. Och detta sade de att han hade gjort på grund av sitt hjärtas dåraktiga inbillningar.

12 Och så knotade Laman och Lemuel, som var de äldsta, över sin far. Och de knotade eftersom de ^ainte förstod den Guds handlingssätt som hade skapat dem.

13 Inte heller trodde de att Jerusalem, den stora staden, kunde ^aförstöras enligt profeternas ord. Ja, de liknade de judar som fanns i Jerusalem och som traktade efter att beröva min far livet.

14 Och det hände sig att min

2a HFS Dröm.

b 1 Ne 5:8; 17:44.

c 1 Mos 12:1;

2 Ne 10:20; Eth 1:42;

Abr 2:3.

3a HFS Lyda, lydig,

lydnad.

4a 1 Ne 10:4; 19:8.

5a 1 Ne 16:14; L&F 17:1.

b HFS Laman.

6a 1 Ne 9:1.

7a 1 Mos 12:7-8;

2 Mos 24:4; Abr 2:17.

b 2 Mos 20:25;

5 Mos 27:5-6.

c HFS Tacksam,

tacksamhet,

tacksägelse.

11a 1 Ne 17:17.

HFS Klaga.

b Ords 20:20.

c 1 Ne 5:2-4.

12a Mose 4:6.

13a Jer 13:14; 1 Ne 1:13.

far talade till dem med "kraft i Lemuels dal, eftersom han var fylld av Anden, till dess deras kroppar ^bskakade inför honom. Och han tystade dem så att de inte vågade säga emot honom, varför de gjorde som han befälde dem.

15 Och min far bodde i ett tält.

16 Och det hände sig att jag, Nephi, som var mycket ung, men likväl stor till växten, även hade stor önskan att känna till "Guds hemligheter. Därför ropade jag till Herren, och se, han ^bbesökte mig och ^cuppmjukade mitt hjärta så att jag ^atrodde alla de ord som hade talats av min ^efar. Därför gjorde jag inte uppror emot honom så som mina bröder.

17 Och jag talade till Sam och lät honom veta vad Herren hade uppenbarat för mig genom sin Helige Ande. Och det hände sig att han trodde på mina ord.

18 Men se, Laman och Lemuel ville inte hörsamma mina ord. Och då jag ^asörjde över deras hjärtans hårdhet ropade jag till Herren för deras skull.

19 Och det hände sig att Herren talade till mig och sade: Välsignad är du Nephi för din ^atros skull, ty du har sökt mig flitigt med ödmjukt hjärta.

20 Och i den mån som ni håller i mina bud skall ni ^afå framgång och ledas till ett ^blöftets land, ja, ett land som jag har berett åt er, ja, ett land som är utvalt framför alla andra länder.

21 Och i den mån som dina bröder gör uppror emot dig, skall de bli ^aavskurna från Herrens närhet.

22 Och i den mån som du håller mina bud, skall du bli en ^astyresman och lärare över dina bröder.

23 Ty se, på den dag då de gör uppror emot mig skall jag ^aförbanna dem, ja, med en svår förbannelse, och de skall inte ha någon makt över dina avkomlingar, såvida inte även de gör uppror emot mig.

24 Och om så sker att de gör uppror emot mig, skall de bli ett ^agissel för dina avkomlingar för att ^bväcka dem till hågkomst.

KAPITEL 3

Lehis söner återvänder till Jerusalem för att hämta plåtarna av mässing — Laban vägrar lämna ut plåtarna — Nephi uppmanar och uppmuntrar sina bröder — Laban tar deras ägodelar och försöker döda dem — Laman och

14a HFS Kraft, makt.

b 1 Ne 17:45.

16a HFS Guds

hemligheter.

b Ps 8:4; Alma 17:10;

L&F 5:16.

HFS Uppenbarelse.

c 1 Kung 18:37; Alma 5:7.

d 1 Ne 11:5.

e HFS Far, jordisk;

Profet.

18a Alma 31:24;

3 Ne 7:16.

19a 1 Ne 7:12; 15:11.

20a Jos 1:7; 1 Ne 4:14;

Mosiah 1:7.

b 5 Mos 33:13–16;

1 Ne 5:5; 7:13;

Mose 7:17–18.

HFS Utlovade landet.

21a 2 Ne 5:20–24;

Alma 9:13–15; 38:1.

22a 1 Mos 37:8–11;

1 Ne 3:29.

23a 5 Mos 11:28;

1 Ne 12:22–23;

L&F 41:1.

24a Jos 23:13;

Dom 2:22–23.

b 2 Ne 5:25.

Lemuel slår Nephi och Sam, och tillrättavisas av en ängel. Omkring 600–592 f Kr.

OCH det hände sig att jag, Nephi, återvände till min fars tält efter att ha talat med Herren.

2 Och det hände sig att han talade till mig och sade: Se, jag har drömt en "dröm i vilken Herren befallde mig att du och dina bröder skall återvända till Jerusalem.

3 Ty se, Laban har judarnas uppteckning och likaså mina faders "släktlinjer, och de är inristade på plåtar av mässing.

4 Därför har Herren befallt mig att du och dina bröder skall bege er till Labans hus och söka efter uppteckningarna och föra dem hit ned till vildmarken.

5 Och se, nu knotar dina bröder och säger att det är något svårt jag har begärt av dem. Men se, jag har inte begärt det av dem, utan det är en Herrens befallning.

6 Gå därför, min son, så skall du gynnas av Herren eftersom du "inte har knotat.

7 Och det hände sig att jag, Nephi, sade till min far: Jag "skall gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet att Herren inte ger människobarnen några ^bbefallningar utan att "bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem.

8 Och det hände sig att när

min far hade hört dessa ord blev han mycket glad, ty han förstod att jag hade välsignats av Herren.

9 Och jag, Nephi, och mina bröder färdades i vildmarken med våra tält för att bege oss upp till Jerusalems land.

10 Och det hände sig att när vi hade kommit upp till Jerusalems land rådgjorde jag och mina bröder med varandra.

11 Och vi "kastade lott om vem av oss som skulle gå in i Labans hus. Och det hände sig att lotten föll på Laman. Och Laman gick in i Labans hus, och han talade med honom där han satt i sitt hus.

12 Och han begärde av Laban de uppteckningar som var inristade på plåtarna av mässing, vilka innehöll min fars "släktlinje.

13 Och se, det hände sig att Laban blev vred och kastade ut honom ur sin åsyn. Och han ville inte låta honom få uppteckningarna. Därför sade han till honom: Se, du är en rövare, och jag skall döda dig.

14 Men Laman flydde från honom och berättade för oss vad Laban hade gjort. Och vi började bli djupt bedrövade, och mina bröder stod i begrepp att återvända till min far i vildmarken.

15 Men se, jag sade till dem: Så sant Herren lever, och så sant vi lever, skall vi inte gå ned till

3 2a HFS Dröm.

3a 1 Ne 5:14.

6a HFS Stödja kyrkans ledare.

7a 1 Sam 17:32;

1 Kung 17:11–15.

HFS Tro; Lyda, lydig, lydnad.

b HFS Guds bud och befallningar.

c 1 Mos 18:14; Fil 4:13;

1 Ne 17:3, 50;

L&F 5:34.

11a Neh 10:34; Apg 1:26.

12a 1 Ne 3:3; 5:14.

vår far i vildmarken förrän vi har utfört det som Herren har befallt oss.

16 Låt oss därför vara trofasta i att lyda Herrens befallningar. Låt oss således gå ned till vår fars ^aarveland, ty se, han lämnade kvar guld och silver och alla slags rikedomar. Och allt detta har han gjort på grund av Herrens ^bbefallningar.

17 Ty han visste att Jerusalem måste ^aförstöras på grund av folkets ogudaktighet.

18 Ty se, de har ^aförkastat profeternas ord. Om därför min far skulle ha stannat kvar i landet sedan han ^bbefallts att fly ut ur landet, se, då skulle även han ha förgåtts. Därför måste han nödvändigtvis fly ut ur landet.

19 Och se, det är enligt Guds visdom att vi skall hämta dessa ^auppteckningar så att vi åt våra barn kan bevara våra fäders språk,

20 och likaså att vi åt dem kan ^abevara de ord som har talats genom alla de heliga profeternas mun, och som har överlämnats till dem genom Guds Ande och kraft från världens begynnelse ända tills nuvarande tid.

21 Och det hände sig att jag med sådana ord förmådde mina bröder att vara trofasta i att lyda Guds befallningar.

22 Och det hände sig att vi gick ned till vårt arveland, och vi

samlade ihop vårt ^aguld och vårt silver och våra dyrbarheter.

23 Och sedan vi hade samlat ihop detta gick vi åter upp till Labans hus.

24 Och det hände sig att vi gick in till Laban och begärde att han skulle ge oss de uppteckningar som var inristade på ^aplåtarna av mässing, för vilka vi skulle ge honom vårt guld och vårt silver och alla våra dyrbarheter.

25 Och det hände sig att när Laban såg våra ägodelar och att de var utomordentligt många, ^aeftertraktade han dem till den grad att han kastade ut oss och sände sina tjänare att döda oss så att han skulle kunna få våra ägodelar.

26 Och det hände sig att vi flydde från Labans tjänare, och vi tvingades lämna kvar våra ägodelar, och de föll i Labans händer.

27 Och det hände sig att vi flydde ut i vildmarken, och Labans tjänare hann inte upp oss, och vi gömde oss i en håla i en klippa.

28 Och det hände sig att Laman blev vred på mig och även på min far, och likaså var Lemuel, ty han lyssnade till Lamans ord. Därför talade Laman och Lemuel många ^ahårda ord till oss, sina yngre bröder, och de slog oss till och med med en käpp.

29 Och då de slog oss med en käpp, se, då hände det sig att

16a 1 Ne 2:4.

b 1 Ne 2:2; 4:34.

17a 2 Krön 36:16–20;

Jer 39:1–9; 1 Ne 1:13.

18a HFS Uppror,

upproriskhet.

b 1 Ne 16:8.

19a Omni 1:17;

Mosiah 1:2–6.

20a HFS Skrifterna —

Skrifter skall bevaras.

22a 1 Ne 2:4.

24a 1 Ne 3:3.

25a HFS Begär, begärelse.

28a 1 Ne 17:17–18.

en Herrens "ängel kom och stod framför dem. Och han talade till dem och sade: Varför slår ni er yngre bror med en käpp? Vet ni inte att Herren har utvalt honom till att vara en ^bstyresman över er, och detta för er ondkas skull? Se, ni skall gå upp till Jerusalem igen, och Herren skall överlämna Laban i era händer.

30 Och sedan "ängeln hade talat till oss avlägsnade han sig.

31 Och sedan ängeln hade avlägsnat sig började Laman och Lemuel återigen att "knota och sade: Hur är det möjligt att Herren skall överlämna Laban i våra händer? Se, han är en mäktig man, och han kan befalla över femtio, ja, han kan till och med döda femtio, så varför då inte oss?

KAPITEL 4

Nephi dräpte Laban på Herrens befallning och kommer över plåtarna av mässing genom list — Zoram väljer att förena sig med Lehis familj i vildmarken. Omkring 600–592 f Kr.

OCH det hände sig att jag talade till mina bröder och sade: Låt oss åter gå upp till Jerusalem, och låt oss ^atrofast lyda Herrens befallningar. Ty se, han är mäktigare än hela jorden och varför då inte ^bmäktigare än Laban och

hans femtio, ja, eller till och med än hans tiotusental?

2 Låt oss därför gå upp. Låt oss vara "starka som ^bMose. Ty han talade i sanning till "Röda havets vatten, och det delade sig åt båda sidor, och våra fäder gick igenom på torr mark, ut ur fångenskapen, och Faraos härar följde efter och dränktes i Röda havets vatten.

3 Se, ni vet att detta är sant. Och ni vet också att en "ängel har talat till er. Hur kan ni då tvivla? Låt oss gå upp! Herren kan befria oss liksom våra fäder och förgöra Laban liksom egyptierna.

4 När jag nu hade talat dessa ord var de fortfarande vreda och fortsatte att knota. Ändå följde de mig upp tills vi kom utanför Jerusalems murar.

5 Och det var natt, och jag fick dem att gömma sig utanför murarna. Och när de hade gömt sig smög jag, Nephi, in i staden och gick fram mot Labans hus.

6 Och jag ^aleddes av Anden utan att på ^bförhand veta vad jag skulle göra.

7 Ändå gick jag framåt, och då jag kom nära Labans hus såg jag en man, och han hade fallit till marken framför mig, ty han var drucken av vin.

8 Och när jag kom fram till honom fann jag att det var Laban.

9 Och jag såg hans "svärd och jag drog det ur dess skida. Och

29a 1 Ne 4:3; 7:10.

HFS Änglar.

b 1 Ne 2:22.

30a 1 Ne 16:28.

31a HFS Klaga.

4 1a HFS Mod, modig; Tro.

b 1 Ne 7:11–12.

2a 5 Mos 11:8.

b HFS Mose.

c 2 Mos 14:21;

1 Ne 17:26;

Mosiah 7:19.

3a 1 Ne 3:29–31; 7:10.

6a HFS Helige Anden, den; Inspiration, inspirera.

b Hebr 11:8.

9a 2 Ne 5:14; L&F 17:1.

dess fäste var av rent guld, och arbetet var utfört med stor konstfärdighet, och jag såg att dess klinga var av allra finaste stål.

10 Och det hände sig att jag "nödgrades av Anden att döda Laban, men jag sade i mitt hjärta: Aldrig någonsin har jag utgjutit människoblod. Och jag ryggade och önskade att jag skulle slippa dräpa honom.

11 Och Anden sade åter till mig: Se, "Herren har överlämnat honom i dina händer. Ja, och jag visste även att han hade traktat efter att beröva mig livet. Ja, och han ville inte hörsamma Herrens befallningar, och han hade också ^btagit våra ägodelar.

12 Och det hände sig att Anden åter sade till mig: Dröp honom, ty Herren har överlämnat honom i dina händer.

13 Se, Herren "dödar de ^bogudaktiga för att främja sina rättfärdiga avsikter. Det är "bättre att en människa förgås än att en nation nedsjunker och förgås i otro.

14 Och när nu jag, Nephi, hade hört dessa ord kom jag ihåg Herrens ord när han talade till mig i vildmarken och sade: "I den mån som dina avkomlingar håller mina ^bbud skall de få "framgång i ^dlöftets land.

15 Ja, och jag tänkte även på att de inte skulle kunna lyda

Herrens befallningar enligt Moses lag om de inte hade lagen.

16 Och jag visste även att "lagen var inristad på plåtarna av mässing.

17 Och vidare visste jag att Herren hade överlämnat Laban i mina händer i den avsikten att jag skulle kunna komma över i uppteckningarna enligt hans befallningar.

18 Därför lydde jag Andens röst och grep Laban i huvudhåret, och jag högg huvudet av honom med hans eget "svärd.

19 Och sedan jag hade huggit av Laban huvudet med hans eget svärd, tog jag hans kläder och satte dem på mig själv, ja, vartenda plagg. Och jag fäste hans rustning om mina höfter.

20 Och sedan jag hade gjort detta gick jag till Labans skattkammare. Och medan jag gick mot Labans skattkammare, se, då såg jag den av "Labans tjänare som hade nycklarna till skattkammaren. Och jag befallde honom med Labans röst att han skulle följa med mig in i skattkammaren.

21 Och han antog att jag var hans herre Laban, ty han såg kläderna och även svärdet som var fäst om mina höfter.

22 Och han talade med mig om judarnas äldste, eftersom han visste att hans herre Laban hade

10a Alma 14:11.

11a 1 Sam 17:41–49.

b 1 Ne 3:26.

13a 1 Ne 17:33–38;

L&F 98:31–32.

b HFS Ogudaktig, ogudaktighet.

c Alma 30:47.

14a Omni 1:6;

Mosiah 2:22;

Eth 2:7–12.

b HFS Guds bud och befallningar.

c 1 Ne 2:20.

d 1 Ne 17:13–14;

Jakob 2:12.

16a HFS Moses lag.

18a 1 Sam 17:51.

20a 2 Ne 1:30.

varit ute tillsammans med dem den kvällen.

23 Och jag talade med honom som om jag hade varit Laban.

24 Och jag sade även till honom att jag skulle föra inristningarna som fanns på "plåtarna av mässing till mina äldre bröder som var utanför murarna.

25 Och jag sade även till honom att han skulle följa med mig.

26 Och då han antog att jag talade om bröderna i kyrkan och att jag verkligen var den Laban som jag hade dräpt följde han med mig.

27 Och han talade många gånger till mig om judarnas äldste medan jag gick till mina bröder som var utanför murarna.

28 Och det hände sig att när Laman såg mig blev han mycket förskräckt liksom Lemuel och Sam. Och de flydde för mig eftersom de antog att jag var Laban, och att han hade dräpt mig och hade traktat efter att även beröva dem livet.

29 Och det hände sig att jag ropade på dem, och de hörde mig, varför de slutade fly för mig.

30 Och det hände sig att när Labans tjänare såg mina bröder började han darra och stod i begrepp att fly för mig och återvända till staden Jerusalem.

31 Och då jag, Nephi, var en man som var stor till växten och som likaså hade fått stor "styrka av Herren, grep jag Labans

tjänare och höll fast honom så att han inte skulle kunna fly.

32 Och det hände sig att jag sade till honom att om han hörsammade mina ord skulle vi, så sant Herren lever och så sant jag lever, skona hans liv, ja, om han hörsammade våra ord.

33 Och jag sade till honom, ja, med en "ed, att han inte behövde frukta och att han skulle bli en fri man liksom vi om han gick med oss ned i vildmarken.

34 Och jag talade även till honom och sade: Förvisso har Herren "befallt oss att göra detta. Och skall vi då inte vara nogga med att lyda Herrens befallningar? Så om du vill gå ned till vår far i vildmarken skall du få en plats bland oss.

35 Och det hände sig att "Zoram fattade mod genom de ord jag talade. Zoram var tjänarens namn, och han lovade att han skulle gå ned i vildmarken till vår far. Ja, och han svor oss även en ed att han alltifrån den stunden skulle stanna hos oss.

36 Vi ville att han skulle stanna hos oss av den anledningen att judarna inte skulle få kännedom om vår flykt ut i vildmarken, ty då skulle de förfölja oss och förgöra oss.

37 Och det hände sig att när Zoram hade svurit oss en "ed, upphörde vår fruktan vad gäller honom.

38 Och det hände sig att vi tog plåtarna av mässing och Labans

24a 1 Ne 3:12, 19–24;
5:10–22.

31a Mosiah 9:17;
Alma 56:56.

33a HFS Ed.
34a 1 Ne 2:2; 3:16.
35a 1 Ne 16:7;
2 Ne 5:5–6.

HFS Zoram,
zoramiterna.
37a Jos 9:1–21; Pred 5:4.
HFS Ed.

tjänare och begav oss ut i vildmarken och färdades till vår fars tält.

KAPITEL 5

Sariah klagar på Lehi — Båda gläds åt sönerns återkomst — De frambär offer — Plåtarna av mässing innehåller Moses och profeternas skrifter — Plåtarna visar att Lehi är en ättling till Josef — Lehi profeterar om sina avkomlingar och om att plåtarna kommer att bevaras. Omkring 600–592 f Kr.

OCH det hände sig att sedan vi kommit ned i vildmarken till vår far, se, då fylldes han av glädje, och även min mor "Sariah blev mycket glad, ty hon hade i sanning sört för vår skull.

2 Ty hon hade trott att vi hade förgåtts i vildmarken. Och hon hade även klagat på min far och sagt att han var en man som såg syner. Hon sade: Se, du har lett oss ut från vårt arveland och mina söner finns inte mer, och vi förgås i vildmarken.

3 Och med sådana ord hade min mor klagat på min far.

4 Och det hade skett att min far talade till henne och sade: Jag vet att jag är en "man som ser syner, ty om jag inte i en ^bsyn hade sett det som hör Gud till skulle jag inte ha känt till Guds godhet utan hade stannat

i Jerusalem och förgåtts med mina bröder.

5 Men se, jag har fått ett "löftets land, åt vilket jag gläds. Ja, och jag ^bvet att Herren skall befria mina söner ur Labans händer och åter föra dem ned till oss i vildmarken.

6 Och med sådana ord tröstade min far Lehi min mor Sariah i hennes oro för oss medan vi färdades i vildmarken upp till Jerusalems land för att hämta judarnas uppteckning.

7 Och när vi hade återvänt till min fars tält, se, då var deras glädje fullständig, och min mor blev tröstad.

8 Och hon talade och sade: Nu vet jag med säkerhet att Herren har "befallt min man att fly ut i vildmarken. Ja, och jag vet med säkerhet även att Herren har beskyddat mina söner och befriat dem ur Labans händer och givit dem kraft varigenom de kunde ^butföra det som Herren hade befallt dem. Och med sådana ord talade hon.

9 Och det hände sig att de gladdes storligen och frambar "offer och brännoffer till Herren. Och de gav ^btack till Israels Gud.

10 Och sedan de hade givit tack till Israels Gud tog min far Lehi de uppteckningar som var inristade på "plåtarna av mässing, och han utforskade dem från början.

5 1a HFS Sariah.

4a 1 Ne 2:11.

b 1 Ne 1:8–13.

HFS Syner.

5a 1 Ne 2:20; 18:8, 22–23.

HFS Utlovade landet.

b HFS Tro.

8a 1 Ne 2:2.

b 1 Ne 3:7.

9a Mosiah 2:3;

3 Ne 9:19–20.

HFS Moses lag.

b HFS Tacksam,

tacksamhet,

tacksägelse.

10a 1 Ne 4:24, 38; 13:23.

HFS Mässingsplåtarna.

11 Och han såg att de innehöll de fem "Moseböckerna vilka innehöll en berättelse om världens skapelse och även om Adam och Eva, som var våra första föräldrar,

12 och även en "uppteckning om judarna från begynnelsen ända fram till inledningen av Sidkias, Juda kungs, regering,

13 och även de heliga profeternas profetior från begynnelsen ända fram till inledningen av "Sidkias regering, och även många profetior som har talats genom ^bJeremias mun.

14 Och det hände sig att min far Lehi på "plåtarna av mässing även fann sina fäders släktlinjer, varigenom han visste att han var en ättling till ^bJosef, ja, samme Josef som var son till ^cJakob och som ^dsålades till Egypten och som ^ebevarades av Herrens hand för att han skulle bevara sin far Jakob och hela hans hushåll från att förgås av svält.

15 Och de ^aleddes också ut ur fångenskapen och ut ur Egyptens land av samme Gud som hade bevarat dem.

16 Och sålunda upptäckte min far Lehi sina fäders släktlinjer. Och Laban var också en ättling till ^aJosef, varför han och hans fäder hade bevarat uppteckningarna.

17 Och när min far nu såg

allt detta fylldes han av Anden och började profetera om sina avkomlingar,

18 att dessa plåtar av mässing skulle gå ut till alla nationer, släkter, tungomål och folk som var av hans avkomlingar.

19 Därför sade han att dessa plåtar av mässing "aldrig skulle förstöras. Inte heller skulle de längre med tiden bli otydliga. Och han profeterade mycket om sina avkomlingar.

20 Och det hände sig att jag och min far så långt hade lytt de befallningar som Herren hade befallt oss.

21 Och vi hade hämtat uppteckningarna som Herren hade befallt oss och utforskat dem och funnit att de var värdefulla, ja, av stort ^avärde för oss eftersom vi nu kunde ^bbevara Herrens befallningar åt våra barn.

22 Därför var det enligt Herrens visdom att vi skulle föra dem med oss medan vi färdades i vildmarken mot löftets land.

KAPITEL 6

Nephi skriver om det som hör Gud till — Nephis avsikt är att förmå människor att komma till Abrahams Gud och bli frälsta. Omkring 600–592 f Kr.

OCH jag, Nephi, återger nu inte

11a 1 Ne 19:23.

HFS Pentateuken.

12a 1 Krön 9:1.

HFS Skrifterna.

13a 2 Kung 24:18; Jer 37:1.

b Esra 1:1; Jer 36:17–32;

1 Ne 7:14; Hel 8:20.

14a 1 Ne 3:3, 12.

HFS Mässingsplåtarna.

b 2 Ne 3:4; Alma 10:3.

HFS Josef, Jakobs son.

c HFS Jakob, Isaks son.

d 1 Mos 37:29–36.

e 1 Mos 45:4–5.

15a 2 Mos 13:17–18;

Amos 3:1–2;

1 Ne 17:23–31;

L&F 103:16–18;

136:22.

16a 1 Ne 6:2.

19a Alma 37:4–5.

21a HFS Skrifterna —

Skrifternas värde.

b 2 Ne 25:26.

mina fäders släktlinjer i "denna del av min uppteckning. Inte heller återger jag dem senare på dessa ^bplåtar som jag skriver, ty de återges i den uppteckning som har förts av min ^cfar, varför jag inte skriver ned dem i detta verk.

2 Ty det räcker för mig att säga att vi är "Josefs ättlingar.

3 Och det är inte viktigt för mig att vara noga med att ge en fullständig redogörelse för de ting som hör min far till, ty de kan inte skrivas på "dessa plåtar eftersom jag vill ha utrymme så att jag kan skriva om det som hör Gud till.

4 Ty hela min avsikt är att "förmå människor att ^bkomma till Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud och bli frälsta.

5 Därför skriver jag inte sådant som "behagar världen, utan sådant som behagar Gud och dem som inte är av världen.

6 Därför skall jag ge mina avkomlingar befällning att de inte skall fylla dessa plåtar med sådant som inte är av värde för människobarnen.

KAPITEL 7

Lehis söner återvänder till Jerusalem och inbjuder Ismael och hans hushåll att förena sig med dem på deras färd — Laman och andra gör uppror — Nephi uppmanar sina

bröder att ha tro på Herren — De binder honom med rep och planerar att dräpa honom — Han befrias genom trons kraft — Hans bröder ber om förlåtelse — Lehi och hans sällskap frambär offer och brännoffer. Omkring 600–592 f Kr.

OCH nu vill jag att ni skall veta att sedan min far Lehi slutat "profetera om sina avkomlingar, hände det sig att Herren åter talade till honom och sade att det inte var lämpligt att han, Lehi, skulle ta endast sin familj ut i vildmarken, utan att hans söner skulle ta sig ^bdöttrar till "hustru så att de kunde uppressa avkomlingar åt Herren i löftets land.

2 Och det hände sig att Herren "befallde honom att jag, Nephi, och mina bröder på nytt skulle återvända till Jerusalems land och föra Ismael och hans familj ned i vildmarken.

3 Och det hände sig att jag, Nephi, "återigen gick ut i vildmarken tillsammans med mina bröder för att bege oss upp till Jerusalem.

4 Och det hände sig att vi gick upp till Ismaels hus. Och vi fann nåd inför Ismaels ögon, så att vi kunde tala Herrens ord till honom.

5 Och det hände sig att Herren uppmjukade Ismaels hjärta, och likaså deras som tillhörde hans hushåll, så att de färdades med

6 1a 2 Ne 4:14–15.
b 1 Ne 9:2.
c 1 Ne 1:16–17; 19:1–6.
2a 1 Ne 5:14–16.
3a Jakob 7:27;
Jar 1:2, 14; Omni 1:30.

4a Joh 20:30–31. Se
titelbladet till
Mormons bok.
b 2 Ne 9:41, 45, 51.
5a 1 Tess 2:4;
Morm ord 1:4.

7 1a 1 Ne 5:17–19.
b 1 Ne 16:7.
c HFS Äktenskap,
gifta sig.
2a 1 Ne 16:7–8.
3a 1 Ne 3:2–3.

oss ned i vildmarken till vår fars tält.

6 Och det hände sig att medan vi färdades i vildmarken gjorde Laman och Lemuel och två av Ismaels döttrar och ^aIsmaels två söner med sina familjer uppror emot oss, ja, mot mig, Nephi, och Sam och deras far Ismael och hans hustru och hans tre andra döttrar.

7 Och det hände sig att de under detta uppror ville återvända till Jerusalems land.

8 Och då jag, Nephi, ^asörjde över deras hjärtans hårdhet sade jag till dem, ja, till Laman och till Lemuel: Se, ni är mina äldre bröder, och hur kommer det sig då att ni är så hårda i hjärtat och så förblindade till sinnet att jag, er yngre bror, behöver tala till er, ja, och vara ett föredöme för er?

9 Hur kommer det sig att ni inte har hörsammat Herrens ord?

10 Hur kommer det sig att ni har ^aglömt att ni har sett en Herrens ängel?

11 Ja, och hur kommer det sig att ni har glömt vilka stora ting Herren har gjort för oss genom att ^abefria oss ur Labans händer och genom att göra så att vi kunde hämta uppteckningen?

12 Ja, och hur kommer det sig att ni har glömt att Herren kan göra ^aallt enligt sin vilja för män-

niskobarnen om det är så att de utövar ^btro på honom? Låt oss därför vara trofasta mot honom.

13 Och om så är att vi är trofasta mot honom skall vi få ^alöftets land, och ni kommer någon gång i framtiden att veta att Herrens ord om ^bJerusalems förstörelse skall uppfyllas, ty allt som Herren har talat om Jerusalems förstörelse måste uppfyllas.

14 Ty se, Herrens Ande upphör snart att sträva med dem. Ty se, de har ^aförkastat profeterna, och ^bJeremia har de kastat i fängelse. Och de har traktat efter att beröva min far ^clivet, så att de har drivit honom ut ur landet.

15 Se, nu säger jag till er att om ni återvänder till Jerusalem kommer även ni att förgås med dem. Och om ni nu väljer att göra detta så gå upp till det landet, och kom ihåg de ord jag talar till er att om ni går dit kommer även ni att förgås. Ty så manar mig Herrens Ande att tala.

16 Och det hände sig att när jag, Nephi, hade talat dessa ord till mina bröder vredgades de på mig. Och det hände sig att de bar hand på mig, ty se, de var mycket vreda och de ^aband mig med rep, ty de traktade efter att beröva mig livet genom

6a 2 Ne 4:10.

8a Alma 31:2;

Mose 7:41.

10a 5 Mos 4:9;

1 Ne 3:29; 4:3.

11a 1 Ne 4.

12a 1 Ne 17:50; Alma 26:12.

b 1 Ne 3:7; 15:11.

13a 1 Ne 2:20.

HFS Utlovade landet.

b 2 Kung 25:1-21;

2 Ne 6:8; 25:10;

Omni 1:15;

Hel 8:20-21.

14a Hes 5:6;

1 Ne 1:18-20; 2:13.

HFS Uppror,
upproriskhet.

b Jer 37:15-21.

c 1 Ne 2:1.

16a 1 Ne 18:11-15.

att lämna mig i vildmarken för att uppslukas av vilda djur.

17 Men det hände sig att jag bad till Herren och sade: O Herre, vill du enligt min tro på dig befria mig ur mina bröders händer. Ja, ge mig styrka så att jag kan ^abryta dessa band som jag är bunden med.

18 Och det hände sig att när jag hade sagt dessa ord, se, då lossnade banden från mina händer och fötter och jag ställde mig framför mina bröder och talade åter till dem.

19 Och det hände sig att de återigen vredgades på mig och försökte bära hand på mig. Men se, en av ^aIsmaels döttrar, ja, och även hennes mor och en av Ismaels söner vädjade till mina bröder så att deras hjärtan mjuknade, och de upphörde med att försöka beröva mig livet.

20 Och det hände sig att de var så bedrövade över sin ogudaktighet att de böjde knä inför mig och vädjade om att jag skulle förlåta dem det de hade gjort mot mig.

21 Och det hände sig att jag uppriktigt ^aförlät dem allt de hade gjort, och jag uppmanade dem att de skulle be Herren sin Gud om förlåtelse. Och det hände sig att de gjorde så. Och sedan de hade bett till Herren fortsatte vi åter vår färd mot vår fars tält.

22 Och det hände sig att vi

kom ned till vår fars tält. Och sedan jag och mina bröder och hela Ismaels hus hade kommit ned till min fars tält gav de ^atack till Herren sin Gud. Och de frambar ^boffer och brännoffer till honom.

KAPITEL 8

Lehi ser i en syn livets träd — Han äter av dess frukt och önskar att hans familj skall göra detsamma — Han ser en ledstång av järn, en trång och smal stig samt de mörkrets dimmor som omger människorna — Sariah, Nephi och Sam äter av frukten, men Laman och Lemuel vägrar. Omkring 600–592 f Kr.

OCH det hände sig att vi hade samlat ihop alla sorters frön av varje slag, såväl av all slags säd som av frön till all slags frukt.

2 Och det hände sig att medan min far uppehöll sig i vildmarken talade han till oss och sade: Se, jag har ^adrömt en dröm, eller med andra ord, jag har sett en ^bsyn.

3 Och se, tack vare det jag har sett har jag anledning att glädjas i Herren för ^aNephis skull och likaså för Sams, ty jag har anledning att tro att de och även många av deras avkomlingar kommer att bli frälsta.

4 Men se, för er skull, ^aLaman och Lemuel, fruktat jag storligen,

17a Alma 14:26–28.

19a 1 Ne 16:7.

21a HFS Förlåta.

22a HFS Tacksam,
tacksamhet,

tacksägelse.

b 1 Ne 5:9.

8 2a HFS Dröm;

Uppenbarelse.

b 1 Ne 10:17.

HFS Syner.

3a 1 Ne 8:14–18.

4a 1 Ne 8:35–36.

ty se, jag tyckte mig i min dröm se en mörk och dystert vildmark.

5 Och det hände sig att jag såg en man, och han var klädd i en vit "mantel. Och han kom och ställde sig framför mig.

6 Och det hände sig att han talade till mig och sade att jag skulle följa honom.

7 Och det hände sig att när jag följde honom såg jag att jag befann mig i en mörk och dystert ödemark.

8 Och sedan jag hade färdats under många timmars tid i mörkret, började jag be till Herren att han skulle "förbarma sig över mig enligt sin överflödande och ömma barmhärtighet.

9 Och det hände sig sedan jag hade bett till Herren att jag såg ett stort och vidsträckt "fält.

10 Och det hände sig att jag såg ett "träd vars ^bfrukt var begärlig eftersom den gjorde människan lycklig.

11 Och det hände sig att jag gick fram och åt av dess "frukt. Och jag fann att den var mycket söt, sötare än allt annat jag någonsin tidigare smakat. Ja, och jag såg att dess frukt var vit, och dess ^bvithet överträffade allt jag någonsin hade sett.

12 Och då jag åt av dess frukt fyllde den min själ med mycket stor "glädje. Därför började jag ^bönska att även min familj

skulle äta därav, ty jag visste att den var mer "begärlig än all annan frukt.

13 Och då jag såg mig om för att kanske även upptäcka min familj såg jag en "flod med vatten. Och den rann fram nära det träd av vars frukt jag åt.

14 Och jag tittade för att se varifrån den kom, och jag såg dess källa ett litet stycke därifrån. Och vid källan såg jag er mor Sariah och Sam och Nephi, och de stod som om de inte visste varthän de skulle gå.

15 Och det hände sig att jag vinkade åt dem, och jag sade också till dem med hög röst att de skulle komma till mig och äta av frukten som var mer begärlig än all annan frukt.

16 Och det hände sig att de kom till mig, och även de åt av frukten.

17 Och det hände sig att jag önskade att även Laman och Lemuel skulle komma och äta av frukten, varför jag såg mot flodens källa för att om möjligt få syn på dem.

18 Och det hände sig att jag såg dem, men de ville "inte komma till mig och äta av frukten.

19 Och jag såg en "ledstång av järn, och den sträckte sig längs flodens strand och ledde till trädet bredvid vilket jag stod.

20 Och jag såg även en "trång

5a JS—H 1:30-32.

8a HFS Barmhärtig, barmhärtighet.

9a Matt 13:38.

10a 1 Mos 2:9;

Upp 2:7; 22:2;

1 Ne 11:4, 8-25.

HFS Livets träd.

b Alma 32:41-43.

11a Alma 5:34.

b 1 Ne 11:8.

12a HFS Glädje.

b Alma 36:24.

c 1 Ne 15:36.

13a 1 Ne 12:16-18;

15:26-29.

18a 2 Ne 5:20-25.

19a Ps 2:9; Upp 12:5;

jsö, Upp 19:15;

1 Ne 8:30; 11:25;

15:23-24.

20a Matt 7:14;

2 Ne 31:17-20.

och smal stig som gick längs ledstången av järn ända till trädet bredvid vilket jag stod. Och den gick också förbi källans ursprung till ett ^bfält som var stort och vidsträckt som om det hade varit en värld.

21 Och jag såg otaliga människoskaror, ur vilka många trängde sig fram för att nå "stigen som ledde till trädet bredvid vilket jag stod.

22 Och det hände sig att de kom fram och började gå på stigen som ledde till trädet.

23 Och det hände sig att en mörkrets ^adimma uppstod, ja, en mycket tät mörkrets dimma, så att de som börjat gå på stigen gick vilse så att de vandrade bort och gick förlorade.

24 Och det hände sig att jag såg andra tränga sig fram, och de kom fram och grep tag i änden på ledstången av järn. Och de strävade framåt genom mörkrets dimma och klamrade sig fast vid ledstången av järn, ända till dess de kom fram och åt av ^aträdet frukt.

25 Och sedan de hade ätit av trädets frukt såg de sig om som om de ^askämdes.

26 Och även jag såg mig om och såg på andra sidan floden med vatten en stor och ^arymlig byggnad, och den stod liksom i luften, högt över marken.

27 Och den var fylld med

människor, både gamla och unga, både män och kvinnor, och deras sätt att klä sig var utsökt. Och de ^aföreföll håna och peka finger åt dem som hade kommit fram och som åt av frukten.

28 Och sedan de hade ^asmakat på frukten ^bskämdes de på grund av dem som drev gäck med dem, och de ^cavföll och kom in på förbjudna stigar och gick förlorade.

29 Och nu talar jag, Nephi, inte ^aalla min fars ord.

30 Men för att skriva i korthet: Se, han såg andra skaror tränga sig fram. Och de kom och grep tag i änden på ^aledstången av järn, och de strävade framåt och höll ständigt fast vid ledstången av järn tills de kom fram och föll ned och åt av trädets frukt.

31 Och han såg även andra ^askaror treva sig fram mot den stora och rymliga byggnaden.

32 Och det hände sig att många drunknade i ^akällans djup, och många försvann ur hans åsyn och vandrade på främmande vägar.

33 Och stor var skaran som gick in i den främmande byggnaden. Och sedan de kommit in i byggnaden pekade de ^ahånfullt finger åt mig och även åt dem som åt av frukten. Men vi gav inte akt på dem.

34 Detta är min fars ord: Ty

20b Matt 13:38.

21a HFS Vägen.

23a 1 Ne 12:17; 15:24.

24a 1 Ne 8:10–12.

25a Rom 1:16; 2 Tim 1:8;

Alma 46:21;

Morm 8:38.

26a 1 Ne 11:35–36; 12:18.

27a HFS Högmod.

28a 2 Petr 2:19–22.

b Mark 4:14–20; 8:38;

Luk 8:11–15;

Joh 12:42–43.

c HFS Avfall.

29a 1 Ne 1:16–17.

30a 1 Ne 15:23–24.

31a Matt 7:13.

32a 1 Ne 15:26–29.

33a HFS Förfölja,
förföljelse.

alla som "gav akt på dem hade avfallit.

35 Och "Laman och Lemuel åt inte av frukten, sade min far.

36 Och det hände sig att sedan min far hade talat alla orden beträffande sin dröm eller syn, och de var många, sade han till oss att han på grund av det han sett i en syn var mycket ängslig för Lamans och Lemuels skull, ja, han fruktade att de skulle bli förskjutna från Herrens närhet.

37 Och han förmanade dem sedan med en ömsint "förälders hela känsla att de skulle hörsamma hans ord, så att Herren kanske skulle vara barmhärtig mot dem och inte förskjuta dem. Ja, min far predikade för dem.

38 Och sedan han hade predikat för dem och även profeterat för dem om många ting, sade han till dem att de skulle lyda Herrens befallningar. Och sedan slutade han tala till dem.

KAPITEL 9

Nephi gör två slags uppteckningar — Var och en kallas Nephis plåtar — De större plåtarna innehåller en världslig historia — De mindre handlar främst om andliga ting. Omkring 600–592 f Kr.

OCH allt detta såg och hörde och talade min far medan han bodde i ett tält i "Lemuels dal, och även mycket mer som inte kan skrivas på dessa plåtar.

2 Och som jag har sagt om dessa plåtar, se, de är inte de plåtar på vilka jag ger en fullständig berättelse om mitt folks historia, ty de "plåtar på vilka jag ger en fullständig berättelse om mitt folk har jag givit namnet Nephi, varför de kallas Nephis plåtar efter mitt eget namn. Och dessa plåtar kallas också Nephis plåtar.

3 Ändå har jag fått befallning av Herren att jag skall göra dessa plåtar i den särskilda "avsikten att där skall finnas inristad en berättelse om mitt folks ^bandliga verksamhet.

4 På de andra plåtarna skall inristas en berättelse om kungarnas regering och mitt folks krig och stridigheter. Därför handlar dessa plåtar till större delen om den andliga verksamheten, och de "andra plåtarna handlar till större delen om kungarnas regering och om mitt folks krig och stridigheter.

5 Därför har Herren befallt mig att göra dessa plåtar i en för honom "vis avsikt, vilken avsikt jag inte känner till.

6 Men Herren "vet allt från begynnelsen. Därför bereder han

34a 2 Mos 23:2.

35a 1 Ne 8:17–18;
2 Ne 5:19–24.

37a HFS Familjen;
Föräldrar.

9 1a 1 Ne 2:4–6, 8,
14–15; 16:6.

2a 1 Ne 19:2, 4;

Jakob 3:13–14;

Morm ord 1:2–11;
L&F 10:38–40.

HFS Plåtar.

3a L&F 3:19.

b 1 Ne 6:3.

4a Jakob 1:2–4;
Morm ord 1:10.

5a 1 Ne 19:3;

Morm ord 1:7;
Alma 37:2, 12, 14.

6a 2 Ne 9:20;

L&F 38:2;

Mose 1:6, 35.

HFS Allestädes
närvarande.

en utväg att utföra alla sina verk bland människobarnen, ty se, han har all ^bmakt att uppfylla alla sina ord. Och så är det. Amen.

KAPITEL 10

Lehi förutsäger att judarna skall tas tillfånga av babylonierna — Han berättar om en Messias, en Frälsares, en Återlösares ankomst bland judarna — Lehi berättar även om hans ankomst som skall döpa Guds Lamm — Lehi berättar om Messias död och uppståndelse — Han jämför Israels förskingring och insamling med ett olivträd — Nephi talar om Guds Son, om den Helige Andens gåva och om behovet av rättfärdighet. Omkring 600–592 f Kr.

OCH nu fortsätter jag, Nephi, att på ^a dessa plåtar berätta om mina förehavanden och om min regering och andliga verksamhet. För att fortsätta min berättelse måste jag därför säga något angående min far och likaså om mina bröder.

2 Ty se, det hände sig att sedan min far slutat att tala orden om sin ^a dröm och även att uppmana dem till stor flit, talade han till dem om judarna —

3 att sedan de, ja, den stora staden ^a Jerusalem förstörts och

många blivit ^b bortförda i fångenskap till ^c Babylon, skulle de i Herrens egen rätta tid ^a återvända, ja, föras tillbaka ur fångenskapen. Och sedan de förts tillbaka ur fångenskapen skulle de åter besitta sitt arveland.

4 Ja, ^a sex hundra år från den tid då min far lämnade Jerusalem skulle Herren Gud uppreasa en ^b profet bland judarna — ja, en ^c Messias, eller med andra ord en världens Frälsare.

5 Och han talade även om profeterna, om de många som hade ^a vittnat om dessa ting rörande denne Messias eller denne världens Återlösare som han hade talat om.

6 Därför befann sig hela människosläktet i ett förlorat och i ett ^a fallet tillstånd, och skulle evigt så förbli om de inte förlitade sig på denne Återlösare.

7 Och han talade även om en ^a profet som skulle komma före Messias för att bereda Herrens väg.

8 Ja, denne skulle gå fram och ropa i vildmarken: ^a Bered Herrens väg och gör hans stigar raka, ty det står en mitt ibland er som ni inte känner. Och han är mäktigare än jag, och hans skorem är jag inte värdig att knyta upp.

6b Matt 28:18.

10 1a 1 Ne 9:1-5; 19:1-6;

Jakob 1:1-4.

2a 1 Ne 8.

3a Est 2:6; 2 Ne 6:8;

Hel 8:20-21.

b 2 Ne 25:10.

HFS Kronologisk

översikt — 587 f Kr.

c Hes 24:2; 1 Ne 1:13;

Omni 1:15.

d Jer 29:10; 2 Ne 6:8-9.

4a 1 Ne 19:8; 2 Ne 25:19;

3 Ne 1:1.

b 1 Ne 22:20-21.

c HFS Messias.

5a Jakob 7:11;

Mosiah 13:33;

Hel 8:19-24;

3 Ne 20:23-24.

6a HFS Adams och

Evas fall.

7a 1 Ne 11:27; 2 Ne 31:4.

8a Jes 40:3; Matt 3:1-3.

Och min far talade mycket om detta.

9 Och min far sade att han skulle döpa i ^aBetabara på andra sidan Jordan. Och han sade även att han skulle ^bdöpa med vatten, ja, att han skulle döpa Messias med vatten.

10 Och sedan han hade döpt Messias med vatten skulle han se och bära vittne om att han hade döpt ^aGuds Lamm som skulle ta bort världens synder.

11 Och det hände sig att sedan min far hade talat dessa ord, talade han till mina bröder om det evangelium som skulle predikas bland judarna, och även om att judarna skulle ^anedsjunka i ^botro. Och sedan de hade ^cdödat den Messias som skulle komma, ja, sedan han hade dödat skulle han ^duppstå från de döda och uppenbara sig genom den ^eHelige Anden för icke-judarna.

12 Ja, min far talade mycket om icke-judarna och likaså om Israels hus, att de skulle liknas vid ett ^aolivträd vars grenar skulle brytas av och skulle ^bskingras över hela jordens yta.

13 Därför sade han att det nödvändigtvis måste vara så

att vi i enighet leds till ^alöftets land, så att Herrens ord om att vi skulle skingras över hela jordens yta uppfylls.

14 Och sedan Israels hus förskingrats skulle de ^aåter samlas in. Eller kort sagt: Sedan ^bicke-judarna fått evangeliets fullhet skulle ^colivträdet naturliga grenar, eller återstoden av Israels hus, ympas in eller komma till kunskap om den sanne Messias, deras Herre och deras Återlösare.

15 Och med sådana ord profeterade och talade min far till mina bröder, och likaså mycket annat som jag inte skriver i denna bok, ty jag har skrivit så mycket därav som jag ansåg lämpligt i min ^aandra bok.

16 Och allt detta som jag har talat om ägde rum medan min far bodde i ett tält i Lemuels dal.

17 Och det hände sig att sedan jag, Nephi, hade hört alla min ^afars ord om det han sett i en ^bsyn, och likaså det han talade genom den Helige Andens kraft, den kraft som han fick genom tro på Guds Son — och Guds Son var den ^cMessias som skulle komma — önskade jag, Nephi, att även jag skulle få

9a ELLER Betania;
Joh 1:28.

b HFS Johannes
Döparen.

10a HFS Guds Lamm.

11a Jakob 4:14–18.

b Morm 5:14.

c HFS Jesus Kristus;
Korsfästelse.

d HFS Uppståndelse.

e HFS Helige
Anden, den.

12a 1 Mos 49:22–26;

1 Ne 15:12;

2 Ne 3:4–5;

Jakob 5; 6:1–7.

HFS Olivträd;

Vingård, Herrens.

b 1 Ne 22:3–8.

HFS Israel — Israels
förskingring.

13a 1 Ne 2:20.

HFS Utlovade
landet.

14a HFS Israel — Israels
insamling.

b 1 Ne 13:42;

L&F 14:10.

c Jakob 5:8, 52,
54, 60, 68.

15a 1 Ne 1:16–17.

17a Enos 1:3;
Alma 36:17.

b 1 Ne 8:2.

c HFS Messias.

se och höra och veta allt detta genom den Helige Andens kraft, vilken är ^dGuds gåva till alla dem som ^eflitigt söker honom, såväl i ^fforntida tider som då han skall uppenbara sig för människobarnen.

18 Ty han är ^ddensamme i går, i dag och i evighet, och vägen är beredd för alla människor sedan världens grundläggning om så är att de omvänder sig och kommer till honom.

19 Ty den som flitigt söker skall finna, och ^dGuds hemligheter skall avslöjas för dem genom den ^bHelige Andens kraft såväl i vår tid som i forntida tider, och såväl i forntida tider som i kommande tider. Således är ^eHerrens väg ett evigt kretslopp.

20 Kom därför ihåg, o människa: För alla dina gärningar skall du ställas till ^ddoms.

21 Om du således har sökt handla ogudaktigt under din ^aprövotids dagar så befinns du vara ^boren inför Guds domarsäte. Och inget orent kan vistas hos Gud, varför du för evigt måste förskjutas.

22 Och den Helige Anden ger mig myndighet och förpliktelse att tala detta och inte tiga.

KAPITEL 11

Nephi ser Herrens Ande och visas i en syn livets träd — Han ser Guds Sons mor och undervisas om Guds nedlåtelse — Han ser Guds Lamms dop, tjänande och korsfästelse — Han ser även Lammets tolv apostlars kallelse och tjänande. Omkring 600–592 f Kr.

Ty det hände sig att sedan jag önskat få kunskap om det som min far hade sett, och då jag trodde att Herren kunde visa det för mig, ^afördes jag, medan jag satt och ^bbegrundade det i mitt hjärta, bort av Herrens Ande, ja, upp på ett mycket högt ^cberg som jag aldrig tidigare hade sett och på vilket jag aldrig tidigare hade satt min fot.

2 Och Anden sade till mig: Se, vad önskar du?

3 Och jag sade: Jag önskar se det som min far ^asåg.

4 Och Anden sade till mig: Tror du att din far såg det ^aträd som han har talat om?

5 Och jag sade: Ja, du vet att jag ^atror alla min fars ord.

6 Och när jag hade talat dessa ord ropade Anden med hög röst och sade: Hosianna till Herren, den allrahögste Guden, ty han

17d HFS Helige Anden, den.

e Moro 10:4–5, 7, 19.

f L&F 20:26.

18a Hebr 13:8; Morm 9:9; L&F 20:12.

HFS Gud, Gudomen.

19a HFS Guds hemligheter.

b HFS Helige Anden, den.

c Alma 7:20; L&F 3:2; 35:1.

20a Pred 12:14;

2 Ne 9:46.

HFS Domen, den yttersta.

21a Alma 34:32–35.

b 2 Kor 6:9–10;

3 Ne 27:19;

L&F 76:50–62;

Mose 6:57.

11 1a 2 Kor 12:1–4;

Upp 21:10;

2 Ne 4:25;

Mose 1:1.

b L&F 76:19.

HFS Begrunda.

c 5 Mos 10:1; Eth 3:1.

3a 1 Ne 8:2–34.

4a 1 Ne 8:10–12;

15:21–22.

5a 1 Ne 2:16.

är Gud över hela "jorden, ja, över allt. Och välsignad är du, Nephi, eftersom du ^btror på den allra högste Gudens Son. Därför skall du få se det som du har begärt.

7 Och se, detta skall ges dig som ett "tecken: Sedan du har sett trädet som bar den frukt som din far smakade, skall du även se en man stiga ned från himlen, och honom skall du skåda. Och när du har skådat honom skall du ^bvittna om att han är Guds Son.

8 Och det hände sig att Anden sade till mig: Se! Och jag såg och fick se ett träd, och det liknade det "träd som min far hade sett. Och dess skönhet var långt större än, ja, den överträffade all annan skönhet, och dess ^bvit-het överträffade den nyfallna snöns vit-het.

9 Och det hände sig att sedan jag hade sett trädet sade jag till Anden: Jag ser att du har visat mig det träd som är "dyrbarare än allt annat.

10 Och han sade till mig: Vad önskar du?

11 Och jag sade till honom: Att få veta "uttydningen därav — jag talade nämligen till honom som en människa talar, ty jag såg att han var i en ^bmänniskas gestalt. Ändå visste jag att det var Herrens Ande, och han tal-

ade till mig som en människa talar med en annan.

12 Och det hände sig att han sade till mig: Se! Och jag såg mig om för att se på honom, men jag såg honom inte, ty han hade försvunnit ur min åsyn.

13 Och det hände sig att jag såg och fick se den stora staden Jerusalem och likaså andra städer. Och jag såg staden Nasaret, och i staden "Nasaret såg jag en ^bjungfru, och hon var enastående vacker och vit.

14 Och det hände sig att jag såg "himlarna öppna. Och en ängel kom ned och ställde sig framför mig, och han sade till mig: Nephi, vad ser du?

15 Och jag sade till honom: En jungfru, vackrare och skönare än alla andra jungfrur.

16 Och han sade till mig: Förstår du Guds nedlåtelse?

17 Och jag sade till honom: Jag vet att han älskar sina barn, men jag vet inte vad allting betyder.

18 Och han sade till mig: Se, "jungfrun som du ser är ^bGuds Sons mor i köttet.

19 Och det hände sig att jag såg att hon fördes bort i Anden. Och sedan hon varit bortförd i "Anden under en tid, talade ängeln till mig och sade: Se!

20 Och jag såg och fick åter se jungfrun, och hon bar ett "barn i sina armar.

21 Och ängeln sade till mig:

6a 2 Mos 9:29;
2 Ne 29:7; 3 Ne 11:14;
Mose 6:44.
b HFS Tro.
7a HFS Tecken.
b HFS Vittnebörd.
8a 1 Ne 8:10.

b 1 Ne 8:11.
9a 1 Ne 11:22–25.
11a 1 Mos 40:8.
b Eth 3:15–16.
13a Matt 2:23.
b Luk 1:26–27;
Alma 7:10.

HFS Maria, Jesu mor.
14a Hes 1:1; 1 Ne 1:8.
18a Jes 7:14;
Luk 1:34–35.
b Mosiah 3:8.
19a Matt 1:20.
20a Luk 2:16.

Se "Guds Lamm, ja, den evige
^bFaderns "Son! Förstår du vad
^aträdet betyder som din far såg?

22 Och jag svarade honom
 och sade: Ja, det är Guds "kärlek
 som utgjuts i människobarnens
 hjärtan. Därför är den det mest
 begärliga av allt.

23 Och han talade till mig och
 sade: Ja, och det mest "glädjande
 för själen.

24 Och sedan han hade sagt
 dessa ord sade han till mig: Se!
 Och jag såg, och jag fick se Guds
 Son "gå ut bland människobarn-
 en. Och jag såg många falla ned
 för hans fötter och tillbe honom.

25 Och det hände sig att jag
 såg att "ledstången av järn
 som min far hade sett var Guds
 ord som ledde till källan med
^blevande vatten, eller till "livets
 träd. Dessa vatten är en sinne-
 bild för Guds kärlek, och jag såg
 även att livets träd var en sinne-
 bild för Guds kärlek.

26 Och återigen sade ängeln
 till mig: Se, och betrakta Guds
 "nedlåtelse!

27 Och jag såg och fick "se
 världens Återlösare som min far
 hade talat om. Och jag såg även
 den ^bprofet som skulle bereda
 vägen för honom. Och Guds
 Lamm gick ut och "döptes av
 honom, och sedan han blivit

döpt såg jag himlarna öppna
 och såg den Helige Anden kom-
 ma ned från himlen och vila på
 honom i form av en "duva.

28 Och jag såg att han gick
 ut och betjänade folket med
 "makt och stor härlighet. Och
 folkskaror samlades för att höra
 honom, och jag såg att de drev
 honom bort från sig.

29 Och jag såg även "tolv andra
 följa honom. Och det hände
 sig att de i Anden fördes bort
 ur min åsyn, och jag såg dem
 inte mera.

30 Och det hände sig att
 ängeln åter talade till mig och
 sade: Se! Och jag såg, och jag
 fick se himlarna åter öppna sig,
 och jag såg "änglar nedstiga
 bland människobarnen, och de
 betjänade dem.

31 Och han talade åter till mig
 och sade: Se! Och jag såg, och
 jag fick se Guds Lamm gå ut
 bland människobarnen. Och jag
 såg skaror av människor som
 var sjuka och som var hemsökta
 av alla slags sjukdomar och av
 "djävlar och ^borena andar, och
 ängeln talade och visade mig
 allt detta. Och de "helades
 genom Guds Lamms kraft, och
 djävlar och de orena andarna
 drevs ut.

32 Och det hände sig att ängeln

21a HFS Guds Lamm.
^b HFS Gud, Gudomen —
 Gud Fadern.
^c HFS Jesus Kristus.
^d 1 Ne 8:10;
 Alma 5:62.
 HFS Livets träd.
 22a HFS Kärlek.
 23a HFS Glädje.
 24a Luk 4:14–21.
 25a 1 Ne 8:19.

^b HFS Levande vatten.
^c 1 Mos 2:9;
 Alma 32:40–41;
 Mose 4:28, 31.
 26a 1 Ne 11:16–33.
 27a 2 Ne 25:13.
^b Matt 11:10;
 1 Ne 10:7–10;
 2 Ne 31:4.
^c HFS Dop, döpa.
^d HFS Duvans tecken.

28a L&F 138:25–26.
 29a HFS Apostel.
 30a HFS Änglar.
 31a Mark 5:15–20;
 Mosiah 3:5–7.
 HFS Djävulen.
^b HFS Anden — Onda
 andar.
^c HFS Hela,
 helbrägdagörelse.

åter talade till mig och sade: Se! Och jag såg och fick se Guds Lamm, att han greps av folket, ja, den evige Gudens Son "dömdes av världen, och jag såg och vittnar härom.

33 Och jag, Nephi, såg att han lyftes upp på "korset och ^bdöddes för världens synder.

34 Och sedan han döddats såg jag att jordens folkskaror samlades för att strida mot Lammets apostlar, ty så kallades de tolv av Herrens ängel.

35 Och jordens skaror var samlade, och jag såg att de var i en stor och rymlig "byggnad, liknande den byggnad som min far såg. Och Herrens ängel talade åter till mig och sade: Se världen och dess visdom, ja, se att Israels hus har samlat sig för att strida mot Lammets tolv apostlar.

36 Och det hände sig att jag såg och vittnar om att den stora och rymliga byggnaden var världens "högmod, och den föll, och dess fall var mycket stort. Och Herrens ängel talade åter till mig och sade: Så skall alla nationer, släkter, tungomål och folk förgöras som kämpar mot Lammets tolv apostlar.

KAPITEL 12

Nephi ser i en syn löftets land; invånarnas rättfärdighet, ondska och fall; Guds Lamms ankomst

bland dem; hur de tolv lärjungarna och de tolv apostlarna skall döma Israel; deras motbjudande och orena tillstånd vilka nedsjunker i otro. Omkring 600–592 f Kr.

OCH det hände sig att ängeln sade till mig: Se och betrakta dina avkomlingar och även dina bröders avkomlingar. Och jag såg och fick se "löftets land, och jag såg skaror av människor, ja, de tycktes till antalet vara lika många som havets sand.

2 Och det hände sig att jag såg stora skaror som hade samlat sig för att strida mot varandra, och jag såg "krig och krigsrykten och väldiga blodbad med svärd bland mitt folk.

3 Och det hände sig att jag såg många släktled dö bort till följd av krig och stridigheter i landet, och jag såg många städer, ja, så många att jag inte räknade dem.

4 Och det hände sig att jag såg en "mörkrets ^bdimma över löftets lands yta, och jag såg blixtar och jag hörde åska och jordskalv och alla slags våldsamma oljud. Och jag såg jorden och klipporna rämna, och jag såg berg falla sönder, och jag såg jordens slätter brytas upp, och jag såg många städer 'sjunka, och jag såg många brännas upp av eld, och jag såg många som föll till marken på grund av jordskalven.

32a Mark 15:17–20.

33a Joh 19:16–19;
Mosiiah 3:9–10;
3 Ne 27:14.
HFS Korset.
b HFS Försona,

försoning.

35a 1 Ne 8:26; 12:18.
36a HFS Högmod.
12 1a HFS Utlovade
landet.
2a Enos 1:24;

Morm 8:7–8.

HFS Krig.
4a 1 Ne 19:10.
b Hel 14:20–28.
c 3 Ne 8:14.

5 Och det hände sig sedan jag sett detta, att jag såg "mörkrets töcken försvinna från jordens yta, och se, jag såg skaror som inte hade fallit som följd av Herrens stora och fruktansvärda domar.

6 Och jag såg himlarna öppna och "Guds Lamm stiga ned från himlen, och han kom ned och visade sig för dem.

7 Jag såg även och vittnar om att den Helige Anden föll på "tolv andra, och de blev ordinerade av Gud och utvalda.

8 Och ängeln talade till mig och sade: Se Lammets tolv lärjungar som är utvalda att betjäna dina avkomlingar.

9 Och han sade till mig: Du kommer ihåg Lammets "tolv apostlar? Se, det är de som skall ^bdöma Israels tolv stammar. Därför skall de tolv tjänarna bland dina avkomlingar dömas av dem, ty ni är av Israels hus.

10 Och dessa "tolv tjänare som du ser skall döma dina avkomlingar. Och se, de är rättfärdiga för evigt, ty tack vare deras tro på Guds Lamm görs deras ^bkläder vita i hans blod.

11 Och ängeln sade till mig: Se! Och jag såg och fick se "tre släktled gå bort i rättfärdighet,

och deras kläder var vita, ja, liksom Guds Lamm. Och ängeln sade till mig: Dessa har gjorts vita i Lammets blod tack vare sin tro på honom.

12 Och jag, Nephi, såg även många ur det "fjärde släktledet som gick bort i rättfärdighet.

13 Och det hände sig att jag såg att jordens folkskaror var samlade.

14 Och ängeln sade till mig: Se dina avkomlingar och likaså dina bröders avkomlingar.

15 Och det hände sig att jag såg och fick se mina avkomlingar samlade i stora skaror "mot mina bröders avkomlingar. Och de var samlade till strid.

16 Och ängeln talade till mig och sade: Se källan med "orent vatten som din far såg, ja, den ^bflod han talade om, och dess djup är "helvetets djup.

17 Och mörkrets "dimmor är djävulens frestelser som ^bförblindar ögonen och förhärdar människobarnens hjärtan och leder dem bort på "breda vägar så att de förgås och går förlorade.

18 Och den stora och rymliga "byggnad som din far såg är fåfängliga ^binbillningar och människobarnens "högmod. Och en

5a 3 Ne 8:20; 10:9.

6a 2 Ne 26:1, 9;
3 Ne 11:3–17.

7a 3 Ne 12:1; 19:12–13.

9a Luk 6:13.

b Matt 19:28;
L&F 29:12.
HFS Domen, den
yttersta.

10a 3 Ne 27:27;

Morm 3:18–19.

b Upp 7:14;

Alma 5:21–27;
13:11–13;
3 Ne 27:19–20.

11a 2 Ne 26:9–10;

3 Ne 27:30–32.

12a Alma 45:10–12;

Hel 13:5, 9–10;

3 Ne 27:32;

4 Ne 1:14–27.

15a Morm 6.

16a HFS Orenhet,
orenlighet.

b 1 Ne 8:13; 15:26–29.

c HFS Helvetet.

17a 1 Ne 8:23; 15:24;

L&F 10:20–32.

b HFS Avfall.

c Matt 7:13–14.

18a 1 Ne 8:26; 11:35–36.

b Jer 7:24.

c HFS Högmod.

stor och fruktansvärd ^davgrund skiljer dem åt, ja, ^erättvisans ord från den evige Guden och Messias, vilken är Guds Lamm, som den Helige Anden har vittnat om från världens begynnelse till denna tid, och från denna stund och för evigt.

19 Och medan ängeln talade dessa ord såg jag och fick se att mina bröders avkomlingar stred mot mina avkomlingar enligt ängelns ord. Och jag såg att på grund av mina avkomlingars högmod och djävulens ^ffrestelser ^bövertvann mina bröders avkomlingar mina avkomlingars folk.

20 Och det hände sig att jag såg och fick se att mina bröders avkomlingars folk hade besegrat mina avkomlingar. Och de gick i stora skaror ut över landets yta.

21 Och jag såg dem samlade i stora skaror, och jag såg ^akrig och krigsrykten bland dem. Och i krig och krigsrykten såg jag många släktled gå bort.

22 Och ängeln sade till mig: Se, dessa kommer att ^anedsjunka i otro.

23 Och det hände sig att jag såg att de, sedan de nedsjunkit i otro, blev ett ^amörkt och motbjudande och ^borent folk, fullt av ^clättja och alla slags avskyvärdheter.

KAPITEL 13

Nephi ser i en syn djävulens kyrka grundlagd bland icke-judarna, Amerikas upptäckt och kolonisation, förlusten av många tydliga och dyrbara stycken ur Bibeln, det härav följande avfallna tillståndet bland icke-judarna, evangeliets återställelse, framkomsten av helig skrift i de sista dagarna och uppbyggandet av Sion. Omkring 600–592 f Kr.

OCH det hände sig att ängeln talade till mig och sade: Se! Och jag såg och fick se många nationer och riken.

2 Och ängeln sade till mig: Vad ser du? Och jag sade: Jag ser många nationer och riken.

3 Och han sade till mig: Detta är icke-judarnas nationer och riken.

4 Och det hände sig att jag bland ^aicke-judarnas nationer såg grundläggningen av en ^bstor kyrka.

5 Och ängeln sade till mig: Se grundläggningen av en kyrka som är den mest avskyvärda av alla kyrkor, och som ^ddräper Guds heliga, ja, och plågar dem och trycker ned dem och lägger på dem ett ^bok av järn och leder dem ned i fångenskap.

6 Och det hände sig att jag såg denna ^astora och avskyvärda

18d Luk 16:26;

1 Ne 15:28–30.

e HFS Rättvisa.

19a HFS Fresta, frestelser.

b Jar 1:10;

Morm ord 1:1–2.

21a Morm 8:8;

Moro 1:2.

HFS Krig.

22a 1 Ne 15:13;

2 Ne 26:15.

23a 2 Ne 26:33.

b 2 Ne 5:20–25.

c HFS Lat, lättja.

13 4a HFS Icke-judar.

b 1 Ne 13:26, 34;

14:3, 9–17.

5a Upp 17:3–6;

1 Ne 14:13.

b Jer 28:10–14.

6a L&F 88:94.

HFS Djävulen —

Djävulens kyrka.

kyrka, och jag såg att ^bdjävulen var dess grundläggare.

7 Och jag såg även ^aguld och silver och siden och scharlakan och fint tvinnat linne och alla slags dyrbara kläder, och jag såg många skökor.

8 Och ängeln talade till mig och sade: Se, guldet och silvret och sidenet och scharlakanet och det fint tvinnade linnet och de dyrbara kläderna och skökorerna är vad denna stora och avskrämda kyrka ^aeftertraktar.

9 Och för att vinna världens beröm ^aförgör de även Guds heliga och försätter dem i fångenskap.

10 Och det hände sig att jag såg och fick se många vatten, och de skilde icke-judarna från mina bröders avkomlingar.

11 Och det hände sig att ängeln sade till mig: Se, Guds vrede är över dina bröders avkomlingar.

12 Och jag såg och fick se en man bland icke-judarna som var skild från mina bröders avkomlingar av de många vattnen. Och jag såg att ^aGuds Ande kom ned och påverkade mannen, och han for på de många vattnen ända till mina bröders avkomlingar som var i det utlovade landet.

13 Och det hände sig att jag såg att Guds Ande påverkade andra icke-judar, och de kom ut ur fångenskapen över de många vattnen.

14 Och det hände sig att jag såg många ^askaror av icke-judarna i ^blöftets land. Och jag såg att Guds vrede var över mina bröders avkomlingar, och de blev ^cskingrade av icke-judarna och blev slagna.

15 Och jag såg att Herrens Ande var över icke-judarna, och de hade framgång och fick ^alandet som arvedel, och jag såg att de var vita och mycket behagliga och ^bvackra liksom mitt folk innan de blev ^cdräpta.

16 Och det hände sig att jag, Nephi, såg att icke-judarna som kommit ut ur fångenskapen ödmjukade sig inför Herren. Och Herrens kraft var med ^adem.

17 Och jag såg att icke-judarnas fädernesnationer var samlade på vattnen och även på land för att strida mot dem.

18 Och jag såg att Guds kraft var med dem och likaså att Guds vrede var över alla dem som var samlade till strid mot dem.

19 Och jag, Nephi, såg att de icke-judar som kommit ut ur fångenskapen ^abefriades genom Guds makt ur alla andra nationers händer.

20 Och det hände sig att jag, Nephi, såg att de hade framgång i landet, och jag såg en ^abok som spreds bland dem.

21 Och ängeln sade till mig: Vet du vad boken betyder?

6b 1 Ne 22:22–23.

7a Morm 8:36–38.

8a Upp 18:10–24;
Morm 8:35–38.

9a Upp 13:4–7.

12a HFs Inspiration,
inspirera.

14a 2 Ne 1:11;

Morm 5:19–20.

b HFs Utlovade landet.

c 1 Ne 22:7–8.

HFs Israel — Israels
förskingring.

15a 2 Ne 10:19.

b 2 Ne 5:21.

c Morm 6:17–22.

16a L&F 101:80.

19a 2 Ne 10:10–14;

3 Ne 21:4;

Eth 2:12.

20a 1 Ne 14:23.

22 Och jag sade till honom: Det vet jag inte.

23 Och han sade: Se, den utgår ur en judes mun. Och jag, Nephi, såg det. Och han sade till mig: "Boken som du ser är en ^buppteckning av ^cjudarna som innehåller Herrens förbund som han har slutit med Israels hus. Och den innehåller även många av de heliga profeternas profetior, och den är en uppteckning som liknar den som är inristad på ^dplåtarna av mässing, men det finns inte lika många i den. Ändå innehåller den Herrens förbund som han har slutit med Israels hus, varför den är av stort värde för icke-judarna.

24 Och Herrens ängel sade till mig: Du har sett att boken utgick ur en judes mun, och när den utgick ur en judes mun innehöll den Herrens evangeliums fullhet om vilken de tolv apostlarna vittnar, och de vittnar enligt den sanning som är i Guds Lamm.

25 Därför går dessa ting i renhet från ^ajudarna till ^bicke-judarna enligt den sanning som är i Gud.

26 Och sedan de genom Lammets tolv apostlars händer har gått ut från judarna ^atill icke-judarna, ser du grundläggningen av den ^bstora och avskryvårda ^ckyrka som är den mest avskryvårda av alla kyrkor. Ty se, de har från Lammets evange-

lium ^dtagit bort många stycken som är ^etydliga och högst dyrbara, och även många av Herrens förbund har de tagit bort.

27 Och allt detta har de gjort för att de skall kunna förvränga Herrens rätta vägar, och för att de skall kunna förblinda människobarnens ögon och förhärda deras hjärtan.

28 Således ser du att sedan boken kommit fram genom den stora och avskryvårda kyrkans hand är många tydliga och dyrbara stycken borttagna ur boken som är Guds Lamms bok.

29 Och sedan dessa tydliga och dyrbara stycken tagits bort går den ut till icke-judarnas alla nationer. Och sedan den gått ut till icke-judarnas alla nationer, ja, med icke-judarna som har dragit ut ur fångenskapen över de många vattnen som du har sett, ser du att — på grund av de många tydliga och dyrbara stycken som tagits bort ur boken, vilka var tydliga för människobarnens förstånd enligt den tydlighet som är i Guds Lamm — på grund av att dessa stycken är borttagna från Lammets evangelium är det många som snavar, ja, till den grad att Satan får stor makt över dem.

30 Likväl ser du att icke-judarna som har dragit ut ur fångenskapen och har blivit upphöjda genom Guds makt över alla

23a 1 Ne 13:38;
2 Ne 29:4–12.
b HFS Skrifterna.
c 2 Ne 3:12.
d 1 Ne 5:10–13.

25a 2 Ne 29:4–6; L&F 3:16.

HFS Judar.
b HFS Icke-judar.
26a Matt 21:43.
b 1 Ne 13:4–6;
14:3, 9–17.

c HFS Avfall — Den

tidiga kristna kyrkans avfall.
d Morm 8:33;
Mose 1:41.
e 1 Ne 14:20–26;
TA 1:8.

andra nationer i det land som är utvalt framför alla andra länder, vilket är det land som Herren Gud har slutit förbund med din far om att hans avkomlingar skall besitta som sitt "arvland, ja, du ser att Herren Gud inte skall tillåta att icke-judarna fullständigt skall förgöra den ^bblandning av dina avkomlingar som finns bland dina bröder.

31 Inte heller skall han tillåta att icke-judarna "förgör dina bröders avkomlingar.

32 Inte heller skall Herren Gud tillåta att icke-judarna för evigt blir kvar i det hemska tillstånd av blindhet som du ser att de befinner sig i på grund av de tydliga och högst dyrbara delarna av Lammets evangelium som har hållits tillbaka av den "avskvärda kyrka som du har sett grundläggningen av.

33 Därför säger Guds Lamm: Jag skall vara barmhärtig mot icke-judarna genom att hemsöka återstoden av Israels hus med svåra straffdomar.

34 Och det hände sig att Herrens ängel talade till mig och sade: Se, säger Guds Lamm, sedan jag har hemsökt "återstoden av Israels hus — och den återstod om vilken jag talar är din fars avkomlingar — ja,

sedan jag har hemsökt dem med straffdomar och slagit dem med icke-judarnas hand, och sedan icke-judarna storligen har ^bsnavat på grund av att de mycket tydliga och dyrbara delarna av "Lammets evangelium har hållits tillbaka av den avskvärda kyrka som är skökornas moder, säger Lammets, skall jag vara så barmhärtig mot icke-judarna på den dagen att jag genom min egen kraft till dem skall "föra fram mycket av mitt evangelium som skall vara tydligt och dyrbart, säger Lammets.

35 Ty se, säger Lammets: Jag skall uppenbara mig för dina avkomlingar, så att de skall skriva mycket som jag skall tillkännage för dem som skall vara tydligt och dyrbart. Och sedan dina avkomlingar förgjorts och nedsjunkit i otro liksom dina bröders avkomlingar skall "desa ting bli gömda för att komma fram till icke-judarna genom Lammets gåva och kraft.

36 Och i dem skall mitt "evangelium vara skrivet, säger Lammets, och min ^bklippa och min frälsning.

37 Och "välsignade är de som på den dagen söker frambringa mitt ^bSion, ty de skall ha den "Helige Andens gåva och kraft.

30a HFS Utlovade landet.
b Alma 45:10–14.

31a 2 Ne 4:7; 10:18–19;
Jakob 3:5–9;
Hel 15:12;
3 Ne 16:8–9;
Morm 5:20–21.

32a HFS Djävulen —
Djävulens kyrka.

34a HFS Josef, Jakobs son.
b 1 Ne 14:1–3;
2 Ne 26:20.
c HFS Evangeliet.
d L&F 10:62.

HFS Evangeliets
återställelse.

35a 2 Ne 27:6; 29:1–2.
HFS Mormons bok.

36a 3 Ne 27:13–21.
b Hel 5:12;

3 Ne 11:38–39.
HFS Klippa.

37a L&F 21:9.

b HFS Sion.

c HFS Helige Andens
gåva, den.

Och om de ^dhåller ut intill änden skall de upphöjas på den yttersta dagen och skall bli frälsta i ^eLammets eviga rike. Och de som ^fförkunnar frid, ja, budskap om stor glädje, hur ljuvliga är inte de på bergen!

38 Och det hände sig att jag såg återstoden av mina bröders avkomlingar och även ^aGuds Lammets bok som utgått ur judens mun, och att den kom från icke-judarna ^btill återstoden av mina bröders avkomlingar.

39 Och sedan den kommit ut till dem såg jag andra ^aböcker som genom Lammets kraft kom ut från icke-judarna till dem för att ^bövertyga icke-judarna och återstoden av mina bröders avkomlingar, och även de judar som var spridda över hela jordens yta, om att profeternas och Lammets tolv apostlars uppteckningar är ^csanna.

40 Och ängeln talade till mig och sade: Dessa ^asista uppteckningar som du har sett bland icke-judarna skall ^bfastslå sanningen hos de ^cförsta, vilka kommer från Lammets tolv apostlar, och skall tillkännage de tydliga och dyrbara stycken som har tagits bort från dem, och skall tillkännage för alla släkter, tungomål och folk att

Guds Lamm är den evige Faderns Son och världens ^dFrälsare och att alla människor måste komma till honom, annars kan de inte bli frälsta.

41 Och de måste komma enligt de ord som skall stadfästas genom Lammets mun, och Lammets ord skall tillkännages i dina avkomlingars uppteckningar liksom i Lammets tolv apostlars uppteckningar. Därför skall de båda förenas till ^aett, ty det finns ^ben Gud och en ^cHerde över hela jorden.

42 Och tiden kommer då han skall uppenbara sig för alla nationer, både för ^ajudarna och för icke-judarna. Och sedan han uppenbarat sig för judarna och likaså för icke-judarna, då skall han uppenbara sig för icke-judarna och likaså för judarna, och de ^bsista skall bli de första och de ^cförsta skall bli de sista.

KAPITEL 14

En ängel berättar för Nephi om de välsignelser och förbannelser som skall drabba icke-judarna — Det finns bara två kyrkor: Guds Lammets kyrka och djävulens kyrka — Guds heliga i alla nationer förföljs av den stora och avskyvärda

37d 3 Ne 27:16.

^{HFS} Uthärda.

^e ^{HFS} Celestial härlighet.

^f Jes 52:7;

Mosiah 15:14–18;

3 Ne 20:40.

38a 1 Ne 13:23;

2 Ne 29:4–6.

^b Morm 5:15.

39a ^{HFS} Skrifterna —
Heliga skrifter

framkomst
profeterade.

^b Hes 37:15–20;

2 Ne 3:11–12.

^c 1 Ne 14:30.

40a 2 Ne 26:16–17; 29:12.

^{HFS} Mormons bok.

^b Morm 7:8–9.

^c ^{HFS} Bibeln.

^d Se titelbladet till
Mormons bok.

Mose 1:6.

41a Hes 37:17.

^b 5 Mos 6:4;

Joh 17:21–23;

2 Ne 31:21.

^c ^{HFS} Gode herden, den.

42a L&F 90:8–9;

107:33; 112:4.

^b Jakob 5:63.

^c Luk 13:30;
1 Ne 15:13–20.

kyrkan — Aposteln Johannes skall skriva om världens ände. Omkring 600–592 f Kr.

OCH det skall ske att om "icke-judarna hörsammar Guds Lamm på den dag då han uppenbarar sig för dem i ord och även i ^bmåktiga gärningar för att undanröja deras "stötestenar —

2 och inte förhärdar sina hjärtan mot Guds Lamm, skall de räknas bland din fars avkomlingar, ja, de skall "räknas bland Israels hus. Och de skall vara ett ^bvälsignat folk i det utlovade landet för evigt. De skall aldrig mer försättas i fångenskap och Israels hus skall aldrig mer bringas på skam.

3 Och den stora "grop som har grävts åt dem av den stora och avskyvärda kyrka som grundlades av djävulen och hans barn så att han kan leda människornas själar ned till helvetet — ja, den stora grop som har grävts för människornas undergång skall fyllas av dem som har grävt den till deras fullständiga undergång, säger Guds Lamm. Inte till själens undergång, såvida den inte kastas i det ^bhelvete som inte har något slut.

4 Ty se, detta är enligt djävul-

ens fångenskap och även enligt Guds rättvisa mot alla dem som utövar ogudaktighet och avskyrvärdheter inför honom.

5 Och det hände sig att ängeln talade till mig, Nephi, och sade: Du har sett att om icke-judarna omvänder sig går det dem väl. Du känner även till Herrens förbund med Israels hus. Du har även hört att den som "inte omvänder sig skall förgås.

6 Därför, "ve icke-judarna om så är att de förhärdar sina hjärtan mot Guds Lamm.

7 Ty tiden kommer, säger Guds Lamm, då jag skall utföra ett stort och "förunderligt verk bland människobarnen, ett verk som skall bli evigt bestående på det ena eller det andra sättet — antingen till att övertyga dem så att de kan få frid och ^bevigt liv, eller också till att överlämna dem åt sina hjärtans hårdhet och sina sinnens blindhet så att de försätts i fångenskap, och också till undergång både timligt och andligt, enligt den djävulens "fångenskap som jag har talat om.

8 Och det hände sig att när ängeln hade talat dessa ord sade han till mig: Kommer du ihåg "Faderns förbund med Israels hus? Jag sade till honom: Ja.

14 1a 3 Ne 16:6–13.

HFS Icke-judar.

b 1 Tess 1:5; 1 Ne 14:14;

Jakob 6:2–3.

c Jes 57:14;

1 Ne 13:29, 34;

2 Ne 26:20.

2a Gal 3:7, 29;

2 Ne 10:18–19;

3 Ne 16:13; 21:6, 22;

Abr 2:9–11.

b 2 Ne 6:12; 10:8–14;

3 Ne 16:6–7; 20:27.

3a 1 Ne 22:14;

L&F 109:25.

b HFS Fördöma, fördömselse; Helvetet.

5a HFS Omvända sig, omvändelse.

6a 2 Ne 28:32.

7a Jes 29:14; 1 Ne 22:8;

2 Ne 27:26; 29:1–2;

L&F 4:1.

HFS Evangeliets

återställelse.

b HFS Evigt liv.

c 2 Ne 2:26–29;

Alma 12:9–11.

8a HFS Abrahams

förbund.

9 Och det hände sig att han sade till mig: Se, och skåda den stora och avskyvärda kyrkan som är avskyvärdheternas moder och vars grundläggare är ^a“djävulen.

10 Och han sade till mig: Se, det finns bara ^a“två kyrkor. Den ena är Guds Lamms kyrka och den ^bandra är djävulens kyrka. Den som inte tillhör Guds Lamms kyrka tillhör därför den stora kyrka som är avskyvärdheternas moder. Och hon är hela jordens ^c“sköka.

11 Och det hände sig att jag såg och fick se hela jordens sköka, och hon satt på många ^a“vatten. Och ^bhon hade herravälde över hela jorden bland alla nationer, släkter, tungomål och folk.

12 Och det hände sig att jag såg Guds Lamms kyrka, och dess medlemmar var ^a“få på grund av den skökas ogudaktighet och avskyvärdheter som satt på de många vattnen. Ändå såg jag att även Lammets kyrka, som var Guds heliga, fanns över ^bhela jordens yta. Och deras besittningar på jordens yta var små på grund av den ogudaktigheten hos den stora sköka som jag såg.

13 Och det hände sig att jag

såg att avskyvärdheternas stora moder samlade ihop stora skaror på hela jordens yta bland icke-judarnas alla nationer för att ^a“strida mot Guds Lamm.

14 Och det hände sig att jag, Nephi, såg att Guds Lamms kraft föll över de heliga i Lammets kyrka och över Herrens förbundsfolk som var spridd över hela jordens yta, och de var beväpnade med rättfärdighet och med ^a“Guds kraft i stor härlighet.

15 Och det hände sig att jag såg att Guds vrede ^a“utgöts över den stora och avskyvärda kyrkan så att krig och krigsrykten uppstod bland alla ^bjordens nationer och släkter.

16 Och då ^a“krig och krigsrykten uppstod bland alla de nationer som tillhörde avskyvärdheternas moder talade ängeln till mig och sade: Se, Guds vrede är över skökornas moder, och se, du ser allt detta —

17 och när ^a“dagen kommer då ^b“Guds vrede utgjuts över skökornas moder, som är hela jordens stora och avskyvärda kyrka, vars grundläggare är djävulen, då, på den dagen, skall ^c“Faderns verk påbörjas genom att han bereder vägen för uppfyllelsen av de ^d“förbund som han har

9a 1 Ne 15:35; L&F 1:35.
HFS Djävulen.

10a 1 Ne 22:23.
b 1 Ne 13:4–6, 26.
c Upp 17:5, 15;
2 Ne 10:16.

11a Jer 51:13; Upp 17:15.
b L&F 35:11.

12a Matt 7:14;
3 Ne 14:14;

L&F 138:26.
b L&F 90:11.

13a Upp 17:1–6; 18:24;
1 Ne 13:5;
L&F 123:7–8.

14a Jakob 6:2;
L&F 38:32–38.

15a L&F 1:13–14.
b Mark 13:8; L&F 87:6.

16a 1 Ne 22:13–14;

Morm 8:30.

17a HFS Sista dagarna,
sista tiden.

b 1 Ne 22:15–16.
c 3 Ne 21:7, 20–29.

HFS Evangeliets
återställelse.

d Morm 8:21, 41.
HFS Abrahams
förbund.

slutit med sitt folk som är av Israels hus.

18 Och det hände sig att ängeln talade till mig och sade: Se!

19 Och jag såg och fick se en man, och han var klädd i en vit mantel.

20 Och ängeln sade till mig: Se "en av Lammets tolv apostlar.

21 Se, han skall se och skriva återstoden av detta, ja, och även mycket annat som har hänt.

22 Och han skall även skriva om världens ände.

23 Därför är det han skall skriva rätt och sant, och se, det är skrivet i den "bok som du såg utgå ur judens mun. Och då det utgick ur judens mun, eller då boken utgick ur judens mun, var det som skrivits tydligt och rent och högst ^bdyrbart och lättfattligt för alla människor.

24 Och se, det som denne "Lammets apostel skall skriva är mycket av det som du har sett, och se, återstoden skall du få se.

25 Men det som du hädanefter får se skall du inte skriva, ty Herren Gud har utsett Guds Lamms apostel till att "skriva det.

26 Och även för andra som har funnits till har han visat allt, och de har skrivit det. Och detta är "förseglat för att i Herrens egen rätta tid komma fram i sin renhet till Israels hus enligt den sanning som är i Lammet.

27 Och jag, Nephi, hörde

och vittnar om att namnet på Lammets apostel var "Johannes enligt ängelns ord.

28 Och se, jag, Nephi, är förbjuden att skriva återstoden av det jag såg och hörde. Därför är det jag har skrivit tillräckligt för mig, och jag har skrivit endast en liten del av det jag såg.

29 Och jag vittnar om att jag såg det som min "far såg, och Herrens ängel tillkännagav det för mig.

30 Och nu slutar jag tala om det jag såg medan jag var bortförd i Anden. Och även om allt det jag såg inte har skrivits ned är det jag har skrivit "sant. Och så är det. Amen.

KAPITEL 15

Lehis avkomlingar skall få evangeliet från icke-judarna i de sista dagarna — Israels insamling liknas vid ett olivträd vars naturliga grenar åter skall ympas in — Nephi uttyder synen om livets träd och talar om Guds rättvisa i att skilja de ogudaktiga från de rättfärdiga. Omkring 600–592 f Kr.

OCH det hände sig att sedan jag, Nephi, hade varit bortförd i Anden och sett allt detta återvände jag till min fars tält.

2 Och det hände sig att jag såg mina bröder, och de tvistade med varandra om det som min far hade sagt till dem.

20a Upp 1:1–3;

1 Ne 14:27.

23a 1 Ne 13:20–24;

Morm 8:33.

b 1 Ne 13:28–32.

24a Eth 4:16.

25a Joh 20:30–31;

Upp 1:19.

26a 2 Ne 27:6–23;

Eth 3:21–27; 4:4–7;

L&F 35:18;

JS—H 1:65.

27a Upp 1:1–3.

29a 1 Ne 8.

30a 2 Ne 33:10–14.

3 Ty han sade dem i sanning mycket som var viktigt och som var svårt att "förstå om man inte frågade Herren. Och eftersom de hade förhärdade hjärtan vände de sig inte till Herren som de borde.

4 Och nu var jag, Nephi, bedrövad på grund av deras hjärtans hårdhet och på grund av det jag hade sett och som jag visste oundvikligen måste ske på grund av människobarnens stora ogudaktighet.

5 Och det hände sig att jag överväldigades på grund av min sorg, ty jag tyckte att min "sorg var större än alla andra på grund av mitt folks ^bundergång, ty jag hade sett deras fall.

6 Och det hände sig att sedan jag återfått min "styrka talade jag till mina bröder för att få veta orsaken till deras ordstrider.

7 Och de sade: Se, vi förstår inte de ord vår far har talat om olivträdets naturliga grenar och även om icke-judarna.

8 Och jag sade till dem: Har ni "frågat Herren?

9 Och de sade till mig: Det har vi inte, ty Herren tillkänner inte något sådant för oss.

10 Se, då sade jag till dem: Hur kommer det sig att ni inte lyder Herrens befallningar? Hur kom-

mer det sig att ni vill förgås för era "hjärtans hårdhets skull?

11 Kommer ni inte ihåg vad Herren har sagt: Om ni inte förhärdar era hjärtan utan "ber till mig med tro och tror att ni skall få, och noggrant lyder mina befallningar, skall förvisso detta tillkännages för er.

12 Se, jag säger er att genom Herrens Ande, som var i vår far, jämfördes Israels hus med ett olivträd. Och se, är inte vi avbrutna från Israels hus, och är inte vi en "gren av Israels hus?

13 Och det som vår far menar med de naturliga grenarnas inympning genom icke-judarnas fullhet är att i de sista dagarna, när våra avkomlingar har "nedsjunkit i otro, ja, under många års tid och många släktled efter det att ^bMessias uppenbarat sig i köttet för människobarnen, då skall Messias "evangelium i sin fullhet komma till icke-judarna och från "icke-judarna till återstoden av våra avkomlingar.

14 Och på den dagen skall återstoden av våra "avkomlingar veta att de är av Israels hus och att de är Herrens ^bförbundsfolk, och då skall de känna till och komma till "kunskap om sina förfäder och likaså till kunskap

15 3a 2 Kor 2:10–12;
Alma 12:9–11.
5a HFS Motgångar.
b Enos 1:13;
Morm 6:1.
6a Mose 1:10;
JS—H 1:20, 48.
8a Mosiah 26:13;
Alma 40:3.
HFS Bön.
10a HFS Avfall.

11a Jak 1:5–6; Enos 1:15;
Moro 7:26; L&F 18:18.
HFS Be.
12a 1 Mos 49:22–26;
1 Ne 10:12–14; 19:24.
HFS Lehi, Nephis far.
13a 1 Ne 12:22–23;
2 Ne 26:15.
b HFS Messias.
c HFS Evangeliet.
d 1 Ne 13:42; 22:5–10;

L&F 14:10.
HFS Icke-judar.
14a 2 Ne 10:2;
3 Ne 5:21–26; 21:4–7.
b HFS Abrahams förbund.
c 2 Ne 3:12; 30:5;
Morm 7:1, 9–10;
L&F 3:16–20. Se även titelbladet till Mormons bok.

om sin Återlösares evangelium som gavs till deras fäder av honom. Ja, de skall komma till kunskap om sin Återlösare och varje del av hans lära så att de kan veta hur de kan komma till honom och bli frälsta.

15 Och skall de då inte på den dagen glädjas och prisa sin evige Gud, sin ^aklippa och sin frälsning? Ja, skall de inte på den dagen ta emot styrka och näring från den sanna ^bvinstocken? Ja, skall de inte komma till Guds sanna fårahus?

16 Se, jag säger er: Jo, de skall åter bli ihågkomna bland Israels hus, och eftersom de är en naturlig gren av olivträdet skall de ^aympas in i det sanna olivträdet.

17 Och detta är vad vår far menar, och han menar att det inte skall ske förrän efter det att de blivit skingrade av icke-judarna, och han menar att det skall ske genom icke-judarna så att Herren skall kunna visa icke-judarna sin makt av just den anledningen att han skall ^aförkastas av judarna, eller av Israels hus.

18 Således har vår far inte talat enbart om våra avkomlingar utan också om hela Israels hus och framhållit förbundet som skulle uppfyllas i de sista dagarna, det förbund som Herren slöt

med vår fader Abraham med orden: Genom dina ^aavkomlingar skall jordens alla släkten bli välsignade.

19 Och det hände sig att jag, Nephi, talade mycket till dem om dessa ting. Ja, jag talade till dem om judarnas ^aåterställelse i de sista dagarna.

20 Och jag förklarade för dem ^aJesajas ord, som talade om judarnas eller om Israels hus återställelse, och sedan de återställts skulle de aldrig mer bringas på skam och inte heller skulle de åter skingras. Och det hände sig att jag talade många ord till mina bröder så att de blev lugnade och ^bödmjukade sig inför Herren.

21 Och det hände sig att de åter talade till mig och sade: Vad betyder detta som vår far såg i en dröm? Vad betyder ^aträdet som han såg?

22 Och jag sade till dem: Det var en sinnebild för ^alivets träd.

23 Och de sade till mig: Vad betyder ^aledstången av järn som vår far såg och som ledde till trädet?

24 Och jag sade till dem att det var ^aGuds ord och de som hörsammar Guds ord och ^bhåller fast vid det, de skall aldrig förgås. Inte heller skall ^cmotståndarens ^dfrestelser och brinnande ^epilar slå dem med

15a HFS Klippa.
b 1 Mos 49:13;
Joh 15:1.

16a Jakob 5:60–68.

17a HFS Korsfästelse.

18a 1 Mos 12:1–3;

Abr 2:6–11.

19a 1 Ne 19:15.

HFS Israel — Israels
insamling.

20a 1 Ne 19:23.

b 1 Ne 16:5, 24, 39.

21a 1 Ne 8:10–12.

22a 1 Ne 11:4, 25;

Mose 3:9.

23a 1 Ne 8:19–24.

24a HFS Guds ord.

b 1 Ne 8:30;

2 Ne 31:20.

c HFS Djävulen.

d 1 Ne 8:23.

HFS Fresta, frestelser.

e Ef 6:16;

L&F 3:8; 27:17.

blindhet för att leda dem till undergång.

25 Därför uppmanade jag, Nephi, dem att "ge akt på Herrens ord. Ja, jag uppmanade dem med hela min själs kraft och med all den förmåga jag besatt att de skulle ge akt på Guds ord och komma ihåg att alltid lyda hans befallningar i allting.

26 Och de sade till mig: Vad betyder "floden med vatten som vår far såg?

27 Och jag sade till dem att "vattnet som min far såg var ^borenhet. Men hans tankar var så uppslukade av annat att han inte såg orenheten i vattnet.

28 Och jag sade till dem att den utgjorde en hemsk "avgrund som skilde de ogudaktiga från livets träd och likaså från Guds heliga.

29 Och jag sade till dem att den var en sinnebild för det hemska "helvete som ängeln sagt mig var berett för de ogudaktiga.

30 Och jag sade till dem att vår far även såg att "Guds rättvisa också skilde de ogudaktiga från de rättfärdiga, och att dess sken var som skenet från en flammande eld som stiger upp till Gud i evigheters evighet och inte har något slut.

31 Och de sade till mig: Betyd-

er detta kroppens pina under "prövotidens dagar eller betyder det själens slutliga tillstånd efter den timliga kroppens ^bdöd, eller talas det här om de ting som är timliga?

32 Och det hände sig att jag sade till dem att det var en sinnebild för både timliga och andliga ting, ty dagen skulle komma då de måste dömas för sina "gärningar, ja, de gärningar som utförts av den timliga kroppen under deras prövotids dagar.

33 Om de således skulle "dö i sin ogudaktighet måste de även ^bförskjutas i fråga om de andliga ting som tillhör rättfärdigheten. De måste därför föras fram inför Gud för att "dömas efter sina ^dgärningar. Och om deras gärningar har varit orena måste de själva nödvändigtvis vara ^eorena. Och om de är orena måste det nödvändigtvis vara så att de inte kan ^fvistas i Guds rike. Om så skedde måste ju även Guds rike bli orent.

34 Men jag säger er att Guds rike inte är "orent och att inget orent kan komma in i Guds rike. Därför måste det nödvändigtvis finnas en oren plats beredd för det som är orent.

35 Och det finns en plats

25a L&F 11:2; 32:4;
84:43–44.

26a 1 Ne 8:13.

27a 1 Ne 12:16.

^b HFS Orenhet,
orenlighet.

28a Luk 16:26;

1 Ne 12:18; 2 Ne 1:13.

29a HFS Helvetet.

30a HFS Rättvisa.

31a Alma 12:24; 42:10;

Hel 13:38.

^b Alma 40:6, 11–14.

32a HFS Gärningar.

33a Mosiah 15:26;

Moro 10:26.

^b Alma 12:12–16; 40:26.

^c HFS Domen, den

yttersta.

^d 3 Ne 27:23–27.

^e 2 Ne 9:16; L&F 88:35.

^f Ps 15:1–5; 24:3–4;

Alma 11:37;

L&F 76:50–70;

Mose 6:57.

34a HFS Orenhet,
orenlighet.

beredd, ja, det hemska "helvete som jag har talat om, och ^bdjävulen är den som bereder det. Därför är människosjälarnas slutliga tillstånd att vistas i Guds rike eller drivas ut på grund av den ^crättvisa som jag har talat om.

36 Därför stöts de ogudaktiga bort från de rättfärdiga och även från det "livets träd vars frukt är högst ^bdyrbar och mer begärlig än alla andra frukter. Ja, och den är den ^cstörsta av alla ^dGuds gåvor. Och så talade jag till mina bröder. Amen.

KAPITEL 16

De ogudaktiga finner sanningen hård — Lehis söner gifter sig med Ismaels döttrar — Liahona leder deras färd i vildmarken — Budskap från Herren skrivs på Liahona tid efter annan — Ismael dör och hans familj knotar på grund av sina lidanden. Omkring 600–592 f Kr.

OCH nu hände det sig att när jag, Nephi, hade slutat att tala till mina bröder, se, då sade de till mig: Du har förkunnat för oss hårda ord, mer än vi kan tåla.

2 Och det hände sig att jag sade till dem att jag visste att jag hade talat hårda ord mot

de ogudaktiga i enlighet med sanningen. Och de rättfärdiga har jag rättfärdiggjort och betygat att de skall upphöjas på den yttersta dagen. Därför finner de "skyldiga ^bsanningen hård efter som den ^cskär dem rakt i hjärtat.

3 Och om ni, mina bröder, var rättfärdiga och var villiga att hörsamma sanningen och ge akt på den så att ni kunde "vandra rätttrådigt inför Gud, då skulle ni inte knota över sanningen och säga: Du talar hårda ord mot oss.

4 Och det hände sig att jag, Nephi, med all iver uppmanade mina bröder att lyda Herrens befallningar.

5 Och det hände sig att de "ödmjukade sig inför Herren så att jag kände glädje och stor förhoppning om att de skulle vandra på rättfärdighetens stigar.

6 Och allt detta skedde medan min far bodde i ett tält i den dal som han kallade Lemuel.

7 Och det hände sig att jag, Nephi, tog en av "Ismaels döttrar till ^bhustru. Och mina bröder tog sig likaså hustru bland Ismaels döttrar. Och ^cZoram tog Ismaels äldsta dotter till hustru.

8 Och sålunda hade min far utfört alla de Herrens befallningar som hade givits honom.

35a 2 Ne 9:19;
Mosiah 26:27.
HFS Helvetet.

b 1 Ne 14:9; L&F 1:35.

c HFS Rättvisa.

36a 1 Mos 2:9;
2 Ne 2:15.

b 1 Ne 8:10–12;
Alma 32:42.

c L&F 6:13.

d L&F 14:7.

HFS Evigt liv.

16 2a Joh 3:20; 2 Ne 33:5;
Enos 1:23; Hel 14:10.

HFS Skuld, skyldig.

b Ords 15:10;

2 Ne 1:26; 9:40;

Hel 13:24–26.

c Apg 5:33; Mosiah 13:7.

3a L&F 5:21.

HFS Vandra, vandra
med Gud.

5a 1 Ne 16:24, 39; 18:4.

7a 1 Ne 7:1.

b HFS Äktenskap,
gifta sig.

c 1 Ne 4:35; 2 Ne 5:5–6.

Och även jag, Nephi, hade välsignats storligen av Herren.

9 Och det hände sig att Herrens röst talade till min far under natten och befalldes att han nästa dag skulle fortsätta sin färd ut i vildmarken.

10 Och det hände sig att då min far steg upp på morgonen och gick fram till tältöppningen såg han till sin stora förvåning på marken ett runt "klot tillverkat med utsökt konstfärdighet, och det var av fin mässing. Och i klotet fanns två visare, och den ena visade den väg vi skulle färdas i vildmarken.

11 Och det hände sig att vi samlade ihop allt det vi skulle ta med oss ut i vildmarken och resten av de förnödenheter som Herren hade givit oss. Och vi tog med frön av alla slag som vi kunde bära med oss ut i vildmarken.

12 Och det hände sig att vi tog våra tält och begav oss ut i vildmarken på andra sidan floden Laman.

13 Och det hände sig att vi färdades i fyra dagars tid i nästan sydsydostlig riktning, och vi slog på nytt upp våra tält. Och vi gav platsen namnet Shazer.

14 Och det hände sig att vi tog våra bågar och våra pilar och gick ut i vildmarken för att skaffa föda åt våra familjer. Och sedan vi hade skaffat föda åt våra familjer återvände vi på nytt till våra familjer i vild-

marken och till platsen Shazer. Och vi gick åter ut i vildmarken i samma riktning och höll oss i de fruktbaraste trakterna av vildmarken som låg i gränstrakterna nära "Röda havet.

15 Och det hände sig att vi färdades i många dagars tid och skaffade föda längs vägen med hjälp av våra bågar och våra pilar och våra stenar och våra slungor.

16 Och vi följde klotets "anvisningar som ledde oss genom de mer fruktbara delarna av vildmarken.

17 Och sedan vi hade färdats i många dagars tid slog vi upp våra tält för en tid så att vi åter kunde vila oss och skaffa föda åt våra familjer.

18 Och det hände sig att när jag, Nephi, gick ut för att skaffa föda, se, då brast min båge som var gjord av fint "stål. Och sedan jag brutit min båge, se, då vredgades mina bröder på mig på grund av förlusten av min båge, ty vi kunde inte skaffa någon föda.

19 Och det hände sig att vi återvände utan föda till våra familjer, och då de var utmattade av färden led de svårt av bristen på föda.

20 Och det hände sig att Laman och Lemuel och Ismaels söner började knota storligen på grund av sina lidanden och svårigheter i vildmarken. Och även min far började knota över Herren

10a Alma 37:38–46.

HFS Liahona.

14a L&F 17:1.

16a 1 Ne 16:10, 16,

26; 18:12;

Alma 37:38–46.

18a 2 Sam 22:35.

sin Gud. Ja, de var alla så djupt sorgsna att de knotade över Herren.

21 Nu hände det sig att efter-som jag, Nephi, hade ansatts av mina bröder på grund av förlusten av min båge, och deras bågar hade förlorat sin spänst, började det bli mycket svårt, ja, så svårt att vi inte kunde skaffa någon föda.

22 Och det hände sig att jag, Nephi, talade mycket till mina bröder eftersom de åter hade förhärdat sina hjärtan så att de "klagade mot Herren sin Gud.

23 Och det hände sig att jag, Nephi, gjorde av trä en båge och av en rak käpp en pil. Jag beväpnade mig således med en båge och en pil, med en slunga och med stenar. Och jag sade till min "far: Vart skall jag gå för att skaffa föda?

24 Och det hände sig att han "frågade Herren, ty de hade ödmjukat sig på grund av mina ord, ty jag sade mycket till dem med hela min själs kraft.

25 Och det hände sig att Herrens röst kom till min far. Och han "tuktades i sanning för sitt knotande över Herren så att han försänktes i djupaste sorg.

26 Och det hände sig att Herrens röst sade till honom: Se på klotet och se det som står skrivet.

27 Och det hände sig att när min far såg det som stod

skrivet på klotet fruktade och bävade han storligen. Och det-samma gjorde mina bröder och Ismaels söner och våra hustrur.

28 Och det hände sig att jag, Nephi, såg att visarna som var i klotet fungerade alltefter den "tro och flit och uppmärksamhet vi ägnade dem.

29 Och på dem fanns även en ny inskrift som var lätt att läsa och som gav oss "insikt om Herrens vägar. Och den skrevs och ändrades tid efter annan, alltefter den tro och flit vi ägnade den. Och sålunda ser vi att Herren med ^bsmå medel kan åstadkomma stora ting.

30 Och det hände sig att jag, Nephi, gick upp på bergets topp enligt de anvisningar som gavs på klotet.

31 Och det hände sig att jag dödade vilda djur så att jag kunde skaffa föda åt våra familjer.

32 Och det hände sig att jag återvände till våra tält bärande de djur som jag hade dödat. Och när de nu såg att jag hade skaffat föda, hur stor blev då inte deras glädje! Och det hände sig att de ödmjukade sig inför Herren och gav tack till honom.

33 Och det hände sig att vi återtog vår färd och färdades i nästan samma riktning som i början. Och sedan vi hade färdats i många dagars tid slog vi på

22a 2 Mos 16:8;

4 Mos 11:1.

23a 2 Mos 20:12;

Mosiah 13:20.

24a HFS Bön.

25a Eth 2:14.

HFS Tukta, tuktan.

28a Alma 37:40.

HFS Tro.

29a HFS Insikt.

b 2 Kung 5:13;

Jak 3:4;

Alma 37:6–7, 41;

L&F 123:16.

nytt upp våra tält så att vi kunde stanna en tid.

34 Och det hände sig att "Ismael dog och begravdes på den plats som hette Nahom.

35 Och det hände sig att Ismaels döttrar sörjde djupt över förlusten av sin far och över sina "lidanden i vildmarken. Och de knotade över min far för att han hade fört dem ut ur Jerusalems land, och de sade: Vår far är död och vi har vandrat långt i vildmarken och har uthärdat mycken sorg, hunger, törst och utmattning. Och efter alla dessa lidanden måste vi förgås i vildmarken av hunger.

36 Och på så sätt knotade de över min far, och även över mig, och de önskade på nytt återvända till Jerusalem.

37 Och Laman sade till Lemuel och även till Ismaels söner: Se, låt oss "dräpa vår far och likaså vår bror Nephi som har tagit på sig att vara ^bstyresman och lärare över oss som är hans äldre bröder.

38 Se, han säger att Herren har talat med honom och likaså att "änglar har betjänat honom. Men se, vi vet att han ljuger för oss. Och han säger oss detta och han utför många ting genom list och konst så att han kan bedra våra ögon, kanske i tanke att han kan leda oss bort till någon främmande vildmark. Och sedan han har lett oss bort har han tänkt göra sig till kung och

styresman över oss så att han kan behandla oss enligt sin vilja och eget godtycke. Och på detta sätt hetsade min bror Laman deras hjärtan till vrede.

39 Och det hände sig att Herren var med oss, ja, att Herrens röst kom och talade många ord till dem och "tuktade dem allvarligt. Och sedan de blivit tuktade av Herrens röst vände de bort sin vrede och omvände sig från sina synder så att Herren åter välsignade oss med föda så att vi inte omkom.

KAPITEL 17

Nephi får befallning att bygga ett fartyg — Hans bröder sätter sig upp emot honom — Han förmanar dem genom att återge berättelsen om hur Gud handlat mot Israel — Nephi fylls av Guds kraft — Hans bröder förbjuds att röra vid honom för att de inte skall förtvina som ett torrt strå. Omkring 592–591 f Kr.

OCH det hände sig att vi återtog vår färd i vildmarken, och alltifrån den stunden färdades vi nästan österut. Och vi färdades och kämpade oss igenom många svårigheter i vildmarken, och våra kvinnor födde barn i vildmarken.

2 Och så stora var Herrens välsignelser över oss att fastän vi levde på "rått kött i vildmarken hade våra kvinnor gott om mjölk åt sina barn och var starka, ja, liksom männen,

34a 1 Ne 7:2–6.

35a HFS Motgångar.

37a 1 Ne 17:44.

HFS Mord.

b 1 Mos 37:9–11;

1 Ne 2:22; 18:10.

38a 1 Ne 3:30–31; 4:3.

39a HFS Tukta, tuktan.

17 2a 1 Ne 17:12.

och de började uthärda färden utan knot.

3 Och sålunda ser vi att Guds befallningar måste uppfyllas. Och om så är att människobarnen ^alyder Guds befallningar ger han dem näring och stärker dem och förser dem med medel varmed de kan utföra det som han har befallt dem. Sålunda ^bförsåg han oss med medel medan vi vistades i vildmarken.

4 Och vi vistades där under en tid av många år, ja, hela åtta år i vildmarken.

5 Och vi kom till det land som vi kallade Ymnighet på grund av dess myckna frukt och även vildhonung. Och allt detta hade beretts av Herren för att vi inte skulle förgås. Och vi såg havet som vi kallade Irreantum, som i översättning betyder många vatten.

6 Och det hände sig att vi slog upp våra tält på stranden. Och trots att vi utstått många ^alidanden och stora svårigheter, ja, så många att vi inte kan skriva om dem alla, var vi mycket glada då vi kom fram till havet. Och vi kallade platsen Ymnighet på grund av dess myckna frukt.

7 Och det hände sig att sedan jag, Nephi, hade varit i landet Ymnighet under många dagars tid kom Herrens röst till mig och sade: Stå upp och bege dig upp på berget. Och det hände sig att jag stod upp och

gick upp på berget och ropade till Herren.

8 Och det hände sig att Herren talade till mig och sade: Du skall bygga ett fartyg på det ^asätt som jag skall visa dig så att jag kan föra ditt folk över dessa vatten.

9 Och jag sade: Herre, vart skall jag gå för att finna malm att smälta så att jag kan göra verktyg till att bygga fartyget på det sätt som du har visat mig?

10 Och det hände sig att Herren sade mig vart jag skulle gå för att finna malm så att jag kunde göra verktyg.

11 Och det hände sig att jag, Nephi, gjorde en bälg av djurhudar att blåsa under elden med. Och sedan jag gjort en bälg så att jag kunde ha något att blåsa under elden med, slog jag två stenar mot varandra för att göra upp eld.

12 Ty Herren hade hittills inte låtit oss göra upp mycket eld medan vi färdades i vildmarken, ty han sade: Jag skall göra er föda välsmakande så att ni inte behöver ^atillaga den.

13 Och jag skall även vara ert ljus i vildmarken, och jag skall ^abereda vägen framför er i den mån som ni håller mina bud. Om ni således håller mina bud skall ni bli ledda till det ^butlovade landet, och ni skall ^cveta att det är jag som leder er.

14 Ja, Herren sade också: Sedan ni anlänt till det utlovade

3a Mosiah 2:41;
Alma 26:12.
HFS Lyda, lydig,
lydnad.

b 1 Ne 3:7.
6a 2 Ne 4:20.
8a 1 Ne 18:2.
12a 1 Ne 17:2.

13a Alma 37:38–39.
b 1 Ne 2:20;
Jakob 2:12.
c 2 Mos 6:7.

landet skall ni "veta att jag, Herren, är ^bGud och att jag, Herren, räddade er från undergång, ja, att jag förde er ut ur Jerusalems land.

15 Därför strävade jag, Nephi, att lyda Herrens befallningar, och jag uppmanade mina bröder till trofasthet och flit.

16 Och det hände sig att jag tillverkade verktyg av den malm som jag smälte ut ur klippan.

17 Och när mina bröder såg att jag stod i begrepp att "bygga ett fartyg började de knota över mig och säga: Vår bror är en dåre, ty han tror att han kan bygga ett fartyg, ja, och han tror också att han kan fara över dessa stora vatten.

18 Och på så sätt knotade mina bröder över mig och ville inte arbeta, ty de trodde inte att jag kunde bygga ett fartyg. Inte heller ville de tro att jag undervisades av Herren.

19 Och nu hände det sig att jag, Nephi, var djupt bedrövd på grund av deras hjärtans hårdhet. Och när de nu såg att jag började bli bedrövd gladdes de så i sina hjärtan att de "fröjdade sig över mig och sade: Vi visste att du inte kunde bygga ett fartyg, ty vi visste att du saknade förmågan. Därför kan du inte utföra ett så stort verk.

20 Och du är lik vår far som förleddes av sitt hjärtas dåraktiga "inbillningar. Ja, han har lett oss ut ur Jerusalems land och vi har

vandrat omkring i vildmarken i alla dessa år, och våra kvinnor har slitit hårt fastän de har varit höggravida. Och de har fött barn i vildmarken och utstått allt utom döden, och det skulle ha varit bättre för dem om de hade dött innan de lämnade Jerusalem än att utstå dessa lidanden.

21 Se, i alla dessa år har vi lidit i vildmarken medan vi kunde ha njutit av våra ägodelar och vårt arveland. Ja, vi kunde ha varit lyckliga.

22 Och vi vet att folket som bodde i Jerusalems land var ett "rättfärdigt folk, för de rättade sig efter Herrens stadgar och lagar och alla hans befallningar enligt Moses lag. Därför vet vi att de är ett rättfärdigt folk, och vår far har dömt dem och har lett oss bort eftersom vi hörsammade hans ord, och vår bror är likadan som han. Med sådana ord knotade mina bröder över oss och klandrade oss.

23 Och det hände sig att jag, Nephi, talade till dem och sade: Tror ni att våra fäder, som var Israels barn, skulle ha letts ut ur egyptiernas händer om de inte hade hörsammat Herrens ord?

24 Ja, tror ni att de skulle ha letts ut ur träldomen om inte Herren hade befallt Mose att "leda dem ut ur träldomen?

25 Ni vet ju att Israels barn var i "träldom, och ni vet att de var

14a 2 Ne 1:4.
HFS Vittnesbörd.

b L&F 5:2.
17a 1 Ne 18:1–6.

19a HFS Förfölja,
förföljelse.

20a 1 Ne 2:11.
22a 1 Ne 1:13.

24a 2 Mos 3:2–10;
1 Ne 19:10;

2 Ne 3:9; 25:20.
25a 1 Mos 15:13–14.

tyngda av ^bbördor som var svåra att bära. Därför vet ni att det nödvändigtvis måste ha varit gott för dem att föras ut ur tråldomen.

26 Ni vet ju att "Mose befalldes av Herren att utföra detta stora verk, och ni vet även att Röda havets vatten på hans ^bord delades åt båda sidor och att de gick igenom på torr mark.

27 Men ni vet att egyptierna, vilka utgjorde Faraos härar, dränktes i Röda havet.

28 Och ni vet även att de mättades med "manna i vildmarken.

29 Ja, och ni vet även att Mose med sitt ord, enligt Guds kraft som var i honom, "slog på klippan så att det kom fram vatten så att Israels barn kunde släcka sin törst.

30 Och trots att de leddes av Herren sin Gud och sin Återlösare som gick framför dem och ledde dem om dagen och gav dem ljus om natten och gjorde allt för dem som var "lämpligt för människan att få, förhärdade de sina hjärtan och förblindade sina sinnen och ^bsmädade Mose och den sanne och levande Guden.

31 Och det hände sig att han enligt sitt ord "förgjorde dem.

Och enligt sitt ord ^bledde han dem, och enligt sitt ord gjorde han allt för dem, och ingenting gjordes utom genom hans ord.

32 Och sedan de hade gått över Jordanfloden gjorde han dem så mäktiga att de kunde "driva ut landets barn, ja, skingra dem till deras undergång.

33 Och tror ni nu att detta lands barn som befann sig i löftets land och som drevs ut av våra fäder, tror ni att de var rättfärdiga? Se, jag säger er: Nej.

34 Tror ni att våra fäder hade varit mer gynnade än de, om de hade varit rättfärdiga? Jag säger er: Nej.

35 Se, Herren aktar allt "kött lika. Den som är ^brättfärdig "gynnas av Gud. Men se, detta folk hade förkastat varje Guds ord och de var mogna i ondska, och Guds vredes fullhet var över dem. Och Herren förbannade landet för dem och välsignade det för våra fäder, ja, han förbannade det för dem till deras undergång, och han välsignade det för våra fäder så att de fick makt över det.

36 Se, Herren har "skapat ^bjorden för att den skulle vara "bebodd, och han har skapat

25b 2 Mos 1:11; 2:11.

26a Apg 7:22–39.

^b 2 Mos 14:21–31;

1 Ne 4:2;

Mosiah 7:19;

Hel 8:11; L&F 8:3;

Mose 1:25.

28a 2 Mos 16:4, 14–15, 35;

4 Mos 11:7–8;

5 Mos 8:3;

Mosiah 7:19.

29a 2 Mos 17:6;

4 Mos 20:11;

5 Mos 8:15;

1 Ne 20:21.

30a L&F 18:18; 88:64–65.

^b 2 Mos 32:8;

4 Mos 14:2–3;

Hes 20:13–16;

L&F 84:23–25.

31a 4 Mos 26:65.

^b 1 Ne 5:15;

L&F 103:16–18.

32a 4 Mos 33:52–53;

Jos 24:8.

35a Apg 10:15, 34;

Rom 2:11;

2 Ne 26:23–33.

^b Ps 55:22; 1 Ne 22:17.

^c 1 Sam 2:30;

Ps 97:10; 145:20;

Alma 13:4; L&F 82:10.

36a HFS Skapa, skapelsen.

^b HFS Jorden.

^c Jes 45:18;

Abr 3:24–25.

sina barn för att de skulle besitta den.

37 Och han ^auppreser en rättfärdig nation och förgör de ogudaktigas nationer.

38 Och han leder de rättfärdiga till utvalda ^aländer, och de ogudaktiga ^bförgör han och förbannar landet för deras skull.

39 Han härskar högt i himlen, ty den är hans tron, och denna jord är hans ^a“fotpall.

40 Och han älskar dem som vill ha honom till sin Gud. Se, han älskade våra fäder och han ^a“slöt förbund med dem, ja, med Abraham, ^bIsak och ^cJakob. Och han kom ihåg de förbund han hade slutit och förde dem därför ut ur ^dEgyptens land.

41 Och han tillrättavisade dem i vildmarken med sin stav, ty de ^a“förhårdade sina hjärtan, ja, alldeles som ni har gjort. Och Herren tillrättavisade dem för deras onskas skull. Han sände brinnande flygande ^bormar bland dem, och sedan de blivit bitna beredde han ett sätt för dem att bli ^chelade. Och den enda ansträngning de behövde göra var att titta, och eftersom detta sätt var så ^denkelt eller så lätt, var det många som omkom.

42 Och de förhårdade sina hjärtan tid efter annan, och de

^a“smädade ^bMose och likaså sin Gud. Ändå vet ni att de av hans ojämförliga makt leddes in i löftets land.

43 Och se, efter allt detta har tiden nu kommit då de har blivit ogudaktiga, ja, nästan mogna, och såvitt jag förstår är de denna dag nära att förgås. Ty jag vet att dagen förvisso måste komma då de alla måste förgås, förutom några få som skall bli bortförda i fångenskap.

44 Därför ^abefallde Herren min far att han skulle dra ut i vildmarken, och judarna traktade även efter att beröva honom livet, ja, och även ^bni har traktat efter att beröva honom livet. Således är ni mördare i hjärtat, och ni är likadana som de.

45 Ni är ^asnara att göra ont, men sena att komma ihåg Herren er Gud. Ni har sett en ^bängel, och han talade till er. Ja, ni har hört hans röst tid efter annan, och han har talat till er med mild och stilla röst, men ni var så ^ckänslolösa att ni inte kunde förnimma hans ord. Därför talade han till er liksom med åskans röst som fick jorden att skaka som om den skulle rämna.

46 Och ni vet även att han genom ^akraften i sitt allsmåttiga

37a Ords 14:34;
1 Ne 4:13;
Eth 2:10;
L&F 117:6.

38a HFS Utlovade landet.
b 3 Mos 20:22.

39a Jes 66:1;
L&F 38:17;
Abr 2:7.

40a HFS Abrahams förbund.

b 1 Mos 21:12;
L&F 27:10.

c 1 Mos 28:1–5.
d 5 Mos 4:37.

41a 2 Kung 17:7–23.
b 4 Mos 21:4–9;

5 Mos 8:15;
Alma 33:18–22.
c Joh 3:13–15;

2 Ne 25:20.
d Alma 37:44–47;

Hel 8:15.

42a 4 Mos 14:1–12.
HFS Uppror,
upproriskhet.

b L&F 84:23–24.
44a 1 Ne 2:1–2.

b 1 Ne 16:37.
45a Mosiah 13:29.

b 1 Ne 4:3.
c Ef 4:19.

46a Hel 12:6–18.

ord kan få jorden att försvinna. Ja, och ni vet att han genom sitt ord kan göra de ojämna markerna jämna och göra så att de jämna markerna bryts upp. O, hur kan ni då vara så hårda i era hjärtan?

47 Se, min själ slits sönder av ångest för er skull, och mitt hjärta plågas. Jag fruktar att ni skall förskjutas för evigt. Se, jag är så "fylld av Guds Ande att min kropp är ^bkraftlös.

48 Och nu hände det sig att när jag hade talat dessa ord vredgades de på mig och ville kasta mig i havets djup. Och då de kom fram för att bära hand på mig talade jag till dem och sade: I den allsmäktige Gudens namn befaller jag er att inte "röra mig, ty jag är så fylld av ^bGuds kraft att mitt kött är nära att förtäras. Och den som bär hand på mig skall "förtvina som ett torrt strå, och han skall bli till intet inför Guds kraft, ty Gud skall slå honom.

49 Och det hände sig att jag, Nephi, sade till dem att de inte längre skulle knota över sin far. Inte heller skulle de vägra arbeta med mig, ty Gud hade befallt mig att bygga ett fartyg.

50 Och jag sade till dem: "Om Gud hade befallt mig att göra allt, så skulle jag kunna jag göra det. Om han skulle befalla mig att säga till detta vatten: Bli jord, så skulle det bli jord. Och om jag sade det skulle det ske.

51 Och om nu Herren har så stor makt och har utfört så många underverk bland människobarnen, varför skulle han då inte kunna "undervisa mig så att jag kan bygga ett fartyg?

52 Och det hände sig att jag, Nephi, sade mycket till mina bröder så att de tystades och inte kunde tvista med mig. Inte heller vågade de bära hand på mig eller röra mig med fingrarna under många dagars tid. Det vågade de inte av fruktan för att de skulle förtvina inför mig. Så mäktig var "Guds Ande, och så hade den påverkat dem.

53 Och det hände sig att Herren sade till mig: Räck åter ut din hand mot dina bröder så skall de inte förtvina inför dig, men jag skall skaka om dem, säger Herren, och detta skall jag göra så att de kan veta att jag är Herren deras Gud.

54 Och det hände sig att jag räckte ut handen mot mina bröder och de förtvinade inte inför mig, men Herren skakade om dem, ja, enligt det ord som han hade talat.

55 Och då sade de: Vi vet med säkerhet att Herren är med dig, ty vi vet att det är Herrens makt som har skakat oss. Och de föll ned inför mig och stod i begrepp att "tillbe mig, men det tillät jag dem inte utan sade: Jag är er bror, ja, er yngre bror. Tillbe därför Herren er Gud och

47a Mika 3:8.

b 1 Ne 19:20.

48a Mosiah 13:3.

b 2 Ne 1:26–27.

HFS Kraft, makt.

c 1 Kung 13:4–7.

50a Fil 4:13; 1 Ne 3:7.

51a 1 Mos 6:14–16;

1 Ne 18:1.

52a HFS Helige

Anden, den.

55a Apg 14:11–15.

hedra er far och er mor så att ni må ^bleva länge i det land som Herren er Gud skall ge er.

KAPITEL 18

Fartyget färdigställs — Jakobs och Josefs födelse omnämns — Sällskapet går ombord för färden till det utlovade landet — Ismaels söner och deras hustrur förenar sig i uppsluppenhet och uppror — Nephi binds och fartyget drivs tillbaka av ett fruktansvärt oväder — Nephi befrias och genom hans bön upphör stormen — Folket anländer till det utlovade landet. Omkring 591-589 f Kr.

OCH det hände sig att de tillbad Herren och följde med mig, och vi bearbetade virket med utsökt konstfärdighet. Och Herren visade mig tid efter annan på vad sätt jag skulle bearbeta fartygsvirket.

2 Nu bearbetade inte jag, Nephi, virket på det sätt som lärts av människor, inte heller byggde jag fartyget på människors sätt, utan jag byggde det på det sätt som Herren hade visat mig. Därför var det inte byggt på människors sätt.

3 Och jag, Nephi, gick ofta upp på berget, och jag ^abad ofta till Herren, varför Herren ^bvisade mig stora ting.

4 Och det hände sig att sedan jag färdigställt fartyget enligt Herrens ord såg mina

bröder att det var gott och att arbetet på det var utomordentligt välgjort. Därför ^aödmjukade de sig åter inför Herren.

5 Och det hände sig att Herrens röst kom till min far och sade att vi skulle bryta upp och gå ned i fartyget.

6 Och det hände sig att nästa dag, sedan vi gjort i ordning allt, mycket frukt och ^akött från vildmarken och rikligt med honung och förnödenheter enligt det som Herren hade befallt oss, gick vi ned i fartyget med all vår last och vårt utsäde och allt vi hade tagit med oss, var och en efter sin ålder. Således gick vi alla ned i fartyget med våra hustrur och våra barn.

7 Och min far hade nu fött två söner i vildmarken. Den äldre hette ^aJakob och den yngre ^bJosef.

8 Och det hände sig att sedan vi alla hade gått ned i fartyget och hade tagit med oss våra förnödenheter och det vi fått befallning om gick vi till ^ahavs och drevs framåt av vinden mot det ^butlovade landet.

9 Och sedan vi drivits framåt av vinden under många dagars tid, se, då började mina bröder och Ismaels söner och även deras hustrur att förlusta sig så att de började dansa och sjunga och tala med stor råhet, ja, så att de glömde genom vilken makt de hade förts dit, ja, de uppträdde med mycken råhet.

55b 2 Mos 20:12;
Mosiah 13:20.

18 3a HFS Bön.
b HFS Uppenbarelse.

4a 1 Ne 16:5.
6a 1 Ne 17:2.
7a 2 Ne 2:1.
b 2 Ne 3:1.

8a 2 Ne 10:20.
b 1 Ne 2:20.
HFS Utlovade landet.

10 Och jag, Nephi, började storligen frukta att Herren skulle vredgas på oss och slå oss för vår ondskas skull så att vi skulle uppslukas av havets djup. Därför började jag, Nephi, tala till dem med stort allvar. Men se, de "vredgades på mig och sade: Vi vill inte att vår yngre bror skall vara ^bstyresman över oss.

11 Och det hände sig att Laman och Lemuel tog mig och band mig med rep, och de behandlade mig mycket hårdhänt. Ändå "tillät Herren det för att han skulle kunna visa sin makt att uppfylla de ord han talat om de ogudaktiga.

12 Och det hände sig att sedan de bundit mig så att jag inte kunde röra mig upphörde den "kompass som beretts av Herren att fungera.

13 Därför visste de inte vart de skulle styra fartyget, ty en stor storm blåste upp, ja, ett stort och fruktansvärt oväder, och vi "drevs tillbaka på vattnen under tre dagars tid. Och de började bli mycket rädda för att de skulle drunkna i havet. Ändå lösgjorde de mig inte.

14 Och på fjärde dagen som vi drivits tillbaka började ovädet bli mycket våldsamt.

15 Och det hände sig att vi var nära att uppslukas av havets djup. Och sedan vi drivits bakåt på vattnen under fyra dagars

tid började mina bröder "inse att Guds straffdomar var över dem och att de skulle omkomma såvida de inte omvände sig från sin ondskas. Därför kom de till mig och lossade repen från mina handleder, och se, dessa hade svullnat kraftigt, och även mina vrister var mycket svullna, och smärtan därav var mycket svår.

16 Ändå vände jag mig till Gud, och jag "prisade honom hela dagen lång, och jag knotade inte över Herren för mina bedrövelsens skull.

17 Se, min far Lehi hade sagt mycket till dem och likaså till "Ismaels söner. Men se, de uttalade många hotelser mot var och en som försvarade mig, och då mina föräldrar var till åren komna och hade lidit stor sorg för sina barns skull, blev de bedrövade, ja, till den grad att de låg på sin sjukbädd.

18 På grund av sin bedrövelse och stora sorg och mina bröders ondskas var de nära att lämna denna tillvaro för att möta sin Gud. Ja, deras gråa hår var nära att läggas i jorden, ja, sorgen var nära att kasta dem i en våt grav.

19 Och Jakob och likaså Josef, som var unga och behövde mycken omvårdnad, sörjde på grund av sin mors lidanden. Och varken "min hustru med sina tårar och böner eller mina barn kunde beveka

10a 1 Ne 17:17–55.

b 1 Mos 37:9–11;

1 Ne 16:37–38;

2 Ne 1:25–27.

11a Alma 14:11.

12a 1 Ne 16:10, 16, 26;

2 Ne 5:12;

Alma 37:38–47;

L&F 17:1.

13a Mosiah 1:17.

15a Hel 12:3.

16a Alma 36:28.

17a 1 Ne 7:4–20.

19a 1 Ne 7:19; 16:7.

mina bröders hjärtan så att de lösgjorde mig.

20 Och det fanns ingenting utom Guds makt, vilken hotade dem med undergång, som kunde beveka deras hjärtan. När de därför såg att de var nära att uppslukas av havets djup ångrade de det som de hade gjort så att de lösgjorde mig.

21 Och det hände sig att sedan de lösgjort mig, se, då tog jag kompassen, och den fungerade som jag önskade. Och det hände sig att jag bad till Herren, och sedan jag bett lade sig vinden och stormen upphörde, och det blev mycket lugnt.

22 Och det hände sig att jag, Nephi, styrde fartyget så att vi åter seglade mot det utlovade landet.

23 Och det hände sig att sedan vi seglat under många dagars tid anlände vi till det "utlovade landet. Och vi gick i land och slog upp våra tält, och vi kallade det för det utlovade landet.

24 Och det hände sig att vi började bruka jorden, och vi började plantera frön. Ja, vi satte alla våra frön i jorden vilka vi hade tagit med från Jerusalems land. Och det hände sig att det växte utomordentligt varför vi blev rikligen välsignade.

25 Och det hände sig att när vi färdades i vildmarken i löftets land fann vi alla slags djur i skogarna: både kon och oxen, och åsnan och hästen, och geten och vildgeten och alla slags vilda djur som var till nytta för

människor. Och vi fann även all slags malm, både av guld och av silver och av koppar.

KAPITEL 19

Nephi gör plåtar av metall och upptecknar sitt folks historia — Israels Gud skall komma sex hundra år från det att Lehi lämnade Jerusalem — Nephi berättar om hans lidande och korsfästelse — Judarna skall bli föraktade och kringspridda ända till de sista dagarna, då de skall återvända till Herren. Omkring 588–570 f Kr.

OCH det hände sig att Herren befallde mig, och därför jag gjorde plåtar av metall så att jag kunde inrista uppteckningen om mitt folk på dem. Och på de "plåtar som jag gjorde inristade jag min ^bfars uppteckning och skildringar från våra färder i vildmarken och likaså min fars profetior. Och även många av mina egna profetior har jag inristat på dem.

2 Och jag visste inte då jag gjorde dem, att jag skulle få befallning av Herren att göra "dessa plåtar. Därför är min fars uppteckning och hans fäders släktlinjer och större delen av alla våra förehavanden i vildmarken inristade på dessa första plåtar som jag har talat om. Därför är det som hände innan jag gjorde ^bdessa plåtar i sanning mer ingående omnämnt på de första plåtarna.

3 Och sedan jag på befallning

gjort dessa plåtar fick jag, Nephi, befallningen att den andliga verksamheten och profetierna — de tydligare och värdefullare delarna av dem — skulle nedtecknas på "dessa plåtar, och att det skrivna skulle bevaras för undervisningen av mitt folk som skulle besitta landet, och likaså för andra ^bvisa avsikter vilka avsikter Herren känner.

4 Därför gjorde jag, Nephi, en uppteckning på de andra plåtarna som ger en redogörelse, eller som ger en mer omfattande redogörelse, för mitt folks krig och stridigheter och undergång. Och detta har jag gjort, och jag har givit mitt folk befallning om vad de skall göra sedan jag har gått bort, och om att dessa plåtar skall överlämnas från ett släktled till ett annat eller från en profet till en annan, tills Herren ger ytterligare befallningar.

5 Och en beskrivning av hur jag har "gjort dessa plåtar skall ges senare. Och se, därefter fortsätter jag enligt vad jag har talat, och detta gör jag för att det som är mer heligt skall ^bbevaras till lärdom för mitt folk.

6 Ändå skriver jag ingenting på plåtar utom det jag anser vara "heligt. Och om jag nu

misstar mig så misstog sig också de som levde förr. Inte så att jag ursäktar mig på grund av det som andra människor har gjort, utan det är på grund av den ^bsvaghet som finns i mig enligt köttet som jag ursäktar mig.

7 Ty det som vissa människor anser vara av stort värde för både kropp och själ det "ringaktar andra och trampar under fötterna. Ja, människorna ^btrampar till och med Israels Gud själv under fötterna. Jag säger trampar under fötterna, men jag vill med andra ord säga: De aktar honom för intet och hörsammar inte hans råds röst.

8 Och se, han "kommer, enligt ängelns ord, ^bsex hundra år från den tid då min far lämnade Jerusalem.

9 Och världen skall på grund av sin ondska akta honom för intet. Därför gisslar de honom, och han låter det ske. Och de slår honom, och han låter det ske. Ja, de "spottar på honom, och han låter det ske på grund av sin kärleksfulla godhet och sitt tålmod med människobarnen.

10 Och våra "fäders Gud som ^bförde dem ut ur Egypten, ut ur trälldomen, och även bevarade dem i vildmarken,

3a Jakob 1:1–4;
3:13–14; 4:1–4.

b 1 Ne 9:4–5;
Morm ord 1:7;
L&F 3:19–20; 10:1–51.

5a 2 Ne 5:28–33.
b HFS Skrifterna —
Skrifter skall bevaras.

6a Se titelbladet till

Mormons bok.
HFS Helig, heligt.

b Morm 8:13–17;
Eth 12:23–28.

7a 2 Ne 33:2; Jakob 4:14.

b HFS Uppror,
upproriskhet.

8a HFS Jesus Kristus —
Profetior om Jesu

Kristi födelse och död.

b 1 Ne 10:4; 2 Ne 25:19.

9a Jes 50:5–6; Matt 27:30.

10a 2 Ne 26:12;

Mosiah 7:27; 27:30–31;

Alma 11:38–39;

3 Ne 11:14–15.

b 2 Mos 3:2–10; 6:6;

1 Ne 5:15; L&F 136:22.

ja, ^cAbrahams och Isaks Gud och Jakobs Gud, ^döverlämnar sig enligt ängels ord som en människa i händerna på ogudaktiga människor för att ^eupplifyftas enligt ^fZenocks ord och för att ^gkorsfästas enligt Neums ord och för att ^hbegravas i en gravkammare enligt ⁱZenos ord, vilka denne talade rörande de tre dagarnas ^jmörker som skulle vara ett tecken på hans död, givet till dem som bor på havets öar och i synnerhet givet till dem som är av ^kIsraels hus.

11 Ty så talade profeten: Herren Gud skall förvisso ^abesöka hela Israels hus på den dagen, en del med sin röst för deras rättfärdighets skull till deras stora glädje och frälsning, och andra med sin makts ^båska och blixtar, med storm, med eld och med rök och ett ^cmörkrets töcken och genom att ^djorden öppnar sig och genom att ^eberg höjer sig.

12 Och ^aallt detta måste förvisso ske, säger profeten ^bZenos. Och jordens ^cklippor måste rämna, och på grund av jordens jämmer skall många

av kungarna på havets öar påverkas av Guds Ande och utropa: Naturens Gud lider!

13 Och om dem som är i Jerusalem säger profeten: De skall bli ^agisslade av alla folk eftersom de ^bkorsfäster Israels Gud och vänder bort sina hjärtan och förkastar tecken och under och Israels Guds makt och härlighet.

14 Och eftersom de vänder bort sina hjärtan, säger profeten, och har ^aföraktat Israels Helige skall de vandra i köttet och förgås och bli föremål för ^blöje och ^cförakt och bli hatade bland alla nationer.

15 Men när dagen kommer, säger profeten, då de ^ainte längre vänder bort sina hjärtan från Israels Helige, då skall han komma ihåg de ^bförbund som han slöt med deras fäder.

16 Ja, då skall han komma ihåg ^ahavets öar. Ja, och alla de folk som är av Israels hus skall jag ^bsamla in, säger Herren, från jordens fyra hörn enligt profeten Zenos ord.

17 Ja, och hela jorden skall ^ase Herrens frälsning, säger profet-

10c 1 Mos 32:9;
Mosiah 7:19;
L&F 136:21.
HFS Jehova.
d HFS Försona,
försoning.
e 3 Ne 27:14.
f Alma 33:15; 34:7;
Hel 8:19–20;
3 Ne 10:15–16.
HFS Skrifterna —
Förlorad helig skrift;
Zenock.
g 2 Ne 6:9; Mosiah 3:9.
HFS Korsfästelse.
h Matt 27:60; Luk 23:53;

2 Ne 25:13.
i Jakob 6:1; Hel 15:11.
HFS Zenos.
j 1 Ne 12:4–5;
Hel 14:20, 27;
3 Ne 8:3, 19–23; 10:9.
k 3 Ne 16:1–4.
11a 3 Ne 9:1–22; L&F 5:16.
b Hel 14:20–27;
3 Ne 8:5–23.
c Luk 23:44–45;
3 Ne 8:19–20.
d 2 Ne 26:5.
e 3 Ne 8:10.
12a Hel 14:20–28.
b Jakob 5:1.

c Matt 27:51.
13a Luk 23:27–30.
b 2 Ne 10:3.
14a Jes 53:3–6;
Mosiah 14:3–6.
b HFS Judar.
c 5 Mos 28:37;
1 Kung 9:7; 3 Ne 16:9.
15a 1 Ne 22:11–12.
b HFS Abrahams
förbund.
16a 1 Ne 22:4; 2 Ne 10:21.
b Jes 49:20–22.
HFS Israel — Israels
insamling.
17a Jes 40:4–5.

en. Varje nation, släkte, tungomål och folk skall välsignas.

18 Och jag, Nephi, har skrivit detta till mitt folk för att om möjligt kunna förmå dem att komma ihåg Herren, sin Återlösare.

19 Därför talar jag till hela Israels hus, om så sker att de får "dessa ord.

20 Ty se, jag är upprörd i anden över dem som är i Jerusalem, och det tröttar mig till den grad att jag är svag i alla leder. Ty om Herren inte hade varit barmhärtig och visat mig vad som skulle hända dem, liksom han gjorde för de forna profeterna, skulle även jag ha omkommit.

21 Och han visade förvisso de forna "profeterna allt som ^bangick dem. Och han visade också många av dem det som angår oss, varför vi nödvändigtvis måste känna till det som angår dem, ty det är skrivet på plåtarna av mässing.

22 Nu hände det sig att jag, Nephi, undervisade mina bröder om detta. Och det hände sig att jag läste mycket för dem som var inristat på "plåtarna av mässing, så att de skulle kunna veta något om vad Herren hade gjort i andra länder bland forna folk.

23 Och jag läste mycket för dem av det som stod skrivet i

"Moseböckerna. Men för att än mer kunna förmå dem att tro på Herren sin Återlösare läste jag för dem det som skrivits av profeten ^bJesaja. Ty jag "tillämpade all helig skrift på oss för att det skulle kunna vara oss till "nytta och lärdom.

24 Därför talade jag till dem och sade: Hör profetens ord, ni som är en återstod av Israels hus, en "gren som har brutits av. Hör profetens ord som skrevs för hela Israels hus, och tillämpa dem på er själva så att ni kan få hopp liksom era bröder från vilka ni har brutits av. Ty på detta sätt har profeten skrivit.

KAPITEL 20

Herren uppenbarar sina avsikter för Israel — Israel har utvalts i lidandets ugn och skall gå ut från Babylon — Jämför Jesaja 48. Omkring 588–570 f Kr.

LYSSNA och hör detta, o Jakobs hus, ni som är uppkallade efter Israels namn och är framkomna ur Judas vatten, eller ur "dopets vatten, vilka svär vid Herrens namn och talar om Israels Gud, men de svär varken i sanning eller i rättfärdighet.

2 Ändå kallar de sig efter den "heliga staden, men de ^bstöder sig inte på Israels Gud som är

19a Enos 1:16;
Morm 5:12; 7:9–10.

21a 2 Kung 17:13;
Amos 3:7.
HFS Profet.
b 3 Ne 10:16–17.

22a 1 Ne 22:1.

23a 2 Mos 17:14;

1 Ne 5:11;
Mose 1:40–41.

b 1 Ne 15:20;
2 Ne 25:4–6;
3 Ne 23:1.

c HFS Skrifterna —
Skrifternas värde.

d 2 Ne 4:15.

24a 1 Mos 49:22–26;
1 Ne 15:12;
2 Ne 3:4–5.

20 1a HFS Dop, döpa.

2a Jes 52:1.
HFS Jerusalem.
b dvs lita på; hålla sig till.

Härskarornas Herre, ja, Härskarornas Herre är hans namn.

3 Se, jag har förkunnat "det som har hänt från begynnelsen. Och ur min mun utgick det, och jag visade det. Jag visade det plötsligt.

4 Och jag gjorde det eftersom jag visste att "du är styvsint, och att din nacke är en järnsena och din panna av mässing.

5 Och ända från begynnelsen har jag förkunnat det för dig. Innan det skedde visade jag dig det, och jag visade det då jag fruktade att du skulle säga: Min "avgud har gjort det, och min skurna gudabild och min gjutna gudabild har befallt det.

6 Du har sett och hört allt detta, och vill du inte förkunna det? Och att jag från denna stund har visat dig nya ting, ja, fördolda ting, som du inte kände till.

7 De är skapade nu och inte från begynnelsen, ja, före den dag du inte hörde dem förkunnades de för dig, för att du inte skulle kunna säga: Se, jag kände till dem.

8 Ja, och du hörde inte, ja, du visste inte. Ja, från den tiden öppnades inte ditt öra, ty jag visste att du skulle handla mycket trolöst, och att du skulle kallas "överträdare alltifrån moderlivet.

9 Dock håller jag för mitt "namns skull tillbaka min vre-

de, och för min äras skull låter jag dig vara så att jag inte avskär dig.

10 Ty se, jag har förädlat dig, jag har utvalt dig i "lidandets ugn.

11 För min egen skull, ja, för min egen skull skall jag göra detta, ty jag skall inte låta mitt "namn bli vanhelgat, och jag ^bger inte min ära åt någon annan.

12 Hör mig o Jakob, och Israel min kallade, ty jag är han. Jag är den "förste, och jag är också den siste.

13 Min hand har även "lagt jordens grund, och min högra hand har spänt ut himlarna. Jag kallar på dem och de står upp tillsammans.

14 Ni alla, församla er och hör: Vem bland dem har förkunnat detta för dem? Herren har älskat honom, ja, och han skall "uppfylla sitt ord som han har förkunnat genom dem, och han skall handla mot ^bBabylon efter sitt behag, och hans arm skall drabba kaldeerna.

15 Likaså säger Herren: Jag Herren, ja, jag har talat. Ja, jag har kallat honom att förkunna, jag har lett honom och han skall göra sin väg lyckosam.

16 Kom nära mig. Jag har inte talat i "hemlighet. Från begynnelsen, från den tid då det förkunnades har jag talat, och Herren Gud och hans Ande har sänt mig.

17 Och så säger Herren din

3a Jes 46:9–10.

4a Dvs Israel.

5a HFS Avgudadyrkan.

8a Ps 58:3.

9a 1 Sam 12:22; Ps 23:3;

1 Joh 2:12.

10a HFS Motgångar.

11a Jer 44:26.

b Jes 42:8; Mose 4:1–4.

12a Upp 1:17; 22:13.

HFS Alfa och Omega;

Förstfödde.

13a Ps 102:25.

HFS Skapa, skapelsen.

14a 1 Kung 8:56;

L&F 64:31; 76:3.

b HFS Babel, Babylon.

16a Jes 45:19.

“Återlösare, Israels Helige: Jag har sänt honom, Herren din Gud, som lär dig vad nyttigt är, som ^bleder dig längs den väg du bör gå, har gjort det.

18 O, att du hade hörsammat mina ^abefallningar! Då hade din frid varit som en flod och din rättfärdighet som havets vågor.

19 Även dina ^aavkomlingar hade då varit som sanden och din livsfrukt som dess sandkorn. Hans namn skulle inte ha blivit utrotat eller utplånat ur min åsyn.

20 ^aDra ut från Babylon, fly från kaldeerna, förkunna det med sångens röst, berätta det, låt höra det till jordens ändar och säg: Herren har återlöst sin ^btjänare Jakob.

21 Och de ^atörstade inte. Han ledde dem genom öknarna. Han lät vattnen flöda ur ^bklippan åt dem. Han klöv även klippan och vattnen välldde fram.

22 Men trots att han har gjort allt detta och även större ting finns det ingen ^afrid för de ogudaktiga, säger Herren.

KAPITEL 21

Messias skall vara ett ljus för ickejudarna och skall befria de fångna — Israel skall insamlas med kraft i de sista dagarna — Kungar skall

vara deras fosterfäder — Jämför Jesaja 49. Omkring 588–570 f Kr.

OCH vidare: Hör, o Israels hus, alla ni som är avbrutna och utdrivna på grund av mitt folks herdars ogudaktighet, ja, alla ni som är avbrutna, som är vitt kringspidda, som är av mitt folk, o Israels hus. Hör, o “öar på mig, och lyssna ni folk ^bfjärran ifrån. Herren kallade mig i moderlivet, i min mors sköte har han nämnt mitt namn.

2 Och han har gjort min mun lik ett skarpt svärd. Under sin hands skugga har han gömt mig och gjort mig till en blank pil. I sitt koger har han dolt mig.

3 Och han sade till mig: Du är min ^atjänare, o Israel, genom vilken jag skall bli förhärsligad.

4 Då sade jag: Jag har arbetat förgäves, jag har odslat min kraft för intet och förgäves. Förvisso är min dom hos Herren och mitt verk hos min Gud.

5 Och nu säger Herren, han som ^aformade mig från moderlivet till att vara hans tjänare, till att föra Jakob åter till honom: Om än Israel inte insamlas skall jag bli ärad i Herrens ögon, och min Gud skall vara min styrka.

6 Och han sade: Det vore för lite för dig att du skulle vara min tjänare för att uppresas “Jakobs stammar och återställa

17a HFS Återlösare.

b HFS Inspiration, inspirera;

Uppenbarelse.

18a Pred 8:5.

19a 1 Mos 22:15–19;

Hos 1:10.

20a Jer 51:6;

L&F 133:5–14.

b Jes 44:1–2, 21.

21a Jes 41:17–20.

b 2 Mos 17:6;

4 Mos 20:11;

1 Ne 17:29;

2 Ne 25:20.

22a HFS Fred; Frid.

21 1a 1 Ne 22:4;

2 Ne 10:20–22.

b L&F 1:1.

3a 3 Mos 25:55; Jes 41:8;

L&F 93:45–46.

5a Jes 44:24.

6a HFS Israel — Israels tolv stammar.

de bevarade av Israel. Jag skall också sätta dig till ett ^bljus för icke-judarna så att du må bli min frälsning intill jordens ändar.

7 Så säger Herren, Israels Återlösare, hans Helige, till honom som människor föraktar, till honom som nationerna avskyr och till härskares tjänare: Kungar skall se dig och stå upp, och även furstar skall tillbe tack vare Herren som är trofast.

8 Så säger Herren: I en behaglig tid har jag hört er, o havets öar, och på en frälsningsdag har jag hjälpt er. Och jag skall bevara er och ge er ^amin tjänare till ett förbund för folket för att upprätta jorden och låta dem arva de ödelagda arveländerna

9 så att ni kan säga till de ^afångna: Dra ut, och till dem som sitter i ^bmörkret: Visa er. De skall finna bete vid vägarna, och deras ^cbetesplatser skall vara på alla höjder.

10 De skall varken hungra eller törsta, inte heller skall vare sig hettan eller solen skada dem, ty han som förbarmar sig över dem skall leda dem, ja, till vattenkällor skall han föra dem.

11 Och jag skall göra alla mina berg till en väg, och mina ^abanade vägar skall bli upphöjda.

12 Och då, o Israels hus, skall ^ade komma fjärran ifrån, och se, några från norr och från väster, och några från Sinims land.

13 ^aSjung, o himlar, och gläds, o jord, ty deras fötter som är i öster skall befästas. Och brist ut i sång, o berg, ty de skall inte mer bli slagna. Ty Herren har tröstat sitt folk och skall förbarma sig över sina hemsökta.

14 Men se, Sion har sagt: Herren har övergivit mig och min Herre har glömt mig — men han skall visa att det har han inte.

15 Ty kan en ^akvinnas glömma sitt dibarn så att hon inte har medlidande med sitt skötes son? Ja, de kan ^bglömma, men jag skall inte glömma dig, o Israels hus.

16 Se, jag har inristat dig på mina ^ahandflator. Dina murar står alltid inför mina ögon.

17 Dina barn skall hasta fram mot dina fördärvare, och de som har lagt dig ^aöde skall dra bort ifrån dig.

18 Lyft upp dina ögon och se dig omkring: Alla dessa skall ^asamlas, och de skall komma till dig. Och så sant jag lever, säger Herren: Du skall förvisso få klä dig med dem alla som ett smycke och lik en brud binda dem om dig.

19 Ty dina öde och dina obodda platser och ditt förhärjade land skall nu bli för trånga på grund av invånarna, och de som uppslukade dig skall vara långt borta.

6b L&F 103:8–10;

Abr 2:10–11.

c 3 Ne 21:11.

8a 2 Ne 3:6–15;

3 Ne 21:8–11;

Morm 8:16, 25.

9a HFS Frälsning för de

döda.

b 2 Ne 3:5.

c Hes 34:14.

11a Jes 62:10;

L&F 133:23–32.

12a Jes 43:5–6.

13a Jes 44:23.

15a HFS Kvinna, kvinnor.

b Jes 41:17;

Alma 46:8;

L&F 61:36.

16a Sak 13:6.

17a 3 Ne 21:12–20.

18a Mika 4:11–13.

20 De barn som du skall få efter att du har förlorat de första skall åter säga i ditt öra: Platsen är mig för trång, ge mig rum så att jag kan bo här.

21 Då skall ^adu säga i ditt hjärta: Vem har fött mig dessa? Jag har ju förlorat mina barn och är ^bofruktsam, en fånge, och flyttar hit och dit. Och vem har fostrat dessa? Se, jag var lämnad ensam kvar — dessa, var har de varit?

22 Så säger Herren Gud: Se, jag skall lyfta upp min hand till ^aicke-judarna och resa upp mitt ^bbaner för folket. Och de skall komma med dina söner i sina ^carmar, och dina döttrar skall bli burna på deras axlar.

23 Och ^akungar skall vara dina ^bfosterfäder och deras drottningar dina fostermödrar. De skall falla ned inför dig med ansiktet mot jorden och slicka stoftet av dina fötter. Och du skall veta att jag är Herren, ty de som ^cväntar på mig skall inte bringas på skam.

24 Ty skall bytet tas ifrån den mäktige eller de ^arättmätigt fångslade befrias?

25 Men så säger Herren: Också den mäktiges fångar skall släppas lösa, och den fruktansvärdes byte skall befrias, ty jag skall strida mot den som strider mot dig, och jag skall frälsa dina barn.

26 Och jag skall ^amata dem som förtrycker dig med deras eget kött. De skall bli druckna av sitt eget blod som av sött vin, och allt kött skall ^bveta att jag, Herren, är din Frälsare och din Återlösare, Jakobs ^cMäktige.

KAPITEL 22

Israel skall skingras över hela jordens yta — Icke-judarna skall vårda och nära Israel med evangeliet i de sista dagarna — Israel skall insamlas och räddas, och de ogudaktiga skall brinna som stubb — Djävulens rike skall förstöras, och Satan skall bli bunden. Omkring 588–570 f Kr.

OCH nu hände det sig att sedan jag, Nephi, hade läst detta som var inristat på ^aplåtarna av mässing kom mina bröder till mig och sade: Vad betyder detta som du har läst? Se, skall det förstås som något andligt, något som skall ske andligt och inte köttsligt?

2 Och jag, Nephi, sade till dem: Se, det ^auppenbarades för profeten genom ^bAndens röst, ty genom Anden tillkännages allt för ^cprofeterna som skall ske människobarnen i köttet.

3 Det jag har läst om är därför något som rör både det ^atimliga och det andliga, ty det tycks som om Israels hus förr eller

21a dvs Sion.
b Jes 54:1; Gal 4:27.

22a Jes 66:18–20.
b Jes 11:12; 18:3.
c 1 Ne 22:8;
2 Ne 10:8–9.

23a Jes 60:16.

b 1 Ne 22:6.
c 2 Ne 6:13; L&F 98:2;
133:10–11, 45.

24a 1 Ne 21:25.
26a 1 Ne 22:13–14.

b Mosiah 11:22.
c HFS Jehova.

22 1a 1 Ne 19:22; 2 Ne 4:2.
2a 2 Petr 1:19–21.

b HFS Helige
Anden, den.
c HFS Profetia,
profeterna.

3a L&F 29:31–34.

senare kommer att ^bskingras över hela jordens yta och även bland alla nationer.

4 Och se, det finns många om vilka kunskapen redan har gått förlorad för dem som bor i Jerusalem. Ja, den större delen av alla ^astammarna har ^bförts bort, och de är spridda hit och dit på ^chavets öar. Och var de är vet ingen av oss, vi vet endast att de har blivit bortförda.

5 Och eftersom de har förts bort har detta profeterats om dem och även om alla dem som hädanefter skall bli skingrade och uppblandade för Israels Heliges skull, ty mot honom skall de förhärda sina hjärtan. Därför skall de skingras bland alla nationer och bli ^ahatade av alla människor.

6 Men sedan skall de ^avårdas av ^bicke-judarna, och Herren har lyft sin hand över icke-judarna och upprest dem som ett baner, och deras ^cbarn har burits i deras armar, och deras döttrar har burits på deras axlar. Se, dessa ting som det talas om är timliga, ty sådana är Herrens förbund med våra fäder. Och det syftar på oss i kommande dagar och även på alla våra bröder som är av Israels hus.

7 Och det innebär att den tid kommer, sedan hela Israels hus skingrats och uppblandats, då Herren Gud skall uppresa en mäktig nation bland ^aicke-judarna, ja, i detta land, och genom dem kommer våra avkomlingar att ^bskingras.

8 Och sedan våra avkomlingar skingrats skall Herren Gud påbörja ett ^aförunderligt verk bland ^bicke-judarna, som skall bli av stort ^cvärde för våra avkomlingar. Därför liknas detta vid att de ges näring av icke-judarna och bärs i deras armar och på deras axlar.

9 Och det skall även vara av ^avärde för icke-judarna, och inte endast för icke-judarna utan ^bför hela ^cIsraels hus, för att tillkännage himlens Faders ^dförbund med Abraham då han sade: Genom dina ^eavkomlingar skall jordens alla slakten bli ^fvälsignade.

10 Och jag önskar, mina bröder, att ni skall veta att jordens alla slakten inte kan bli välsignade om inte han ^ablottar sin arm inför nationernas ögon.

11 Därför skall Herren Gud börja blotta sin arm inför alla nationernas ögon i det att han ger sina förbund och sitt

3b 1 Ne 10:12–14;

2 Ne 25:14–16.

HFS Israel — Israels förskingring.

4a HFS Israel — Israels tio förlorade stammar.

b 2 Ne 10:22.

c 1 Ne 21:1;

2 Ne 10:8, 20.

5a 1 Ne 19:14.

6a 1 Ne 21:23.

b HFS Icke-judar.

c 1 Ne 15:13.

7a 3 Ne 20:27.

b 1 Ne 13:12–14;

2 Ne 1:11.

8a Jes 29:14;

1 Ne 14:7;

2 Ne 27:26.

HFS Evangeliets återställelse.

b 2 Ne 10:10–11;

3 Ne 16:4–7;

Morm 5:19.

c 1 Ne 15:13–18;

3 Ne 5:21–26; 21:7.

9a 1 Ne 14:1–5.

b 2 Ne 30:1–7.

c 2 Ne 29:13–14.

d 5 Mos 4:31.

e HFS Abrahams förbund.

f 1 Mos 12:2–3;

3 Ne 20:27;

Abt 2:9–11.

10a Jes 52:10.

evangelium till dem som är av Israels hus.

12 Därför skall han åter föra dem ut ur fångenskap, och de skall "insamlas till sina arveländer. Och de skall föras ut ur dunklet och ut ur ^bmörkret, och de skall veta att 'Herren är deras ^aFrälsare och deras Återlösare, ^aIsraels Mäktige.

13 Och blodet från den stora och ^aavskrämda kyrkan som är hela jordens sköka skall komma över deras egna huvuden. Ty de skall ^bkriga inbördes, och svärdet i deras ^cegna händer skall falla på deras egna huvuden, och de skall bli druckna av sitt eget blod.

14 Och varje ^anation som krigar mot dig, o Israels hus, skall vända sig, den ena mot den andra, och de skall ^bfalla i den grop de grävde för att fånga Herrens folk. Och alla som ^cstrider mot Sion skall förgöras, och den stora skökan som har förvrängt Herrens rätta vägar, ja, den stora och avskrämda kyrkan skall falla i ^dstoffet, och stort blir dess fall.

15 Ty se, säger profeten, tiden kommer med hast då Satan inte längre har makt över människobarnens hjärtan. Ty dagen kommer snart då alla de högmodiga och de

som handlar ogudaktigt skall bli som ^astubb, och dagen kommer då de måste ^bbrännas.

16 Ty tiden kommer snart då ^aGuds vredes fullhet skall utgutas över alla människobarnen, ty han skall inte tillåta att de ogudaktiga förgör de rättfärdiga.

17 Därför skall han genom sin makt ^abevara de ^brättfärdiga, även om så är att hans vredes fullhet måste komma och de rättfärdiga bevaras så att deras fiender förgås genom eld. Därför behöver de rättfärdiga inte frukta, ty så säger profeten: De skall bli räddade, även om det så skall ske genom eld.

18 Se, mina bröder, jag säger er att dessa ting snart måste ske. Ja, blod och eld och rökmoln måste komma, och det måste nödvändigtvis ske på denna jords yta. Och det sker med människorna i köttet om så är att de förhärdar sina hjärtan mot Israels Helige.

19 Ty se, de rättfärdiga skall inte förgås, ty tiden måste förvisso komma då alla de som strider mot Sion skall bli avskurna.

20 Och Herren skall förvisso bereda en utväg för sitt folk så att Moses ord uppfylls, de som han talade då han sade: En

12a HFS Israel — Israels insamling.

b HFS Mörker, andligt.

c 2 Ne 6:10–11.

d HFS Frälsaren.

e HFS Jehova.

13a HFS Djävulen —

Djävulens kyrka.

b 1 Ne 14:3, 15–17.

c 1 Ne 21:26.

14a Luk 21:10.

b Jes 60:12; 1 Ne 14:3;

L&F 109:25.

c 2 Ne 10:13; 27:3.

d Jes 25:12.

15a Jes 5:23–24;

Nah 1:10; Mal 4:1;

2 Ne 15:24; 26:4–6;

L&F 64:23–24; 133:64.

b Ps 21:9; 3 Ne 25:1;

L&F 29:9.

HFS Jorden —

Jordens rening.

16a 1 Ne 14:17.

17a 2 Ne 30:10;

Mose 7:61.

b 1 Ne 17:33–40.

“profet skall Herren, er Gud, uppressa åt er, en som är mig lik. Honom skall ni lyssna till i allt han säger till er. Och det skall ske att alla de som inte vill lyssna till den profeten skall ^bavskäras från folket.

21 Och nu förkunnar jag, Nephi, för er att denne “profet som Mose talade om var Israels Helige. Han skall därför ^bdöma i rättfärdighet.

22 Och de rättfärdiga behöver inte frukta, ty det är de som inte skall tillintetgöras. Men det är djävulens rike som skall byggas upp bland människobarnen, det rike som grundas bland dem som är i köttet —

23 ty tiden skall komma med hast då alla “kyrkor som byggts för vinnings skull, och alla som byggts för att få makt över köttet, och de som är byggda för att vinna ^buppskatning i världens ögon, och de som traktar efter köttets begärelser och det som hör världen till och efter att utöva all slags ondska, ja, kort sagt, alla de som tillhör djävulens rike är de som behöver frukta och darra och “bäva. Det är de som måste föras ned i stoftet. Det är de som måste ^dförtäras som stubb. Och detta är enligt profetens ord.

24 Och med hast kommer

tiden då de rättfärdiga måste föras samman som “kalvar i båset, och Israels Helige måste regera i herradöme och makt och kraft och stor härlighet.

25 Och han “samlar in sina barn från jordens fyra hörn, och han räknar sina får och de känner honom. Och det skall bli en hjord och en ^bherde, och han skall föda sina får och i honom skall de finna “bete.

26 Och tack vare hans folks rättfärdighet har “Satan ingen makt. Därför kan han inte släppas lös på ^bmånga år, ty han har ingen makt över folkets hjärtan, ty de lever i rättfärdighet, och Israels Helige “regerar.

27 Och se, nu säger jag, Nephi, till er att allt detta måste ske i köttet.

28 Men se, alla nationer, släkter, tungomål och folk skall bo tryggt i Israels Helige om så är att “de omvänder sig.

29 Och nu slutar jag, Nephi, ty jag törs för närvarande inte tala mer om dessa ting.

30 Därför önskar jag, mina bröder, att ni betänker att det som har skrivits på “plåtarna av mässing är sant. Och de vittnar om att människan måste lyda Guds befallningar.

31 Därmed skall ni inte tro att jag och min far är de enda som

20a Joh 4:19; 7:40.

^b L&F 133:63.

21a 5 Mos 18:15, 18;

Apg 3:20–23;

1 Ne 10:4; 3 Ne 20:23.

^b Ps 98:9; Mose 6:57.

23a 1 Ne 14:10;

2 Ne 26:20.

HFS Prästvålden.

^b Luk 6:26; Alma 1:3.

^c 2 Ne 28:19.

^d 2 Ne 26:6.

24a Amos 6:4; Mal 4:2;

3 Ne 25:2.

25a HFS Israel — Israels insamling.

^b HFS Gode herden, den.

^c Ps 23.

26a Upp 20:2; Alma 48:17;

L&F 43:31; 45:55;

88:110; 101:28.

HFS Djävulen.

^b Jakob 5:76.

^c HFS Tusenårsriket.

28a HFS Omvända sig, omvändelse; Förlåta.

30a 2 Ne 4:2.

har vittnat och även undervisat om detta. Om ni därför lyder "befallningarna och håller ut

intill änden, skall ni bli frälsta på den yttersta dagen. Och så är det. Amen.

NEPHIS ANDRA BOK

En berättelse om Lehis död. Nephi bröder gör uppror mot honom. Herren uppmanar Nephi att ge sig ut i vildmarken. Hans färder i vildmarken och så vidare.

KAPITEL 1

Lehi profeterar om ett frihetens land — Hans avkomlingar skall bli skingrade och slagna om de förkastar Israels Helige — Han uppmanar sina söner att ta på sig rättfärdighetens rustning. Omkring 588–570 f Kr.

OCH nu hände det sig att sedan jag, Nephi, hade slutat undervisa mina bröder talade vår "far Lehi också mycket till dem och förklarade för dem vilka stora ting Herren hade gjort för dem genom att föra dem ut ur Jerusalems land.

2 Och han talade till dem om deras "uppror på havet och om Guds barmhärtighet då han skonade deras liv så att de inte uppslukades av havet.

3 Han talade även till dem om det löftets land som de hade fått — hur barmhärtigt Herren

hade varit som uppmanat oss att fly ut ur Jerusalems land.

4 Ty se, sade han, jag har sett en "syn varigenom jag vet att ^bJerusalem är förstört. Och hade vi stannat kvar i Jerusalem skulle även vi ha "gått under.

5 Men, sade han, trots våra lidanden har vi fått ett "löftets land, ett land som är ^butvalt framför alla andra länder, ett land som Herren Gud har slutit förbund med mig om att det skall bli ett arveland för mina avkomlingar. Ja, Herren har genom ^cförbund givit detta land åt mig och åt mina barn för evigt, och även åt alla dem som leds ut ur andra länder av Herrens hand.

6 Därför profeterar jag, Lehi, enligt Andens maningar inom mig, att "ingen skall komma in i detta land såvida de inte förs hit av Herrens hand.

7 Därför är detta "land helgat åt dem som han för hit. Och om

31a Matt 19:17.
HFS Guds bud och befallningar.

[2 NEPHI]
1 1a HFS Patriark,
patriarkalisk.

2a 1 Ne 18:9–20.
4a HFS Syner.
b 2 Kung 24:14–15;
Jer 44:2; 1 Ne 1:4;
Hel 8:20.
c Alma 9:22.

5a HFS Utlovade landet.
b Eth 2:9–10.
c HFS Förbund.
6a 2 Ne 10:22.
7a Mosiah 29:32;
Alma 46:10, 20.

så är att de tjänar honom enligt de befallningar han har givit, skall det bli ett ^bfrihetens land för dem varför de aldrig skall falla i fångenskap, men om så sker är det på grund av ondska. Ty om ondska råder skall landet bli ^cförbannat för deras skull, men för de rättfärdiga skall det vara välsignat för evigt.

8 Och se, det är visdom i att detta land ännu en tid förblir okänt för andra nationer. Ty se, många nationer skulle annars översvämma landet så att där inte skulle finnas plats för en arvedel.

9 Därför har jag, Lehi, fått ett löfte att ^ai den mån som de som Herren Gud för ut ur Jerusalems land lyder hans befallningar skall de ^bfå framgång i detta land. Och de skall bevaras från alla andra nationer så att de själva besitter detta land. Och om så är att de ^clyder hans befallningar skall de bli välsignade i detta land, och ingen skall ofreda dem eller ta ifrån dem deras arveland, utan de skall bo där i trygghet för evigt.

10 Men se, när tiden kommer då de nedsjunker i otro efter att ha fått så stora välsignelser ur Herrens hand — och har kunskap om jordens och alla människors skapelse, känner till Herrens stora och förunderliga gärningar sedan världens

skapelse, har fått sig makt given att göra allting genom tro, har alla befallningarna från begynnelsen och genom hans oändliga godhet har förts in i detta dyrbara löftets land — se, jag säger att om då den dag kommer när de förkastar Israels Helige, den sanne ^aMessias, sin Återlösare och sin Gud, se, då skall den rättfärdiges domar drabba dem.

11 Ja, han skall föra ^aandra nationer till dem, och han skall ge dessa makt, och han skall ta ifrån dem deras egendomsländer, och han skall låta dem bli ^bskingrade och slagna.

12 Ja, allteftersom ett släktled går över i ett annat skall ^ablodsutgjutelse och stora hemsökelse drabba dem. Därför, mina söner, vill jag att ni skall komma ihåg, ja, jag vill att ni skall hörsamma mina ord.

13 O, att ni ville vakna, vakna från en djup sömn, ja, från ^ahelvetets sömn och skaka av de hemska ^bkedjor varmed ni är bundna, vilka är de kedjor som binder människobarnen så att de förs fångna ned i eländets och lidandets eviga ^cavgrund.

14 Vakna upp! och res er ur stoftet och hör en skälvande ^aförälders ord, vilkens lemmar ni snart måste lägga ned i den kalla och tysta ^bgrav varifrån ingen resande kan återvända.

7b 2 Ne 10:11.

HFS Fri, frihet.

c Alma 45:10–14, 16;
Morm 1:17;
Eth 2:8–12.

9a 2 Ne 4:4; Alma 9:13.

b 5 Mos 29:9.

c HFS Lyda, lydig,
lydnad.

10a HFS Messias.

11a 1 Ne 13:12–20;

Morm 5:19–20.

b 1 Ne 22:7.

12a Morm 1:11–19; 4:11.

13a HFS Helvetet.

b Alma 12:9–11.

c 1 Ne 15:28–30;
Hel 3:29–30.

14a HFS Föräldrar.

b HFS Döden, den
fysiska.

Några dagar till och jag går 'all världens väg.

15 Men se, Herren har "återlöst min själ från helvetet. Jag har sett hans härlighet och är för evigt omsluten av hans ^bkärleks 'armar.

16 Och jag önskar att ni skall komma ihåg att iakttå Herrens "stadgar och lagar. Se, detta har från början varit min själs ångslan.

17 Mitt hjärta har tyngts ned av sorg tid efter annan, ty jag har fruktat att Herren er Gud på grund av era hjärtans hårdhet skulle låta sin "vredes fullhet drabba er så att ni blir ^bavskurna och förgjorda för evigt,

18 eller att en förbannelse skulle drabba er under en tid av "många släktled och ni bli hemsökta av svärd och av hungersnöd och bli hatade och ledda enligt ^bdjävulens vilja och fångenskap.

19 O mina söner, måtte inte detta drabba er, utan måtte ni bli ett folk som är utvalt och "gynnad av Herren. Men se, må hans vilja ske, ty hans ^bvägar är för evigt rättfärdiga.

20 Och han har sagt: "I den mån som ni håller mina ^bbud skall ni få 'framgång i landet. Men i den mån som ni inte

håller mina bud kommer ni att bli avskurna från min närhet.

21 Och för att min själ skall kunna glädjas över er, och för att mitt hjärta skall kunna lämna denna värld med glädje över er, och för att jag inte skall föras ned i graven med grämelse och sorg: Stå upp ur stoftet mina söner och var "män, och var beslutsamma, av ^bett sinne och ett hjärta, förenade i allt, så att ni inte faller i fångenskap,

22 så att ni inte förbannas med en svår förbannelse och likaså att ni inte ådrar er en "rättvis Guds misshag till undergång, ja, både kroppens och själens eviga undergång.

23 Vakna upp, mina söner! Sätt på er "rättfärdighetens rustning. Skaka av de kedjor som ni är bundna med och kom fram ur dunklet och stå upp ur stoftet.

24 Gör inte längre uppror mot er bror vars syner har varit härliga och som har lytt befallningarna alltsedan vi lämnade Jerusalem, och som har varit ett redskap i Guds händer att föra oss fram till löftets land. Ty om det inte hade varit för honom skulle vi ha förgåtts av "hunger i vildmarken. Ändå traktade ni efter att ^bberöva honom livet,

14c Jos 23:14.

15a Alma 36:28.

HFS Försona,
försoning.

b Rom 8:39.

HFS Kärlek.

c Jakob 6:5; Alma 5:33;
3 Ne 9:14.

16a 5 Mos 4:5–8;
2 Ne 5:10–11.

17a 2 Ne 5:21–24;

Alma 3:6–19.

b Mosiah 12:8.

18a 1 Ne 12:20–23.

b HFS Djävulen.

19a HFS Utvald, utvalda.

b Hos 14:9.

20a Jar 1:9;

Mosiah 1:6–7;

Alma 9:13–14.

b 3 Mos 26:3–14;

Joel 2:23–26.

c Ps 67:6;

Mosiah 2:21–25.

21a 1 Sam 4:9; 1 Kung 2:2.

b Mose 7:18.

22a L&F 3:4.

23a Ef 6:11–17.

24a 1 Ne 16:32.

b 1 Ne 16:37.

ja, och han har lidit stor sorg för er skull.

25 Och jag fruktar och bävar storligen för er skull av rädsla för att han åter skall få lida. Ty se, ni har anklagat honom för att söka makt och "myndighet över er. Men jag vet att han inte har sökt vare sig makt eller myndighet över er, utan han har sökt Guds ära och er egen eviga välfärd.

26 Och ni har knotat eftersom han har talat rättframt till er. Ni säger att han har talat med "skärpa. Ni säger att han har vredgats på er. Men se, hans skärpa var skärpan i Guds ords kraft som var i honom. Och det ni kallar vrede var sanningen enligt det som hör Gud till och som han inte kunde hålla tillbaka, och han uppenbarade djärvt er ondska.

27 Och det måste nödvändigtvis vara så att "Guds kraft måste vara med honom, ja, till den grad att han befallde er så att ni måste lyda. Men se, det var inte han utan det var ^bHerrens Ande som var i honom, som "öppnade hans mun till att tala så att han inte kunde stänga den.

28 Och nu min son Laman, och likaså Lemuel och Sam, och likaså mina söner som är Ismaels söner, se, om ni vill hörsamma Nephis röst skall ni inte förgås. Och om ni vill hörsamma honom ger jag er en "välsignelse, ja, min första välsignelse.

29 Men om ni inte vill hör-

samma honom återtar jag min "första välsignelse, ja, min välsignelse, och den skall vila på honom.

30 Och nu, Zoram, talar jag till dig: Se, du är Labans "tjänare. Ändå har du förts ut ur Jerusalems land, och jag vet att du är en sann vän till min son Nephi för evigt.

31 Eftersom du har varit trofast skall dina avkomlingar välsignas tillsammans "med hans avkomlingar så att de länge skall bo och ha framgång i detta land. Och ingenting utom ondska bland dem skall skada eller störa deras framgång för evigt i detta land.

32 Om ni därför lyder Herrens befallningar har Herren helgat detta land till trygghet för dina avkomlingar tillsammans med min sons avkomlingar.

KAPITEL 2

Återlösning kommer genom den helige Messias — Valfriheten (handlingsfriheten) är nödvändig för vår existens och utveckling — Adam föll för att människan skulle kunna bli till — Människan är fri att välja frihet och evigt liv. Omkring 588–570 f Kr.

OCH nu, Jakob, talar jag till dig: Du är min "förstfödde i min prövnings dagar i vildmarken. Och se, i din barndom har du genomgått lidanden och

25a 1 Mos 37:9–11.

26a Ords 15:10;

1 Ne 16:2; Moro 9:4;

L&F 121:41–43.

27a 1 Ne 17:48.

b L&F 121:43.

c L&F 33:8.

28a Hfs Förstfödsloorätt.

29a Abr 1:3.

30a 1 Ne 4:20, 35.

31a 2 Ne 5:6.

2 1a 1 Ne 18:7.

stor sorg på grund av dina bröders råhet.

2 Ändå, Jakob, min i vildmarken förstfödde, känner du Guds storhet. Och han skall helga dina lidanden till ditt bästa.

3 Därför skall din själ välsignas, och du skall bo i trygghet med din bror Nephi, och dina dagar skall ägnas åt att tjäna din Gud. Därför vet jag att du är återlöst tack vare din Återlösares rättfärdighet. Ty du har sett att han i tidens fullbordan kommer för att ge människorna frälsning.

4 Och du har i din ungdom "sett hans härlighet, varför du är välsignad alldeles som de som han skall betjäna i köttet. Ty Anden är densamme i går, i dag och i evighet. Och vägen är beredd alltsedan människans fall, och frälsningen är ^bfri.

5 Och människorna har undervisats tillräckligt för att kunna "skilja mellan gott och ont, och lagen är given till människorna. Och genom lagen ^brättfärdiggörs inget kött, eller, genom lagen blir människorna ^cavskurna. Ja, genom den timliga lagen blir de avskurna. Och likaså: Genom den andliga lagen går

de förlorade för det som är gott och blir för evigt olyckliga.

6 Därför kommer "återlösningen i och genom den helige ^bMessias, ty han är full av "nåd och sanning.

7 Se, han frambär sig själv som ett "offer för synd för att uppfylla lagens syftemål för alla dem som har ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande, och för ingen annan kan ^blagens syftemål uppfyllas.

8 Hur viktigt är det därför inte att tillkännage dessa sanningar för jordens invånare så att de kan veta att intet kött kan vistas i Guds närhet "utom genom den helige Messias förtjänster och barmhärtighet och nåd — han som lägger ned sitt liv i köttet och tar det åter genom Andens kraft så att han, eftersom han är den förste som skall uppstå, kan åstadkomma de ^bdödas uppståndelse.

9 Därför är han förstlingsfrukten åt Gud eftersom han skall "medla för alla människors barn. Och de som tror på honom skall bli frälsta.

10 Och tack vare medlingen för "alla kommer alla människor till Gud varför de står i hans närhet för att ^bdömas av honom enligt

4a 2 Ne 11:3; Jakob 7:5.

^b HFS Nåden.

5a Moro 7:16.

^b Rom 3:20; 2 Ne 25:23; Alma 42:12–16.

HFS Rättfärdiggöra, rättfärdiggörelse.

^c 1 Ne 10:6;

2 Ne 9:6–38;

Alma 11:40–45;

12:16, 24; 42:6–11;

Hel 14:15–18.

6a 1 Ne 10:6; 2 Ne 25:20;

Alma 12:22–25.

HFS Återlösningensplanen.

^b HFS Messias.

^c Joh 1:14, 17; Mose 1:6.

7a HFS Försona, försoning.

^b Rom 10:4.

8a 2 Ne 25:20; 31:21;

Mosiah 4:8; 5:8;

Alma 38:9.

^b 2 Kor 15:20;

Alma 7:12;

12:24–25; 42:23.

HFS Uppståndelse.

9a Jes 53:1–12;

Mosiah 14:12; 15:8–9.

10a HFS Återlösare.

^b HFS Domen, den

yttersta.

den sanning och 'helighet som är i honom, varför lagens krav som den Helige har ställt för att utdöma det straff som har bestämts, vilket bestämda straff står i motsats till den lycka som har bestämts för att uppfylla "försoningens syftemål —

11 Ty det måste nödvändigtvis finnas en "motsats till allting. Om inte, min i vildmarken förstfödde, skulle ingen rättfärdighet kunna finnas, inte heller någon ogudaktighet, inte heller någon helighet eller något elände, inte heller något gott eller något ont. Därför måste allting nödvändigtvis vara en sammansatt helhet, ty om det bara fanns en enda enhet måste den förbli som livlös utan vare sig liv eller död, förgänglighet eller oförgänglighet, lycka eller elände, medvetenhet eller omedvetenhet.

12 Då måste den nödvändigtvis ha skapats som ett ting utan värde, och därför skulle det inte ha funnits något "syftemål med dess skapelse. Därför skulle detta nödvändigtvis förgöra Guds visdom och eviga avsikter och likaså Guds makt och barmhärtighet och ^brättvisa.

13 Och om ni säger att det "inte finns någon lag säger ni också att det inte finns någon

synd. Om ni säger att det inte finns någon synd säger ni också att det inte finns någon rättfärdighet. Och om det inte finns någon rättfärdighet finns det ingen lycka. Och om det inte finns vare sig rättfärdighet eller lycka finns det varken straff eller elände. Och om allt detta inte finns, finns det ^binte någon Gud. Och om det inte finns någon Gud finns inte vi till, inte heller jorden, ty det skulle inte ha funnits något skapat till att vare sig verka eller påverkas varför allting skulle ha blivit till intet.

14 Och nu, mina söner, säger jag detta till er nytta och lärdom. Ty det finns en Gud, och han har "skapat allting, både himlarna och jorden och allt som i dem är, både ting som verkar och ting som ^bpåverkas.

15 Och för att hans eviga "avsikter med människan skulle uppfyllas, sedan han skapat våra första föräldrar och djuren på marken och fåglarna i luften och kort sagt allt som är skapat, måste det nödvändigtvis finnas en motsats, nämligen den ^bförbjudna 'frukten som motsats till "livets träd, den ena söt och den andra bitter.

16 Därför gav Herren Gud människan förmågan att "handla av

10c HFS Helighet.

d 2 Ne 9:7, 21–22, 26;
Alma 22:14;
33:22; 34:9.

11a L&F 29:39; 122:5–9.
HFS Motgångar.

12a L&F 88:25–26.

HFS Jorden — Skapad
åt människan.

^b HFS Rättvisa.

13a 2 Ne 9:25.

^b Alma 42:13.

14a HFS Skapa, skapelsen.

^b L&F 93:30.

15a Jes 45:18;

Alma 42:26;

Mose 1:31, 39.

^b 1 Mos 2:16–17;

Mose 3:17.

c 1 Mos 3:6;
Alma 12:21–23.

d 1 Mos 2:9;
1 Ne 15:22, 36;
Alma 32:40.

16a 2 Ne 10:23;

Alma 12:31.

HFS Handlingsfrihet.

sig själv. Ty människan kunde inte handla av sig själv såvida hon inte ^blockades av den ena eller den andra.

17 Och jag, Lehi, måste på grundval av det jag har läst anta att en ^aGuds ängel, enligt det som står skrivet, hade ^bfallit från himlen. Därför blev han en ^cdjävul eftersom han sökte det som var ont inför Gud.

18 Och eftersom han fallit från himlen och blivit för evigt olycklig ^asökte han också hela mänsklighetens olycka. Därför sade han till ^bEva, ja, den gamle ormen som är djävulen, vilken är alla ^clögners fader, sade därför: Ät av den förbjudna frukten så skall ni inte dö utan ni skall bli som Gud, med ^dkunskap om gott och ont.

19 Och sedan Adam och Eva ^aätit av den förbjudna frukten drevs de ut ur ^bEdens lustgård för att bruka jorden.

20 Och de har frambringat barn, ja, hela jordens ^afamilj.

21 Och ^amänniskobarnens dagar förlängdes enligt Guds vilja för att de skulle kunna ^bomvända sig medan de var i köttet. Därför blev deras till-

stånd ett ^cprövotillstånd, och deras tid förlängdes enligt de befallningar som Herren Gud gav åt människobarnen. Ty han gav befallningen att alla människor måste omvända sig, ty han visade alla människor att de var ^dförlorade som följd av sina föräldrars överträdelse.

22 Och se, om Adam inte hade brutit mot befallningen skulle han inte ha fallit, utan han skulle ha blivit kvar i Edens lustgård. Och allt som var skapat skulle ha förblivit i samma tillstånd som det var omedelbart efter skapelsen. Och det skulle ha förblivit så för evigt och ha varit utan ände.

23 Och de skulle inte ha fått några ^abarn, varför de skulle ha förblivit i ett oskuldsfullt tillstånd: Utan glädje eftersom de inte kände till sorg och utan att göra gott eftersom de inte kände till synd.

24 Men se, allt har gjorts enligt hans visdom som ^avet allt.

25 ^aAdam ^bföll för att människorna skulle kunna ^cbli till, och människorna är till för att de skall kunna ha ^dglädje.

26 Och ^aMessias kommer i tidens fullbordan för att han

16b L&F 29:39–40.

17a HFS Djävulen.

b Jes 14:12; 2 Ne 9:8;
Mose 4:3–4;
Abr 3:27–28.

c HFS Djävulen.

18a 2 Ne 28:19–23;
3 Ne 18:18;
L&F 10:22–27.

b HFS Eva.

c 2 Ne 28:8; Mose 4:4.

d 1 Mos 3:5;
Alma 29:5;

Moro 7:15–19.

19a Alma 12:31.

HFS Adams och
Evas fall.

b HFS Eden.

20a L&F 138:38–39.

21a Alma 12:24;

Mose 4:23–25.

b Alma 34:32.

HFS Omvända sig,
omvändelse.

c HFS Dödlig,
dödligheten.

d Jakob 7:12.

23a Mose 5:11.

24a HFS Gud, Gudomen.

25a HFS Adam.

b Mose 6:48.

HFS Adams och

Evas fall.

c HFS Dödlig,

dödligheten.

d Mose 5:10.

HFS Glädje; Människa,
människor.

26a HFS Messias.

skall kunna återlösa människobarnen från fallet. Och eftersom de är återlösta från fallet har de blivit fria för evigt med kunskap om gott och ont, fria att verka av sig själva och utan att påverkas av annat än lagens straff på den stora och yttersta dagen enligt de befallningar som Gud har givit.

27 Därför är människorna fria i köttet, och allt som är lämpligt för människorna är givet åt dem. Och de är fria att välja frihet och evigt liv genom alla människors store Medlare, eller att välja fångenskap och död enligt djävulens fångenskap och makt. Ty han strävar efter att göra alla människor lika olyckliga som han själv är.

28 Och nu, mina söner, vill jag att ni ser till den store Medlaren och hörsammar hans viktiga befallningar och är trofasta mot hans ord och väljer evigt liv enligt hans Helige Andes vilja, och inte väljer evig död enligt köttets vilja och det onda som finns däri, vilket ger djävulens ande makt att fångsla och föra er ned till helvetet så att han kan råda över er i sitt eget rike.

30 Jag har talat dessa få ord till er alla, mina söner, under min prövotids sista dagar, och jag har valt den goda delen enligt profetens ord. Och jag har inget

annat mål än era själars eviga välfärd. Amen.

KAPITEL 3

Josef i Egypten såg nephiterna i en syn — Han profeterade om Joseph Smith, siaren i de sista dagarna, om Mose som skulle befria Israel och om Mormons boks framkomst. Omkring 588–570 f Kr.

OCH nu talar jag till dig, Josef, min sistfödde. Du föddes i mina lidandens vildmark, ja, i de dagar då jag upplevde min största sorg födde din mor dig.

2 Och må Herren även åt dig helga detta land som är ett högst dyrbart land, till arvedel åt dig och till arvedel åt dina avkomlingar tillsammans med dina bröder, till ditt beskydd för evigt, om så är att ni lyder Israels Heliges befallningar.

3 Och nu, Josef, min sistfödde som jag har fört ut ur mina bedrövelsens vildmark, må Herren välsigna dig för evigt, ty dina avkomlingar skall inte fullständigt förgöras.

4 Ty se, du är min livsfrukt, och jag är en ättling till Josef som fördes som fånge till Egypten. Och stora var de förbund som Herren slöt med Josef.

5 Ja, Josef såg i sanning vår tid. Och han fick ett löfte av Herren att Herren Gud av hans

26b HFS Återlösningsplanen.

c Alma 42:27; Hel 14:30.

d HFS Lagen.

27a Gal 5:1; Mose 6:56.

b HFS Handlingsfrihet.

c HFS Evigt liv.

28a HFS Medlaren.

29a Rom 6:16–18;

Alma 12:11.

b HFS Helvetet.

3 1a 1 Ne 18:7.

2a 1 Ne 2:20.

HFS Utlovade landet.

3a 2 Ne 9:53.

4a 1 Mos 39:1–2; 45:4;

49:22–26;

1 Ne 5:14–16.

b 1 Mos 37:29–36.

5a Jsö 1 Mos 50:24–38;

2 Ne 4:1–2.

livsfrukt skulle uppresa en ^brättfärdig ^cgren åt Israels hus, inte Messias, utan en gren som skulle brytas av men ändå ihågkommas i Herrens förbund, genom att ^dMessias skulle upprenas för dem i de sista dagarna i kraftens ande för att föra dem ut ur ^emörker till ljus, ja, ur fördolt mörker, och ut ur fångenskap till frihet.

6 Ty Josef vittnade i sanning och sade: En ^asiare skall Herren Gud uppresa som skall vara en utvald siare för min ^blivsfrukt.

7 Ja, Josef sade i sanning: Så säger Herren till mig: En utvald ^asiare skall jag uppresa ur din livsfrukt, och han skall vara högt aktad bland dina länders frukt. Och honom skall jag ge befallningen att utföra ett verk för din livsfrukt, hans bröder, vilket skall vara av stort värde för dem, ja, det skall bringa dem till kunskapen om de förbund som jag har slutit med dina fäder.

8 Och jag skall ge honom en befallning att han inte skall utföra ^anågot annat än det verk som jag befäller honom att utföra. Och jag skall göra honom stor i mina ögon, ty han skall utföra mitt verk.

9 Och han skall vara stor liksom ^aMose, som jag har sagt

att jag skall uppresa åt er för att ^bbefria mitt folk, o Israels hus.

10 Och Mose skall jag uppresa för att befria ditt folk ur Egyptens land.

11 Men en siare skall jag uppresa av din livsfrukt, och honom skall jag ge ^amakt att föra fram mitt ord till din livsfrukts avkomma — och inte endast till att föra fram mitt ord, säger Herren, utan till att övertyga dem om mitt ord som redan har gått ut bland dem.

12 Därför skall din livsfrukt ^askriva, och ^bJudas livsfrukt skall ^cskriva, och det din livsfrukt skall skriva och även det som skall skrivas av Judas livsfrukt skall växa samman för att ^dvederlägga falska läror, bilägga stridigheter och upprätta fred bland din livsfrukt och i de sista dagarna ^ebringa dem till ^fkunskapen om deras fäder och även till kunskapen om mina förbund, säger Herren.

13 Och från svaghet skall han göras stark den dag då mitt verk skall påbörjas bland hela mitt folk så att du kan återställas, o Israels hus, säger Herren.

14 Och så profeterade Josef och sade: Se, den siaren skall Herren välsigna. Och de som söker förgöra honom skall tillintetgöras, ty detta löfte som jag har fått av

5b Jakob 2:25.

c 1 Mos 49:22–26;

1 Ne 15:12; 19:24.

HFS Vingård, Herrens.

d 2 Ne 6:14;

L&F 3:16–20.

e Jes 42:16.

6a 3 Ne 21:8–11;

Morm 8:16.

HFS Siare.

b L&F 132:30.

7a HFS Smith, Joseph

den yngre

8a L&F 24:7, 9.

9a Mose 1:41.

b 2 Mos 3:7–10;

1 Ne 17:24.

11a L&F 5:3–4.

12a HFS Mormons bok.

b 1 Ne 13:23–29.

c HFS Bibeln.

d Hes 37:15–20;

1 Ne 13:38–41;

2 Ne 29:8; 33:10–11.

e Moro 1:4.

f 1 Ne 15:14; 2 Ne 30:5;

Morm 7:1, 5, 9–10.

Herren om min livsfrukt skall uppfyllas. Se, jag är säker på detta löftes uppfyllelse.

15 Och han skall få sitt ^anamn efter mig, och det skall vara efter hans ^bfars namn. Och han skall vara mig lik ty det Herren skall åstadkomma genom hans hand skall genom Herrens makt föra mitt folk till frälsning.

16 Ja, så profeterade Josef: Jag är säker på detta, alldeles som jag är säker på löftet om Mose, ty Herren har sagt till mig: Jag skall ^abevara dina avkomlingar för evigt.

17 Och Herren har sagt: Jag skall uppresas en Mose, och jag skall ge honom kraft i en stav, och jag skall ge honom förmåga att skriva. Ändå vill jag inte lossa hans tunga så att han skall kunna tala mycket, ty jag skall inte göra honom mäktig i ord. Men jag skall ^askriva min lag åt honom med min egen hands finger, och jag skall ge honom en ^btalesman.

18 Och Herren sade också till mig: Jag skall uppresas en siare åt din livsfrukt, och jag skall ge honom en talesman. Och se, jag skall utse honom till att skriva din livsfrukts skrifter åt din livsfrukt. Och din livsfrukts talesman skall förkunna det.

19 Och de ord han skall skriva skall vara de ord som enligt min visdom är lämpliga att ges till din ^alivsfrukt. Och det skall vara

som om din livsfrukt hade ropat till dem ^bur stoftet, ty jag känner deras tro.

20 Och de skall ^aropa ur stoftet, ja, omvändelse till sina bröder, ännu sedan många släktled gått bort. Och det skall ske att deras rop skall ljuda, ja, med enkla ord.

21 Tack vare deras tro skall deras ^aord gå ut från min mun till deras bröder som är din livsfrukt. Och deras ords svaghet skall jag göra till styrka genom deras tro så att de kommer ihåg mitt förbund som jag slöt med dina fäder.

22 Och se, min son Josef, på det sättet ^aprofeterade min förfader.

23 Genom detta förbund är du således välsignad. Ty dina avkomlingar skall inte förgöras eftersom de skall hörsamma bokens ord.

24 Och en som är mäktig skall uppresas bland dem som skall göra mycket gott i såväl ord som handling, och han skall vara ett redskap i Guds händer med mycket stor tro till att utföra mäktiga under och utträta det som är stort i Guds ögon, så att mycket blir återställt åt Israels hus och åt dina bröders avkomlingar.

25 Och välsignad är du Josef. Se, du är liten. Lyssna därför till din bror Nephis ord så skall det ske dig enligt de ord som jag

15a L&F 18:8.

^b JS—H 1:3.

16a 1 Mos 45:1–8.

17a 5 Mos 10:2, 4;

Mose 2:1.

^b 2 Mos 4:16.

19a L&F 28:8.

^b Jes 29:4;

2 Ne 27:13; 33:13;

Morm 9:30;

Moro 10:27.

20a 2 Ne 26:16;

Morm 8:23.

21a 2 Ne 29:2.

22a 2 Ne 3:5.

har talat. Kom ihåg din döende fars ord. Amen.

KAPITEL 4

Lehi ger råd till och välsignar sina efterkommande — Han dör och begravs — Nephi gläds över Guds godhet — Nephi sätter sin lit till Herren för evigt. Omkring 588–570 f Kr.

OCH nu talar jag, Nephi, om de profetior om vilka min far har talat rörande den "Josef som blev bortförd till Egypten.

2 Ty se, han profeterade i sanning om alla sina avkomlingar. Och det finns inte många "profetior som är större än de han skrev. Och han profeterade om oss och våra framtida släktled, och detta är skrivet på plåtarna av mässing.

3 När därför min far hade slutat att tala om Josefs profetior kallade han på Lamans barn, hans söner och döttrar, och sade till dem: Se, mina söner och mina döttrar som är min "förstföddes söner och döttrar, jag vill att ni öppnar ert öra för mina ord.

4 Ty Herren Gud har sagt: "I den mån som ni håller mina bud skall ni få framgång i landet, men i den mån som ni inte håller mina bud skall ni bli avskurna från min närhet.

5 Men se, mina söner och

döttrar, jag kan inte gå ned i min grav utan att ha uttalat en "välsignelse över er, ty se, jag vet att om ni fostras att gå den ^bväg ni bör gå så viker ni inte av därifrån.

6 Se, om ni förbannas ger jag er min välsignelse så att förbannelsen kan tas bort från er och komma över era "föräldrars huvuden.

7 Tack vare min välsignelse skall Herren Gud därför "inte tillåta att ni förgås, ty han skall vara ^bbarmhärtig mot er och mot era avkomlingar för evigt.

8 Och det hände sig att sedan min far hade slutat tala till Lamans söner och döttrar lät han föra Lemuels söner och döttrar fram till sig.

9 Och han talade till dem och sade: Se, mina söner och mina döttrar som är min andre sons söner och döttrar, jag ger er samma välsignelse som jag har givit Lamans söner och döttrar. Därför skall ni inte bli helt förgjorda, utan till sist skall era avkomlingar bli välsignade.

10 Och det hände sig att när min far hade slutat att tala till dem, se, då talade han till "Ismaels söner, ja, och till hela hans hushåll.

11 Och sedan han slutat att tala till dem talade han till Sam och sade: Välsignad är du och dina avkomlingar, ty du skall ärva landet liksom din

4 1a 1 Mos 39:1–2.

2a 2 Ne 3:5.

3a HFS Förstfödde.

4a 2 Ne 1:9.

5a HFS Patriarkaliska

välsignelser.

b Ords 22:6.

6a L&F 68:25–29.

7a 2 Ne 30:3–6;

L&F 3:17–18.

b 1 Ne 13:31;

2 Ne 10:18–19;

Jakob 3:5–9;

Hel 15:12–13.

10a 1 Ne 7:6.

bror Nephi. Och dina avkomlingar skall räknas bland hans avkomlingar, och du skall bli lik din bror, och dina avkomlingar skall bli lika hans avkomlingar. Och du skall bli välsignad i alla dina dagar.

12 Och det hände sig att sedan min far Lehi talat till hela sitt hushåll, enligt sitt hjärtats känslor och Herrens Ande som var i honom, blev han gammal. Och det hände sig att han dog och begravdes.

13 Och det hände sig inte långt efter hans död att Laman och Lemuel och Ismaels söner vredgades på mig på grund av Herrens förmaningar.

14 Ty jag, Nephi, kände mig nödgad att tala till dem enligt hans ord. Ty jag hade talat mycket till dem, och det hade även min far gjort före sin död. Mycket av det som talades finns på mina ^aandra plåtar, ty en mer historisk del är skriven på mina andra plåtar.

15 Och på ^a dessa skriver jag det som rör sig i min själ och mycket av den heliga skrift som är inristad på plåtarna av mässing. Ty min själ gläds åt skrifterna, och mitt hjärta ^b begrundar dem, och jag skriver dem till ^c lärdom och nytta för mina barn.

16 Se, min ^a själ gläds åt det som hör Herren till, och mitt ^b hjärta

begrundar ständigt det som jag har sett och hört.

17 Ändå, trots ^a Herrens stora godhet i det att han visat mig sina stora och förunderliga gärningar, utropar mitt hjärta: O, jag ^b arma människa! Ja, mitt hjärta sörjer för mitt kött's skull. Min själ bedrövas för min ondskas skull.

18 Jag är omringad av de frestelser och de synder som så lätt ^a ansätter mig.

19 Och när jag vill glädjas suckar mitt hjärta för mina synders skull. Dock vet jag vem jag har anförtrott mig åt.

20 Min Gud har varit mitt stöd. Han har lett mig genom mina lidanden i vildmarken, och han har bevarat mig på det stora djupets vatten.

21 Han har fyllt mig med sin ^a kärlek till dess mitt kött var nära att förtäras.

22 Han har bringat mina ^a fiender på skam och fått dem att bäva inför mig.

23 Se, han har hört mitt rop om dagen, och han har givit mig kunskap genom ^a syner om natten.

24 Och om dagen har jag blivit frimodig i mäktig ^a bön inför honom. Ja, min röst har jag uppsänt till höjden, och änglar kom ned och betjänade mig.

25 Och på hans Andes vingar har min kropp ^a förts upp på

14a 1 Ne 1:16–17; 9:4.

15a 1 Ne 6:4–6.

^b HFS Begrunda;
Skrifterna.

^c 1 Ne 19:23.

16a HFS Tacksam,
tacksamhet,

tacksägelse.

^b HFS Hjärta.

17a 2 Ne 9:10; L&F 86:11.

^b Rom 7:24.

18a Rom 7:21–23;

Hebr 12:1;

Alma 7:15.

21a HFS Kärlek.

22a 1 Ne 17:52.

23a HFS Syner.

24a Jak 5:16;

1 Ne 2:16.

25a 1 Ne 11:1;

Mose 1:1–2.

mycket höga berg, och mina ögon har skådat stora ting, ja, alltför stora för människan. Jag blev därför befalld att jag inte skulle skriva om dem.

26 O, om jag nu har sett så stora ting, och om Herren i sin nedlåtelse mot människobarnen har besökt människorna i så stor barmhärtighet, "varför skulle då mitt hjärta gråta och min själ försmäcka i sorgens dal och mitt kött tyna bort och min styrka avta för mina lidandens skull?

27 Och varför skulle jag "ge efter för synden för mitt kötts skull? Ja, varför skulle jag utsätta mig för ^bfrestelser så att den onde får rum i mitt hjärta för att förgöra min "frid och plåga min själ? Varför vredgas jag för min fiendes skull?

28 Vakna upp, min själ! Tyngs inte längre av synden! Gläds, o mitt hjärta, och ge inte längre rum för min själs "fiende.

29 Vredgas inte åter för mina fienders skull. Låt inte min styrka avta för mina lidandens skull.

30 Gläds, o mitt hjärta, och ropa till Herren och säg: O Herre, jag skall prisa dig för evigt. Ja, min själ skall glädjas i dig, min Gud och min "frälsnings klippa.

31 O Herre, vill du återlösa min själ? Vill du befria mig ur mina fienders händer? Vill du

påverka mig så att jag skälver vid åsynen av "synd?

32 Må helvetets portar ständigt vara stängda för mig eftersom mitt "hjärta är förkrossat och min ande botfärdig! O Herre, stäng inte din rättfärdighets portar för mig, utan låt mig ^bvandra den djupa dalens stig så att jag samvetsgrant kan vandra den jämna vägen!

33 O Herre, vill du omsluta mig med din rättfärdighets mantel! O Herre, vill du bereda mig en väg att undfly mina fiender! Vill du göra stigen rak framför mig! Lägg ingen stötesten i min väg — utan røj vägen framför mig och spärra inte min väg, utan min fiendes vägar.

34 O Herre, jag har förtröstat på dig och skall för evigt "förtrösta på dig. Jag skall inte ^bsätta min lit till köttslig arm, ty jag vet att förbannad är den som "sätter sin lit till köttslig arm. Ja, förbannad är den som sätter sin lit till människor eller sätter kött till arm åt sig.

35 Ja, jag vet att Gud ger "frikostigt åt den som ber. Ja, min Gud skall ge mig, om jag inte ^bber "orätt. Därför vill jag upplyfta min röst till dig, ja, jag vill ropa till dig, min Gud, min rättfärdighets "klippa. Se, min röst skall för evigt uppstiga till dig, min klippa och min evige Gud. Amen.

26a Ps 43:5.

27a Rom 6:13.

b HFS Fresta, frestelser.

c HFS Fred; Frid.

28a HFS Djävulen.

30a 2 Kor 3:11.

HFS Klippa.

31a Rom 12:9;

Alma 13:12.

32a HFS Förkrossat hjärta.

b HFS Vandra, vandra med Gud.

34a HFS Tillit.

b Ps 44:6–8.

c Jer 17:5;

Morm 3:9; 4:8.

35a Jak 1:5.

b HFS Bön.

c Hel 10:5.

d 5 Mos 32:4.

KAPITEL 5

Nephiterna skiljer sig från lamaniterna, håller Moses lag och bygger ett tempel — På grund av sin otro blir lamaniterna avskurna från Herrens närhet, förbannas och blir ett gissel för nephiterna. Omkring 588–559 f Kr.

SE, det hände sig att jag, Nephi, ofta ropade till Herren min Gud för mina bröders "vredes skull.

2 Men se, deras vrede mot mig tilltog så att de traktade efter att beröva mig livet.

3 Ja, de knotade över mig och sade: Vår yngre bror tänker "råda över oss, och vi har haft stora prövningar för hans skull. Så låt oss nu dräpa honom så att vi slipper plågas mer av hans ord. Ty se, vi vill inte ha honom som styresman över oss, ty det tillkommer oss som är äldre bröder att råda över detta folk.

4 Nu skriver jag på dessa plåtar inte alla de ord varmed de knotade över mig, utan det räcker för mig att säga att de traktade efter att beröva mig livet.

5 Och det hände sig att Herren "varnade mig och sade att jag, ^bNephi, och alla de som ville följa mig skulle lämna dem och fly ut i vildmarken.

6 Därför hände det sig att jag, Nephi, tog med mig min familj

och även "Zoram och hans familj och Sam, min äldre bror, och hans familj och Jakob och Josef, mina yngre bröder, och även mina systrar och alla dem som ville följa med mig. Och alla de som ville följa med mig var de som trodde på Guds ^bvarningar och uppenbarelser varför de hörsammade mina ord.

7 Och vi tog våra tält och vadhelst vi kunde ta med och färdades i vildmarken under många dagars tid. Och sedan vi hade färdats under många dagars tid slog vi upp våra tält.

8 Och mitt folk ville att vi skulle ge platsen namnet "Nephi. Därför kallade vi den Nephi.

9 Och alla de som var med mig beslöt att kalla sig "Nephis folk.

10 Och vi vinnlade oss om att hålla Herrens lagar och stadgar och befallningar i allt enligt "Moses lag.

11 Och Herren var med oss och vi hade mycket stor framgång, ty vi sådde frön och vi fick i gengäld rika skördar. Och vi började föda upp flockar och hjordar och djur av alla slag.

12 Och jag, Nephi, hade också tagit med mig de upp-teckningar som var inristade på "plåtarna av mässing, och likaså ^bklotet eller ^ckompassen som bereddes åt min far av Herrens hand enligt det som är skrivet.

5 1a 2 Ne 4:13–14.
3a 1 Ne 16:37–38;
Mosiah 10:14–15.
5a HFS Inspiration,
inspirera.
b Mosiah 10:13.
6a 1 Ne 4:35; 16:7;

2 Ne 1:30–32.
b HFS Varna, varning.
8a Omni 1:12, 27;
Mosiah 9:1–4; 28:1.
9a Jakob 1:13–14.
10a 2 Ne 11:4.
HFS Moses lag.

12a Mosiah 1:3–4.
HFS Plåtar.
b Mosiah 1:16.
c 1 Ne 16:10, 16, 26;
18:12, 21;
Alma 37:38–47;
L&F 17:1.

13 Och det hände sig att vi började få mycket stor framgång och föröka oss i landet.

14 Och jag, Nephi, tog "Labans svärd och gjorde med det som förebild många svärd för att inte det folk som nu kallades ^blamaniter på något sätt skulle kunna överfalla oss och förgöra oss. Ty jag kände till deras hat mot mig och mina barn och dem som kallades mitt folk.

15 Och jag lärde mitt folk att bygga byggnader och att arbeta i allt slags trä och "järn och koppar och silver och dyrbar malm som fanns i riklig mängd.

16 Och jag, Nephi, byggde ett "tempel, och jag uppförde det med ^bSalomos tempel som förebild, förutom att det inte byggdes av så många "dyrbara ting, ty de fanns inte i landet. Därför kunde det inte byggas likt Salomos tempel. Men byggnadssättet var detsamma som för Salomos tempel, och arbetet utfördes med mycket stor konstfärdighet.

17 Och det hände sig att jag, Nephi, förmådde mitt folk att vara "flitiga och att arbeta med sina händer.

18 Och det hände sig att de ville att jag skulle bli deras "kung. Men jag, Nephi, ville inte

att de skulle ha någon kung. Dock gjorde jag allt som stod i min makt för dem.

19 Och se, Herrens ord som han talat angående mina bröder, att jag skulle vara deras "styresman och ^blärare, hade uppfyllts för dem. Ty jag hade varit deras styresman och lärare enligt Herrens befallningar ända till dess de traktade efter att beröva mig livet.

20 Därför uppfylldes Herrens ord till mig då han sade: Eftersom de "inte vill hörsamma dina ord skall de bli avskurna från Herrens närhet. Och se, de blev ^bavskurna från hans närhet.

21 Och han hade låtit "förbannelsen komma över dem, ja, en svår förbannelse för deras onskas skull. Ty se, de hade förhärdat sina hjärtan mot honom så att de hade blivit som flinta. Och eftersom de var vita och mycket fagra och ^bbehagfulla lät Herren Gud dem få en "mörk hud, för att de inte skulle vara tilltalande för mitt folk.

22 Och så säger Herren Gud: Jag skall göra så att de blir "motbjudande för ditt folk om de inte omvänder sig från sin ondska.

23 Och förbannad vare hans avkomlingar som "beblandar sig med deras avkomlingar, ty de

14a 1 Ne 4:9; Jakob 1:10;
Morm ord 1:13.

b HFS Lamaniter.

15a Eth 10:23.

16a HFS Templet,
Herrens hus.

b 1 Kung 6;
2 Krön 3.

c L&F 124:26–27.

17a 1 Mos 3:19;
L&F 42:42.

18a Jakob 1:9, 11.

19a 1 Ne 2:22.

b HFS Undervisa.

20a 2 Ne 2:21.

b Alma 9:14.

21a HFS Förbanna,
förbannelser.

b 4 Ne 1:10.

c 2 Ne 26:33;
3 Ne 2:14–16.

22a 1 Ne 12:23.

23a HFS Äktenskap, gifta
sig — Blandäktenskap.

skall förbannas med samma förbannelse. Och Herren sade det, och det blev så.

24 Och på grund av den förbannelse som vilade på dem blev de ett "lättjefullt folk fulla av svek och förslagenhet, och de jagade rovdjur i vildmarken.

25 Och Herren Gud sade till mig: De skall vara ett gissel för dina avkomlingar för att väcka dem till hågkomst om mig. Och om de inte kommer ihåg mig och hörsammar mina ord, skall de gissla dem ända till deras undergång.

26 Och det hände sig att jag, Nephi, "invigde Jakob och Josef till att vara präster och lärare över mitt folks land.

27 Och det hände sig att vi levde på ett sätt som bringade lycka.

28 Och trettio år hade förflutit sedan den tid då vi lämnade Jerusalem.

29 Och jag, Nephi, hade hittills fört uppteckningarna över mitt folk på mina plåtar, som jag hade gjort.

30 Och det hände sig att Herren Gud sade till mig: Gör "andra plåtar. Och du skall på dem inrista mycket som är gott i mina ögon, till ditt folks nytta.

31 För att lyda Herrens befallning gick därför jag, Nephi, och gjorde "dessa plåtar på vilka jag har inristat detta.

32 Och jag inristade det som är behagligt för Gud. Och om mitt folk finner behag i de ting som hör Gud till skall de även

finna behag i mina inristningar som finns på dessa plåtar.

33 Och om mitt folk önskar utförligare kännedom om mitt folks historia måste de utforska mina andra plåtar.

34 Och det räcker för mig att säga att fyrtio år hade förflutit, och vi hade redan haft krig och stridigheter med våra bröder.

KAPITEL 6

Jakob återger judarnas historia: Den babyloniska fångenskapen och återkomsten; Israels Heliges verksamhet och korsfästelse; hjälpen från icke-judarna; Judarnas återupprättelse i de sista dagarna då de tror på Messias. Omkring 559–545 f Kr.

DE ord som Jakob, Nephis bror, talade till Nephis folk:

2 Se, mina älskade bröder, jag, Jakob, som har kallats av Gud och ordinerats enligt hans heliga orden och har invigts av min bror Nephi som ni ser som er "kung eller beskyddare, och som ni är beroende av för er trygghet, se, ni vet att jag har talat till er om åtskilliga ting.

3 Ändå talar jag åter till er, ty jag är angelägen om era sjäalars välfärd. Ja, min ängslan för er är stor, och ni vet själva att det har den alltid varit. Ty jag har förmanat er med all iver, och jag har lärt er min fars ord. Och jag har talat till er om allt som är skrivet från världens skapelse.

4 Och se, nu vill jag tala till er

om de ting som är och som skall komma. Därför skall jag läsa "Jesajas ord för er. Och dessa är de ord som min bror har önskat att jag skall tala till er. Och jag talar till er för er egen skull så att ni kan lära och prisa er Guds namn.

5 Och de ord som jag nu skall läsa är de som Jesaja talade rörande hela Israels hus. Därför kan de tillämpas på er, ty ni är av Israels hus. Och det finns mycket som Jesaja har talat som kan tillämpas på er, eftersom ni är av Israels hus.

6 Och se, detta är orden: "Så säger Herren Gud: Se, jag skall lyfta upp min hand inför icke-judarna och resa upp mitt ^bbaner för folket. Och de skall komma med dina söner i sina armar, och dina döttrar skall bli burna på deras axlar.

7 Och kungar skall vara dina fosterfäder och deras drottningar dina fostermödrar. De skall falla ned inför dig med ansiktet mot jorden och slicka upp dina fötters stoft. Och du skall veta att jag är Herren, ty de som ^aväntar på mig skall inte bringas på skam.

8 Och nu vill jag, Jakob, tala något om dessa ord. Ty se, Herren har visat mig att de som

fanns i "Jerusalem, varifrån vi kom, har blivit dräpta eller ^bbortförda som fångar.

9 Men Herren har visat mig att de skall ^aåtervända. Och han har även visat mig att Herren Gud, Israels Helige, skall uppenbara sig för dem i köttet. Och sedan han uppenbarat sig skall de gissla honom och ^bkorsfästa honom enligt den ängels ord som sade detta till mig.

10 Och sedan de förhärdat sina hjärtan och gjort sina nackar styva mot Israels Helige, se, då skall Israels Heliges ^adomar drabba dem. Och dagen kommer då de skall bli slagna och hemsökta.

11 Sedan de sålunda drivits hit och dit, ty så säger ängeln, skall många bli hemsökta i köttet men skall inte tillåtas att förgås tack vare de trofastas böner. De skall bli skingrade och slagna och hatade. Ändå skall Herren vara barmhärtig mot dem så att ^anär de kommer till ^bkunskap om sin Återlösare skall de åter ^cinsamlas till sina arveländer.

12 Och välsignade är ^aicke-judarna, de som profeten har skrivit om, ty se, om så är att de omvänder sig och inte kämpar mot Sion och inte förenar sig

4a 3 Ne 23:1.

6a Jes 49:22–23.

b HFS Baner.

7a Mose 1:6;

L&F 133:45.

8a Est 2:6;

1 Ne 7:13;

2 Ne 25:10;

Omni 1:15;

Hel 8:20–21.

b 2 Kung 24:10–16;
25:1–12.

HFS Israel — Israels
förskingring.

9a 1 Ne 10:3.

b 1 Ne 19:10, 13;

Mosiah 3:9;

3 Ne 11:14–15.

HFS Korsfästelse.

10a Matt 27:24–25.

11a 1 Ne 22:11–12;

2 Ne 9:2.

b Hos 3:5.

c HFS Israel — Israels
insamling.

12a 1 Ne 14:1–2;

2 Ne 10:9–10.

med den stora och ^bavskyvärda kyrkan skall de bli frälsta. Ty Herren Gud skall uppfylla sina ^cförbund som han har slutit med sina barn. Och därför har profeten skrivit detta.

13 Därför skall de som strider mot Sion och Herrens förbundsfolk slicka upp deras fötters stoft, och Herrens folk skall inte ^abringas på skam. Ty Herrens folk är de som ^bväntar på honom, ja, de väntar ännu på Messias ankomst.

14 Och se, enligt profetens ord skall Messias åter, för ^aandra gången, börja vinna dem tillbaka. Därför skall han ^buppenbara sig för dem i makt och stor härlighet till deras fienders ^cundergång när den dag kommer då de tror på honom. Och ingen som tror på honom skall han förgöra.

15 Men de som inte tror på honom skall ^aförgöras, både med ^beld och med stormar och med jordskalv och med blodsutgjutelse och med ^cfarsot och med hungersnöd. Och de skall veta att Herren är Gud, Israels Helige.

16 ^aTy skall bytet tas ifrån den mäktige eller den ^brättmätigt fångslade befrias?

17 Men så säger Herren:

Också den mäktiges ^afångar skall släppas lösa och den fruktansvärdes byte skall befrias, ty den ^bmäktige Guden skall ^cbefria sitt förbundsfolk. Ty så säger Herren: Jag skall strida mot dem som strider mot dig —

18 och jag skall mata dem som förtrycker dig med deras eget kött, och av sitt eget blod skall de bli druckna som av sött vin. Och allt kött skall veta att jag, Herren, är din Frälsare och din ^aÅterlösare, Jakobs ^bMäktige.

KAPITEL 7

Jesaja talar som Messias — Messias skall tala som de lärda — Han skall hålla fram ryggen åt dem som slår honom — Han skall inte bringas på skam — Jämför Jesaja 50. Omkring 559–545 f Kr.

JA, ty så säger Herren: Har jag övergivit er, eller har jag stött bort er för evigt? Ty så säger Herren: Var är er mors skiljebrev? Till vem har jag förskjutit er eller till vilken av mina fordringsägare har jag sålt er? Ja, till vem har jag sålt er? Se, för er ondkas skull har ni ^asålt er själva, och för era överträdelsers skull är er moder förskjuten.

12b HFS Djävulen —
Djävulens kyrka.

c HFS Abrahams
förbund.

13a 3 Ne 22:4.

b Jes 40:31;
1 Ne 21:23;
L&F 133:45.

14a Jes 11:11;

2 Ne 25:17; 29:1.

b 2 Ne 3:5.

c 1 Ne 22:13–14.

15a 2 Ne 10:16; 28:15;
3 Ne 16:8.

HFS Sista dagarna,
sista tiden.

b Jakob 6:3.

c L&F 97:22–26.

16a Jes 49:24–26.

b dvs Herrens

förbundsfolk, som
nämns i v 17.

17a 1 Ne 21:25.

b HFS Jehova.

c 2 Kung 17:39.

18a HFS Återlösare.

b 1 Mos 49:24;

Jes 60:16.

7 1a HFS Avfall.

2 Därför fanns ingen där när jag kom. När jag ^aropade, ja, då var där ingen som svarade. O Israels hus, har min arm alls förkortats så att den inte kan återlösa, eller har jag ingen makt till att befria? Se, med min tillrättavisning uttorkar jag ^bhavet, jag gör deras ^cfloder till vildmark och får deras ^dfisk att stinka eftersom vattnen är uttorkade, och de dör av törst.

3 Jag kläder himlarna i ^amörker och jag gör av ^bsäckväv deras klädnad.

4 Herren Gud har givit mig de lärdas ^atunga så att jag förstår att tala ett ord i rättan tid till dig, o Israels hus. När ni är trötta väcker han morgon efter morgon. Han väcker mitt öra till att höra som de lärda.

5 Herren Gud har öppnat mitt ^aöra, och jag var inte upprorisk, inte heller vände jag ryggen till.

6 Jag höll fram min rygg åt ^aden som slog mig och mina kinder åt dem som slet bort skägget. Jag dolde inte mitt ansikte för hån och spott.

7 Ty Herren Gud skall hjälpa mig, därför skall jag inte bringas på skam. Därför gjorde jag mitt ansikte hårt som flinta, och jag vet att jag inte skall skämmas.

8 Och Herren är nära, och han rättfärdigar mig. Vem skall då tvista med mig? Låt oss stå fram tillsammans. Vem är min mot-

ståndare? Låt honom komma nära mig så skall jag slå honom med min muns styrka.

9 Ty Herren Gud skall hjälpa mig. Och se, alla de som ^afördömer mig skall åldras som en klädnad, och mal skall förtära dem.

10 Vem finns bland er som fruktar Herren, som lyder hans tjänares ^aröst, som vandrar i mörkret och inte har något ljus?

11 Se, alla ni som tänder en eld, som omger er med gnistor, vandrar i ljuset från ^aer eld och från gnistorna som ni har antänt. Detta skall ni få av min hand: Ni skall lägga er ned i sorg.

KAPITEL 8

I de sista dagarna skall Herren trösta Sion och samla in Israel — De återlösta skall komma till Sion i stor glädje — Jämför Jesaja 51 och 52:1–2. Omkring 559–545 f Kr.

HÖRSAMMA mig, ni som far efter rättfärdighet. Se på ^aklippan ur vilken ni är uthuggna, och på gropen i stenbrottet ur vilken ni har grävts fram.

2 Se på Abraham, er ^afader, och på ^bSara, hon som födde er. Ty jag kallade endast honom och välsignade honom.

3 Ty Herren skall ^atrösta Sion, och han skall trösta alla hennes

2a Ords 1:24–25;

Jes 65:12;

Alma 5:37.

b 2 Mos 14:21; Ps 106:9;

L&F 133:68–69.

c Jos 3:15–16.

d 2 Mos 7:21.

3a 2 Mos 10:21.

b Upp 6:12.

4a Luk 2:46–47.

5a L&F 58:1.

6a Matt 27:26;

2 Ne 9:5.

9a Rom 8:31.

10a L&F 1:38.

11a Dom 17:6.

8 1a HFS Klippa.

2a 1 Mos 17:1–8;

L&F 132:49.

b 1 Mos 24:36.

3a HFS Sion.

öde platser. Och han skall göra hennes ^bvildmark lik Eden och hennes öken lik Herrens lustgård. Glädje och fröjd skall finnas därinne, tacksägelse och lovsångs ljud.

4 Lyssna till mig, mitt folk, och låna mig ditt öra, o min nation. Ty en ^alag skall utgå från mig, och jag skall sätta min rätt till ett ^bljus för folket.

5 Min rättfärdighet är nära, min ^afrälsning har gått fram och min arm skall döma folket. ^bÖarna skall vänta på mig, och på min arm skall de förtrösta.

6 Upplyft era ögon till himlarna och skåda på jorden där under. Ty ^ahimlarna skall ^bförsvinna som rök och jorden ^cåldras som en klädnad, och de som bor därpå skall dö på samma sätt. Men min frälsning förblir för evigt, och min rättfärdighet skall inte upphävas.

7 Lyssna till mig, ni som känner rättfärdigheten, du folk i vars hjärta jag har skrivit min lag: ^aFrukta inte för människors klander, var inte heller rädda för deras smädelser.

8 Ty mal skall förtära dem som en klädnad, och mask skall förtära dem som ull. Men min rättfärdighet skall bestå för evigt, och min frälsning från släktled till släktled.

9 Vakna upp, vakna upp! Kläd

dig i ^astyrka, du Herrens arm. Vakna upp som i forna dagar. Är inte du den som högg Rahab i bitar och sårade draken?

10 Är inte du den som uttorkade havet, det stora djupets vatten, och som gjorde havsdjupen till en ^aväg där de friköpta kunde gå över?

11 Därför skall ^aHerrens återlösta vända tillbaka och komma till Sion ^bmed sång. Och evig glädje och helighet skall kröna deras huvuden, och de skall få fröjd och glädje. Sorg och ^cklagan skall fly bort.

12 ^aJag är han. Ja, jag är den som tröstar er. Se, vem är du, att du skulle ^bfrukta för människor som skall dö och för en människoson som skall bli som ^cgräs,

13 och ^aglömmer Herren din skapare som har spänt ut himlarna och lagt jordens grund, och ständigt, varje dag, har fruktat förtryckarens raseri som om han stod redo att fördärva? Och var är förtryckarens raseri?

14 Den i fjärran land fångne hastar för att han skall kunna släppas fri och för att han inte skall dö i fängelsehålan, och för att han inte skall lida brist på bröd.

15 Men jag är Herren din Gud, vars ^avågor dånade. Härskarornas Herre är mitt namn.

16 Och jag har lagt mina ord i

3b Jes 35:1-2, 6-7.

4a ELLER undervisning, lära. Jes 2:3.

HFS Evangeliet.

b HFS Ljus, Kristi ljus.

5a HFS Frälsning.

b 2 Ne 10:20.

6a 2 Petr 3:10.

b HEBR skingras.

Ps 102:25-27.

c HEBR förfalla.

7a Ps 56:4, 11;

L&F 122:9.

9a L&F 113:7-8.

10a Jes 35:8.

11a HFS Återlösa,

återlöst, återlösning.

b Jes 35:10.

c Upp 21:4.

12a L&F 133:47; 136:22.

b Jer 1:8.

c Jes 40:6-8; 1 Petr 1:24.

13a Jer 23:27.

15a 1 Ne 4:2.

din mun och har skyddat dig i min hands skugga så att jag kan plantera himlarna och lägga grunden till jorden och säga till Sion: Se, du är mitt ^afolk.

17 Vakna upp, vakna upp, stå upp, o Jerusalem, du som av Herrens hand har fått att dricka hans ^avredes ^bbägare — du har druckit bottensatsen ur fruktans bägare till sista droppen —

18 och ingen fanns att leda henne bland alla de söner som hon har fött, och ingen att fatta henne vid handen bland alla de söner som hon har fostrat.

19 Dessa två ^asöner har kommit till dig, och vem skall sörja över dig — din förödelse och förstöring och hungersnöden och svärdet — och genom vem skall jag trösta dig?

20 Dina söner har svimmat, utom dessa två. De ligger vid alla gathörn som en vild tjur i ett nät, de är fulla av Herrens vrede, av din Guds tillrättavisning.

21 Därför skall du nu höra detta, du hemsökta och ^adruckna, dock inte av vin:

22 Så säger din Herre: Herren och din Gud ^aför sitt folks talan. Se, jag har tagit bort fruktans bägare ur din hand, bottensatsen i min vredes bägare. Du skall inte åter dricka därav.

23 I stället ^asätter jag den i händerna på dem som plågar dig, de som sade till din själ: Fall ned, så att vi kan gå fram över

dig — och så lade du din kropp som en mark och som en gata för dem som gick fram över dig.

24 ^aVakna upp, vakna upp, kläd dig i ^bstyrka, o ^cSion. Kläd dig i vackra kläder, o Jerusalem, du heliga stad, ty hädanefter skall ^aingen oomskuren eller oren komma in i dig.

25 Skaka stoftet av dig, ^astå upp, inta din plats, o Jerusalem. Frigör dig från ^bbanden runt din hals, o fångna dotter Sion.

KAPITEL 9

Judarna skall samlas i alla sina utlovade länder — Försoningen friköper människan från fallet — De dödas kroppar skall komma fram ur graven och deras andar ur helvetet och ur paradiset — De skall dömas — Försoningen frälser från döden, helvetet, djävulen och oändlig pina — De rättfärdiga skall bli frälsta i Guds rike — Straffen för synd framställs — Israels Helige är väktaren vid porten. Omkring 559–545 f Kr.

OCH nu, mina älskade bröder, har jag läst detta för att ni skall kunna känna till de Herrens ^aförbund som han har slutit med hela Israels hus —

2 som han har talat till judarna genom sina heliga profeters mun ända från begynnelsen, från släktled till släktled, tills tiden kommer då de skall

16a 2 Ne 3:9; 29:14.

17a Luk 21:24.

b Jes 29:9; Jer 25:15.

19a Upp 11:3.

21a 2 Ne 27:4.

22a Jer 50:34.

23a Sak 12:9.

24a Jes 52:1–2.

b L&F 113:7–8.

c HFS Sion.

d Joel 3:17.

25a Dvs Stå upp ur

stoftet och sitt ned med värdighet, äntligen förlöst.

b L&F 113:9–10.

9 1a HFS Abrahams förbund.

^aåterställas till Guds sanna kyrka och fälla, då de åter skall ^bsamlas hem till sina ^carveländer och skall bosätta sig i alla sina utlovade länder.

3 Se, mina älskade bröder, jag säger er detta för att ni må glädjas och ^alyfta upp era huvuden för evigt, tack vare de välsignelser som Herren Gud skall skänka era barn.

4 Ty jag vet att många av er har sökt mycket för att få kunskap om det som skall komma. Därför vet jag att ni vet att vårt kött måste tyna bort och dö. Dock skall vi i våra ^akroppar se Gud.

5 Ja, jag vet att ni vet att han skall visa sig i köttet för dem som är i Jerusalem varifrån vi kom. Ty det är nödvändigt att det sker bland dem, och det tillkommer den store ^aSkaparen att låta sig underkastas människan i köttet och dö för ^balla människor, för att alla människor skall kunna underkasta sig honom.

6 Ty liksom döden kommit till alla människor för att uppfylla den store Skaparens barmhärtiga ^aplan måste det nödvändigtvis finnas en ^buppståndelsens

kraft, och uppståndelsen måste nödvändigtvis komma till människan som följd av ^cfallet. Och fallet kom som följd av överträdelse, och eftersom människorna föll blev de ^davskurna från Herrens närhet.

7 Därför måste det nödvändigtvis finnas en ^aobegränsad ^bförsoning — om det inte vore en obegränsad försoning kunde denna förgänglighet inte ikläda sig oförgänglighet. Den ^cförsta domen som fälldes över människan måste därför ha blivit ^doändligt bestående, och i så fall skulle detta kött ha lagts ned för att ruttna och förmultna i sin moder jord, för att aldrig mer uppstå.

8 O, vilken Guds ^avisdom, vilken ^bbarmhärtighet och ^cnåd! Ty se, om ^dköttet aldrig mer skulle uppstå skulle våra andar underkastas den ängel som ^eföll från den evige Gudens närhet och blev ^fdjävulen för att aldrig mer uppresas.

9 Och våra andar skulle ha blivit lika honom, och vi skulle ha blivit djävlar, en djävuls ^aänglar, för att ^butestängas från vår Guds närhet och förbli hos

2a 2 Ne 6:11.

HFS Evangeliets återställelse.

b HFS Israel — Israels insamling.

c 2 Ne 10:7-8.
HFS Utlovade landet.

3a JSÖ, Ps 24:7-10.

4a Job 19:26;

Alma 11:41-45; 42:23;
Hel 14:15;

Morm 9:13.

5a HFS Skapa, skapelsen.

b Joh 12:32; 2 Ne 26:24;
3 Ne 27:14-15.

6a HFS Återlösningsplanen.

b HFS Uppståndelse.

c HFS Adams och Evas fall.

d 2 Ne 2:5.

7a Alma 34:10.

b HFS Försona, försoning.

c Mosiah 16:4-5;
Alma 42:6, 9, 14.

d Mosiah 15:19.

8a Job 12:13; Abr 3:21.

HFS Visdom.

b HFS Barmhärtigt, barmhärtighet.

c HFS Näden.

d L&F 93:33-34.

e Jes 14:12;

2 Ne 2:17-18;

Mose 4:3-4;

Abr 3:27-28.

f HFS Djävulen.

9a Jakob 3:11;

Alma 5:25, 39.

b Upp 12:7-9.

‘lögnernas fader i elände liksom han själv, ja, hos den varelse som ^abedrog våra första föräldrar, som ^eförvandlar sig nästan till en ^fljusets ängel och hetsar människobarnen till att stifta ^ghemliga sammansvärjningar ägnade åt mord och mörkrets hemliga gärningar av alla slag.

10 O, hur stor är inte vår Guds godhet som bereder en väg för vår flykt ut ur detta hemska vidunders grepp, ja, detta vidunder, ^adöd och ^bhelvete, som jag kallar kroppens död och även andens död.

11 Och tack vare vår Guds, Israels Heliges, väg till ^abefrielse skall denna ^bdöd om vilken jag har talat, som är den timliga, lämna ifrån sig sina döda, vilken död är graven.

12 Och denna ^adöd som jag har talat om, som är den andliga döden, vilken andliga död är ^bhelvetet, skall lämna ifrån sig sina döda. Därför måste döden och helvetet lämna ifrån sig sina döda, och helvetet måste lämna ifrån sig sina fångna andar, och graven måste lämna ifrån sig sina fångna kroppar, och männi-

skornas kroppar och ^eandar skall ^aåterförenas med varandra. Och det sker genom Israels Heliges uppståndelses kraft.

13 O, hur storslagen är inte vår Guds ^aplan! Ty å andra sidan måste Guds ^bparadis lämna ifrån sig de rättfärdigas andar och graven lämna ifrån sig de rättfärdigas kroppar. Och anden och kroppen ^eåterförenas med varandra, och alla människor blir oförgängliga och ^dodödliga, och de är levande själar och har en ^efullkomlig ^fkunskap liksom vi i köttet, förutom att vår kunskap då skall vara fullkomlig.

14 Därför skall vi ha fullkomlig ^akunskap om all vår ^bskuld och vår orenhet och vår ^cnakenhet. Och de rättfärdiga skall ha fullkomlig kunskap om sin glädje och sin ^drättfärdighet och skall ^eklädas i ^frenhet, ja, i ^grättfärdighetens mantel.

15 Och det skall ske att när alla människor har gått från denna första död till liv så att de har blivit odödliga, måste de stå inför Israels Heliges ^adomarsäte. Och sedan kommer ^bdomen, och då måste de dömas enligt Guds heliga domslut.

9c HFS Lögn.

d 1 Mos 3:1–13;
Mosiah 16:3;
Mose 4:5–19.

e 2 Kor 11:14;
Alma 30:53.

f L&F 129:8.

g HFS Hemliga sammansvärjningar.

10a Mosiah 16:7–8;
Alma 42:6–15.

b HFS Helvetet.

11a HFS Befriaren.

b HFS Döden, den

fysiska.

12a HFS Döden, den andliga.

b L&F 76:81–85.

c HFS Anden.

d HFS Uppståndelse.

13a HFS Återlösningsplanen.

b L&F 138:14–19.

HFS Paradiset.

c Alma 11:43.

d HFS Odödlig, odödlighet.

e HFS Fullkomlig.

f L&F 130:18–19.

14a Mosiah 3:25;
Alma 5:18.

b HFS Skuld, skyldig.

c Morm 9:5.

d HFS Rättfärdig, rättfärdighet.

e Ords 31:25.

f HFS Ren, renhjärtad.

g L&F 109:76.

15a HFS Domen, den yttersta.

b Ps 19:9;

2 Ne 30:9.

16 Och förvisso, så sant Herren lever, ty Herren Gud har talat det, och det är hans eviga ^aord som inte kan ^bförgå, skall de som är rättfärdiga förbli rättfärdiga, och de som är ^corena skall ^dförbli orena. De som är orena är därför ^edjävulen och hans änglar, och de skall gå bort till en ^fevig eld som är beredd åt dem. Och deras kval är som en ^gsjö av eld och svavel vars lågor stiger uppåt i evigheters evighet och inte har något slut.

17 O, hur stor och hur ^arättvis är inte vår Gud! Ty han uppfyller alla sina ord, och de har gått ut ur hans mun, och hans lag måste fullbordas.

18 Men se, de rättfärdiga, Israels Heliges ^aheliga, de som har trott på Israels Helige, de som har uthärdat världens ^bkors och ringaktat dess hån, de skall ^cärva ^dGuds rike som beretts åt dem ända sedan ^evärldens grundläggning, och deras glädje skall vara fullkomlig ^fför evigt.

19 O, hur stor är inte vår Guds, Israels Heliges, barmhärtighet! Ty han ^abefriar sina heliga från det ^bhemska vidundret djävulen och döden och ^chelvetet och den

sjö av eld och svavel som är oändlig pina.

20 O, hur stor är inte vår Guds ^ahelighet! Ty han ^bvet allt, och det finns inget som han inte vet.

21 Och han kommer till världen för att kunna ^afrälsa alla människor om de hörsammar hans röst. Ty se, han lider alla människors smärta, ja, varje levande varelses ^bsmärta, både mäns, kvinnors och barns som tillhör ^cAdams släkt.

22 Och han lider detta för att uppståndelsen skall kunna komma till alla människor så att alla skall kunna stå inför honom på domens stora dag.

23 Och han befäller alla människor att de måste ^aomvända sig och låta ^bdöpa sig i hans namn med fullkomlig tro på Israels Helige. Annars kan de inte bli frälsta i Guds rike.

24 Och om de inte omvänder sig och tror på hans ^anamn och blir döpta i hans namn och ^bhåller ut intill änden måste de bli ^cfördömda, ty Herren Gud, Israels Helige, har sagt det.

25 Därför har han givit en ^alag, och där ^bingen lag är given finns inget straff. Och där inget

16a 1 Kung 8:56;
L&F 1:38; Mose 1:4.
b L&F 56:11.
c HFS Orenhet,
orenlighet.
d 1 Ne 15:33–35;
Alma 7:21; Morm 9:14;
L&F 88:35.
e HFS Djävulen.
f Mosiah 27:28.
g Upp 21:8; 2 Ne 28:23;
L&F 63:17.
17a HFS Rättvisa.
18a HFS Helig.
b Luk 14:27.

c L&F 45:58; 84:38.
d HFS Upphöjelse.
e Alma 13:3.
f HFS Evigt liv.
19a L&F 108:8.
b 1 Ne 15:35.
c HFS Helvetet.
20a HFS Helighet.
b Alma 26:35;
L&F 38:2.
21a HFS Frälsning.
b L&F 18:11; 19:18.
c HFS Adam.
23a HFS Omvända sig,
omvändelse.

b HFS Dop, döpa.
24a HFS Jesus Kristus —
Nödvändigheten av
att ta på oss Kristi
namn.
b HFS Uthärda.
c HFS Fördöma,
fördömelse.
25a Jak 4:17.
HFS Lagen.
b Rom 4:15;
2 Ne 2:13;
Alma 42:12–24.
HFS Ansvar, ansvarig,
ansvarighet.

straff finns, finns det ingen fördömelse. Och där ingen fördömelse finns gör Israels Heliges barmhärtighet anspråk på dem genom försoningen, ty de har befriats genom hans makt.

26 Ty "försoningen uppfyller hans ^brättvisas krav på alla dem som "inte har fått sig "lagen givna, så att de befrias från det hemska vidundret, död och helvete, och djävulen och sjön av eld och svavel som är oändlig pina. Och de återförs till den Gud som gav dem "livsanden, han som är Israels Helige.

27 Men ve den som fått sig "lagen givna, ja, som har alla Guds befallningar liksom vi och som överträder dem och som slösar bort sin prövotids dagar, ty hemskt är hans tillstånd!

28 O, hur listig är inte den ondes "plan! O, vilken ^bfåfänga och svaghet och dårskap finns inte bland människor! Då de är "lärda tror de sig vara "visa och hörsammar inte "Guds råd, ty de åsidosätter det, i tron att de själva vet bättre. Därför är deras visdom dårskap och är dem till ingen nytta. Och de skall förgås.

29 Men att vara lärd är bra om man "hörsammar Guds ^bråd.

30 Men ve de rika, som är "rika på det som är av världen. Ty eftersom de är rika föraktar de de ^bfattiga och de förföljer de ödmjuka, och deras hjärtan är fästa vid deras skatter. Därför är deras skatt deras gud. Och se, även deras skatt skall förgås med dem.

31 Och ve de döva som inte vill "höra, ty de skall förgås.

32 Ve de blinda som inte vill se, ty även de skall förgås.

33 Ve de i hjärtat oomskurna, ty vetskapen om deras ondska skall slå dem på den yttersta dagen.

34 Ve "lögnaren, ty han skall kastas ned till ^bhelvetet.

35 Ve mördaren som "dödar med berätt mod, ty han skall ^bdö.

36 Ve dem som bedriver "hor, ty de skall kastas ned till helvetet.

37 Ja, ve dem som "tillber avgudar, ty alla djävlers djävul gläds åt dem.

38 Och kort sagt: Ve alla dem som dör i sina synder, ty de skall "återvända till Gud och se hans ansikte och förbli i sina synder.

26a 2 Ne 2:10;
Alma 34:15–16.
HFS Försona,
försoning.
b HFS Rättvisa.
c Mosiah 3:11.
d Mosiah 15:24;
L&F 137:7.
e 1 Mos 2:7; L&F 93:33;
Abr 5:7.
27a Luk 12:47–48.
28a Alma 28:13.
b HFS Fåfäng, fåfänga.
c Luk 16:15;

2 Ne 26:20; 28:4, 15.
d Ords 14:6; Jer 8:8–9;
Rom 1:22.
HFS Högmod;
Visdom.
e Alma 37:12.
HFS Råd, råda.
29a 2 Ne 28:26.
b Jakob 4:10.
30a Luk 12:34; 1 Tim 6:10;
L&F 56:16.
b HFS Fattiga.
31a Hes 33:30–33;
Matt 11:15;

Mosiah 26:28;
L&F 1:2, 11, 14;
Mose 6:27.
34a Ords 19:9.
HFS Ärlig, ärlighet;
Lögn.
b HFS Helvetet.
35a 2 Mos 20:13;
Mosiah 13:21.
b HFS Dödsstraff.
36a 3 Ne 12:27–29.
HFS Tukta, tuktan.
37a HFS Avgudadyrkan.
38a Alma 40:11, 13.

39 O mina älskade bröder, kom ihåg hur förfärligt det är att synda mot den helige Guden och även hur förfärligt det är att ge efter för den ^alistiges lockelser. Kom ihåg: Att vara ^bköttsligt sinnad är ^cdöd och att vara andligt sinnad är ^devigt ^eliv.

40 O mina älskade bröder, låna ert öra åt mina ord. Kom ihåg Israels Heliges storhet. Säg inte att jag har talat hårda ord emot er, ty om ni gör det smädar ni ^asanningen, ty jag har talat er Skapares ord. Jag vet att sanningens ord är ^bhårda mot all orenhet, men de rättfärdiga fruktar dem inte, ty de älskar sanningen och bävar inte.

41 O mina älskade bröder, ^akom till Herren, den Helige. Kom ihåg att hans stigar är rättfärdiga. Se, ^bvägen för människan är ^csmal, men den ligger rak framför henne, och väktaren vid ^dporten är Israels Helige, och han håller ingen tjänare där. Och det finns ingen annan väg än genom porten, ty han kan inte bli bedragen, ty Herren Gud är hans namn.

42 Och för den som bultar skall han öppna. Och de ^avisa och de lärda och de som är rika, som

är ^buppblåsta på grund av sin lärdom och sin visdom och sina rikedomar — ja, det är dem han föraktar. Och om de inte kastar av sig dessa ting och ser sig själva som ^cdårar inför Gud och kommer ned i ^dödmjukhetens djup så öppnar han inte för dem.

43 Men det som tillhör de visa och förståndiga skall för evigt vara ^adolt för dem — ja, den lycka som är beredd åt de heliga.

44 O mina älskade bröder, kom ihåg mina ord. Se, jag tar av mina kläder, och jag skakar dem inför er. Jag ber min frälsnings Gud att se på mig med sitt ^aallt utforskande öga. Därför skall ni på den yttersta dagen, när alla människor skall dömas efter sina gärningar, veta att Israels Gud bevittnade att jag ^bskakade er ondska från min själ och att jag står i renhet inför honom och är ^cfri från ert blod.

45 O mina älskade bröder, vänd bort från era synder. Skaka av er hans ^akedjor som vill binda fast er. Kom till den Gud som är er frälsnings ^bklippa.

46 Bered era själar för den härliga dagen då ^arättvisa skall tilldelas de rättfärdiga, ja, för

39a 2 Ne 28:20–22; 32:8;

Mosiah 2:32; 4:14;

Alma 30:53.

b Rom 8:6.

HFS Köttslig.

c HFS Döden, den andliga.

d HFS Evigt liv.

e Ords 11:19.

40a HFS Sanning.

b 1 Ne 16:2;

2 Ne 28:28; 33:5.

41a 1 Ne 6:4;

Jakob 1:7;

Omni 1:26;

Moro 10:30–32.

b 2 Ne 31:17–21;

Alma 37:46;

L&F 132:22, 25.

c Luk 13:24;

2 Ne 33:9;

Hel 3:29–30.

d 2 Ne 31:9, 17–18;

3 Ne 14:13–14;

L&F 43:7; 137:2.

42a Matt 11:25.

b HFS Högmod.

c 2 Kor 3:18–21.

d HFS Ödmjuk,

ödmjukhet.

43a 2 Kor 2:9–16.

44a Jakob 2:10.

b Jakob 1:19.

c Jakob 2:2;

Mosiah 2:28.

45a 2 Ne 28:22;

Alma 36:18.

b HFS Klippa.

46a HFS Rättvisa.

^bdomens dag så att ni inte rygg-
ar tillbaka i förskräckelse, och
så att ni inte blir fullkomligt
medvetna om er hemska 'skuld
och nödgas ropa: Heliga, heliga
är dina domar, o Herre Gud
'Allsmäktig — men jag känner
min skuld, jag överträdde din
lag, och mina överträdelser är
mina. Och djävulen har fått mig
så att jag är ett byte för hans
hemska elände.

47 Men se, mina bröder, är det
nödvändigt att behöva väcka er
till en fruktansvärd insikt om
dessa ting? Skulle jag sönder-
slita era själar om era sinnen var
rena? Skulle jag tala tydligt
till er i överensstämmelse med
sanningens tydlighet om ni var
befriade från synd?

48 Se, om ni var heliga skulle
jag tala till er om helighet. Men
eftersom ni inte är heliga och
ni ser mig som er lärare är det
nödvändigt att jag 'undervisar
er om ^bsyndens följder.

49 Se, min själ avskyr synden,
och mitt hjärta gläds åt rättfär-
dighet, och jag vill 'prisa min
Guds heliga namn.

50 Kom, mina bröder, alla som
är törstiga, kom till 'vattnen.
Och den som inte har några
pengar: Kom och köp och ät. Ja,
kom och köp vin och mjölk utan
^bpengar och för intet.

51 Ge därför inte ut pengar på
det som inte har något värde,

lägg inte heller ned 'arbete på
sådant som inte kan tillfreds-
ställa. Hörsamma mig flitigt
och kom ihåg de ord som jag
har talat. Och kom till Israels
Helige och ^bmätta er med det
som inte förgås och inte heller
kan fördärvas, och låt er själ
glädjas åt överflöd.

52 Se, mina älskade bröder,
kom ihåg er Guds ord. Be stän-
digt till honom om dagen och ge
'tack till hans heliga namn om
natten. Låt era hjärtan fröjdas.

53 Och se hur stora Herrens
'förbund är och hur stora hans
nedlåtelse är gentemot männi-
skobarnen. Och på grund av sin
storhet och sin nåd och ^bbarm-
härthighet har han lovat oss att
våra avkomlingar inte helt skall
förgöras i köttet utan han skall
bevara dem. Och i framtida
släktled skall de bli en rättfärdig
'gren åt Israels hus.

54 Och nu, mina bröder,
skulle jag vilja tala mer till er.
Men i morgon skall jag för-
kunna återstoden av mina ord
för er. Amen.

KAPITEL 10

*Judarna kommer att korsfästa sin
Gud — De skall förbli skingrade
till dess de börjar tro på honom —
Amerika skall bli ett frihetens land
där ingen kung skall regera —*

46b HFS Domen, den
yttersta.

c Mosiah 3:25.

d 1 Ne 1:14;

Mose 2:1.

48a Alma 37:32.

b HFS Synd.

49a 1 Ne 18:16.

50a HFS Levande vatten.

b Alma 42:27.

51a Jes 55:1-2.

b 2 Ne 31:20; 32:3;

3 Ne 12:6.

52a HFS Tacksam,

tacksamhet,
tacksägelse.

53a HFS Förbund.

b HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.

c HFS Vingård, Herrens.

Förlika er med Gud och vinn frälsning genom hans nåd. Omkring 559–545 f Kr.

OCH nu talar jag, Jakob, åter till er, mina älskade bröder, om denna rättfärdiga "gren varom jag har talat.

2 Ty se, de "löften som vi har fått är löften till oss i köttet. Därför skall Gud, även om det har visats mig att många av våra barn kommer att förgås i köttet på grund av otro, ändå vara barmhärtig mot många, och våra barn kommer att föras tillbaka så att de kan få ta del av det som ger dem den sanna kunskapen om sin Återlösare.

3 Därför, som jag sade till er, måste Kristus — ty i natt sade "ängeln till mig att detta skulle bli hans namn — nödvändigtvis ^bkomma bland judarna, bland dem som utgör den mer ogudaktiga delen av världen, och de skall ^ckorsfästa honom — ty detta tillkommer vår Gud, och det finns ingen annan nation på jorden som skulle ^dkorsfästa sin ^eGud.

4 Ty skulle de mäktiga "underverken utföras bland andra nationer så skulle dessa om-

vända sig och veta att han är deras Gud.

5 Men på grund av "prästvålden och ondska skall de som bor i Jerusalem göra sig hårdnackade för honom så att han blir korsfäst.

6 På grund av deras ondska skall därför förstörelse, hungersnöd, farsoter och blodsutgjutelse komma över dem. Och de som inte omkommer skall "skingras bland alla nationer.

7 Men se, så säger "Herren Gud: ^bNär den dagen kommer då de tror på mig, att jag är Kristus, då har jag slutit förbund med deras fäder om att de i köttet på jorden skall föras tillbaka till sina arveländer.

8 Och det skall ske att de skall "insamlas från sin långa förskingring, från ^bhavets öar och från jordens fyra hörn. Och icke-judarnas nationer skall vara stora i mina ögon, säger Gud, i det att de ^cför dem till deras arveländer.

9 "Ja, icke-judarnas kungar skall vara deras fosterfäder, och deras drottningar skall bli fostermodrar. Därför är Herrens ^blöften till icke-judarna stora, ty han har sagt det, och vem kan säga emot?

10 Men se, detta land, sade

10 1a 1 Ne 15:12–16;
2 Ne 3:5;
Jakob 5:43–45.
2a 1 Ne 22:8;
3 Ne 5:21–26; 21:4–7.
3a 2 Ne 25:19;
Jakob 7:5;
Moro 7:22.
b HFS Jesus Kristus —
Profetior om Jesu
Kristi födelse och död.

c 1 Ne 11:33;
Mosiah 3:9;
L&F 45:52–53.
d Luk 23:20–24.
e 1 Ne 19:10.
4a HFS Underverk.
5a Luk 22:2.
HFS Prästvålden.
6a 1 Ne 19:13–14.
HFS Israel — Israels
förskingring.

7a HFS Herren.
b 2 Ne 25:16–17.
8a HFS Israel — Israels
insamling.
b 1 Ne 22:4;
2 Ne 10:20–22;
L&F 133:8.
c 1 Ne 22:8.
9a Jes 49:22–23.
b 1 Ne 22:8–9;
L&F 3:19–20.

Gud, skall vara ett arveland för dig, och "icke-judarna skall bli välsignade i landet.

11 Och detta land skall bli ett "frihetens land för icke-judarna, och det skall inte finnas några ^bkungar i landet som upphöjer sig bland icke-judarna.

12 Och jag skall befästa detta land mot alla andra nationer.

13 Och den som "strider mot Sion skall ^bförgås, säger Gud.

14 Ty den som uppreser en kung emot mig skall förgås, ty jag, Herren, "himlens konung, skall vara deras kung, och jag skall för evigt vara ett ^bljus för dem som hör mina ord.

15 Och för att mina "förbund som jag har slutit med människobarnen skall kunna uppfyllas, det som jag skall göra för dem medan de är i köttet, måste jag nödvändigtvis omintetgöra de ^bhemliga gärningar som tillhör "mörker och mord och avskvårdheter.

16 Därför skall den som strider mot "Sion, både jude och icke-jude, både träl och fri, både man och kvinna, förgås, ty det är ^b dessa som är hela jordens sköka. Ty "de som "inte är med mig är "emot mig, säger vår Gud.

17 Ty jag skall "uppfylla mina löften som jag har givit människobarnen, det som jag skall göra för dem medan de är i köttet.

18 Därför, mina älskade bröder, så säger vår Gud: Jag skall hemsöka dina avkomlingar genom icke-judarnas hand. Ändå skall jag uppmjuka "icke-judarnas hjärtan så att de blir som en far för dem. Därför skall icke-judarna bli ^bvälsignade och "räknas till Israels hus.

19 Därför skall jag "helga detta land som ett arveland åt dina avkomlingar och åt dem som skall räknas bland dina avkomlingar för evigt, ty det är ett utvalt land framför alla andra länder, säger Gud till mig. Därför vill jag att alla människor som bor där skall tillbe mig, säger Gud.

20 Och nu, mina älskade bröder, då vi ser att vår barmhärtige Gud har givit oss så stor kunskap om dessa ting, låt oss då komma ihåg honom och lägga av oss våra synder och inte hänga med huvudet, ty vi är inte förskjutna. Visserligen har vi "drivits ut ur vårt arveland, men vi har letts till ett ^bbättre land,

10a 2 Ne 6:12.

11a HFS Fri, frihet.

^b Mosiah 29:31–32.

13a 1 Ne 22:14, 19.

^b Jes 60:12.

14a Alma 5:50;

L&F 38:21–22;

128:22–23;

Mose 7:53.

^b HFS Ljus, Kristi ljus.

15a HFS Förbund.

^b Hel 3:23.

HFS Hemliga

sammansvärjningar.

^c HFS Mörker, andligt.

16a HFS Sion.

^b 1 Ne 13:4–5.

^c 1 Ne 14:10.

^d 1 Ne 22:13–23;

2 Ne 28:15–32;

3 Ne 16:8–15;

Eth 2:9.

^e Matt 12:30.

17a L&F 1:38.

18a Luk 13:28–30;

L&F 45:7–30.

^b Ef 3:6.

^c Gal 3:7, 29;

1 Ne 14:1–2;

3 Ne 16:13; 21:6, 22;

30:2; Abr 2:9–11.

19a 2 Ne 3:2.

20a 1 Ne 2:1–4.

^b 1 Ne 2:20.

HFS Utlovade landet.

ty Herren har gjort havet till en ^cstig för oss och vi är på en ^aö i havet.

21 Men stora är Herrens löften till dem som är på ^ahavets öar. Och eftersom det sägs öar måste det nödvändigtvis finnas fler än denna, och även dessa är bebodda av våra bröder.

22 Ty se, Herren Gud har tid efter annan ^afört bort några från Israels hus enligt sin vilja och sitt behag. Och se, Herren kommer ihåg alla dem som har brutits av, varför han kommer ihåg även oss.

23 Var därför vid gott mod och kom ihåg att ni är ^afria att ^bhandla av er själva — att ^cvälja vägen till evig död eller vägen till evigt liv.

24 Mina älskade bröder, förlika er därför med Guds vilja och inte med djävulens och köttets vilja. Och kom ihåg att sedan ni har förlikat er med Gud är det endast i och genom ^aGuds nåd som ni är ^bfrälsta.

25 Må därför Gud uppresa er från döden genom uppståndelsens kraft, och även från den eviga döden genom ^aförsoningens kraft, så att ni kan tas emot i Guds eviga rike och så att ni må prisas honom genom gudomlig nåd. Amen.

KAPITEL 11

Jakob såg sin Återlösare — Moses lag symboliserar Kristus och bevisar att han skall komma. Omkring 559–545 f Kr.

OCH nu talade ^aJakob mycket mer till mitt folk vid det tillfället. Ändå har jag endast låtit skriva ned detta, ty det jag har ^bskrivit räcker för mig.

2 Och nu skriver jag, Nephi, mer av ^aJesajas ord, ty min själ gläds åt hans ord. Ty jag skall tillämpa hans ord på mitt folk, och jag skall sända ut dem till alla mina barn, ty han såg i sanning min ^bÅterlösare, alldeles som jag har sett honom.

3 Och även min bror Jakob har ^asett honom som jag har sett honom, varför jag skall sända deras ord vidare till mina barn för att bevisa för dem att mina ord är sanna. Ty genom ^btre vittnens ord, har Gud sagt, skall jag stadfästa mitt ord. Ändå sänder Gud ytterligare vittnen, och han bevisar alla sina ord.

4 Se, min själ gläds åt att ^abevisa för mitt folk sanningen om ^bKristi ankomst. Ty i denna avsikt har ^cMoses lag blivit given, och allt som Gud ända från världens begynnelse givit

20c 1 Ne 18:5–23.

d Jes 11:10–12.

21a 1 Ne 19:15–16; 22:4.

22a 1 Ne 22:4.

23a HFS Handlingsfrihet.

b 2 Ne 2:16.

c 5 Mos 30:19.

24a HFS Näden.

b HFS Frälsning.

25a HFS Försona,
försoning.

11 1a 2 Ne 6:1–10.

b 2 Ne 31:1.

2a 3 Ne 23:1.

b HFS Återlösare.

3a 2 Ne 2:3;

Jakob 7:5.

b 2 Ne 27:12;

Eth 5:2–4;

L&F 5:11.

4a 2 Ne 31:2.

b Jakob 4:5;

Jar 1:11;

Alma 25:15–16;

Eth 12:19.

c 2 Ne 5:10.

till människan är sinnebilder för honom.

5 Och min själ gläds även över Herrens "förbund vilka han har slutit med våra fäder. Ja, min själ gläds åt hans nåd och åt hans rättvisa och makt och barmhärtighet i den stora och eviga planen för befrielse från döden.

6 Och min själ gläds åt att bevisa för mitt folk att "om Kristus inte skulle komma måste alla människor förgås.

7 Ty om det "inte finns någon Kristus finns det inte någon Gud. Och om det inte finns någon Gud finns inte vi, ty det kunde inte ha skett någon ^bskapelse. Men det finns en Gud, och han är Kristus, och han kommer i sin egen tids fullbordan.

8 Och nu skriver jag ned några av Jesajas ord så att var och en av mitt folk som ser dessa ord skall kunna lyfta sitt hjärta och glädjas för alla människors skull. Dessa är nu hans ord, och ni kan tillämpa dem på er själva och på alla människor.

KAPITEL 12

Jesaja ser de sista dagarnas tempel, Israels insamling och tusenårsri-

kets dom och frid — De högmodiga och ogudaktiga skall ödmjukas vid Kristi andra ankomst — Jämför Jesaja 2. Omkring 559–545 f Kr.

DET ord som "Jesaja, Amos son, ^bsåg angående Juda och Jerusalem:

2 Och det skall ske i de sista dagarna, när det ^aberg där ^bHerrens hus är skall stå grundat högst uppe bland ^cbergen och vara upphöjt över höjderna, och alla nationer skall strömma dit.

3 Och många folk skall gå ut och säga: Kom, och låt oss dra upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Och han skall undervisa oss om sina vägar, och "vi skall vandra på hans stigar. Ty från Sion skall ^blagen utgå och Herrens ord från Jerusalem.

4 Och han skall "döma mellan nationerna och skall tillrättvisa många folk. Och de skall smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Nation skall inte lyfta svärd mot nation, och inte mer skall de lära sig att kriga.

5 O Jakobs hus, kom och låt oss vandra i Herrens ljus. Ja, kom, ty ni har alla "gått vilse, var och en på sina ogudaktiga vägar.

5a HFS Abrahams förbund.
6a Mosiah 3:15.
7a 2 Ne 2:13.
b HFS Skapa, skapelsen.
12 1a 1 2 Ne 12–24 citerar Nephi Jesaja kapitel 2–14 från mässingsplåtarna. Läggt märke till att ordalydelsen skiljer

sig något.
b HEBR *khazah* betyder "såg framför sig". Det betyder att Jesaja mottog sitt budskap genom en syn från Herren.
2a Joel 3:17.
HFS Sion.
b HFS Templet, Herrens hus.

c L&F 49:25.
3a HFS Vandra, vandra med Gud.
b HEBR undervisning eller lära.
HFS Evangeliet.
4a 2 Ne 21:2–9.
5a 2 Ne 28:14;
Mosiah 14:6;
Alma 5:37.

6 Därför har du, o Herre, förskjutit ditt folk, Jakobs hus, eftersom de ^afylls på från Östern och lyssnar till spåmän liksom ^bfilisteerna, och de ^cförlustar sig med främlingars barn.

7 Deras land är även fullt av silver och guld, och på deras skatter är ingen ände. Deras land är även fullt av hästar, och på deras vagnar är ingen ände.

8 Deras land är även fullt av ^aavgudar. De tillber sina egna händers verk, det som deras egna fingrar har gjort.

9 Och den enkla människan ^aböjer sig inte ned, och den store mannen ödmjukar sig inte. Förlåt honom därför inte.

10 O, ni ogudaktiga! Gå in i klippan och ^agöm er i stoftet, ty Herrens fruktan och hans majestäts härlighet skall slå er.

11 Och det skall ske att människornas högdragna blickar skall bli ödmjukade, och människors övermod skall bli nedböjt, och Herren ensam skall vara upphöjd på den dagen.

12 Ty ^aHärskarornas Herres dag kommer snart över alla nationer, ja, över alla, ja, över de ^bhögmodiga och högdragna och över alla som är upphöjda, och de skall bli ödmjukade.

13 Ja, och Herrens dag skall

komma över alla Libanons cedrar, ty de är höga och upphöjda, och över alla Basans ekar,

14 och över alla höga berg och över alla höjder och över alla nationer som är upphöjda, och över alla folk,

15 och över varje högt torn och varje befäst mur,

16 och över alla fartyg på ^ahavet och över alla Tarsis fartyg, och över allt som är skönt att skåda.

17 Och människornas högdragenhet skall nedböjas och folkets övermod nedbrytas, och Herren ensam skall vara upphöjd på ^aden dagen.

18 Och avgudarna skall han fullständigt utplåna.

19 Och de skall gå in i klippornas hålor och in i jordens grottor, ty Herrens fruktan skall komma över dem och hans majestäts härlighet skall slå dem när han står upp för att våldsamt skaka jorden.

20 På den dagen skall människorna kasta bort till mullvadar och fladdermöss sina avgudar av silver och sina avgudar av guld som de har gjort åt sig för att tillbe,

21 och skall gå in i bergsrämnor och till skrovliga klippors krön, ty Herrens fruktan skall komma

6a Dvs fylls med främmande lärdomar och trosuppfattningar. Ps 106:35.

b HFS Filisteer.

c HEBR räcker handen till eller sluter förbund med.

8a HFS Avgudadyrkan.

9a Dvs till Gud. Han

tillber i stället avgudar.

10a Alma 12:14.

12a HFS Kristi andra ankomst.

b Mal 4:1; 2 Ne 23:11; L&F 64:24.

16a Den grekiska översättningen (Septuaginta) har en

mening som inte finns i den hebreiska, och den hebreiska har en mening som den grekiska inte har, men 2 Ne 12:16 har båda. Ps 48:7; Hes 27:25.

17a Dvs den dag Herren kommer i härlighet.

över dem och hans härlighets majestät skall slå dem när han står upp för att våldsamt skaka jorden.

22 Förlita er inte mer på "människor vars andedräkt är i deras näsborrar, ty i vad är de att räkna med?

KAPITEL 13

Juda och Jerusalem kommer att straffas för sin olydnad — Herren vädjar för och dömer sitt folk — Sions döttrar förbannas och pinas för sin världslighet — Jämför Jesaja 3. Omkring 559–545 f Kr.

Ty se, Herren, Härskarornas Herre, tar bort från Jerusalem och från Juda stöd och stav — allt bröd till stav och allt vatten till stöd —

2 den mäktige mannen och krigsmannen, domaren och profeten, och den vise och den gamle,

3 befälhavaren över femtio och den hedervärde mannen och rådgivaren och den hantverkarskunnige och den vältalige.

4 Och jag skall ge dem barn till att vara deras furstar, och spädbarn skall råda över dem.

5 Och folket skall förtryckas, den ene av den andre och var och en av sin nästa. Barnet skall uppträda högmodigt mot den

gamle och den tarvliga mot den hedervärde.

6 När en man fattar tag i sin bror i sin fars hus och säger: Du har kläder, bli vår styresman, och låt inte denna "ruinhög komma under din hand —

7 på den dagen skall han svära och säga: Jag vill inte vara någon "helbrägdagörare, ty i mitt hus finns varken bröd eller kläder. Gör mig inte till styresman över folket.

8 Ty Jerusalem är i "ruiner och Juda har ^bfallit eftersom deras tungor och deras gärningar har stått emot Herren, och de förtörnar hans härlighets ögon.

9 Deras uppsyn vittnar emot dem och förkunnar att deras synd är alldeles som "Sodoms, och de kan inte dölja den. Ve deras själar, ty de har belönat sig själva med ont!

10 Säg till de rättfärdiga att det är "väl med dem, ty de skall äta sina gärningars frukt.

11 Ve de ogudaktiga, ty de skall förgås eftersom deras händers lön skall komma över dem.

12 Och barn är mitt folks förtryckare, och kvinnor råder över det. O mitt folk, de som "leder dig får dig att fela och fördärvar dina stigars väg.

13 Herren står upp för att "vädja för och för att döma folket.

14 Herren skall gå till doms med sitt folks gamla och med

22a dvs sluta förlita er på dödliga människor. De har föga makt jämfört med Gud. Mose 1:10.

13 6a Jes 3:6.

7a HEBR en som

förbinder (ett sår), dvs jag kan inte lösa dina problem.

8a Jer 9:11.

b Klag 1:3.

9a 1 Mos 19:1, 4–7, 24–25.

HFS Homosexualitet.

10a 5 Mos 12:28.

12a Jes 9:16.

13a HEBR strida eller kämpa för. Mika 6:2; L&F 45:3–5.

dess "furstar. Ty ni har ^bförtärt "vingården och bytet från de "fattiga i era hus.

15 Vad menar ni? Ni krossar mitt folk och mal sönder de fattigas ansikten, säger Herren, Härskarornas Gud.

16 Vidare säger Herren: Eftersom Sions döttrar är så högdragna och går med rak hals och lättsinniga ögon och går där och trippar och pinglar med sina fottringar,

17 därför skall Herren slå Sions döttrars hjässor med skorv, och Herren skall "blotta deras nakenhet.

18 På den dagen skall Herren ta bort glansen från deras pinglande prydnader och "näthuvor och runda smycken som liknar månen,

19 kedjor och armband och halsdukar,

20 huvudbonader och fotlänkar, pannband, parfymflaskor och öroringar,

21 ringar och nässmycken,

22 "högtidsdräkter och mantlar och kåpor och krusnålar,

23 "speglar och fint linne och huvor och flor.

24 Och det skall ske att där skall vara stank i stället för väl-lukt, trasa i stället för gördel och skullighet i stället för väl uppsatt

hår och hölje av säckväv i stället för "bröstduk, ^bbrännmärken i stället för skönhet.

25 Dina män skall falla för svärdet och dina mäktiga i krig.

26 Och hennes portar skall klaga och sörja, och hon skall vara övergiven och skall sitta på marken.

KAPITEL 14

Sion och hennes döttrar skall bli återlösta och renade under tusenårsdagen — Jämför Jesaja 4. Omkring 559–545 f Kr.

OCH på den dagen skall sju kvinnor fatta tag i en man och säga: Vi skall äta vårt eget bröd och bära våra egna kläder, låt oss endast få bära ditt namn för att ta bort vår "vanära.

2 På den dagen skall Herrens "gren bli vacker och härlig, och jordens frukter bli utsökta och behagliga för dem av Israel som har undkommit.

3 Och det skall ske att de som är kvar i Sion och förblir i Jerusalem skall kallas heliga, alla som är upptecknade bland de levande i Jerusalem —

4 "när Herren har ^btvättat bort Sions döttrars orenhet och renat Jerusalem från dess blod

14a HEBR styresmän eller ledare.

^b HEBR förbrukat eller bränt.

^c Jes 5:7.

^d 2 Ne 28:12–13.

17a HEBR exponera.

Idiom som betyder "bringa dem på skam".

18a Fackmännen är inte alltid överens om hur utsmyckningarna som nämns i vers 18–23 såg ut.

22a HEBR praktfulla kläder.

23a ELLER genomskinliga kläder.

24a ELLER skrud.

^b ELLER som tecken på slaveri.

14 ^a DVS stämpeln som ofigt och barnlös.

2a Jes 60:21;

2 Ne 3:5;

Jakob 2:25.

4a DVS när Herren har renat jorden.

^b HFS Tvagning, två.

genom domens ande och genom ^celdens ande.

5 Och Herren skall över varje Sions bergs boning och över hennes församlingar skapa en ^amolnsky och rök om dagen och skenet av en flammande eld om natten, ty över all Sions härlighet skall det finnas ett värn.

6 Och där skall finnas ett tabernakel som ger skugga om dagen mot hettan och som är en ^afristad och ett skydd mot storm och mot regn.

KAPITEL 15

Herrens vingård (Israel) skall läggas öde och hans folk skall skingras — Sorger skall drabba dem i deras avfallna och skingrade tillstånd — Herren skall höja ett baner och samla Israel — Jämför Jesaja 5. Omkring 559–545 f Kr.

OCH då vill jag sjunga till min högt älskade, en ^asång om min älskade, om hans vingård. Min högt älskade har en vingård på en mycket bördig kulle.

2 Och han hägnade in den och rensade bort dess stenar och planterade där de ädlaste ^avinstockar och byggde ett torn mitt i den, och han gjorde även en vinpress däri. Och han väntade att den skulle bära druvor, och den bar vilddruvor.

3 Och nu, o Jerusalems invånare och Judas män, ber jag er döma mellan mig och min vingård.

4 Vad kunde mer ha gjorts för min vingård som jag inte har gjort i den? Ty när jag väntade att den skulle bära druvor, bar den vilddruvor.

5 Och se, nu skall jag tala om för er vad jag skall göra med min vingård: Jag skall ^ata bort dess inhägnad, och den skall förtäras. Och jag skall bryta ner dess mur, och den skall bli nedtrampad.

6 Och jag skall ödelägga den. Ingen skall beskära den eller gräva i den, men där skall växa ^atistlar och törnen. Jag skall även befalla molnen att inte ^bregna något regn på den.

7 Ty Härskarornas Herres ^avingård är Israels hus, och Judas folk är hans älsklingsplanta. Och han väntade sig rättvisa och såg förtryck, han väntade sig rättfärdighet men hörde nödrop.

8 Ve dem som lägger ^ahus till hus, till dess det inte kan finnas något utrymme så att de kan bo ^bensamma mitt i landet!

9 I mina öron ljuder Härskarornas Herres ord: Många hus skall sannerligen bli öde, och stora och sköna städer utan invånare.

4c Mal 3:2–3; 4:1.

5a 2 Mos 13:21.

6a Jes 25:4;

L&F 115:6.

15 1a Dvs profeten komponerar en sång eller poetisk liknelse om en

vingård som visar Guds barmhärtighet och Israels omedgörlighet.

2a Jer 2:21.

5a Ps 80:12.

6a Jes 7:23; 32:13.

b Jer 3:3.

7a HFS Vingård, Herrens.

8a Mika 2:1–2.

b dvs bli lämnade att bo ensamma. De rika markägarna tar över de fattigas små gårdar.

10 Ja, en vingård på tio tunnland skall ge ett ^abatmått, och en homers utsäde skall ge en efa.

11 Ve dem som stiger upp tidigt på morgonen för att kunna ^ajaga efter starka drycker, som fortsätter intill natten och berusar sig med ^bvin!

12 Och harpor och psaltare och pukor och flöjter och vin har de vid sina fester, men på Herrens verk ^ager de inte akt och de beaktar inte heller hans händers gärningar.

13 Därför har mitt folk förts bort i fångenskap eftersom de saknar ^akunskap. Och dess hedervärda män svälter, och dess skaror försmäktar av törst.

14 Därför har helvetet vidgat sig och öppnat sitt gap utan måtta. Och deras härlighet och deras skaror och deras ståt, och den som gläder sig skall fara dit ned.

15 Och den enkla människan skall bli nedböjd, och den mäktige skall bli ödmjukad, och de högdragnes ögon skall bli ödmjukade.

16 Men Härskarornas Herre skall bli upphöjd genom sin ^arättvisa, och Gud som är helig skall bli helgad genom rättfärdighet.

17 Då skall lammen beta på sitt sätt, och främlingar skall nära sig på gödboskapens öde platser.

18 Ve dem som drar ondskan med ^afåfångans rep och synder ^bsom med vagnslinor,

19 som säger: Låt honom ^ahasta, påskynda sitt verk, så att vi kan ^bse det, och låt Israels Heliges rådslut närma sig och komma så att vi kan bli varse det.

20 Ve dem som ^akallar det onda gott och det goda ont, som gör ^bmörker till ljus och ljus till mörker, som gör bittert till sött och sött till bittert!

21 Ve dem som är ^avisa i sina egna ögon och anser sig själva förståndiga!

22 Ve dem som är mäktiga i att dricka vin och som är duktiga i att blanda starka drycker,

23 som för mutor rättfärdigar den ogudaktige och ^aförnekar den rättfärdige hans rättfärdighet!

24 Liksom ^aeldsflamman uppslukar ^bstubben och som lågan förtär ^cagnarna, så skall deras rot förruttna, och deras blomning skall flyga iväg som damm, eftersom de har förkastat Härskarornas Herres lag och ^dringaktat Israels Heliges ord.

10a Hes 45:10–11.

11a Ords 23:30–32.

b HFS Visdomsordet.

12a Ps 28:5.

13a Hos 4:6.

HFS Kunskap.

16a HFS Jesus Kristus — Domare.

18a HFS Fåfång, fåfänga.

b Dvs de är bundna vid sina synder som

lastdjur till sina bördor.

19a Jer 17:15.

b Dvs de vill inte tro på Messias förrän de ser honom.

20a Moro 7:14, 18;

L&F 64:16; 121:16.

b 1 Joh 1:6.

21a Ords 3:5–7;

2 Ne 28:15.

23a dvs berövar honom hans juridiska rättigheter.

24a Ob 1:18; Mal 4:1–2; 2 Ne 20:17.

b Joel 2:5; 1 Ne 22:15, 23; 2 Ne 26:4, 6;

L&F 64:23–24; 133:64.

c Luk 3:17;

Mosiah 7:29–31.

d 2 Sam 12:7–9.

25 Därför är "Herrens vrede upptänd mot hans folk, och han har sträckt ut sin hand mot dem och har slagit dem, och bergen skälvde och deras döda kroppar sönderslets mitt på gatorna. Trots allt detta vänder hans vrede inte tillbaka, utan hans hand är ännu utsträckt.

26 Och han skall höja ett "baner för nationerna i fjärran och ^blocka dem till sig från jordens ände, och se, snabbt och med hast "kommer de. Ingen skall vara trött eller stappla bland dem.

27 Ingen skall slumra eller sova. Inte heller skall bältet kring deras höfter lösgöras, inte heller deras skoremmar slitas av.

28 Deras pilar skall vara skarpa och alla deras bågar spända, och deras hästars hovar skall vara som flinta och deras hjul som en stormvind, deras rytande som ett lejons.

29 De skall ryta som unga "lejon, ja, de skall ryta och gripa sitt rov och bära bort det i säkerhet, och ingen skall befria det.

30 Och på den dagen skall de ryta mot dem likt havets rytande. Och om de ser ut över landet ser de mörker och sorg, och ljuset är förmörkat i dess himlar.

KAPITEL 16

Jesaja ser Herren — Jesajas synder är förlåtna — Han kallas att profetera — Han profeterar att judarna skall förkasta Kristi lärdomar — En återstod skall återvända — Jämför Jesaja 6. Omkring 559–545 f Kr.

IDET "år då kung Ussia dog såg jag även Herren sitta på en tron, hög och upphöjd, och hans släp uppfylldes templet.

2 Ovanför den stod "seraferna. Var och en av dem hade sex vingar: med två täckte han sitt ansikte och med två täckte han sina fötter, och med två flög han.

3 Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, helig, helig är Härskarornas Herre, hela jorden är full av hans härlighet.

4 Och "dörrposterna darrade vid ljudet av den ropandes röst, och huset fylldes av rök.

5 Då sade jag: Ve mig, ty jag "förgås eftersom jag är en man med orena läppar, och jag bor bland ett folk som har orena läppar, ty mina ögon har sett Konungen, Härskarornas Herre.

6 Då flög en av seraferna fram till mig, och han hade i sin hand ett glödande "kol, som han med en tång hade tagit från altaret.

25a L&F 63:32;
Mose 6:27.

26a HFS Baner.

b ELLER vissla på, dvs signal att samlas.
Jes 7:18; 2 Ne 29:2.

c HFS Israel — Israels insamling.

29a 3 Ne 21:12–13.

16 1a dvs omkring
750 f Kr.

2a HFS Keruber.

4a HEBR dörrtröskelns fästen skakade.

5a HEBR blir avskuren, dvs han

överväldigades av sin medvetenhet om sina egna och sitt folks synder.

6a dvs en sinnebild för rening.

KAPITEL 17

7 Och han lade det på min mun och sade: Se, detta har rört vid dina läppar och din "ondska är borttagen och du är renad från din synd.

8 Jag hörde även Herrens röst som sade: Vem skall jag sända, och vem vill företräda oss? Då sade jag: Här är jag, sänd mig.

9 Och han sade: Gå och säg till detta folk: Hör noga, men de förstod inte, och se noga, men de uppfattade inte.

10 Förstocka detta folks hjärta och stäng dess öron och tillslut dess ögon, så att de inte ser med sina ögon och "hör med sina öron och förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir helade.

11 Då sade jag: Hur länge, Herre? Och han sade: Till dess städerna blir öde utan invånare och husen utan folk och landet fullständigt ödelagt,

12 och till dess Herren har "fört folket bort i fjärran, ty det skall bli stor ödslighet i landets mitt.

13 Men likväl skall en tiondel finnas, och de skall återvända och skall förtäras som en lind och som en ek vilkas kärna består när de faller sina löv. Så skall den heliga säden vara dess "kärna.

Efraim och Syrien för krig mot Juda — Kristus skall födas av en jungfru — Jämför Jesaja 7. Omkring 559–545 f Kr.

OCH det hände sig i de dagar då Ahas, son till Jotam, Ussias son, var Judas kung, att Resin, Syriens kung, och Peka, Remaljas son och Israels kung, drog upp mot Jerusalem för att strida mot det, men de kunde inte besegra det.

2 Och det blev berättat för Davids hus: Syrien har slagit sig samman med "Efraim. Och hans hjärta skälvde, likaså hans folks hjärtan, som skogens träd skälver för vinden.

3 Då sade Herren till Jesaja: Gå nu ut och möt Ahas, du och din son "Sear-Jasub, vid änden av övre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet,

4 och säg till honom: Ta dig i akt och var lugn. "Frukta inte och var inte heller räddhågad för dessa två stumpar av rykande brandfacklor, för Resin med Syrien och för Remaljas son i deras brinnande vrede.

5 Eftersom Syrien, Efraim och Remaljas son har gjort upp onda planer mot dig och sagt:

6 Låt oss dra upp mot Juda och

7a HFS Syndernas förlåtelse.

10a Matt 13:14–15.

12a 2 Kung 17:18, 20.

13a DVS liksom trädet har kvar livskraften och förmågan att producera frön, även

om löven sprids.

17 2a DVS hela norra

Israel kallades

Efraim som var

den ledande

stammen i norr.

3a HEBR återstoden skall vända tillbaka.

4a DVS bli inte

förskräckta över anfallet. Det finns inte mycket glöd kvar i de två kungarna.

hemsöka det, och låt oss "göra en bräsch för oss däri och insätta en kung där, ja, Tabals son.

7 Så säger Herren Gud: Det skall inte lyckas, inte heller skall det ske.

8 Ty Damaskus är Syriens huvud, och Resin är Damaskus huvud, och inom sextio och fem år skall Efraim vara krossat så att det inte längre är ett folk.

9 Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni "inte vill tro, skall ni förvisso inte bestå.

10 Vidare talade Herren åter till Ahas och sade:

11 Begär ett "tecken från Herren, din Gud, begär det antingen i djupen eller i höjderna därovan.

12 Men Ahas sade: Jag begär inget, inte heller vill jag "fresta Herren.

13 Och han sade: Hör då, o Davids hus: Är det er inte nog att ni tröttrar ut människor? Vill ni även trötta ut min Gud?

14 Därför skall Herren själv ge er ett tecken: Se, en "jungfru skall bli med barn och skall föda en son och skall ge honom namnet ^bImmanuel.

15 Gräddmjölk och honung skall han äta så att han kan förstå att förkasta det onda och välja det goda.

16 Ty innan "barnet förstår

att förkasta det onda och välja det goda, skall det land du avskyr vara övergivet av ^bbåda sina kungar.

17 Över dig och över ditt folk och över din fars hus skall Herren genom kungen i Assyrien "låta dagar komma, sådana som inte har kommit alltifrån den dag då ^bEfraim skilde sig från Juda.

18 Och det skall ske på den tiden att Herren "skall locka på flugan längst borta i Egypten och på biet i Assyriens land,

19 och de skall komma och allesamman slå sig ned i de öde dalarna och i klippornas hålor och i alla törnsnår och på alla buskar.

20 Samma dag skall Herren med en rakkniv som lånats av dem på andra sidan floden, av "kungen i Assyrien, ^braka huvudet och håret på fötterna, ja, den skall även ta bort skägget.

21 Och det skall ske på den dagen att en man skall "föda upp en ung ko och två får.

22 Och det skall ske att han till följd av den myckenhet mjölk de skall ge, skall leva av gräddmjölk, ty gräddmjölk och honung skall alla som finns kvar i landet leva av.

23 Och det skall ske på den dagen att där tusen vinstockar stod, värda tusen "siklar silver,

6a HEBR dela upp det.

9a 2 Krön 20:20.

11a HFS Tecken.

12a DVS testa, sätta på prov.

14a HFS Jungfru.

b HEBR Gud är med oss.
HFS Immanuel.

16a 2 Ne 18:4.

b 2 Kung 15:30; 16:9.

17a 2 Krön 28:19-21.

b 1 Kung 12:16-19.

18a ELLER vissla på, dvs signal att samlas.

Jes 5:26.

20a 2 Kung 16:5-9.

b dvs landet blir avfolkat av främmande inkräktare.

21a DVS endast några få självförsörjande skall överleva.

23a ELLER silvermynt.

där skall överallt växa tistlar och törnen.

24 Med pilar och bågar skall människor komma dit, ty hela landet skall bli tistlar och törnen.

25 Och till alla höjder som skall bearbetas med hackan skall inte komma fruktan för tistlar och törnen, utan de skall bli platser dit oxar drivs och som "småbo-skap trampar på.

KAPITEL 18

Kristus skall bli en stötesten och en förargelsens klippa — Sök Herren och inte pipande häxmästare — Sök ledning i lagen och vittnesbördet — Jämför Jesaja 8. Omkring 559–545 f Kr.

VIDARE kom Herrens ord till mig: Ta dig en stor rulle och skriv i den med en människas penna om "Maher-salal Has-bas.

2 Och jag tog mig trovärdiga "vittnen till att uppteckna: prästen Uria och Sakarja, Jeberekjas son.

3 Och jag gick in till "profetisan, och hon blev med barn och födde en son. Då sade Herren till mig: Ge honom namnet Maher-salal Has-bas.

4 Ty se, "barnet skall ^binte ha kunskap att ropa: Min far

och min mor, innan Damaskus skatter och ^cbytet från Samaria skall föras bort av kungen i Assyrien.

5 Herren talade åter till mig och sade:

6 Eftersom detta folk förkastar "Siloas vatten, som flyter så stilla, och gläder sig åt ^bResin och Remaljas son,

7 se, därför skall Herren låta flodens vatten komma över "dem, väldiga och många, nämligen kungen i Assyrien med all hans härlighet. Och han skall stiga över alla sina bräddar och svämma över alla sina stränder.

8 Och han skall "tränga fram genom Juda, han skall utbreda sig och svämma över, och han skall räcka ända upp till halsen. Och hans utbredda vingar skall uppfylla hela vidden av ditt land, o ^bImmanuel.

9 "Förenas er, o ni folk, och ni skall krossas. Och öppna ert öra, alla ni i fjärran länder. Rusta er, och ni skall krossas. Rusta er, och ni skall krossas.

10 Rådgör tillsammans, och det skall gå om intet. Tala därom, och det skall inte lyckas, "ty Gud är med oss.

11 Ty så talade Herren till mig med stark hand och beordrade mig att inte vandra på detta folks väg, när han sade:

25a HEBR får eller getter.

18 1a DVS undergången är nära förestående.

2a HFS Vittne, vittnesmål.

3a DVS hans hustru.

4a 2 Ne 17:16.

b Jes 8:4.

c 2 Kung 15:29.

6a 1 Mos 49:10;

jsö, 1 Mos 50:24.

b Jes 7:1.

7a DVS först över norra Israel.

8a DVS assyrerna

kommer att tränga in

även i Juda.

b HFS Immanuel.

9a DVS ingå förbund.

10a DVS Juda (Immanuelns land) kommer att skonas. Ps 46:7.

12 Säg inte "sammansvärjning om allt som detta folk kallar sammansvärjning. Frukta inte heller vad de fruktar och var inte förskräckta.

13 Härskarornas Herre själv skall ni hålla helig, och låt honom vara er "fruktan, och låt honom vara er bävan.

14 Och han skall vara som en "helgedom, men som en ^bstötesten och som en förargelsens klippa för Israels båda hus, en fälla och en snara för Jerusalems invånare.

15 Och många av dem skall "snubbla och falla och krossas och snärjas och infångas.

16 Bind upp vittnesbördet och försegla "lagen bland mina lärjungar.

17 Och jag vill vänta på Herren som "döljer sitt ansikte för Jakobs hus, och jag vill söka efter honom.

18 Se, jag och barnen som Herren har givit mig är som "tecken och under i Israel från Härskarornas Herre, som bor på Sions berg.

19 Och när de säger till er: Sök er till "andebesvärjarna och ^bhäxmästarna som piper och mumlar — "borde inte ett folk

då söka sig till sin Gud för levande för att höra "från de döda?

20 Sök er till lagen och till vittnesbördet! Och om "de inte talar enligt detta ord så beror det på att inget ljus finns i dem.

21 Och "de skall gå igenom det, hårt provade och hungrande, och det skall ske att de i sin hunger skall gräma sig och förbanna sin konung och sin Gud och blicka uppåt.

22 Och de skall skåda ned på jorden och se nöd och mörker, ångestens dunkel, och skall fördrivas till mörkret.

KAPITEL 19

Jesaja talar om Messias — Det folk som är i mörker skall se ett stort ljus — Ett barn blir oss fött — Han skall vara Fridsfursten och skall regera på Davids tron — Jämför Jesaja 9. Omkring 559–545 f Kr.

Dock skall dunklet inte vara som under hennes lidande, då han först lätt ansatte "Sebulons land och Naftalis land och senare mer smärtsamt hemsökte dem längs vägen till Röda havet, bortom Jordan i nationernas Galileen.

12a dvs Juda skall inte söka trygghet genom att förlita sig på hemliga sammansvärjningar med andra.

13a dvs var vördnadsfulla och ödmjuka inför Gud.

14a Hes 11:15–21.
b 1 Petr 2:4–8;
Jakob 4:14–15.

15a Matt 21:42–44.

16a HEBR undervisning eller lära.
HFS Evangeliet.

17a Jes 54:8.

18a dvs respektive namn på Jesaja och hans söner betyder: "Jehova frälser", "Han kommer bytet till undsättning" och "En kvarleva skall återvända".
2 Ne 17:3; 18:3.

19a 3 Mos 20:6.

b dvs trollkarlar och spåmän.

c 1 Sam 28:6–20.

d ELLER till förmån för.
20a dvs spiritualismens medium (även i v 21–22).

21a dvs Israel skulle tas i fångenskap eftersom de inte ville hörsamma.

19 1a Matt 4:12–16.

2 Det folk som vandrat i "mörker har sett ett stort ljus. Över dem som bor i dödsskuggans land har ljuset strålat.

3 Du har gjort folket talrikt och "ökat glädjen. De gläder sig inför dig som man gläds åt skörden och som män fröjdar sig när de utskiftar bytet.

4 Ty du har brutit sönder hans bördors ok och hans axlars stav och hans plågares käpp.

5 Ty alla krigarens drabbningar sker i förvirrat larm, och kläder sölas i blod. Men detta skall ske med brand och med eldens bränsle.

6 Ty ett "barn blir oss fött, en son blir oss given, och på hans axlar skall ^bherradömet vila, och hans namn skall vara: Underbar, Rådgivare, "Mäktig Gud, "Evig Fader, "Fridsfurste.

7 På "herradömets och fridens tillväxt ^bfinns det ingen ände över Davids tron och över hans rike när det gäller att sätta det i ordning och upprätta det med rättrådighet och med rättvisa, från nu och för evigt. Härskarornas Herres iver skall göra detta.

8 Herren sände sitt ord till Jakob, och det har vilat över "Israel.

9 Och allt folket skall känna till det, ja, Efraim och Samarias

invånare som i hjärtats högmod och hårdhet säger:

10 Tegelstenar har fallit, men vi skall bygga med huggen sten. Mullbärsfikonträden har huggits ned, men vi sätter cederträd i deras ställe.

11 Därför skall Herren uppresa "Resins motståndare mot honom och förena hans fiender,

12 syrierna framifrån och filisteerna bakifrån, och de skall "sluka Israel med glupska gap. På grund av allt detta vänder han inte bort sin ^bvrede, utan hans hand är ännu utsträckt.

13 Ty folket "vänder sig inte till honom som slår dem och inte heller söker de Härskarornas Herre.

14 Därför skall Herren på en dag skära av huvud och svans, gren och sävstrå, på Israel.

15 Den gamle han är huvudet, och profeten som lär lögner han är svansen.

16 Ty detta folks ledare får dem att fela, och de som låter leda sig av dem går under.

17 Därför skall Herren inte glädja sig över deras unga män, inte heller "förbarma sig över deras faderlösa och änkor, ty de är allesammans hycklare och ogärningsmän, och var mun talar ^bdårskap. På grund av allt detta vänder han inte bort sin

2a "Dunklet" och "mörkret" var avfall och fångenskap. "Ett stort ljus" är Kristus.

3a Jes 9:3.

6a Jes 7:14; Luk 2:11.

^b Matt 28:18.

^c Tit 2:13-14.

^d Alma 11:38-39, 44. ^e Joh 14:27.

7a HFS Regering.

^b Dan 2:44.

8a Dvs det profetiska budskap som följer (v 8-21) var en varning till de tio stammarna i norr

som kallades Israel.

11a 2 Kung 16:5-9.

12a 2 Kung 17:6, 18.

^b Jes 5:25; 10:4.

13a Amos 4:6-12.

17a HFS Barmhärtig, barmhärtighet.

^b 2 Ne 9:28-29.

vrede, utan hans ^chand är ännu utsträckt.

18 Ty ogudaktigheten brinner som en eld, den förtär tistlar och en eld, den förtär tistlar och den törnen och antänder skogens snår så att de stiger upp som slingor av rök.

19 Genom Härskarornas Herres vrede har landet förmörkats, och folket skall vara som bränsle för elden, "ingen skall skona sin broder.

20 Och han river åt sig till höger men förblir hungrig, han "tar för sig till vänster, men de blir inte mätta. De skall alla äta köttet på sin egen arm:

21 "Manasse mot ^bEfraim, och Efraim mot Manasse; båda tillsammans vänder sig mot ^cJuda. På grund av allt detta vänder han inte bort sin vrede, utan hans hand är ännu utsträckt.

KAPITEL 20

Assyriens undergång symboliserar de ogudaktigas undergång vid Kristi andra ankomst — Få människor kommer att vara kvar efter det att Herren kommit tillbaka — Återstoden av Jakob skall återvända på den dagen — Jämför Jesaja 10. Omkring 559–545 f Kr.

VE dem som stadgar orättfärdiga stadgar och som skriver betungande påbud som de har stadfäst,

2 för att förneka de behövande

"rättvisa och beröva de fattiga i mitt folk deras rätt, så att ^bänkor kan bli deras byte och så att de kan plundra de faderlösa!

3 Och vad skall ni göra på "hemsökelsens dag och i den förödelse som skall komma fjärran ifrån? Till vem skall ni fly för att få hjälp, och var skall ni lämna er härlighet?

4 Utan mig skall de böja knä bland fångarna, och de skall falla bland de dräpta. På grund av allt detta vänder han inte bort sin vrede, utan hans hand är ännu utsträckt.

5 O Assyrien, du är min vredes käpp, och staven i deras hand är "deras förbittring!

6 Jag skall sända honom "mot en hycklande nation, och mot min vredes folk vill jag ge honom en befallning att ta rov och att ta byte och att nedtrampa dem som smuts på gatorna.

7 Men så menar inte han, inte heller tänker han så i sitt hjärta, utan hans hjärta står efter att förgöra och efter att avskära nationer i mängd.

8 Ty han säger: Är inte mina furstar allesammans kungar?

9 Är inte Kalno som Karkemis? Är inte Hamat som Arpad? Är inte Samaria som Damaskus?

10 Då "min hand har grundat avgudarnas riken, vilkas avgudabilder överträffade Jerusalems och Samarias,

11 skulle jag då inte göra med

17c Jakob 5:47; 6:4.

19a Mika 7:2–6.

20a 5 Mos 28:53–57.

21a HFS Manasse.

b HFS Efraim.

c HFS Juda.

20 2a ELLER rätt.

b HFS Änka.

3a DVS straff.

5a Jes 10:5.

6a DVS mot Israel.

10a DVS den assyriske kungens hand (v 10–11).

Jerusalem och hennes avgudar vad jag har gjort med Samaria och hennes avgudar?

12 Därför skall det ske, att när Herren har fullgjort allt sitt verk på Sions berg och i Jerusalem skall han hemsöka frukten av den "assyriske kungens ^bhårda hjärta och hans övermodiga ögons förhävelse.

13 Ty "han säger: Med min hands makt och genom min visdom har jag utfört detta, ty jag är klok. Och jag har flyttat folkens gränser och plundrat deras skattkammare, och jag har besegrat invånarna som en tapper man.

14 Och min hand har funnit folkets rikedomar som ett fågelbo, och som en som samlar kvarlämnade ägg har jag samlat jordens alla länder. Och ingen fanns som rörde vingen eller öppnade näbben eller pep.

15 "Skall ^byxan berömma sig över honom som hugger med den? Skall sågen förhäva sig över honom som sätter den i rörelse? Som om käppen skulle svinga sig mot honom som lyfter den, eller som om staven skulle lyfta sig själv som om den inte var ett stycke trä!

16 Därför skall Herren, Härskarornas Herre, sända ma-

gerhet bland hans feta, och under "hans härlighet skall han tända en brand liksom en lågande eld.

17 Och Israels ljus skall bli som en eld och hans Helige som en låga och skall bränna upp och förtära hans törnen och hans tistlar på en dag,

18 och skall förtära hans skogs och hans bördiga åkers härlighet, både "själ och kropp, och de skall vara som när en fanbärare faller.

19 Och de träd som "är kvar i hans skog skall vara så få att ett barn kan skriva upp dem.

20 Och det skall ske på "den dagen att återstoden av Israel och de av ^bJakobs hus som undkommit inte längre skall "stödja sig på honom som slog dem, utan skall i sanning stödja sig på Herren, Israels Helige.

21 "Återstoden skall återvända, ja, återstoden av Jakob, till den mäktige Guden.

22 Ty om än ditt folk Israel vore som sanden i havet, så skall dock en återstod återvända. Den påbjudna "förstörelsen skall ^böverflödas av rättfärdighet.

23 Ty Herren, Härskarornas Gud, skall låta sin påbjudna förstörelse komma över hela landet.

12a Sef 2:13.

b dvs högmodiga skrytsamhet.

13a dvs Assyriens kung (v 13–14).

15a Alla metaforerna i denna vers ställer samma fråga: Kan människan (t ex Assyriens kung) vinna mot Gud?

b dvs profeten jämför kungen med ett verktyg.

16a dvs Assyriens kung (också v 17–19).

18a dvs Assyrien kommer att helt försvinna.

19a dvs återstoden av assyriernas här.

20a dvs i de sista dagarna.

b Amos 9:8–9.

c dvs lita på.

21a Jes 11:11–12.

22a L&F 63:34.

HFS Världen — Världens ände.

b dvs även när bestraffningen kommer är barmhärtighet tillgänglig.

24 Därför säger Herren, Härskarornas Gud: O mitt folk som bor i Sion, frukta inte för assyriern. Han skall slå dig med en käpp och skall upplyfta sin stav mot dig, "liksom i Egypten.

25 Ty ännu endast en liten tid, och förbittringen skall upphöra och min vrede vid deras undergång.

26 Och Härskarornas Herre skall svänga ett gissel över honom, i enlighet med blodbadet i "Midjan vid Orebsklippan, och som hans stav räcktes ut över havet så skall han lyfta upp den, liksom i Egypten.

27 Och det skall ske på den dagen att hans "börda skall tas bort från din skuldra och hans ok från din nacke, och oket skall förstöras för ^bsmörjelsens skull.

28 "Han har kommit till Ajat, han har passerat över Migron, i Mikmash har han lämnat sina vagnar.

29 De har dragit fram över passet, de har tagit nattkvarter i Geba. Rama bävar, Sauls Gibeas har tagit till flykten.

30 Hög rösten, o Gallims dotter, låt den höras till Laisa, o arma Anatot!

31 Madmena är borta, Gibeons invånare samlar sig för att fly.

32 Ännu samma dag stannar

han i Nob. Han skall lyfta sin hand mot dottern Sions berg, mot Jerusalems höjd.

33 Se, Herren, Härskarornas Herre, skall hugga av den stora grenen medelst fruktan, och de "högt ansedda skall huggas ned och de högdragna skall ödmjukas.

34 Och han skall hugga ned skogens snår med järn, och Libanon skall falla för den Mäktige.

KAPITEL 21

Isais stam (Kristus) skall döma i rättfärdighet — Kunskapen om Gud skall täcka jorden under tusenårsriket — Herren skall uppresa ett baner och samla in Israel — Jämför Jesaja 11. Omkring 559–545 f Kr.

OCH ett "skott skall skjuta fram ur ^bIsais ^cstam, och en gren skall växa fram ur hans rötter.

2 Och på honom skall "Herrens Ande vila, visdomens och förståndets ande, rådens och maktens ande, den ande som ger kunskap och Herrens fruktan,

3 och skall ge honom klart förstånd i Herrens fruktan, och han skall varken "döma efter vad hans ögon ser eller skipa rätt efter vad hans öron hör.

24a dvs som egyptierna gjorde i forna dagar.
2 Mos 1:13–14.

26a 1 Mos 25:1–2;
Dom 7:25.

27a Jes 14:25.
^b HFS Smorde, den.

28a dvs de assyriska härrarnas framryckningar mot

Jerusalem skildras. Sedan följer en bildlig beskrivning (v 33–34) av Herrens agerande mot dem.

33a Hel 4:12–13.

21 1a L&F 113:3–4.

^b L&F 113:1–2.

^c Isai var Davids far. Hänvisningen görs

till Davids kungliga släktlinje, genom vilken Jesus så småningom föds.

Mika 5:2;
Hebr 7:14.

HFS Isai.

2a Jes 61:1–3.

3a Joh 7:24.

4 Utan med "rättfärdighet skall han döma de fattiga och med rättvisa ^bskipa rätt åt de "ödmjuka på jorden. Och han skall slå jorden med sin muns stav, och med sina läppars andedräkt skall han döda de ogudaktiga.

5 Och rättfärdighet skall vara bältet kring hans höfter och trofasthet bältet kring hans "midja.

6 Även vargen skall bo tillsammans med lammet, och leoparden skall ligga tillsammans med killingen, och kalven och det unga lejonet och gödboskapen skall vara tillsammans, och ett litet barn skall valla dem.

7 Och kon och björnen skall gå och beta, deras ungar skall ligga ned tillsammans, och lejonet skall äta hö liksom oxen.

8 Och dibarnet skall leka invid huggormens håll, och det avvanda barnet skall lägga sin hand på "basiliskens bo.

9 De skall "inte göra vad ont och fördärvligt är på hela mitt heliga berg, ty jorden skall vara full av ^bkunskapen om Herren, liksom vattnen täcker havet.

10 Och på "den dagen skall det finnas en ^bIsais rot som står

som ett baner för folken. "Dit skall "icke-judarna söka sig, och hans vila skall vara härlig.

11 Och det skall ske på den dagen att Herren för "andra gången åter skall sträcka ut sin hand för att från Assyrien och från Egypten och från Patros och från Nubien och från Elam och från Sinear och från Hamat och från havets öar återvinna den återstod av sitt folk som finns kvar.

12 Och han skall resa upp ett "baner för nationerna och skall samla ^bIsraels fördrivna och "samla in Judas förskingrade från jordens fyra hörn.

13 Efraims "avund skall även upphöra och Judas motståndare skall bli avskurna. Efraim skall inte ^bavundas "Juda, och Juda skall inte hemsöka Efraim.

14 Men de skall "slå ned på filisteernas axlar västerut, tillsammans skall de ta byte av österlänningarna. De skall lägga sin hand på Edom och Moab, och Ammons barn skall lyda dem.

15 Och Herren skall fullständigt "ödelägga Egyptiska havets vik, och med sin mäktiga vind

4a Ps 72:2–4;

Mosiah 29:12.

^b HEBR bestämma.

^c HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

5a ELLER midja.

8a En annan giftig orm.

9a Jes 2:4.

HFS Tusenårsriket.

^b L&F 101:32–33; 130:9.

10a DVS de sista dagarna.

JS—H 1:40.

^b Rom 15:12;

L&F 113:5–6.

^c ELLER till honom.

^d L&F 45:9–10.

11a 2 Ne 6:14; 25:17; 29:1.

12a HFS Baner.

^b 3 Ne 15:15; 16:1–4.

^c Neh 1:9;

1 Ne 22:10–12;

L&F 45:24–25.

HFS Israel — Israels

insamling.

13a Jer 3:18.

^b Stammarna som

leddes av Juda och

Efraim var historiskt

sett fiender (efter

händelserna i

1 Kung 12:16–20).

Denna fiendskap

kommer att upphöra

i de sista dagarna.

Hes 37:16–22.

HFS Avund.

^c HFS Juda.

14a DVS anfalla de västra

sluttningarna som

utgjorde filisteernas

område.

15a Sak 10:11.

skall han skaka sin hand över floden, och han skall klyva den i sju bäckar och göra så att man torrskodd kan gå över.

16 Och där skall bli en ^abanad väg från Assyrien för den återstod av hans folk som finns kvar, liksom det var för Israel den dag då de drog upp ur Egyptens land.

KAPITEL 22

På tusenårsdagen skall alla människor prisa Herren — Han skall bo bland dem — Jämför Jesaja 12. Omkring 559–545 f Kr.

OCH på den dagen skall du säga: O Herre, jag vill prisa dig. Fastän du var vred på mig har din vrede vänts bort, och du tröstade mig.

2 Se, Gud är min frälsning, jag skall ^aförtrösta och inte frukta, ty Herren ^bJEHOVA är min styrka och min sång, och han har även blivit min frälsning.

3 Därför skall ni med fröjd ösa ^avatten ur frälsningens källor.

4 Och på den dagen skall ni säga: ^aPrisa Herren, åkalla hans namn, förkunna hans gärningar bland folken, kungör att hans namn är upphöjt.

5 ^aLovsjung Herren, ty han har gjort härliga ting. Detta är känt över hela jorden.

6 ^aRopa högt och jubla, ni Sions invånare, ty stor är Israels Helige mitt ibland er.

KAPITEL 23

Babylons förgörelse symboliserar förgörelsen vid Kristi andra ankomst — Det skall vara en vredens och hämndens dag — Babylon (världen) skall falla för evigt — Jämför Jesaja 13. Omkring 559–545 f Kr.

^aBABYLONS ^bbörda, som Jesaja, Amos' son, såg.

2 Res upp ett ^abaner på det höga berget, ropa högt till dem, ^bvinka med handen att de må dra in genom de ädlas portar.

3 Jag har befallt mina ^aheliggjorda, jag har även kallat mina mäktiga, ty min vrede är inte över dem som fröjdar sig åt mitt majestät.

4 Mängdens larm på bergen är som från ett stort folk, ett våldsamt oljud från ^anationernas ^bsamlade riken. Härskarornas Herre mönstrar härskarorna för striden.

5 De kommer från ett fjärran land, från himlens ände, ja,

16a Jes 35:8; L&F 133:27.

22 2a Mosiah 4:6;

Hel 12:1.

b 2 Mos 15:2; Ps 83:18.

HFS Jehova.

3a HFS Levande vatten.

4a HFS Tacksam,

tacksamhet,

tacksägelse.

5a L&F 136:28.

6a Jes 54:1; Sef 3:14.

23 1a dvs ett

domedagsbudskap.

b Den historiska

förstörelsen av det

ogudaktiga Babylon

som förutsägs i

Jes 13 och 14 är en

sinnebild för hela

den ogudaktiga

världens slutliga

undergång.

L&F 133:5, 7, 14.

HFS Babel, Babylon.

2a ELLER standar.

HFS Baner.

b DVS ge en signal.

3a DVS heliga.

4a Sak 14:2–3.

b Sak 12:3.

Herren och hans förbittrings vapen, för att fördärva hela landet.

6 Jämra er, ty Herrens dag är nära. Den skall komma som en förgörelse från den Allsmäktige.

7 Därför skall alla händer slappna, och alla människors hjärtan skall försmäkta.

8 Och de skall förskräckas, kval och sorger skall gripa dem. De skall häpna över varandra, deras ansikten skall bli som flammor.

9 Se, Herrens dag kommer, gruvlig med både förbittring och brinnande vrede för att lägga landet öde. Och han skall "utrota dess syndare därur.

10 Ty himlens stjärnor och dess stjärnbilder skall inte ge sitt ljus, "soluppgången skall förmörkas och månen skall inte låta sitt ljus lysa.

11 Och jag skall "straffa världen för dess ondska och de ogudaktiga för deras ondska. Jag skall låta göra slut på de ^bhögmodigas övermod och slå ned de fruktansvärdas högmod.

12 Jag skall göra en "människa mer dyrbar än fint guld, ja, en människa mer än guldtackan från Ofir.

13 Därför skall jag skaka himlarna, och jorden skall "vika från sin plats genom Härskarornas Herres förbittring och på hans brinnande vredes dag.

14 Och det skall vara som det

jagade rådjuret och som ett får som ingen samlar in. Och de skall alla vända sig till sitt eget folk och fly, var och en till sitt eget land.

15 Var och en som är högmodig skall genomborras, ja, och var och en som förenar sig med de ogudaktiga skall falla för svärdet.

16 Även deras barn skall krossas inför deras ögon, deras hus skall plundras och deras hustrur skändas.

17 Se, jag skall hetsa mot dem mederna, som inte skall akta silver och guld, inte heller skall de glädjas däråt.

18 Deras båggar skall även krossa de unga männen, och de skall inte ha förbarmande med frukten i moderlivet, deras ögon skall inte skona barnen.

19 Och med Babylon, rikenas krona, kaldeernas "sköna majestät, skall det gå som när Gud omstörtade ^bSodom och Gomorra.

20 Det skall aldrig bli "befolkat, inte heller skall någon bo där från släktled till släktled. Inte heller skall araben där slå upp sitt tält, och inte heller skall herdarna där inrätta sin fålla.

21 Men öknens "vilda djur skall ligga där, och deras hus skall fyllas av klagande varelser. Och ugglor skall bo där, och ^bsatyrer skall dansa där.

22 Och öarnas vilda djur skall

9a HFS Jorden — Jordens rening.

10a HFS Världen — Världens ände.

11a Mal 4:1.
b L&F 64:24.

12a Jes 4:1–4.

13a HFS Jorden — Jordens slutliga tillstånd.

19a Dvs fåfänglighet.
b 1 Mos 19:24–25;

5 Mos 29:23;

2 Ne 13:9.

20a Jer 50:3, 39–40.

21a Jes 34:14–15.

b HEBR eller getabockar och demoner.

tjuta i deras övergivna ^ahus och ^bdrakar i deras vackra palats. Och snart kommer hennes tid, och hennes dag skall inte förlängas. Ty jag skall med hast förgöra henne, ja, jag skall vara barmhärtig mot mitt folk, men de ogudaktiga skall förgås.

KAPITEL 24

Israel skall insamlas och skall åt-njuta tusenårsrikets vila — Lucifer drevs ut från himlen för sitt upp-rors skull — Israel skall triumfera över Babylon (världen) — Jämför Jesaja 14. Omkring 559–545 f Kr.

Ty Herren skall förbarma sig över Jakob och åter ^autvälja Israel och insätta dem i deras eget land. Och ^bfrämlingarna skall förenas med dem, och de skall hålla sig till Jakobs hus.

2 Och ^afolken skall ta dem och föra dem till deras plats, ja, från fjärran till jordens ändar, och de skall återvända till sina ^butlovade länder. Och Israels hus skall besitta dem, och Herrens land skall vara till för ^ctjänare och tjänarinnor. Och de skall ta till dem fånga som höll dem själva fångna, och de skall råda över sina förtryckare.

3 Och det skall ske på den dagen att Herren skall ge dig ^avila från din sorg och från din frukt-

an, och från den hårda trälldom vari du tvingades att tjäna.

4 Och det skall ske på den dagen att du skall uttala denna visa över kungen i ^aBabylon och säga: Vilket slut har inte förtryckaren fått, vilken ände på den gyllene staden!

5 Herren har brutit sönder de ogudaktigas stav, härskarnas spiror.

6 Den som i förbittring slog folken med slag på slag, den som i vrede härskade över folken förföljs, och ingen hindrar det.

7 Hela jorden har fått vila och ro, de brister ut i ^asång.

8 Ja, ^afuruträden gläder sig över dig, och likaså Libanons cedrar, de säger: Sedan du ^bföll har ingen timmerhuggare kommit upp emot oss.

9 ^aHelvetet därnere är i rörelse för att möta dig när du kommer, det väcker upp de ^bdöda för din skull, ja, jordens alla väldiga. Det har låtit nationernas alla kungar resa sig från sina troner.

10 De skall alla tala och säga till dig: Har även du blivit maktlös liksom vi? Har du blivit oss lik?

11 Din ståt har förts ned i grav-en, ljudet från dina harpor hörs inte mer, maskar sprider sig under dig och maskar är ditt täcke.

12 ^aHur har du inte fallit från

22a HEBR palats.
b HEBR (kanske)
sjakaler eller vilda
hundar.
24 1a Sak 1:17.
b Jes 60:3–5, 10.
2a DVS andra nationer

skall hjälpa Israel.
b HFS Utlovade landet.
c Jes 60:14.
3a Jos 1:13;
L&F 84:24.
4a HFS Babel, Babylon.
7a Jes 55:12.

8a DVS cypresser.
b DVS föll död ner.
9a HFS Helvetet.
b DVS andar utan
fysiska kroppar.
12a L&F 76:26.

himlen, o ^bLucifer, du morgonrodnads son! Hur har du inte fällts till marken, du som försvagade nationerna!

13 Ty du sade i ditt hjärta: "Jag skall stiga upp till himlen, jag skall upphöja min tron ovanför Guds stjärnor, jag skall även sätta mig på gudaförsamlingens berg längst uppe i ^bnorrr.

14 Jag skall stiga upp över molnens höjder, jag skall bli lik den Allrahögste.

15 Dock skall du föras ned till helvetet, längst ned i ^agropen.

16 Desom ser dig skall "titta noga på dig och skall betrakta dig och säga: Är detta den man som kom jorden att darra, som kom riket att skaka,

17 och som förvandlade jorden till en vildmark och ödelade dess städer, och som inte öppnade sina fångars hus?

18 Nationernas alla kungar, ja, allesammans, ligger med ära, var och en i ^asitt eget hus.

19 Men du är utkastad ur din grav likt en ^aavskyvård gren och återstoden av dem som är dräpta, de som har genombor-

rats med svärd, vilka förs ned till ^bgropens stenar likt ett kadaver som förtrampats.

20 Du skall inte förenas med dem i graven, ty du har fördärvat ditt land och dräpt ditt folk. "Ogärningsmäns ^bavkomma skall aldrig mer nämnas.

21 Anställ blodbad på hans söner för deras faders "ondskas skull så att de inte reser sig, inte heller tar landet i besittning, inte heller fyller jordens yta med städer.

22 Ty jag skall resa mig upp emot dem, säger Härskarornas Herre, och jag skall utrota ur Babylon "namnet och återstoden och sonen och ^bnevön, säger Herren.

23 Jag skall också göra det till ett "tillhåll för rördrommar och en plats för vattengölar, och jag skall sopa det med ödeläggelsens kvast, säger Härskarornas Herre.

24 Härskarornas Herre har svurit och sagt: Som jag har tänkt så skall det sannerligen ske, och vad jag har beslutat, så skall det bli.

25 Ja, jag skall föra ^aassyriern in i mitt land och på ^bmina berg trampa honom under fötterna.

12b HEBR morgonstjärnan, gryningens son. Man talar om den ogudaktiga världens härskare (Babylon) som om denne är Lucifer, härskare över all ogudaktighet. HFS Djävulen; Lucifer.
13a Mose 4:1–4.
b Dvs gudarnas boplats enligt babylonisk trosuppfattning.

Ps 48:2.
15a 1 Ne 14:3.
16a HEBR snegla på dig och tänka på dig.
18a Dvs hans familjegrav.
19a Dvs en förkastad gren, avskuren och övergiven.
b Dvs allra längst ner.
20a Ps 21:10–11; 37:28.
b HFS Ogudaktig, ogudaktighet.
21a 2 Mos 20:5.

22a Ords 10:7.
b Job 18:19.
23a Jes 34:11–15.
25a Ämnet skiftar till Assyriens anfall och undergång i Juda 701 f Kr (v 24–27).
2 Kung 19:32–37; Jes 37:33–38.
b Dvs bergen i Juda och Israel.

Då skall hans ^cok lyftas av dem och hans börda lyftas av från deras axlar.

26 Detta är det beslut som är beslutat för hela jorden, och detta är den hand som är utsträckt över ^aalla nationer.

27 Ty Härskarornas Herre har beslutat det, och vem kan göra det om intet? Och hans hand är utsträckt, och vem kan avvända den?

28 I det ^aär då kung ^bAhas dog kom följande börda:

29 Gläd dig inte, du Filisteen, över att den stav som slog dig är sönderbruten, ty från ormens rot skall en giftorm komma fram, och dennes avkomma blir en brinnande flygande orm.

30 Och de fattigas förstfödda skall finna föda och de behövande skall slå läger i trygghet, och jag skall döda din rot genom hungersnöd, och han skall dräpa din kvarleva.

31 Jämra dig, o port, ropa, o stad, hela Filisteen har upplösts. Ty norrifrån skall komma en rök, och ingen skall vara ensam på sin utsatta tid.

32 Vad skall då nationernas sändebud svara? Jo, att Herren har grundat ^aSion och att de ^bfattiga bland hans folk skall ^cförtrösta därpå.

KAPITEL 25

Nephi gläds åt tydlighet — Jesajas profetior kommer att förstås i de sista dagarna — Judarna kommer att återvända från Babylon, korsfästas Messias och skingras och gisslas — De kommer att återupprättas då de tror på Messias — Han skall komma första gången sex hundra år efter det att Lehi lämnat Jerusalem — Nephiterna håller Moses lag och tror på Kristus, som är Israels Helige. Omkring 559–545 f Kr.

Nu säger jag, Nephi, något om de ord som jag har skrivit, vilka har talats genom Jesajas mun. Ty se, Jesaja sade mycket som var ^asvårt för många bland mitt folk att förstå, ty de känner inte till judarnas sätt att profetera.

2 Ty jag, Nephi, har inte lärt dem mycket om judarnas seder, ty deras ^agärningar var mörkrets gärningar, och deras handlingar var avskyvärda handlingar.

3 Därför skriver jag till mitt folk, till alla dem som i framtiden får del av det jag skriver, så att de må känna till Guds straffdomar, att de drabbar alla nationer enligt det ord som han har talat.

4 Lyssna därför, o mitt folk, vilka är av Israels hus, och öppna ert öra för mina ord. Ty även om Jesajas ord inte är tydliga för

25c Jes 10:27.

26a dvs till slut kommer alla världsligt sinnade nationer att tillintetgöras på samma sätt.

28a dvs omkring

720 f Kr. Denna börda eller detta domedagsbudskap förutsades om filisteerna, medan Juda skulle skyddas. b 2 Kung 16:20.

32a HFS Sion.

b Sef 3:12.

c ELLER söka sin tillflykt däri.

25 1a 2 Ne 25:5–6.

2a 2 Kung 17:13–20.

er är de ändå tydliga för alla dem som är fyllda av ^aprofetians ^bande. Men jag ger er en profetia enligt den ande som är i mig. Därför skall jag profetera lika ^ctydligt som jag gjort sedan jag kom från Jerusalem med min far. Ty se, min själ gläds åt att tala tydligt till mitt folk så att de kan få kunskap.

5 Ja, och min själ gläds åt ^aJesajas ord, ty jag kom från Jerusalem, och mina ögon har sett det som angår ^bjudarna, och jag vet att judarna förstår profeternas ord. Och det finns inget annat folk som förstår det som talats till judarna så som de, om de inte blir undervisade på samma sätt som judarna.

6 Men se, jag, Nephi, har inte undervisat mina barn på judarnas sätt. Men se, jag har själv bott nära Jerusalem varför jag känner till områdena runtomkring, och jag har talat till mina barn om de Guds straffdomar som har ^adrabbat judarna, ja, till mina barn, enligt allt det som Jesaja har talat, och jag skriver inte ned dem.

7 Men se, jag fortsätter med min egen profetia på mitt ^atydliga sätt vilket jag vet att ingen kan missförstå. Dock skall män-

niskorna i de dagar då Jesajas ord skall gå i uppfyllelse med visshet känna till dem vid de tidpunkter då de äger rum.

8 Därför är de av ^avärde för människobarnen, och den som tror att de inte är det, till honom skall jag tala särskilt och begränsa mina ord till mitt ^beget folk. Ty jag vet att de skall bli av stort värde för dem i de ^csista dagarna, ty på den dagen skall de förstå dem. Därför, för deras bästa, har jag skrivit dem.

9 Och liksom ett släktled bland judarna har ^aförgjorts på grund av ondska så har de förgjorts från släktled till släktled för sin ondskas skull. Och aldrig har någon av dem förgjorts utan att det blivit dem ^bförutsagt av Herrens profeter.

10 Därför har det omtalats för dem vilken förstörelse som skulle komma över dem omedelbart efter det att min far lämnat Jerusalem. Ändå förhärskade de sina hjärtan, och i enlighet med min profetia har de ^aförgjorts, utom de som ^bförts bort som fångar till Babylon.

11 Och detta säger jag nu på grund av den ande som är i mig. Och trots att de har förts bort skall de vända tillbaka igen och

4a HFS Helige Anden, den.
b HFS Profetia, profetera.
c 2 Ne 31:3; 33:5–6; Jakob 4:13.
5a 1 Ne 19:23; 3 Ne 23:1.
b HFS Judar.
6a 2 Ne 6:8;

Hel 8:20–21.
7a 2 Ne 32:7; Alma 13:23.
8a HFS Skrifterna — Skrifternas värde.
b Enos 1:13–16; Morm 5:12–15; L&F 3:16–20.
c HFS Sista dagarna, sista tiden.

9a Jer 39:4–10; Matt 23:37–38.
b Amos 3:7; 1 Ne 1:13.
10a 1 Ne 7:13; 2 Ne 6:8; Omni 1:15; Hel 8:20–21.
b 2 Kung 24:14; Jer 52:3–16.

besitta Jerusalems land. Därför skall de på nytt återställas till sitt arveland.

12 Men se, de skall uppleva krig och krigsrykten och när dagen kommer då Faderns "Enfödde, ja, himlens och jordens Fader, skall uppenbara sig för dem i köttet, se, då skall de förkasta honom på grund av sin ondskas och sina hjärtans hårdhet och sina nackars styvhet.

13 Se, de skall korsfästa honom, och sedan han legat i en ^bgravkammare i tre dagars tid skall han ^duppstå från de döda med läkedom i sina vingar, och alla de som tror på hans namn skall bli frälsta i Guds rike. Därför gläds min själ åt att profetera om honom, ty jag har ^esett hans dag, och mitt hjärta ärar hans heliga namn.

14 Och se, det skall ske att sedan "Messias uppstått från de döda och uppenbarat sig för sitt folk, för alla som tror på hans namn, skall Jerusalem ^båter förstöras. Ty ve dem som strider mot Gud och hans kyrkas folk.

15 Därför skall "judarna ^bskingras bland alla nationer, ja, och även "Babylon skall förgöras varför judarna skall skingras av andra nationer.

16 Och sedan de blivit skingrade och Herren Gud har gisslat dem genom andra nationer under en tid av många släktled, ja, från släktled till släktled till dess de övertygats om att "tro på Kristus, Guds Son, och på försoningen, vilken är obegränsad för hela människosläktet — och när dagen kommer då de tror på Kristus och tillber Fadern i hans namn med oskyldiga hjärtan och rena händer och inte längre förväntar en annan Messias, då, vid den tiden, skall dagen komma när de ovillkorligen måste tro på detta.

17 Och Herren skall åter, för andra gången, sträcka ut handen för att återställa sitt folk från dess förlorade och fallna tillstånd. Därför skall han påbörja ett ^bunderbart och förunderligt verk bland människobarnen.

18 Därför skall han föra fram sina "ord till dem, de ord som skall ^bdöma dem på den yttersta dagen, ty de skall ges dem i avsikt att ^cövertyga dem om den sanne Messias som förkastades av dem, och för att övertyga dem om att de inte längre behöver se fram emot att en Messias skall komma, ty det kommer inte någon, utom

11a Esra 1:1–4; Jer 24:5–7.

12a HFS Enfödde.

13a Luk 23:33.

b Joh 19:41–42;

1 Ne 19:10.

c Luk 24:6–7;

Mosiah 3:10.

d HFS Uppståndelse.

e 1 Ne 11:13–34.

14a HFS Messias.

b Luk 21:24;

JS—M 1:1–18.

15a HFS Judar.

b Neh 1:8–9; 2 Ne 10:6.

c HFS Babel, Babylon.

16a 2 Ne 10:6–9; 30:7;

Morm 5:14.

17a 2 Ne 21:11–12; 29:1.

HFS Evangeliets återställelse.

b Jes 29:14; 2 Ne 27:26;

3 Ne 28:31–33.

18a 2 Ne 29:11–12;

33:11, 14–15.

b HFS Domen, den

yttersta.

c 2 Ne 26:12–13.

möjligen en ^afalsk Messias som bedrar folket. Ty det finns endast en Messias som profeterna har talat om, och den Messias är han som skulle förkastas av judarna.

19 Ty enligt profeternas ord kommer ^aMessias ^bsex hundra år från den tid då min far lämnade Jerusalem. Och enligt profeternas ord och likaså ^cGuds ängels ord skall hans namn vara Jesus Kristus, Guds Son.

20 Och nu, mina bröder, har jag talat tydligt så att ni inte kan missförstå. Och så sant Herren Gud lever som ^aförde Israel ut ur Egyptens land och gav Mose makt att ^bhela nationerna sedan de blivit bitna av de giftiga ormarna, om de blickade upp mot ^cormen som han lyfte upp framför dem, och även gav honom makt att slå på ^dklippan så att vatten kom fram, ja, jag säger er att liksom allt detta är sant, och så sant Herren Gud lever, finns det inget annat ^enamn givet under himlen utom denne Jesus Kristus, om vilken jag har talat, varigenom människan kan bli frälst.

21 Och av den anledningen har Herren Gud lovat mig

att de ting som jag ^askriver skall förvaras och bevaras och överlämnas till mina avkomlingar från släktled till släktled, för att löftet till Josef skall kunna uppfyllas om att hans avkomlingar aldrig skall ^bförgås så länge jorden består.

22 Därför skall dessa ting överlämnas från släktled till släktled så länge jorden består. Och de skall överlämnas enligt Guds vilja och behag. Och de nationer som innehar dem skall ^adömas efter dem enligt de ord som är skrivna.

23 Ty vi arbetar flitigt med att skriva för att ^aförmå våra barn, och likaså våra bröder, att tro på Kristus och att förlikas med Gud. Ty vi vet att det är genom ^bnåd vi blir frälsta, sedan vi har gjort allt vi kan ^cgöra.

24 Och trots att vi tror på Kristus ^ahåller vi Moses lag och ser ståndaktigt framåt mot Kristus, till dess lagen skall fullbordas.

25 Ty i denna avsikt blev ju ^alagen given, och därför har lagen blivit ^bdöd för oss, och vi blir levandegjorda i Kristus på grund av vår tro. Ändå håller vi lagen för befallningarnas skull.

18d HFS Antikrist.

19a HFS Jesus Kristus —
Profetior om Jesu
Kristi födelse och död.

b 1 Ne 10:4;
3 Ne 1:1, 13.

c 2 Ne 10:3.

20a 2 Mos 3:7–10;
1 Ne 17:24, 31; 19:10.

b Joh 3:14;
1 Ne 17:41.

c 4 Mos 21:8–9;
Alma 33:19;

Hel 8:14–15.

d 2 Mos 17:6;
4 Mos 20:11;
1 Ne 17:29; 20:21.

e Hos 13:4;
Apg 4:10–12;

Mosiah 5:8;
Mose 6:52.
HFS Frälsaren.

21a 2 Ne 27:6–14.
b Amos 5:15; 2 Ne 3:16;

Alma 46:24–27.
22a 2 Ne 29:11; 33:10–15;

3 Ne 27:23–27.

23a HFS Barn.
b Rom 3:23–24;
2 Ne 2:4–10;

Mosiah 13:32;
Alma 42:12–16;

L&F 138:4.

HFS Näden.

c Jak 2:14–26.

HFS Gärningar.

24a Jakob 4:4–5.

25a HFS Moses lag.
b Rom 7:4–6.

26 Och vi "talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi ^bprofeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra "barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få "förlåtelse för sina synder.

27 Därför talar vi om lagen för att våra barn skall kunna känna till lagens livlöshet. Och för att de, genom att de känner till att lagen är livlös, skall kunna se framåt mot det liv som är i Kristus och veta i vilken avsikt lagen har givits. Och så att de, sedan lagen uppfyllts i Kristus, inte behöver förhärda sina hjärtan mot honom, när lagen borde vara upphävd.

28 Och se, mitt folk, ni är ett "styvnackat folk! Därför har jag talat tydligt till er så att ni inte kan missförstå det. Och de ord som jag har talat skall stå som ett ^bvittnesbörd mot er, ty de räcker till att "lära var och en den rätta vägen. Ty den rätta vägen är att tro på Kristus och inte förneka honom, ty genom att förneka honom förnekar ni även profeterna och lagen.

29 Och se, jag säger er att den rätta vägen är att tro på Kristus och inte förneka honom. Och Kristus är Israels Helige varför ni måste böja er inför honom och tillbe honom av all er "förmåga, allt ert förstånd och

all er styrka samt av hela er själ. Och om ni gör detta skall ni på intet sätt drivas ut.

30 Och i den mån som det är nödvändigt måste ni utföra Guds förrättningar och "förordningar till dess lagen som gavs till Mose fullbordas.

KAPITEL 26

Kristus kommer att betjäna nephiterna — Nephi förutser sitt folks undergång — De kommer att tala ur stoftet — Icke-judarna skall bygga upp falska kyrkor och hemliga sammansvärjningar — Herren förbjuder människorna att utöva prästvalde. Omkring 559–545 f Kr.

OCH sedan Kristus har "uppstått från de döda skall han ^bvisa sig för er, mina barn och mina älskade bröder. Och de ord han talar till er skall vara den "lag som ni skall följa.

2 Ty se, jag säger er att jag har sett att många släktled skall gå bort, och det skall förekomma stora krig och stridigheter bland mitt folk.

3 Och efter att Messias har kommit skall "tecken ges till mitt folk om hans ^bfödelse och likaså om hans död och uppståndelse. Och stor och fruktansvärd blir den dagen för de ogudaktiga, ty de skall förgås. Och de förgås eftersom de

26a Jakob 4:12;
Jar 1:11;
Mosiah 3:13.
b Luk 10:23–24.
c HFS Barn.
d HFS Syndernas
förlåtelse.

28a Mosiah 3:14.
b HFS Vittnesbörd.
c 2 Ne 33:10.
29a 5 Mos 6:5;
Mark 12:29–31.
30a HFS Förordningar.
26 1a 3 Ne 11:1–12.

b 1 Ne 11:7; 12:6.
c 3 Ne 15:2–10.
3a 1 Ne 12:4–6.
HFS Tecken.
b HFS Jesus Kristus —
Profetior om Jesu
Kristi födelse och död.

driver ut profeterna och de heliga och stenar dem och dräper dem. Därför skall ropet från de heligas "blod stiga upp till Gud från marken mot dem.

4 Dagen som kommer skall därför "bränna upp alla dem som är högmodiga och handlar ogudaktigt, säger Härskarornas Herre, ty de skall vara som stubb.

5 Och de som dödar profeterna och de heliga skall "uppslukas av jordens djup, säger Härskarornas Herre. Och "berg skall täcka dem och virvelvindar skall föra bort dem och byggnader skall falla över dem och krossa dem och mala dem till stoft.

6 Och de skall hemsökas av åska och blixlar och jordskalv och all slags förgörelse, ty Herrens vredes eld skall upptändas mot dem och de skall vara som stubb, och dagen som kommer skall förtära dem, säger Härskarornas Herre.

7 O, vilken smärta och ångest i min själ över förlusten av dem bland mitt folk som dräpts! Ty jag, Nephi, har sett det, och det var nära att förtära mig i Herrens närhet. Men jag måste ropa till min Gud: Dina vägar är "rättfärdiga!

8 Men se, de rättfärdiga som

hörsammar profeternas ord och inte förgör dem utan ståndaktigt ser fram emot Kristus och de tecken som är givna, trots all "förföljelse — se, det är de som "inte skall förgås.

9 Men Rättfärdighetens Son skall "visa sig för dem. Och han skall "hela dem, och de skall ha "frid i honom till dess "tre släktled har gått bort och många av "fjärde släktledet har gått bort i rättfärdighet.

10 Och när detta har skett drabbas mitt folk av en snar "undergång, ty trots min själs smärta har jag sett det. Därför vet jag att detta skall hända, och de säljer sig för intet, ty som belöning för sitt högmod och sin dårskap skall de skörda undergång. Ty eftersom de ger efter för djävulen och väljer mörkrets gärningar hellre än ljuset måste de fara ned till "helvetet.

11 Ty Herrens Ande kommer inte alltid att "sträva med människan. Och när Anden slutar sträva med människan kommer snar undergång, och detta be-
drövar min själ.

12 Och liksom jag talade om att "övertyga "judarna om att Jesus är "Kristus själv, måste icke-judarna nödvändigtvis bli övertygade om att Jesus är Kristus, den evige Guden,

3c 1 Mos 4:10;

2 Ne 28:10;

Morm 8:27.

4a 3 Ne 8:14–24; 9:3, 9.

5a 1 Ne 19:11;

3 Ne 10:14.

b 3 Ne 8:10; 9:5–8.

7a HFS Rättvisa.

8a HFS Förfölja,

förföljelse.

b 3 Ne 10:12–13.

9a 3 Ne 11:8–15.

b 3 Ne 17:7–9.

c 4 Ne 1:1–4.

d 1 Ne 12:11–12;

3 Ne 27:30–32.

e Alma 45:10–12;

Hel 13:9–10.

10a Alma 45:9–14;

Morm 8:1–9.

b HFS Helvetet.

11a Eth 2:15.

12a 2 Ne 25:18.

b 2 Ne 30:7;

Morm 5:14.

HFS Judar.

c Morm 3:21.

13 och att han genom den "Helige Andens kraft uppenbarar sig för alla dem som tror på honom, ja, för varje nation, släkte, tungomål och folk genom mäktiga underverk, tecken och under bland människobarnen, alltefter deras tro.

14 Men se, jag profeterar för er om de "sista dagarna, om de dagar när Herren Gud skall ^bframbringa dessa ting till människobarnen.

15 Sedan mina avkomlingar och mina bröders avkomlingar nedsjunkit i otro och blivit slagna av icke-judarna, ja, sedan Herren Gud slagit läger runt omkring dem och belägrat dem med en jordvall och uppfört befästningsverk mot dem, och sedan de har lagts ned i jorden så djupt att de inte finns till, skall ändå de rättfärdigas ord bli skrivna och de trofastas böner bli hörda, och ingen av dem som har nedsjunkit i otro skall bli bortglömd.

16 Ty de som skall förgöras skall "tala till dem ur jorden och deras ord skall komma dämpade ur stoftet, och deras röst skall vara som en andebesvärjares. Ty Herren Gud skall ge honom kraft så att han kan viska om dem, ja, som om det

kom ut ur jorden, och deras tal skall viska ut ur stoftet.

17 Ty så säger Herren Gud: De skall "skriva om det som sker bland dem, och det skall skrivas ned och förseglas i en bok, och de som nedsjunkit i otro skall inte få del av det, ty de ^bförsöker förgöra det som hör Gud till.

18 Ty se, liksom de som har förgjorts har förgjorts hastigt, och deras fruktansvärda skror skall bli som "agnar som sprids — ja, så säger Herren Gud: Det skall ske på ett ögonblick, plötsligt.

19 Och det skall ske att de som har nedsjunkit i otro skall bli "slagna av icke-judarnas hand.

20 Och icke-judarna har förhävt sig med "högmod i blicken och har ^bsnavat på grund av att deras "stötsten är så stor att de har bildat många "kyrkor. Ändå föraktar de Guds makt och underverk och prisar sin egen visdom och sin egen "lärdom för att kunna skaffa sig vinning och ^fmala sönder de fattigas ansikten.

21 Och många kyrkor har bildats som orsakar "avund och stridigheter och illvilja.

22 Och där finns även "hemliga sammansvärjningar precis som i forna tider, i likhet med djävulens sammansvärjningar, ty han

13a HFS Helige Anden, den.

14a HFS Sista dagarna, sista tiden.

b HFS Evangeliets återställelse.

16a Jes 29:4; Moro 10:27; Mose 7:62.
HFS Mormons bok.

17a 2 Ne 29:12.

b Enos 1:14.

18a Morm 5:16–18.

19a 3 Ne 16:8–9;
20:27–28.

20a HFS Högmod.

b 1 Ne 13:29, 34.

HFS Avfall.

c Hes 14:4.

d 1 Ne 14:10; 22:23;

Morm 8:28.

e Morm 9:7–8;

2 Ne 9:28.

f Jes 3:15;

2 Ne 13:15.

21a HFS Avund.

22a HFS Hemliga sammansvärjningar.

är grundaren av allt detta, ja, grundaren till mord och mörkrets gärningar. Ja, och han leder dem vid halsen med ett rep av lin till dess han binder dem med sina starka rep för evigt.

23 Ty se, mina älskade bröder, jag säger er att Herren Gud inte verkar i mörker.

24 Han gör ingenting utom det som är till nytta för världen, ty han "älskar världen så högt att han lägger ned sitt eget liv för att kunna dra ^balla människor till sig. Därför befaller han ingen att inte ta del av hans frälsning.

25 Se, ropar han väl till någon och säger: Gå bort från mig? Se, jag säger er: Nej. I stället säger han: "Kom till mig, ni alla jordens ändar, ^bköp mjölk och honung utan pengar och för intet.

26 Se, har han befallt någon att gå bort från synagogorna eller bort från bönehusen? Se, jag säger er: Nej.

27 Har han befallt någon att inte ta del av hans "frälsning? Se, jag säger er: Nej. I stället har han ^bgivit den fritt åt alla människor. Och han har befallt sitt folk att de skall förmå alla människor att ^comvända sig.

28 Se, har Herren befallt någon att inte ta del av hans godhet? Se, jag säger er: Nej. I stället har "alla människor samma förmån,

den ene som den andre, och ingen förmenas.

29 Han befaller att det inte skall finnas några "prästvällden, ty se, prästvällden innebär att människor predikar och sätter upp sig själva som ljus för världen så att de kan skaffa sig vinning och få ^bvärldens beröm, men de söker inte Sions välfärd.

30 Se, Herren har förbjudit sådant. Därför har Herren Gud givit befallning att alla människor skall ha "kärlek, vilken kärlek är ^bkristlig kärlek. Och om de inte har denna kärlek så är de ingenting. Om de nu har denna kärlek så låter de inte arbetaren i Sion förgås.

31 Men arbetaren i "Sion skall arbeta för Sion, ty om de arbetar för ^bpengar skall de förgås.

32 Och vidare: Herren Gud har "befallt människorna att de inte skall mörda, att de inte skall ljuga, att de inte skall stjäla, att de inte skall ^bmissbruka Herrens, sin Guds, namn, att de inte skall avundas, att de inte skall hysa illvilja, att de inte skall strida med varandra, att de inte skall bedriva hor och att de inte skall göra något av allt detta. Ty den som gör sådant skall förgås.

33 Ty inget av denna ondska kommer från Herren, ty han gör det som är gott bland människo-

24a Joh 3:16.
b 3 Ne 27:14–15.
25a Alma 5:33–35;
3 Ne 9:13–14.
b Jes 55:1–2.
27a HFS Frälsning.
b Ef 2:8;
2 Ne 25:23.

c HFS Omvända sig,
omvändelse.
28a Rom 2:11;
1 Ne 17:33–35.
29a HFS Prästvällden.
b L&F 121:34–37.
30a Moro 7:47–48.
HFS Kärlek.

b HFS Kärlek.
31a HFS Sion.
b Jakob 2:17–19;
L&F 11:7; 38:39.
32a HFS Guds bud och
befallningar.
b HFS Vanvördig,
vanvördighet.

barnen. Och han gör inget som inte är tydligt för människobarnen. Och han inbjuder dem alla att komma till honom och ta del av hans godhet. Och han ^aavvisar ingen som kommer till honom, varken svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna. Och han kommer ihåg ^bhedningen, och ^calla är lika inför Gud, både jude och icke-jude.

KAPITEL 27

Mörker och avfall skall täcka jorden i de sista dagarna — Mormons bok skall komma fram — Tre vittnen skall vittna om boken — Den lärde mannen skall säga att han inte kan läsa den förseglade boken — Herren skall utföra ett underbart och förunderligt verk — Jämför Jesaja 29. Omkring 559-545 f Kr.

MEN se, i de ^asista dagarna eller i icke-judarnas dagar — ja, då skall alla icke-judarnas nationer och likaså judarna, både de som skall komma till detta land och de som är i andra länder, ja, i alla jordens länder, vara berusade av ondska och alla slags avskyvärdheter.

2 Och när den dagen kommer skall de hemsökas av Härskarnas Herre med åska och med jordbävning och med stort larm och med storm och

med oväder och med ^alågor av förtärande eld.

3 Och alla de ^anationer som ^bstrider mot Sion och som oroar henne skall vara som en drömsyn om natten. Ja, med dem skall det vara som när en hungrig man drömmer att han äter, men han vaknar och hans själ är tom, eller likt en törstig man som drömmer att han dricker, men han vaknar och försmäktar, och hans själ törstar. Ja, just så skall det vara med hela skaran av nationer som strider mot Sions berg.

4 Ty se, alla ni som gör ondskefulla gärningar, hejda er och förundras, ty ni skall skria och ropa. Ja, ni skall vara druckna men inte av vin, ni skall ragla men inte av starka drycker.

5 Ty se, Herren har utgjutit över er en tung sömns ande. Ty se, ni har tillslutit era ögon och ni har förkastat profeterna. Och era styresmän och siarna har han gömt på grund av er ondska.

6 Och det skall ske att Herren Gud till ^aer skall frambringa en ^bboks ord, och de skall vara de avsomnades ord.

7 Och se, boken skall vara ^aförseglad, och i boken skall finnas en ^buppenbarelse från Gud från världens begynnelse till dess ^cslut.

8 Och på grund av det som är ^aförseglat skall det som är

33a Apg 10:9-35, 44-45.
b Alma 26:37.

c Rom 2:11; 1 Ne 17:35.

27 1a HFS Sista dagarna, sista tiden.

2a Jes 24:6; 66:15-16;

Jakob 6:3; 3 Ne 25:1.

3a Jes 29:7-8.

b 1 Ne 22:14.

6a Jar 1:2;

Morm 5:12-13.

b 2 Ne 26:16-17; 29:12.

HFS Mormons bok.

7a Jes 29:11-12;

Eth 3:25-27; 4:4-7.

b Mosiah 8:19.

c Eth 13:1-12.

8a Eth 5:1.

förseglad ^binte överlämnas på folkets ogudaktighets och avskyvårdheters dag. Därför skall boken undanhållas dem.

9 Men boken skall överlämnas åt en ^aman, och han skall överlämna bokens ord, vilka är orden från dem som har insomnat i stoftet, och han skall överlämna dessa ord till ^ben annan.

10 Men de ord som är förseglade skall han inte överlämna, inte heller skall han överlämna boken. Ty boken skall vara förseglad genom Guds makt, och den uppenbarelse som var förseglad skall behållas i boken intill Herrens egen rätta tid så att de kan komma fram. Ty se, de uppenbarar allt från världens grundläggning till dess slut.

11 Och dagen kommer då orden i boken vilka förseglades skall läsas från hustaken. Och de skall läsas genom Kristi kraft. Och allt som någonsin ägt rum bland människobarnen och som någonsin kommer att ske intill jordens ände skall ^auppenbaras för människobarnen.

12 Därför skall boken, den dag då boken skall överlämnas till den man jag har talat om, döljas för världens ögon så att ingens ögon skall se den utom ^atre ^bvittnen som förutom han som boken skall överlämnas till skall se den genom Guds makt. Och dessa skall vittna om bokens och dess innehålls sanning.

13 Och det finns ingen annan som skall se den, förutom några få enligt Guds vilja för att bära vittnesbörd om hans ord till människobarnen. Ty Herren Gud har sagt att de trofastas ord skall tala som om det kom ^afrån de döda.

14 Därför skall Herren Gud börja frambringa bokens ord. Och genom så många vittnens mun som synes honom gott skall han stadfästa sitt ord. Och ve den som ^aförkastar Guds ord!

15 Men se, det skall ske att Herren Gud skall säga till den åt vilken han överlämnar boken: Ta dessa ord som inte är förseglade och överlämna dem till en annan så att han kan visa dem för den lärde och säga: Var vänlig ^aläs detta. Och den lärde skall säga: För hit boken, så skall jag läsa dem.

16 Och för att få världens beröm och för att skaffa sig ^avinning skall han säga detta, och inte till Guds ära.

17 Och mannen skall säga: Jag kan inte föra hit boken, ty den är förseglad.

18 Då skall den lärde säga: Jag kan inte läsa den.

19 Därför skall det ske att Herren Gud återigen överlämnar boken och dess ord till honom som inte är lärd. Och mannen som inte är lärd skall säga: Jag är inte lärd.

20 Då skall Herren Gud säga

8b 3 Ne 26:9–12;

Eth 4:5–6.

9a L&F 17:5–6.

b JS—H 1:64–65.

11a Luk 12:3; Morm 5:8;

L&F 121:26–31.

12a 2 Ne 11:3;

Eth 5:2–4;

L&F 5:11, 15; 17:1.

b 5 Mos 19:15.

13a 2 Ne 3:19–20;

33:13–15;

Moro 10:27.

14a 2 Ne 28:29–30;

Eth 4:8.

15a Jes 29:11–12;

JS—H 1:65.

16a HFS Prästvålden.

till honom: De lärda skall inte läsa dem, ty de har förkastat dem, och jag kan utföra mitt eget verk. Därför skall du läsa de ord som jag skall ge dig.

21 "Rör inte vid de ting som är förseglade, ty jag skall föra dem fram i min egen rätta tid. Ty jag skall visa människobarnen att jag kan utföra mitt eget verk.

22 När du så har läst de ord som jag har befallt dig och fått de "vittnen som jag har lovat dig, skall du åter försegla boken och gömma den åt mig så att jag kan bevara de ord som du inte har läst, till dess jag i min egen visdom finner för gott att uppenbara allt för människobarnen.

23 Ty se, jag är Gud, och jag är en "undrens Gud. Och jag vill visa världen att jag är ^bdensamme i går, i dag och i evighet. Och jag verkar inte bland människobarnen utom ^ci enlighet med deras tro.

24 Och åter skall det ske att Herren skall säga till honom som skall läsa de ord som överlämnas till honom:

25 "Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun och ^bärar mig med sina läppar, men har fjärrmat sitt hjärta långt ifrån mig, och deras fruktan för mig består i inlärda ^cmänniskobud —

26 skall jag därför påbörja ett "underbart verk bland detta

folk, ja, ett ^bunderbart och förunderligt verk. Ty deras visas och lärdas visdom skall förgås, och deras förståndigas förstånd skall döljas.

27 Och "ve dem som försöker att i djupet dölja sina rådslag för Herren! Och deras gärningar sker i mörkret, och de säger: Vem ser oss, och vem känner oss? De säger också: Att du vänder upp och ned på allt skall förvisso betraktas som ^bkrukmakarens lera. Men se, jag skall visa dem, säger Härskarornas Herre, att jag känner alla deras gärningar. Ty skall verket säga om sin skapare: Han har inte skapat mig? Eller skall det som formades säga om honom som formade det: Han förstod inget?

28 Men se, säger Härskarornas Herre: Jag skall visa människobarnen att om ännu en mycket liten tid skall Libanon förvandlas till ett bördigt fält, och det bördiga fältet skall räknas som skogsmark.

29 "Och på den dagen skall de döva höra bokens ord, och de blindas ögon skall se ut ur dunkel och ut ur mörker.

30 Och de "ödmjuka skall också tillväxa, och deras ^bglädje skall vara i Herren, och de fattiga bland människor skall glädjas i Israels Helige.

31 Ty så sant Herren lever

21a Eth 5:1.

22a HFS Vittnen om Mormons bok.

23a HFS Underverk.

^b Hebr 13:8.

^c Hebr 11; Eth 12:7–22.

25a Jes 29:13.

^b Matt 15:8.

^c 2 Ne 28:31.

26a 1 Ne 22:8;

2 Ne 29:1–2.

HFS Evangeliets återställelse.

^b Jes 29:14;

2 Ne 25:17.

27a Jes 29:15.

^b Jer 18:6.

29a Jes 29:18.

30a HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

^b L&F 101:36.

skall de se att den "förskräcklige blir till intet och att smädaren förtärs och att alla som söker det onda blir avskurna,

32 liksom de som kallar en man "överträdare för ett ords skull och lägger en snara för den som tillrättavisar i ^bporten och ^caktar den rättfärdige för intet.

33 Därför säger Herren, han som återlöste Abraham, om Jakobs hus: Jakob skall nu inte blygas, inte heller skall hans ansikte nu blekna.

34 Men när han "ser sina barn, mina händers verk, mitt ibland sig, skall de hålla mitt namn heligt och även Jakobs Helige och de skall frukta Israels Gud.

35 Även de som var "vilsegångna i anden skall få förstånd, och de som knotade skall ^bta emot lärdom.

KAPITEL 28

Många falska kyrkor skall uppstå i de sista dagarna — De skall lära ut falska, fåfänga och dåraktiga lärosatser — Avfallet skall tillta på grund av falska lärare — Djävulen skall rasa i människornas hjärtan — Han skall lära ut alla slags falska lärosatser. Omkring 559–545 f Kr.

OCH se, mina bröder, nu har jag talat till er så som Anden

nödgat mig. Därför vet jag att detta förvisso måste ske.

2 Och det som skall skrivas ur "boken skall vara av stort ^bvärde för människobarnen, och särskilt för våra avkomlingar, som är en återstod av Israels hus.

3 Ty det skall ske på den dagen att de "kyrkor som är upprättade, men inte åt Herren, skall säga, den ena till den andra: Se jag, jag är Herrens. Och de andra skall säga: Jag, jag är Herrens. Och så skall alla säga som har upprättat kyrkor, men inte åt Herren.

4 Och de skall strida med varandra. Och deras präster skall strida med varandra, och de skall undervisa med sin "lärdom och förneka den Helige Anden, som inger vad de skall säga.

5 Och de "förnekar Guds, Israels Heliges, ^bmakt, och de säger till folket: Lyssna till oss och hör vår lära. Ty se, det finns "ingen Gud i dag, ty Herren och Återlösaren har utfört sitt verk, och han har givit sin makt åt människor.

6 Se, lyssna till min lära. Om någon säger att ett underverk utförts av Herrens hand så tro det inte. Ty i dag är han inte en "underverkens Gud, han har utfört sitt verk.

7 Ja, och det skall finnas många som skall säga: "Ät, drick

31a Jes 29:20.

32a Luk 11:54.

b Amos 5:10.

c 2 Ne 28:16.

34a Jes 29:23–24.

35a 2 Ne 28:14; L&F 33:4.

b Dan 12:4.

28 2a HFS Mormons bok.

b 1 Ne 13:34–42; 22:9;

3 Ne 21:6.

3a 2 Kor 1:10–13;

1 Ne 22:23;

4 Ne 1:25–29;

Morm 8:28, 32–38.

4a 2 Ne 9:28.

5a 2 Ne 26:20.

b 2 Tim 3:5.

c Alma 30:28.

6a Morm 8:26; 9:15–26.

7a 2 Kor 15:32;

Alma 30:17–18.

och var glada, ty i morgon skall vi dö och det skall gå oss väl.

8 Och det skall även finnas många som skall säga: Ät, drick och var glada, men frukta ändå Gud — han "ursäktar om vi begår en liten synd. Ja, ^bljug litet, dra fördel av någon för hans ords skull, gräv en ^cgrop för din nästa. Det finns inget ont i det. Och gör allt detta, ty i morgon skall vi dö. Och om så är att vi är skyldiga kommer Gud att ge oss några rapp, och till sist skall vi bli frälsta i Guds rike.

9 Ja, och det skall finnas många som på detta sätt skall lära ut falska, fåfänga och "dåraktiga ^blärosatser och bli uppblåsta i sina hjärtan och som skall försöka att i djupet dölja sina rådslag för Herren. Och deras gärningar skall göras i mörkret.

10 Och de heligas ^ablod skall ropa ur jorden mot dem.

11 Ja, de har alla vikit av från ^avägen. De har blivit ^bfördärvade.

12 På grund av ^ahögmod och på grund av falska lärare och falska lärosatser har deras kyrkor blivit fördärvade, och deras kyrkor har upphöjt sig. På grund av högmod är de uppblåsta.

13 De ^aplundrar de ^bfattiga för sina fina helgedomars skull. De plundrar de fattiga för sina fina

kläders skull, och de förföljer de ödmjuka och de i hjärtat fattiga eftersom de är uppblåsta i sitt ^chögmod.

14 De går ^astyvnackade och med hög buret huvud. Ja, på grund av högmod och ogudaktighet och avskyvärdheter och hor har de alla ^bgått vilse utom några få som är Kristi ödmjuka efterföljare. Men dessa leds i många fall till att fela eftersom de undervisas enligt människobud.

15 O de ^avisa och de lärda och de rika som är uppblåsta i hjärtats ^bhögmod, och alla de som predikar falska lärosatser, och alla de som bedriver hor och förvränger Herrens rätta väg. ^cVe, ve, ve dem, säger Herren Gud den Allsmäktige, ty de skall kastas ned till helvetet!

16 Ve dem som ^aaktar den rättfärdige för intet och som smädar det som är gott och säger att det inte har något värde! Ty dagen skall komma då Herren Gud med hast skall hemsöka jordens invånare. Och på den dagen då de är ^bfullt mogna i ondska skall de förgås.

17 Men se, om jordens invånare omvänder sig från sin ogudaktighet och sina avskyvärdheter skall de inte förgås, säger Härskarornas Herre.

18 Men se, den stora och

8a Morm 8:31.

b L&F 10:25; Mose 4:4.

HFS Lögn.

c Ords 26:27; 1 Ne 14:3.

9a Hes 13:3; Hel 13:29.

b Matt 15:9.

10a Upp 6:9–11;

2 Ne 26:3; Morm 8:27;

Eth 8:22–24;

L&F 87:7.

11a Hel 6:31.

b Morm 8:28–41;

L&F 33:4.

12a Ords 28:25.

13a Hes 34:8.

b Hel 4:12.

c Alma 5:53.

14a Ords 21:4.

b Jes 53:6.

15a Ords 3:5–7.

b HFS Högmod.

c 3 Ne 29:5.

16a Hes 29:21.

b Eth 2:9–10.

avskyvärda kyrkan, hela jordens ^asköka, måste ^bfalla till marken, och stort måste dess fall bli.

19 Ty djävulens rike måste ^askaka och de som tillhör det måste nödvändigtvis väckas till omvändelse, annars binder ^bdjävulen dem med sina eviga ^cbojor så att de hetsas till vrede och förgås.

20 Ty se, på den dagen skall han ^arasa i människobarnens hjärtan och hetsa dem till vrede mot det som är gott.

21 Och andra kommer han att ^alugna och invagga i köttslig ro så att de säger: Allt är väl i Sion, ja, Sion blomstrar, allt är väl. Och på så sätt bedrar ^bdjävulen deras själar och leder dem varsamt ned till helvetet.

22 Och se, andra för han bort med smicker och säger dem att det inte finns något ^ahelvete. Och han säger till dem: Jag är ingen djävul, för det finns ingen — och så viskar han i deras öron till dess han har bundit dem med sina hemska ^bbojor från vilka ingen befrielse finns.

23 Ja, de är i dödens och helvetets grepp. Och döden och helvetet och djävulen, och alla som gripits därav, måste stå inför Guds tron och ^adömas efter

sina gärningar, och därifrån måste de gå till den plats som är beredd åt dem, ja, en ^bsjö av eld och svavel som är oändlig pina.

24 Därför: Ve den som är förnöjd i Sion!

25 Ve den som ropar: Allt är väl!

26 Ja, ve den som ^ahörsammar människobud och förnekar Guds makt och den Helige Andens gåva!

27 Ja, ve den som säger: Vi har fått nog och vi ^abehöver inte mer!

28 Och till sist: Ve alla dem som darrar och ^avredgas över Guds sanning! Ty se, den som är byggd på ^bklippan tar emot den med glädje, och den som är byggd på en grund av sand darrar av fruktan att falla.

29 Ve den som säger: Vi har fått Guds ord och vi ^abehöver ^binte mer av Guds ord, ty vi har nog!

30 Ty se, så säger Herren Gud: Jag skall ge människobarnen rad på rad, bud på ^abud, lite här och lite där. Och välsignade är de som hörsammar mina bud och lånar ett öra åt mitt råd, ty de skall lära ^bvisdom. Ty åt den som ^ctar emot skall jag ge ^dmer. Och från dem som säger: Vi har nog, från dem skall tas även det de har.

31 Förbannad är den som ^aför-

18a Upp 19:2.
b 1 Ne 14:3, 17.

19a 1 Ne 22:23.
b Alma 34:35.

c Alma 12:11.

20a L&F 10:20–27.

21a Morm 8:31.

b 2 Ne 9:39.

22a HFS Helvetet.

b Alma 36:18.

23a HFS Jesus Kristus —
Domare; Domen,
den yttersta.

b 2 Ne 9:16, 19, 26.

26a 2 Ne 9:29.

27a Alma 12:10–11.

28a 2 Ne 9:40; 33:5.

HFS Uppror,
upproriskhet.

b Matt 7:24–27.

HFS Klippa.

29a 2 Ne 29:3–10.

b 2 Ne 27:14; Eth 4:8.

30a Jes 28:9–13;

L&F 98:12.

b HFS Visdom.

c Luk 8:18.

d Alma 12:10;

L&F 50:24.

31a L&F 1:19–20.

litar sig på människor eller sätter kött till arm åt sig eller hörsammar människors bud, såvida inte deras bud är givna genom den Helige Andens kraft.

32 "Ve icke-judarna, säger Herren, Härskarornas Gud! Ty trots att jag sträcker ut min arm till dem från dag till dag förnekar de mig. Ändå skall jag vara barmhärtig mot dem, säger Herren Gud, om de omvänder sig och kommer till mig. Ty min ^barm är utsträckt dagen lång, säger Herren, Härskarornas Gud.

KAPITEL 29

Många icke-judar skall förkasta Mormons bok — De skall säga: Vi behöver ingen mer bibel — Herren talar till många nationer — Han skall döma världen utifrån de böcker som skall skrivas. Omkring 559–545 f Kr.

MEN se, det skall finnas många — på den dagen då jag skall börja utföra ett "underbart verk bland dem så att jag kan komma ihåg mina ^bförbund jag har slutit med människobarnen, och så att jag för ^candra gången åter kan sträcka ut min hand för att återvinna mitt folk som är av Israels hus,

2 och likaså att jag kan komma

ihåg de löften jag har givit till dig, Nephi, och även till din far, att jag skulle komma ihåg era avkomlingar, och att era avkomlingars "ord skulle gå ut ur min mun till era avkomlingar. Och mina ord skall ^btränga fram till jordens ändrar som ett ^cbaner för mitt folk som är av Israels hus,

3 och eftersom mina ord skall tränga fram — skall många av icke-judarna säga: En "bibel! En bibel! Vi har en bibel och det kan inte finnas någon mer bibel.

4 Men så säger Herren Gud: O dårar, de skall ha en bibel, och den skall gå ut från "judarna, mitt gamla förbundsfolk. Och hur tackar de ^bjudarna för den "bibel som de får från dem? Ja, vad menar icke-judarna? Kommer de ihåg judarnas mödor och arbete och smärta och deras flit i att inför mig frambringa frälsning åt icke-judarna?

5 O ni icke-judar! Har ni kommit ihåg judarna, mitt gamla förbundsfolk? Nej. I stället har ni förbannat dem och har ^ahatat dem och har inte sökt att återupprätta dem. Men se, jag skall låta allt detta komma över era egna huvuden, ty jag, Herren, har inte glömt mitt folk.

6 Du dåre som säger: En "bibel! Vi har en bibel och behöver ing-

32a 1 Ne 14:6.

b Jakob 5:47; 6:4.

29 1a 2 Ne 27:26.

HFS Evangeliets återställelse.

b HFS Abrahams förbund.

c 2 Ne 6:14;

21:11–12; 25:17.

HFS Israel — Israels insamling.

2a 2 Ne 3:18–21.

b Jes 5:26; 2 Ne 15:26; Moro 10:28.

c 1 Ne 21:22.

HFS Baner.

3a 1 Ne 13:23–25.

HFS Bibel;
Mormons bok.

4a L&F 3:16.

b HFS Judar.

c HFS Juda — Juda stav.

5a 3 Ne 29:8.

6a 1 Ne 13:38.

en mer bibel. Har ni fått någon bibel utom den genom judarna?

7 Vet ni inte att det finns fler nationer än en? Vet ni inte att jag, Herren er Gud, har "skapat alla människor och att jag kommer ihåg dem som finns på havets ^böar, och att jag härskar i himlarna ovan och på jorden nedan, och att jag för fram mitt ord till människobarnen, ja, till alla jordens nationer?

8 Varför knotar ni över att ni skall få mera av mitt ord? Vet ni inte att "två nationers ^bvittnesbörd är för er ett bevis på att jag är Gud och att jag kommer ihåg den ena nationen lika väl som den andra? Därför talar jag samma ord till den ena nationen som till den andra. Och när de två ^cnationerna kommer samman skall även de två nationernas vittnesbörd komma samman.

9 Och jag gör detta så att jag kan bevisa för många att jag är "densamme i går, i dag och i evighet och att jag sänder ut mina ord efter mitt eget behag. Och ni skall inte tro att jag, för att jag har sagt ett ^bord, inte kan säga ett ord till, ty mitt verk är ännu inte fullbordat. Det blir det inte heller förrän människo-

släktet är till ända, inte heller från den stunden och för evigt.

10 För att ni har en bibel skall ni inte tro att den innehåller alla mina "ord. Inte heller skall ni tro att jag inte har låtit mera skrivas.

11 Ty jag befäller "alla människor, både i öster och i väster och i norr och i söder och på havets öar, att de skall ^bskriva de ord som jag talar till dem. Ty enligt de ^cböcker som skall skrivas skall jag "döma världen, varje människa efter hennes gärningar, enligt det som är skrivet.

12 Ty se, jag skall tala till "judarna och de skall skriva det. Och jag skall även tala till nephiterna och de skall ^bskriva det. Och jag skall även tala till de andra stammarna av Israels hus, som jag har fört bort, och de skall skriva det. Och jag skall även tala till ^calla jordens nationer och de skall skriva det.

13 Och det skall ske att "judarna skall få nephiternas ord, och nephiterna skall få judarnas ord. Och nephiterna och judarna skall få Israels ^bförlorade stammars ord, och Israels förlorade stammar skall få nephiternas och judarnas ord.

14 Och det skall ske att mitt folk, som är av "Israels hus, skall samlas hem till sina egen-

7a HFS Skapa, skapelsen.

b 1 Ne 22:4.

8a Hes 37:15–20;

1 Ne 13:38–41;

2 Ne 3:12.

b Matt 18:16.

HFS Vittne, vittnesmål.

c Hos 1:11.

9a Hebr 13:8.

b HFS Uppenbarelse.

10a HFS Skrifterna —

Heliga skrifter

framkomst

profeterade.

11a Alma 29:8.

b 2 Tim 3:16.

c HFS Livets bok.

d 2 Ne 25:22;

33:11, 14–15.

HFS Domen, den

yttersta.

12a 1 Ne 13:23–29.

b 1 Ne 13:38–42;

2 Ne 26:17.

c 2 Ne 26:33.

13a Morm 5:12–14.

b HFS Israel — Israels

tio förlorade

stammar.

14a Jer 3:17–18.

domsländer, och mitt ord skall även samlas till ^bett. Och jag skall visa dem som strider mot mitt ord och mot mitt folk, som är av ^cIsraels hus, att jag är Gud och att jag ^dslöt förbund med Abraham om att jag skulle komma ihåg hans ^eavkomlingar ^fför evigt.

KAPITEL 30

Omvända icke-judar skall räknas till förbundsfolket — Många lamaniter och judar skall tro på ordet och bli behagliga — Israel skall återupprättas och de ogudaktiga förgöras. Omkring 559–545 f Kr.

OCH se, mina älskade bröder, nu skall jag tala till er. Ty jag, Nephi, vill inte låta er tro att ni är mer rättfärdiga än icke-judarna kommer att vara. Ty se, om ni inte lyder Guds befallningar skall ni alla gå under på samma sätt, och ni skall inte tro att icke-judarna på grund av de ord som talats helt kommer att förgöras.

2 Ty se, jag säger er att alla bland icke-judarna som omvänder sig tillhör Herrens ^aförbundsfolk, och alla de ^bjudar som inte omvänder sig skall bli förskjutna. Ty Herren sluter inte förbund med någon, utom med dem som ^comvänder

sig och tror på hans Son, som är Israels Helige.

3 Och nu vill jag profetera något mera om judarna och icke-judarna. Ty sedan den bok om vilken jag talat har kommit fram och skrivits för icke-judarna och åter förseglats åt Herren, kommer det att finnas många som ^atror de ord som har skrivits. Och ^bde skall föra ut dem till återstoden av våra avkomlingar.

4 Och då skall återstoden av våra avkomlingar få kunskap om oss, hur vi kom från Jerusalem och att de är ättlingar till judarna.

5 Och Jesu Kristi evangelium skall förkunnas bland ^adem, varför ^bde åter skall få ^ckunskap om sina fäder och likaså den kunskap om Jesus Kristus som fanns bland deras fäder.

6 Och då skall de glädjas, ty de skall veta att detta är en välsignelse till dem av Guds hand. Och deras förmörkande fjäll skall börja falla från deras ögon, och det skall inte gå många släktled bland dem förrän de är ett ^arent och behagligt folk.

7 Och det skall ske att ^ajudarna som är förskingrade också skall ^bbörja tro på Kristus. Och de skall börja insamlas i hela landet, och alla som tror på Kristus skall även bli ett behagligt folk.

14b Hes 37:16–17.

c 1 Ne 22:8–9.

d 1 Mos 12:1–3;

1 Ne 17:40;

3 Ne 20:27; Abr 2:9.

HFS Abrahams förbund.

e L&F 132:30.

f 1 Mos 17:7.

30 2a Gal 3:26–29.

b Matt 8:10–13.

HFS Judar.

c HFS Omvända sig, omvändelse.

3a 3 Ne 16:6–7.

b 1 Ne 22:8–9.

5a 3 Ne 21:3–7, 24–26.

b L&F 3:20.

c 1 Ne 15:14;

2 Ne 3:12;

Morm 7:1, 9–10.

6a L&F 49:24; 109:65.

7a 2 Ne 29:13–14.

b 2 Ne 25:16–17.

8 Och det skall ske att Herren Gud skall påbörja sitt verk bland alla nationer, släkter, tungomål och folk för att åstadkomma sitt folks återupprättelse på jorden.

9 Och med rättfärdighet skall "Herren Gud ^bdöma de fattiga och med rättvisa skipa rätt åt de "ödmjuka på jorden. Och han skall slå jorden med sin muns stav, och med sina läppars andedräkt skall han dräpa de ogudaktiga.

10 Ty "tiden kommer med hast då Herren Gud skall försaka en stor ^bdelning bland folket, och de ogudaktiga skall han förgöra. Och han skall "skona sitt folk, ja, även om så är att han måste "förgöra de ogudaktiga genom eld.

11 Och "rättfärdighet skall vara bältet kring hans höfter och trofasthet bältet kring hans midja.

12 Och då skall vargen "bo med lammet, och leoparden skall ligga tillsammans med killingen, och kalven och det unga lejonet och gödboskapen skall vara tillsammans, och ett litet barn skall leda dem.

13 Och kon och björnen skall beta, deras ungar skall ligga ned tillsammans och lejonet skall äta hö liksom oxen.

14 Och dibarnet skall leka invid huggormens hål och det

avvanda barnet skall lägga sin hand på giftormens bo.

15 Ingenstans på mitt heliga berg skall man då göra vad ont och fördärvligt är, ty jorden skall vara full av kunskapen om Herren, liksom vattnen täcker havet.

16 Därför skall det som rör "alla nationer tillkännages, ja, allt skall ^btillkännages för människobarnen.

17 Det finns inget som är hemligt som inte skall "uppenbaras. Det finns ingen mörkrets gärning som inte skall komma fram i ljuset, och det finns inget som är förseglat på jorden som inte skall upplåtas.

18 Därför skall allt som har uppenbarats för människobarnen uppenbaras på den dagen, och Satan skall under lång tid "inte längre ha makt över människobarnens hjärtan. Och nu, mina älskade bröder, slutar jag mitt tal.

KAPITEL 31

Nephi berättar varför Kristus döptes — Människan måste följa Kristus, bli döpt, ta emot den Helige Anden och hålla ut intill änden för att bli frälst — Omvändelse och dop är porten till den trånga och smala stigen — Evtigt liv väntar

9a Jes 11:4–9.

b 2 Ne 9:15.

c HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

10a HFS Sista dagarna, sista tiden.

b L&F 63:53–54.

c Mose 7:61.

d 1 Ne 22:15–17, 23.

HFS Jorden — Jordens rening.

11a Jes 11:5–9.

12a Jes 65:25.

HFS Tusenårsriket.

16a L&F 101:32–35;

121:28–29.

b Eth 4:6–7.

17a L&F 1:2–3.

18a Upp 20:1–3;

Eth 8:26.

dem som lyder befallningarna efter dopet. Omkring 559–545 f Kr.

OCH nu slutar jag, Nephi, "profetera för er, mina älskade bröder. Och jag kan inte skriva om mer än några få saker som jag förvisso vet kommer att ske. Inte heller kan jag skriva mer än några få av min bror Jakobs ord.

2 Därför är det jag skrivit tillräckligt för mig, förutom några få ord som jag måste tala rörande "Kristi lära. Därför skall jag tala tydligt till er i enlighet med mitt tydliga sätt att profetera.

3 Ja, min själ gläds åt tydlighet, ty på det sättet verkar Herren Gud bland människobarnen. Ty Herren Gud ger förståndet "ljus eftersom han talar till människorna på deras ^bspråk så att de förstår.

4 Därför vill jag att ni skall komma ihåg att jag har talat till er om den "profet som Herren visade mig, han som skall döpa ^bGuds Lamm som skall ta bort världens synder.

5 Och om nu Guds Lamm, han som är helig, behöver "döpas i vatten för att uppfylla all rättfärdighet, o, hur mycket mer behöver då inte vi som är oheliga döpas, ja, i vatten!

6 Och nu vill jag fråga er, mina älskade bröder: På vilket

sätt uppfyllde Guds Lamm all rättfärdighet genom att döpas i vatten?

7 Vet ni inte att han var helig? Men trots att han är helig visar han människobarnen att han i köttet ödmjukar sig inför Fadern och betygar för Fadern att han vill vara honom "lydig genom att hålla hans bud.

8 Sedan han döpts med vatten sänkte sig därför den Helige Anden över honom i "form av en ^bduva.

9 Och vidare: Detta visar människobarnen hur smal stigen och hur trång "porten är genom vilken de måste gå in, enligt den förebild han givit dem.

10 Och han sade till människobarnen: "Följ mig. Kan vi då, mina älskade bröder, ^bfölja Jesus om vi inte är villiga att lyda Faderns befallningar?

11 Och Fadern sade: Omvänd er, omvänd er och låt döpa er i min älskade Sons namn.

12 Och likaså kom Sonens röst till mig och sade: Till den som döps i mitt namn skall Fadern "ge den Helige Anden, liksom till mig. ^bFölj därför mig och gör det som ni har sett mig göra.

13 Därför vet jag, mina älskade bröder, att om ni följer Sonen helhjärtat, utan hyckleri eller förställning inför Gud, men med

31 1a 2 Ne 25:1–4.

2a 2 Ne 11:6–7.

3a HFS Ljus, Kristi ljus.

b L&F 1:24.

4a 1 Ne 10:7; 11:27.

HFS Johannes

Döparen.

b HFS Guds Lamm.

5a Matt 3:11–17.

HFS Dop, döpa.

7a Joh 5:30.

HFS Lyda, lydig,
lydnad.

8a 1 Ne 11:27.

b HFS Duvans tecken.

9a 2 Ne 9:41;

3 Ne 14:13–14;

L&F 22:4.

10a Matt 4:19; 8:22; 9:9.

b Moro 7:11; L&F 56:2.

12a HFS Helige Andens
gåva, den.

b Luk 9:57–62;

Joh 12:26.

ärligt uppsåt och omvänder er från era synder och vittnar för Fadern att ni är villiga att ta på er Kristi namn genom "dopet — ja, genom att följa er Herre och er Frälsare ned i vattnet enligt hans ord, se, då skall ni ta emot den Helige Anden. Ja, sedan kommer ^bdopet med eld och med den Helige Anden, och då kan ni tala med ^cänglars tunga och högt lovprisa Israels Helige.

14 Men se, mina älskade bröder, sålunda kom Sonens röst till mig och sade: Sedan ni omvänt er från era synder och vittnat inför Fadern att ni är villiga att hålla mina bud genom dopet med vatten, och har tagit emot dopet med eld och med den Helige Anden och kan tala med en ny tunga, ja, med änglars tunga, och därefter ^aförnekar mig, skulle det ha varit ^bbättre för er om ni inte hade känt mig.

15 Och jag hörde en röst från Fadern säga: Ja, min Älskades ord är sanna och trovärdiga. Den som håller ut intill änden han skall bli frälst.

16 Och, mina älskade bröder, jag vet härigenom att om en människa inte ^ahåller ut intill änden genom att följa den levande Gudens Sons ^bexempel, så kan hon inte bli frälst.

17 Gör därför det som jag har berättat för er att jag har sett er Herre och Återlösare göra, ty detta har visats för mig av det skälet att ni skall kunna veta genom vilken port ni måste gå in. Ty porten genom vilken ni måste gå in är omvändelse och ^adop med vatten, och sedan kommer era synders ^bförlåtelse genom eld och genom den Helige Anden.

18 Och då är ni inne på den ^atrånga och smala ^bstigen som leder till evigt liv. Ja, ni har gått in genom porten, ni har handlat enligt Faderns och Sonens befallningar och ni har tagit emot den Helige Anden vilken ^cvittnar om Fadern och Sonen, varför löftet som han har givit, att om ni går in på den vägen skall ni få den Helige Anden, har blivit uppfyllt.

19 Och nu, mina älskade bröder, sedan ni kommit in på den trånga och smala stigen vill jag fråga er om allt är ^agjort. Se, jag säger er: Nej, för ni hade inte kommit så långt utom genom Kristi ord, med orubblig ^btro på honom och med fullkomlig ^cförtrostan på hans förtjänster som är mäktig att frälsa.

20 Därför måste ni ^asträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart

13a Gal 3:26–27.

^b HFS Helige Andens gåva, den; Eld.

^c 2 Ne 32:2–3.

14a Matt 10:32–33;

Alma 24:30;

L&F 101:1–5.

HFS Oförlätlig synd.

^b 2 Petr 2:21.

16a Alma 5:13; 38:2;

L&F 20:29.

^b HFS Jesus Kristus — Jesu Kristi exempel.

17a Mosiah 18:10.

HFS Dop, döpa.

^b HFS Syndernas

förlåtelse.

18a 1 Ne 8:20.

^b Ords 4:18.

HFS Vägen.

^c Apg 5:29–32.

19a Mosiah 4:10.

^b HFS Tro.

^c L&F 3:20.

20a HFS Vandra, vandra med Gud.

^bhopp och ^ckärlek till Gud och till alla människor. Om ni alltså strävar framåt, mättar er med Kristi ord och ^dhåller ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv.

21 Och se nu, mina älskade bröder, detta är ^avägen, och det finns ^bingen annan väg, och inte heller något annat ^cnamn givet under himlen varigenom människan kan bli frälst i Guds rike. Och se, detta är ^dKristi lära och den enda och sanna läran från ^eFadern och från Sonen och från den Helige Anden, vilka är en ^fenda Gud utan ände. Amen.

KAPITEL 32

Änglar talar genom den Helige Andens kraft — Människan måste be och förvärva kunskap för egen del genom den Helige Anden. Omkring 559–545 f Kr.

OCH nu, mina älskade bröder, antar jag att ni i någon mån begrundar i era hjärtan vad ni bör göra sedan ni gått in på den vägen. Men se, varför begrundar ni detta i era hjärtan?

2 Kommer ni inte ihåg att jag sade till er att ni, sedan ni ^amottagit den Helige Anden, kunde tala med ^bänglars tunga? Och hur skulle ni kunna tala

med änglars tunga utom genom den Helige Anden?

3 ^aÄnglar talar genom den Helige Andens kraft. Därför talar de Kristi ord. Därför sade jag till er: ^bMätta er med Kristi ord, ty se, Kristi ord skall tillkännage för er allt ni bör göra.

4 Och om ni nu sedan jag talat dessa ord inte kan förstå dem, så är det för att ni ^ainte ber, och inte heller bultar ni. Därför förs ni inte in i ljuset, utan måste förgås i mörkret.

5 Ty se, återigen säger jag till er att om ni går in på den vägen och tar emot den Helige Anden så visar han er allt vad ni bör göra.

6 Se, detta är Kristi lära, och ingen mer lära skall ges förrän han ^auppenbarar sig för er i köttet. Och när han uppenbarar sig för er i köttet skall ni se till att göra det han säger till er.

7 Och nu kan jag, Nephi, inte säga mer. Anden hindrar mig att tala, och jag är lämnad att sörja på grund av människornas ^aotro och ogudaktighet och okunnighet och nackstyvhet, för de vill inte söka kunskap och inte heller förstå stor kunskap när den ges åt dem i all ^btydlighet, ja, så tydliga som ord kan vara.

8 Och nu, mina älskade bröder,

20b HFS Hopp.
c HFS Kärlek.
d HFS Uthärda.

21a Apg 4:10–12;
2 Ne 9:41;
Alma 37:46;
L&F 132:22, 25.

b Mosiah 3:17.

c HFS Jesus Kristus —

Nödvändigheten av att ta på oss Kristi namn.

d Matt 7:28;

Joh 7:16–17

e HFS Gud, Gudomen.

f 3 Ne 11:27, 35–36.

HFS Enighet.

32 2a 3 Ne 9:20.

b 2 Ne 31:13.

3a HFS Änglar.

b Jer 15:16.

4a HFS Be.

6a 3 Ne 11:8.

7a HFS Otro.

b 2 Ne 31:2–3;

Jakob 4:13.

märker jag att ni fortfarande begrundar detta i era hjärtan, och det smärtar mig att jag måste tala om detta. Ty om ni ville hörsamma Anden som lär människan att "be skulle ni veta att ni måste be. Ty den ^bonde anden lär inte människan att be utan lär henne att hon inte skall be.

9 Men se, jag säger er att ni "alltid måste be och inte tröttna, och att ni inte får göra något för Herren utan att först be till Fadern i ^bKristi namn att han skall helga era gärningar åt er så att era gärningar kan bli till er 'själs välfärd.

KAPITEL 33

Nephis ord är sanna — De vittnar om Kristus — De som tror på Kristus skall tro Nephis ord, vilka skall stå som ett vittne inför domarskranket. Omkring 559–545 f Kr.

OCH nu kan jag, Nephi, inte skriva allt det som förkunnades bland mitt folk. Inte heller är jag lika "mäktig i skrift som i tal. Ty när en människa ^btalar genom den Helige Andens kraft överför den Helige Andens kraft ordet till människobarnens hjärtan.

2 Men se, det finns många som "förhårdar sina hjärtan mot den Helige Anden så att han inte får

ingen plats hos dem. Därför förkastar de mycket som är skrivet och anser det vara utan värde.

3 Men jag, Nephi, har skrivit det jag har skrivit, och jag anser det vara av stort "värde, och särskilt för mitt folk. Ty jag ^bber ständigt för dem om dagen, och mina ögon väter min kudde om natten för deras skull. Och jag ropar till min Gud i tro, och jag vet att han skall höra mitt rop.

4 Och jag vet att Herren Gud skall helga mina böner för mitt folks bästa. Och de ord som jag har skrivit i svaghet skall göras "starka för dem, ty de ^bförmår dem att göra gott. De berättar för dem om deras fäder, och de talar om Jesus och förmår dem att tro på honom och att hålla ut intill änden, vilket är 'evigt liv.

5 Och de talar "strängt mot synden i överensstämmelse med sanningens ^btydlighet. Därför skall ingen människa vredgas över de ord som jag har skrivit, utom den som har djävulens ande i sig.

6 Jag gläds åt tydlighet, jag gläds åt sanning, jag gläds i min Jesus, ty han har "återlöst min själ från helvetet.

7 Jag hyser "kärlek till mitt folk och stor tro på Kristus och på att jag skall möta många själar obefläckade inför hans domarsäte.

8 Jag hyser kärlek till juden —

8a HFS Bön.

b Mosiah 4:14.

HFS Djävulen.

9a 3 Ne 20:1;

L&F 75:11.

b Mose 5:8.

c Alma 34:27.

33 1a Eth 12:23–24.

b L&F 100:7–8.

2a Hel 6:35–36.

3a HFS Skrifterna —

Skrifternas värde.

b Enos 1:9–12;

Morm ord 1:8.

4a Eth 12:26–27.

b Moro 7:13.

c HFS Evigt liv.

5a 1 Ne 16:1–3;

2 Ne 9:40.

b 2 Ne 31:3;

Jakob 4:13.

6a HFS Återlösa,

återlöst, återlösning.

7a HFS Kärlek.

jag säger "juden eftersom jag menar dem från vilka jag har kommit.

9 Jag hyser även kärlek till "icke-judarna. Men se, för ingen av dessa kan jag hoppas, såvida de inte ^bförlikas med Kristus och går in genom den ^ctrånga porten och ^dvandrar på den ^esmala stigen som leder till livet, och fortsätter på den stigen ända till slutet av prövetidens dag.

10 Och nu, mina älskade bröder, och även judarna och alla ni jordens ändar: Hörsamma dessa ord och ^atro på Kristus. Och om ni inte tror på dessa ord så tro på Kristus. Och om ni tror på Kristus kommer ni att tro på dessa ^bord, ty de är ^cKristi ord, och han har givit dem till mig, och de ^dlär alla människor att de skall göra gott.

11 Och om de inte är Kristi ord så döm själva — ty Kristus skall visa er med ^amakt och stor härlighet att de är hans ord, på den yttersta dagen. Och ni och

jag skall stå ansikte mot ansikte inför hans ^bskrank, och ni skall veta att jag har fått befallning av honom att skriva detta, trots min svaghet.

12 Och jag ber Fadern i Kristi namn att många av oss, om inte alla, må bli frälsta i hans ^arike på den stora och yttersta dagen.

13 Och nu, mina älskade bröder, alla de som är av Israels hus, och alla ni jordens ändar, talar jag till er så som rösten av en som ^aropar ur stoftet: Farväl, till dess den stora dagen kommer.

14 Och ni som inte vill ta del av Guds godhet och ge akt på judarnas ^aord och även på mina ^bord och på de ord som skall gå ut ur Guds Lamms mun: Se, jag bjuder er ett evigt farväl, ty dessa ord skall ^cfördöma er på den yttersta dagen.

15 Ty det jag förseglar på jorden skall anföras mot er inför ^adomarskranket, ty så har Herren befallt mig, och jag måste lyda. Amen.

JAKOBS BOK

NEPHIS BROR

De ord han predikade för sina bröder. Han bringar en man på skam som försöker kullkasta Kristi lära. Några ord om Nephis folks historia.

8a HFS Judar.

9a HFS Icke-judar.

b HFS Försona, försoning.

c 2 Ne 9:41.

d HFS Vandra, vandra med Gud.

e Hel 3:29–30;

L&F 132:22.

10a HFS Tro.

b HFS Mormons bok.

c Moro 10:27–29.

d 2 Ne 25:28.

11a Eth 5:4; Moro 7:35.

b Upp 20:12;

Moro 10:34.

12a HFS Celestial

härlighet.

13a Jes 29:4; 2 Ne 26:16.

14a HFS Bibeln.

b HFS Mormons bok.

c 2 Ne 29:11;

Eth 4:8–10.

15a Morm ord 1:11.

KAPITEL 1

Jakob och Josef försöker förmå människor att tro på Kristus och hålla hans bud — Nephi dör — Ogudaktighet råder bland nephiterna. Omkring 544-421 f Kr.

TY se, det hände sig att femtio och fem år hade förflutit sedan den tid då Lehi lämnade Jerusalem. Då gav Nephi mig, ^aJakob, ^bbefallning om de ^cmindre plåtarna, på vilka dessa ting är inristade.

2 Och han gav mig, Jakob, en befallning att jag på dessa plåtar skulle skriva något av det som jag ansåg vara av största värde och att jag endast i korthet skulle beröra historien om detta folk som kallas Nephis folk.

3 Ty han sade att hans folks historia skulle ristas in på hans andra plåtar och att jag skulle bevara dessa plåtar och lämna dem vidare till mina avkomlingar, från släktled till släktled.

4 Och om det gavs en predikan som var helig eller någon betydelsefull uppenbarelse eller profetia, så skulle jag inrista ^ahuvuddelarna av dem på dessa plåtar och nämna så mycket

som möjligt om dem, för Kristi skull och för vårt folks skull.

5 Ty på grund av tro och stor omsorg hade det i sanning blivit uppenbart för oss om vårt folk och vad som skulle ^ahända med dem.

6 Och vi fick även många uppenbarelser och profetians ande i rikt mått, varför vi kände till ^aKristus och hans rike som skulle komma.

7 Därför arbetade vi flitigt bland vårt folk för att kunna förmå dem att ^akomma till Kristus och ta del av Guds godhet, så att de skulle kunna komma in i hans ^bvila, så att han inte på något sätt i sin vrede skulle svära att de inte skulle få ^ckomma in, som vid ^dförbittringen på frestelsens tid då Israels barn befann sig i ^evildmarken.

8 Gud give därför att vi kunde förmå alla människor att inte ^agöra uppror mot Gud och ^bväcka honom till vrede, utan att alla människor skulle tro på Kristus och tänka på hans död och ta på sig hans ^ckors och ut hårda världens hån. Därför åtar jag, Jakob, mig att utföra min bror Nephis befallning.

9 Nu började Nephi bli gammal, och han insåg att han snart skulle ^adö. Därför ^bsmorde han

[JAKOB]

1 ^a HFS Jakob, Lehis son.

^b Jakob 7:27.

^c 2 Ne 5:28-33;

Jakob 3:13-14.

HFS Plåtar.

4 ^a DVS de viktigaste punkterna.

5 ^a 1 Ne 12.

6 ^a 1 Ne 10:4-11; 19:8-14.

7 ^a 2 Ne 9:41;

Omni 1:26;

Moro 10:32.

^b HFS Vila.

^c 4 Mos 14:23;

5 Mos 1:35-37;

L&F 84:23-25.

^d Hebr 3:8.

^e 4 Mos 26:65;

1 Ne 17:23-31.

8 ^a HFS Uppror, upproriskhet.

^b 1 Ne 17:30;

Alma 12:36-37;

Hel 7:18.

^c jsö, Matt 16:25-26;

Luk 14:27.

9 ^a 2 Ne 1:14.

^b HFS Smörja.

nu en man till att vara kung och styresman över sitt folk, enligt ^ckungarnas regeringsordning.

10 Folket hade älskat Nephi högt eftersom han hade varit en stor beskyddare åt dem och hade svingat ^aLabans svärd till deras försvar, och eftersom han hade arbetat i alla sina dagar för deras välfärd —

11 Därför önskade folket hålla hans namn i åminnelse. Och den som regerade i hans ställe kallades av folket Nephi den andre, Nephi den tredje och så vidare, enligt kungarnas regeringsperioder. Och så kallades de av folket, oavsett vad deras namn var.

12 Och det hände sig att Nephi dog.

13 Och människorna som inte var ^alamaniter var ^bnephiter, men de kallades nephiter, jakobiter, josefiter, ^czoramiter, lamaniter, lemueliter och ismaeliter.

14 Men jag, Jakob, skall hädanefter inte särskilja dem genom dessa namn, utan jag skall ^akalla dem som söker förgöra Nephis folk lamaniter, och dem som är vänner till Nephi skall jag kalla ^bnephiter eller ^cNephis folk, enligt kungarnas regering.

15 Och nu hände det sig att Nephis folk under den andre kungens regering började förhärda sina hjärtan och i viss

mån ägna sig åt ogudaktiga seder, på samma sätt som då David och likaså Salomo, hans son, i forna tider ville ha många ^ahustrur och bihustrur.

16 Ja, de började även söka efter mycket guld och silver och började bli något uppblåsta av högmod.

17 Därför gav jag, Jakob, dem dessa ord då jag undervisade dem i ^atemplet, sedan jag först fått mitt ^buppdrag av Herren.

18 Ty jag, Jakob, och min bror Josef hade ^ainvigts som detta folks präster och lärare genom Nephis hand.

19 Och vi ärade vårt ^aämbete inför Herren och tog på oss ^bansvaret att låta deras synder komma över våra huvuden, om vi inte med all iver undervisade dem om Guds ord. Om vi därför arbetade av all kraft skulle deras ^cblod inte komma på våra kläder, men annars skulle deras blod komma på våra kläder, och vi skulle inte finnas obefläckade på den yttersta dagen.

KAPITEL 2

Jakob fördömer kärleken till rikedomar, högmod och okyskhet — Människan kan söka rikedomar för att hjälpa sin nästa — Jakob fördömer det otillåttna utövandet

9c 2 Ne 6:2; Jar 1:7.

10a 1 Ne 4:9;

2 Ne 5:14;

Morm ord 1:13;

Mosiah 1:16;

L&F 17:1.

13a Enos 1:13; L&F 3:18.

^b HFS Nephiter.

^c 1 Ne 4:35;

4 Ne 1:36–37.

14a Mosiah 25:12;

Alma 2:11.

^b 2 Ne 4:11.

^c 2 Ne 5:9.

15a L&F 132:38–39.

17a 2 Ne 5:16.

HFS Templet,

Herrens hus.

^b HFS Kall, kallad av Gud, kallelse.

18a 2 Ne 5:26.

19a HFS Ämbete, ämbetsman.

^b L&F 107:99–100.

HFS Förvaltare, förvaltarskap.

^c 2 Ne 9:44.

av månggifte — Herren gläds åt kvinnors kyskhet. Omkring 544–421 f Kr.

DE ord som Jakob, Nephis bror, talade till Nephis folk efter Nephis död:

2 Se, mina älskade bröder, enligt det ansvar som Gud har ålagt mig att med allvar ära mitt ämbete, och så att jag kan rena mina kläder från era synder, kommer jag, Jakob, till templet i dag för att för er förkunna Guds ord.

3 Och ni vet själva att jag hittills har arbetat flitigt i min kallelse ämbete. Men i dag tyngs jag av en långt större önskan om och oro för era själars välfärd än jag tidigare har haft.

4 Ty se, ni har hittills varit lydiga mot de Herrens ord som jag har givit er.

5 Men se, hör på mig och vet att jag med hjälp från himlens och jordens allrådande Skapare kan berätta för er om era ^atankar och om hur ni börjar begå synd, en synd som förefaller avskrämd för mig, ja, och avskrämd för Gud.

6 Ja, det smärtar min själ och får mig att rygga av skam inför min Skapares närhet att jag måste vittna för er om era hjärtans ogudaktighet.

7 Och det smärtar mig även att jag måste tala så ^arättframt om er inför era hustrur och era

barn, av vilka många är mycket milda och ^bkyska och känsliga inför Gud, vilket är behagligt för Gud.

8 Och jag antar att de har kommit hit för att få höra ^aGuds behagliga ord, ja, det ord som helar den sårade själen.

9 Därför tynger det min själ att jag, på grund av den stränga befallning som jag har fått av Gud, nödgas tillrättvisa er för era brott, och förvärra såren för dem som redan har sårats, i stället för att trösta dem och hela deras sår. Och i stället för att mätta sig med Guds behagliga ord får de som inte har sårats dolkar som genomborrar deras själar och sårar deras känsliga sinnen.

10 Men trots att det är en svår uppgift måste jag handla efter Guds stränga ^abefallningar och tala till er om er ogudaktighet och era avskrämdheter, i närvaro av de renhjärtade och de med förkrossat hjärta, och under den allsmäktige Gudens ^bgenomträngande ögas blick.

11 Därför måste jag säga er sanningen enligt Guds ^atydliga ord. Ty se, då jag frågade Herren kom ordet till mig sålunda: Jakob, gå upp till templet i morgon och förkunna för detta folk de ord som jag skall ge dig.

12 Och se, mina bröder, detta är de ord som jag förkunnar för er, att många av er har börjat söka efter guld och efter silver

2 5a Alma 12:3; L&F 6:16.
HFS Gud, Gudomen.
7a L&F 121:43.

^b HFS Dygd.
8a Alma 31:5.
10a HFS Guds bud och

befallningar.
^b 2 Ne 9:44.
11a 2 Ne 25:4; 31:2–3.

och efter all slags dyrbar ^amalm varav detta land, som är ett ^blöftets land för er och för era avkomlingar, har stort överflöd.

13 Och försynens hand har varit högst välvillig mot er så att ni har fått stora rikedomar. Och eftersom en del av er har fått rikligare än era bröder är ni ^auppblåsta i hjärtats högmod och är styvnackade och högdragna för era dyrbara kläders skull, och ni förföljer era bröder eftersom ni tror er vara bättre än de.

14 Och nu, mina bröder: Tror ni att Gud rättfärdigar er i detta? Se, jag säger er: Nej, utan han fördömer er, och om ni framhärdar i detta måste hans domar med hast komma över er.

15 O, att han ville visa er att han kan genomborra er, och att han med en enda blick från sitt öga kan slå er till marken!

16 O, att han ville befria er från denna ondska och avskyvärdhet. O, att ni ville lyssna på hans befallningars ord och inte låta detta, era hjärtans ^ahögmod, förgöra era själar!

17 Tänk på era bröder som på er själva och umgås med alla och var frikostiga med era ^aägodelar så att ^bde kan bli rika som ni.

18 Men sök efter ^aGuds rike innan ni söker efter ^brikedomar.

19 Och sedan ni har fått ett

hopp i Kristus skall ni få rikedomar om ni söker dem, och om ni söker dem för att ^agöra gott — att kläda den nakne och att föda den hungrige och att befria den fångne och ge hjälp åt den sjuke och den bedrövade.

20 Och nu, mina bröder, har jag talat till er om högmod. Och de av er som har sårat sin nästa och förföljt honom för att ni var högmodiga i era hjärtan över det som Gud har givit er, vad säger ni om detta?

21 Tror ni inte att sådant är avskyvärt för honom som har skapat allt kött? Ty i hans ögon är den ena varelsen lika dyrbar som den andra. Och allt kött är av stoft, och i samma syfte har han skapat dem, för att de skulle hålla hans ^abud och prisa honom för evigt.

22 Och nu slutar jag tala till er om detta högmod. Och om det inte varit för att jag måste tala till er om ett grövre brott, skulle mitt hjärta glädjas storligen för er skull.

23 Men Guds ord tynger mig på grund av era grövre brott. Ty se, så säger Herren: Detta folk börjar tillta i ondska. De förstår inte skrifterna, ty de försöker ursäkta sig när de bedriver sitt hor, med det som skrevs om David och hans son Salomo.

24 Se, David och ^aSalomo hade förvisso många ^bhustrur

12a 1 Ne 18:25;
Hel 6:9–11; Eth 10:23.
b 1 Ne 2:20.
HFS Utlovade landet.
13a Morm 8:35–39.
16a HFS Högmod.
17a HFS Gåvor; Välfärd.

b 4 Ne 1:3.
18a Luk 12:22–31.
b 1 Kung 3:11–13;
Mark 10:17–27;
2 Ne 26:31; L&F 6:7.
HFS Rikedomar.
19a Mosiah 4:26.

21a L&F 11:20;
Abr 3:25–26.
24a 1 Kung 11:1;
Neh 13:25–27.
b 1 Kung 11:1–3;
Esra 9:1–2;
L&F 132:38–39.

och bihustrur, vilket var avskyvärt inför mig säger Herren.

25 Därför säger Herren följande: Jag har lett detta folk ut ur Jerusalems land genom min arms makt för att kunna uppressa åt mig en "rättfärdig gren av Josefs livsfrukt.

26 Därför tillåter inte jag, Herren Gud, att detta folk handlar som de gamle.

27 Hör därför på mig, mina bröder, och hörsamma Herrens ord: Ty ingen man bland er skall ha mer än "en hustru, och bihustrur skall han inga ha.

28 Ty jag, Herren Gud, gläds åt kvinnors "kyskhet, och hor är för mig något avskyvärt. Så säger Härskarornas Herre.

29 Därför skall detta folk hålla mina bud, säger Härskarornas Herre, annars skall landet "förbannas för deras skull.

30 Ty om jag vill uppressa "avkomlingar åt mig, säger Härskarornas Herre, ger jag mitt folk befallning om detta. I annat fall skall de hörsamma detta.

31 Ty se, jag, Herren, har sett sorgen och hört jämmern från mitt folks döttrar i Jerusalems land, ja, och i alla mitt folks länder, som följd av deras mäns ogudaktighet och avskyvärdheter.

32 Och jag tillåter inte, säger Härskarornas Herre, att klagoropen från detta folks fagra döttrar, det folk som jag har lett ut

ur Jerusalems land, skall komma upp till mig mot mitt folks män, säger Härskarornas Herre.

33 Ty de skall inte leda bort mitt folks döttrar som fångar på grund av deras ömsinnet, utan jag skall hemsöka dem med en svår förbannelse, ja, undergång. Ty de skall inte bedriva "hor likt de gamle, säger Härskarornas Herre.

34 Och se, mina bröder, ni vet att dessa bud gavs till vår fader Lehi varför ni känner till dem sedan tidigare. Och ni har drabbats av svår fördömmelse, ty ni har gjort det som ni inte borde ha gjort.

35 Se, ni har gjort "värre ondskefulla gärningar än våra bröder lamaniterna. Ni har krossat era ömma hustrurs hjärtan och förlorat era barns förtroende på grund av ert dåliga föredöme inför dem. Och deras hjärtans gråt uppstiger till Gud emot er. Och på grund av Guds ords stränghet, som kommer ned mot er, dog många hjärtan, genomborrade med djupa sår.

KAPITEL 3

De renhjärtade tar emot Guds behagliga ord — Lamaniternas rättfärdighet överträffar nephiternas — Jakob varnar för otukt, lösaktighet och all slags synd. Omkring 544–421 f Kr.

25a 1 Mos 49:22–26;
Amos 5:15; 2 Ne 3:5;
Alma 26:36.
HFS Lehi, Nephis far.
27a L&F 42:22; 49:16.

HFS Äktenskap,
gifta sig.
28a HFS Tukta, tuktan.
29a Eth 2:8–12.
30a Mal 2:15;

L&F 132:61–66.
33a HFS Sinnlig,
sinnlighet; Sexuell
omoral.
35a Jakob 3:5–7.

MEN se, jag, Jakob, vill tala till er som är renhjärtade. Vänd er till Gud med ståndaktigt sinne och be till honom med överflödande tro, så skall han trösta er i era bedrövelser, och han skall tala för er sak och sända ned rättvisa över dem som eftersträvar er undergång.

2 O alla ni som är renhjärtade, lyft upp era huvuden och ta emot Guds behagliga ord och mätta er med hans kärlek, ty det kan ni för evigt göra, om ert sinne är ^aståndaktigt.

3 Men ve, ve er som inte är renhjärtade, som denna dag är ^aorena inför Gud! Ty om ni inte omvänder er blir landet förbannat för er skull, och lamaniterna, som inte är lika orena som ni men ändå är ^bförbannade med en svår förbannelse, skall gissla er ända till er undergång.

4 Och tiden kommer med hast, om ni inte omvänder er, då de skall äga ert arveland, och Herren Gud skall ^aleda bort de rättfärdiga från er.

5 Se, lamaniterna, era bröder, som ni hatar för deras orenhets skull och för den förbannelse som har kommit över deras hud, är rättfärdigare än ni, ty de har inte ^aglömt Herrens befallning som gavs till vår far — att de skulle ha endast en hustru, och bihustrur skulle de inga ha, och det skulle inte bedrivas hor bland dem.

6 Och denna befallning vinnlägger de sig om att hålla. Tack vare deras lydnad till denna befallning kommer Herren Gud inte att förgöra dem utan kommer att vara ^abarmhärtig mot dem. Och en dag skall de bli ett välsignat folk.

7 Se, deras män ^aälskar sina hustrur, och deras hustrur älskar sina män, och deras män och deras hustrur älskar sina barn. Och deras otro och deras hat mot er beror på deras fäders ondska, så hur mycket bättre än de är då ni i er store Skapares ögon?

8 O, mina bröder, jag fruktar att såvida ni inte omvänder er från era synder kommer deras hud att vara vitare än er då ni med dem förs fram inför Guds tron.

9 Därför ger jag er en befallning, som är Guds ord, att inte längre smäda dem för deras mörka hudfärgs skull. Inte heller skall ni smäda dem för deras orenhets skull, utan ni skall komma ihåg er egen orenhet och komma ihåg att deras orenhet kom genom deras fäder.

10 Därför skall ni komma ihåg era ^abarn, hur ni har sårat deras hjärtan genom det föredöme ni har varit för dem. Och kom även ihåg att ni, på grund av er orenhet, kan leda era barn till undergång och att deras synder hopas på era huvuden på den yttersta dagen.

3 2a Alma 57:26–27.

3a HFS Orenhet,
orenlighet.

b 1 Ne 12:23.

4a Omni 1:5–7, 12–13.

5a Jakob 2:35.

6a 2 Ne 4:3, 6–7;

Hel 15:10–13.

7a HFS Familjen; Kärlek.

10a HFS Barn.

11 O, mina bröder, hörsamma mina ord. Väck era själsförmögenheter, skaka om er själva så att ni ^avaknar ur dödens slummer och lösgör er från ^bhelvetets kval så att ni inte blir ^cänglar åt djävulen för att kastas i den sjö av eld och svavel som är den andra ^ddöden.

12 Och nu talade jag, Jakob, mycket mer till Nephis folk och varnade dem för ^aotukt och ^blösaktighet och varje slag av synd och berättade för dem om dess hemska följder.

13 Och inte ens en hundradel av detta folks förehavanden, det som nu började bli talrikt, kan nedtecknas på ^a dessa plåtar. Men mycket om deras förehavanden är nedtecknat på de större plåtarna: deras krig och deras stridigheter och deras kungars regering.

14 De här plåtarna kallas Jakobs plåtar, och de gjordes av Nephis hand. Och nu slutar jag tala dessa ord.

KAPITEL 4

Alla profeterna tillbad Fadern i Kristi namn — Då Abraham frambar Isak som offer var detta en sinnebild för Gud och hans Enfödde — Människan bör förlika sig med Gud genom försoningen — Judarna kommer att förkasta grundstenen. Omkring 544–421 f Kr.

SE, nu hände det sig att jag, Jakob, hade undervisat mitt folk mycket genom ord (och jag kan endast skriva en liten del av mina ord på grund av svårigheten att rista in våra ord på plåtarna), och vi vet att det vi skriver på plåtarna måste stå kvar.

2 Men vad vi än skriver på något annat än plåtar måste förgås och försvinna. Men vi kan skriva några ord på plåtar som ger våra barn, och likaså våra älskade bröder, en viss kunskap om oss eller om deras fäder.

3 Nu gläds vi över detta, och vi arbetar flitigt med att rista in dessa ord på plåtar i hopp om att våra älskade bröder och våra barn skall ta emot dem med tacksamma hjärtan och noga läsa dem, så att de med glädje och inte med sorg eller med förakt får kunskap om sina första föräldrar.

4 Ty i denna avsikt har vi skrivit detta, så att de kan veta att vi ^akände till Kristus och att vi hoppades på hans härlighet många hundra år före hans ankomst. Och inte bara vi själva hoppades på hans härlighet utan även alla de heliga ^bprofeter som var före oss.

5 Se, de trodde på Kristus och ^atillbad Fadern i hans namn, och även vi tillber Fadern i hans namn. Och därför håller

11a Alma 5:6–9.

^b HFS Helvetet.

^c 2 Ne 9:8–9.

^d HFS Döden, den andliga.

12a HFS Otukt.

^b HFS Begär;

Ogudaktig,
ogudaktighet.

13a 1 Ne 19:1–4;

Jakob 1:1–4.

4 4a HFS Jesus Kristus.

^b Luk 24:25–27;

Jakob 7:11;

Mosiah 13:33–35;

L&F 20:26.

5a Mose 5:8.

vi ^bMoses lag, den ^cvänder våra själar till honom. Och därför helgar det oss till rättfärdighet, alldeles som Abraham räknades för rättfärdig i vildmarken då han lydde Guds befallning att offra sin son Isak, vilket är en sinnebild för Gud och hans ^aenfödde Son.

6 Därför utforskar vi profeterna, och vi har många uppenbarelser och ^aprofetians ande. Och med alla dessa ^bvittnen får vi ett hopp, och vår tro blir så orubblig att vi i sanning kan ^cbefalla i ^dJesu namn, och själva träden lyder oss, liksom bergen och havets vågor.

7 Ändå visar Herren Gud oss vår ^asvaghet för att vi skall kunna veta att det är genom hans nåd och stora nedlåtelse mot människobarnen som vi har förmåga att göra detta.

8 Se, stora och förunderliga är Herrens verk. Hur ^aoutgrundliga är inte hans ^bhemligheters djup, och det är omöjligt för människan att förstå alla hans vägar. Och ingen människa ^ckänner hans ^dvägar utan att de uppenbaras för henne. Bröder,

förakta därför inte Guds uppenbarelser.

9 Ty se, genom hans ^aords makt kom ^bmänniskan till jorden, den jord som skapades genom hans ords makt. Om Gud därför kunde tala så att jorden blev till och tala så att människan skapades, o, varför skulle han då inte kunna befälla ^cjorden, eller sina händers verk på dess yta, enligt sin vilja och sitt behag?

10 Bröder, försök därför inte ge Herren ^aråd, utan ta emot råd ur hans hand. Ty se, ni vet ju själva att han råder med ^bvisdom och med rättvisa och med stor barmhärtighet över alla sina verk.

11 Älskade bröder, förlika er därför med honom genom Kristi, hans ^aenfödde Sons, ^bförsoning, så kan ni få en ^cuppståndelse enligt den uppståndelsens kraft som är i Kristus och kan föras fram inför Gud som Kristi ^dförstlingsfrukter, eftersom ni har tro och har fått gott hopp om härlighet i honom innan han uppenbarar sig i köttet.

12 Men se, mina kära, förundras inte över att jag berättar detta för er. Ty varför inte ^atala

5b 2 Ne 25:24;
Jar 1:11;
Mosiah 13:27, 30;
Alma 25:15–16.
HFS Moses lag.
c Gal 3:24.
d 1 Mos 22:1–14;
Joh 3:16–18.
HFS Enfödde.
6a HFS Profetia,
profeterna.
b HFS Vittne,
vittnesmål.
c HFS Kraft, makt.

d Apg 3:6–16;
3 Ne 8:1.
7a Eth 12:27.
8a Rom 11:33–36.
b L&F 19:10; 76:114.
HFS Guds
hemligheter.
c 2 Kor 2:9–16;
Alma 26:21–22.
HFS Kunskap.
d Jes 55:8–9.
9a Morm 9:17;
Mose 1:32.
b HFS Skapa, skapelsen;

Människa, människor.
c Hel 12:8–17.
10a 2 Ne 9:28–29;
Alma 37:12, 37;
L&F 3:4, 13.
b HFS Allestädes
närvarande; Visdom.
11a Hebr 5:9.
b HFS Försona,
försoning.
c HFS Uppståndelse.
d Mosiah 15:21–23;
18:9; Alma 40:16–21.
12a 2 Ne 25:26.

om Kristi försoning och uppnå fullkomlig kunskap om honom, liksom kunskap om en uppståndelse och den tillkommande världen?

13 Se, mina bröder, låt den som profeterar profetera så att människor förstår. Ty "Anden säger sanningen och ljuger inte. Därför talar den om tingen som de verkligen ^bär och om tingen som de verkligen kommer att vara. Därför är dessa ting ^ctydligt uppenbarade för oss, till våra sjäalars frälsning. Men se, vi är inte ensamma vittnen om detta, ty Gud sade det även till forna profeter.

14 Men se, judarna var ett ^astyvnackat folk, och de ^bföraktade de tydliga orden och dödade profeterna och sökte efter sådant som de inte kunde förstå. På grund av sin ^cblindhet, en blindhet som kom av att de riktade sina blickar bortom målet, måste de falla. Ty Gud har tagit det som var tydligt ifrån dem och överlämnat till dem mycket som de ^ainte kan förstå, eftersom de önskade det. Och eftersom de önskade det har Gud gjort det, så att de kan snubbla.

15 Och nu leds jag, Jakob, av Anden att profetera, ty jag känner genom Andens maningar inom mig att eftersom judarna ^asnubblar kommer de

att ^bförkasta den ^csten på vilken de skulle kunna bygga och få en fast grundval.

16 Men se, enligt skrifterna skall denna ^asten bli den stora och den sista och den enda säkra ^bgrundval på vilken judarna kan bygga.

17 Och nu, mina kära, hur är det möjligt att dessa, efter att ha förkastat den säkra grundvalen, ^anågonsin skall kunna bygga på den så att den kan bli deras hörnsten?

18 Se, mina älskade bröder, jag skall avslöja denna hemlighet för er, om jag inte på något sätt rubbas i min ståndaktighet i Anden och snubblar på grund av min stora oro för er.

KAPITEL 5

Jakob citerar Zenos rörande allegorin om de odlade och de vilda olivträden — De utgör en avbild av Israel och icke-judarna — Israels förskingring och insamling antyds — Hänsyftningar på nephiterna och lamaniterna och hela Israels hus — Icke-judarna skall ympas in i Israel — Slutligen skall vingården bli nedbränd. Omkring 544–421 f Kr.

SE, mina bröder, kommer ni inte ihåg att ni har läst profeten ^aZenos ord som han talade till Israels hus och sade:

13a HFS Helige Anden,
den; Sanning.

b L&F 93:24.

c Alma 13:23.

14a Matt 23:37–38;

2 Ne 25:2.

b 2 Kor 11:3; 1 Ne 19:7;

2 Ne 33:2.

c Jes 44:18;

Rom 11:25.

d 2 Ne 25:1–2.

15a Jes 8:13–15;

2 Kor 1:23;

2 Ne 18:13–15.

b 1 Ne 10:11.

c HFS Hörnsten; Klippa.

16a Ps 118:22–23.

b Jes 28:16; Hel 5:12.

17a Matt 19:30;

L&F 29:30.

5 1a HFS Zenos.

2 Lyssna, o Israels hus, och hör orden från mig, en Herrens profet.

3 Ty se, så säger Herren: Jag skall likna dig, o "Israels hus, vid ett odlat ^bolivträd som en man tog och vårdade i sin ^cvingård. Och det växte och blev gammalt och började ^dmurkna.

4 Och det hände sig att vingårdens mästare gick ut och såg att hans olivträd började murkna. Och han sade: Jag skall beskära det och gräva omkring det och ge det näring så att det kanske kan skjuta skott med unga och späda grenar och inte förgås.

5 Och det hände sig att han beskar det och grävde omkring det och gav det näring enligt sitt ord.

6 Och det hände sig efter många dagar att några få unga och späda grenar började spira fram. Men se, dess topp började förgås.

7 Och det hände sig att vingårdens mästare såg detta, och han sade till sin tjänare: Det skulle smärta mig att förlora detta träd. Gå därför och ta grenarna från ett ^avilt olivträd och ta dem hit till mig. Och vi skall ta bort de stora grenar som håller på att vissna, och vi skall kasta dem i elden så att de brinner upp.

8 Och se, sade vingårdens Herre, jag tar bort många av dessa unga och späda grenar,

och jag ympar in dem var jag vill. Och det gör ingenting om så är att roten till detta träd förgås, ty jag kan bevara dess frukt för egen del. Därför skall jag ta dessa unga och späda grenar och ympa in dem var jag vill.

9 Ta grenarna från det vilda olivträdet och ympa in dem i ^ade andras ställe. Och dessa som jag har tagit bort skall jag kasta i elden och bränna dem så att de inte kan belamra marken i min vingård.

10 Och det hände sig att vingårdens Herres tjänare gjorde enligt vingårdens Herres ord och ympade in grenarna från det ^avilda olivträdet.

11 Och vingårdens Herre lät gräva omkring trädet och lät beskära det och gav det näring och sade till sin tjänare: Det skulle smärta mig att förlora detta träd. Därför har jag gjort detta, för att kanske kunna bevara dess rötter så att de inte förgås, så att jag kan bevara dem för egen del.

12 Gå därför och se efter trädet och ge det näring enligt mina ord.

13 Och dessa skall jag ^asätta i nedersta delen av min vingård, var jag vill, det rör inte dig. Och jag gör det för att kunna bevara trädets naturliga grenar för egen del, och även för att jag skall kunna lagra dess frukt för egen del till nästa årstid, ty det

3a Hes 36:8.

HFS Israel.

b Rom 11:17-24.

HFS Olivträd.

c L&F 101:44.

HFS Vingård, Herrens.

d HFS Avfall.

7a Rom 11:17, 24.

9a Rom 1:13.

10a HFS Icke-judar.

13a 1 Ne 10:12.

skulle smärta mig att förlora detta träd och dess frukt.

14 Och det hände sig att vingårdens Herre gick sin väg och gömde det odlade olivträdetets naturliga grenar i nedersta delen av vingården, några här och några där, efter sin vilja och sitt behag.

15 Och det hände sig att en lång tid gick, och vingårdens Herre sade till sin tjänare: Kom, låt oss gå ned i vingården så att vi kan arbeta i vingården.

16 Och det hände sig att vingårdens Herre och likaså tjänaren gick ned i vingården för att arbeta. Och det hände sig att tjänaren sade till sin mästare: Se hit. Se på trädet.

17 Och det hände sig att vingårdens Herre såg och betraktade det träd i vilket de vilda olivgrenarna hade ympats in. Och det hade skjutit upp och börjat bära "frukt. Och han såg att den var god. Och dess frukt liknade den naturliga frukten.

18 Och han sade till tjänaren: Se, grenarna från det vilda trädet har tagit upp fuktigheten från dess rot, så att dess rot har givit stor styrka, och på grund av rotens stora styrka har de vilda grenarna burit odlad frukt. Om vi nu inte hade ympat in dessa grenar skulle detta träd ha gått förlorat. Och se, nu skall jag lagra mycket frukt som detta träd har burit. Och dess frukt skall jag lagra för egen del till nästa årstid.

19 Och det hände sig att

vingårdens Herre sade till tjänaren: Kom, låt oss gå till den nedersta delen av vingården och se om inte också trädets naturliga grenar har burit mycket frukt, så att jag kan lagra av dess frukt för egen del till nästa årstid.

20 Och det hände sig att de gick dit mästaren hade gömt trädets naturliga grenar, och han sade till tjänaren: Se på dessa. Och han såg att den "första hade burit mycket frukt, och han såg även att den var god. Och han sade till tjänaren: Ta av dess frukt och lagra till nästa årstid så att jag kan bevara den för egen del. Ty se, sade han, så länge har jag nu givit den näring, och den har burit mycket frukt.

21 Och det hände sig att tjänaren sade till sin mästare: Varför kom du hit för att plantera detta träd eller denna gren av trädet? Ty se, det var ju den magraste fläcken i hela din vingård.

22 Och vingårdens Herre sade till honom: Ge inte mig råd! Jag visste att det var en mager jordfläck, varför jag sade till dig: Jag har givit den näring hela denna tid, och du ser att den har burit mycket frukt.

23 Och det hände sig att vingårdens Herre sade till sin tjänare: Se hit! Se, jag har även planterat ännu en gren av trädet, och du vet att denna jordfläck var magrare än den förra. Men se på trädet. Jag har hela denna tid givit det näring, och det har burit mycket frukt. Plocka den

därför och lagra den till nästa årstid så att jag kan bevara den för egen del.

24 Och det hände sig att vingårdens Herre återigen sade till sin tjänare: Se hit, och se ännu en ^agren som jag har planterat. Se, jag har även givit den näring, och den har burit frukt.

25 Och han sade till tjänaren: Se hit och se den sista. Se, den har jag planterat på en ^agod jordfläck, och jag har hela denna tid givit den näring, och endast en del av trädet har burit odlad frukt, och den ^bandra delen av trädet har burit vild frukt. Se, jag har givit detta träd näring på samma sätt som de andra.

26 Och det hände sig att vingårdens Herre sade till tjänaren: Ta bort de grenar som inte har burit god ^afrukt och kasta dem i elden.

27 Men se, tjänaren sade till honom: Låt oss beskära det och gräva omkring det och ge det näring ännu en tid, så att det kanske kan bära god frukt åt dig som du kan lagra till nästa årstid.

28 Och det hände sig att vingårdens Herre och vingårdens Herres tjänare gav näring åt all frukt i vingården.

29 Och det hände sig att lång tid hade förflutit, och vingårdens Herre sade till sin ^atjänare: Kom, låt oss gå ned i vingården, så att vi än en gång kan arbeta i

vingården. Ty se, ^btiden närmar sig och ^cslutet kommer snart, varför jag måste lagra frukt för egen del till nästa årstid.

30 Och det hände sig att vingårdens Herre och tjänaren gick ned i vingården. Och de kom till det träd vars naturliga grenar hade brutits av och där vilda grenar hade ympats in. Och se, trädet dignade av all ^aslags frukt.

31 Och det hände sig att vingårdens Herre smakade av frukten, av varje sort enligt dess antal, och vingårdens Herre sade: Se, hela denna tid har vi givit detta träd näring, och jag har för egen del lagrat mycket frukt till nästa årstid.

32 Men se, den här gången har det burit mycket frukt, och det finns ^aingen därav som är god. Och se, här finns all slags dålig frukt, och den är mig till ingen nytta, trots allt vårt arbete, och nu skulle det smärta mig att förlora detta träd.

33 Och vingårdens Herre sade till tjänaren: Vad skall vi göra med trädet så att jag återigen kan bevara god frukt från det för egen del?

34 Och tjänaren sade till sin mästare: Se, eftersom du ympade in grenarna från det vilda olivträdet har de givit näring åt rötterna så att de lever och inte har förgåtts, varför du ser att de ännu är friska.

24a Hes 17:22–24;
Alma 16:17;
3 Ne 15:21–24.

25a 1 Ne 2:20.
^b 3 Ne 10:12–13.

26a Matt 7:15–20;

Alma 5:36;
L&F 97:7.

29a L&F 101:55; 103:21.

^b HFS Sista dagarna,

sista tiden.

^c 2 Ne 30:10;

Jakob 6:2.

30a HFS Avfall.

32a JS—H 1:19.

35 Och det hände sig att vingårdens Herre sade till sin tjänare: Trädet är mig till ingen nytta, och dess rötter är mig till ingen nytta så länge det bär dålig frukt.

36 Trots det vet jag att rötterna är friska, och i min egen avsikt har jag bevarat dem. Och tack vare sin stora styrka har de hittills burit god frukt genom de vilda grenarna.

37 Men se, de vilda grenarna har vuxit och har tagit överhanden över trädets rötter, och eftersom de vilda grenarna har tagit överhanden över dess rötter har det burit mycket dålig frukt. Och eftersom det har burit så mycket dålig frukt ser du att det börjar förgås, och det kommer snart att vara moget att kastas i elden såvida vi inte gör något för att bevara det.

38 Och det hände sig att vingårdens Herre sade till sin tjänare: Låt oss gå ned till de nedersta delarna av vingården och se om även de naturliga grenarna har burit dålig frukt.

39 Och det hände sig att de gick ned till de nedersta delarna av vingården. Och det hände sig att de såg att även frukten på de naturliga grenarna hade fördärvats. Ja, den första och den andra och likaså den sista, och alla hade de blivit fördärvade.

40 Och den vilda frukten på den sista hade tagit överhanden över den del av trädet som bar

god frukt, så att grenen hade vissnat och dött.

41 Och det hände sig att vingårdens Herre grät och sade till tjänaren: "Vad kunde jag ha gjort mer för min vingård?"

42 Se, jag visste att all frukt i vingården utom denna hade blivit fördärvad. Och nu har dessa som en gång bar god frukt också blivit fördärvade. Och nu duger alla träden i min vingård till inget annat än att huggas ned och kastas i elden.

43 Och se detta sista, vars gren har vissnat, planterade jag på en god jordfläck, ja, på den plats som jag ansåg bättre än alla andra delar av marken i min vingård.

44 Och du såg att jag också högg bort det som belamrade denna jordfläck, så att jag kunde plantera detta träd där i stället.

45 Och du såg att en del därav bar god frukt och en del därav bar vild frukt. Och eftersom jag inte tog av dess grenar och kastade dem i elden, se, därför har de tagit överhanden över den goda grenen så att den har vissnat.

46 Och se, trots all den omsorg vi ägnat min vingård har träden i den blivit fördärvade så att de inte bär någon god frukt. Och dessa hade jag hoppats kunna bevara och lagra frukten från dem för egen del till nästa årtid. Men se, de har blivit lika det vilda olivträdet, och de duger inte till något annat utom till

37a L&F 45:28–30.

39a Jakob 5:20, 23, 25.

40a Morm 6:6–18.

41a 2 Ne 26:24.

43a 2 Ne 1:5.

44a Eth 13:20–21.

att "huggas ned och kastas i elden, och det skulle smärta mig att förlora dem.

47 Men vad kunde jag mer ha gjort i min vingård? Har jag hållit tillbaka min hand och inte givit den näring? Nej, jag har givit den näring och jag har grävt omkring den och jag har beskurit den och jag har gödslat den. Och jag har "sträckt ut min hand nästan hela dagen lång, och ^bslutet närmar sig. Och det skulle smärta mig att hugga ned alla träden i min vingård och kasta dem i elden för att brännas upp. Vem är det som har fördärvat min vingård?

48 Och det hände sig att tjänaren sade till sin mästare: Beror det inte på trädens höjd i vingården — har inte grenarna tagit överhanden över de friska rötterna? Och eftersom grenarna har tagit överhanden över rötterna, se, de växte snabbare än rötterna orkade och tog själva all kraft. Se, jag säger, är inte detta orsaken till att träden i din vingård har blivit fördärvade?

49 Och det hände sig att vingårdens Herre sade till tjänaren: Låt oss gå och hugga ned träden i vingården och kasta dem i elden, så att de inte belamrar marken i min vingård, ty jag har gjort allt. Vad mer kunde jag ha gjort för min vingård?

50 Men se, tjänaren sade till vingårdens Herre: Skona den "ännu en liten tid.

51 Och Herren sade: Ja, jag

skall skona den ännu en tid, ty det skulle smärta mig att förlora träden i min vingård.

52 Låt oss därför ta några av "grenarna från dessa som jag har planterat i nedersta delen av min vingård, och låt oss ympa in dem på det träd som de kommer från. Och låt oss från trädet ta bort de grenar som har den beskaste frukten och ympa in trädets naturliga grenar i deras ställe.

53 Och detta skall jag göra för att trädet inte skall förgås, så att jag i min egen avsikt kanske kan bevara dess rötter åt mig själv.

54 Och se, rötterna till de naturliga grenarna från trädet, vilka jag planterade där jag ville, lever fortfarande. Och för att i min egen avsikt kunna bevara även dem skall jag ta av grenarna från detta träd, och jag skall "ympa in dem på dem. Ja, jag skall på dem ympa in grenarna från deras moderträd så att jag kan bevara även rötterna för egen del, så att de, när de har blivit tillräckligt starka, kanske kan bära god frukt åt mig, och jag kan fortsätta att få glädje av frukten i min vingård.

55 Och det hände sig att de tog grenarna från det naturliga trädet, som hade blivit vilt, och ympade in dem på de naturliga träden, som också hade blivit vilda.

56 Och de tog också grenar från de naturliga träden, som

46a 3 Ne 27:11.
47a 2 Ne 28:32;
Jakob 6:4.

b HFS Världen —
Världens ände.
50a Jakob 5:27.

52a HFS Israel — Israels
insamling.
54a 1 Ne 15:12–16.

hade blivit vilda, och ympade in dem på moderträdet.

57 Och vingårdens Herre sade till tjänaren: Ta inte bort de vilda grenarna från träden, utom dem som är de allra beskaste. Och på dem skall du ympa så som jag sagt.

58 Och vi skall återigen ge näring åt träden i vingården, och vi skall beskära dess grenar. Och vi skall från träden ta de grenar som har mognat och som måste förgås och kasta dem i elden.

59 Och detta gör jag för att deras rötter måhända skall kunna bli starka genom att de är friska, och genom att grenarna byts ut så att de goda kan ta överhanden över de dåliga.

60 Och eftersom jag har bevarat de naturliga grenarna och deras rötter, och då jag åter har ympat in de naturliga grenarna på deras moderträd och har bevarat moderträdets rötter så att träden i min vingård kanske åter kan bära god "frukt, och så att jag åter kan få glädje av frukten i min vingård och så att jag kanske kan få fröjda mig mycket över att jag har bevarat den första fruktens rötter och grenar —

61 gå därför till verket och kalla "tjänare, så att vi kan ^barbeta flitigt med all vår kraft i vingården, och så att vi kan bereda vägen, så att jag återigen kan få fram den naturliga frukten, den naturliga frukt som är

god och dyrbarare än någon annan frukt.

62 Låt oss därför gå till verket och arbeta av all vår kraft denna sista gång, ty se, slutet närmar sig och det är nu sista gången som jag skall beskära min vingård.

63 Ympa in grenarna. Börja med de "sista så att de kan bli de första, och så att de första kan bli de sista, och gräv omkring träden, både gamla och unga, de första och de sista, och de sista och de första, så att alla ännu en gång kan få näring, för sista gången.

64 Gräv alltså omkring dem och beskär dem och gödsla dem ännu en gång, för sista gången, ty slutet närmar sig. Och om så är att dessa sista ympkvistar växer och bär den naturliga frukten, då skall ni bereda vägen för dem så att de kan växa.

65 Och när de börjar växa skall ni rensa bort de grenar som bär besk frukt, i förhållande till de goda grenarnas styrka och storlek. Och ni skall inte "rensa bort alla de dåliga på en gång, för att inte deras rötter skall bli för starka för ympkvistarna så att ympkvistarna förgås och jag förlorar träden i min vingård.

66 Ty det skulle smärta mig att förlora träden i min vingård. Därför skall ni rensa bort de dåliga allteftersom de goda tillväxer, så att roten och kronan blir likvärdiga i styrka till dess de goda tar överhanden över de

60a Jes 27:6.

61a Jakob 6:2; L&F 24:19.

b L&F 39:11, 13, 17.

63a 1 Ne 13:42;

Eth 13:10–12.

65a L&F 86:6–7.

dåliga och de dåliga huggs ned och kastas i elden, så att de inte belamrar marken i min vingård. Och på så sätt skall jag röja undan de dåliga från min vingård.

67 Och det naturliga trädets grenar skall jag åter ympa in på det naturliga trädet.

68 Och det naturliga trädets grenar skall jag ympa in på trädets naturliga grenar. Och på så sätt för jag dem åter samman så att de bär den naturliga frukten, och de skall bli ett.

69 Och de dåliga skall ^akastas bort, ja, ut ur hela min vingård. Ty se, endast för den här gången skall jag beskära min vingård.

70 Och det hände sig att vingårdens Herre sände sin ^atjänare. Och tjänaren gick och gjorde som Herren hade befallt honom och tog med sig andra tjänare, och de var ^bfå.

71 Och vingårdens Herre sade till dem: Gå till verket och ^aarbeta i vingården av all er kraft. Ty se, detta är ^bsista gången som jag skall vårda min vingård. Ty slutet är nära och nästa årstid kommer med hast. Och om ni arbetar av all er kraft med mig skall ni få ^cglädje av den frukt som jag skall lagra för egen del inför den tid som snart kommer.

72 Och det hände sig att tjänarna gick och arbetade av all sin kraft. Och även vingårdens Herre arbetade med dem, och de lydde vingårdens Herres befallningar i allt.

73 Och det började åter finnas naturlig frukt i vingården. Och de naturliga grenarna började växa och frodas utomordentligt, och de vilda grenarna började brytas av och kastas bort. Och man höll roten och kronan lika, enligt vars och ens styrka.

74 Och så arbetade de med all iver enligt vingårdens Herres befallningar, ända till dess de dåliga kastats ut ur vingården och Herren hade bevarat åt sig själv de naturliga träden så att träden åter bar naturlig frukt. Och de blev som ^aett, och frukterna var likvärdiga. Och vingårdens Herre hade åt sig bevarat den naturliga frukten som från början var för honom den dyrbaraste.

75 Och det hände sig att när vingårdens Herre såg att hans frukt var god och att hans vingård inte längre var fördärvad, kallade han fram sina tjänare och sade till dem: Se, för sista gången har vi nu vårdat min vingård, och ni ser att jag har handlat enligt min egen vilja. Jag har bevarat den naturliga frukten som är god, alldeles som den var i början. Och ^avälsignade är ni, ty eftersom ni har varit flitiga att arbeta med mig i min vingård och har lytt mina befallningar och har åter givit mig den ^bnaturliga frukten, så att min vingård inte längre är fördärvad, och de dåliga har kastats bort, skall ni med mig

69a 1 Ne 22:15-17, 23;
2 Ne 30:9-10.

70a L&F 101:55; 103:21.
b 1 Ne 14:12.

71a Matt 21:28;
Jakob 6:2-3;

L&F 33:3-4.
b L&F 39:17; 43:28-30.

c L&F 18:10-16.

74a L&F 38:27.

75a 1 Ne 13:37.

b HFS Israel.

glädjas över frukten från min vingård.

76 Ty se, under "lång tid skall jag lagra frukten från min vingård för egen del inför nästa årstid som kommer med hast. Och för sista gången har jag vårdat min vingård och beskurit den och grävt omkring den och gödslat den. Därför skall jag för egen del lagra av frukten under lång tid, enligt det som jag har talat.

77 Och när tiden kommer då dålig frukt återigen kommer in i min vingård skall jag låta den goda och den dåliga samlas ihop. Och den goda skall jag bevara för egen del och den dåliga skall jag kasta bort till dess egen plats. Och sedan kommer "nästa årstid och slutet, och min vingård skall jag låta ^bbränna upp med eld.

KAPITEL 6

Herren skall återinsamla Israel i de sista dagarna — Världen skall brännas upp med eld — Människorna måste följa Kristus för att undgå sjön av eld och svavel. Omkring 544–421 f Kr.

OCH se, mina bröder, eftersom jag sade till er att jag skulle profetera, se, detta är min profetia:

De ting som denne profet "Zenos talade om Israels hus, då han liknade dem vid ett odlat olivträd, måste förvisso ske.

2 Och dagen då han åter, för andra gången, skall sträcka ut sin hand för att "återvinna sitt folk är dagen, ja, den sista tiden, då ^bHerrrens tjänare skall gå ut i hans ^ckraft för att ^avårda och beskära hans ^evingård. Och där-efter kommer ^fslutet snart.

3 Och hur välsignade är inte de som arbetat flitigt i hans vingård! Och hur förbannade är inte de som skall drivas ut till sin egen plats! Och världen skall "brännas upp med eld.

4 Och hur barmhärtig är inte vår Gud mot oss, ty han kommer ihåg "Israels hus, såväl rötter som grenar. Och han sträcker ut sina ^bhänder mot dem hela dagen lång. Och de är ett ^cstyvnackat och ett motsträvt folk. Men alla som inte förhärda sitt hjärta skall bli frälsta i Guds rike.

5 Därför, mina älskade bröder, vädjar jag till er med allvarliga ord att omvända er och komma med helhjärtat uppsåt och "hålla er till Gud som han håller sig till er. Och förhärda inte era hjärtan medan hans barmhärtighets ^barmar är utsträckta mot er i dagens ljus.

76a 1 Ne 22:24–26.
HFS Tusenårsriket.

77a Upp 20:2–10;
L&F 29:22–24;
43:29–33; 88:110–116.
^b HFS Världen —
Världens ände.

6 1a Jakob 5:1.
2a 1 Ne 22:10–12;

L&F 110:11.
HFS Evangeliets
återställelse.
^b Jakob 5:61.
^c 1 Ne 14:14.
^d Jakob 5:71.
^e HFS Vingård, Herrrens.
^f 2 Ne 30:10.
3a 2 Ne 27:2;

Jakob 5:77;
3 Ne 25:1.
4a 2 Sam 7:24.
^b Jakob 5:47.
^c Mosiah 13:29.
5a HFS Enighet.
^b Alma 5:33–34;
3 Ne 9:14.

6 Ja, förhärda inte era hjärtan om ni hör hans röst i dag, ty varför skulle ni vilja "dö?"

7 Ty se: Vill ni, efter att hela dagen lång ha fått näring genom Guds goda ord, bära dålig frukt så att ni måste "huggas ned och kastas i elden?"

8 Se, vill ni förkasta dessa ord? Vill ni förkasta profeternas ord, och vill ni förkasta alla de ord som har talats om Kristus, efter det att så många har talat om honom, och förneka Kristi goda ord och Guds makt och den "Helige Andens gåva och förkväva den Helige Anden och håna den stora återlösningens plan som har beretts för er?"

9 Vet ni inte att om ni gör detta, så kommer den återlösningens och uppståndelsens kraft som är i Kristus att låta er stå fram med skam och hemsk "skuldkänsla inför Guds ^bdomarskrank?"

10 Och enligt "rättvisans kraft, ty rättvisan kan inte förnekas, måste ni gå bort till den ^bsjö av eld och svavel vars lågor är outsläckliga och vars rök stiger uppåt i evigheters evighet, den sjö av eld och svavel som är ^coändlig ^dpina.

11 O, mina älskade bröder, omvänd er då och gå in genom den "trånga porten, och fortsätt på den väg som är smal, till dess ni uppnår evigt liv.

12 O, var "visa. Vad mera kan jag säga?"

13 Till sist bjuder jag er farväl till dess vi möts igen inför Guds behagliga skrank, det skrank som fyller de ogudaktiga med "hemsk bävan och fruktan. Amen.

KAPITEL 7

Sherem förnekar Kristus, tvistar med Jakob, kräver ett tecken och blir slagen av Gud — Alla profeterna har talat om Kristus och hans försoning — Nephiterna levde och dog som vandringsmän, födda under prövningar och hatade av lamaniterna. Omkring 544–421 f Kr.

OCH nu hände det sig sedan några år förflutit att det kom en man bland Nephis folk vars namn var Sherem.

2 Och det hände sig att han började predika bland folket och förkunna för dem att det inte skulle komma någon Kristus. Och han predikade mycket som var smickrande för folket, och det gjorde han för att han skulle kunna kullkasta Kristi lära.

3 Och han arbetade flitigt för att han skulle kunna förleda folkets hjärtan varför han lyckades förleda många hjärtan. Och då han visste att jag, Jakob, hade tro på Kristus som skulle komma sökte han efter många tillfällen att få träffa mig.

6a Hes 18:21–23.

7a Alma 5:51–52;
3 Ne 27:11–12.

8a HFS Helige Andens gåva, den.

9a Mosiah 15:26.

HFS Skuld, skyldig.

b HFS Domen, den yttersta.

10a HFS Rättvisa.

b 2 Ne 28:23.

HFS Helvetet.

c L&F 19:10–12.

d HFS Fördoma, fördomelse.

11a 2 Ne 9:41.

12a Morm 9:28.

13a Alma 40:14.

4 Och han var så lärd att han hade fullkomlig kunskap om folkets språk. Därför kunde han smickra mycket och tala mycket kraftfullt, med djävulens makt.

5 Och han hoppades kunna rubba min tro, trots de många "uppenbarelserna och allt jag hade sett rörande detta. Ty jag hade verkligen sett änglar, och de hade betjänat mig. Och jag hade även tid efter annan hört Herrens röst tala till mig med hörbara ord varför jag inte kunde rubbas.

6 Och det hände sig att han kom till mig, och på detta sätt talade han till mig och sade: Broder Jakob, jag har länge sökt många tillfällen att få tala med dig, ty jag har hört, och vet också, att du ofta går omkring och predikar det du kallar evangeliet, eller Kristi lära.

7 Och du har förlett en stor del av detta folk så att de förvränger Guds rätta väg och "inte håller Moses lag, som är den rätta vägen, och förvandlar Moses lag till tillbedjan av en varelse som du säger skall komma om många hundra år. Men se, jag, Sherem, förkunnar för dig att detta är hädelse, ty ingen människa vet något om sådant, ty hon kan ^binte förutsäga det som skall komma. Och på det sättet tvistade Sherem med mig.

8 Men se, Herren Gud utgöt

sin "Ande i min själ så att jag bringade honom på skam i allt han sade.

9 Och jag sade till honom: Förnekar du den Kristus som skall komma? Och han sade: Om det skulle finnas en Kristus, skulle jag inte förneka honom, men jag vet att det inte finns någon Kristus, inte heller har det funnits någon, inte heller kommer det någonsin att finnas någon.

10 Och jag sade till honom: Tror du på skrifterna? Och han sade: Ja.

11 Och jag sade till honom: Då förstår du dem inte, ty de vittnar i sanning om Kristus. Se, jag säger dig att ingen av profeterna har skrivit eller "profeterat utan att de har talat om denne Kristus.

12 Och detta är inte allt — det har uppenbarats för mig, för jag har hört och sett, och det har även uppenbarats för mig genom den Helige Andens "kraft varför jag vet att om ingen försoning skulle ske, skulle hela människosläktet gå ^bförlorat.

13 Och det hände sig att han sade till mig: Visa mig ett "tecken genom denna den Helige Andens kraft som du vet så mycket om.

14 Och jag sade till honom: Vem är jag att jag skulle fresta

7 5a 2 Ne 11:3;
Jakob 2:11.

7a Jakob 4:5.
b Alma 30:13.

8a HFS Inspiration,
inspirera.

11a Upp 19:10;

1 Ne 10:5;
Jakob 4:4;
Mosiah 13:33–35;
L&F 20:26.

HFS Jesus Kristus.
12a HFS Gud, Gudomen —
Gud den Helige

Anden; Helige
Anden, den.

b 2 Ne 2:21.
13a Matt 16:1–4;
Alma 30:43–60.
HFS Tecken.

Gud att visa dig ett tecken på det som du vet är "sant? Ändå förnekar du det eftersom du är av ^bdjävulen. Dock, ske inte min vilja, men om Gud slår dig så låt det för dig bli ett tecken på att han har makt, både i himlen och på jorden, och även på att Kristus skall komma. Och ske din vilja, o Herre, och inte min.

15 Och det hände sig att när jag, Jakob, hade sagt dessa ord, kom Herrens kraft över honom så att han föll till marken. Och det hände sig att han vårdades under många dagar.

16 Och det hände sig att han sade till folket: Kom samman i morgon, för jag skall dö, varför jag önskar tala till folket innan jag dör.

17 Och det hände sig nästa dag att mängden samlades. Och han talade tydligt till dem och tog tillbaka det som han hade lärt dem, och han erkände Kristus och den Helige Andens kraft och änglars betjäning.

18 Och han talade tydligt till dem om hur han hade blivit "bedragen av ^bdjävulens makt. Och han talade om helvetet och om evigheten och om evigt straff.

19 Och han sade: Jag är rädd för att jag har begått den "oförlåtliga synden, ty jag har ljugit för Gud. Ty jag förnekade Kristus och sade att jag trodde på skrifterna, och de vittnar i

sanning om honom. Och eftersom jag på så sätt har ljugit för Gud fruktar jag storligen att mitt tillstånd blir ^bhemskt, men jag bekänner för Gud.

20 Och det hände sig att när han hade sagt dessa ord kunde han inte säga mer, och han "gav upp andan.

21 Och när mängden hade bevittnat att han talade detta just då han skulle ge upp andan blev de mycket förvånade, ja, till den grad att Guds kraft kom ned över dem och de "överväldigades så att de föll till marken.

22 Nu gladde detta mig, Jakob, ty jag hade bett min Fader i himlen om detta, och han hade hört mitt rop och besvarat min bön.

23 Och det hände sig att frid och Guds kärlek på nytt återställdes bland folket. Och de "utforskade skrifterna och hörsammade inte längre denne ogudaktige mans ord.

24 Och det hände sig att man tänkte ut många olika sätt att "vinna tillbaka lamaniterna och återföra dem till kunskapen om sanningen. Men allt var ^bförgäves, ty de njöt av "krig och ^dblodsutgjutelse, och de hyste ett evigt "hat mot oss, sina bröder. Och de försökte ständigt förgöra oss med sina vapens makt.

25 Därför befäste sig Nephis

14a Alma 30:41–42.

b Alma 30:53.

18a Alma 30:53.

HFS Bedra, bedrägeri.

b HFS Djävulen.

19a HFS Oförlätlig synd.

b Mosiah 15:26.

20a Jer 28:15–17.

21a Alma 19:6.

23a Alma 17:2.

24a Enos 1:20.

b Enos 1:14.

c Mosiah 10:11–18.

d Jar 1:6;

Alma 26:23–25.

e 2 Ne 5:1–3;

Mosiah 28:2.

folk mot dem med sina vapen och med all sin förmåga i förtröstan på sin frälsnings Gud och ^aklippa, varför de fortsatte att segra över sina fiender.

26 Och det hände sig att jag, Jakob, började bli gammal. Och eftersom detta folks uppteckningar förs på Nephis ^aandra plåtar, avslutar jag denna uppteckning med att förkunna att jag har skrivit efter bästa förstånd och med att säga att tiden rann bort för oss, och även våra ^bliv rann bort som en dröm för oss eftersom vi är ett ensamt och allvarligt folk, vandringsmän, utdrivna från Jerusalem, födda under prövningar i en

vildmark och hatade av våra bröder, vilket orsakat krig och stridigheter, varför vi levte ut våra dagar i sorg.

27 Och jag, Jakob, insåg att jag snart måste gå ned i min grav varför jag sade till min son ^aEnos: Ta dessa plåtar. Och jag berättade för honom vad min bror Nephi hade ^bbefallt mig, och han lovade att lyda befallningarna. Och jag avslutar mina uppteckningar på dessa plåtar, vilka uppteckningar har varit kortfattade. Och läsaren bjuder jag farväl i förhoppningen att många av mina bröder kommer att läsa mina ord. Bröder, farväl.

ENOS BOK

Enos ber med stor kraft och får förlåtelse för sina synder — Herrens röst kommer till hans sinne och lovar frälsning för lamaniterna i framtiden — Nephiterna försökte vinna tillbaka lamaniterna — Enos gläds i sin Återlösare. Omkring 420 f Kr.

SE, det hände sig att jag, ^aEnos, visste att min far var ^ben rättfärdig man, ty han ^cundervisade mig om sitt språk och även i Herrens ^dfostran och

förmaning — och välsignat vare min Guds namn för detta.

2 Och jag skall berätta för er om den ^akamp jag hade inför Gud innan jag fick ^bförlåtelse för mina synder.

3 Se, jag gick för att jaga vilda djur i skogarna, och de ord jag ofta hade hört min far tala om evigt liv och de heligas ^aglädje ^bsjönk in djupt i mitt hjärta.

4 Och min själ ^ahungrade, och jag ^bföll på knä inför min Skapare och ropade till honom

25a HFS Klippa.
26a 1 Ne 19:1–6;
Jar 1:14–15.
HFS Plåtar.
^b Jak 4:14.
27a Enos 1:1.
^b Jakob 1:1–4.
[ENOS]

1 1a HFS Enos, Jakobs son.
^b 2 Ne 2:2–4.
^c 1 Ne 1:1–2.
^d Ef 6:4.
2a 1 Mos 32:24–32;
Alma 8:10.
HFS Omvända sig,
omvändelse.

^b HFS Syndernas
förlåtelse.
3a HFS Glädje.
^b 1 Ne 10:17–19;
Alma 36:17–21.
4a 2 Ne 9:51;
3 Ne 12:6.
^b HFS Vördnad.

i mäktig ^cbön och vädjan för min egen själ. Och hela dagen lång ropade jag till honom, ja, och när kvällen kom höjde jag fortfarande min röst så högt att den nådde himlarna.

5 Och det kom en ^aröst till mig som sade: Enos, dina synder är dig förlåtna, och du skall bli välsignad.

6 Och jag, Enos, visste att Gud inte kunde ljuga, varför min skuld var utplånad.

7 Och jag sade: Herre, hur kan det ske?

8 Och han sade till mig: Tack vare din ^atro på Kristus som du aldrig förut har hört eller sett. Och många år skall förflyta innan han uppenbarar sig i köttet. Stå därför upp, din tro har ^bhelat dig.

9 Nu hände det sig att när jag hört dessa ord började jag känna en ^aönskan om mina bröder nephiternas välfärd. Därför ^butgöt jag hela min själ inför Gud för dem.

10 Och medan jag så kämpade i anden, se, då kom Herrens röst återigen till mitt ^asinne och sade: Jag skall löna dina bröder efter hur noggrant de håller mina bud. Jag har ^bgivit dem detta land, och det är ett heligt land, och jag ^cförbannar det inte utom på grund av ondska. Därför

skall jag löna dina bröder så som jag har sagt, och deras överträdelser skall jag med sorg låta komma över deras egna huvuden.

11 Och sedan jag, Enos, hört dessa ord blev min tro på Herren alltmer orubblig. Och jag bad till honom under mången lång kamp för mina bröder lamaniterna.

12 Och det hände sig att Herren, sedan jag ^abett och kämpat med all iver, sade till mig: Jag skall ge dig enligt dina ^bönskningar för din tros skull.

13 Och se, detta var den önskan jag önskade av honom: Om så skulle ske att mitt folk, nephiterna, skulle falla i överträdelse och på något sätt ^aförgöras och lamaniterna inte skulle bli förgjorda, att Herren Gud då ^bbevarar en uppteckning om mitt folk, nephiterna, även om det sker genom hans heliga arms makt, så att den någon gång i framtiden kan ^cföras fram till lamaniterna så att de kanske kan ^dledas till frälsning.

14 Ty för närvarande kämpade vi ^aförgäves med att återföra dem till den sanna tron. Och de svor i sin vrede att de, om det var möjligt, skulle ^bförgöra både våra uppteckningar och oss och även alla våra fäders traditioner.

15 Eftersom jag visste att

4c HFS Bön.

5a HFS Uppenbarelse.

8a Eth 3:12–13.

HFS Tro.

b Matt 9:22.

9a 1 Ne 8:12; Alma 36:24.

b 2 Ne 33:3;

Morm ord 1:8;

Alma 34:26–27.

10a HFS Inspiration,
inspirera; Sinne.

b 1 Ne 2:20.

c Eth 2:7–12.

12a Morm 5:21; 9:36.

b Ps 37:4; 1 Ne 7:12;

Hel 10:5.

13a Morm 6:1, 6.

b Morm ord 1:6–11;

Alma 37:2.

c Alma 37:19;

Eth 12:22; L&F 3:18.

d Alma 9:17.

14a Jakob 7:24.

b Morm 6:6.

Herren Gud kunde "bevara våra uppteckningar ropade jag ständigt till honom, ty han hade sagt till mig: Vad du än i Kristi namn ber om i tro, med tro på att du skall få det, det skall du få.

16 Och jag hade tro, och jag ropade till Gud att han skulle "bevara ^buppteckningarna, och han slöt förbund med mig att han skulle "föra fram dem till lamaniterna i sin egen rätta tid.

17 Och jag, Enos, visste att det skulle ske enligt det förbund han hade slutit, varför min själ var lugn.

18 Och Herren sade till mig: Även dina fäder har begärt detta av mig, och det skall ske dem enligt deras tro, ty deras tro var lik din.

19 Och nu hände det sig att jag, Enos, gick ut bland Nephis folk och profeterade om det som skulle komma och vittnade om det som jag hade hört och sett.

20 Och jag vittnar om att Nephis folk flitigt försökte återföra lamaniterna till den sanna tron på Gud. Men vårt "arbete var förgäves. Deras hat var orubbligt, och de leddes av sin onda natur så att de blev vilda och grymma och ett ^bblodtörstigt folk, fulla av "avgudadyrkan och orenhet, som livnärde sig på rovdjur, bodde i tält och vandrade omkring i vildmarken med en kort skinngördel fäst om sina

höfter och med sina huvuden rakade. Och de var skickliga med "båge och med kroksabel och yxa. Och många av dem åt inget utom rått kött, och de försökte ständigt förgöra oss.

21 Och det hände sig att Nephis folk brukade jorden och "odlade all slags säd och frukt och hade hjordar och flockar av all slags boskap, och getter och vildgetter och även många hästar.

22 Och det fanns en stor mängd "profeter bland oss. Och folket var ett ^bstyvnickat folk som hade svårt att förstå.

23 Och det fanns inget annat än mycket "stränghet, ^bpredikande och profeterande om krig och stridigheter och förgörelse och ständiga "påminnelser om döden och evighetens varaktighet och Guds straffdomar och makt och allt detta som en "ständig väckelse för att bevara dem i Herrens fruktan. Jag säger att det fanns inget annat än detta och utomordentligt tydliga ordalag som kunde avhålla dem från att snabbt sjunka ned i fördärvet. Och på detta sätt skriver jag om dem.

24 Och jag såg krig mellan nephiterna och lamaniterna under min levnads lopp.

25 Och det hände sig att jag började bli gammal, och ett-hundrasjuttio och nio år hade

15a HFS Skrifterna —
Skrifter skall bevaras.

16a 3 Ne 5:13–15;
L&F 3:19–20;
10:46–50.

^b HFS Mormons bok.
^c 2 Ne 27:6.

20a Moro 9:6.

^b Jar 1:6.

^c Mosiah 9:12.

HFS Avgudadyrkan.

^d Mosiah 10:8.

21a Mosiah 9:9.

22a Morm ord 1:16–18.

^b Jar 1:3.

23a 1 Ne 16:2;

2 Ne 33:5.

^b HFS Predika.

^c Hel 12:3.

^d Jar 1:12;

Alma 31:5.

förflutit sedan den tid då vår far, Lehi, ^alämnade Jerusalem.

26 Och jag insåg att jag snart måste gå ned i min grav, sedan jag blivit påverkad av Guds makt att predika och profetera för detta folk och förkunna ordet enligt den sanning som är i Kristus. Och jag har förkunnat det i alla mina dagar och har fröjdat mig mer däri än i det som hör världen till.

27 Och jag går snart till min ^aviloplats, som är hos min Återlösare, ty jag vet att hos honom får jag vila. Och jag fröjdar mig över den dag när mitt ^bdödliga skall ikläda sig ^codödlighet och skall stå inför honom. Då skall jag se hans ansikte med välbehag, och han skall säga till mig: Kom till mig, du välsignade, det finns en plats beredd åt dig i min Faders ^dboningar. Amen.

JAROMS BOK

Nephiterna håller Moses lag, ser fram mot Kristi ankomst och har framgång i landet — Många profeter arbetar med att hålla folket på sanningens väg. Omkring 399–361 f Kr.

SE, nu skriver jag, Jarom, några ord enligt befallningen från min far, Enos, så att våra ^asläktuppteckningar kan bevaras.

2 Och eftersom ^a dessa plåtar är ^bsmå, och då detta ^cskrivits i avsikt att vara till nytta för våra bröder ^dlamaniterna, är det nödvändigt att jag skriver kortfattat. Men jag skall inte skriva vare sig om mitt profeterande eller om mina uppenbarelser. Ty vad

kunde jag skriva utöver det som mina fäder har skrivit? Ja, har inte de uppenbarat frälsningsplanen? Jag säger er: Jo, och detta räcker för mig.

3 Se, det behöver göras mycket bland detta folk på grund av deras hjärtans hårdhet och deras örons dövhet och deras sinnens blindhet och deras nackars ^astyvhet. Ändå är Gud ytterst barmhärtig mot dem och har ännu inte ^butplånat dem från landets yta.

4 Och det finns många bland oss som får många ^auppenbarelser, ty de är inte alla styvnackade. Och alla som inte är styvnackade utan har tro får ^bumgå med den Helige Anden

25a 1 Ne 2:2–4.

27a HFS Vila.

b HFS Dödlig, dödligheten.

c HFS Odödlig, odödlighet.

d Joh 14:2–3; Eth 12:32–34;

L&F 72:4; 98:18.

[JAROM]

1 1a 1 Ne 3:12; 5:14.

2a Jakob 3:14;

Omni 1:1.

b 1 Ne 6:1–6.

c HFS Skrifterna — Skrifternas värde.

d 2 Ne 27:6;

Morm 5:12.

3a Enos 1:22–23.

b Eth 2:8–10.

4a Alma 26:22;

Hel 11:23;

L&F 107:18–19.

HFS Uppenbarelse.

b HFS Helige Anden, den.

som uppenbarar för människobarnen enligt deras tro.

5 Och se, nu hade två hundra år förflutit, och Nephis folk hade vuxit sig starka i landet. De vinnlade sig om att "hålla Moses lag och att helga ^bsabbatsdagen åt Herren. Och de var inte ^cvanvördiga, och inte heller ^dhädade de. Och landets lagar var mycket stränga.

6 Och de var spridda över en stor del av landets yta, liksom lamaniterna. Och dessa var mycket mer talrika än nephiterna var, och de älskade ^amord och brukade dricka blodet från djur.

7 Och det hände sig att de ofta kom emot oss, nephiterna, för att strida. Men våra ^akungar och våra ledare var mäktiga män i tron på Herren, och de undervisade folket om Herrens vägar, varför vi motstod lamaniterna och drev dem ut ur ^bvåra länder och började befästa våra städer och alla de platser som var vår arvedel.

8 Och vi förökade oss storligen och spred ut oss över landets yta och blev mycket rika på guld och på silver och på dyrbarheter och på fint arbetat trä, på byggnader och på maskiner och även på järn och koppar och mässing och stål, och vi gjorde alla slags redskap för att bruka jorden, och även ^akrigsvapen — ja,

den skarpspetsade pilen och kogret och kastspjutet och lanssen, och gjorde alla slags förberedelser för krig.

9 Och då vi sålunda var beredda att möta lamaniterna hade de ingen framgång mot oss. Men de ord besannades som Herren talade till våra fäder, då han sade: I den mån som ni håller mina bud skall ni få framgång i landet.

10 Och det hände sig att Herrens profeter varnade Nephis folk, enligt Guds ord, att om de inte höll buden utan föll i överträdelse skulle de ^autrotas från landets yta.

11 Därför arbetade profeterna, prästerna och lärarna flitigt och uppmanade tålmodigt människorna att vara flitiga. De undervisade om ^aMoses lag och om avsikten i vilken den givits, och de övertalade dem att ^bse fram emot Messias och tro på hans ankomst ^csom om han redan kommit. Och på det sättet undervisade de dem.

12 Och det hände sig att de genom att göra detta räddade dem från att ^autrotas från landets yta, ty de ^bgenomborade deras hjärtan med ordet och väckte dem ständigt till omvändelse.

13 Och det hände sig att tvåhundra-trettio och åtta år hade förflutit — med krig och

5a 2 Ne 25:24;
Alma 34:13–14.
b 2 Mos 35:2.
HFS Sabbatsdagen.
c HFS Vanvördig,
vanvördighet.
d HFS Häda, hädelse.

6a Jakob 7:24; Enos 1:20.
7a Jakob 1:9, 11, 15.
b Morm ord 1:14.
8a Mosiah 10:8.
10a 1 Ne 12:19–20;
Omni 1:5.
11a Jakob 4:5;

Alma 25:15–16.
b 2 Ne 11:4;
Eth 12:18–19.
c 2 Ne 25:24–27;
Mosiah 3:13; 16:6.
12a Eth 2:10.
b Alma 31:5.

stridigheter och meningsskiljaktigheter under stor del av tiden.

14 Och jag, Jarom, skriver inte mer, ty plåtarna är små. Men se, mina bröder, ni kan gå till Nephis "andra plåtar. Ty se, på dem finns uppteckningar om

våra krig inristade enligt vad kungarna har skrivit, eller som de har låtit skriva.

15 Och jag överlämnar dessa plåtar i min son Omnis händer, så att de kan föras enligt mina fäders "befallningar.

OMNIS BOK

Omni, Amaron, Chemish, Abinadom och Amaleki för uppteckningarna i tur och ordning — Mosiah upptäcker Zarahemlas folk, som kom från Jerusalem på Sidkias tid — Mosiah görs till kung över dem — Muleks avkomlingar i Zarahemla hade funnit Coriantumr, den siste av Jarediterna — Kung Benjamin efterträder Mosiah — Människan skall frambära sin själ som offer till Kristus. Omkring 323–130 f Kr.

SE, det hände sig att jag, Omni, blev befalld av min far, Jarom, att jag skulle skriva något på dessa plåtar för att bevara våra släktuppteckningar —

2 Därför vill jag att ni skall veta att jag under mina dagar kämpade mycket med svärd för att bevara mitt folk, nephiterna, från att falla i händerna på sina fiender lamaniterna. Men se, jag är själv en ogudaktig man och jag har inte hållit Herrens stadgar och befallningar så som jag borde ha gjort.

3 Och det hände sig att tvåhundra sjuttio och sex år hade

förflutit, och vi hade många perioder av fred, och vi hade många perioder av svåra krig och mycken blodsutgjutelse. Ja, kort sagt hade tvåhundraåttio och två år förflutit, och jag hade bevarat dessa plåtar enligt mina fäders "befallningar. Och jag överlämnade dem till min son Amaron. Och nu slutar jag.

4 Och nu skriver jag, Amaron, vad jag än skriver, vilket bara är litet, i min fars bok.

5 Se, det hände sig att tre hundra och tjugo år hade förflutit, och den ogudaktigare delen av nephiterna hade "förgjorts.

6 Ty Herren ville inte tillåta, sedan han lett dem ut ur Jerusalems land och skyddat och bevarat dem från att falla i deras fienders händer, nej, han ville inte tillåta att de ord som han talade till våra fäder inte skulle besannas, då han sade: I den mån som ni inte håller mina bud skall ni inte få framgång i landet.

7 Därför hemsökte Herren dem med svåra straffdomar. Ändå skonade han de rättfärdiga så

att de inte skulle förgås utan befriade dem ur deras fienders händer.

8 Och det hände sig att jag överlämnade plåtarna till min bror Chemish.

9 Nu skriver jag, Chemish, det lilla jag skriver i samma bok som min bror. Ty se, jag såg det sista som han skrev, och att han skrev det med sin egen hand. Och han skrev det samma dag som han överlämnade dem till mig. Och på så sätt förde vi upp-teckningarna, ty det är enligt våra fäders befallningar. Och nu slutar jag.

10 Se, jag, Abinadom, är son till Chemish. Se, det hände sig att jag såg många krig och stridigheter mellan mitt folk, nephiterna, och lamaniterna. Och jag har med mitt eget svärd tagit många av lamaniternas liv då jag försvarat mina bröder.

11 Och se, detta folks upp-teckning är inristad på plåtar som innehas av kungarna från släktled till släktled. Och jag känner inte till någon uppenbarelse utom dem som är nedskrivna, och inte heller någon profetia, varför det som är skrivet är tillräckligt. Och nu slutar jag.

12 Se, jag är Amaleki, son till Abinadom. Se, jag skall säga er något om Mosiah, som gjordes till kung över Zarahemlas land. Ty se, han uppmanades av Herren att fly ut ur ^aNephis land, och alla som ville hörsamma Herrens röst skulle också

tillsammans med honom ^bdra ut ur landet, ut i vildmarken.

13 Och det hände sig att han gjorde som Herren hade befallt honom. Och de drog ut ur landet, ut i vildmarken, alla som ville hörsamma Herrens röst, och de vägledes av många predikningar och profetior. Och de förmanades ständigt genom Guds ord, och de leddes av hans arms makt genom vildmarken till dess de kom ned till det land som kallas Zarahemlas land.

14 Och de fann ett folk som kallades ^aZarahemlas folk. Nu blev det stor glädje bland Zarahemlas folk, och även Zarahemla gladdes storligen över att Herren hade sänt Mosiahs folk med ^bplåtarna av mässing som innehöll judarnas upp-teckning.

15 Se, det hände sig att Mosiah upptäckte att ^aZarahemlas folk lämnade Jerusalem vid den tid då judakungen ^bSidkia fördes bort som fånge till Babylon.

16 Och de färdades i vildmarken och fördes av Herrens hand över de stora vattnen till det land där Mosiah upptäckte dem, och de hade bott där alltifrån den stunden.

17 Och vid den tid då Mosiah upptäckte dem hade de blivit mycket talrika. Ändå hade de upplevt många krig och svåra stridigheter, och många hade tid efter annan fallit för svärd. Och deras språk hade urartat, och de hade inte fört med

12a 2 Ne 5:6–9.

^b Jakob 3:4.

14a HFS Zarahemla.

^b 1 Ne 3:3, 19–20;

5:10–22.

15a Mosiah 25:2.

^b Jer 39:1–10;

Hel 8:21.

sig några "uppteckningar. Och de förnekade sin Skapares existens, och varken Mosiah eller Mosiahs folk kunde förstå dem.

18 Men det hände sig att Mosiah såg till att de undervisades i hans språk. Och det hände sig att sedan de hade undervisats i Mosiahs språk läste Zarahemla upp sina faders släktlinjer ur minnet. Och de är nedskrivna, men inte på dessa plåtar.

19 Och det hände sig att Zarahemlas och Mosiahs folk "förenades, och ^bMosiah utsågs till att bli deras kung.

20 Och det hände sig i Mosiahs dagar att en stor sten med inristningar fördes till honom, och han "uttydde inristningarna genom Guds gåva och kraft.

21 Och de innehöll berättelsen om en viss "Coriantumr och dem av hans folk som dräpts. Och Coriantumr hade påträffats av Zarahemlas folk, och han bodde hos dem under en tid av nio månvarv.

22 Den talade även några ord om hans fäder. Och hans första fäder kom från "tornet vid den tid då Herren ^bförbistrade folkets språk. Och Herrens stränghet drabbade dem enligt hans domslut, som är rättvisa, och deras ^cben låg kringsspridda i landet norrut.

23 Se jag, Amaleki, föddes i Mosiahs dagar, och jag har levt och sett hans död. Och hans son "Benjamin regerar i hans ställe.

24 Och se, i kung Benjamins dagar har jag sett ett svårt krig mellan nephiterna och lamaniterna och mycken blodutgjutelse. Men se, nephiterna fick överhanden över dem, ja, så att kung Benjamin drev ut dem ur Zarahemlas land.

25 Och det hände sig att jag började bli gammal. Och då jag inte har några avkomlingar, och då jag vet att kung "Benjamin är en rättfärdig man inför Herren, skall jag ^böverlämna dessa plåtar till honom, och uppmanar alla människor att komma till Gud, Israels Helige, och tro på profetior och på uppenbarelser och på änglars betjäning och på gåvan att tala med tungor och på gåvan att uttyda språk och på allt som är ^cgott. Ty det finns inget som är gott utom det som kommer från Herren, och det som är ont kommer från djävulen.

26 Och nu, mina älskade bröder, vill jag att ni skall "komma till Kristus, som är Israels Helige, och ta del av hans frälsning och hans återlösnings kraft. Ja, kom till honom, och ^bframbär hela er själ som ett ^coffer åt honom, och fortsatt att ^dfasta

17a Mosiah 1:2–6.

19a Mosiah 25:13.

^b Omni 1:12.

20a Mosiah 8:13–19.

HFS Siare.

21a Eth 12:1.

HFS Coriantumr.

22a Eth 1:1–5.

^b 1 Mos 11:6–9;

Mosiah 28:17;

Eth 1:33.

^c Mosiah 8:8.

23a Morm ord 1:3.

25a Morm ord 1:17–18;

Mosiah 29:13.

^b Morm ord 1:10.

^c Alma 5:40; Eth 4:12;

Moro 7:15–17.

26a Jakob 1:7;

Alma 29:2;

Moro 10:32.

^b HFS Offer.

^c 3 Ne 9:20.

^d HFS Fasta.

och be, och håll ut intill änden. Då skall ni, så sant Herren lever, bli frälsta.

27 Och nu skall jag säga något om en skara som gick ut i vildmarken för att återvända till Nephis land. Ty det fanns ett stort antal som önskade besitta sitt arveland.

28 De gick därför ut i vildmarken. Och deras ledare var en stark och mäktig man, och en styvnackad man, varför han orsakade stridigheter bland dem. Och alla utom femtio

av dem blev "dräpta i vildmarken, och dessa återvände till Zarahemlas land.

29 Och det hände sig att de även tog med sig andra i stort antal och återigen gav sig ut i vildmarken.

30 Och jag, Amaleki, hade en bror som också följde med dem, och jag har sedan dess inte hört något om dem. Och jag är nu redo att lägga mig ner i min grav, och "dessa plåtar är fullskrivna. Och nu slutar jag tala.

MORMONS ORD

Mormon förkortar Nephis större plåtar — Han lägger de mindre plåtarna till de andra plåtarna — Kung Benjamin upprättar fred i landet. Omkring 385 e Kr.

OCH nu står jag, "Mormon, Oi begrepp att i min son Moronis händer överlämna de uppteckningar jag har fört, se jag har bevittnat nästan hela mitt folks, nephiternas, undergång.

2 Och det är "många hundra år efter Kristi ankomst som jag överlämnar dessa uppteckningar i min sons händer, och jag antar att han kommer att få bevittna mitt folks fullständiga undergång. Men må Gud

bevilja att han överlever dem, så att han kan skriva något om dem och något om Kristus, så att det en dag kanske kan bli ^btill nytta för dem.

3 Och nu säger jag något om det som jag har skrivit, ty sedan jag hade gjort en "förkortning av Nephis ^bplåtar fram till den kung Benjamins regering om vilken Amaleki talade, sökte jag bland de ^cuppteckningar som hade överlämnats i mina händer, och jag fann dessa plåtar, som innehöll denna korta berättelse om profeterna från Jakob fram till denne kung "Benjamins regering, och även många av Nephis ord.

4 Och det som står på dessa

28a Mosiah 9:1–4.

30a 1 Ne 6:1–6.

[MORMONS ORD]

1 1a 3 Ne 5:9–12;

Morm 1:1–4; 8:1, 4–5.

hfs Mormon,
nephitisk profet.

2a Morm 6:5–6.

b L&F 3:16–20.

3a L&F 10:44.

b L&F 10:38–40.

c Mosiah 1:6;

Hel 3:13–15;

Morm 4:23.

d Omni 1:23.

plåtar "gläder mig på grund av profetiorna om Kristi ankomst. Och mina fäder vet att många av dem har uppfyllts — ja, och även jag vet att allt som har profeterats om oss fram till denna dag har uppfyllts, och att det som gäller framtiden förvisso kommer att uppfyllas —

5 varför jag valde "dessa ord till att avsluta min uppteckning om dem, och återstoden av min uppteckning skall jag hämta från ^bNephis plåtar. Och jag kan inte skriva ens en 'hundra-del av det som rör mitt folk.

6 Men se, jag skall ta dessa plåtar som innehåller dessa profetior och uppenbarelser och lägga dem till resten av min uppteckning, ty de är dyrbara för mig, och jag vet att de kommer att bli dyrbara för mina bröder.

7 Och jag gör detta i en "vis avsikt, ty så viskas det till mig, enligt Herrens Andes maningar inom mig. Och jag vet inte allt, men Herren ^bvet allt som skall komma varför han manar mig att handla enligt sin vilja.

8 Och min "bön till Gud gäller mina bröder, att de än en gång skall komma till kunskap om Gud, ja, om Kristi återlösning, så att de än en gång må bli ett ^bbehagligt folk.

9 Och nu fortsätter jag,

Mormon, med att avsluta min uppteckning som jag hämtar från Nephis plåtar, och jag gör det enligt den kunskap och den insikt som Gud har givit mig.

10 Därför hände det sig att sedan Amaleki hade "överlämnat dessa plåtar i kung Benjamins händer, tog denne dem och lade dem tillsammans med de ^bandra plåtarna som innehöll uppteckningar som av 'kungarna hade överlämnats från släktled till släktled fram till kung Benjamins dagar.

11 Och från kung Benjamin överlämnades de från släktled till släktled, ända till dess de föll i "mina händer. Och jag, Mormon, ber till Gud att de hädanefter skall bli bevarade från nu och allt framgent. Och jag vet att de skall bli bevarade, ty storslagna ting är skrivna på dem utifrån vilka mitt folk och deras bröder skall ^bdömas på den stora och yttersta dagen enligt Guds ord som är skrivet.

12 Och nu beträffande denne kung Benjamin: Han hade en del stridigheter bland sitt eget folk.

13 Och det hände sig även att lamaniternas härar kom ned från "Nephis land för att strida mot hans folk. Men se, kung Benjamin samlade sina härar, och han motstod dem, och han

4a 1 Ne 6:5.

5a dvs det som behagar honom och nämns i v 4.

b 1 Ne 9:2.

c 3 Ne 5:8–11; 26:6–12.

7a 1 Ne 9:5; 19:3;
L&F 3:12–20;

10:1–19, 30–47.

b HFS Allestädes närvarande.

8a 2 Ne 33:3–4;

Enos 1:11–12.

b 2 Ne 30:6.

10a Omni 1:25, 30.
b 1 Ne 9:4.

c Jar 1:14.

11a 3 Ne 5:8–12;
Morm 1:1–5.

b 2 Ne 25:18; 29:11;
33:11–15;

3 Ne 27:23–27.

13a Omni 1:12.

stred med sin egen arms kraft med ^bLabans svärd.

14 Och i Herrens kraft stred de mot sina fiender till dess de hade dräpt många tusen av lamaniterna. Och det hände sig att de stred mot lamaniterna till dess de hade drivit dem ut ur alla sina arveländer.

15 Och det hände sig att sedan det kommit falska ^akristusgestalter, och deras munnar hade tystats och de hade bestraffats för sina brott,

16 och sedan det hade kommit falska profeter och falska predikanter och lärare bland folket, och alla dessa hade bestraffats för sina brott, och sedan det hade förekommit många stridig-

heter och många hade avfallit till lamaniterna, se, då hände det sig att kung Benjamin, med hjälp av de heliga ^aprofeter som fanns bland hans folk —

17 ty se, kung Benjamin var en ^ahelig man och han regerade över sitt folk i rättfärdighet. Och det fanns många heliga män i landet, och de talade Guds ord med ^bkraft och med myndighet, och de talade med stor ^cskärpa eftersom folket var så styvnackade —

18 varför kung Benjamin, med hjälp av dessa, och genom att arbeta med sin kropps alla krafter och hela sin själs förmåga tillsammans med profeterna, än en gång upprättade fred i landet.

MOSIAHS BOK

KAPITEL 1

Kung Benjamin undervisar sina söner om deras fäders språk och profetior — Deras religion och civilisation har bevarats tack vare de uppteckningar som förts på de olika plåtarna — Mosiah väljs till kung och får vården om uppteckningarna och andra ting. Omkring 130–124 f Kr.

OCH nu fanns det inte längre några stridigheter i hela ^aZarahemlas land bland hela

det folk som tillhörde kung Benjamin, så att kung Benjamin hade oavbruten fred under alla sina återstående dagar.

2 Och det hände sig att han fick tre söner. Och han gav dem namnen Mosiah och Helorum och Helaman. Och han lät ^aundervisa dem i allt som hörde till hans fäders ^bspråk så att de därigenom skulle kunna bli män med insikt, och så att de skulle kunna få kunskap om de profetior som hade uttalats genom deras fäders mun och

13b 1 Ne 4:9; 2 Ne 5:14;

Jakob 1:10;

Mosiah 1:6;

L&F 17:1.

15a HFS Antikrist.

16a Enos 1:22.

17a Alma 13:26.

b Alma 17:2–3.

c Moro 9:4;

L&F 121:41–43.

[MOSIAH]

1 1a Omni 1:13.

2a Mosiah 4:14–15;

L&F 68:25, 28.

b Morm 9:32.

som överlämnats till dem av Herrens hand.

3 Och han undervisade dem även om de uppteckningar som var inristade på plåtarna av mässing och sade: Mina söner, jag vill att ni skall minnas att om det inte hade varit för dessa ^aplåtar, som innehåller dessa uppteckningar och dessa bud, skulle vi ha förblivit i ^bokunnighet än i dag utan att känna Guds hemligheter.

4 Ty det skulle inte ha varit möjligt för vår far Lehi att komma ihåg allt detta och att undervisa sina barn därom om han inte hade haft hjälp av dessa plåtar. Eftersom han hade fått undervisning i ^aegyptiernas språk kunde han läsa dessa inristningar och undervisa sina barn om dem, så att de därigenom kunde undervisa sina barn om dem och så uppfylla Guds bud ända till nuvarande tid.

5 Jag säger er, mina söner, att om det inte hade varit för dessa ting, som har skyddats och ^abevarats av Guds hand för att vi skulle kunna ^bläsa och förstå hans ^chemligheter och alltid ha hans bud för våra ögon, skulle även våra fäder ha nedsjunkit i otro, och vi skulle ha varit lika våra bröder lamaniterna, som inte vet någonting om dessa ting, och som inte ens tror på dem när de undervisas

om dem, på grund av sina fäders ^atraditioner vilka inte är sanna.

6 O mina söner, jag vill att ni skall minnas att dessa ord är sanna, och även att dessa uppteckningar är ^asanna. Och se, även Nephis plåtar, som innehåller våra fäders uppteckningar och ord från tiden då de lämnade Jerusalem fram till nu, är sanna. Och vi kan veta att de är tillförlitliga eftersom vi har dem inför våra ögon.

7 Och nu, mina söner, vill jag att ni skall komma ihåg att ^autforska dem flitigt så att ni kan ha nytta därav, och jag vill att ni skall ^bhålla Guds bud så att ni kan ha ^cframgång i landet enligt de ^dlöften som Herren gav våra fäder.

8 Och kung Benjamin undervisade sina söner om många andra ting som inte är skrivna i denna bok.

9 Och det hände sig att sedan kung Benjamin slutat undervisa sina söner blev han gammal, och han förstod att han mycket snart måste gå all världens väg. Därför ansåg han det lämpligt att överlåta riket till en av sina söner.

10 Därför lät han föra Mosiah inför sig, och detta är de ord han talade till honom: Min son, jag vill att du utfärdar en kungörelse i hela detta land bland allt detta folk, eller

3a HFS Plåtar.

b Alma 37:8–9.

4a JS—H 1:64.

5a HFS Skrifterna —

Skrifter skall bevaras.

b 5 Mos 6:6–8.

c HFS Guds

hemligheter.

d Mosiah 10:11–17.

6a 1 Ne 1:3;

2 Ne 33:10–11;

Moro 10:27.

7a HFS Skrifterna.

b Mosiah 2:22;

Alma 50:20–22.

c Ps 122:6;

1 Ne 2:20.

d Alma 9:12–14.

^aZarahemlas folk och Mosiahs folk som bor i landet, så att de kan samlas, ty i morgon skall jag kungöra för detta mitt folk med min egen mun att du är ^bkung och styresman över detta folk som Herren vår Gud har givit oss.

11 Och vidare skall jag ge detta folk ett ^anamn, för att de därigenom skall kunna särskiljas från allt det folk som Herren Gud har fört ut ur Jerusalems land, och detta gör jag eftersom de har varit ett folk som varit noga med att hålla Herrens bud.

12 Och jag ger dem ett namn som aldrig skall utplånas annat än genom ^aöverträdelse.

13 Ja, och vidare säger jag dig, att om detta av Herren storligen gynnade folk skulle falla i ^aöverträdelse och bli ett ogudaktigt och äktenskapsbrytande folk, skall Herren överge dem så att de blir ^bsvaga liksom sina bröder, och han skall inte längre ^cbevara dem genom sin oförlikneliga och förunderliga makt, så som han hittills har bevarat våra fäder.

14 Ty jag säger till dig att om han inte hade sträckt ut sin arm för att bevara våra fäder skulle de ha fallit i lamaniternas händer och blivit offer för deras hat.

15 Och det hände sig att sedan kung Benjamin slutat detta tal till sin son gav han

honom ansvaret för alla rikets angelägenheter.

16 Och dessutom gav han honom ansvaret för uppteckningarna som var inristade på ^aplåtarna av mässing, och även för Nephis plåtar, och även för Labans ^bsvärd och ^cklotet eller vägvisaren, som ledde våra fäder genom vildmarken och som hade beretts av Herrens hand för att de därigenom skulle kunna ledas, var och en enligt den lydnad och flit de ägnade honom.

17 När de var trolösa hade de därför varken välgång eller framgång på sin färd utan ^adrevs tillbaka och ådrog sig Guds misshag. Och därför drabbades de av hungersnöd och svåra lidanden för att väckas till hågkomst om sina plikter.

18 Och nu hände det sig att Mosiah gick och gjorde så som hans far hade befallt honom och förkunnade för allt folket som var i Zarahemlas land att de skulle samlas för att gå upp till templet och höra de ord som hans far skulle tala till dem.

KAPITEL 2

Kung Benjamin talar till sitt folk — Han beskriver hur han regerat med opartiskhet, rättvisa och andlighet — Han råder dem att tjäna sin himmelske Konung — De som

10a Omni 1:14.

b Mosiah 2:30.

11a Mosiah 5:8–12.

12a HFS Synd.

13a Hebr 6:4–6.

b Hel 4:24–26.

c L&F 103:8–10.

16a Mosiah 1:3.

b 1 Ne 4:8–19;

Morm ord 1:13;

L&F 17:1.

c 1 Ne 16:10.

17a 1 Ne 18:12–13.

gör uppror mot Gud skall lida ångest lik en outsläcklig eld. Omkring 124 f Kr.

OCH det hände sig att sedan Mosiah gjort som hans far hade befallt honom och utsänt en kungörelse överallt i landet, samlades folket överallt i landet för att gå upp till templet och höra de ord som kung Benjamin skulle tala till dem.

2 Och det var ett stort antal, ja, så många att man inte räknade dem, ty de hade förökat sig storligen och blivit talrika i landet.

3 Och de tog också av sina ^ahjordars förstfödda för att kunna frambära ^boffer och ^cbrännoffer ^denligt Moses lag,

4 och även för att kunna ge tack till Herren sin Gud, som hade fört dem ut ur Jerusalems land och som hade befriat dem ur deras fienders händer och hade ^autsett rättfärdiga män att vara deras ^blärare, och likaså en rättfärdig man att vara deras kung, som hade upprättat fred i ^cZarahemlas land och som hade lärt dem att ^dhålla Guds bud så att de skulle kunna fröjda sig och uppfyllas av ^ekärlek till Gud och alla människor.

5 Och det hände sig att när de kom upp till templet slog de upp sina tält runt omkring, varje man efter sin ^asläkt be-

stående av hans hustru och hans söner och hans döttrar, och deras söner och deras döttrar, från den äldsta till den yngsta, varje släkt för sig.

6 Och de slog upp sina tält runt omkring templet, varje man med ^atältets öppning mot templet, så att de därigenom kunde stanna kvar i sina tält och höra de ord som kung Benjamin skulle tala till dem.

7 Ty mängden var så stor att kung Benjamin inte kunde undervisa dem alla innanför templets murar varför han lät uppföra ett torn, för att hans folk därigenom skulle kunna höra de ord som han skulle tala till dem.

8 Och det hände sig att han började tala till sitt folk från tornet, och alla kunde inte höra hans ord eftersom mängden var så stor. Därför lät han skriva ned de ord som han talade och sända ut dem till dem som inte var inom hörhåll för hans röst, för att även de skulle kunna få del av hans ord.

9 Och dessa är de ord han ^atalade och lät skriva ned: Mina bröder, alla ni som har samlats, ni som kan höra de ord jag skall tala till er i dag, ty jag har inte befallt er att komma hit för att ^bta lätt på de ord som jag skall tala, utan för att ni skall ^chörsamma mig och öppna era

2 3a 1 Mos 4:4.

b HFS Offer.

c 1 Ne 5:9.

d 2 Ne 25:24;

Alma 30:3; 34:13-14.

4a HFS Kall, kallad av

Gud, kallelse.

b Mosiah 18:18-22.

HFS Undervisa.

c Omni 1:12-15.

d Joh 15:10.

e HFS Kärlek.

5a HFS Familjen.

6a 2 Mos 33:8-10.

9a Mosiah 8:3.

b L&F 6:12.

c HFS Höra, hörsamma.

öron så att ni kan höra, och era ^dhjärtan så att ni kan förstå, och era ^esinnen så att Guds ^fhemligheter kan uppenbaras för er syn.

10 Jag har inte befallt er att komma hit upp för att ni skall ^afrukta mig eller för att ni skall tro att jag av mig själv är förmer än en dödlig människa.

11 Men jag är liksom ni själva underkastad alla slags skröpligheter till kropp och sinne. Ändå har jag valts av detta folk och invigts av min far och har genom Herrens hand tillåtits vara styresman och kung över detta folk och har skyddats och bevarats av hans ojämförliga makt för att tjäna er med all kraft, sinne och styrka som Herren har förunnat mig.

12 Jag säger detta till er eftersom jag har tillåtits att ända till denna tid ägna mina dagar i er tjänst och inte har eftertraktat ^aguld eller silver eller något slags rikedom av er.

13 Inte heller har jag tillåtit att ni spärras in i fängelsehålor eller att ni gör varandra till slavar, inte heller att ni mördar eller plundrar eller stjälar eller begår äktenskapsbrott. Inte heller har jag tillåtit att ni deltar i någon slags ogudaktighet utan har lärt er att ni skall hålla Herrens bud i allt det han har befallt er.

14 Och även jag själv har

arbetat med mina egna händer för att kunna tjäna er och för att ni inte skulle tyngas av skatter och för att inget skulle komma över er som var svårt att bära — och till allt detta som jag har talat är ni själva vittnen denna dag.

15 Ändå, mina bröder, har jag inte gjort detta för att kunna skryta, och inte heller säger jag detta för att därigenom kunna anklaga er, utan jag säger er detta för att ni skall veta att jag i dag kan svara inför Gud med ett rent ^asamvete.

16 Se, jag säger er att trots att jag sade till er att jag tillbringat mina dagar i er tjänst, vill jag inte skryta, ty jag har endast varit i Guds tjänst.

17 Och se, jag säger er detta för att ni skall kunna lära ^avisdom, för att ni skall kunna förstå att när ni är i era ^bmedmänniskors ^ctjänst, är ni endast i er Guds tjänst.

18 Se, ni har kallat mig er kung. Och om jag, som ni kallar er kung, arbetar för att ^atjäna er, borde då inte ni arbeta för att tjäna varandra?

19 Och vidare: Om jag, som ni kallar er kung och som har ägnat mina dagar i er tjänst och ändå varit i Guds tjänst, förtjänar något tack från er, o, hur mycket borde ni då inte ^atacka er himmelske Konung!

9d Mosiah 12:27;

3 Ne 19:33.

e HFS Sinne.

f HFS Guds hemligheter.

10a HFS Fruktan.

12a Apg 20:33–34.

14a 2 Kor 9:18.

15a HFS Samvete.

17a HFS Visdom.

b HFS Broder, bröder; Syster.

c Matt 25:40;

Jak 1:27;

L&F 42:29–31.

HFS Tjänande.

18a Matt 20:26–27.

19a HFS Tacksam, tacksamhet, tacksägelse.

20 Jag säger er, mina bröder, att om ni skulle ge allt det tack och ^apris som hela er själ har förmåga att uppåda, till den ^bGud som har skapat er och som har skyddat och bevarat er och som har givit er anledning att fröjdas och som har låtit er leva i fred med varandra —

21 jag säger er, att om ni skulle tjäna honom som har skapat er från begynnelsen och som bevarar er från dag till dag genom att låta er andas så att ni får leva och röra er och handla efter er egen ^avilja, och även uppehåller er från ett ögonblick till nästa — jag säger, att om ni skulle tjäna honom av hela er själ skulle ni ändå vara ^bonyttiga tjänare.

22 Och se, allt han kräver av er är att ni ^ahåller hans ^bbud. Och han har lovat er att om ni håller hans bud skall ni få framgång i landet, och han ^cavviker aldrig från det han har sagt. Om ni därför ^dhåller hans bud välsignar han er och låter er ha framgång.

23 Och se, för det första har han skapat er och skänkt er livet, för vilket ni står i skuld till honom.

24 Och för det andra kräver han att ni gör som han har befallt er. Ty om ni gör det ^avälsignar han er omedelbart, och således har ni fått er lön. Och ni

står ändå i skuld till honom, och skuldsatta är och förblir ni i evigheters evighet. Vad har ni då att skryta över?

25 Och nu frågar jag: Kan ni säga något till er förmån? Jag svarar er: Nej. Ni kan inte säga att ni är ens så mycket som jordens stoft, och ändå blev ni ^askapade av jordens ^bstoft. Men se, det tillhör honom som skapade er.

26 Och jag, ja jag, som ni kallar er kung, är inte bättre än ni själva är, ty även jag är av stoft. Och ni ser att jag är gammal och redo att överlämna denna dödliga kropp åt dess moder jorden.

27 Och se, liksom jag sade er att jag har tjänat er och ^avandrat med ett rent samvete inför Gud, har jag nu sett till att ni samlats för att jag skall bli befunden utan skuld och för att ert ^bblod inte skall komma över mig när jag står för att dömas av Gud för de befallningar han har givit mig om er.

28 Jag säger er att jag har låtit er samlas för att jag skall kunna ^arena mina kläder från ert blod, vid denna tid då jag är redo att gå ned i min grav, så att jag kan gå ned i frid och min odödliga ^bande kan förenas med ^ckörerna där ovan i sång till en rättvis Guds ära.

20a 1 Ne 18:16.

^b HFS Gud, Gudomen.

21a HFS Handlingsfrihet.
^b Luk 17:7–10.

22a 3 Mos 25:18–19;
2 Ne 1:9.

^b HFS Guds bud och befallningar.

^c L&F 3:1–2.

^d L&F 14:7; 58:2–3.

24a HFS Välsigna,
välsignad,
välsignelse.

25a HFS Skapa, skapelsen.

^b 1 Mos 3:19;
Jakob 2:21.

27a HFS Vandra, vandra
med Gud.

^b Jakob 1:19.

28a Jakob 2:2.

^b HFS Anden.

^c Morm 7:7.

29 Och vidare säger jag er att jag har låtit er samlas för att jag skall kunna förkunna för er att jag inte längre kan vara er lärare, och inte heller er kung.

30 Ty just nu skälver hela min kropp storligen medan jag försöker tala till er. Men Herren Gud stöder mig och har tillåtit mig att tala till er och har befallt mig, att jag i dag skulle förkunna för er att min son Mosiah är kung och styresman över er.

31 Och nu, mina bröder, vill jag att ni skall göra som ni hittills har gjort. Liksom ni har lytt mina befallningar och likaså min fars befallningar, och har fått framgång och har beskyddats från att falla i era fienders händer skall ni, om ni tillika lyder min sons befallningar eller de Guds befallningar som överlämnas till er genom honom, få framgång i landet, och era fiender skall inte få makt över er.

32 Men, o mitt folk, akta er så att det inte uppstår "stridigheter bland er och ni föredrar att lyda den onde ande som min far Mosiah talade om.

33 Ty se, ett ve har uttalats över honom som föredrar att lyda den anden, ty om han föredrar att lyda honom och blir kvar och dör i sina synder, dricker han "fördömelse till sin egen själ. Ty han får som lön ^bevigt straff, eftersom han har överträtt Guds lag mot sitt eget bättre vetande.

34 Jag säger er att det inte finns någon bland er, utom era små barn som inte har undervisats om dessa ting, som inte vet att ni står i evig skuld till er himmelske Fader att ge honom allt ni har och är. Och som inte heller har undervisats om de uppteckningar som innehåller de profetior som har talats av de heliga profeterna ända till den tid då vår fader Lehi lämnade Jerusalem,

35 och inte heller om allt som har talats av våra fäder fram tills nu. Och se, även de talade det som Herren befallde dem. Därför är de rätta och sanna.

36 Och nu säger jag till er, mina bröder, att om ni, sedan ni fått kunskap och undervisats om allt detta, skulle överträda och handla tvärt emot det som har talats, så att ni drar er undan Herrens Ande så att den inte kan få rum i er att leda er på visdomens vägar så att ni blir välsignade, framgångsrika och bevarade —

37 jag säger er att den människa som gör detta, hon träder fram i öppet "uppror mot Gud. Därför föredrar hon att lyda den onde anden och blir fiende till all rättfärdighet. Därför har Herren ingen plats i henne, ty han bor inte i ^boheliga tempel.

38 Om den människan därför inte "omvänder sig utan framhärdar och dör som fiende till

32a 3 Ne 11:29–30.

33a HFS Fördöma, fördömelse.

b L&F 19:6, 10–12.

37a Mosiah 3:12;

Hel 8:24–25.

HFS Uppror, upproriskhet.

b Alma 7:21.

38a HFS Omvända sig, omvändelse.

Gud, så väcker den gudomliga ^brättvisans fordringar hennes odödliga själ till livligt medvetande om hennes egen ^cskuld, vilket får henne att rygga tillbaka från Herrens närhet, och fyller hennes bröst med skuld-känslor och smärta och ångest, vilka är som en outsläcklig eld vars lågor flammnar uppåt i evigheters evighet.

39 Och nu säger jag er att ^abarmhärtigheten inte gör anspråk på den människan, varför hennes slutliga öde är att utstå oändliga kval.

40 O, alla ni gamla män, och likaså ni unga män, och ni små barn som kan förstå mina ord, ty jag har talat tydligt till er för att ni skall kunna förstå: Jag ber att ni skall väckas till ^ahågkomst om deras hemska belägenhet som har fallit i överträdelse.

41 Och dessutom önskar jag att ni betänker deras välsignade och ^alyckliga tillstånd som håller Guds bud. Ty se, de är ^bvälsignade i allt, både timligt och andligt. Och om de ^ctrofast håller ut intill änden tas de emot i ^dhimlen så att de därigenom kan vistas hos Gud i ett tillstånd av oändlig lycka. O, kom ihåg, kom ihåg att detta är sant, ty Herren Gud har talat det.

KAPITEL 3

Kung Benjamin fortsätter sitt tal — Herren den Allsmäktige skall verka bland människorna i ett tabernakel av lera — Blod skall komma ur varje por då han sonar världens synder — Hans namn är det enda genom vilket frälsning kommer — Människor kan lägga av den naturliga människan och bli heliga genom försoningen — De ogudaktigas koal skall bli som en sjö av eld och svavel. Omkring 124 f Kr.

OCH vidare mina bröder, vill jag påkalla er uppmärksamhet, ty jag har något mer att tala till er, ty se, jag har något att berätta för er om det som skall komma.

2 Och det jag skall säga er har tillkännagivits för mig av en ^aängel från Gud. Och han sade till mig: Vakna! Och jag vaknade, och se, han stod framför mig.

3 Och han sade till mig: Vakna, och hör de ord som jag skall säga dig, ty se, jag har kommit för att förkunna för dig de ^aglada budskapen om stor glädje.

4 Ty Herren har hört dina böner och har bedömt din rättfärdighet och har sänt mig för att förkunna för dig att du kan fröjda dig, och att du kan förkunna det för ditt folk så att även de kan fyllas av glädje.

5 Ty se, tiden kommer och är

38b HFS Rättvisa.

c HFS Skuld, skyldig.

39a Alma 34:8–9, 15–16.

HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.

40a Alma 5:18.

41a 4 Ne 1:15–18.

HFS Glädje.

b HFS Välsigna,
välsignad, välsignelse.

c L&F 6:13.

d HFS Himlen.

3 2a HFS Änglar.

3a Luk 2:10–11.

inte långt borta, då "Herren den Allsmäktige som regerar, som var och är från all evighet till all evighet, med makt skall komma ned från himlen bland människobarnen och skall bo i ett ^btabernakel av lera och skall gå ut bland människorna och utföra mäktiga ^cunderverk, såsom att hela de sjuka, uppväcka de döda, göra så att de lama går, så att de blinda får sin syn och de döva hör och bota alla slags sjukdomar.

6 Och han skall driva ut ^ddjävlar, eller de onda andar som bor i människobarnens hjärtan.

7 Och se, han skall uthärda ^afrestelser och kroppslig smärta, ^bhunger, törst och utmattning, ja, mer än människan kan ^cuthärda utan att dö därav. Ty se, ^dblod kommer ur varje por, så stor skall hans ^eångest vara på grund av folkets ogudaktighet och avskyvärdheter.

8 Och han skall heta "Jesus Kristus, Guds ^bSon, himlens och jordens ^cFader, alltings Skapare från begynnelsen. Och hans ^dmor skall heta ^eMaria.

9 Och se, han kommer till sina egna, för att ^afrälsning skall

kunna komma till människobarnen genom ^btro på hans namn. Och trots allt detta skall de anse honom vara en människa och säga att han är besatt av en ^cdjävul, och de skall ^dgissla honom och skall ^ekorsfästa honom.

10 Och han skall ^auppstå från de döda på den ^btredje dagen. Och se, han står för att ^cdöma världen. Och se, allt detta sker för att en rättfärdig dom skall kunna komma över människobarnen.

11 Ty se, hans ^ablod ^bsonar även deras synder som har ^cfallit till följd av Adams överträdelse, de som har dött utan att känna till Guds vilja rörande dem eller som har ^dsyndat ovetande.

12 Men ve, ve den som vet att han ^agör uppror mot Gud! Ty frälsning kommer inte till någon sådan utom genom omvändelse och tro på ^bHerren Jesus Kristus.

13 Och Herren Gud har sänt ut sina heliga profeter bland alla människobarnen för att förkunna detta för varje släkte, nation och tungomål, så att var och en som tror att Kristus kommer därigenom skall kunna

5a HFS Jehova.

b Mosiah 7:27;

Alma 7:9–13.

c Matt 4:23–24;

Apg 2:22; 1 Ne 11:31.

HFS Underverk.

6a Mark 1:32–34.

7a HFS Fresta, frestelser.

b Matt 4:1–2.

c L&F 19:15–18.

d Luk 22:44.

e Jes 53:4–5.

8a HFS Gud, Gudomen —

Gud Sonen.

b Alma 7:10.

c Hel 14:12; 3 Ne 9:15.

d Matt 1:16;

1 Ne 11:14–21.

e HFS Maria, Jesu mor.

9a HFS Frälsning.

b HFS Tro.

c Joh 8:48.

d Mark 15:15.

e Luk 18:33;

1 Ne 19:10; 2 Ne 10:3.

HFS Korsfästelse.

10a HFS Uppståndelse.

b Matt 16:21;

2 Ne 25:13;

Hel 14:20–27.

c HFS Dom, döma.

11a HFS Blod.

b HFS Försona,

försoning.

c HFS Adams och

Evas fall.

d 2 Ne 9:25–26.

12a Mosiah 2:36–38;

Hel 8:25.

HFS Uppror,

upproriskhet.

b HFS Herren.

få "förlåtelse för sina synder och fröjda sig med mycket stor glädje, alldeles^b som om han redan hade kommit ibland dem.

14 Men Herren Gud såg att hans folk var ett styvnackat folk, och han fastställde för dem en lag, ja, "Moses lag.

15 Och han visade dem många tecken och under och "symboler och skuggbilder rörande sin ankomst. Och likaså talade heliga profeter till dem om hans ankomst. Och ändå förhärskade de sina hjärtan och förstod inte att^b Moses lag inte var till någon nytta utom genom hans blods försoning.

16 Och även om det vore möjligt för små^a barn att synda, så skulle de inte kunna bli frälsta. Men jag säger er att de är^b välsignade, ty se, liksom de faller genom Adam, eller av naturen, så sonar Kristi blod deras synder.

17 Och vidare säger jag er att "inget annat namn kommer att ges, och inte heller något annat sätt eller medel varigenom^b frälsning kan komma till människobarnen, än i och genom^c Kristi namn, han som är Herren den Allsmäktige.

18 Ty se han dömer, och hans

dom är rättvis. Och det spädbarn som dör i spädbarns ålder förgås inte, men människorna dricker fördömmelse till sina egna själar om de inte ödmjucar sig och "blir som små barn och tror att frälsning har kommit, och kommer och skall komma i och genom Kristi^b försonande blod, han som är Herren den Allsmäktige.

19 Ty den^a naturliga människan är en fiende till Gud och har så varit från^b Adams fall, och kommer att så vara i evigheters evighet, om hon inte^c ger efter för den Helige^d Andens maningar och lägger av den naturliga människan och blir en^e helig genom Herren Kristi försoning och blir som ett^f barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull, villig att underkasta sig allt som Herren anser lämpligt att lägga på henne, alldeles som ett barn underkastar sig sin far.

20 Och vidare säger jag er att tiden kommer då^a kunskapen om en Frälsare skall spridas överallt i^b varje nation, släkte, tungomål och folk.

21 Och se, när den tiden kommer skall inga andra än

13a HFS Syndernas förlåtelse.

b 2 Ne 25:24–27; Jar 1:11.

14a HFS Moses lag.

15a HFS Jesus Kristus — Liknelser eller symboler rörande Kristus.

b Mosiah 13:27–32.

16a HFS Barn.

b Moro 8:8–9.

17a Apg 4:10–12;

2 Ne 31:21.

b HFS Frälsning.

c HFS Jesus Kristus — Nödvändigheten av att ta på oss Kristi namn.

18a Matt 18:3.

b Mosiah 4:2; Hel 5:9.

19a 2 Kor 2:11–14;

Mosiah 16:2–3.

HFS Naturliga

människan, den.

b HFS Adams och Evas fall.

c 2 Krön 30:8.

d Moro 10:4–5.

HFS Helige Anden, den.

e HFS Helig.

f 3 Ne 9:22.

20a L&F 3:16.

b HFS Missionsverksamhet.

små barn befinnas "oklanderliga inför Gud, utom genom omvändelse och tro på Herren Gud den Allsmäktiges namn.

22 Och inte ens nu, när du har undervisat ditt folk om det som Herren din Gud har befallt dig, inte ens då är de längre funna utan skuld i Guds ögon, utom i enlighet med de ord som jag har talat till dig.

23 Och nu har jag talat de ord som Herren Gud har befallt mig.

24 Och så säger Herren: De skall stå som ett klart vittnesbörd mot detta folk på domens dag, varför de skall dömas, var och en efter sina gärningar, vare sig de är goda eller onda.

25 Och om de är onda överlämnas de till ett fruktansvärt "medvetande om sin egen skuld och sina avskyvärdheter, vilket får dem att rygga tillbaka från Herrens närhet till ett tillstånd av ^belände och oändlig pina, varifrån de inte längre kan återvända. Därför har de druckit fördömelser till sina egna själar.

26 Därför har de druckit ur Guds vredes bägare, vilket rättvisan lika litet kunde undanhålla dem som den kunde förhindra att "Adam föll eftersom han åt av den förbjudna ^bfrukten. Därför kunde ^cbarmhärtigheten aldrig i evighet göra anspråk på dem.

27 Och deras ^akval är som en

^bsjö av eld och svavel, vars lågor är outsläckliga och vars rök stiger uppåt i evigheters evighet. Så har Herren befallt mig. Amen.

KAPITEL 4

Kung Benjamin fortsätter sitt tal — Frälsning kommer tack vare försoningen — Tro på Gud för att bli frälst — Få förlåtelse för era synder genom trofasthet — Ge av era ägodelar till de fattiga — Gör allt med visdom och ordning. Omkring 124 f Kr.

OCH nu hände det sig att när kung Benjamin slutat tala de ord som framförts till honom av Herrens ängel, såg han sig om på mängden, och se, de hade fallit till marken, ty "Herrens fruktan hade kommit över dem.

2 Och de hade betraktat sig själva i sitt eget "köttsliga tillstånd vara ^bringare än jordens stoft. Och de ropade alla med en röst och sade: O, förbarma dig, och låt Kristi "försonande blod verka så att vi kan få förlåtelse för våra synder och så att våra hjärtan kan bli renade. Ty vi tror på Jesus Kristus, Guds Son, som "skapade himmel och jord och allting och som skall komma ned bland människobarnen.

3 Och det hände sig att sedan de talat dessa ord kom Herrens Ande över dem så att de fylldes

21a HFS Ansvar, ansvarig, ansvarighet.

25a Alma 5:18; 12:14–15.
b Morm 8:38.

26a Morm 9:12.
b 1 Mos 3:1–12;
2 Ne 2:15–19;

Alma 12:21–23.
c HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.

27a HFS Skuld, skyldig.
b 2 Ne 9:16;
Jakob 6:10;
L&F 76:36.

4 1a HFS Fruktan.

2a HFS Köttslig.
b Hel 12:7–8.
c Mosiah 3:18;
Hel 5:9.
d HFS Skapa,
skapelsen.

med glädje, eftersom de fått "förlåtelse för sina synder och fått ^bsamvetsfrid tack vare den stora ^ctro som de hade på Jesus Kristus som skulle komma, enligt de ord som kung Benjamin hade talat till dem.

4 Och kung Benjamin öppnade åter sin mun och började tala till dem och sade: Mina vänner och bröder, mina släktingar och mitt folk, jag vill återigen påkalla er uppmärksamhet så att ni kan höra och förstå återstoden av mina ord som jag skall tala till er.

5 Ty se, om insikten om "Guds godhet nu väckt er till medvetenhet om er intighet och ert värdelösa och fallna tillstånd,

6 jag säger er att om ni har kommit till "insikt om Guds godhet och hans ojämförliga makt och hans visdom och hans tålmod och hans långmodighet mot människobarnen, och likaså om den ^bförsoning som har beretts från världens ^cgrundläggning, så att frälsning därigenom kan komma till den som sätter sin ^dlit till Herren och är noga med att hålla hans bud och består i tron ända till livets slut, jag menar den dödliga kroppens liv —

7 så säger jag att detta är den människa som får frälsning

genom den försoning som från världens grundläggning har beretts åt alla människor som någonsin har funnits sedan "Adams fall eller som finns eller någonsin kommer att finnas ända till världens ände.

8 Och detta är sättet varigenom frälsning sker. Och det finns "ingen annan frälsning än den som har omtalats. Inte heller finns det några andra villkor varigenom människan kan bli frälst än de villkor jag har sagt er.

9 Tro på Gud. Tro att han är och att han har skapat allt, både i himlen och på jorden. Tro att han har all "visdom och all makt, både i himlen och på jorden. Tro att människan inte ^bförstår allt det som Herren kan förstå.

10 Och vidare: Tro att ni måste "omvända er från era synder och överge dem och ödmjuka er inför Gud, och be i hjärtats uppriktighet om att han skall ^bförlåta er. Och om ni nu ^ctror allt detta, se då till att ni ^dgör det.

11 Och vidare säger jag er som jag förut har sagt, att då ni kommit till kunskap om Guds härlighet, eller om ni har känt hans godhet och har "smakat av hans kärlek och har fått

3a HFS Syndernas förlåtelse.

b HFS Samvete.

c HFS Tro.

5a Mose 1:10.

6a HFS Gud, Gudomen.

b HFS Försona, försoning.

c Mosiah 15:19.

d Ps 36:7;

2 Ne 22:2;

Hel 12:1.

HFS Tillit.

7a HFS Adams och

Evas fall.

8a Apg 4:12;

2 Ne 31:21;

Mosiah 3:17.

9a Rom 11:33–34;

Jakob 4:8–13.

b Jes 55:9.

10a HFS Omvända sig, omvändelse.

b L&F 61:2.

c Matt 7:24–27.

d 2 Ne 31:19–21.

11a Alma 36:24–26.

^bförlåtelse för era synder, vilket orsakar en så stor glädje i era själar, så önskar jag dock att ni skall komma ihåg och alltid hålla i minnet Guds storhet och er egen ^cintighet, och hans ^dgodhet och tålmodighet mot er, ni ovärdiga skapelser, och ödmjuka er intill ^eödmjukhetens djup och dagligen ^fåkalla Herrens namn och stå fasta i tron på det som skall komma, det som talades genom ängelns mun.

12 Och se, jag säger er att om ni gör detta kommer ni alltid att fröjda er och vara fyllda av ^aGuds kärlek och alltid ^bbehålla era synders förlåtelse. Och ni kommer att tillväxa i kunskapen om hans härlighet som har skapat er, eller i kunskapen om det som är rätt och sant.

13 Och ni kommer inte att ha någon önskan att skada varandra utan önskar då leva ^ai fred och ge var och en vad honom tillkommer.

14 Och ni kommer inte att tillåta att era ^abarn går hungriga eller nakna. Inte heller kommer ni att tillåta att de överträder Guds lagar och ^bslås och grälar med varandra eller tjänar djävulen, som är syndens mästare och som är den onde ande som våra fäder har talat om, han som är fiende till all rättfärdighet.

15 I stället kommer ni att ^alära dem att ^bvandra på sanningens och allvarsamhetens vägar. Ni kommer att lära dem att ^cälska varandra och att tjäna varandra.

16 Och ni själva kommer även att ^abistå dem som behöver ert bistånd. Ni ger då av era ägodelar till honom som står i behov, och ni låter inte ^btiggaren bönfalla er förgäves och kör inte bort honom för att förgås.

17 Kanske ^asäger du: Den mannen har själv ådragit sig sitt elände. Därför skall jag hejda min hand och skall inte ge honom av min föda, och inte heller ge honom några av mina ägodelar så att han slipper lida, för hans straff är rättvist.

18 Men jag säger dig, o människa: Den som gör så, han har all orsak att omvända sig. Och om han inte omvänder sig från det han har gjort förgås han för evigt och har ingen del i Guds rike.

19 Ty se, är vi inte alla tiggare? Är vi inte alla beroende av samma väsen, nämligen Gud, för alla ägodelar som vi har, för både föda och kläder och för guld och för silver och för alla rikedomar som vi har av varje slag?

20 Och se, just nu har ni åkallat hans namn och tiggat om förlåt-

11b HFS Syndernas förlåtelse.

c Mose 1:10.

d 2 Mos 34:6; Moro 8:3.

e HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

f HFS Bön.

12a HFS Kärlek.

b Mosiah 4:26;

Alma 4:13–14; 5:26–35; L&F 20:31–34.

13a HFS Fredsstiftare (fridsstiftare).

14a 1 Tim 5:8;

L&F 83:4.

b HFS Stridigheter.

15a L&F 68:25–28;

Mose 6:58.

HFS Undervisa.

b HFS Vandra, vandra med Gud.

c Mosiah 18:21.

16a HFS Kärlek; Tjänande.

b 5 Mos 15:7–11;

Ords 21:13;

Jes 10:1–2.

17a Ords 17:5.

else för era synder. Och har han låtit er tigga förgäves? Nej, han har utgjutit sin Ande över er och har gjort så att era hjärtan fyllts med "glädje och har gjort så att era munnar blev tillslutna så att ni inte kunde tala, så utomordentligt stor var er glädje.

21 Och om nu Gud, som har skapat er och av vilken ni är beroende för era liv och för allt ni har och är, ger er allt ni i tro ber om som är rätt, med tro på att ni skall få, o, borde då inte ni "ge av de ägodelar ni har till varandra.

22 Och om ni "dömer honom som bönfaller er om era ägodelar för att inte förgås, och fördömer honom, hur mycket mer rättvis blir då inte er fördömelse för att ni ^bundanhållit era ägodelar, som inte tillhör er utan Gud, som även ert liv tillhör. Och ändå uppsänder ni inte någon bön, inte heller omvänder ni er från det som ni har gjort.

23 Jag säger till er: Ve den som gör så, ty hans ägodelar skall förgås med honom. Och nu säger jag detta till dem som är "rika på det som hör världen till.

24 Och vidare säger jag till de fattiga, ni som inte har, men ändå har tillräckligt för att överleva från dag till dag, jag menar alla er som avvisar tiggaren eftersom ni inget har. Jag önskar att ni skulle säga i

era hjärtan: Jag ger inte eftersom jag inget har, men om jag hade skulle jag "ge.

25 Och om ni säger så i era hjärtan förblir ni utan skuld, men annars är ni "fördömda. Och er fördömelse är rättvis eftersom ni har begär efter det som ni inte har fått.

26 Och se, för dessa tings skull som jag har talat till er — det vill säga för att ni skall behålla era synders förlåtelse från dag till dag så att ni kan "vandra utan skuld inför Gud — vill jag att ni skall ^bge av era ägodelar till de ^cfattiga, var och en alltefter vad han har, till att ^dföda de hungriga, kläda de nakna, besöka de sjuka och lindra deras nöd, både andligt och timligt, alltefter deras behov.

27 Och se till att allt detta sker med visdom och ordning, ty det krävs inte att någon löper "fortare än han har krafter till. Och vidare är det nödvändigt att han är flitig så att han därigenom kan vinna priset. Därför måste allt göras med ordning.

28 Och jag vill att ni skall komma ihåg att var och en bland er som lånar av sin nästa skall återlämna det han lånar så som han har avtalat, annars begår du synd, och kanske orsakar du då att även din nästa begår synd.

29 Och till sist: Jag kan inte berätta om alla sätt varpå ni kan begå synd, ty det finns åtskilliga

20a HFS Glädje.
21a HFS Tjänande;
Välfärd.
22a Matt 7:1–2;
Joh 7:24.
b 1 Joh 3:17.

23a L&F 56:16.
24a Mark 12:44.
25a L&F 56:17.
26a HFS Vandra, vandra
med Gud.
b Jakob 2:17–19.

c Sak 7:10;
Alma 1:27.
HFS Gåvor.
d Jes 58:10–11;
L&F 104:17–18.
27a L&F 10:4.

sätt och vis, ja, så många att jag inte kan räkna dem.

30 Men så mycket kan jag säga er, att om ni inte ^ager akt på er själva och på era ^btankar och på era ^cord och på era gärningar och iakttar Guds bud och fortsätter i tron på det ni har hört om vår Herres ankomst, ända till livets slut, så måste ni förgås. O människa, kom nu ihåg detta så att du inte förgås.

KAPITEL 5

De heliga blir Kristi söner och döttrar genom tro — De kallas därefter vid Kristi namn — Kung Benjamin uppmanar dem att vara ståndaktiga och orubbliga i goda gärningar. Omkring 124 f Kr.

OCH nu hände det sig att sedan kung Benjamin talat så till sitt folk sände han bud till dem, då han önskade få veta av sitt folk om de trodde de ord som han talat till dem.

2 Och de ropade alla med en röst och sade: Ja, vi tror alla de ord som du har talat till oss. Och vi vet även att de är vissa och sanna tack vare Herren den Allsmäktiges Ande som har åstadkommit en mäktig ^aförändring inom oss, eller i våra hjärtan, så att vi inte längre har någon benägenhet

att göra ^bont, utan att ständigt göra gott.

3 Och vi själva har också, genom Guds oändliga godhet och hans Andes tillkännagivanden, stor insikt om det som skall komma, och om det vore lämpligt kunde vi profetera om allting.

4 Och det är tron som vi har haft på det som vår kung har talat till oss som har bringat oss till denna stora insikt, varigenom vi fröjdar oss med sådan utomordentligt stor glädje.

5 Och vi är villiga att ingå ett ^aförbund med vår Gud om att göra hans vilja och att lyda hans befallningar i allt som han skall befalla oss under alla våra återstående dagar, så att vi inte ådrar oss den ^boupphörliga pina som ^cängeln har talat om och så att vi inte behöver dricka ur Guds vredes bägare.

6 Och detta var nu de ord kung Benjamin önskade av dem, och därför sade han till dem: Ni har talat de ord som jag önskade, och det förbund som ni har slutit är ett rättfärdigt förbund.

7 Och på grund av det förbund som ni har slutit skall ni nu kallas Kristi ^abarn, hans söner och hans döttrar. Ty se, denna dag har han andligen ^bfött er, ty ni säger att era ^chjärtan har förändrats genom tro på hans

30a Alma 12:14.
HFS Vakta, väktare.
b Mark 7:18–23.
HFS Tankar.
c Matt 15:18–20.
HFS Vanvördig,
vanvördighet.

5 2a Alma 5:14.
HFS Född av Gud,
född på nytt.
b Alma 19:33.
5a Mosiah 18:10.
b Mosiah 3:25–27.
c Mosiah 3:2.

7a Mosiah 27:24–26;
Mose 6:64–68.
HFS Guds söner och
döttrar.
b HFS Född.
c HFS Hjärta.

namn. Därför är ni ^dfödda av honom och har blivit hans ^esöner och hans döttrar.

8 Och under detta namn har ni gjorts ^afria, och det finns ^binget annat namn varigenom ni kan göras fria. Det finns inget annat ^cnamn givet varigenom frälsning kommer. Därför vill jag att ni skall ^ata på er Kristi namn, alla ni som har ingått i förbundet med Gud om att ni skall vara lydiga till er levnads slut.

9 Och det skall ske att den som gör detta skall bli funnen vid Guds högra sida, ty han känner det namn varmed han kallas, ty han skall kallas vid Kristi namn.

10 Och det skall nu ske att den som inte tar på sig Kristi namn måste kallas vid något ^aannat namn. Därför finner han sig vara på Guds ^bvänstra sida.

11 Och jag vill att även ni skall komma ihåg att detta är det ^anamn som jag sade att jag skulle ge till er, som aldrig skulle utplånas utom genom överträdelse. Akta er därför för att begå överträdelse så att namnet inte utplånas ur era hjärtan.

12 Jag säger till er: Jag vill att ni skall komma ihåg att alltid ^abevara namnet skrivet i era hjärtan så att ni inte blir funna på Guds vänstra sida utan så att ni hör och känner den röst

med vilken ni kallas, och likaså det namn vid vilket han skall kalla er.

13 Ty hur kan en människa ^akänna den mästare som hon inte har tjänat och som är en främling för henne och är långt borta från hennes hjärtas tankar och avsikter?

14 Och vidare: Tar en människa en åsna som tillhör hennes granne och behåller den? Jag säger er: Nej. Hon tillåter den inte ens att beta bland sina hjordar utan föser bort den och driver ut den. Jag säger er att just så skall det vara bland er om ni inte känner det namn vid vilket ni kallas.

15 Därför vill jag att ni skall vara ståndaktiga och orubbliga, alltid rika på goda gärningar så att Kristus, Herren Gud den Allsmäktige, kan ^abeseгла er som sina, så att ni kan föras till himlen för att få evig frälsning och evigt liv genom hans visdom och makt och rättvisa och barmhärtighet som ^bskapade allting i himlen och på jorden och som är Gud över allting. Amen.

KAPITEL 6

Kung Benjamin upptecknar namnen på människorna och utser

7d Mosiah 15:10–11.
HFS Född av Gud, född på nytt.
e L&F 11:30.
8a Rom 6:18;
Gal 5:1;
Hel 14:30.
b Apg 4:10, 12;
Alma 21:9.

c Mosiah 26:18.
d Apg 11:26;
Alma 46:15.
10a Alma 5:38–39.
b Matt 25:33.
11a Mosiah 1:11–12.
HFS Jesus Kristus —
Nödvändigheten av
att ta på oss Kristi

namn.
12a L&F 18:23–25.
13a Mosiah 26:24–27.
15a HFS Kallelse och
utkorelse; Helgelse,
heliggörelse.
b Kol 1:16;
Mosiah 4:2;
Alma 11:39.

präster att undervisa dem — Mosiah regerar som rättfärdig kung. Omkring 124–121 f Kr.

OCH nu, sedan kung Benjamin slutat tala till folket, ansåg han det lämpligt att ^auppteckna namnen på alla dem som ingått ett förbund med Gud om att hålla hans bud.

2 Och det hände sig att där inte fanns en enda själ, utom de små barnen, som inte hade ingått förbundet och tagit på sig Kristi namn.

3 Och vidare hände det sig att när kung Benjamin hade slutfört allt detta och hade invigt sin son ^aMosiah till att vara styresman och kung över sitt folk, och hade givit honom alla instruktioner rörande riket och även hade ^butsett präster till att ^cundervisa folket, så att de kunde höra och känna till Guds bud och bli väckta till hågkomst om den ^ded de hade svurit, så upplöste han mängden och de återvände var och en med sin familj till sitt eget hem.

4 Och ^aMosiah började regera i sin fars ställe. Och han började regera i sitt trettionde år, vilket i allt utgör omkring fyra hundra och sjuttiosex år från den ^btid då Lehi lämnade Jerusalem.

5 Därefter levde kung Benjamin i tre år, och han dog.

6 Och det hände sig att kung Mosiah vandrade på Herrens

vägar och följde hans lagar och stadgar och höll hans bud i allt som han befällde honom.

7 Och kung Mosiah fick sitt folk att bruka jorden. Och även han själv brukade jorden för att han därigenom ^ainte skulle bli en börda för sitt folk så att han i allt kunde göra så som hans far hade gjort. Och det fanns ingen stridighet bland hela hans folk under tre års tid.

KAPITEL 7

Ammon finner Lehi-Nephis land, där Limhi är kung — Limhis folk befinner sig i trälldom under lamaniterna — Limhi återger deras historia — En profet (Abinadi) hade vittnat om att Kristus är alltings Gud och Fader — De som sår orenhet skördar storm, och de som sätter sin lit till Herren blir befriade. Omkring 121 f Kr.

OCH nu hände det sig att sedan kung Mosiah haft oavbruten fred under tre års tid önskade han få veta något om det folk som ^adrog upp för att bosätta sig i Lehi-Nephis land, eller i staden Lehi-Nephi. Ty hans folk hade inte hört någonting från dem från den tid då de lämnade ^bZarahemlas land. Därför tröttade de honom med sina ständiga frågor.

2 Och det hände sig att kung Mosiah tillät att sexton av deras

6 1a L&F 128:8.

3a Mosiah 1:10; 2:30.

b HFS Ordinerar,
ordination.

c Alma 4:7.

d Mosiah 5:5–7.

4a HFS Mosiah,
Benjamins son.

b 1 Ne 1:4.

7a 2 Kor 11:9.

7 1a Omni 1:27–30.

b Omni 1:13.

starka män skulle gå upp till Lehi-Nephis land för att förhöra sig om sina bröder.

3 Och det hände sig att de nästa dag började gå dit upp och hade med sig en viss Ammon, som var en stark och mäktig man och ättling till Zarahemla. Och han var även deras ledare.

4 Och nu visste de inte vilken väg de skulle vandra i vildmarken för att komma upp till Lehi-Nephis land. Därför vandrade de omkring många dagar i vildmarken, ja, i fyrtio dagar vandrade de.

5 Och när de hade vandrat i fyrtio dagar kom de till en kulle som ligger norr om "Shiloms land, och där slog de upp sina tält.

6 Och Ammon tog tre av sina bröder, och deras namn var Amaleki, Helem och Hem, och de gick ned till "Nephis land.

7 Och se, de mötte kungen över folket som var i Nephis land och i Shiloms land. Och de omringades av kungens livvakt och togs tillfånga och bands och sattes i fängelse.

8 Och det hände sig att när de varit i fängelse i två dagar fördes de åter inför kungen, och deras band lossades. Och de stod inför kungen och fick tillåtelse, eller snarare befallning, att besvara de frågor som han skulle ställa till dem.

9 Och han sade till dem: Se, jag är "Limhi, son till Noa, som var son till Zeniff, som kom upp från Zarahemlas land för att

ärva detta land, vilket var deras faders land, och som gjordes till kung genom folkets röst.

10 Och nu vill jag veta orsaken till att ni var så djärva att ni kom nära stadens murar när jag själv med mina vakter var utanför porten.

11 Och av denna orsak har jag nu låtit bevara er så att jag kan fråga ut er, annars skulle jag ha låtit mina vakter dräpa er. Ni har nu tillstånd att tala.

12 Och när nu Ammon såg att han tilläts att tala gick han fram och bugade sig inför kungen. Och då han reste sig upp igen sade han: O konung, jag är mycket tacksam inför Gud denna dag att jag fortfarande lever och har tillåtelse att tala. Och jag skall försöka tala med frimodighet.

13 Ty jag är övertygad om att om ni hade känt mig skulle ni inte ha tillåtit mig att bära dessa bojor. Ty jag är Ammon och är ättling till "Zarahemla och har kommit upp från Zarahemlas land för att förhöra mig om våra bröder, som Zeniff förde upp från det landet.

14 Och nu hände det sig att då Limhi hade hört Ammons ord blev han mycket glad och sade: Nu vet jag med säkerhet att mina bröder som var i Zarahemlas land fortfarande lever. Och nu fröjdar jag mig, och i morgon skall jag låta även mitt folk fröjda sig.

15 Ty se, vi är i trældom under lamaniterna och är "beskattade

med en skatt som är tung att bära. Och se, nu skall våra bröder befria oss från vår träl-dom, eller ur lamaniternas händer, och vi skall bli deras slavar, ty det är bättre för oss att vara slavar åt nephiterna än att betala skatt till lamaniternas kung.

16 Och nu befallde kung Limhi sina vakter att inte längre hålla Ammon och hans bröder bundna utan låta dem bege sig till den kulle som låg norr om Shilom och föra sina bröder in i staden, så att de därigenom kunde få äta och dricka och vila sig efter sin färds mödor. Ty de hade lidit mycket, de hade lidit hunger, törst och utmattning.

17 Och nu hände det sig att kung Limhi nästa dag sände en kungörelse till hela sitt folk om att de skulle samlas vid ^atemplet för att höra de ord som han skulle tala till dem.

18 Och det hände sig att när de hade samlats talade han till dem på detta vis och sade: O, ni mitt folk, lyft upp era huvuden och låt trösta er. Ty se, tiden är nära, eller är inte långt borta, då vi inte längre skall vara underkastade våra fiender trots att vi har kämpat mycket, vilket har varit förgäves. Ändå är jag säker på att en avgörande kamp återstår.

19 Lyft därför upp era huvuden och fröjda er, och sätt er lit till ^aGud, till den Gud som var Abrahams och Isaks och

Jakobs Gud, och likaså den Gud som ^bförde Israels barn ut ur Egyptens land och gjorde att de kunde gå genom Röda havet på torr mark, och livnärde dem med ^cmanna så att de inte skulle förgås i vildmarken, och mycket mer gjorde han för dem.

20 Och vidare: Samme Gud har fört våra fäder ^aut ur Jerusalems land och har skyddat och bevarat sitt folk fram tills nu. Och se, det är på grund av vår ondska och våra avskyvärdheter som han har bringat oss i träl-dom.

21 Och ni är alla i dag vittnen till att Zeniff, som insattes som kung över detta folk, var ^aalltför ivrig att ärva sina fäders land och därför blev bedragen av kung Lamans list och slughet, då denne hade slutit fördrag med kung Zeniff och i hans händer hade överlämnat en del av landets besittningar, nämligen staden Lehi-Nephi och staden Shilom och landet runtomkring.

22 Och allt detta gjorde han i den enda avsikten att ^abringa detta folk till underkastelse eller i träl-dom. Och se, vi betalar nu i skatt till lamaniternas kung hälften av vår majs och vårt korn och all vår säd av alla slag och hälften av våra flockars och våra hjordars tillväxt. Ja, hälften av allt vi har eller äger utkräver lamaniternas kung av oss, eller också våra liv.

23 Och är nu inte detta tungt att bära? Och är inte denna vår

17a 2 Ne 5:16.

19a 2 Mos 3:6; 1 Ne 19:10.
b 2 Mos 12:40–41;

Alma 36:28.

c 2 Mos 16:15, 35;
4 Mos 11:7–8; Jos 5:12.

20a 1 Ne 2:1–4.

21a Mosiah 9:1–3.
22a Mosiah 10:18.

prövning stor? Se nu hur stor anledning vi har att sörja.

24 Ja, jag säger till er: Vi har många anledningar att sörja, ty se hur många av våra bröder som har dräpts. Och deras blod har utgjutits förgäves, och allt till följd av ondska.

25 Ty om detta folk inte hade fallit i överträdelse skulle Herren inte ha låtit detta stora onda komma över dem. Men se, de ville inte hörsamma hans ord. I stället uppstod stridigheter bland dem, ja, så stora att de utgöt varandras blod.

26 Och en "Herrens profet har de dräpt, ja, en utvald Guds man som vittnade om deras ogudaktighet och avskyvärdheter och profeterade om mycket som skall hända, ja, också om Kristi ankomst.

27 Och eftersom han sade till dem att Kristus var "Gud, alltings Fader, och sade att han skulle ikläda sig en människas avbild, och det skulle vara den ^bavbild till vilken människan skapades i begynnelsen, eller med andra ord sade han att människan skapades till "Guds avbild och att Gud skulle komma ned bland människobarnen och ta på sig kött och blod och gå omkring på jorden —

28 och eftersom han nu sade detta dräpte de honom. Och mycket annat gjorde de som nedkallade Guds vrede över

dem. Vem kan därför förvånas över att de är i trældom och är drabbade av svåra lidanden?

29 Ty se, Herren har sagt: Jag skall inte "bistå mitt folk under deras överträdelsers dagar, utan jag skall spärra deras vägar så att de inte får framgång, och deras gärningar skall bli till en stötsten för dem.

30 Och vidare säger han: Om mitt folk sår "orenhet, skall de ^bskörda agnarna därav i stormen, och verkan därav är ett gift.

31 Och vidare säger han: Om mitt folk sår orenhet, skall de skörda "östanvinden, som bringar omedelbar förstörelse.

32 Och se, nu är Herrens löfte uppfyllt, och ni har blivit slagna och hemsökta.

33 Men om ni vill "vända er till Herren med helhjärtat uppsåt och sätta er lit till honom och tjäna honom med sinnets hela hängivenhet, om ni gör detta, så skall han, efter egen vilja och eget behag, befria er ur trældomen.

KAPITEL 8

Ammon undervisar Limhis folk — Han hör talas om Jarediternas tjugofyra plåtar — Forntida uppteckningar kan översättas av siare — Ingen gåva är större än siarens. Omkring 121 f Kr.

OCH det hände sig att sedan

26a Mosiah 17:12–20.

27a HFS Gud, Gudomen.

^b 1 Mos 1:26–28;

Eth 3:14–17;

L&F 20:17–18.

^c Mosiah 13:33–34;

15:1–4.

29a 1 Sam 12:15;

2 Krön 24:20.

30a HFS Orenhet,

orenlighet.

^b Gal 6:7–8; L&F 6:33.

HFS Skörd.

31a Jer 18:17; Mosiah 12:6.

33a Morm 9:6.

kung Limhi slutat tala till sitt folk, ty han sade mycket till dem och endast en del av det har jag skrivit i denna bok, berättade han för sitt folk allt om deras bröder som fanns i Zarahemlas land.

2 Och han lät Ammon ställa sig framför mängden och berättade för dem allt som hänt deras bröder från den tid då Zeniff drog upp från landet ända till den tid då han själv kom upp från landet.

3 Och han upprepade även för dem de sista ord som kung Benjamin undervisat dem om och förklarade dem för kung Limhis folk så att de skulle kunna förstå alla de ord han talade.

4 Och det hände sig att sedan han gjort allt detta skingrade kung Limhi mängden och lät var och en återvända till sitt eget hem.

5 Och det hände sig att han lät de plåtar som innehöll "uppteckningen om hans folk från den tid då de lämnade Zarahemlas land föras fram till Ammon för att han skulle kunna läsa dem.

6 Så snart Ammon hade läst uppteckningen frågade kungen honom om han kunde tyda språk, och Ammon svarade att det kunde han inte.

7 Och kungen sade till honom: I sorg över mitt folks lidanden lät jag fyrtio och tre män av mitt folk färdas ut i vildmarken för att de därigenom skulle kunna finna Zarahemlas land,

så att vi skulle kunna vädja till våra bröder om att befria oss ur trældomen.

8 Och de gick vilse i vildmarken under många dagars tid. Ändå sökte de flitigt men fann inte Zarahemlas land utan återvände till det här landet, efter att ha färdats genom ett land med många vatten och där upptäckt ett land som var översållat med ben av människor och av djur och som även var översållat av ruiner efter byggnader av alla slag, och efter att ha upptäckt ett land som hade varit bebott av ett folk som var lika talrikt som Israels skaror.

9 Som bevis på att det som de sagt är sant har de tagit med sig "tjugofyra plåtar som är fulla av inristningar och som är av rent guld.

10 Och se, de tog även med sig "bröstplåtar som är stora, och de är av ^bmässing och koppar och är helt oskadade.

11 Vidare har de tagit med sig svärd vars fästen var förstörda och vars klingor var angripna av rost, och det finns ingen i landet som kan tyda språket eller inristningarna som finns på plåtarna. Därför sade jag till dig: Kan du översätta?

12 Och jag säger åter till dig: Känner du till någon som kan översätta? Ty jag önskar att dessa uppteckningar skall översättas till vårt språk, ty de ger oss kanske kunskap om en återstod av det folk som har

gått under och som de här uppteckningarna kommer ifrån. Eller kan de kanske ge oss kunskap om just det folk som har gått under, och jag önskar veta orsaken till deras undergång.

13 Nu sade Ammon till honom: Jag kan förvisso berätta för dig, o konung, om en man som kan översätta uppteckningarna. För han har något varmed han kan se och översätta alla uppteckningar som är från forna tider, och det är en gåva från Gud. Och dessa föremål kallas ^buttydare, och ingen människa kan se i dem utan att ha fått befallning, så att hon inte söker efter sådant som hon inte borde och förgås. Och envar som får befallning att se i dem kallas ^csiare.

14 Och se, kungen över folket som är i Zarahemlas land är den man som har fått befallning att göra detta och som har denna stora gåva från Gud.

15 Och kungen sade att en siare är större än en profet.

16 Och Ammon sade att en siare även är en uppenbarare och en profet. Och större gåva kan ingen människa ha, om hon inte besitter Guds kraft, vilket ingen människa kan. Ändå kan en människa få sig stor kraft given av Gud.

17 Men en siare kan känna till sådant som har hänt och även sådant som skall hända, och genom dem skall allt uppenbaras, eller snarare, skall hemliga ting tillkännages. Och fördolda

ting skall komma fram i ljuset, och sådant som inte är känt skall tillkännages genom dem, och genom dem skall även sådant tillkännages som annars inte kunde bli känt.

18 På så sätt har Gud givit ett medel varmed människan genom tro kan utföra mäktiga underverk. Därför blir hon till stor nytta för sina medmänniskor.

19 Och när nu Ammon slutat tala dessa ord, gladdes sig kungen mycket och gav tack till Gud och sade: Utan tvivel innehåller dessa plåtar en "stor hemlighet, och dessa uttydare har utan tvivel beretts i avsikten att avslöja alla sådana hemligheter för människobarnen.

20 O hur förunderliga är inte Herrens gärningar, och hur länge har han inte tålmod med sitt folk. Ja, och hur blint och förstocket är inte människobarnens förstånd, ty de söker inte visdom, och inte heller vill de att hon skall råda över dem!

21 Ja, de är som en vild flock som flyr från herden och skingras och jagas och uppslukas av skogens djur.

ZENIFFS UPPTÄCKNING — En berättelse om hans folk från den tid då de lämnade Zarahemlas land fram till den tid då de befriades ur lamaniternas händer.

Omfattar kapitel 9 till och med 22.

KAPITEL 9

Zeniff leder en grupp från Zarahemla för att ta Lehi-Nephis land i besittning — Lamaniternas kung låter dem få ärva landet — Det uppstår krig mellan lamaniterna och Zeniffs folk. Omkring 200–187 f Kr.

JAG, Zeniff, hade fått undervisning i allt rörande nephiternas språk och hade kunskap om "Nephis land, eller mina fäders första arveland, och hade sänts som spion bland lamaniterna för att jag skulle kunna spionera på deras styrkor så att vår här skulle kunna anfalla dem och förgöra dem — men då jag såg det som var gott ibland dem, ville jag att de inte skulle förgöras.

2 Därför tvistade jag med mina bröder i vildmarken, ty jag ville att vår styresman skulle sluta fördrag med dem. Men han, som var en sträng och blodtörstig man, befallde att jag skulle dräpas. Men jag räddades genom stor blodsutgjutelse, ty far stred mot far och bror mot bror, till dess större delen av vår här var förgjord i vildmarken. Och de av oss som skonats återvände till Zarahemlas land för att berätta vad som hänt för deras hustrur och deras barn.

3 Och ändå, eftersom jag var alltför ivrig att ärva våra fäders land, samlade jag alla som ville gå upp och ta landet i besittning, och började återigen färd- en ut i vildmarken för att gå upp

till landet. Men vi blev slagna med hungersnöd och svåra lidanden eftersom vi var sena att komma ihåg Herren, vår Gud.

4 Ändå slog vi efter många dagars vandring i vildmarken upp våra tält på den plats där våra bröder hade dräpts, vilket var nära våra fäders land.

5 Och det hände sig att jag med fyra av mina män återigen gick in i staden, in till kungen, för att få reda på kungens inställning och för att få veta om jag fick komma in med mitt folk och fredligt ta landet i besittning.

6 Och jag gick in till kungen, och han slöt förbund med mig om att jag skulle kunna besitta Lehi-Nephis land och Shiloms land.

7 Och han befallde även att hans folk skulle lämna landet, och jag och mitt folk gick in i landet för att kunna ta det i besittning.

8 Och vi började bygga byggnader och reparera stadsmurarna, ja, det vill säga staden Lehi-Nephis och staden Shiloms murar.

9 Och vi började bruka jorden, ja, med alla slags fröer: med frön från majs och från vete och från korn och med neas och med sheum och med fröer från alla slags frukter. Och vi började föröka oss och få framgång i landet.

10 Se, det var kung Lamans lömska och listiga plan att "bringa mitt folk i träldom som gjorde att han upplät landet så att vi kunde besitta det.

11 Och det hände sig därför att sedan vi vistats i landet i tolv års tid, började kung Laman bli orolig för att mitt folk på något sätt skulle bli så starkt i landet att de inte skulle kunna övervinna dem och bringa dem i trældom.

12 Och de var ett lättjefullt och "avgudadyrkande folk, och därför ville de bringa oss i trældom så att de kunde frossa på våra händers arbete, ja, så att de kunde mätta sig med våra betesmarkers hjordar.

13 Därför hände det sig att kung Laman började hetsa sitt folk till att strida mot mitt folk. Därför började det bli krig och stridigheter i landet.

14 Ty i det trettonde året av min regering i Nephis land, när mitt folk vattnade och utfodrade sina hjordar och plöjde sina åkrar långt söderut i Shiloms land, anfölls de av en talrik hop lamaniter som började dräpa dem och stjäla deras hjordar och majsens på deras åkrar.

15 Ja, och det hände sig att alla som inte blev upphunna flydde ända in i staden Nephi, och bad mig om beskydd.

16 Och det hände sig att jag beväpnade dem med bågar och med pilor, med svärd och med kroksablar och med klubbor och med slungor och med alla slags upptänkliga vapen, och jag och mitt folk gick ut till kamp mot lamaniterna.

17 Ja, i Herrens kraft gick vi ut till kamp mot lamaniterna, ty jag och mitt folk ropade mäktigt

till Herren och bad att han skulle befria oss ur våra fienders händer, ty vi väcktes till hågkomst om våra faders befrielse.

18 Och Gud "hörde våra rop och besvarade våra böner, och vi drog ut i hans kraft. Ja, vi drog ut mot lamaniterna och under en dag och en natt nedgjorde vi tre tusen och fyrtiotre. Vi nedgjorde dem ända till dess vi hade drivit dem ut ur vårt land.

19 Och med mina egna händer hjälpte jag själv till att begrava deras döda. Och se, till vår stora sorg och klagan hade två hundra och sjuttionio av våra bröder blivit dräpta.

KAPITEL 10

Kung Laman dör — Hans folk är vilt och grymt och tror på falska traditioner — Zeniff och hans folk segrar över dem. Omkring 187–160 f Kr.

OCH det hände sig att vi åter började upprätta riket och återigen började besitta landet i fred. Och jag lät tillverka alla slags krigsvapen, så att jag därigenom kunde ha vapen åt mitt folk inför den tid då lamaniterna åter skulle komma för att kriga mot mitt folk.

2 Och jag satte vakter runt om i landet så att lamaniterna inte plötsligt skulle kunna anfalla oss på nytt och förgöra oss. Och på så sätt skyddade jag mitt folk och mina hjordar och

hindrade dem från att falla i våra fienders händer.

3 Och det hände sig att vi innehade våra fäders land i många år, ja, under tjugo och två års tid.

4 Och jag lät männen bruka jorden och odla all slags "säd och frukter av alla slag.

5 Och jag lät kvinnorna spinna och arbeta och vara verksamma och tillverka allt slags fint linnetyg, ja, "tyg av alla slag så att vi kunde kläda vår nakenhet. Och på så sätt hade vi framgång i landet — på så sätt hade vi oavbruten fred i landet under tjugo och två års tid.

6 Och det hände sig att kung "Laman dog och att hans son började regera i hans ställe. Och denne började uppegga sitt folk till uppror mot mitt folk. Därför började de förbereda sig för krig och på att komma upp för att strida mot mitt folk.

7 Men jag hade sänt ut spioner runt omkring i "Shemlons land för att jag skulle kunna upptäcka deras förberedelser, så att jag kunde skydda mig mot dem och så att de inte skulle kunna anfälla mitt folk och förgöra dem.

8 Och det hände sig att de kom upp till norra delen av Shiloms land med sina talrika skaror: män "beväpnade med ^bbågar och med pilar och med svärd och med kroksablar och med stenar och med slungor. Och de hade rakat huvudena så att

de var kala, och de hade fäst ett läderbälte om sina höfter.

9 Och det hände sig att jag lät mitt folks kvinnor och barn gömma sig i vildmarken. Och jag lät även samla alla mina gamla män som kunde bära vapen, och även alla mina unga män som kunde bära vapen, för att gå ut till kamp mot lamaniterna. Och jag ställde upp dem på led, varje man efter sin ålder.

10 Och det hände sig att vi gick upp till kamp mot lamaniterna. Och jag, ja, jag i min ålderdom, gick upp till kamp mot lamaniterna. Och det hände sig att vi gick upp till kamp i Herrens "kraft.

11 Nu visste lamaniterna ingenting om Herren, inte heller om Herrens styrka, och därför litade de på sin egen styrka. Men de var ett starkt folk vad mänsklig styrka beträffar.

12 De var ett "vilt, grymt och blodtörstigt folk som trodde på sina fäders ^btradition, det vill säga: De trodde att de hade drivits ut ur Jerusalems land för sina fäders onskas skull och att de hade behandlats illa av sina bröder i vildmarken och att de även behandlades illa medan de for över havet.

13 Och vidare ansåg de att de blivit illa behandlade medan de var i sitt "första arveland sedan de korsat havet, och allt detta eftersom Nephi var mer trofast

10 4a Mosiah 9:9.

5a Alma 1:29.

6a Mosiah 9:10–11; 24:3.

7a Mosiah 11:12.

8a Jar 1:8.

b Alma 3:4–5.

10a HFS Tillit.

12a Alma 17:14.

b 2 Ne 5:1–3.

13a 1 Ne 18:23.

i att hålla Herrens bud — därför blev han ^bgynnad av Herren, ty Herren hörde hans böner och besvarade dem, och han tog ledningen under deras färd i vildmarken.

14 Och hans bröder vredgades på honom eftersom de inte ^aförstod Herrens handlingsätt. De ^bvredgades också på honom på vattnen, eftersom de förhärddade sina hjärtan mot Herren.

15 Och vidare vredgades de på honom när de anlant till det utlovade landet eftersom de sade att han hade tagit ^aledning- en över folket ur deras händer, och de försökte döda honom.

16 Och vidare vredgades de på honom för att han gick ut i vildmarken som Herren befallt honom och tog ^auppteckningarna som var inristade på plåtarna av mässing, ty de sade att han ^bstal från dem.

17 Och så har de lärt sina barn att de skulle hata dem, och att de skulle mörda dem och att de skulle stjäla från och plundra dem och göra allt de kunde för att förgöra dem. Därför bär de på ett evigt hat mot Nephis barn.

18 Av just denna anledning har kung Laman genom sin list och lögnaktiga slughet och sina fagra löften bedragit mig, så att jag har fört detta mitt folk upp till detta land så att de kan förgöra dem. Ja, och vi har lidit i alla dessa år i landet.

19 Och sedan nu jag, Zeniff,

berättat allt detta för mitt folk om lamaniterna, eggade jag dem till att kämpa med all sin kraft och att sätta sin lit till Herren. Därför kämpade vi mot dem, ansikte mot ansikte.

20 Och det hände sig att vi återigen drev dem ut ur vårt land, och vi dräpte dem i ett stort blodbad, ja, så många att vi inte räknade dem.

21 Och det hände sig att vi åter vände tillbaka till vårt eget land, och mitt folk började åter vakta sina hjordar och bruka sin jord.

22 Och eftersom jag var gammal överlät jag nu riket till en av mina söner. Därför säger jag inte mer. Och må Herren välsigna mitt folk. Amen.

KAPITEL 11

Kung Noa regerar i ogudaktighet — Han ger sig hän åt utsvävningar med sina hustrur och bihustrur — Abinadi profeterar att folket kommer att försättas i trälldom — Kung Noa traktar efter hans liv. Omkring 160–150 f Kr.

OCH nu hände det sig att Zeniff överlät riket åt Noa, en av sina söner. Därför började Noa regera i hans ställe, och han vandrade inte på sin fars vägar.

2 Ty se, han höll inte Guds bud, utan han vandrade efter sitt eget hjärtas önskningsar. Och han hade många hustrur och ^abihustrur. Och han ^bfick

13b 1 Ne 17:35.

14a 1 Ne 15:7–11.

b 1 Ne 18:10–11.

15a 2 Ne 5:3.

16a 2 Ne 5:12.

b Alma 20:10, 13.

11 2a Jakob 3:5.

b 1 Kung 14:15–16;

Mosiah 29:31.

sitt folk att begå synder och göra det som var avskyvärt i Herrens ögon. Ja, och de bedrev "hor och all slags ogudaktighet.

3 Och han krävde i skatt en femtedel av allt de ägde: en femtedel av deras guld och av deras silver och en femtedel av deras "ziff och av deras koppar och av deras mässing och deras järn och en femtedel av deras gödkalvar och även en femtedel av all deras säd.

4 Och allt detta tog han för att försörja sig själv och sina hustrur och sina bihustrur och även sina präster och deras hustrur och deras bihustrur. På så sätt hade han förändrat tillståndet i riket.

5 Ty han avsatte alla de präster som hade invigts av hans far och invigde nya i deras ställe, sådana som var uppblåsta i sina hjärtans högmod.

6 Ja, och på så sätt understöddes de i sin lättja och i sin avgudadyrkan och i sitt hor av de skatter som kung Noa hade lagt på sitt folk. Sålunda arbetade folket mycket hårt för att främja ondskan.

7 Ja, och de blev även avgudadyrkare eftersom de blev bedragna av kungens och prästernas fåfängliga och smickrande ord, ty de talade smickrande ord till dem.

8 Och det hände sig att kung Noa byggde många förnämliga och rymliga byggnader, och han prydde dem med fint träarbete

och med alla slags dyrbarheter av guld och av silver och av järn och av mässing och av ziff och av koppar.

9 Och han byggde sig även ett rymligt palats och en tron mitt däri, som allt var av fint trä och var prytt med guld och silver och med dyrbara ting.

10 Och han lät också sina arbetare utföra allt slags fint arbete inom templet's väggar: av fint trä och av koppar och av mässing.

11 Och de säten som var avskilda åt högprästerna, och som var högre än alla de andra sätena, prydde han med rent guld. Och han lät bygga ett bröstvärn framför dem så att de kunde stödja sin kropp och sina armar därpå medan de talade lögnaktiga och fåfängliga ord till hans folk.

12 Och det hände sig att han byggde ett "torn nära templet, ja, ett mycket högt torn, så högt att han kunde stå på toppen av det och se ut över Shiloms land och även Shemlons land, som hade intagits av lamaniterna. Och han kunde även se ut över hela landet runt omkring.

13 Och det hände sig att han lät bygga många byggnader i Shiloms land. Och han lät bygga ett stort torn på kullen norr om Shiloms land, som hade varit en tillflykt för Nephis barn vid det tillfälle då de flydde ut ur landet. Och på så sätt använde han de

2c 2 Ne 28:15.

3a HEBR besläktade ord:
adjektiv: "skinande";

verb: "att belägga
eller klä över med
metall".

12a Mosiah 19:5–6.

rikedomar som han förvärvade genom att beskatta sitt folk.

14 Och det hände sig att han fäste sitt hjärta vid sina rikedomar, och han ägnade sin tid åt utsvävningar med sina hustrur och sina bihustrur. Och även hans präster fördrev sin tid med skökor.

15 Och det hände sig att han planterade vingårdar runt om i landet, och han byggde vinpressar och framställde vin i överflöd, och därför blev han, och även hans folk, "vin-drinkare.

16 Och det hände sig att lamaniterna började anfälla hans folk, där de var få till antalet, och dräpa dem på deras åkrar och medan de vaktade sina hjordar.

17 Och kung Noa sände ut vakter runt om i landet för att hålla dem borta. Men han sände inte tillräckligt många, och lamaniterna anföll dem och dödade dem och drev många av deras hjordar ut ur landet. På så sätt började lamaniterna förgöra dem och visa sitt hat mot dem.

18 Och det hände sig att kung Noa sände sina härar mot dem, och de drevs tillbaka, eller de drev dem tillbaka för en tid. Därför återvände de och fröjdade sig över sitt byte.

19 Och på grund av denna stora seger blev de nu uppblåsta i sina hjärtans högmod. De "skröt över sin egen styrka och sade att femtio av dem kunde

hålla stånd mot tusentals av lamaniterna. Och på så sätt skröt de och gladdes åt blod och åt att utgjuta sina bröders blod, och detta på grund av deras kungs och deras prästers ogudaktighet.

20 Och det hände sig att det fanns en man bland dem vars namn var "Abinadi. Och han gick ut bland dem och började profetera och sade: Se, så säger Herren, och så har han befällt mig: Gå ut och säg till detta folk: Så säger Herren — ve detta folk, ty jag har sett deras avskyvärdheter och deras ogudaktighet och deras hor. Och om de inte omvänder sig skall jag hemsöka dem i min vrede.

21 Och om de inte omvänder sig och vänder sig till Herren sin Gud, se, då skall jag överlämna dem i deras fienders händer. Ja, och de skall försättas i "träldom, och de skall bli plågade av sina fienders hand.

22 Och det skall ske att de skall veta att jag är Herren, deras Gud, och att jag är en "nitälskande Gud som bestraffar mitt folks ondska.

23 Och det skall ske att om detta folk inte omvänder sig och vänder sig till Herren sin Gud skall de försättas i träldom, och ingen, utom Herren, den allsmäktige Guden, skall befria dem.

24 Ja, och det skall ske att när de ropar till mig, skall jag vara

15a HFS Visdomsordet.
19a L&F 3:4.
HFS Högmod.

20a HFS Abinadi.
21a Mosiah 12:2; 20:21;
21:13–15; 23:21–23.

22a 2 Mos 20:5;
5 Mos 6:15;
Mosiah 13:13.

”sen att höra deras rop. Ja, och jag skall tillåta att de blir slagna av sina fiender.

25 Och om de inte omvänder sig i säck och aska och ropar med kraft till Herren sin Gud skall jag inte ”höra deras böner, och inte heller skall jag befria dem från deras lidanden. Och så säger Herren, och så har han befallt mig.

26 Nu hände det sig att när Abinadi hade talat dessa ord till dem vredgades de på honom och traktade efter att beröva honom livet. Men Herren befriade honom ur deras händer.

27 När nu kung Noa hade hört de ord som Abinadi hade talat till folket blev även han vred. Och han sade: Vem är Abinadi att jag och mitt folk skulle dömas av honom, eller ”vem är Herren, som skall bringa så stora lidanden över mitt folk?

28 Jag befaller er att föra Abinadi hit så att jag kan dräpa honom, ty han har sagt detta för att kunna hetsa mitt folk till vrede, den ene mot den andre, och orsaka stridigheter bland mitt folk. Därför skall jag dräpa honom.

29 Nu var folkets ögon ”förblindade och därför ^bförhärdade de sina hjärtan mot Abinadis ord, och från den stunden sökte de fångsla honom. Och kung Noa förhärdade sitt hjärta mot Herrens ord, och han

omvände sig inte från sina onda gärningar.

KAPITEL 12

Abinadi fångslas för att han profeterat om folkets undergång och kung Noas död — De falska prästerna citerar skrifterna och låtsas hålla Moses lag — Abinadi börjar undervisa dem om de tio budorden. Omkring 148 f Kr.

OCH det hände sig efter två års tid att Abinadi kom bland dem förklädd så att de inte kände igen honom och började profetera bland dem och säga: Så har Herren befallt mig och sagt — Abinadi, gå och profetera för detta mitt folk, ty de har förhärdat sina hjärtan mot mina ord. De har inte omvänt sig från sina onda gärningar. Därför skall jag ”hemsöka dem i min vrede, ja, i min brinnande vrede skall jag hemsöka dem för deras ondska och avskyvärdheter.

2 Ja, ve detta släktled! Och Herren sade till mig: Sträck ut din hand och profetera och säg: Så säger Herren: Det skall ske att detta släktled på grund av sin ondska skall försättas i ”träldom och skall bli slagna på ^bkinden. Ja, och de skall jagas av människor och skall dräpas. Och luftens gamar och hundarna, ja, och de vilda djuren skall sluka deras kött.

3 Och det skall ske att kung

24a Mika 3:4;
 Mosiah 21:15.
 25a Jes 1:15; 59:2.
 27a 2 Mos 5:2;

Mosiah 12:13.
 29a Mose 4:4.
 b Alma 33:20;
 Eth 11:13.

12 1a Jes 65:6.
 2a Mosiah 11:21; 20:21;
 21:13–15; 23:21–23.
 b Mosiah 21:3–4.

Noas "liv inte skall värderas högre än ett klädesplagg i en het ^bugn, ty han skall veta att jag är Herren.

4 Och det skall ske att jag skall slå detta mitt folk med svåra lidanden, ja, med hungersnöd och med ^afarsot. Och jag skall göra så att de ^btjuter dagen lång.

5 Ja, och jag skall göra så att de får ^abördor bundna vid sina ryggar, och de skall fösas fram som en stum åsna.

6 Och det skall ske att jag skall sända ut hagel bland dem, och det skall slå dem. Och de skall även bli slagna med ^aöstanvinden, och ^binsekter skall även plåga deras land och förtära deras säd.

7 Och de skall bli slagna med en svår farsot — och allt detta skall jag göra på grund av deras ^aondska och avskvärdheter.

8 Och det skall ske att om de inte omvänder sig skall jag fullständigt ^autplåna dem från jordens yta. Dock skall de lämna efter sig en ^buppteckning, och jag skall bevara den åt andra nationer som skall besitta landet. Ja, detta skall jag göra för att jag skall kunna avslöja detta folks avskvärdheter för andra nationer. Och mycket profeterade Abinadi mot detta folk.

9 Och det hände sig att de vredgades på honom. Och de grep honom och bar fram honom bunden inför kungen

och sade till kungen: Se, vi har fört en man inför dig som har profeterat ont om ditt folk och sagt att Gud skall förgöra dem.

10 Och han profeterar även ont om ditt liv och säger att ditt liv skall vara som ett klädesplagg i en het ugn.

11 Och vidare säger han att du skall vara som ett strå, ja, som ett torrt strå på fältet som djuren springer över och som trampas under fötterna.

12 Och vidare säger han att du skall vara som en tistels blommor som, då den är fullt mogen, sprids ut över landets yta om vinden blåser. Och han påstår att Herren har talat det. Och han säger att allt detta skall komma över dig om du inte omvänder dig, och detta för din onskas skull.

13 Och se, o konung, vad har du gjort för mycket ont, eller vilka stora synder har ditt folk begått för att vi skulle fördömas av Gud eller dömas av denne man?

14 Och se, o konung, vi är utan skuld och du, o konung, har inte syndat. Därför har denne man ljugit om dig, och han har profeterat förgäves.

15 Och se, vi är starka, vi skall inte försättas i trälldom eller tas tillfånga av våra fiender. Ja, och du har haft framgång i landet och skall även fortsätta att ha framgång.

16 Se, här är mannen, vi över-

3a Mosiah 12:10.

b Mosiah 19:20.

4a L&F 97:26.

b Mosiah 21:9–10.

5a Mosiah 21:3.

6a Jer 18:17;

Mosiah 7:31.

b 2 Mos 10:1–12.

7a L&F 3:18.

8a Alma 45:9–14.

b Morm 8:14–16.

lämnar honom i dina händer. Du må göra med honom som du finner för gott.

17 Och det hände sig att kung Noa lät kasta Abinadi i fängelse. Och han befallde att "prästerna skulle samlas så att han skulle kunna hålla ett råd med dem om vad han skulle göra med honom.

18 Och det hände sig att de sade till kungen: För hit honom så att vi kan förhöra honom. Och kungen befallde att han skulle föras inför dem.

19 Och de började förhöra honom för att kunna snärja honom så att de därigenom skulle kunna få något att anklaga honom för. Men han svarade dem frimodigt och motstod alla deras frågor, ja, till deras förvåning, ty han "motstod alla deras frågor och tystade dem i allt vad de sade.

20 Och det hände sig att en av dem sade till honom: Vad betyder de ord som är skrivna och som våra fäder har undervisat om och som lyder:

21 "Hur ljuvliga på bergen är inte hans fötter som bringar glädjebud, som kungör frid, som bringar glädjebud om det som är gott, som kungör frälsning, som säger till Zion: Din Gud regerar!

22 Dina väktare skall upphäva sin röst, med en röst skall de sjunga, ty de skall med egna ögon se när Herren åter upprättar Zion.

23 Brist ut i jubel och sjung tillsammans ni Jerusalems öde platser, ty Herren har tröstat sitt folk, han har återlöst Jerusalem.

24 Herren har blottat sin heliga "arm inför alla nationernas ögon, och alla jordens ändar skall se vår Guds frälsning.

25 Och då sade Abinadi till dem: Är ni "präster och påstår er undervisa detta folk och förstå profetians ande, och ändå önskar ni av mig få veta vad detta betyder?

26 Jag säger till er: Ve er som förvränger Herrens vägar! Ty om ni förstår detta, så har ni ändå inte undervisat därom. Således har ni förvrängt Herrens vägar.

27 Ni har inte av hjärtat ansträngt er att "förstå. Därför har ni inte varit visa. Vad undervisar ni då detta folk om?

28 Och de sade: Vi undervisar dem om Moses lag.

29 Och vidare sade han till dem: Om ni undervisar om Moses "lag, varför håller ni den då inte? Varför fäster ni era hjärtan vid rikedomar? Varför bedriver ni "hor och slösar er kraft med skökor, ja, och får detta folk att begå synder, så att Herren har orsak att sända mig till att profetera mot detta folk, ja, mycket ont mot detta folk?

30 Vet ni inte att jag talar sanning? Jo, ni vet att jag talar sanning, och ni borde bäva inför Gud.

31 Och det skall ske att ni skall

17a Mosiah 11:11.

19a L&F 100:5–6.

21a Jes 52:7–10;

Nah 1:15.

24a 1 Ne 22:11.

25a Mosiah 11:5.

27a HFS Insikt.

29a HFS Moses lag.

b HFS Äktenskapsbrott.

bli slagna för er ondskas skull, ty ni har sagt att ni undervisar om Moses lag. Och vad vet ni om Moses lag? "Kommer frälsning genom Moses lag? Vad säger ni?

32 Och de svarade och sade att frälsning kom genom Moses lag.

33 Men då sade Abinadi till dem: Jag vet att om ni håller Guds bud skall ni bli frälsta. Ja, om ni håller de bud som Herren överlämnade till Mose på berget "Sinai, då han sade:

34 "Jag är Herren, din Gud, som har ^bfört dig ut ur Egyptens land, ut ur trälldomshuset.

35 Du skall ingen "annan Gud ha förutom mig.

36 Du skall inte göra dig någon avgudabild eller någon avbild av det som är uppe i himlen eller av det som är nere på jorden.

37 Nu sade Abinadi till dem: Har ni gjort allt detta? Jag säger er: Nej, det har ni inte. Och har ni "lärt detta folk att de skall göra allt detta? Jag säger er: Nej, det har ni inte.

KAPITEL 13

Abinadi beskyddas av gudomlig makt — Han undervisar om de tio budorden — Frälsning kommer inte enbart genom Moses lag — Gud själv skall åstadkomma en försoning och återlösa sitt folk. Omkring 148 f Kr.

OCH när nu kungen hört dessa ord, sade han till sina präster: Bort med den här mannen, och dräp honom, för vad har vi med honom att göra, han är ju galen.

2 Och de gick fram och försökte bära hand på honom. Men han motstod dem och sade till dem:

3 Rör mig inte, ty Gud skall slå er om ni bär hand på mig, ty jag har inte överlämnat det budskap som Herren har sänt mig för att överlämna. Inte heller har jag sagt er det som ni har "begärt att jag skall säga. Därför tillåter Gud inte att jag blir dräpt nu.

4 Utan jag måste utföra de befallningar som Gud har befallt mig, och eftersom jag har sagt er sanningen vredgas ni på mig. Och vidare har ni bedömt mig som galen, eftersom jag har talat Guds ord.

5 Nu hände det sig att sedan Abinadi talat dessa ord vågade kung Noas folk inte bära hand på honom, ty Herrens Ande var över honom, och hans ansikte "lyste med utomordentlig glans, alldeles som Moses gjorde medan han var på Sinai berg och medan han talade med Herren.

6 Och han talade med "kraft och myndighet från Gud, och han fortsatte sitt tal och sade:

7 Ni ser att ni inte har makt

31a Mosiah 3:15; 13:27–32;
Alma 25:16.

33a 2 Mos 19:9, 16–20;
Mosiah 13:5.

34a 2 Mos 20:2–4.

b 2 Mos 12:51;
1 Ne 17:40;
Mosiah 7:19.

35a Hos 13:4.

HFS Avgudadyrkan.

37a Mosiah 13:25–26.
13 3a Mosiah 12:20–24.
5a 2 Mos 34:29–35.
6a HFS Kraft, makt.

att dräpa mig, varför jag skall avsluta mitt budskap. Ja, och jag märker att det "skär er i hjärtat för att jag säger er sanningen om er ondska.

8 Ja, och mina ord fyller er med förundran och häpnad och med vrede.

9 Men jag avslutar mitt budskap, och sedan gör det ingenting vart jag går om jag bara blir frälst.

10 Men så mycket säger jag er: Vad ni gör med mig hädanefter skall vara som en "förebild och en skugga av det som skall komma.

11 Och nu läser jag för er återstoden av Guds "bud, ty jag märker att de inte är skrivna i era hjärtan. Jag märker att ni har studerat och undervisat om ondska under större delen av era liv.

12 Och se, ni kommer ihåg att jag sade till er: Du skall inte göra dig någon avgudabild eller någon avbild av det som är uppe i himlen eller av det som är nere på jorden eller av det som är i vattnet under jorden.

13 Och vidare: Du skall inte tillbe sådana, inte heller tjäna dem. Ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud som låter fädernas ondska gå ut över barnen intill tredje och fjärde släktleden av dem som hatar mig,

14 och visar barmhärtighet mot tusenden av dem som älskar mig och håller mina bud.

15 Du skall inte missbruka Herrens, din Guds, namn, ty Herren skall inte hålla den utan skuld som missbrukar hans namn.

16 Kom ihåg "sabbatsdagen så att du håller den helig.

17 Sex dagar skall du arbeta och utföra allt ditt arbete.

18 Men på den sjunde dagen, Herrens, din Guds, sabbat, skall du inte utföra något arbete, varken du eller din son eller din dotter, din tjänare eller din tjänarinna eller din boskap eller främlingen som är inom dina portar.

19 Ty på "sex dagar gjorde Herren himlen och jorden och havet och allt som i dem är, varför Herren välsignade sabbatsdagen och helgade den.

20 "Hedra din far och din mor, så att dina dagar kan bli många i det land som Herren, din Gud, ger dig.

21 Du skall inte "döda.

22 Du skall inte begå "äktenskapsbrott. Du skall inte ^bstjäla.

23 Du skall inte bära "falskt vittnesbörd mot din nästa.

24 Du skall inte ha "begär till din nästas hus. Du skall inte ha begär till din nästas hustru, inte heller till hans tjänare, inte heller till hans tjänarinna, inte

7a 1 Ne 16:2.
10a Mosiah 17:13–19;
Alma 25:10.
11a 2 Mos 20:1–17.
16a HFS Sabbatsdagen.

19a 1 Mos 1:31.
20a Mark 7:10.
21a Matt 5:21–22;
L&F 42:18.
HFS Mord.

22a HFS Äktenskapsbrott.
b HFS Stjäla, stöld.
23a Ords 24:28.
HFS Lögn.
24a HFS Begär, begärelse.

heller till hans oxer, inte heller till hans åsna, inte heller till något annat som tillhör din nästa.

25 Och det hände sig att sedan Abinadi hade avslutat dessa ord, sade han till dem: Har ni lärt detta folk att de skall se till att göra allt detta för att kunna hålla dessa bud?

26 Jag säger er: Nej, ty om ni hade det skulle Herren inte ha sänt mig att stå fram och profetera ont över detta folk.

27 Och nu har ni sagt att frälsning kommer genom ^aMoses lag. Jag säger er att det är nödvändigt att ni fortfarande håller Moses lag. Men jag säger er att tiden skall komma då det ^binte längre är nödvändigt att hålla Moses lag.

28 Och vidare säger jag er att ^afrälsning inte kommer ^benbart genom lagen. Och om det inte vore för den ^cförsoning som Gud själv skall utföra för sitt folks synder och ondska så skulle de oundvikligen förgås, trots Moses lag.

29 Och nu säger jag till er att det var nödvändigt att en lag gavs till Israels barn, ja, en mycket ^asträng lag. Ty de var ett styvnackat folk, ^bsnara att göra ont och sena till att komma ihåg Herren sin Gud.

30 Därför gavs en ^alag till dem, ja, en lag bestående av förordningar och av ^bförordningar, en lag som de noggrant skulle ^chålla från dag till dag, för att påminna dem om Gud och sin plikt mot honom.

31 Men se, jag säger er att allt detta var ^aförebilder till sådant som skulle hända.

32 Och förstod de nu lagen? Jag säger er: Nej, alla förstod inte lagen, och detta på grund av sina hjärtans hårdhet. Ty de förstod inte att ingen människa kan frälsas ^autom genom Guds återlösning.

33 Ty se, profeterade inte Mose för dem om Messias ankomst och om att Gud skulle återlösa sitt folk? Jo, och ^aalla profeter som har profeterat ända sedan världens begynnelse — har de inte talat mer eller mindre om detta?

34 Har de inte sagt att ^aGud själv skulle komma ned bland människobarnen och ikläda sig människogestalt och gå fram i mäktigt kraft på jorden?

35 Ja, och har de inte även sagt att han skulle åstadkomma de dödas ^auppståndelse och att han själv skulle bli förtryckt och plågad?

27a HFS Moses lag.
b 3 Ne 9:19–20; 15:4–5.

28a Gal 2:16.
HFS Återlösa,
återlöst, återlösning;
Frälsning.

b Gal 2:21;
Mosiah 3:14–15;
Alma 25:15–16.

c HFS Försona,
försoning.

29a Jos 1:7–8.
b Alma 46:8.

30a 2 Mos 20.
b HFS Förordningar.

c Jakob 4:5.
31a Mosiah 16:14;
Alma 25:15.

HFS Symbolik.

32a 2 Ne 25:23–25.

33a 1 Ne 10:5;
Jakob 4:4; 7:11.

34a Mosiah 7:27; 15:1–3.
HFS Gud, Gudomen.

35a Jes 26:19;
2 Ne 2:8.

KAPITEL 14

Jesaja talar om Messias — Messias förnedring och lidande framställs — Han ger sin själ som offer för synd och medlar för överträdare — Jämför Jesaja 53. Omkring 148 f Kr.

JA, säger inte Jesaja i själva verket: Vem har trott vårt budskap, och för vem är Herrens arm uppenbarad?

2 Ty han skall växa upp inför honom som en späd planta och som ett rotskott ur förtorkad jord. Han har varken behag eller fägring, och när vi får se honom finns ingen skönhet som gör att vi tilltalas av honom.

3 Föraktad är han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sorg, och vi liksom dolde vårt ansikte för honom. Han var föraktad, och vi aktade honom för intet.

4 Förvisso har han ^aburit våra ^bsorger och tagit på sig våra smärtor. Ändå ansåg vi honom slagen, tuktrad av Gud och pinad.

5 Men han blev sargad för våra ^aöverträdelsers skull, han blev slagen för vår ondskas skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi ^bhelade.

6 Vi har alla gått vilse som ^afår, vi har alla vänt oss till vår egen

väg, och Herren har på honom lagt allas vår ondskas.

7 Han blev förtryckt och han blev pinad, men ändå ^aöppnade han inte sin mun. Han förs som ett ^blamm till slakt, och liksom ett får är stumt inför dem som klipper det så öppnade han inte sin mun.

8 Han togs ut ur fängelse och från dom, och vilka skall tillkännage hans släkte? Ty han avlägsnades från de levandes land, för mitt folks överträdelse blev han slagen.

9 Och han fann sin grav bland de ogudaktiga och hos den ^arike i sin död fastän han inget ^bont hade gjort, och inte heller fanns något svek i hans mun.

10 Dock behagade det Herren att slå honom. Han har åsamkat honom smärta. När du gör hans själ till ett offer för synd skall han få se sina ^aavkomlingar, han skall förlänga sina dagar och Herrens välbehag skall blomstra i hans hand.

11 Han skall se hans själs vånda och skall bli tillfreds. Genom sin kunskap skall min rättfärdige tjänare rättfärdiggöra många, ty han skall ^abära deras ondskas.

12 Därför skall jag tilldela honom en lott med de stora, och han skall dela bytet med de starka eftersom han utgöt sin själ till döds. Och han blev räknad

14 4a Alma 7:11–12.

b Matt 8:17.

5a Mosiah 15:9;

Alma 11:40.

b 1 Petr 2:24–25.

6a Matt 9:36;

2 Ne 28:14;

Alma 5:37.

7a Mark 15:3.

HFS Jesus Kristus.

b HFS Guds Lamm;

Påsk (judisk).

9a Matt 27:57–60;

Mark 15:27, 43–46.

HFS Josef från

Arimatea.

b Joh 19:4.

10a Mosiah 15:10–13.

11a 3 Mos 16:21–22;

1 Petr 3:18;

L&F 19:16–19.

bland överträdarna, och han bar många synder och "medlade för överträdarna.

KAPITEL 15

Hur Kristus är både Fadern och Sonen — Han skall medla och bära sitt folks överträdelser — De och alla de heliga profeterna är hans avkomlingar — Han åstadkommer uppståndelsen — Små barn har evigt liv. Omkring 148 f Kr.

OCH nu sade Abinadi till dem: Jag vill att ni skall förstå att "Gud själv skall komma ned bland människobarnen och ^båterlösa sitt folk.

2 Och eftersom han "bor i köttet skall han kallas Guds Son, och eftersom han underkastat köttet ^bFaderns vilja, är han Fadern och Sonen —

3 Fadern "eftersom han ^bavlades genom Guds kraft, och Sonen på grund av köttet. Sålunda blir han Fadern och Sonen —

4 och de är "en enda Gud, ja, himlens och jordens sanne ^bevige "Fader.

5 Och sålunda underkastas köttet Anden, eller Sonen

Fadern, som är en enda Gud. Han "utsätts för frestelse och ger inte efter för frestelsen, utan låter sig bli hånad och ^bgisslad och utdriven och "förnekad av sitt eget folk.

6 Och efter allt detta, sedan han utfört många mäktiga underverk bland människobarnen, skall han ledas, ja, alldeles "som Jesaja sade: Liksom ett får är tyst inför den som klipper det så ^böppnade han inte sin mun.

7 Ja, så skall han bli ledd, "korsfäst och dödad, i det att köttet blir underkastat till och med döden och ^bSonens vilja införlivas i Faderns vilja.

8 Och så bryter Gud "dödens band efter att ha vunnit ^bseger över döden och ger Sonen makt att "medla för människobarnen —

9 då han uppstigit till himlen, hyser innerlig barmhärtighet, är fylld av medlidande med människobarnen, står mellan dem och rättvisan, har brutit dödens band, har tagit på "sig deras ondska och deras överträdelser, har återlöst dem och ^btillfredsställt rättvisans krav.

10 Och nu säger jag er: Vilka

12a 2 Ne 2:9; Mosiah 15:8; Moro 7:27–28.

15 1a 1 Tim 3:16; Mosiah 13:33–34. HFS Jesus Kristus.

^b HFS Återlösa, återlöst, återlösning.

2a Mosiah 3:5; 7:27; Alma 7:9–13.

^b Jes 64:8; Joh 10:30; 14:8–10; Mosiah 5:7; Alma 11:38–39; Eth 3:14.

3a L&F 93:4.

^b Luk 1:31–33;

Mosiah 3:8–9; Alma 7:10; 3 Ne 1:14.

4a 5 Mos 6:4; Joh 17:20–23. HFS Gud, Gudomen.

^b Alma 11:39.

^c Mosiah 3:8; Hel 14:12; 3 Ne 9:15; Eth 4:7.

5a Luk 4:2; Hebr 4:14–15.

^b Joh 19:1.

^c Mark 8:31; Luk 17:25.

6a Jes 53:7.

^b Luk 23:9; Joh 19:9; Mosiah 14:7.

7a HFS Korsfästelse.

^b Luk 22:42;

Joh 6:38;

3 Ne 11:11.

8a Mosiah 16:7;

Alma 22:14.

^b Hos 13:14;

2 Kor 15:55–57.

^c 2 Ne 2:9.

9a Jes 53;

Mosiah 14:5–12.

^b HFS Försona, försoning.

skall tillkännage hans släkte? Se, jag säger er att när hans själ har gjorts till ett offer för synd skall han se sina "avkomlingar. Och vad säger ni nu? Och vilka skall bli hans avkomlingar?

11 Se jag säger er att var och en som har hört "profeternas ord, ja, alla de heliga profeter som profeterat om Herrens ankomst — jag säger er att alla de som har hörsammat deras ord och trott på att Herren skulle återlösa sitt folk och har sett fram emot den dagen för att få sina synders förlåtelse, jag säger er att dessa är hans avkomlingar, eller, de är ^bGuds rikets arvingar.

12 Ty dessa är de vars synder "han har burit. Dessa är de för vilka han har dött för att återlösa dem från deras överträdelser. Och är då inte de hans avkomlingar?

13 Ja, är inte profeterna det också, var och en som har öppnat sin mun för att profetera och som inte har fallit i överträdelse, jag menar alla de heliga profeterna ända sedan världens begynnelse? Jag säger er att de är hans avkomlingar.

14 Och dessa är de som har "förkunnat frid, som har bringat glädjebud om det som är gott, som har förkunnat frälsning och sagt till Sion: Din Gud regerar!

15 Och o, hur ljuvliga var inte deras fötter på bergen!

16 Och vidare: Hur ljuvliga är inte deras fötter på bergen, vilka ännu förkunnar frid!

17 Och vidare: Hur ljuvliga är inte deras fötter på bergen som härefter skall förkunna frid, ja, från denna stund och för evigt!

18 Och se, jag säger er att detta inte är allt. Ty o, hur ljuvliga är inte hans "fötter på bergen som bringar glädjebud, som är ^bfridens grundare, ja, Herren själv, som har återlöst sitt folk. Ja, han som har förunnat sitt folk frälsning.

19 Ty vore det inte för den återlösning som han har utfört för sitt folk, vilken var beredd från världens "grundläggning, jag säger er att vore det inte för denna skulle hela människosläktet oundvikligen ha ^bgått förlorat.

20 Men se, dödens band skall brytas och Sonen regerar och har makt över de döda. Därför åstadkommer han de dödas uppståndelse.

21 Och det kommer en uppståndelse, ja, en "första uppståndelse, ja, en uppståndelse för dem som har funnits, och som finns och som skall finnas ända fram till Kristi uppståndelse — ty så skall han kallas.

22 Och alla profeterna, och alla de som har trott på deras ord,

10a Jes 53:10;
Mosiah 5:7; 27:25;
Moro 7:19.

11a L&F 84:36–38.
^b HFS Guds rike eller
himmelriket;
Frälsning.

12a Mosiah 14:12;
Alma 7:13; 11:40–41.

14a Jes 52:7; Rom 10:15;
1 Ne 13:37;
Mosiah 12:21–24.
HFS Missionsverk-
samhet.

18a 3 Ne 20:40;
L&F 128:19.

^b Joh 16:33.
HFS Fred; Frid.

19a Mosiah 4:6.
^b 2 Ne 9:6–13.
21a Alma 40:16–21.

eller, alla de som har hållit Guds bud, skall komma fram i den första uppståndelsen, ty de utgör den första uppståndelsen.

23 De uppreses för att ^abo hos Gud som har återlöst dem. På så sätt har de evigt liv genom Kristus, som har ^bbrutit dödens band.

24 Och det är dessa som har del i den första uppståndelsen, och det är dessa som har dött i sin okunnighet innan Kristus kom, utan att ha fått ^afrälsning förkunnad för sig. Och på så sätt åstadkommer Herren deras återställelse, och de har del i den första uppståndelsen eller har evigt liv, eftersom de har återlösts av Herren.

25 Och även små ^abarn har evigt liv.

26 Men se och ^afrukta och bäva inför Gud, ty ni borde bäva. Ty Herren återlöser inga sådana som ^bgör uppror mot honom och ^cdör i sina synder. Ja, alla de som har förgåtts i sina synder ända sedan världens begynnelse, som medvetet har gjort uppror mot Gud, som har känt till Guds bud och inte ville hålla dem, det är ^ddessa som ^einte har någon del i den första uppståndelsen.

27 Borde ni då inte bäva? Ty frälsning kommer inte till sådana, ty Herren har inte återlöst

sådana. Inte heller kan Herren återlösa sådana, ty han kan inte motsäga sig själv, ty han kan inte förneka ^arättvisan när den har sin fordran.

28 Och nu säger jag er att tiden skall komma då Herrens frälsning skall ^aförkunnas för varje nation, släkte, tungomål och folk.

29 Ja, Herre, dina ^aväktare skall upphäva sin röst. Med en röst skall de sjunga, ty de skall med egna ögon se när Herren bringar åter Sion.

30 Brist ut i jubel och sjung tillsammans ni Jerusalems öde platser, ty Herren har tröstat sitt folk, han har återlöst Jerusalem.

31 Herren har blottat sin heliga arm inför alla nationernas ögon, och alla jordens ändar skall se vår Guds frälsning.

KAPITEL 16

Gud återlöser människorna från deras förlorade och fallna tillstånd — De som är köttsliga förblir som om ingen återlösning hade skett — Kristus åstadkommer en uppståndelse till oändligt liv eller till oändlig fördömelse. Omkring 148 f Kr.

OCH nu hände det sig att sedan Abinadi talat dessa ord räckte han ut sin hand och sade: Tiden skall komma då alla skall se

23a Ps 24:3–4;

1 Ne 15:33–36;
L&F 76:50–70.

^b HFS Döden, den fysiska.

24a 2 Ne 9:25–26;
L&F 137:7.

25a L&F 29:46; 137:10.

HFS Frälsning —
Barns frälsning.

26a 5 Mos 5:29;

Jakob 6:9.

^b 1 Ne 2:21–24.

^c Hes 18:26;
1 Ne 15:32–33;

Moro 10:26.

^d Alma 40:19.

^e L&F 76:81–86.

27a Alma 34:15–16; 42:1.

28a HFS Missionsverk-
samhet.

29a HFS Vakta, väktare.

Herrens "frälsning, då varje nation, släkte, tungomål och folk skall se med egna ögon och ^bbekänna inför Gud att hans domar är rättvisa.

2 Och då skall de ogudaktiga "drivas ut och de skall ha orsak att jämra sig och ^bgråta och klaga och gnissla tänder, och detta eftersom de inte hörsamade Herrens röst. Därför återlöser Herren dem inte.

3 Ty de är "köttsliga och djävulska, och ^bdjävulen har makt över dem, ja, den gamle ormen som ^cbedrog våra första föräldrar, vilket var orsaken till deras ^dfall och vilket var orsaken till att hela människosläktet blev köttsligt, sinnligt och djävulskt och fick ^ekunskap om ont och gott och underkastade sig djävulen.

4 På så sätt gick hela människosläktet "förlorat. Och se, de skulle ha varit evigt förlorade om Gud inte hade återlöst sitt folk från deras förlorade och fallna tillstånd.

5 Men kom ihåg att den som framhärdar i sin "köttsliga natur och fortsätter på syndens vägar och i uppror mot Gud, förblir i sitt fallna tillstånd och djävulen

har all makt över honom. Därför är han som om ingen ^båterlösning hade skett, och han är fiende till Gud. Och även djävulen är fiende till Gud.

6 Och om nu Kristus inte hade kommit till världen, nu talar jag om det som skall komma "som om det redan hade skett, kunde ingen återlösning ha skett.

7 Och om Kristus inte hade uppstått från de döda, eller inte hade brutit dödens band för att graven inte skulle få någon seger och döden inte skulle ha någon "udd, kunde det inte ha funnits någon uppståndelse.

8 Men det finns en "uppståndelse, och därför har graven ingen seger och ^bdödens udd är uppslukad i Kristus.

9 Han är världens "ljus och liv, ja, ett ljus som är oändligt, som aldrig kan förmörkas, ja, och även ett liv som är oändligt så att det inte längre kan finnas någon död.

10 Trots att detta dödliga skall ikläda sig "odödlighet, och detta förgängliga skall ikläda sig oförgänglighet och skall ^bställas inför Guds skrank för att ^cdömas av honom enligt sina gärningar, vare sig de är goda eller onda —

16 1a HFS Frälsning.

b Mosiah 27:31.

2a L&F 63:53–54.

b Matt 13:41–42;

Luk 13:28;

Alma 40:13.

3a Gal 5:16–25;

Mosiah 3:19.

HFS Naturliga

människan, den.

b 2 Ne 9:8–9.

HFS Djävulen.

c 1 Mos 3:1–13;

Mose 4:5–19.

d HFS Adams och

Evas fall.

e 2 Ne 2:17–18, 22–26.

4a Alma 42:6–14.

5a Alma 41:11.

HFS Köttslig.

b HFS Återlösa, återlöst, återlösning.

6a Mosiah 3:13.

7a Hos 13:14;

Mosiah 15:8, 20.

8a Alma 42:15.

HFS Uppståndelse.

b Jes 25:8;

2 Kor 15:54–55;

Morm 7:5.

9a L&F 88:5–13.

HFS Ljus, Kristi ljus.

10a Alma 40:2.

HFS Odödlig,

odödlighet.

b HFS Domen, den

yttersta.

c Alma 41:3–6.

11 om de är goda till det "oändliga livets och glädjens uppståndelse, och om de är onda till den ^boändliga fördörelsens uppståndelse, då de överlämnas till djävulen som har lagt dem under sig, vilket är fördömmelse —

12 har de följt sina egna köttsliga begär och önskningsar och aldrig vänt sig till Herren medan barmhärtighetens armar var utsträckta mot dem, ty "barmhärtighetens armar var utsträckta mot dem, men de ville inte, och de varnades för sin ondska och ändå ville de inte avvika från dem, och de befalldes att omvända sig och ändå ville de inte omvända sig.

13 Och borde inte ni nu bäva och omvända er från era synder och komma ihåg att ni endast i och genom Kristus kan bli frälsta?

14 Om ni därför undervisar om "Moses lag, så lär även att den är en skuggbild av det som skall komma.

15 Lär dem att återlösning kommer genom Kristus Herren, som är den sanne "evige Fadern. Amen.

KAPITEL 17

Alma tror och skriver ned Abinadis ord — Abinadi lider döden genom eld — Han profeterar om sjukdom-

ar och död genom eld över sina mördare. Omkring 148 f Kr.

OCH nu hände det sig att då Abinadi slutat tala, befallde kungen att "prästerna skulle gripa honom och se till att han blev avrättad.

2 Men det fanns en bland dem vars namn var "Alma, som också var en ättling till Nephi. Och han var en ung man, och han ^btrodde de ord som Abinadi hade talat, ty han kände till den ondska som Abinadi hade vittnat om mot dem. Därför började han vädja till kungen om att han inte skulle vredgas på Abinadi utan låta honom gå därifrån i frid.

3 Men kungen blev ännu mer vred och lät driva ut Alma från dem och sände sina tjänare efter honom så att de skulle kunna dräpa honom.

4 Men han flydde undan dem och gömde sig så att de inte hittade honom. Och medan han höll sig gömd under många dagar "skrev han ned alla de ord som Abinadi hade talat.

5 Och det hände sig att kungen lät sina vakter omringa Abinadi och ta honom tillfånga. Och de band honom och kastade honom i fängelse.

6 Och efter tre dagar, efter att ha rådgjort med sina präster, lät han återigen föra honom inför sig.

11a HFS Evgit liv.
b HFS Fördöma,
fördömmelse.
12a HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.

14a HFS Moses lag.
15a Mosiah 3:8; 5:7;
Eth 3:14.
17 1a Mosiah 11:1, 5–6.
2a Mosiah 23:6, 9–10.

HFS Alma den äldre.
b Mosiah 26:15.
4a HFS Skrifterna.

7 Och han sade till honom: Abinadi, vi har funnit en anklagelse mot dig, och du förtjänar döden.

8 Ty du har sagt att "Gud själv skall komma ned bland människobarnen. Och på grund av detta skall du bli avrättad, såvida du inte tar tillbaka alla de onda ord som du har talat om mig och mitt folk.

9 Men Abinadi sade till honom: Jag säger dig att jag inte tar tillbaka de ord som jag har talat till dig om detta folk, ty de är sanna. Och för att ni skall veta att de är sanna har jag överlämnat mig i era händer.

10 Ja, och jag skall till och med lida döden, och jag skall inte ta tillbaka mina ord, och de skall stå som ett vittnesbörd mot er. Och om ni dräper mig kommer ni att utgjuta "oskyldigt blod, och även detta skall stå som ett vittnesbörd mot er på den yttersta dagen.

11 Och nu stod kung Noa i begrepp att släppa honom, ty han fruktade hans ord och han fruktade att Guds straffdomar skulle drabba honom.

12 Men prästerna höjde sina röster mot honom och började anklaga honom och säga: Han har smädat kungen. Därför väcktes kungen till vrede mot honom, och han överlämnade honom så att han kunde dräpas.

13 Och det hände sig att de tog honom och band honom

och gisslade hans hud med risknippen, ja, ända till döds.

14 Och när nu lågorna började sveda honom ropade han till dem och sade:

15 Se, alldeles som ni har gjort mot mig, så skall det ske att era avkomlingar skall låta många lida den smärta jag lider, ja, "dödens smärta genom eld, och detta eftersom dessa tror på Herrens, sin Guds, frälsning.

16 Och det skall ske att ni skall drabbas av alla slags sjukdomar för er onskas skull.

17 Ja, och ni skall bli "slagna från alla håll och bli drivna och skingrade hit och dit, alldeles som en vild flock drivs av vilda och blodtörstiga djur.

18 Och på den dagen skall ni bli jagade, och ni skall falla för era fienders händer, och då skall ni lida, liksom jag lider, "dödens smärta genom eld.

19 På så sätt utkräver Gud "hämd på dem som förgör hans folk. O Gud, ta emot min själ!

20 Och när nu Abinadi hade sagt dessa ord föll han, efter att ha lidit döden genom eld, ja, han avrättades för att han inte ville förneka Guds bud, och han beseglade sanningen i sina ord med sin död.

KAPITEL 18

Alma predikar i hemlighet — Han förklarar dopets förbund och döper vid Mormons vatten — Han orga-

8a Mosiah 13:25, 33–34.
10a Alma 60:13.
15a Mosiah 13:9–10;

Alma 25:4–12.
17a Mosiah 21:1–5, 13.
18a Mosiah 19:18–20.

19a HFS Hämdn.

niserar Kristi kyrka och ordinerar präster — De försörjer sig själva och undervisar folket — Alma och hans folk flyr från kung Noa ut i vildmarken. Omkring 147–145 f Kr.

OCH nu hände det sig att Alma, som hade flytt från kung Noas tjänare, "omvände sig från sina synder och sin ondska och gick omkring i hemlighet bland folket och började undervisa om Abinadis ord —

2 ja, om det som skulle komma, och även om de dödas uppståndelse och om folkets "återlösning, som skulle åstadkommas genom Kristi ^bmakt och lidande och död, och hans uppståndelse och himmelfärd.

3 Och alla som ville höra hans ord undervisade han. Och han undervisade dem i hemlighet så att det inte skulle komma till kungens kännedom. Och många trodde hans ord.

4 Och det hände sig att alla som trodde på honom gick ut till en "plats som hette Mormon. Den hade fått sitt namn av kungen och gränsade till det land som tid efter annan hemsöktes av vilda djur.

5 Se, nu fanns det i Mormon en källa med klart vatten, och Alma tog sin tillflykt dit eftersom det i närheten av vattnet fanns en liten dunge med små träd, där han om dag-

en gömde sig undan kungens efterforskningar.

6 Och det hände sig att alla som trodde honom kom dit för att höra hans ord.

7 Och det hände sig efter många dagar att det fanns en anseelig skara samlad vid platsen Mormon för att höra Almas ord. Ja, alla som trodde hans ord hade samlats för att höra honom. Och han "undervisade dem och predikade för dem om omvändelse och återlösning och tro på Herren.

8 Och det hände sig att han sade till dem: Se här är Mormons vatten (ty så kallades de), och eftersom ni nu "önskar komma in i ^bGuds fålla och kallas hans folk och är "villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta,

9 ja, och är villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst och stå som "vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där ni må befinna er, ända intill döden, så att ni kan återlösas av Gud och räknas bland dem som hör till den ^bförsta uppståndelsen så att ni kan få "evigt liv —

10 säger jag nu till er: Om detta är ert hjärtas önskan, vad har ni då emot att "döpas i Herrens namn som ett bevis inför honom på att ni har slutit

18 1a Mosiah 23:9–10.

2a HFS Återlösa, återlöst, återlösning.

b HFS Försona, försoning.

4a Alma 5:3.

7a Alma 5:11–13.

8a L&F 20:37.

b HFS Jesu Kristi kyrka.

c HFS Medlidande.

9a HFS Missionsverk-

samhet; Vittna;

Vittne, vittnesmål.

b Mosiah 15:21–26.

c HFS Evtigt liv.

10a 2 Ne 31:17.

HFS Dop, döpa.

^bförbund med honom om att ni skall tjäna honom och hålla hans bud, så att han än rikligare kan utgjuta sin Ande över er?

11 Och när nu folket hört dessa ord, klappade de händer av glädje och utropade: Detta är vårt hjärtas önskan.

12 Och nu hände det sig att Alma tog Helam, som var en av de första, och gick ut och ställde sig i vattnet och ropade och sade: O Herre, utgjut din Ande över din tjänare så att han kan utföra detta verk med hjärtats helighet.

13 Och när han sagt dessa ord kom ^aHerrens Ande över honom, och han sade: Helam, jag ^bdöper dig med ^cmyndighet från den allsmäktige Guden som ett vittnesbörd om att du har ingått ett förbund om att tjäna honom intill din död vad beträffar den dödliga kroppen. Och må Herrens Ande utgjudas över dig, och må han förläna dig evigt liv genom Kristi ^dåterlösning som han har berett från världens ^egrundläggning.

14 Och sedan Alma sagt dessa ord, ^abegravdes både Alma och Helam i vattnet. Och de reste sig och kom upp ur vattnet med fröjd och var fyllda av Anden.

15 Och åter tog Alma en annan och gick för andra gången ut i vattnet och döpte honom på

samma sätt som den förste, förutom att han inte återigen begravde sig själv i vattnet.

16 Och på det sättet döpte han alla som kom ut till platsen Mormon, och de var till antalet omkring två hundra och fyra själar. Ja, och de ^adöptes i Mormons vatten och fylldes av ^bGuds nåd.

17 Och de kallades Guds kyrka eller ^aKristi kyrka från den tiden och framåt. Och det hände sig att var och en som döptes med Guds makt och myndighet in-förlivades i hans kyrka.

18 Och det hände sig att Alma, med ^amyndighet från Gud, ordinerade präster, ja, en präst för varje femtiotal ordinerade han till att predika för dem och att ^bundervisa dem om det som tillhör Guds rike.

19 Och han befallde dem att de inte skulle undervisa om något annat än det som han hade undervisat dem om och som hade talats genom de heliga profeternas mun.

20 Ja, han befallde dem att de inte skulle ^apredika något annat än omvändelse och tro på Herren, som hade återlöst sitt folk.

21 Och han befallde dem att det inte skulle finnas några ^astridigheter bland dem, utan de skulle se framåt med ^ben

10b HFS Förbund.

13a HFS Helige Anden, den.
b 3 Ne 11:23–26;
L&F 20:72–74.

c TA 1:5.

HFS Prästadöme.

d HFS Återlösa,

återlöst, återlösning.

e Mose 4:2; 5:9.

14a HFS Dop, döpa —
Dop genom
nedsänkning.

16a Mosiah 25:18.

b HFS Näden.

17a 3 Ne 26:21; 27:3–8.

HFS Jesu Kristi kyrka.

18a HFS Prästadöme.

b HFS Undervisa.

20a L&F 15:6; 18:14–16.

21a 3 Ne 11:28–30.

HFS Stridigheter.

b Matt 6:22;

L&F 88:67–68.

och samma blick, med en tro och ett dop, med sina hjärtan förenade i ^cenighet och i kärlek till varandra.

22 Och så befallde han dem att predika. Och på så sätt blev de ^aGuds barn.

23 Och han befallde dem att de skulle ge akt på ^asabbatsdagen och hålla den helig, och likaså att de varje dag skulle ge tack till Herren sin Gud.

24 Och han befallde dem även att de präster som han hade ordinerat skulle ^aarbeta med sina egna händer för sitt uppehälle.

25 Och det fanns en dag i varje vecka som var avskild till att de skulle samlas för att undervisa folket och ^atillbe Herren sin Gud, och likaså att de skulle samlas så ofta som det stod i deras makt.

26 Och prästerna skulle inte vara beroende av folket för sitt uppehälle, utan de skulle få ^aGuds nåd för sitt arbete, så att de kunde växa sig starka i Anden och ha ^bkunskap om Gud, så att de kunde undervisa med kraft och myndighet från Gud.

27 Och vidare befallde Alma att kyrkans folk skulle ge av sina ägodelar, ^avar och en efter vad han hade. Den som hade rikligt skulle ge rikligt, och av den som endast hade litet skulle endast litet krävas. Och till den som inget hade skulle ges.

28 Och på så sätt skulle de, av egen fri vilja och hängivenhet till Gud, ge av sina ägodelar till de präster som stod i behov därav, ja, och till varje behövande, naken själ.

29 Och detta sade han till dem eftersom Gud hade befallt honom. Och de ^avandrade rätt-rådigt inför Gud och ^bdelade med sig åt varandra både timligt och andligt alltefter sina behov och sina önskemål.

30 Och nu hände det sig att allt detta skedde i Mormon, ja, vid Mormons ^avatten, i den skog som låg i närheten av Mormons vatten, ja, platsen Mormon, Mormons vatten, Mormons skog, hur ljuvliga är inte dessa för deras ögon som där kom till kunskapen om sin Återlösare. Ja, och hur välsignade är inte de, ty de skall sjunga till hans lov för evigt.

31 Och detta hände vid landets ^agränstrakter för att det inte skulle komma till kungens kännedom.

32 Men se, det hände sig att kungen, efter att ha upptäckt att något pågick bland folket, sände sina tjänare att bevaka dem. Därför upptäcktes de av kungen den dag de samlades för att höra Herrens ord.

33 Och nu sade kungen att Alma hetsade folket till uppror mot honom, varför han sände sin här för att förgöra dem.

21c HFS Enighet.

22a Mosiah 5:5–7;

Mose 6:64–68.

23a Mosiah 13:16–19;

L&F 59:9–12.

24a Apg 20:33–35;

Mosiah 27:3–5;

Alma 1:26.

25a HFS Tillbe, tillbedjan.

26a HFS Nåden.

^b HFS Kunskap.

27a Apg 2:44–45;

4 Ne 1:3.

29a HFS Vandra, vandra med Gud.

^b HFS Valfärd.

30a Mosiah 26:15.

31a Mosiah 18:4.

34 Och det hände sig att Alma och Herrens folk "underrättades om att kungens här var i antågande. Därför tog de sina tält och sina familjer och drog ut i vildmarken.

35 Och de var till antalet ungefär fyra hundra och femtio själar.

KAPITEL 19

Gideon försöker dräpa kung Noa — Lamaniterna invaderar landet — Kung Noa lider döden genom eld — Limhi regerar som skattskyldig kung. Omkring 145–121 f.Kr.

OCH det hände sig att kungens här återvände efter att förgäves ha sökt efter Herrens folk.

2 Och se, kungens styrkor var nu små, eftersom de hade förminskats, och det började uppstå en söndring bland återstoden av folket.

3 Och den mindre delen började andas hot mot kungen, och stora stridigheter började uppstå bland dem.

4 Och nu fanns bland dem en man vars namn var Gideon, och han var en stark man och fiende till kungen, varför han drog sitt svärd, och i sin vrede svor han att han skulle dräpa kungen.

5 Och det hände sig att han kämpade mot kungen, och då kungen såg att han var nära att bli övermannad flydde han och sprang och kom upp i "tornet som stod i närheten av templet.

6 Och Gideon förföljde honom

och var nära att komma upp i tornet för att dräpa honom, då kungen såg sig omkring mot Shemlons land och se, lamaniternas här var inom landets gränser.

7 Och nu ropade kungen i sin själs ångest och sade: Gideon, skona mig, ty lamaniterna är över oss, och de kommer att förgöra oss. Ja, de kommer att förgöra mitt folk.

8 Och kungen var nu inte lika bekymrad för sitt folk som han var för sitt eget liv. Ändå skonade Gideon hans liv.

9 Och kungen befallde folket att de skulle fly för lamaniterna, och själv gick han före dem. Och de flydde ut i vildmarken med sina kvinnor och sina barn.

10 Och det hände sig att lamaniterna förföljde dem och hann upp dem och började dräpa dem.

11 Nu hände det sig att kungen befallde dem att alla männen skulle lämna sina hustrur och sina barn och fly för lamaniterna.

12 Nu fanns det många som inte ville lämna dem utan hellre skulle ha stannat och gått under med dem. Och de övriga lämnade sina hustrur och sina barn och flydde.

13 Och det hände sig att de som stannade kvar hos sina hustrur och sina barn lät sina fagra döttrar träda fram och vädja till lamaniterna att de inte skulle dräpa dem.

14 Och det hände sig att lamaniterna hyste medlidande med

dem, ty de hänfördes av deras kvinnors skönhet.

15 Därför skonade lamaniterna deras liv och tog dem tillfånga och förde dem tillbaka till Nephis land och lovade dem att de skulle få besitta landet, på villkor att de överlämnade kung Noa i lamaniternas händer och överlämnade sina ägodelar, ja, hälften av allt de ägde: hälften av allt sitt guld och sitt silver och alla sina dyrbarheter, och på det sättet skulle de betala skatt till lamaniternas kung år efter år.

16 Och nu fanns det en av kungens söner bland dem som tagits tillfånga, vars namn var "Limhi.

17 Och nu önskade Limhi att hans far inte skulle förgöras. Dock var Limhi inte omedveten om sin fars ondska, eftersom han själv var en rättfärdig man.

18 Och det hände sig att Gideon i hemlighet sände män ut i vildmarken för att söka efter kungen och dem som var med honom. Och det hände sig att de stötte på folket i vildmarken, alla utom kungen och hans präster.

19 Nu hade de i sina hjärtan svurit att de skulle återvända till Nephis land, och om deras hustrur och deras barn och även de som stannat hos dem hade blivit dräpta, så skulle de utkräva hämnd och även förgås med dem.

20 Och kungen befallde dem att de inte skulle återvända. Och

de vredgades på kungen och lät honom lida ända till "döds genom eld.

21 Och de tänkte ta även prästerna och dräpa dem, men dessa flydde för dem.

22 Och det hände sig att de tänkte återvända till Nephis land, när de träffade på Gideons män. Och Gideons män berättade för dem allt som hade hänt med deras hustrur och deras barn, och att lamaniterna hade lovat dem att de skulle få besitta landet mot att de erlade hälften av allt de ägde i skatt till lamaniterna.

23 Och folket berättade för Gideons män att de hade dräpt kungen och att hans präster hade flytt från dem längre ut i vildmarken.

24 Och det hände sig att de, sedan de avslutat ceremonin, återvände till Nephis land med fröjd eftersom deras hustrur och deras barn inte hade dräpts. Och de berättade för Gideon vad de hade gjort med kungen.

25 Och det hände sig att lamaniternas kung svor en "ed inför dem på att hans folk inte skulle dräpa dem.

26 Och även Limhi, som var kungens son och hade fått riket givet sig "av folket, svor en ed inför lamaniternas kung att hans folk skulle betala skatt till honom, ja, hälften av allt de ägde.

27 Och det hände sig att Limhi började upprätta riket och upprätta fred bland sitt folk.

28 Och lamaniternas kung satte ut vakter runt omkring landet, så att han kunde hålla Limhis folk kvar i landet så att de inte kunde dra ut i vildmarken. Och han underhöll sina vakter med den skatt han mottog från nephiterna.

29 Nu hade kung Limhi oavbruten fred i sitt rike under två års tid, då lamaniterna varken ofredade dem eller försökte förgöra dem.

KAPITEL 20

Några av lamaniternas döttrar förs bort av Noas präster — Lamaniterna förklarar krig mot Limhi och hans folk — Lamaniternas härar slås tillbaka och blir fredligt sinnade. Omkring 145–123 f Kr.

Nu fanns det en plats i Shemlon där lamaniternas döttrar samlades för att sjunga och dansa och roa sig.

2 Och det hände sig en dag att ett litet antal av dem hade samlats för att sjunga och dansa.

3 Och se, kung Noas präster, som skämdes för att återvända till staden Nephi, ja, som även fruktade att folket skulle dräpa dem, vågade därför inte återvända till sina hustrur och sina barn.

4 Och då de uppehållit sig i vildmarken och hade upptäckt lamaniternas döttrar, lade de sig på lur och iakttog dem.

5 Och när det endast var några få av dem som samlats för att

dansa kom de fram från sina gömställen och tog dem och förde dem ut i vildmarken. Ja, tjugo och fyra av lamaniternas döttrar förde de ut i vildmarken.

6 Och det hände sig att då lamaniterna fann att deras döttrar saknades vredgades de på Limhis folk, ty de trodde att det var Limhis folk som rövat bort dem.

7 Därför sände de ut sina härar. Ja, kungen själv anförde sitt folk, och de gick upp till Nephis land för att förgöra Limhis folk.

8 Och nu hade Limhi upptäckt dem från tornet, ja, alla deras krigsförberedelser upptäckte han, varför han samlade sitt folk och lade sig i bakhåll för dem på fälten och i skogarna.

9 Och det hände sig att när lamaniterna hade kommit fram började Limhis folk angripa dem från sina bakhåll och började dräpa dem.

10 Och det hände sig att striden blev mycket häftig, ty de stred som lejon om sitt byte.

11 Och det hände sig att Limhis folk började driva lamaniterna framför sig, trots att de inte var ens hälften så många som lamaniterna. Men de "kämpade för sina liv och för sina hustrur och för sina barn. Därför ansträngde de sig, och som drakar kämpade de.

12 Och det hände sig att de fann lamaniternas kung bland deras döda. Han var dock inte död utan hade sårats och

lämnats på marken, så hastig var hans folks flykt.

13 Och de tog honom och förband hans sår och förde honom inför Limhi och sade: Se, här är lamaniternas kung. Han föll sårad bland deras döda, och de har lämnat honom kvar. Och se, vi har fört honom inför dig, och låt oss nu dräpa honom.

14 Men Limhi sade till dem: Ni skall inte dräpa honom utan föra honom hit så att jag får träffa honom. Och de förde fram honom. Och Limhi sade till honom: Vilken orsak har ni att dra ut i krig mot mitt folk? Se, mitt folk har inte brutit den ^aed som jag svor inför er. Varför skulle ni då bryta den ed som ni svor inför mitt folk?

15 Och då sade kungen: Jag har brutit eden eftersom ditt folk har rövat bort mitt folks döttrar. I min vrede lät jag därför mitt folk dra ut i krig mot ditt folk.

16 Och se, Limhi hade inte hört något om detta, varför han sade: Jag skall söka bland mitt folk, och den som har gjort detta skall dö. Han lät därför göra efterforskningar bland sitt folk.

17 Men när ^aGideon, som var kungens befälhavare, hörde detta gick han fram och sade till kungen: Jag ber dig att vänta och inte söka bland detta folk, och lägg inte detta dem till last.

18 Ty kommer du inte ihåg din fars präster, som detta folk sökte förgöra? Och är inte de i vildmarken? Och är det inte de

som har rövat bort lamaniternas döttrar?

19 Och se, berätta nu allt detta för kungen så att han kan berätta det för sitt folk, så att de blir fredligt sinnade mot oss. Ty se, de förbereder sig redan för att dra ut mot oss, och se, vi är dessutom endast några få.

20 Och se, de kommer med sina talrika skaror, och om inte kungen gör dem fredligt sinnade mot oss måste vi förgås.

21 Ty har inte Abinadis ord ^auppfyllts som han profeterade mot oss — och allt detta därför att vi inte ville hörsamma Herrens ord och vända om från vår ondska?

22 Och låt oss nu göra kungen fredligt sinnad och hålla den ed som vi har svurit honom, ty det är bättre att vi är i träldom än att vi mister livet. Låt oss därför göra slut på utgjutandet av så mycket blod.

23 Och nu berättade Limhi för kungen allt om sin far och de ^apräster som hade flytt ut i vildmarken, och beskyllde dem för att ha fört bort deras döttrar.

24 Och det hände sig att kungen blev fredligt sinnad mot hans folk, och han sade till dem: Låt oss gå ut och möta mitt folk obehäpnade, och jag svär med en ed att mitt folk inte skall dräpa ditt folk.

25 Och det hände sig att de följde kungen och gick ut obehäpnade för att möta lamaniterna. Och det hände sig att de mötte lamaniterna, och

14a Mosiah 19:25–26.

17a Mosiah 19:4–8.

21a Mosiah 12:1–8.

23a Mosiah 19:21, 23.

lamaniternas kung bugade sig för dem och vädjade för Limhis folks skull.

26 Och när lamaniterna såg att Limhis folk var obeväpnade hyste de "medlidande med dem och blev fredligt sinnade mot dem och återvände med sin kung i fred till sitt eget land.

KAPITEL 21

Limhis folk blir slaget och besegrat av lamaniterna — Limhis folk möter Ammon och blir omvända — De berättar för Ammon om Jarediternas tjugofyra plåtar. Omkring 122–121 f Kr.

OCH det hände sig att Limhi och hans folk återvände till staden Nephi och började åter bo i landet i fred.

2 Och det hände sig att lamaniterna efter många dagar åter började hetsas till vrede mot nephiterna, och de började gå över gränserna till landet runt omkring.

3 Nu vågade de inte dräpa dem på grund av den ed deras kung hade svurit Limhi, men de slog dem på "kinderna och utövade makt över dem, och började lägga tunga ^bbördor på deras ryggar och fösa dem som de skulle ha gjort med en stum åsna —

4 ja, allt detta hände för att Herrens ord skulle kunna fullbordas.

5 Och nu var nephiternas lidanden stora, och det fanns

inget sätt för dem att befria sig ur deras händer, ty lamaniterna hade omringat dem på alla sidor.

6 Och det hände sig att folket började knota mot kungen på grund av sina lidanden, och de började fyllas av önskan att gå emot dem i strid. Och de besvärade kungen mycket med sina klagomål varför han tillät dem att göra som de ville.

7 Och de samlades på nytt och tog på sina rustningar och gick ut mot lamaniterna för att driva dem ut ur sitt land.

8 Och det hände sig att lamaniterna besegrade dem och drev dem tillbaka och dräpte många av dem.

9 Och nu blev det stor "gråt och klagan bland Limhis folk: änkan sörjde sin man, sonen och dottern sörjde sin far och bröderna sörjde sina bröder.

10 Nu fanns det många änkor i landet, och de ropade med stor kraft dag efter dag, ty stor fruktan för lamaniterna hade kommit över dem.

11 Och det hände sig att deras ständiga klagorop hetsade återstoden av Limhis folk till vrede mot lamaniterna. Och de gick åter ut i strid, men de drevs åter tillbaka och led stora förluster.

12 Ja, de gick även ut för tredje gången och led på samma sätt. Och de som inte blev dräpta vände åter tillbaka till staden Nephi.

13 Och de ödmjukade sig ända ned i stoftet och underkastade

sig trældomens ok, och lät sig bli slagna och drivas hit och dit och bli pålagda bördor alltefter fiendens godtycke.

14 Och de "ödmjukade sig ända till ödmjukhetens djup och ropade med stor kraft till Gud. Ja, dagen lång ropade de till sin Gud att han skulle befria dem från deras lidande.

15 Och se, Herren "var sen att höra deras rop, för deras onskas skull. Ändå hörde Herren deras rop och började uppmjuka lamaniternas hjärtan så att de började lätta deras bördor. Men Herren fann inte för gott att befria dem ur trældomen.

16 Och det hände sig att de så småningom började få framgång i landet, och de började få allt rikligare skördar av säd och av flockar och hjordar så att de inte led av hunger.

17 Nu fanns det ett stort antal kvinnor, flera än det fanns män. Därför befallde kung Limhi att varje man skulle "bidra till ^bänkornas och deras barns försörjning så att de inte skulle förgås av svält, och detta gjorde de på grund av det stora antal som hade dräpts.

18 Och Limhis folk höll samman som en grupp så mycket som det var möjligt och skyddade sin gröda och sina hjordar.

19 Och kungen själv vågade sig inte utanför stadsmurarna utan att ha med sig vakter av fruktan

för att han på ett eller annat sätt kunde falla i lamaniternas händer.

20 Och han lät även sitt folk bevaka landet runt omkring för att på ett eller annat sätt kunna fånga in de präster som hade flytt ut i vildmarken, som hade rövat bort "lamaniternas döttrar och som hade låtit så stor förödelse drabba dem.

21 Ty de ville få tag på dem för att kunna straffa dem, ty de hade kommit in i Nephis land om natten och fört bort mycket av deras säd och många av deras dyrbarheter. Därför låg de i bakhåll för dem.

22 Och det hände sig att inga fler oroligheter mellan lamaniterna och Limhis folk förekom ända till den tid då "Ammon och hans bröder kom in i landet.

23 Och kungen som varit utanför stadsportarna med sin livvakt upptäckte Ammon och hans bröder. Och då han trodde att de var Noas präster lät han ta dem tillfånga, binda dem och kasta dem i "fängelse. Och om de hade varit Noas präster skulle han ha låtit avrätta dem.

24 Men då han fann att de inte var det, utan att de var hans bröder och hade kommit från Zarahemlas land, fylldes han med mycket stor glädje.

25 Kung Limhi hade före Ammons ankomst sänt ett "litet antal män att ^bsöka efter

14a Mosiah 29:20.

HFS Ödmjuk,
ödmjukhet.

15a Ords 15:29;
Mosiah 11:23–25;

L&F 101:7–9.

17a Mosiah 4:16, 26.

^b HFS Änka.

20a Mosiah 20:5.

22a Mosiah 7:6–13.

23a Hel 5:21.

25a Mosiah 8:7.

^b Mosiah 7:14.

Zarahemlas land, men de kunde inte finna det, och de gick vilse i vildmarken.

26 Dock fann de ett land som hade varit befolkat, ja, ett land som var översållat med torra "ben, ja, ett land som hade varit befolkat och som hade blivit ödelagt. Och då de trodde att detta var Zarahemlas land återvände de till Nephis land och kom till landets gränstrakter några få dagar före Ammons ankomst.

27 Och de förde en uppteckning med sig, ja, en uppteckning om det folk vars ben de hade funnit. Och den var inristad på plåtar av metall.

28 Och nu fylldes Limhi återigen med glädje då han av Ammons mun fick veta att kung Mosiah hade fått en "gåva från Gud genom vilken han kunde tyda sådana inristningar, ja, och även Ammon gladde sig.

29 Dock fylldes Ammon och hans bröder av sorg på grund av att så många av deras bröder hade blivit dräpta,

30 och likaså över att kung Noa och hans präster hade fått folket att begå så många synder och utföra ondskefulla gärningar mot Gud. Och de sörjde även över "Abinadis död, och även över att Alma och de som följde honom hade ^bgivit sig av, vilka hade bildat en Guds kyrka genom

Guds styrka och makt och tron på de ord som hade talats av Abinadi.

31 Ja, de sörjde över att de hade givit sig av, ty de visste inte vart de hade flytt. Och de skulle med glädje ha förenat sig med dem, ty de hade själva ingått förbund med Gud om att tjäna honom och hålla hans bud.

32 Och efter Ammons ankomst hade även kung Limhi, liksom många bland hans folk, ingått förbund med Gud om att tjäna honom och hålla hans bud.

33 Och det hände sig att kung Limhi och många bland hans folk önskade bli döpta, men det fanns ingen i landet som hade "myndighet från Gud. Och Ammon nekade att göra detta då han ansåg sig vara en ovärdig tjänare.

34 Därför bildade de vid den tiden inte någon kyrka utan väntade på Herrens Ande. De önskade nu bli sådana som Alma och hans bröder, vilka hade flytt ut i vildmarken.

35 De önskade bli döpta som ett bevis på och ett vittnesbörd om att de var villiga att tjäna Gud av allt sitt hjärta. Dock dröjde de med detta, och en berättelse om deras dop skall "ges senare.

36 Och nu var Ammons och hans folks och kung Limhis och hans folks enda strävan att befria sig från lamaniternas händer och från trældomen.

26a Mosiah 8:8.

28a Omni 1:20–22;

Mosiah 28:11–16.

30a Mosiah 17:12–20.

b Mosiah 18:34–35.

33a Hfs Myndighet.

35a Mosiah 25:17–18.

KAPITEL 22

Planer görs upp för att folket skall kunna undkomma lamaniternas trälldom — Lamaniterna berusas — Folket flyr, återvänder till Zarahemla och blir kung Mosiahs undersåtar. Omkring 121–120 f Kr.

OCH nu hände det sig att Ammon och kung Limhi började rådgöra med folket om hur de skulle befria sig ur trälldomen. Ja, och de lät allt folket samlas, och detta gjorde de för att få folkets röst i denna fråga.

2 Och det hände sig att de inte kunde finna något annat sätt att befria sig ur trälldomen än att ta sina kvinnor och barn och sina flockar och sina hjordar och sina tält och bege sig ut i vildmarken. Ty lamaniterna var så talrika att det var omöjligt för Limhis folk att strida mot dem i avsikt att befria sig ur trälldomen med svärd.

3 Nu hände det sig att Gideon gick fram och stod inför kungen och sade till honom: O konung, du har hittills många gånger hörsammat mina ord när vi har stridit mot våra bröder lamaniterna.

4 Och nu, o konung, om du inte har funnit mig vara en onyttig tjänare, eller om du hittills i någon mån har lyssnat till mina ord och de har varit dig till nytta, önskar jag att du vill lyssna till mina ord nu, och jag skall vara din tjänare och befria ditt folk ur trälldomen.

5 Och kungen tillät honom tala. Och Gideon sade till honom:

6 Ge akt på den bakre porten genom bakre muren, på stadens baksida. Lamaniterna, eller lamaniternas vakter, är druckna om natten. Låt oss därför sända en kungörelse till hela detta folk att de samlar ihop sina flockar och sina hjordar så att de kan driva ut dem i vildmarken under natten.

7 Och på din befallning skall jag gå och betala den sista vinskatten till lamaniterna, och de kommer att bli berusade. Och vi skall gå genom den hemliga passagen till vänster om deras läger medan de är druckna och sover.

8 Så beger vi oss med våra kvinnor och våra barn, våra flockar och våra hjordar ut i vildmarken. Och vi skall ta vägen runt Shiloms land.

9 Och det hände sig att kungen hörsammade Gideons ord.

10 Och kung Limhi såg till att hans folk samlade in sina hjordar, och han sände vinskatten till lamaniterna. Och han sände även mer vin som gåva till dem, och de drack ohämmat av det vin kung Limhi sände till dem.

11 Och det hände sig att kung Limhis folk under natten begav sig ut i vildmarken med sina flockar och sina hjordar, och de gick runt om Shiloms land i vildmarken och vek sedan av mot Zarahemlas land under ledning av Ammon och hans bröder.

12 Och de hade tagit allt sitt guld och silver och alla sina dyrbarheter som de kunde bära,

och likaså sina förnödenheter med sig ut i vildmarken, och de fortsatte sin färd.

13 Och efter att ha varit många dagar i vildmarken anlände de till Zarahemlas land och förenade sig med Mosiahs folk och blev hans undersåtar.

14 Och det hände sig att Mosiah tog emot dem med glädje, och han tog även emot deras "uppteckningar och även de ^buppteckningar som Limhis folk hade funnit.

15 Och nu hände det sig att när lamaniterna upptäckte att Limhis folk hade dragit ut ur landet under natten, sände de en här ut i vildmarken för att förfölja dem.

16 Och sedan de förföljt dem i två dagar kunde de inte längre följa deras spår, varför de gick vilse i vildmarken.

En berättelse om Alma och Herrens folk, som drevs ut i vildmarken av kung Noas folk.

Omfattar kapitel 23 och 24.

KAPITEL 23

Alma vägrar att vara kung — Han verkar som högpräst — Herren tuktar sitt folk, och lamaniterna erövrar Helams land — Amulon, ledare för kung Noas ogudaktiga präster, regerar under lamaniternas kung. Omkring 145–121 f Kr.

Nu hade Alma blivit varnad av

Herren för att kung Noas härar skulle överfalla dem och hade meddelat sitt folk detta, varför de samlade sina hjordar och tog en del av sin säd och begav sig ut i vildmarken framför kung Noas härar.

2 Och Herren styrkte dem så att kung Noas folk inte kunde hinna upp dem för att förgöra dem.

3 Och de flydde åtta dagsresor ut i vildmarken.

4 Och de kom till ett land, ja, ett mycket vackert och behagligt land, ett land med rent vatten.

5 Och de slog upp sina tält och började bruka jorden och började bygga byggnader, ja, de var flitiga och arbetade mycket hårt.

6 Och folket önskade att Alma skulle bli deras kung, ty han var älskad av sitt folk.

7 Men han sade till dem: Se, det är inte rådligt att vi skall ha en kung. Ty så säger Herren: Ni skall inte "värdera en människa högre än en annan, och den ene skall inte anse sig stå över den andre. Därför säger jag er att det inte är rådligt att ni skall ha en kung.

8 Dock, om det vore möjligt att ni alltid kunde ha rättfärdiga män till kungar skulle det vara bra för er att ha en kung.

9 Men kom ihåg kung Noas och hans prästers "ondska. Och jag själv var ^bfångad i en snara och gjorde mycket som var avskyvärt i Herrens ögon, vilket orsakade mig smärtsam omvändelse.

10 Dock, efter många "prövningar hörde Herren mina rop och besvarade mina böner och har gjort mig till ett redskap i sina händer till att bringa ^bså många av er till kunskap om hans sanning.

11 Dock berömmar jag mig inte av detta, ty jag är själv ovärdig berömmelse.

12 Och nu säger jag er: Ni har varit förtryckta av kung Noa och har varit i trældom under honom och hans präster och har av dem förletts till ondska. Därför var ni bundna med onskans "band.

13 Och eftersom ni nu genom Guds makt har befriats från dessa bojor, ja, ur kung Noas och hans folks händer och även från onskans bojor, så önskar jag att ni skall "stå fasta i denna ^bfrihet varigenom ni har gjorts fria och att ni inte tillåter "någon människa att bli kung över er.

14 Och låt inte heller någon vara er "lärare eller präst såvida han inte är en Guds man som vandrar på hans vägar och håller hans bud.

15 På så sätt undervisade Alma folket om att varje människa skulle "älska sin nästa som sig själv, så att det inte skulle finnas några ^bstridigheter bland dem.

16 Och se, Alma var deras "högpriest, eftersom han var deras kyrkas grundare.

17 Och det hände sig att ingen

fick "myndighet att predika eller undervisa utom genom honom från Gud. Därför invigde han alla deras präster och alla deras lärare. Och inga andra än rättfärdiga män invigdes.

18 Därför vakade de över sitt folk och "närde dem med sådant som hörde rättfärdigheten till.

19 Och det hände sig att de började få stor framgång i landet. Och de kallade landet Helam.

20 Och det hände sig att de förökade sig och hade stor framgång i Helams land. Och de byggde en stad, som de kallade staden Helam.

21 Ändå finner Herren för gott att "tukta sitt folk. Ja, han prövar deras ^btålmod och deras tro.

22 Men var och en som sätter sin "lit till honom han skall bli ^bupphöjd på den yttersta dagen. Ja, och så skedde med detta folk.

23 Ty se, jag skall visa er att de försattes i trældom och att ingen kunde befria dem utom Herren deras Gud, ja, Abrahams och Isaks och Jakobs Gud.

24 Och det hände sig att han befriade dem, och han visade dem sin mäktiga kraft, och stor blev deras glädje.

25 Ty se, det hände sig medan de var i Helams land, ja, i staden Helam, medan de brukade jorden runt omkring, att en här av lamaniter befann sig inom landets gränser.

26 Nu hände det sig att Almas

10a L&F 58:4.

b Mosiah 18:35.

12a 2 Ne 28:19–22.

13a Gal 5:1.

b HFS Fri, frihet.

c Mosiah 29:13.

14a Mosiah 18:18–22.

15a HFS Kärlek.

b 3 Ne 11:28–29.

16a Mosiah 26:7.

17a HFS Myndighet;

Prästadöme.

18a 1 Tim 4:6.

21a Hel 12:3; L&F 98:21.

HFS Tukta, tuktan.

b HFS Tålmod.

22a HFS Tillit.

b 1 Ne 13:37.

bröder flydde från sina åkrar och samlades i staden Helam. Och de blev mycket förskräckta vid åsynen av lamaniterna.

27 Men Alma trädde fram och stod bland dem och uppmanade dem att inte vara förskräckta utan komma ihåg Herren sin Gud, så skulle han befria dem.

28 Därför stillade de sin fruktan och började ropa till Herren att han skulle uppmjuka lamaniternas hjärtan så att dessa skulle skona dem och deras hustrur och deras barn.

29 Och det hände sig att Herren uppmjukade lamaniternas hjärtan. Och Alma och hans bröder gick och överlämnade sig i deras händer, och lamaniterna tog Helams land i besittning.

30 Nu hade lamaniternas härar, som hade följt efter kung Limhis folk, gått vilse i vildmarken under många dagar.

31 Och se, de hade funnit kung Noas präster på en plats som de kallade Amulon. Och de hade börjat ta Amulons land i besittning och hade börjat bruka jorden.

32 Och dessa prästers ledares namn var Amulon.

33 Och det hände sig att Amulon vädjade till lamaniterna. Och han sände även fram deras hustrur, som var "lamaniternas döttrar, att vädja till sina bröder om att de inte skulle förgöra deras män.

34 Och lamaniterna hyste "medlidande med Amulon och

hans bröder och förgjorde dem inte, för deras hustrurs skull.

35 Och Amulon och hans bröder förenade sig med lamaniterna, och de färdades i vildmarken i sökandet efter Nephis land då de upptäckte Helams land, som Alma och hans bröder innehade.

36 Och det hände sig att lamaniterna lovade Alma och hans bröder att om de visade dem vägen som ledde till Nephis land så skulle de få behålla sina liv och sin frihet.

37 Men när Alma hade visat dem vägen som ledde till Nephis land ville inte lamaniterna hålla sitt löfte, utan de satte ut "vakter runt Helams land över Alma och hans bröder.

38 Och återstoden av dem begav sig till Nephis land. Och en del av dem återvände till Helams land och förde även med sig hustrurna och barnen till de vakter som hade lämnats kvar i landet.

39 Och lamaniternas kung hade lovat Amulon att han skulle få bli kung och styresman över sitt folk som var i Helams land. Dock skulle han inte få makt att göra någonting i strid med lamaniternas kungs vilja.

KAPITEL 24

Amulon förföljer Alma och hans folk — De skall bli avrättade om de ber — Herren gör att deras bördor känns lätta — Han befriar dem ur

träldomen, och de återvänder till Zarahemla. Omkring 145–120 f Kr.

OCH det hände sig att Amulon fann nåd inför lamaniternas kungs ögon. Därför tillät lamaniternas kung att han och hans bröder skulle utnämnas till lärare över hans folk, ja, över folket som fanns i Shemlons land och i Shiloms land och i Amulons land.

2 Ty lamaniterna hade tagit alla dessa länder i besittning, varför lamaniternas kung hade utsett kungar över alla dessa länder.

3 Och lamaniternas kungs namn var Laman, då han var uppkallad efter sin far, och därför hette han kung Laman. Och han var kung över ett talrikt folk.

4 Och han utsåg Amulons bröder till lärare i alla länder som hans folk innehade. Och på så sätt började Nephis språk läras ut bland hela det lamanitiska folket.

5 Och de var ett folk som var vänliga mot varandra. Dock kände de inte Gud, och inte heller lärde Amulons bröder dem något om Herren deras Gud eller Moses lag. Inte heller undervisade de dem om Abinadis ord.

6 Men de lärde dem att de skulle föra sina uppteckningar och att de skulle skriva till varandra.

7 Och på så sätt började lamaniterna att tillväxa i rikedom

och började idka handel med varandra och växa sig mäktiga och började bli ett listigt och ett vist folk vad världens visdom beträffar, ja, ett mycket listigt folk som gladdes åt all slags ogudaktighet och plundring utom bland sina egna bröder.

8 Och nu hände det sig att Amulon började utöva "myndighet över Alma och hans bröder och började förfölja honom och lät sina barn förfölja deras barn.

9 Ty Amulon visste att Alma hade varit "en av kungens präster och att det var han som hade trott Abinadis ord och hade fördrivits av kungen, och därför var han vred på honom. Ty han var underställd kung Laman, men utövade ändå makt över dem och ^blade bördor på dem och satte slavdrivare över dem.

10 Och det hände sig att deras lidande blev så stort att de började ropa med stor kraft till Gud.

11 Och Amulon befalldes dem att upphöra med sina rop. Han satte vakter över dem för att bevaka dem så att den som befanns åkalla Gud skulle avrättas.

12 Och Alma och hans folk upplyfte inte sin röst till Herren sin Gud men "utgöt sina hjärtan för honom, och han kände deras hjärtans tankar.

13 Och det hände sig att Herrens röst kom till dem i deras bedrövelse och sade: Lyft upp era huvuden och var vid gott mod, ty jag känner till det

24 8a L&F 121:39.

9a Mosiah 17:1–4; 23:9.

b Mosiah 21:3–6.

12a HFS Bön.

förbund ni har slutit med mig. Och jag skall sluta förbund med mitt folk och befria dem ur trälldomen.

14 Och jag skall även lätta de bördor som lagts på era axlar, så att ni inte ens känner dem på era ryggar, trots att ni är i trälldom. Och detta skall jag göra så att ni hädanefter kan stå som "vittnen för mig och så att ni säkert kan veta att jag, Herren Gud, besöker mitt folk i deras ^bbedrövelser.

15 Och nu hände det sig att de bördor som lagts på Alma och hans bröder lättades. Ja, Herren "styrkte dem så att de kunde bära sina ^bbördor med lätthet, och de underkastade sig glatt och med "tålmod all Herrens vilja.

16 Och det hände sig att så stor var deras tro och så stort deras tålmod att Herrens röst återigen kom till dem och sade: Var vid gott mod, ty i morgon skall jag befria er ur trälldomen.

17 Och han sade till Alma: Du skall gå före detta folk, och jag skall gå med dig och befria detta folk ur "trälldomen.

18 Nu hände det sig att Alma och hans folk under natten samlade ihop sina hjordar och likaså en del av sin säd, ja, hela natten samlade de sina hjordar.

19 Och på morgonen lät Herren en "djup sömn komma över lamaniterna, ja, och alla deras slavdrivare låg i djup sömn.

20 Och Alma och hans folk drog ut i vildmarken. Och när de hade färdats hela dagen slog de upp sina tält i en dal, och de kallade dalen Alma, eftersom denne väglett dem i vildmarken.

21 Ja, och i Almas dal uppsände de sina "tacksägelse till Gud för att han hade varit barmhärtig mot dem och lättat deras bördor och hade befriat dem ur trälldomen. Ty de var i trälldom, och ingen utom Herren deras Gud kunde befria dem.

22 Och de gav tack till Gud, ja, alla deras män och alla deras kvinnor och alla deras barn som kunde tala höjde sina röster och prisade sin Gud.

23 Och Herren sade nu till Alma: Skynda och dra med ditt folk ut ur detta land, ty lamaniterna har vaknat och förföljer er. Bege er därför ut ur detta land, och jag skall hejda lamaniterna i denna dal så att de inte längre förföljer detta folk.

24 Och det hände sig att de drog ut ur dalen och färdades ut i vildmarken.

25 Och sedan de hade varit i vildmarken i tolv dagar anlände de till Zarahemlas land, och även kung Mosiah tog emot dem med glädje.

KAPITEL 25

Muleks ättlingar i Zarahemla blir nephiter — De får kunskap om Almas folk och om Zeniff — Alma

14a HFS Vittne, vittnesmål.
b HFS Motgångar.
15a Matt 11:28–30.

b Alma 31:38; 33:23.
c L&F 54:10.
HFS Tålmod.
17a HFS Fångenskap.

19a 1 Sam 26:12.
21a HFS Tacksam, tacksamhet, tacksägelse.

döper Limhi och hela hans folk — Mosiah bemyndigar Alma att organisera Guds kyrka. Omkring 120 f Kr.

OCH nu såg kung Mosiah till att allt folket samlades.

2 Nu fanns det inte så många av Nephis barn, eller så många av dem som var ättlingar till Nephi, som det fanns av "Zarahemlas folk, han som var en ättling till ^bMulek, och av dem som kom med honom till vildmarken.

3 Och det fanns inte lika många av Nephis folk och av Zarahemlas folk som det fanns lamaniter, ja, de var inte hälften så talrika.

4 Och nu samlades hela Nephis folk, och även hela Zarahemlas folk, och de var samlade i två grupper.

5 Och det hände sig att Mosiah läste, och lät uppläsa, Zeniffs uppteckningar för sitt folk. Ja, han läste Zeniffs folks uppteckningar från den tid då de lämnade Zarahemlas land till dess de vände åter tillbaka.

6 Och han läste även berättelsen om Alma och hans bröder och alla deras lidanden, från den tid då de lämnade Zarahemlas land till dess de vände åter tillbaka.

7 Och när nu Mosiah slutat läsa uppteckningarna var hans folk som stannat kvar i landet slagna med förundran och hjälpnad.

8 Ty de visste inte vad de skulle tro, ty när de såg dem som hade befriats "ur träldomen fylldes de med mycket stor glädje.

9 Och vidare: När de tänkte på sina bröder som hade dräpts av lamaniterna fylldes de med sorg och fällde även många tårar av sorg.

10 Och vidare: När de tänkte på Guds omedelbara godhet och hans makt att befria Alma och hans bröder ur lamaniternas händer och ur träldomen, höjde de sina röster och gav tack till Gud.

11 Och vidare: När de tänkte på lamaniterna, som var deras bröder, på deras syndiga och vanhelgade tillstånd, fylldes de med "smärta och ångest för deras ^bsjälars välfärd.

12 Och det hände sig att de som var barn till Amulon och hans bröder, vilka hade tagit lamaniternas döttrar till hustru, ogillade sina fäders beteende, och de ville inte längre kallas vid sina fäders namn, varför de tog på sig Nephis namn för att de skulle kunna kallas Nephis barn och räknas bland dem som kallades nephiter.

13 Och nu "räknades hela Zarahemlas folk som nephiter, och detta på grund av att riket inte överlämnats åt någon utom åt dem som var ättlingar till Nephi.

14 Och nu hände det sig att när Mosiah hade slutat tala till och läsa för folket ville han

25 2a Omni 1:13–19.
b Hel 6:10.
HFS Mulek.

8a Mosiah 22:11–13.
11a Mosiah 28:3–4;
Alma 13:27.

b HFS Själén —
Själarnas värde.
13a Omni 1:19.

att även Alma skulle tala till folket.

15 Och Alma talade till dem då de var församlade i stora grupper. Och han gick från den ena gruppen till den andra och predikade omvändelse och tro på Herren för folket.

16 Och han förmanade Limhis och hans bröders folk, alla dem som befriats ur träldomen, att de skulle komma ihåg att det var Herren som befriat dem.

17 Och det hände sig att sedan Alma undervisat folket om många ting och hade slutat tala till dem, önskade kung Limhi bli döpt. Och hela hans folk önskade att även de skulle kunna bli döpta.

18 Därför gick Alma ut i vattnet och döpte dem. Ja, han "döpte dem på samma sätt som han hade döpt sina bröder i ^bMormons vatten. Ja, och alla som han döpte tillhörde Guds kyrka, och detta tack vare sin tro på Almas ord.

19 Och det hände sig att kung Mosiah tillät Alma att grunda församlingar överallt i Zarahemlas land och gav honom "makt att ordinera präster och lärare över varje församling.

20 Nu gjordes detta eftersom det fanns så många människor att de inte alla kunde ledas av en enda lärare. Inte heller kunde alla höra Guds ord vid en enda sammankomst.

21 Därför samlades de i olika

grupper som kallades församlingar. Varje församling hade sina präster och sina lärare, och varje präst predikade ordet så som det framfördes för honom genom Almas mun.

22 Och därför utgjorde de alla en enda "kyrka, trots att det fanns många församlingar, ja, Guds kyrka, ty i alla församlingarna predikades endast omvändelse och tro på Gud.

23 Och det fanns nu sju församlingar i Zarahemlas land. Och det hände sig att alla som ville ta på sig "Kristi namn, eller Guds namn, anslöt sig till Guds församlingar.

24 Och de kallades "Guds folk. Och Herren utgöt sin Ande över dem, och de blev välsignade och hade framgång i landet.

KAPITEL 26

Många av kyrkans medlemmar förleddes till synd av icke troende — Alma får löfte om evigt liv — De som omvänder sig och blir döpta får förlåtelse — Medlemmar i kyrkan som syndat och som omvänder sig och bekänner för Alma och för Herren kommer att få förlåtelse, annars kommer de inte att räknas bland kyrkans folk. Omkring 120–100 f Kr.

Nu hände det sig att det fanns många i det uppväxande släktet som inte kunde förstå kung Benjamins ord, eftersom de var små barn vid den tid då han

18a Mosiah 21:35.

b Mosiah 18:8–17.

19a HFS Prästadöme.

22a Mosiah 18:17.

23a HFS Jesus Kristus —
Nödvändigheten av

att ta på oss Kristi
namn.

24a HFS Förbund.

talade till sitt folk. Och de trodde inte på sina fäders tradition.

2 De trodde inte det som hade sagts om de dödas uppståndelse, och inte heller trodde de på Kristi ankomst.

3 Och på grund av sin otro kunde de inte "förstå Guds ord, och deras hjärtan blev förhärdade.

4 Och de ville inte bli döpta, inte heller ville de ansluta sig till kyrkan. Och de var ett folk för sig vad gäller deras tro, och de förblev sådana från den tiden, ja, i sitt "köttsliga och syndiga tillstånd, ty de ville inte åkalla Herren sin Gud.

5 Och under kung Mosiahs regering var de inte hälften så talrika som Guds folk, men på grund av "meningsskiljaktigheterna bland bröderna blev de mer talrika.

6 Ty det hände sig att de bedrog många som tillhörde kyrkan med sina smickrande ord och fick dem att begå många synder. Därför blev det nödvändigt att de som begick synd och som tillhörde kyrkan skulle "tillrättavisas av kyrkan.

7 Och det hände sig att de fördes inför prästerna och överlämnades till prästerna av lärarna. Och prästerna förde dem inför Alma som var "högprästen.

8 Nu hade kung Mosiah givit Alma myndighet över kyrkan.

9 Och det hände sig att Alma inte visste något om dem, men

det fanns många vittnen mot dem, ja, folket stod fram och gav många vittnesmål om deras ondska.

10 Nu hade något sådant aldrig förut hänt i kyrkan. Därför kände sig Alma bekymrad i anden, och han lät dem föras fram inför kungen.

11 Och han sade till kungen: Se, här är många som vi har fört fram inför dig, vilka anklagas av sina bröder. Ja, och de har gripits i all slags ondska. Och de omvänder sig inte från sin ondska. Därför har vi fört dem inför dig, så att du kan döma dem enligt deras brott.

12 Men kung Mosiah sade till Alma: Se, jag dömer dem inte. Därför "överlämnar jag dem i dina händer för att dömas.

13 Och nu blev Alma återigen bekymrad i anden, och han gick och frågade Herren vad han skulle göra rörande denna sak, ty han fruktade att han skulle handla fel i Guds ögon.

14 Och det hände sig att sedan han utgjutit hela sin själ inför Gud, kom Herrens röst till honom och sade:

15 Välsignad är du, Alma, och välsignade är de som döptes i "Mormons vatten. Du är välsignad på grund av din stora ^btro på enbart de ord som min tjänare Abinadi talade.

16 Och välsignade är de på grund av sin stora tro på endast de ord som du har talat till dem.

26 3a HFS Insikt.

4a HFS Naturliga människan, den.

5a HFS Avfall;

Stridigheter.

6a Alma 5:57–58; 6:3.

HFS Varna, varning.

7a Mosiah 29:42.

12a L&F 42:78–93.

15a Mosiah 18:30.

b Mosiah 17:2.

HFS Tro.

17 Och välsignad är du eftersom du har upprättat en "församling bland detta folk. Och de skall bli bestående och de skall vara mitt folk.

18 Ja, välsignat är detta folk som är villigt att bära mitt "namn. Ty vid mitt namn skall de kallas, och de är mina.

19 Och eftersom du har frågat mig angående överträdaren är du välsignad.

20 Du är min tjänare, och jag sluter förbund med dig att du skall få "evigt liv. Och du skall tjäna mig och gå ut i mitt namn och skall samla ihop mina får.

21 Och den som hör min röst skall vara mitt "får, och honom skall ni ta emot i kyrkan, och honom skall även jag ta emot.

22 Ty se, detta är min kyrka. Var och en som "döps skall döpas till omvändelse. Och var och en som ni tar emot skall tro på mitt namn, och honom skall jag villigt ^bförlåta.

23 Ty det är jag som "tar på mig världens synder. Ty det är jag som har ^bskapat dem, och det är jag som beviljar honom som tror intill änden en plats på min högra sida.

24 Ty se, vid mitt namn kallas de, och om de "känner

mig skall de komma fram och skall ha en plats för evigt vid min högra sida.

25 Och det skall ske att när den "andra basunen ljuder skall de som aldrig ^bkände mig komma fram och skall stå inför mig.

26 Och då skall de veta att jag är Herren, deras Gud, att jag är deras Återlösare. Men de ville inte bli återlösta.

27 Och då skall jag betyga för dem att jag aldrig "kände dem, och de skall ^bgå bort till "evig eld, beredd åt djävulen och hans änglar.

28 Därför säger jag dig att den som inte "hör min röst, honom skall ni inte ta emot i min kyrka, ty honom skall jag inte ta emot på den yttersta dagen.

29 Därför säger jag dig: Gå, och var och en som syndar mot mig, honom skall du "döma ^benligt de synder han har begått. Och om han "bekänner sina synder inför dig och mig, och "omvänder sig i sitt hjärtas uppriktighet, skall du "förlåta honom, och även jag skall förlåta honom.

30 Ja, och "närhelst mitt folk ^bomvänder sig skall jag förlåta dem deras överträdelser mot mig.

17a Mosiah 25:19–24.

18a Mosiah 1:11; 5:8.
HFS Jesus Kristus —
Nödvändigheten av
att ta på oss Kristi
namn.

20a HFS Utvald, utvalda;
Utkorelse; Evigt liv.

21a HFS Gode herden, den.

22a 2 Ne 9:23.

HFS Dop, döpa.

b HFS Förlåta;

Syndernas förlåtelse.

23a HFS Återlösare.

b HFS Skapa, skapelsen.

24a Joh 17:3.

25a L&F 88:99, 109.

b L&F 76:81–86.

27a Matt 7:21–23.

b Luk 13:27.

c L&F 76:43–44.

28a 2 Ne 9:31;

L&F 1:14.

29a HFS Dom, döma.

b HFS Ansvar, ansvarig,
ansvarighet.

c 3 Ne 1:25.

HFS Bekänna,
bekännelse.

d HFS Omvända sig,
omvändelse.

e HFS Förlåta.

30a Moro 6:8.

b Hes 33:11, 15–16;
Apg 3:19–20;

Mosiah 29:19–20.

31 Och "ni skall även förlåta varandras överträdelse, ty sannerligen säger jag dig att han som inte förlåter sin nästas överträdelse då denne säger att han ångrar sig, han har bragt sig själv under fördömelse.

32 Nu säger jag dig: Gå, och var och en som inte omvänder sig från sina synder han skall inte räknas bland mitt folk. Och detta skall gälla från nu och framåt.

33 Och det hände sig att när Alma hade hört dessa ord skrev han ned dem för att kunna ha dem och för att kunna döma denna kyrkas folk enligt Guds bud.

34 Och det hände sig att Alma gick och dömde dem som ertappats i sin ondska, enligt Herrens ord.

35 Och var och en som omvände sig från sina synder och "bekände dem, dem räknade han bland kyrkans folk.

36 Och de som inte ville bekänna sina synder och omvända sig från sin ondska, de räknades inte bland kyrkans medlemmar, och deras namn "utplånades.

37 Och det hände sig att Alma ordnade alla kyrkans angelägenheter. Och de började återigen få fred och stor framgång i allt som rörde kyrkan, och de vandrade samvetsgrant inför Gud. De tog emot många och döpte många.

38 Och allt detta gjorde Alma och hans medarbetare som var satta över kyrkan. De vandrade med all iver och undervisade om Guds ord i allt, och de utstod alla slags lidanden, ty de förföljdes av alla dem som inte tillhörde Guds kyrka.

39 Och de tillrättavisade sina bröder, och de blev själva "tillrättavisade, var och en genom Guds ord enligt sina synder, eller de synder som han hade begått, och Gud befallde dem att oupphörligen ^bbe och att "tacka under alla förhållanden.

KAPITEL 27

Mosiah förbjuder förföljelse och föreskriver jämlikhet — Alma den yngre och Mosiahs fyra söner försöker förgöra kyrkan — En ängel visar sig och befäller dem att upphöra med sitt onda verk — Alma slås med stumhet — Alla människor måste födas på nytt för att vinna frälsning — Alma och Mosiahs söner förkunnar glada budskap. Omkring 100–92 f Kr.

OCH nu hände det sig att de förföljelser som kyrkan utsattes för av de icke troende blev så stora att kyrkan började knota och beklaga sig för sina ledare, och dessa beklagade sig för Alma. Alma framlade frågan för deras kung, Mosiah.

31a 3 Ne 13:14–15;
L&F 64:9–10.

35a HFS Bekänna,
bekännelse.

36a 2 Mos 32:33;

Alma 1:24.

HFS Livets bok;

Uteslutning.

39a HFS Varna, varning.

b 2 Ne 32:8–9.

c HFS Tacksam,
tacksamhet,
tacksägelse.

Och Mosiah samrådde med sina präster.

2 Och det hände sig att kung Mosiah sände ut en kungörelse över hela landet runtomkring att ingen icke troende skulle "förfölja någon av dem som tillhörde Guds kyrka.

3 Och till alla församlingar utgick en sträng befallning att inga förföljelser skulle förekomma bland dem och att "jämlighet skulle råda bland alla människor,

4 att de inte skulle låta högmod eller uppblåsthet störa deras "frid och att varje människa skulle ^bakta sin nästa som sig själv och arbeta med egna händer för sitt uppehälle.

5 Ja, och alla deras präster och lärare skulle "arbeta med sina egna händer för sitt uppehälle under alla förhållanden, utom vid sjukdom eller i stor nöd. Och då de gjorde detta, fick de ett överflöd av ^bGuds nåd.

6 Och nu började det åter råda stor frid i landet, och folket började bli mycket talrikt och började spridas ut över jordens yta, ja, åt norr och åt söder, åt öster och åt väster, och de byggde stora städer och byar i alla delar av landet.

7 Och Herren besökte dem och gav dem framgång, och de blev ett stort och rikt folk.

8 Nu räknades Mosiahs söner till de icke troende, och likaså

räknades en av "Almas söner till dem. Denne hette Alma efter sin far men blev trots detta en mycket ogudaktig och ^bavgudadyrkande människa. Och han var en vältalig man och talade med mycket smicker till folket, varför han förledde många bland folket att ta efter hans ondska.

9 Och han blev till stort hinder för Guds kyrkas framgång. Han "stal människornas hjärtan och orsakade stor osämja bland folket och gav därigenom Guds fiende möjlighet att utöva sin makt över dem.

10 Och nu hände det sig att medan han gick omkring för att förgöra Guds kyrka, ty han gick omkring i hemlighet tillsammans med Mosiahs söner och försökte förgöra kyrkan och vilseleda Herrens folk, i strid med Guds och även kungens befallningar —

11 och som jag sade till er, medan de gick omkring och "gjorde uppror mot Gud, se, då ^bvisade sig en Herrens "ängel för dem. Och han nedsteg liksom i ett moln, och han talade så som med åskans röst, vilket fick jorden där de stod att skaka.

12 Och så stor var deras förvåning att de föll till marken och inte förstod de ord han talade till dem.

13 Men han ropade igen och sade: Alma, res dig och träd fram, ty varför förföljer du Guds

27 2a HFS Förfölja, förföljelse.
3a Mosiah 23:7; 29:32.
4a HFS Fred; Frid.
b HFS Akta, aktning.

5a Mosiah 18:24, 26.
b HFS Näden.
8a HFS Alma, Almas son.
b HFS Avgudadyrkan.
9a 2 Sam 15:1–6.

11a HFS Uppror, upproriskhet.
b Apg 9:1–9;
Alma 8:15.
c HFS Änglar.

kyrka? Herren har ju sagt: "Detta är min kyrka, och jag skall upprätta den, och ingen-ting skall störta den, utom mitt folks överträdelse.

14 Och vidare sade ängeln: Se, Herren har hört sitt folks "böner och likaså bönerna från sin tjänare Alma, som är din far. Ty han har bett med stor tro för dig att du skulle bringas till kunskapen om sanningen. I denna avsikt har jag kommit för att övertyga dig om Guds kraft och myndighet, så att hans tjänares ^bböner kan besvaras enligt deras tro.

15 Och se, kan ni ifrågasätta Guds makt? Ty se, får inte min röst marken att skaka? Och kan ni inte se mig framför er? Och jag är sänd från Gud.

16 Nu säger jag till dig: Gå, och kom ihåg dina fäders fångenskap i Helams land och i Nephis land, och kom ihåg hur stora ting han har gjort för dem. Ty de var i träldom, och han har "befriat dem. Och nu säger jag till dig, Alma: Gå din väg, och försök inte längre förgöra kyrkan, så att deras böner kan besvaras, och detta även om du själv blir förskjuten.

17 Och nu hände det sig att detta var de sista ord som ängeln talade till Alma. Och han avlägsnade sig.

18 Och nu föll Alma och de som var med honom åter till marken, ty stor var deras förvåning. Ty med egna ögon hade de sett en Herrens ängel,

och hans röst var som åska som fick marken att skaka. Och de visste att det inte fanns någon-ting utom Guds makt som kunde få jorden att skaka och få den att skälva som om den skulle rämna.

19 Och nu blev Almas förvån-ning så stor att han blev stum så att han inte kunde öppna munnen. Ja, han blev svag så att han inte ens kunde röra hän-derna. Därför lyftes han upp av dem som var med honom och bars hjälplös, ända till dess han blev lagd framför sin far.

20 Och de upprepade för hans far allt som hade hänt dem, och hans far fröjdade sig, ty han förstod att det var Guds makt.

21 Och han lät samla en stor skara så att de kunde vittna om vad Herren hade gjort för hans son och även för dem som var med honom.

22 Och han lät samla präster-na. Och de började fasta och be till Herren sin Gud att han skulle öppna Almas mun så att han skulle kunna tala, och likaså att hans lemmar skulle återfå sin styrka — så att folk-ets ögon skulle öppnas till att se och förstå Guds godhet och härlighet.

23 Och det hände sig att sedan de fastat och bett under en tid av två dagar och två nätter åter-fick Almas lemmar sin styrka, och han stod upp och började tala till dem och manade dem att vara vid gott mod.

24 Ty, sade han, jag har omvänt

mig från mina synder och har återlösts av Herren. Se, jag är född av Anden.

25 Och Herren sade till mig: Förundras inte över att hela människosläktet, ja, män och kvinnor, alla nationer, släkter, tungomål och folk, måste födas på nytt. Ja, födas av Gud, förändras från sitt köttsliga och fallna tillstånd till ett tillstånd av rättfärdighet, genom att de återlöses av Gud och blir hans söner och döttrar.

26 Och på så sätt blir de nya skapelser, och om de inte gör det, kan de på intet sätt ärva Guds rike.

27 Jag säger er att om detta inte sker måste de bli förskjutna, och detta vet jag eftersom jag var nära att bli förskjuten.

28 Dock har Herren, sedan jag kämpat mig igenom många prövningar och omvänt mig nästan till döds, i sin barmhärtighet funnit för gott att rycka mig ut ur en evig eld, och jag är född av Gud.

29 Min själ har återlösts från bitterhetens galla och ondskans bojor. Jag var i den mörkaste avgrund, men nu ser jag Guds förunderliga ljus. Min själ plågades av evig pina, men jag har ryckts undan, och min själ lider inte mer.

30 Jag förkastade min Återlös-

are och förnekade det som hade talats av våra fäder. Men nu när de kan förutse att han skall komma, och att han kommer ihåg varje levande varelse som han har skapat, skall han uppenbara sig för alla.

31 Ja, "varje knä skall böjas och varje tunga bekänna inför honom. Ja, på den yttersta dagen, då alla människor skall stå för att dömas av honom, skall de bekänna att han är Gud. Då skall de som lever utan Gud i världen bekänna att det eviga straffet är en rättvis dom över dem, och de skall bäva och darra och rygga under hans allt utforskande ögas blick.

32 Och nu hände det sig att från nu och framåt började Alma undervisa folket, liksom de som var tillsammans med Alma då ängeln visade sig för dem. De färdades runt omkring i hela landet och förkunnade för alla människor det som de hade hört och sett och predikade Guds ord under många prövningar, och de förföljdes svårt av de icke troende och blev slagna av många av dem.

33 Men trots allt detta var de till stor tröst för kyrkan. De stärkte deras tro och förmanade dem med tålmod och mycken möda att hålla Guds bud.

34 Och fyra av dem var

24a 2 Ne 2:6–7.
 HFS Återlösa, återlöst, återlösning.
 25a Rom 6:3–11;
 Mosiah 5:7;
 Alma 5:14;
 Mose 6:59.

HFS Född av Gud, född på nytt.
 b Mosiah 3:19; 16:3.
 c HFS Köttslig.
 26a Joh 3:5.
 28a 2 Ne 9:16.
 29a Mosiah 2:38.

31a Fil 2:9–11;
 Mosiah 16:1–2;
 L&F 88:104.
 b HFS Jesus Kristus — Domare.
 c Alma 41:11.
 d HFS Gud, Gudomen.

^aMosiahs söner. Och deras namn var Ammon och Aron och Omner och Himni. Detta var namnen på Mosiahs söner.

35 Och de färdades genom hela Zarahemlas land och bland alla de människor som var undersåtar till kung Mosiah och arbetade ivrigt för att gottgöra all skada som de hade tillfogat kyrkan, bekände alla sina synder och förkunnade allt det som de hade sett och förklarade profetiorna och skrifterna för alla som önskade lyssna till dem.

36 Och på så sätt var de redskap i Guds händer till att bringa många till kunskapen om sanningen, ja, till kunskapen om sin Återlösare.

37 Och hur välsignade är de inte! Ty de ^aförkunnade frid, de förkunnade ^bglädjebud om det som är gott, och de förkunnade för folket att Herren regerar.

KAPITEL 28

Mosiahs söner går för att predika för lamaniterna — Med hjälp av de två siarstenarna översätter Mosiah Jarediternas plåtar. Omkring 92 f.Kr.

Nu hände det sig att sedan ^aMosiahs söner gjort allt detta tog de ett litet antal med sig och återvände till sin far, kungen, och bad honom tillåta att de, tillsammans med dessa som de

hade utvalt, skulle få bege sig upp till ^bNephis land så att de skulle kunna predika det som de hade hört, och så att de skulle kunna predika Guds ord för sina bröder lamaniterna —

2 så att de kanske skulle kunna bringa dem till kunskapen om Herren deras Gud och övertyga dem om deras fäders ondska, och så att de kanske skulle kunna bota dem från deras ^ahat mot nephiterna så att även dessa kunde förmås att fröjda sig i Herren sin Gud, så att de kunde bli vänligt sinnade mot varandra och så att inga fler stridigheter skulle finnas i hela det land som Herren deras Gud hade givit dem.

3 Nu önskade de att frälsning skulle förkunnas för varje levande varelse, ty de kunde inte ^atåla att någon ^bmänniskosjäl skulle gå förlorad. Ja, blotta tanken att någon själ skulle lida ^coändlig pina fick dem att bäva och darra.

4 Och på så sätt påverkade Herrens Ande dem, ty de var de ^auslaste bland syndare. Och Herren fann i sin oändliga ^bbarmhärtighet för gott att skona dem. Ändå led de svår själsångest för sin onskas skull, de led svårt och fruktade att de skulle bli för evigt förskjutna.

5 Och det hände sig att de under många dagar vädjade till

34a HFS Ammon,
Mosiahs son.

37a Jes 52:7;
Mosiah 15:14–17.
HFS Predika.

^b HFS Evangeliet.

28 1a Mosiah 27:34.

^b Omni 1:12–13;
Mosiah 9:1.

2a Jakob 7:24.

3a Alma 13:27;

3 Ne 17:14;

Mose 7:41.

^b HFS Själen —

Själarnas värde.

^c Jakob 6:10;

L&F 19:10–12.

4a Mosiah 27:10.

^b HFS Barmhärtigt,
barmhärtighet.

sin far att de skulle få bege sig upp till Nephis land.

6 Och kung Mosiah gick och frågade Herren om han skulle låta sina söner bege sig upp bland lamaniterna för att predika ordet.

7 Och Herren sade till Mosiah: Låt dem bege sig dit upp, ty många skall tro på deras ord, och de skall få evigt liv. Och jag skall befria dina söner ur lamaniternas händer.

8 Och det hände sig att Mosiah tillät dem att gå och göra så som de begärt.

9 Och de färdades ut i vildmarken för att gå upp och predika ordet bland lamaniterna, och jag skall senare ge en ^bberättelse om deras förehavanden.

10 Nu hade kung Mosiah ingen att överlämna riket till, ty ingen av hans söner ville ta emot riket.

11 Därför tog han, efter att ha översatt och låtit skriva de uppteckningar som fanns på plåtarna av guld som Limhis folk hade funnit och som hade överlämnats till honom av Limhis hand, de uppteckningar som var inristade på ^bplåtarna av mässing, och även Nephis plåtar och allt det som han hade skyddat och bevarat enligt Guds befallningar.

12 Och detta gjorde han på grund av sitt folks stora iver, ty de var omåttligt angelägna om att få kunskap om de människor som hade gått under.

13 Och han översatte dem med hjälp av de två ^astenar som var fastsatta i två infattningar i en båge.

14 Och se, dessa hade beretts från begynnelsen för tolkning av språk och hade överlämnats från släktled till släktled.

15 Och de har skyddats och bevarats av Herrens hand för att han skulle kunna avslöja sitt folks ondskas och avskyvärdheter för varje levande varelse som skulle besitta landet.

16 Och den som innehar dessa stenar kallas ^asiare, enligt gamla tiders sed.

17 Sedan nu Mosiah hade fullbordat översättningen av dessa uppteckningar, se, då visade de sig innehålla en berättelse om det folk som ^agick under, från den tid då de gick under och tillbaka till då det ^bstora tornet byggdes och då Herren förbistrade människornas språk och de skingrades över hela jordens yta, ja, och även från den tiden och tillbaka till Adams skapelse.

18 Nu fick denna berättelse Mosiahs folk att sörja mycket, ja, de fylldes av sorg. Ändå gav den dem stor kunskap, över vilken de fröjdade sig.

19 Och denna berättelse skall skrivas senare, ty se, det är lämpligt att alla människor skall känna till det som har skrivits i denna berättelse.

20 Och se, som jag sade er,

7a Alma 19:22–23.

9a Alma 17:6–9.

b Alma 17–26.

11a HFS Guldplåtarna.

b HFS Mässingsplåtarna.

13a HFS Urim och

tummim.

16a Mosiah 8:13–18.

HFS Siare.

17a Mosiah 8:7–12.

b Eth 1:1–5.

c 1 Mos 11:6–9.

sedan kung Mosiah hade gjort detta tog han plåtarna av ^amässing och allt det som han hade bevarat och överlämnade dem till Alma, som var Almas son, ja, alla uppteckningarna, och även ^buttydarna, och överlämnade dem till honom och befallde honom att han skulle skydda och ^cbevara dem och även föra en uppteckning över folket och överlämna dem från ett släktled till nästa, alldeles som de hade överlämnats från den tid då Lehi lämnade Jerusalem.

KAPITEL 29

Mosiah föreslår att domare utses i stället för en kung — Orättfärdiga kungar förleder folket till synd — Alma den yngre utses till överdomare genom folkets röst — Han är även högpräst över kyrkan — Alma den äldre och Mosiah dör. Omkring 92–91 f Kr.

NÄR nu Mosiah hade gjort detta sände han bud ut över hela landet, bland allt folket, ty han önskade veta deras vilja beträffande vem som skulle bli deras kung.

2 Och det hände sig att folkets röst löd: Vi önskar att Aron, din son, skall bli vår kung och vår styresman.

3 Nu hade Aron gått upp till Nephis land, och därför kunde kungen inte överlämna riket till honom, och inte heller ville Aron överta riket. Inte heller var

någon annan av ^aMosiahs söner villig att överta riket.

4 Därför sände kung Mosiah åter bud ut bland folket, ja, ett skriftligt budskap sände han ut bland folket. Och detta är de ord som blev skrivna, nämligen:

5 Se, o ni mitt folk, eller mina bröder, ty jag aktar er som sådana, jag önskar att ni skall betänka den sak ni har kallats att avgöra — ty ni önskar få en ^akung.

6 Nu förkunnar jag för er att den som riket rätteligen tillhör har avböjt och vill inte överta riket.

7 Och om nu en annan skulle utses i hans ställe, se, då fruktar jag att stridigheter skulle uppstå bland er. Och vem vet om inte min son, som riket tillhör, skulle bli vred och dra med sig en del av folket, vilket skulle orsaka krig och stridigheter bland er, vilket skulle orsaka stor blodutgjutelse och förvrängning av Herrens vägar, ja, och förgöra många människors själar.

8 Nu säger jag till er: Låt oss vara visa och begrunda detta, ty vi har ingen rätt att förgöra min son, och inte heller skulle vi ha någon rätt att förgöra någon annan om denne skulle utses i hans ställe.

9 Och om min son åter skulle vända sig till sitt högmod och till fåfängliga ting, skulle han ta tillbaka det han sagt och göra anspråk på sin rätt till riket, vilket skulle få honom

20a Alma 37:3–10.
b HFS Urim och tummim.

c HFS Skrifterna —
Skrifter skall bevaras.
29 3a Mosiah 27:34.

5a 1 Sam 8:9–19.

och även detta folk att begå mycket synd.

10 Och låt oss nu vara visa och se fram emot detta och göra det som säkrar freden åt detta folk.

11 Därför skall jag vara er kung under återstoden av mina dagar, men låt oss ^autse ^bdomare till att döma detta folk enligt vår lag. Och vi skall ordna detta folks angelägenheter på ett nytt sätt, ty vi skall utse visa män till att vara domare som skall döma detta folk enligt Guds bud.

12 Nu är det bättre att en människa blir dömd av Gud än av en människa, ty Guds domar är alltid rättvisa, men en människas domar är inte alltid rättvisa.

13 Om det därför vore möjligt att ni kunde få ^arättfärdiga män till kungar som skulle upprätta Guds lagar och döma detta folk enligt hans bud, ja, om ni kunde få män till era kungar som skulle göra det som min far ^bBenjamin gjorde för detta folk — jag säger er att om detta alltid vore fallet, då skulle det vara lämpligt för er att alltid ha kungar att regera över er.

14 Och även jag själv har arbetat med all kraft och all förmåga som jag ägt för att lära er Guds bud och för att upprätta fred överallt i landet och för att det inte skall finnas några krig eller stridigheter, inga stölder

eller plundringar eller mord eller något annat slag av ondska.

15 Och den som har gjort något ont, honom har jag ^abestraffat enligt det brott han har begått enligt den lag som har givits till oss av våra fäder.

16 Nu säger jag er att eftersom inte alla människor är rättfärdiga är det inte rådligt för er att ha en kung, eller kungar, att regera över er.

17 Ty se hur stor ^aondska en enda ^bogudaktig kung kan orsaka, ja, vilken stor förödelse!

18 Ja, kom ihåg kung Noa, hans ^aogudaktighet och hans avskyvärdheter, och även hans folks ogudaktighet och avskyvärdheter. Se vilken stor förödelse som drabbade dem. Och på grund av sin ondska blev de även försatta i ^bträldom.

19 Och om det inte hade varit för deras allvise Skapares ingripande, och detta tack vare deras uppriktiga omvändelse, skulle de oundvikligen ha varit kvar i träldom fram till nu.

20 Men se, han befriade dem eftersom de ^aödmjukade sig inför honom, och eftersom de ^bropade högt till honom befriade han dem ur träldomen. På så sätt verkar Herren med sin makt under alla förhållanden bland människobarnen och räcker ut ^cbarmhärtighetens arm åt dem som sätter sin ^dlit till honom.

11a Mosiah 29:25–27.

^b 2 Mos 18:13–24.

13a Mosiah 23:8, 13–14.

^b Morm ord 1:17–18.

15a Alma 1:32–33.

17a Alma 46:9–10.

^b Mosiah 23:7–9.

18a Mosiah 11:1–15.

^b 1 Sam 8:10–18;

Mosiah 12:1–8;

Eth 6:22–23.

20a Mosiah 21:13–15.

^b 2 Mos 2:23–25;

Alma 43:49–50.

^c Hes 33:11, 15–16;

Mosiah 26:30.

^d HFS Tillit.

21 Och se, nu säger jag er: Ni kan inte avsätta en ogudaktig kung på annat sätt än genom många stridigheter och stor blodsutgjutelse.

22 Ty se, han har sina "vänner i ondskan, och han har sina vakter omkring sig. Och han river upp de lagar som stiftats av dem som har regerat i rättfärdighet före honom, och Guds bud trampar han under sina fötter.

23 Och han stiftar lagar och sänder ut dem bland sitt folk, ja, lagar efter sin egen "ogudaktighet. Och den som inte lyder hans lagar låter han förgöra, och mot dem som gör uppror mot honom sänder han sina härar till strid, och om han kan förgör han dem. På så sätt förvränger en orättfärdig kung alla rättfärdighetens vägar.

24 Och nu säger jag er att det inte är önskvärt att ni drabbas av sådana avskyvärdheter.

25 Välj därför genom detta folks röst ut domare, så att ni kan bli dömda enligt de lagar som har givits er av våra fäder, vilka är rätta och vilka blev dem givna dem av Herrens hand.

26 Det är nu inte vanligt att folkets röst önskar något som strider mot det som är rätt, men det är vanligt att en mindre del av folket önskar det som inte är rätt. Därför skall ni lyda och göra det till er lag att ordna era angelägenheter genom folkets röst.

27 Och "om tiden kommer då folkets röst väljer ondska, då är tiden inne då Guds straffdomar skall komma över er. Ja, då är tiden inne då han skall hemsöka er med stor förgörelse alldeles som han hittills har hemsökt detta land.

28 Om ni nu har domare och de inte dömer er enligt den lag som har givits, så kan ni låta dem dömas av en högre domare.

29 Om era högre domare inte dömer rättfärdiga domar skall ni låta ett litet antal av era lägre domare samlas, och de skall döma era högre domare enligt folkets röst.

30 Och jag befäller er att göra detta i Herrens fruktan. Och jag befäller er att göra detta och att ni inte skall ha någon kung, så att ansvaret vilar på detta folks egna huvuden om de begår synder och utför ondskefulla gärningar.

31 Ty se, jag säger er att många människors synder har orsakats av deras kungars ondska. Därför vilar ansvaret för deras ondska på deras kungars huvuden.

32 Och nu önskar jag att sådan "ojämlikhet inte längre skall finnas i detta land, särskilt inte bland detta mitt folk. Ty jag vill att detta land skall vara ett ^bfrihetens land och att "varje människa skall kunna åtnjuta lika rättigheter och förmåner så länge Herren önskar att vi skall

22a 1 Kung 12:8–14.

23a HFS Ogudaktig, ogudaktighet.

27a Alma 10:19.

32a Alma 30:11.
b 2 Ne 1:7; 10:11.

HFS Fri, frihet.
c Alma 27:9.

leva och ärva landet, ja, så länge några av våra efterkommande finns kvar i landet.

33 Och mycket mera skrev kung Mosiah till dem och förklarade för dem en rättfärdig kungs alla prövningar och bekymmer, ja, all själslig vånda de har för sitt folk, och allt knot från folket över sin kung. Och han förklarade allt detta för dem.

34 Och han sade till dem att det inte borde vara så, utan bördan borde vila på hela folket så att var och en fick bära sin del.

35 Och han förklarade för dem även alla de nackdelar de skulle lida genom att ha en orättfärdig kung att regera över sig,

36 ja, alla hans ondskefulla gärningar och avskyvärdheter och alla krigen och stridigheterna och blodsutgjutelsen och stölderna och plundringen och bedrivandet av hor och all slags ondska som inte kan uppräknas — och sade dem att det inte borde vara så och att sådant uttryckligen stred mot Guds bud.

37 Och nu hände det sig att sedan kung Mosiah sänt ut detta bland sitt folk blev de övertygade om sanningen i hans ord.

38 Därför tog de tillbaka sin begäran om en kung och blev mycket angelägna om att alla skulle få lika möjligheter i hela landet. Ja, och var och en uttryckte en villighet att ansvara för sina egna synder.

39 Därför hände det sig att de samlades i grupper i hela landet för att rösta om vilka som skulle bli deras domare och döma dem enligt den ^alag som blivit dem given. Och de fröjdade sig storligen över den ^bfrihet som hade beviljats dem.

40 Och deras kärlek till Mosiah växte sig allt starkare. Ja, de högaktade honom mer än någon annan människa, ty de såg honom inte som en tyrann som sökte egen vinning, ja, den mammon som fördärvar själen. Ty han hade inte utkrävt rikedomar av dem, inte heller hade han behag i blodsutgjutelse. I stället hade han upprättat ^afred i landet och hade låtit sitt folk befrias från all slags trældom. Därför högaktade de honom, ja, storligen, över alla gränser.

41 Och det hände sig att de utnämnde ^adomare till att råda över sig, eller till att döma dem enligt lagen. Och detta gjorde de i hela landet.

42 Och det hände sig att Alma utnämndes till att bli den förste överdomaren. Och han var även högpräst, eftersom hans far hade förlänat honom det ämbetet och givit honom ansvaret för alla kyrkans angelägenheter.

43 Och nu hände det sig att Alma ^avandrade på Herrens vägar, och han höll hans bud, och han dömde rättfärdiga domar, och det rådde oavbruten fred i landet.

44 Och så inleddes domarnas

39a Alma 1:14.

^b HFS Fri, frihet.

40a HFS Fredsstiftare

(fridsstiftare).

41a Mosiah 29:11.

43a HFS Vandra, vandra

med Gud.

regering i hela Zarahemlas land, bland hela det folk som kallades nephiter. Och Alma var den förste och högste domaren.

45 Och nu hände det sig att hans far dog när han var åttio och två år gammal, efter att ha levt för att uppfylla Guds befallningar.

46 Och det hände sig att

även Mosiah dog, i det trettio och tredje året av sin regering, då han var "sextio och tre år gammal, vilket i allt utgör fem hundra och nio år från den tid då Lehi lämnade Jerusalem.

47 Och så slutade kungarnas regering över Nephis folk, och så slutade Almas dagar, han som var deras kyrkas grundare.

ALMAS BOK

ALMAS SON

Berättelsen om Alma, som var son till Alma den förste och högste domaren över Nephis folk och även högpräst över kyrkan. En berättelse om domarnas regering och krigen och stridigheterna bland folket. Och även en berättelse om ett krig mellan nephiter och lamaniter enligt den uppteckning som Alma, den förste och högste domaren, förde.

KAPITEL 1

Nehor undervisar om falska lärosatser, upprättar en kyrka, instiftar prästvælde och dräper Gideon — Nehor avrättas för sina brott — Prästvælde och förföljelser breder ut sig bland folket — Prästerna försörjer sig själva, folket tar hand om de fattiga och kyrkan blomstrar. Omkring 91–88 f Kr.

NU hände det sig under det första året av domarnas regering över Nephis folk, från den tiden och framåt, att kung Mosiah, som hade "gått all världens väg och hade

kämpat den goda kampen och hade vandrat rättrådigt inför Gud, inte hade lämnat någon att regera i sitt ställe. Dock hade han stiftat ^blagar, och dessa hade antagits av folket varför de var förpliktade att rätta sig efter de lagar som han hade stiftat.

2 Och det hände sig under det första året av Almas regering på domarsätet att en "man fördes inför honom för att dömas, en man som var storväxt och känd för sin stora styrka.

3 Och han hade gått omkring bland folket och predikat för dem det som han "påstod vara Guds ord, men som var riktat

46a Mosiah 6:4.

[ALMA]

1 1a Mosiah 29:46.

b Jar 1:5;

Alma 4:16;

Hel 4:22.

2a Alma 1:15.

3a Hes 13:3.

^bmot kyrkan. Han förkunnade för folket att varje präst och lärare borde söka anseende bland folket och att de inte borde arbeta med sina händer utan borde försörjas av folket.

4 Och han betygade även för folket att hela människosläktet skulle bli frälst på den yttersta dagen och att de inte behövde frukta eller bäva, utan de kunde upplyfta sina huvuden och fröjda sig, ty Herren hade skapat alla människor och hade även återlöst alla människor, och till sist skulle alla människor få evigt liv.

5 Och det hände sig att han undervisade om detta så kraftfullt att många trodde på hans ord, ja, så många att de började försörja honom och ge honom pengar.

6 Och han började upphöja sig i sitt hjärtas högmod och bära högst dyrbara kläder, ja, och han började även upprätta en kyrka enligt det han predikade.

7 Och det hände sig att då han var på väg för att predika för dem som trodde på hans ord, mötte han en man som tillhörde Guds kyrka, ja, som även var en av dess lärare. Och han inledde en häftig dispyt med honom för att kunna förleda kyrkans folk. Men mannen motstod honom och tillrättavisade honom med Guds ord.

8 Och mannens namn var

“Gideon, och det var han som hade varit ett redskap i Guds händer till att befria Limhis folk ur trældomen.

9 Eftersom Gideon nu motstod honom med Guds ord vredgades han på Gideon och drog sitt svärd och började slå honom. Nu var Gideon kommen till hög ålder och kunde därför inte stå emot hans slag, varför han blev dräpt medelst svärdet.

10 Och mannen som dräpte honom togs tillfånga av kyrkans folk och fördes inför Alma för att dömas enligt de brott som han hade begått.

11 Och det hände sig att han stod inför Alma och försvarade sig med stor dristighet.

12 Men Alma sade till honom: Se, detta är första gången som prästvälde har instiftats bland detta folk. Och se, du är inte endast skyldig till prästvälde utan har även försökt genomdriva det med svärd. Och om prästvälde skulle påtvingas detta folk skulle det leda till dess fullständiga undergång.

13 Och du har utgjutit en rättfärdig mans blod, ja, en man som har gjort mycket gott bland detta folk. Och om vi skulle skona dig skulle hans blod komma över oss som hämnd.

14 Därför döms du till döden enligt den lag vi har fått av Mosiah, vår siste kung. Och

3b HFS Antikrist.

c Luk 6:26;

1 Ne 22:23.

d Mosiah 18:24, 26; 27:5.

6a 1 Ne 14:10.

7a HFS Guds ord.

8a Mosiah 20:17; 22:3.

9a Alma 6:7.

10a Mosiah 29:42.

12a 2 Ne 26:29.

HFS Prästvälde.

13a HFS Hämnd.

den har godkänts av detta folk, varför folket måste "rätta sig efter lagen.

15 Och det hände sig att de grep honom, och hans namn var "Nehor. Och de förde honom till toppen på kullen Manti, och där tvingades han erkänna, eller snarare erkände han, mellan himlarna och jorden, att det han hade lärt folket stred mot Guds ord. Och där led han en neslig ^bdöd.

16 Detta gjorde dock inte slut på prästväldets spridning över landet, ty det fanns många som älskade världens fåfängliga ting. Och de gick ut och predikade falska läror, och detta gjorde de för att vinna "rike-
domar och ära.

17 Ändå vågade de inte "ljuga, av fruktan för lagen ifall det skulle bli känt, ty lögnare bestraffades. Därför låtsades de predika enligt sin tro, och lagen kunde nu inte göras gällande mot någon människa för hennes ^btros skull.

18 Och de vågade inte "stjåla av fruktan för lagen, ty sådant bestraffades. Inte heller vågade de råna eller mörda, ty den som ^bmördade straffades med ^cdöden.

19 Men det hände sig att de som inte tillhörde Guds kyrka började förfölja dem som tillhör-

de Guds kyrka och hade tagit på sig Kristi namn.

20 Ja, de förföljde dem och hånade dem med alla slags ord, och detta på grund av deras ödmjukhet, eftersom de inte upphörde sig i sina egna ögon och eftersom de delade Guds ord med varandra, utan "pengar och för intet.

21 Nu fanns det bland kyrkans folk en sträng lag om att ingen människa som tillhörde kyrkan fick stå upp och "förfölja dem som inte tillhörde kyrkan, och att det inte fick förekomma någon förföljelse bland dem själva.

22 Ändå fanns det många bland dem som började bli högmodiga och började tvista med sina motståndare, och till och med slå dem, ja, de slog varandra med knytnävarna.

23 Detta var nu i det andra året av Almas regering, och det orsakade kyrkan stora svårigheter, ja, det blev orsak till stora prövningar för kyrkan.

24 Ty mångas hjärtan var förhärdade, och deras namn "utplånades så att de inte längre blev ihågkomna bland Guds folk. Och även många andra ^bdrog sig undan dem.

25 Nu var detta en stor prövning för dem som stod fasta i tron. Ändå var de ståndaktiga

14a HFS Dödsstraff.

15a Alma 1:2.

^b 5 Mos 13:1–9.

16a HFS Rikedomar;

Fåfäng, fåfänga.

17a HFS Ärlig, ärlighet;

Lögn.

^b Alma 30:7–12;

TA 1:11.

18a HFS Stjåla, stöld.

^b HFS Mord.

^c HFS Dödsstraff.

20a Jes 55:1–2.

21a HFS Förfölja,

förföljelse.

24a 2 Mos 32:33;

Mosiah 26:36;

Alma 6:3.

HFS Uteslutning.

^b Alma 46:7.

HFS Avfall.

och orubbliga i att hålla Guds bud, och de bar med "tålmod den förföljelse de utsattes för.

26 Och när prästerna lämnade sitt "arbete för att förkunna Guds ord för folket, lämnade också folket sina arbeten för att höra Guds ord. Och när prästerna hade förkunnat Guds ord för dem vände de alla flitigt tillbaka till sina arbeten. Och prästen ansåg sig inte förmer än sina åhörare, ty predikanten var inte bättre än åhöraren, inte heller var läraren bättre än eleven. Och på så sätt var de alla jämlika, och de arbetade alla, var och en ^befter sin styrka.

27 Och de ^adelade med sig av sina ägodelar, var och en efter vad han hade, till de ^bfattiga och de behövande och de sjuka och de lidande. Och de bar inga dyrbara kläder men var ändå prydliga och behagfulla.

28 Och på så sätt ordnade de kyrkans angelägenheter, och på så sätt började de återigen få oavbruten fred trots alla sina förföljelser.

29 Och tack vare kyrkans orubblighet började de nu bli mycket ^arika och hade ett överflöd av allt som de stod i behov av — ett överflöd av flockar och hjordar och gödboskap av varje slag, och även ett överflöd av säd och av guld och

av silver och av dyrbarheter, och överflöd av ^bsiden och fint tvinnat linne och allt slags präktigt, enkelt tyg.

30 Och på så sätt avvisade de under sina "gynnsamma omständigheter ingen som var ^bnaken eller som var hungrig eller som var törstig eller som var sjuk eller som inte hade fått näring. Och deras hjärtan var inte begivna på rikedomar varför de var frikostiga mot alla, både gammal och ung, både träl och fri, både man och kvinna, såväl utanför kyrkan som inom kyrkan, och de hade inte ^canseende till person när det gällde de behövande.

31 Och på så sätt hade de framgång och blev mycket mer välbärgade än de som inte tillhörde deras kyrka.

32 Ty de som inte tillhörde deras kyrka ägnade sig åt svartkonster och åt ^aavgudadyrkan eller ^blättja och åt ^ctomt prat och åt ^davund och stridigheter. De bar dyrbara kläder och ^eförhävde sig med högmod i blicken. De förföljde, ljög, stal, plundrade, bedrev hor och mördade, och begick all slags ogudaktighet. Men lagen verkställdes på alla dem som överträdde den, i den mån som det var möjligt.

33 Och det hände sig att genom

25a HFS Tålmod.

26a Mosiah 18:24, 26;
27:3–5.

b Mosiah 4:27;
L&F 10:4.

27a HFS Gåvor.

b Luk 18:22;
Mosiah 4:26;

L&F 42:29–31.

29a HFS Rikedomar.
b Alma 4:6.

30a Jakob 2:17–19.
b HFS Fattiga.

c Alma 16:14;
L&F 1:35.

32a HFS Avgudadyrkan.

b HFS Lat, lättja.

c HFS Förtal.

d HFS Avund.

e Jakob 2:13;
Alma 31:25;
Morm 8:28.

HFS Högmod.

att på så sätt tillämpa lagen på dem fick var och en lida enligt vad han hade gjort. De blev lugnare och vågade inte begå någon ogudaktighet, ifall det skulle bli känt, varför det rådde stor fred bland Nephis folk fram till det femte året av domarnas regering.

KAPITEL 2

Amlici traktar efter att bli kung men förkastas av folkets röst — Hans efterföljare gör honom till kung — Amliciterna för krig mot nephiterna och besegras — Lamaniterna och amliciterna förenar sina styrkor och besegras — Alma dräper Amlici. Omkring 87 f Kr.

OCH det hände sig i början av det femte året av deras regering att stridighet uppstod bland folket, ty en viss man som hette Amlici, och han var en mycket listig man, ja, en vis man efter världens visdom, och han var av samma orden som den man var som dräpte "Gideon med svärd och som avrättades enligt lagen —

2 Denne Amlici hade nu genom sin list dragit med sig många människor, ja, så många att de började bli mycket inflytelserika, och de började försöka insätta Amlici till kung över folket.

3 Nu oroade detta kyrkans folk, och även alla dem som inte hade låtit sig övertalas av

Amlici, ty de visste att enligt deras lag måste sådant avgöras genom "folkets röst.

4 Om det därför var möjligt för Amlici att få folkets röst skulle han, som var en ogudaktig man, "beröva dem deras rättigheter och förmåner som kyrka. Ty det var hans avsikt att förgöra Guds kyrka.

5 Och det hände sig att folket samlades i grupper överallt i landet, var och en enligt sin mening, antingen den var för eller emot Amlici, och hade många ordstrider och förunderliga "tvister med varandra.

6 Och på så sätt samlades de för att avge sin röst om saken, och dessa framlades för domarna.

7 Och det hände sig att folkets röst gick emot Amlici så att han inte gjordes till kung över folket.

8 Nu orsakade detta stor glädje i deras hjärtan som var emot honom, men Amlici hetsade dem som stödde honom till vrede mot dem som inte stödde honom.

9 Och det hände sig att de samlades och invigde Amlici till sin kung.

10 När nu Amlici hade gjorts till kung över dem befallde han dem att ta till vapen mot sina bröder, och detta gjorde han för att han skulle kunna underkuva dem.

11 Nu uppkallades Amlicis anhängare efter Amlicis namn och kallades "amliciter, och

2 1a Alma 1:8.

3a Mosiah 29:25–27;

Alma 4:16.

4a Alma 10:19; Hel 5:2.

5a 3 Ne 11:29.

11a Alma 3:4.

återstoden kallades ^bnephiter, eller Guds folk.

12 Och nephiternas folk var medvetna om amliciternas avsikter, och därför beredde de sig att möta dem. Ja, de beväpnade sig med svärd och med kroksablar och med bågar och med pilor och med stenar och med slungor och med alla slags ^akrigsvapen av varje sort.

13 Och sålunda var de beredda att möta amliciterna när dessa skulle komma. Och det utsågs befälhavare och högre befälhavare och huvudbefälhavare alltefter deras antal.

14 Och det hände sig att Amlici beväpnade sina män med alla slags krigsvapen av varje sort. Och han utsåg även styresmän och ledare över sitt folk till att föra dem i krig mot sina bröder.

15 Och det hände sig att amliciterna kom upp på kullen Amnihu som låg öster om ^afloden Sidon, som rann förbi ^bZarahemlas land, och där började de kriga mot nephiterna.

16 Och Alma, som var ^aöverdomare och regent över Nephis folk, drog därför upp med sitt folk, ja, med sina befälhavare och huvudbefälhavare i spetsen för sina härar till strid mot amliciterna.

17 Och de började dräpa amliciterna på kullen öster om Sidon. Och amliciterna stred mot nephiterna med så stor

styrka att många av nephiterna föll för amliciterna.

18 Men Herren styrkte nephiternas hand så att de dräpte många av amliciterna i ett stort blodbad och så att dessa tog till flykten för dem.

19 Och det hände sig att nephiterna förföljde amliciterna hela den dagen och ^adräpte många av dem i ett stort blodbad, så att tolv tusen femhundra trettio och två själar av amliciterna dräptes, och sex tusen femhundra sextio och två själar av nephiterna dräptes.

20 Och det hände sig att när Alma inte längre kunde förfölja amliciterna lät han sitt folk slå upp sina tält i ^aGideons dal, den dal som fått namn efter den Gideon som dräptes med svärd av ^bNehors hand, och i den dalen slog nephiterna upp sina tält för natten.

21 Och Alma sände ut spejare för att följa efter återstoden av amliciterna så att han skulle kunna få reda på deras planer och deras anslag och därigenom kunna skydda sig mot dem, så att han kunde bevara sitt folk från att förgöras.

22 Och de som han sändt ut för att bevaka amliciternas läger hette Zeram och Amnor och Manti och Limher. Det var dessa som med sina män gick ut för att bevaka amliciternas läger.

23 Och det hände sig att de nästa dag skyndsamt återvände

11b Jakob 1:13–14;
Mosiah 25:12;
Alma 3:11.
12a Mosiah 10:8;

Hel 1:14.
15a Alma 3:3.
^bOmni 1:13–15.
16a Mosiah 29:42.

19a Alma 3:1–2, 26; 4:2.
20a Alma 6:7.
^bAlma 1:7–15; 14:16.

till nephiternas läger, och de var mycket förvånade och skräckslagna och sade:

24 Se, vi följde "amliciternas här och till vår stora förvåning såg vi i Minons land, ovanför Zarahemlas land på vägen mot ^bNephis land, en talrik skara lamaniter. Och se, amliciterna har förenat sig med dem.

25 Och de överfaller våra bröder i det landet, och dessa flyr för dem med sina hjordar och sina hustrur och sina barn mot vår stad. Och om vi inte skyndar oss intar de vår stad, och våra fäder och våra hustrur och våra barn blir dräpta.

26 Och det hände sig att Nephis folk tog sina tält och drog ut ur Gideons dal mot sin stad, som var staden "Zarahemla.

27 Och se, när de korsade floden Sidon kom lamaniterna och amliciterna emot dem för att förgöra dem, och de tycktes nästan lika "talrika som havets sand.

28 Men nephiterna blev "styrkta av Herrens hand eftersom de med kraft hade bett honom att han skulle befria dem ur deras fienders händer. Därför hörde Herren deras rop och styrkte dem, och lamaniterna och amliciterna föll för dem.

29 Och det hände sig att Alma kämpade mot Amlici med svärd, ansikte mot ansikte. Och de stred med all kraft mot varandra.

30 Och det hände sig att Alma, som var en gudsman och utöv-

ade stor "tro, ropade och sade: O Herre, förbarma dig och skona mitt liv så att jag kan bli ett redskap i din hand till att frälsa och bevara detta folk.

31 När nu Alma hade sagt dessa ord stred han återigen mot Amlici. Och han blev styrkt så att han dräpte Amlici med svärdet.

32 Och han stred även mot lamaniternas kung. Men lamaniternas kung flydde bort från Alma och sände sina livvakter att strida mot Alma.

33 Men Alma och hans livvakter stred mot lamaniternas kungs livvakter till dess han hade dräpt och drivit dem tillbaka.

34 Och sålunda rensade han marken, eller rättare stranden, som låg väster om floden Sidon och kastade de dräpta lamaniternas kroppar i Sidons vatten, så att hans folk därigenom kunde få rum att gå över och strida mot lamaniterna och amliciterna på västra sidan om floden Sidon.

35 Och det hände sig att när de alla hade gått över floden Sidon började lamaniterna och amliciterna ta till flykten för dem, trots att de var så talrika att de inte kunde räknas.

36 Och de flydde för nephiterna mot vildmarken som låg åt väster och norr, bortom landets gränser. Och nephiterna förföljde dem av all kraft och dräpte dem.

37 Ja, de mötte motstånd från alla håll och dräptes och

24a Alma 3:4, 13–18.
b 2 Ne 5:8.

26a Omni 1:14, 18.
27a Jar 1:6.

28a 5 Mos 31:6.
30a HFS Tro.

fördrevs till dess de hade skingrats åt väster och åt norr, till dess de hade nått den vildmark som hette Hermounts. Och detta var den del av vildmarken som var hemsökt av vilda och glupska djur.

38 Och det hände sig att många dog i vildmarken av sina sår och blev uppätta av dessa vilddjur och av luftens gamar. Och deras ben har återfunnits och har lagts i högar på jorden.

KAPITEL 3

Amliciterna hade märkt sig enligt det profetiska ordet — Lamaniterna hade förbannats för sin upproriskhet — Människorna drar själva på sig sina förbannelser — Nephiterna besegrar ännu en lamanitisk här. Omkring 87–86 f Kr.

OCH det hände sig att sedan de nephiter som inte ^adräpts av krigsvapnen hade begravt dem som dräpts — nu räknades inte de som dräpts eftersom de var så många — och sedan de begravt sina döda återvände de alla till sina länder och till sina hem och sina hustrur och sina barn.

2 Nu hade många kvinnor och barn dräpts med svärd, och även många av deras flockar och deras hjordar. Och även många av deras sädesåkrar hade förstörts, ty de hade trampats ned av människomassorna.

3 Och alla de lamaniter och amliciter som hade stupat på floden Sidons strand kastades nu i ^aSidons vatten. Och se, deras ben ligger i ^bhavets djup, och de är många.

4 Och ^amlciteterna skilde sig från nephiterna, ty de hade ^bmärkt sig med rött i pannan på samma sätt som lamaniterna. Men de hade inte rakat huvudena som lamaniterna.

5 Se, lamaniternas huvuden var rakade och de var ^anakna, så när som på skinnet som var fäst om deras höfter, och även deras rustning som var fäst om dem, och deras bågar och deras pilar och deras stenar och deras slungor och så vidare.

6 Och lamaniternas hud var mörk enligt det märke som sattes på deras fäder, vilket var en ^aförbannelse över dem på grund av deras överträdelser och deras upproriskhet mot sina bröder, vilka var Nephi, Jakob och Josef och Sam, vilka var rättfärdiga och heliga män.

7 Och deras bröder sökte förgöra dem och därför förbannades de, och Herren Gud satte ett ^amärke på dem, ja, på Laman och Lemuel och även på Ismaels söner och ismaelitiska kvinnor.

8 Och detta skedde för att deras avkomlingar skulle kunna urskiljas från deras bröders avkomlingar, så att Herren Gud därigenom skulle kunna bevara

3 1a Alma 2:19; 4:2.
3a Alma 2:15.
b Alma 44:22.
4a Alma 2:11.

b Alma 3:13–19.
5a Enos 1:20;
Mosiah 10:8;
Alma 42:18–21.

6a 2 Ne 5:21; 26:33.
HFS Förbanna,
förbannelser.
7a 1 Ne 12:23.

sitt folk, för att de inte skulle "blandas och tro på falska ^btraditioner, vilket skulle leda till deras undergång.

9 Och det hände sig att alla som beblandade sig med lamaniterna bringade samma förbannelse över sin säd.

10 Den som lät sig förledas av lamaniterna fick därför namn efter dem, och ett märke sattes på honom.

11 Och det hände sig att alla som inte trodde på lamaniternas "tradition utan trodde på de uppteckningar som hade förts ut ur Jerusalems land, och även på sina fäders tradition, som var sann, och som trodde på Guds bud och höll dem, kallades alltifrån den stunden för nephiter, eller Nephis folk.

12 Och det är de som har fört de "sanna uppteckningarna om sitt folk, och även om lamaniternas folk.

13 Nu återvänder vi till amliciterna, ty även de fick ett "märke satt på sig. Ja, de satte märke på sig själva, ja, ett rött märke på pannan.

14 På så sätt uppfylls Guds ord, ty detta är de ord som han sade till Nephi: Se, lamaniterna har jag förbannat, och jag skall sätta ett märke på dem för att de och deras avkomlingar skall kunna urskiljas från dig och dina avkomlingar från denna

stund och för evigt, om de inte omvänder sig från sin ogudaktighet och "vänder sig till mig så att jag kan förbarma mig över dem.

15 Och vidare: Jag skall sätta ett märke på honom som beblandar sig med dina bröder så att även han drabbas av förbannelsen.

16 Och vidare: Jag skall sätta ett märke på den som strider mot dig och din avkomma.

17 Och vidare säger jag att den som avviker från dig inte längre skall kallas din avkomling, och jag skall härefter och för evigt välsigna dig och vem som än kallas din avkomling. Och detta var Herrens löften till Nephi och till hans avkomlingar.

18 Nu visste inte amliciterna att de uppfyllde Guds ord när de började sätta märken på sina pannor, men de hade gjort öppet "uppror mot Gud, och därför var det nödvändigt att förbannelsen skulle drabba dem.

19 Nu vill jag att ni skall förstå att de själva drog på sig "förbannelsen. Och på samma sätt drar varje människa som drabbas av förbannelse på sig sin egen fördömelse.

20 Nu hände det sig inte många dagar efter det slag som utkämpades i Zarahemla av lamaniterna och amliciterna, att ännu en lamanitisk här drog in

8a HFS Äktenskap,
gifta sig —
Blandäktenskap.
b Mosiah 10:11–18;
Alma 9:16.

11a Alma 17:9–11.
12a Mosiah 1:6;
Eth 4:6–11.
13a Alma 3:4.
14a 2 Ne 30:4–6.

18a 4 Ne 1:38.
HFS Uppror,
upproriskhet.
19a 2 Ne 5:21–25;
Alma 17:15.

mot Nephis folk, på "samma plats där den första hären mötte amliciterna.

21 Och det hände sig att en här sändes för att driva ut dem ur deras land.

22 Nu led Alma själv av ett "sår och gick denna gång inte till strid mot lamaniterna.

23 Men han sände en talrik här mot dem, och de drog ut och dräpte många av lamaniterna och drev ut återstoden av dem från sitt lands gränser.

24 Och sedan återvände de och upprättade fred i landet, och de blev under en tid inte längre besvärade av sina fiender.

25 Nu skedde allt detta, ja, alla dessa krig och strider började och slutade i det femte året av domarnas regering.

26 Och under ett år sändes tusentals och tiotusentals själar till den eviga världen så att de där kan få skörda "lönen för sina gärningar, vare sig de varit goda eller de varit onda, skörda evig lycka eller evigt elände alltefter den ande de behagade lyda, vare sig det är en god ande eller en ond.

27 Ty varje människa får sin "lön av honom som hon behagar^b lyda, och detta är enligt profetians andes ord. Låt det därför ske enligt det som är sant. Och så slutar det femte året av domarnas regering.

KAPITEL 4

Alma döper tusentals omvända — Ondska kommer in i kyrkan och kyrkans utveckling hindras — Nephiah utses till överdomare — Alma, som är högpräst, ägnar sig åt den andliga verksamheten. Omkring 86–83 f Kr.

Nu hände det sig i det sjätte året av domarnas regering över Nephis folk att det inte förekom några stridigheter eller krig i "Zarahemlas land.

2 Men folket led, ja, de led svårt av "förlusten av sina bröder och även av förlusten av sina flockar och hjordar och även av förlusten av sina sädesfält som hade trampats ned och förstörts av lamaniterna.

3 Och så stort var deras lidande att varje själ hade orsak att sörja. Och de trodde att det var Guds straffdomar som hade drabbat dem för deras ogudaktighets och deras avskyvärdheters skull. Därför väcktes de till hågkomst om sin plikt.

4 Och de började organisera kyrkan mer fullständigt. Ja, och många "döptes i Sidons vatten och anslöt sig till Guds kyrka. Ja, de döptes av Almas hand, denne som hade invigts som^b högpräst över kyrkans folk av sin far Almas hand.

5 Och det hände sig i det sjunde året av domarnas regering

20a Alma 2:24.
22a Alma 2:29–33.
26a HFS Gärningar.
27a Mosiah 2:31–33;
Alma 5:41–42.

b Rom 6:16;
Hel 14:29–31.
HFS Lyda, lydig,
lydnad.
4 1a Omni 1:12–19.

2a Alma 2:19; 3:1–2, 26.
4a Mosiah 18:10–17.
b Mosiah 29:42.

att omkring tre tusen fem hundra själar förenade sig med "Guds kyrka och lät döpa sig. Och så slutade det sjunde året av domarnas regering över Nephis folk. Och under hela denna tid rådde oavbruten fred.

6 Och det hände sig i det åttonde året av domarnas regering att kyrkans folk började bli högmodiga på grund av sina stora "rikedomar och sitt ^b fina siden och sitt fint tvinnade linne och på grund av sina många flockar och hjordar och sitt guld och sitt silver och alla slags dyrbarheter som de hade anskaffat genom sin flit. Och för allt detta började de förhäva sig med högmod i blicken, ty de började bära mycket dyrbara kläder.

7 Nu förorsakade detta Alma stor bedrövelse, ja, och många av dem som Alma hade "invigt till att vara lärare och präster och äldster över kyrkan. Ja, många av dem sörjde mycket över den ogudaktighet som de såg hade börjat uppstå bland sitt folk.

8 Ty de såg och märkte med stor sorg att kyrkans folk började förhäva sig med "högmod i blicken och fästa sina hjärtan vid rikedomar och vid världens fåfångligheter så att de föraktade varandra, och de började förfölja dem som ^b inte trodde som de ville och önskade.

9 Och därför började det i det åttonde året av domarnas regering att uppstå stora "stridigheter bland kyrkans folk. Ja, där fanns ^b avund och stridigheter och illvilja och förföljelser, och högmod som till och med var större än högmodet hos dem som inte tillhörde Guds kyrka.

10 Och så slutade det åttonde året av domarnas regering. Kyrkans ogudaktighet var en stor stöttesten för dem som inte tillhörde kyrkan, och på så sätt hämmades kyrkans tillväxt.

11 Och det hände sig i början av det nionde året att Alma såg kyrkans ogudaktighet, och han såg även att kyrkans "exempel började förleda de icke troende till att begå den ena missgärningen efter den andra och på så sätt orsaka folkets undergång.

12 Ja, han såg stor ojämlikhet bland folket: En del upphöjde sig i sitt högmod och föraktade andra och vände ryggen till de "behövande och de nakna och de som var ^b hungriga och de som var törstiga och de som var sjuka och lidande.

13 Nu var detta en stor orsak till klagan bland folket, medan andra ödmjukade sig och bistod dem som behövde deras bistånd, bland annat genom att "ge av sina ägodelar till de fattiga och behövande, ge mat åt de hungriga och uthärda alla slags ^b lidanden för Kristi "skull, han

5a Mosiah 25:18-23;
3 Ne 26:21.

6a HFS Rikedomar.
b Alma 1:29.

7a HFS Myndighet.

8a HFS Högmod;

Fåfång, fåfanga.

b Alma 1:21.

9a HFS Stridigheter.

b HFS Avund.

11a 2 Sam 12:14;

Alma 39:11.

12a Jes 3:14;

Jakob 2:17.

b Mosiah 4:26.

13a HFS Gåvor.

b HFS Motgångar.

c 2 Kor 12:10.

som skulle komma enligt profetians ande.

14 De såg framåt mot den dagen och "bibehöll därigenom sina synders förlåtelse, och de var fyllda med stor ^bglädje över de dödas uppståndelse enligt Jesu Kristi vilja och makt och befrielse från dödens band.

15 Och nu hände det sig att Alma, efter att ha sett Guds ödmjuka efterföljares lidanden och de förföljelser som de utsattes för av återstoden av hans folk, och efter att ha sett all "ojämlikhet bland dem, började bli mycket sorgsen. Men Herrens Ande svek honom inte.

16 Och han utvalde en vis man som fanns bland kyrkans äldster och gav honom makt i enlighet med "folkets röst, så att han kunde ha makt att stifta ^blagar i överensstämmelse med de lagar som hade givits och tillämpa dem i förhållande till folkets ogudaktighet och brott.

17 Och mannens namn var Nephihah, och han utsågs till "överdomare. Och han satt i domarsätet för att döma och styra folket.

18 Nu gav inte Alma honom ämbetet att vara högpräst över kyrkan utan behöll själv ämbetet som högpräst, men han överlämnade domarsätet åt Nephihah.

19 Och detta gjorde han för att

han "själv skulle kunna gå ut bland sitt folk, eller bland Nephis folk, så att han skulle kunna predika ^bGuds ord för dem för att "väcka dem till "hågkomst om deras plikt, och så att han genom Guds ord skulle kunna riva ned allt det högmod och den list och alla de stridigheter som fanns bland hans folk, eftersom han inte såg något annat sätt att vinna dem åter än genom att bära ett oförfalskat "vittnesbörd mot dem.

20 Och sålunda överlämnade Alma i början av det nionde året av domarnas regering över Nephis folk domarsätet åt "Nephihah och ägnade sig själv helt åt det ^bhöga prästadömet i Guds heliga orden för att bära vittnesbörd om ordet enligt uppenbarelsens och profetians ande.

De ord som Alma, högpräst enligt Guds heliga orden, framförde för folket i deras städer och byar över hela landet.

Omfattar kapitel 5.

KAPITEL 5

För att vinna frälsning måste människan omvända sig och hålla buden, födas på nytt, rena sina kläder i Kristi blod, vara ödmjuk och avkläda sig högmod och avund och göra rättfärdighetens gärningar

14a Mosiah 4:12;
Alma 5:26–35.
HFS Rättfärdiggöra,
rättfärdiggörelse.
^b HFS Glädje.
15a L&F 38:27; 49:20.

16a Alma 2:3–7.
^b Alma 1:1, 14, 18.
17a Alma 50:37.
19a Alma 7:1.
^b Alma 31:5;
L&F 11:21–22.

^c Enos 1:23.
^d Mosiah 1:17; Hel 12:3.
^e HFS Vittnesbörd.
20a Alma 8:12.
^b Mosiah 29:42;
Alma 5:3, 44, 49.

— *Den gode herden kallar sitt folk*
 — *De som gör onda gärningar är*
djävulens barn — *Alma vittnar*
om sanningen i sin lära och befall-
er människor att omvända sig —
De rättfärdigas namn skall skrivas
i livets bok. Omkring 83 f Kr.

Nu hände det sig att Alma började "framföra ^bGuds ord för folket, först i Zarahemlas land och sedan överallt i landet.

2 Och detta är de ord som han enligt sin egen uppteckning talade till folket i kyrkan som hade upprättats i staden Zarahemla. Han sade:

3 Jag, Alma, som av min far Alma "invigts till att vara ^bhögpriest över Guds kyrka, vilket han hade makt och ^cmyndighet från Gud att göra, se, jag säger er att han började upprätta en kyrka i det ^dland som låg inom Nephis lands gränser, ja, det land som hette Mormons land. Ja, och han döpte sina bröder i Mormons vatten.

4 Och se, jag säger er att de "befriades ur kung Noas folks händer genom Guds barmhärtighet och makt.

5 Och se, därefter försattes de genom lamaniternas händer i "träldom i vildmarken. Ja, jag säger er att de var i fångenskap, och återigen befriade Herren dem ur ^bträldomen genom sitt ords makt, och vi fördes in i detta land, och även här börja-

de vi upprätta Guds kyrka överallt i landet.

6 Och se, nu säger jag till er mina bröder, ni som tillhör denna kyrka: Har ni i minnet tillräckligt bevarat era faders fångenskap? Ja, och har ni i minnet tillräckligt bevarat hans barmhärtighet och tålmod med dem? Och har ni dessutom i minnet tillräckligt bevarat att han befriade deras själar från helvetet?

7 Se, han förändrade deras hjärtan, ja, han väckte upp dem ur en djup sömn, och de vaknade för Gud. Se, de var mitt i mörkret, men ändå upplystes deras själar av det eviga ordets ljus. Ja, de var omslutna av "dödens band och ^bhelvetets kedjor, och en evig undergång väntade dem.

8 Och nu frågar jag er, mina bröder: Gick de under? Se, jag säger er: Nej, det gjorde de inte.

9 Och åter frågar jag: Blev dödens band brutna, och blev de helvetets kedjor som omslöt dem lösta? Jag säger er: Ja, de löstes och deras själar utvidgades och de besjöng den återlösande kärleken. Och jag säger er att de är frälsta.

10 Och nu frågar jag er: På vilka villkor är de "frälsta? Ja, på vilka grunder hade de hopp om frälsning? Vad är orsaken till att de löstes från dödens band, ja, och även från helvetets kedjor?

5 1a Alma 4:19.

b Alma 5:61.

3a HFS Ordinerar,
ordination.

b Alma 4:4, 18, 20.

c Mosiah 18:13;

3 Ne 11:25.

d Mosiah 18:4;

3 Ne 5:12.

4a Mosiah 23:1–3.

5a Mosiah 23:37–39;

24:8–15.

b Mosiah 24:17.

7a Mosiah 15:8.

b Alma 12:11;

L&F 138:23.

10a HFS Frälsning;

Återlösningssplanen.

11 Se, jag kan säga er det: Trodde inte min far Alma de ord som framfördes genom "Abinadis mun? Och var inte han en helig profet? Talade inte han Guds ord, och trodde inte min far Alma på dem?

12 Och i enlighet med hans tro ägde en mäktig "förändring rum i hans hjärta. Se jag säger er att allt detta är sant.

13 Och se, han "predikade ordet för era fäder, och en mäktig förändring ägde även rum i deras hjärtan så att de ödmjukade sig och satte sin ^blit till den sanne och ^clevande Guden. Och se, de var trofasta intill ^danden, varför de blev frälsta.

14 Och se, nu frågar jag er, mina bröder i kyrkan: Har ni blivit andligen "födda av Gud? Har ni fått hans bild i ert ansikte? Har ni upplevt denna mäktiga ^bförändring i era hjärtan?

15 Utövar ni tro på hans återlösning som "skapade er? Ser ni framåt med trons öga, och ser denna dödliga kropp ^buppstånden i odödlighet och denna förgänglighet uppstånden till oförgänglighet för att stå inför Gud och ^cdömas efter de gärningar som utförts i den dödliga kroppen?

16 Jag säger er: Kan ni förestäl-

la er att ni hör Herrens röst säga till er på den dagen: Kom till mig ni "välsignade, ty se, era gärningar har varit rättfärdighetens gärningar på jorden?

17 Eller föreställer ni er att ni kan ljuga för Herren på den dagen och "säga: Herre, våra gärningar har varit rättfärdiga gärningar på jorden — och att han skall frälsa er?

18 Eller omvänt: Kan ni föreställa er att ni förs inför Guds domarsäte med era själar fyllda av skuld och samvetsqual, med minnet av all er skuld, ja, ett fullkomligt "minne av all er ogudaktighet, ja, med minnet av att ni har trotsat Guds bud?

19 Jag säger er: Kan ni se upp till Gud på den dagen med ett oskyldigt hjärta och rena händer? Jag säger er: Kan ni se upp, med "Guds bild inpräntad i ert ansikte?

20 Jag säger er: Kan ni tänka er att ni blir frälsta när ni har överlämnat er till att vara djävulens "undersåtar?

21 Jag säger er att på den dagen skall ni veta att ni inte kan bli "frälsta, ty ingen människa kan bli frälst utan att hennes ^bkläder tvättats vita. Ja, hennes kläder måste ^crenas till dess de rengjorts från varje fläck genom

11a Mosiah 17:1–4.

12a HFS Omvänd, omvändelse.

13a Mosiah 18:7.

b HFS Tillit.

c Morm 9:28;

L&F 20:19.

d HFS Uthärda.

14a Mosiah 27:24–27;

Alma 22:15.

HFS Född av Gud,

född på nytt.

b Rom 8:11–17;

Mosiah 5:2;

Mose 6:65.

HFS Omvänd,

omvändelse.

15a HFS Skapa, skapelsen.

b HFS Uppståndelse.

c HFS Domen, den

yttersta.

16a Matt 25:31–46.

17a 3 Ne 14:21–23.

18a Hes 20:43; 2 Ne 9:14;

Mosiah 3:25;

Alma 11:43.

19a 1 Joh 3:1–3.

20a Mosiah 2:32.

21a HFS Frälsning.

b 1 Ne 12:10;

Alma 13:11–13;

3 Ne 27:19–20.

c HFS Ren, renhjärtad.

hans blod som våra fäder har talat om och som skulle komma för att återlösa sitt folk från deras synder.

22 Och nu frågar jag er, mina bröder: Hur kommer ni att känna er om ni står inför Guds skrank med era kläder fläckade av ^ablod och all slags ^borenhet? Se, vad skall detta vittna om mot er?

23 Se, skall det inte ^avittna om att ni är mördare, ja, och även att ni är skyldiga till all slags ogudaktighet?

24 Se, mina bröder, tror ni att en sådan kan få sitta ned i Guds rike med ^aAbraham, med Isak och med Jakob och med alla de heliga profeterna vilkas kläder är renade och är obefläckade, rena och vita?

25 Jag säger er: Nej. Såvida ni inte gör vår Skapare till lögnare från begynnelsen eller tänker er att han är en lögnare från begynnelsen, kan ni inte tänka er att sådana kan få en plats i himmelriket. Nej, de skall drivas ut, ty de är djävulens ^arikes barn.

26 Och se, nu säger jag er, mina bröder: Om ni har upplevt en hjärtats ^aförändring, och om ni har känt er manade att sjunga ^bsången om den återlösande kärleken, så vill jag fråga: ^aHar ni den känslan nu?

27 Har ni på er vandring hållit

er ^aostraffliga inför Gud? Skulle ni, om ni kallades att dö just nu, kunna säga inom er att ni har varit tillräckligt ^bödmjuka? Att era kläder har renats och gjorts vita genom Kristi blod, han som skall komma för att ^aåterlösa sitt folk från deras synder?

28 Se, är ni avklädda ert ^ahögmod? Jag säger er att om ni inte är det, så är ni inte beredda att möta Gud. Se, ni måste bereda er snarligen, ty himmelriket är snart för handen, och en sådan person har inte evigt liv.

29 Se jag säger: Finns det någon bland er som inte är avklädd sin ^aavund? Jag säger er att en sådan person inte är beredd, och jag vill att han snarligen skall bereda sig, ty stunden är nära för handen, och han vet inte när stunden kommer. Ty en sådan person befins inte utan skuld.

30 Och vidare säger jag er: Finns det någon bland er som ^ahånar sin broder eller som hopar förföljelser över honom?

31 Ve en sådan, ty han är inte beredd, och stunden är nära då han måste omvända sig, ty annars kan han inte bli frälst!

32 Ja, ve er alla ni ^amissgärningsmän! Omvänd er, omvänd er, ty Herren Gud har talat det!

33 Se, han sänder en inbjudan till ^aalla människor, ty ^bbarmhärtighetens armar är utsträckta

22a Jes 59:3.
b HFS Orenhet, orenlighet.

23a Jes 59:12.

24a Luk 13:28.

25a 2 Ne 9:9.

26a HFS Omvänd, omvändelse.

b Alma 26:13.

c Mosiah 4:12;
L&F 20:31–34.

27a HFS Rättfärdiggöra, rättfärdiggörelse.

b HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

c HFS Återlösa,

återlöst, återlösning.

28a HFS Högmod.

29a HFS Avund.

30a HFS Förtal.

32a Ps 5:5.

33a Alma 19:36;

3 Ne 18:25.

b Jakob 6:5; 3 Ne 9:14.

mot dem, och han säger: Omvänd er, och jag skall ta emot er.

34 Ja, han säger: "Kom till mig, och ni skall få äta av ^bfrukten från livets träd, ja, ni skall ^cfritt få äta och dricka av livets ^dbröd och vatten.

35 Ja, kom till mig och gör rättfärdighetens gärningar, och ni skall inte huggas ned och kastas i elden.

36 Ty se, stunden är nära då var och en som ^ainte bär god frukt, eller var och en som inte gör rättfärdighetens gärningar, skall ha orsak att klaga och sörja.

37 O, ni missgärningsmän! Ni som är uppblåsta av världens ^afåfångligheter, ni som har påstått er ha kunskap om rättfärdighetens vägar men ändå ^bgått vilse som ^cfår utan herde, trots att en herde har ^dkallat på er och fortfarande kallar på er, men ni vill inte ^ehörsamma hans röst!

38 Se, jag säger er att den gode ^aherden kallar er, ja, i sitt eget namn, vilket namn är Kristus, kallar han er. Och om ni inte vill ^blyssna till den ^cgode herdens röst, till det ^dnamn vid vilket ni kallas, se, då är ni inte den gode herdens får.

39 Och om ni nu inte är den gode herdens får, vilken ^ahjord tillhör ni då? Se, jag säger er att ^bdjävulen är er herde och att ni tillhör hans hjord, och vem kan nu förneka detta? Se, jag säger er att den som förnekar detta är en ^clögnare och ett ^ddjävulens barn.

40 Ty jag säger er att allt som är ^agott kommer från Gud, och allt som är ont kommer från djävulen.

41 Om därför en människa gör ^agoda gärningar hörsammar hon den gode herdens röst, och hon följer honom, men den som gör onda gärningar, hon blir ett ^bdjävulens barn, ty hon hörsammar hans röst och följer honom.

42 Och den som gör detta måste få sin ^alön av honom och får därför ^bdöden till ^clön i det som rör rättfärdigheten, eftersom han är död i fråga om alla goda gärningar.

43 Och nu, mina bröder, vill jag att ni skall lyssna på mig, ty jag talar med hela min själs kraft, ty se, jag har talat tydligt till er så att ni inte kan ta miste, eller, jag har talat enligt Guds befallning.

44 Ty jag är kallad att tala på detta sätt, enligt ^aGuds heliga

34a 2 Ne 26:24–28;

3 Ne 9:13–14.

b 1 Ne 8:11; 15:36.

c 2 Ne 9:50–51;

Alma 42:27.

d HFS Livets bröd.

36a Matt 3:10; 7:15–20;

3 Ne 14:19; L&F 97:7.

37a HFS Fåfång, fåfånga.

b 2 Ne 12:5; 28:14;

Mosiah 14:6.

c Matt 9:36.

d Ords 1:24–27;

Jes 65:12.

e Jer 26:4–5; Alma 10:6.

38a HFS Gode herden, den.

b 3 Mos 26:14–20;

L&F 101:7.

c 3 Ne 15:24; 18:31.

d Mosiah 5:8;

Alma 34:38.

39a Matt 6:24; Luk 16:13.

b Mosiah 5:10.

HFS Djävulen.

c 1 Joh 2:22.

d 2 Ne 9:9.

40a Omni 1:25; Eth 4:12;

Moro 7:12, 15–17.

41a 3 Ne 14:16–20.

HFS Gärningar.

b Mosiah 16:3–5;

Alma 11:23.

42a Alma 3:26–27;

L&F 29:45.

b Hel 14:16–18.

HFS Döden, den

andliga.

c Rom 6:23.

44a Alma 13:6.

orden vilken är i Kristus Jesus. Ja, jag är befalld att stå och vittna för detta folk om det som har talats av våra fäder om det som skall komma.

45 Och detta är inte allt. Tror ni inte att jag själv "känner till detta? Se, jag vittnar för er att jag vet att detta som jag har talat om är sant. Och hur tror ni jag vet att det är sant?

46 Se, jag säger er att det har "tillkännagivits för mig genom Guds Helige Ande. Se, jag har ^bfastat och bett i många dagar för att jag själv skulle kunna få vetskap om detta. Och nu vet jag själv att det är sant, ty Herren Gud har uppenbarat det för mig genom sin Helige Ande, och detta är "uppenbarelsens ande som är i mig.

47 Och vidare säger jag er att det på så sätt har uppenbarats för mig att de ord som har talats av våra fäder är sanna, allt enligt profetians ande som är i mig, vilken även är en yttring av Guds Ande.

48 Jag säger er att jag själv vet att allt jag säger er om det som skall ske är sant, och jag säger er att jag vet att Jesus Kristus skall komma, ja, Sonen, den av Fadern Enfödde, full av nåd och barmhärtighet och sanning. Och se, det är han som kommer för att ta bort världens synder, ja,

varje människas synder som ståndaktigt tror på hans namn.

49 Och nu säger jag er att detta är den "orden enligt vilken jag är kallad, ja, att predika för mina älskade bröder, ja, och för alla som bor i landet, ja, att predika för alla, båda gamla och unga, både bundna och fria. Ja, jag säger till er åldringar och även till de medelålders och det upp- växande släktet, ja, att ropa till dem att de måste omvända sig och ^bfödas på nytt.

50 Ja, så säger Anden: Omvänd er alla ni jordens ändar, ty himmelriket är nära för handen, ja, Guds Son kommer i sin "härlighet, sin makt, sitt majestät, sin kraft och sitt herradöme. Ja, mina älskade bröder, jag säger er att Anden säger: Se, ^bhela jordens Konungs härlighet och även himlens Konungs härlighet skall mycket snart stråla ut bland alla människobarnen.

51 Och Anden säger även till mig, ja, ropar till mig med mäktig röst och säger: Gå ut och säg till detta folk: Omvänd er, ty om ni inte omvänder er, kan ni på inget sätt ärva "himmelriket.

52 Och vidare säger jag er att Anden säger: Se, "yxan är satt till roten på trädet. Därför skall varje träd som inte bär god frukt ^bhuggas ned och kastas i elden, ja, en eld som inte kan

45a HFS Vittnesbörd.

46a 2 Kor 2:9–16.

^b HFS Fasta.

^c HFS Uppenbarelse.

49a HFS Kall, kallad av

Gud, kallelse;

Prästadöme.

^b HFS Född av Gud,

född på nytt.

50a HFS Härlighet; Kristi andra ankomst.

^b Ps 24; Matt 2:2;

Luk 23:2; 2 Ne 10:14;

L&F 38:21–22;

128:22–23;

Mose 7:53.

HFS Jesus Kristus; Guds rike eller himmelriket.

51a HFS Himlen.

52a Luk 3:9;

L&F 97:7.

^b Jakob 5:46; 6:7;

3 Ne 27:11–12.

förtäras, ja, en outsläcklig eld. Se och minns att den Helige har talat det.

53 Och nu, mina älskade bröder, säger jag er: Kan ni bestrida dessa ord, ja, kan ni åsidosätta dem och "trampa den Helige under era fötter? Ja, kan ni vara uppblåsta i era hjärtans ^bhögmot? Ja, tänker ni envisas med att bära ^cdyrbara kläder och fästa er vid världens fåfängligheter, vid era ^drikedomar?

54 Ja, skall ni envisas med att tro att den ene av er är bättre än den andre, ja, skall ni envisas med att förfölja era bröder som ödmjucar sig och lever enligt Guds heliga orden, varigenom de har förts in i denna kyrka, har ^aheliggjorts genom den Helige Anden och gör sådana gärningar som hör till omvändelsen?

55 Ja, och skall ni envisas med att vända ryggen åt de ^afattiga och de behövande och att undanhålla dem era ägodelar?

56 Och till sist säger jag till er, alla ni som vill framhärda i er ogudaktighet, att det är dessa som skall huggas ned och kastas i elden, om de inte med hast omvänder sig.

57 Och nu säger jag till er, alla ni som önskar följa den ^agode herdens röst: Gå ut från de ogudaktiga och ^bskilj er från dem, och rör inte vid deras ore-

na ting. Och se, deras namn skall ^cutplånas så att de ogudaktigas namn inte skall räknas bland de rättfärdigas namn, så att det Guds ord kan uppfyllas som säger: De ogudaktigas namn skall inte blandas med mitt folks namn.

58 Ty de rättfärdigas namn skall skrivas in i ^alivets bok och jag skall bevilja dem en arvedel på min högra sida. Och vad kan nu ni, mina bröder, ha att säga mot detta? Jag säger er att om ni bestrider detta så betyder det ingenting, ty Guds ord måste uppfyllas.

59 Ty vilken herde bland er som har många får vakar inte över dem, så att vargarna inte kommer in och uppslukar hans flock? Och se, om en varg kommer in i hans flock jagar han då inte bort den? Jo, och till sist dräper han den, om han kan.

60 Och nu säger jag er att den gode herden kallar på er, och om ni hörsammar hans röst för han er in i sin hjord och ni är hans får. Och han befäller er att inte låta några glupska vargar komma in bland er för att ni inte skall bli förgjorda.

61 Nu befäller jag, Alma, er på ^ahans språk som har befallt mig, att ni noggrant iakttar de ord som jag har talat till er.

62 Jag ger nu en befallning till er som tillhör kyrkan, och till

53a 1 Ne 19:7.

^b HFS Högmot.

^c 2 Ne 28:11–14;
Morm 8:36–39.

^d Ps 62:10;

L&F 56:16–18.

54a HFS Helgelse,

heliggörelse.

55a Ps 109:15–16;

Jakob 2:17;

Hel 6:39–40.

57a HFS Gode herden, den.

^b Esra 6:21; 9:1;

Neh 9:2;

2 Tess 3:6;

L&F 133:5, 14.

^c 5 Mos 29:20;

Moro 6:7;

L&F 20:8.

58a HFS Livets bok.

61a Alma 5:44.

dem som inte tillhör kyrkan ger jag en inbjudan, och säger: Kom och bli döpta till omvändelse så att även ni kan få del av frukten från "livets träd.

KAPITEL 6

Kyrkan i Zarahemla rensas och ställs i ordning — Alma går till Gideon för att predika. Omkring 83 f Kr.

OCH nu hände det sig att sedan Alma slutat tala till medlemmarna i kyrkan, som upprättats i staden Zarahemla, ^aordinerade han präster och ^bäldster genom ^chandpåläggning enligt Guds orden till att presidera och ^dvaka över kyrkan.

2 Och det hände sig att alla som inte hörde till kyrkan men som omvände sig från sina synder ^adöptes till omvändelse och togs emot i kyrkan.

3 Och det hände sig även att alla som hörde till kyrkan men inte ^aomvände sig från sin ogudaktighet och ödmjukade sig inför Gud — jag menar dem som var uppblåsta i sina hjärtans ^bhögmöod — avvisades och deras namn ^cutplånades så att deras namn inte räknades bland de rättfärdigas.

4 Och på så sätt började de upprätta kyrkans ordning i staden Zarahemla.

5 Nu vill jag att ni skall förstå

att Guds ord gavs fritt åt alla så att ingen berövades förmånen att kunna samlas för att höra Guds ord.

6 Dock befalldes Guds barn att ofta samlas och förenas i ^afasta och mäktig bön för deras sjäalars välfärd som inte kände Gud.

7 Och nu hände det sig att när Alma hade givit dessa föreskrifter lämnade han dem, ja, församlingen som fanns i staden Zarahemla, och gick över till östra sidan av floden Sidon, in i ^aGideons dal där en stad hade byggts som kallades staden Gideon, vilken låg i den dal som kallades Gideon och var uppkallad efter den man som ^bdräptes med svärd av Nehors hand.

8 Och Alma gick och började förkunna Guds ord till församlingen, som blivit upprättad i Gideons dal, enligt uppenbarelsen om sanningen i det ord som hans fäder hade talat och enligt den profetians ande som var i honom, enligt ^avittnesbördet om Jesus Kristus, Guds Son, som skulle komma för att återlösa sitt folk från deras synder, och den heliga orden genom vilken han var kallad. Och så är det skrivet. Amen.

Almas ord som han framförde för folket i Gideon, enligt hans egen uppteckning.

Omfattar kapitel 7.

62a 1 Ne 8:10; 11:21–23.

6 1a HFS Ordinerar, ordination.

b HFS Äldste.

c HFS Handpåläggning.

d L&F 52:39.

2a HFS Dop, döpa.

3a Mosiah 26:6.

b HFS Högmöod.

c 2 Mos 32:33;

Mosiah 26:36;

Alma 1:24; 5:57–58.

HFS Uteslutning.

6a HFS Fasta.

7a Alma 2:20.

b Alma 1:9.

8a Upp 19:10.

KAPITEL 7

Kristus skall födas av Maria — Han skall lossa dödens band och bära sitt folks synder — De som omvänder sig, blir döpta och håller buden skall få evigt liv — Orenhet kan inte ärva Guds rike — Ödmjukhet, tro, hopp och kärlek krävs. Omkring 83 f Kr.

SE, mina älskade bröder, då jag har tillåtit att komma till er försöker jag därför ^atala till er på mitt eget sätt, ja, med min egen mun, då det är första gången som jag har talat till er med min muns ord, ty jag har varit helt och hållet bunden till ^bdomarsätet och har haft så mycket att göra att jag inte har kunnat komma till er.

2 Och inte ens nu kunde jag ha kommit om det inte vore för att domarsätet hade ^agivits till en annan som skall regera i mitt ställe. Och Herren har i stor barmhärtighet beviljat mig att komma till er.

3 Och se, jag har kommit med stora förhoppningar och stor önskan att jag skulle finna att ni hade ödmjukat er inför Gud och att ni hade fortsatt att be om hans nåd, att jag skulle finna att ni var oklanderliga inför honom, att jag skulle finna att ni inte befann er i samma hemska trångmål som våra bröder i Zarahemla.

4 Men välsignat vare Guds namn för att han har låtit mig veta, ja, har givit mig den

mycket stora glädjen att veta att de åter är förankrade på hans rättfärdighets väg.

5 Och jag hoppas, enligt Guds Ande som är i mig, att jag också skall få glädjas över er. Men jag önskar inte att min glädje över er skall komma efter så många bedrävelser och sorger som jag har haft för bröderna i Zarahemla, ty se, min glädje över dem har kommit efter det att jag kämpat mig igenom mycken bedrävelse och sorg.

6 Men se, jag hoppas att ni inte är i ett tillstånd av så stor otro som era bröder var. Jag hoppas att ni inte är upphöjda i hjärtats högmod, ja, jag hoppas att ni inte har fäst era hjärtan vid rikedomar och världens fåfångligheter. Ja, jag hoppas att ni inte tillber ^aavgudar utan tillber den sanne och ^blevande Guden och att ni med evig tro ser framåt mot era synders förlåtelse, som skall komma.

7 Ty se, jag säger er att det finns mycket som skall ske. Och se, det finns en sak som är viktigare än allt annat — ty se, den ^atiden är inte långt borta då Återlösaren skall leva och komma bland sitt folk.

8 Se, jag säger inte att han skall komma bland oss då han bor i sitt dödliga tabernakel, ty se, Anden har inte sagt mig att så skall vara fallet. Beträffande detta vet jag ingenting, men så mycket vet jag, att Herren Gud har makt att göra allt som är enligt hans ord.

7 1a Alma 4:19.
b Mosiah 29:42.

2a Alma 4:16-18.
6a 2 Ne 9:37; Hel 6:31.

b Dan 6:26.
7a Alma 9:26.

9 Men se, så mycket har Anden sagt till mig: Ropa till detta folk och säg: "Omvänd er och bered Herrens väg och vandra på hans stigar, som är raka. Ty se, himmelriket är nära och Guds Son ^bkommer till jorden.

10 Och se, han skall "födas av ^bMaria i trakten av Jerusalem, som är våra "fäders land. Och hon skall vara en "jungfru, ett dyrbart och utvalt redskap som skall överskuggas och "bli havande genom den Helige Andens kraft och föda en son, ja, Guds Son.

11 Och han skall gå ut och lida smärta och "bedrövelser och frestelser av alla slag, och detta för att det ord skall kunna uppfyllas som säger att han skall ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar.

12 Och han skall ta på sig "döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk. Och han skall ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han skall ^bbistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter.

13 Se Anden "vet allt. Ändå lider Guds Son i köttet för att han skall kunna ^bta på sig sitt folks

synder, så att han kan utplåna deras överträdelser genom sin befrielses kraft. Och se, detta är det vittnesbörd som är i mig.

14 Nu säger jag er att ni måste omvända er och "födas på nytt. Ty Anden säger att om ni inte är födda på nytt kan ni inte ärva himmelriket. Kom därför och bli döpta till omvändelse så att ni kan tvättas rena från era synder, och så att ni kan tro på Guds Lamm som tar bort världens synder och som är mäktig att frälsa och rena er från all orättfärdighet.

15 Ja, jag säger er: Kom, och frukta inte, lägg bort varje synd som så lätt "ansätter er och som binder er till undergång, ja, kom och gå till verket och visa er Gud att ni är villiga att omvända er från era synder och ingå ett förbund med honom om att hålla hans bud, och betyga detta för honom i dag genom att gå ned i dopets vatten.

16 Och den som gör detta och från den stunden håller Guds bud, han skall komma ihåg att jag säger honom, ja, han skall komma ihåg att jag har sagt honom att han skall få evigt liv enligt den Helige Andens vittnesbörd, som vittnar i mig.

9a Matt 3:2–4;
Alma 9:25.

b Mosiah 3:5; 7:27;
15:1–2.

10a Jes 7:14;
Luk 1:27.

b Mosiah 3:8.
HFS Maria, Jesus mor.

c 1 Krön 9:3;
2 Krön 15:9;

1 Ne 1:4;
3 Ne 20:29.

d 1 Ne 11:13–21.
e Matt 1:20;

Mosiah 15:3.

11a Jes 53:3–5;
Mosiah 14:3–5.

12a 2 Ne 2:8;
Alma 12:24–25.
HFS Korsfästelse.

b Hebr 2:18; 4:15;
L&F 62:1.

13a HFS Gud, Gudomen.
b Mosiah 15:12.

HFS Försona,
försoning.

14a HFS Född av Gud,
född på nytt.

15a 2 Ne 4:18.

17 Och nu, mina älskade bröder, tror ni på detta? Se, jag säger er: Ja, jag vet att ni tror på det. Och sättet på vilket jag vet att ni tror på det är genom Andens tillkännagivande som är i mig. Och eftersom er tro på detta är stark, ja, på det som jag har sagt, så är min glädje stor.

18 Ty som jag sade till er från början hade jag en innerlig önskan att ni inte skulle befinna er i samma trångmål som era bröder, och jag har nu funnit att min önskan har uppfyllts.

19 Ty jag märker att ni vandrar på rättfärdighetens stigar. Jag märker att ni vandrar på den stig som leder till Guds rike, ja, jag märker att ni gör hans "stigar raka.

20 Jag märker att det genom hans ords vittnesbörd har tillkännagjorts för er att han inte kan "vandra på krokiga stigar. Inte heller avviker han från det som han har sagt. Inte heller svänger han det minsta av från höger till vänster, eller från det som är rätt till det som är fel. Därför är hans bana ett evigt kretslopp.

21 Och han bor inte i "oheliga tempel. Inte heller kan orenhet eller något som är besudlat tas emot i Guds rike. Därför säger jag er att tiden skall komma, ja, och det skall ske på den yttersta dagen att den som är ^boren skall förbli i sin orenhet.

22 Och nu, mina älskade bröder, har jag sagt detta till er för att kunna väcka er till medvetande om er plikt mot Gud, så att ni kan vandra ostraffliga inför honom, så att ni kan vandra enligt Guds heliga orden enligt vilken ni har tagits emot.

23 Och nu vill jag att ni skall vara "ödmjuka och vara undergivna och milda, beredvilliga, fulla av tålmod och långmodighet, vara måttliga i allt, vara noga med att alltid hålla Guds bud, be om allt vad ni står i behov av, både andligt och timligt, och alltid tacka Gud för allt ni får.

24 Och se till att ni har "tro, hopp och kärlek, ty då kommer ni alltid att överflöda av goda gärningar.

25 Och må Herren välsigna er och bevara era kläder obefläckade så att ni till sist kan få sitta ned med Abraham, Isak och Jakob och de heliga profeter som funnits ända sedan världens begynnelse, med era kläder "obefläckade alldeles som deras kläder är obefläckade, i himmelriket för att aldrig mer lämna det.

26 Och nu, mina älskade bröder, har jag talat dessa ord till er enligt den Ande som vittnar i mig. Och min själ gläds storligen på grund av den stora flit och uppmärksamhet som ni har ägnat mitt ord.

19a Matt 3:3.

20a 1 Ne 10:19;

Alma 37:12; L&F 3:2.

21a 2 Kor 3:16–17; 6:19;

Mosiah 2:37;

Alma 34:36.

b 1 Ne 15:33–35;

2 Ne 9:16; Morm 9:14;

L&F 88:35.

23a HFS Ödmjuk,

ödmjukhet.

24a 2 Kor 13:1–13;

Eth 12:30–35;

Moro 7:33–48.

25a 2 Petr 3:14.

27 Och må nu "Guds frid vila över er och över era hus och länder och över era flockar och hjordar och allt ni äger, och över era kvinnor och era barn, i enlighet med er tro och era goda gärningar alltifrån denna stund och för evigt. Och så har jag talat. Amen.

KAPITEL 8

Alma predikar och döper i Melek — Han förkastas i Ammonihah och ger sig av — En ängel befäller honom att återvända och ropa omvändelse till folket — Han tas emot av Amulek, och de två predikar i Ammonihah. Omkring 82 f Kr.

OCH nu hände det sig att Alma återvände från "Gideons land efter att ha undervisat Gideons folk om mycket som inte kan skrivas och efter att ha upprättat kyrkans ordning på samma sätt som han tidigare hade gjort i Zarahemlas land. Ja, han återvände till sitt eget hus i Zarahemla för att vila sig efter det arbete som han utfört.

2 Och så slutade det nionde året av domarnas regering över Nephis folk.

3 Och det hände sig i början av det tionde året av domarnas regering över Nephis folk att Alma for därifrån och gav sig av över till Meleks land, väster om "floden Sidon, västerut vid gränserna till vildmarken.

4 Och han började undervisa folket i Meleks land enligt "Guds heliga orden, genom vilken han hade kallats. Och han började undervisa folket överallt i Meleks land.

5 Och det hände sig att folket kom till honom från alla delar av landets gränstrakter som vette mot vildmarken. Och de döptes överallt i landet.

6 Så när han hade avslutat sitt arbete i Melek for han därifrån och färdades tre dagsresor norr om Meleks land. Och han kom till en stad som hette Ammonihah.

7 Nu var det sed bland Nephis folk att uppkalla sina länder och sina städer och sina byar, ja, även alla sina små byar, efter den som först bebodde dem. Och på det sättet var det med Ammonihahs land.

8 Och det hände sig att när Alma hade kommit till staden Ammonihah började han predika Guds ord för dem.

9 Nu hade Satan fått ett fast "grepp om folkets hjärtan i staden Ammonihah, och därför hörsammade de inte Almas ord.

10 Ändå ^aansträngde sig Alma hårt andligen och ^bkämpade med Gud i ^cmäktig bön om att han skulle utgjuta sin Ande över folket i staden, och att han även skulle låta honom få döpa dem till omvändelse.

11 Ändå förhårdade de sina hjärtan och sade till honom: Se,

27a HFS Fred; Frid.
8 1a Alma 2:20; 6:7.
3a Alma 16:6–7.
4a L&F 107:2–4.

HFS Melkisedekska
prästadömet.
9a 2 Ne 28:19–22;
L&F 10:20.

10a Alma 17:5.
b Enos 1:1–12.
c 3 Ne 27:1.
HFS Bön.

vi vet att du är Alma, och vi vet att du är högpräst över den kyrka som du har upprättat i många delar av landet enligt er tradition. Och vi tillhör inte din kyrka, och vi tror inte på sådana dåraktiga traditioner.

12 Och nu vet vi att eftersom vi inte tillhör din kyrka, så vet vi att du inte har någon makt över oss. Och du har överlämnat domarsätet till "Nephihah. Därför är du inte överdomare över oss.

13 När nu folket hade sagt detta och motstått alla hans ord och smädat honom och spottat på honom och låtit driva ut honom ur sin stad, for han därifrån och gav sig av mot den stad som hette Aron.

14 Och det hände sig att medan Alma var på väg dit, nedtyngd av sorg och kämpande sig igenom många "prövningar och mycket själsångest på grund av de människors ogudaktighet som befann sig i staden Ammonihah — ja, det hände sig medan han sålunda var nedtyngd av sorg, att en Herrens "ängel visade sig för honom och sade:

15 Välsignad är du, Alma. Lyft därför upp ditt huvud och fröjda dig, ty du har stor anledning att fröjdas. Ty du har varit trofast i att hålla Guds bud från den stund då du fick ditt första budskap från honom. Se, jag är den som "överlämnade det till dig.

16 Och se, jag är sänd att befalla dig att återvända till staden Ammonihah och återigen predika för stadens invånare, ja, predika för dem. Ja, säg åt dem att om de inte omvänder sig skall Herren Gud "förgöra dem.

17 Ty se, de överlägger just nu om hur de skall kunna omintetgöra ditt folks frihet, (ty så säger Herren) vilket strider mot de stadgar och lagar och befallningar som han har givit sitt folk.

18 Nu hände det sig att sedan Alma hade fått detta budskap från Herrens ängel, återvände han med hast till Ammonihahs land. Och han gick in i staden på en annan väg, ja, på den väg som går söder om staden Ammonihah.

19 Och då han kom in i staden var han hungrig, och han sade till en man: Vill du ge en enkel Guds tjänare något att äta?

20 Och mannen sade till honom: Jag är en nephit, och jag vet att du är en helig Guds profet, för du är den man om vilken en "ängel sade i en syn: Du skall ta emot honom. Följ därför med mig till mitt hus, och jag skall ge dig av min mat. Och jag vet att du skall bli en välsignelse för mig och mitt hus.

21 Och det hände sig att mannen tog emot honom i sitt hus, och mannen hette "Amulek. Och han hämtade bröd och kött och satte fram åt Alma.

22 Och det hände sig att Alma

12a Alma 4:20.

14a HFS Motgångar.

b Alma 10:7–10, 20.

HFS Änglar.

15a Mosiah 27:11–16.

16a Alma 9:12, 18, 24.

20a Alma 10:7–9.

21a HFS Amulek.

åt bröd och blev mätt. Och han "välsignade Amulek och hans hus, och han gav tack till Gud.

23 Och sedan han ätit och var mätt sade han till Amulek: Jag är Alma och är "högprästen över Guds kyrka i hela landet.

24 Och se, jag har kallats att predika Guds ord bland hela detta folk enligt uppenbarelsens och profetians ande. Och jag var i detta land, och de ville inte ta emot mig, utan de "drev ut mig, och jag tänkte vända ryggen åt detta land för evigt.

25 Men se, jag har fått befallning att jag skulle återvända och profetera för detta folk, ja, och vittna mot dem om deras ondska.

26 Och nu, Amulek, eftersom du har givit mig mat och tagit emot mig är du välsignad. Ty jag var hungrig eftersom jag har fastat många dagar.

27 Och Alma stannade många dagar hos Amulek innan han började predika för folket.

28 Och det hände sig att folkets ondska tilltog allt mer.

29 Och ordet kom till Alma och sade: Gå, och säg också till min tjänare Amulek: Gå ut och profetera för detta folk och säg: "Omvänd er, ty så säger Herren: Om ni inte omvänder er skall jag i min vrede hemsöka detta folk. Ja, och jag skall inte vända bort min brinnande vrede.

30 Och Alma, och även Amulek, gick ut bland folket för att förkunna Guds ord för

dem. Och de var fyllda av den Helige Anden.

31 Och de fick sådan "kraft sig given att de inte kunde hållas inspärrade i fängelsehålor. Inte heller var det möjligt för någon människa att dräpa dem. Dock utövade de inte sin ^bkraft förrän de hade bundits med rep och kastats i fängelse. Nu skedde detta för att Herren skulle kunna visa sin makt genom dem.

32 Och det hände sig att de gick ut och började predika och profetera för folket enligt den ande och den kraft som Herren hade givit dem.

Almas ord, och även Amuleks ord, vilka förkunnades för folket som var i Ammonihahs land. De kastas även i fängelse och befrias genom Guds förunderliga kraft som var i dem, enligt Almas uppteckning.

Omfattar kapitel 9 till och med 14.

KAPITEL 9

Alma befäller folket i Ammonihah att omvända sig — Herren skall vara barmhärtig mot lamaniterna i de sista dagarna — Om nephiterna överger ljuset kommer de att förgöras av lamaniterna — Guds Son kommer snart — Han skall återlösa dem som omvänder sig, blir döpta och tror på hans namn. Omkring 82 f Kr.

OCH vidare: Eftersom jag, Alma,

22a Alma 10:11.

23a Alma 5:3, 44, 49;
13:1–20.

24a Alma 8:13.

29a Alma 9:12, 18.
HFS Omvända sig,

omvändelse.

31a 1 Ne 1:20.
b Alma 14:17–29.

hade fått befallning av Gud att jag skulle ta med mig Amulek och gå ut och på nytt predika för detta folk, eller för de människor som befann sig i staden Ammonihah, hände det sig att då jag började predika för dem började de strida mot mig och säga:

2 Vem är du? Menar du att vi skall tro på "en enda mans vittnesbörd, även om han skulle predika för oss att jorden skall förgås?

3 Nu förstod de inte de ord som de sade, ty de visste inte att jorden skall förgås.

4 Och de sade även: Vi kommer inte att tro på dina ord även om du skulle profetera att denna stora stad skall förgöras på "en enda dag.

5 Nu visste de inte att Gud kunde göra sådana förunderliga gärningar, ty de var ett hårdhjärtat och styvnackat folk.

6 Och de sade: "Vem är Gud som ^binte sänder större myndighet än en enda man bland detta folk för att för dem förkunna sanningen om så stora och förunderliga ting?

7 Och de gick fram för att bära hand på mig, men se, de gjorde det inte. Och jag stod och predikade med frimodighet för dem, ja, jag vittnade frimodigt för dem och sade:

8 Se, o ni ogudaktiga och fördärvade "släkte, ni har glömt

era fäders tradition, ja, hur snart har ni inte glömt Guds bud.

9 Kommer ni inte ihåg att vår fader Lehi fördes ut ur Jerusalem av "Guds hand? Kommer ni inte ihåg att de alla leddes av honom genom vildmarken?

10 Och har ni så snart glömt hur många gånger han befriade våra fäder ur deras fienders händer och bevarade dem från att förgöras, ja, av sina egna bröders händer?

11 Ja, och om det inte hade varit för hans ojämförliga makt och hans barmhärtighet och hans tålmod med oss skulle vi oundvikligen ha utrotats från jordens yta för länge sedan och kanske överlämnats till ett tillstånd av "oändligt elände och lidande.

12 Se, nu säger jag er att han befäller er att omvända er, och om ni inte omvänder er kan ni på intet sätt ärva Guds rike. Men se, detta är inte allt. Han har befallt er att omvända er, ty annars skall han fullständigt "utplåna er från jordens yta. Ja, han skall hemsöka er i sin vrede, och i sin ^bbrinnande vrede skall han inte vända sig bort.

13 Se, kommer ni inte ihåg de ord som han talade till Lehi när han sade: "I den mån som ni håller mina bud skall ni få framgång i landet. Och vidare är det sagt: I den mån som ni inte håller mina bud skall ni avskäras från Herrens närhet.

9 2a 5 Mos 17:6.
4a Alma 16:9-10.
6a 2 Mos 5:2;
Mosiah 11:27;
Mose 5:16.

b Alma 10:12.
8a Alma 10:17-25.
9a 1 Ne 2:1-7.
11a Mosiah 16:11.
12a Alma 8:16;

10:19, 23, 27.
b Alma 8:29.
13a 2 Ne 1:20;
Mosiah 1:7;
Alma 37:13.

14 Nu vill jag att ni skall minnas att i den mån som lamaniterna inte har hållit Guds bud har de "avskurits från Herrens närhet. Nu ser vi att Herrens ord har besannats i detta avseende och att lamaniterna har avskurits från hans närhet alltsedan deras första överträdelser i detta land.

15 Men jag säger er att det på domens dag skall vara "drägligare för dem än för er, om ni blir kvar i era synder, ja, även drägligare för dem redan i detta liv än för er, om ni inte omvänder er.

16 Ty det finns många löften som har "givits till lamaniterna. Ty det är på grund av sina fäders ^btraditioner som de har blivit kvar i sitt tillstånd av "okunnighet. Därför skall Herren vara barmhärtig mot dem och "förlänga deras tillvaro i landet.

17 Och en gång i tiden skall de "förmås att tro på hans ord och inse att deras fäders traditioner är felaktiga. Och många av dem kommer att bli frälsta, ty Herren kommer att vara barmhärtig mot alla som ^båkallar hans namn.

18 Men se, jag säger er att om ni framhärdar i er ogudaktighet skall era dagar i landet inte förlängas, ty "lamaniterna skall sändas mot er. Och om ni inte

omvänder er skall de komma vid en tidpunkt som ni inte känner till, och ni kommer att hemsökas med ^bfullständig undergång, och det skall ske enligt Herrens brinnande "vrede.

19 Ty han skall inte tillåta att ni lever i er ondska så att hans folk förgörs. Jag säger er: Nej, han låter hellre lamaniterna "förgöra hela hans folk som kallas Nephis folk, om det vore möjligt att de kunde ^bfalla i synd och överträdelse efter att ha fått sig så mycket ljus och så stor kunskap given från Herren sin Gud,

20 ja, efter att ha varit ett folk så storligen gynnat av Herren, ja, efter att ha varit gynnat framför alla andra nationer, släkten, tungomål och folk, efter att de enligt sin önskan och sin tro och sina böner har fått allt "tillkännagivet för sig, det som har varit, det som är och det som skall komma,

21 efter att ha fått besök av Guds Ande, efter att ha samtalat med änglar och efter att ha blivit tilltalade av Herrens röst, och efter att ha fått profetians ande och uppenbarelsens ande och även många gåvor: gåvan att tala med tungor och gåvan att predika och den Helige Andens gåva och gåvan att "översätta,

22 ja, och efter att av Gud ha "befriats ur Jerusalems land genom Herrens hand, efter att ha

14a 2 Ne 5:20–24;
Alma 38:1.

15a Matt 11:22, 24.

16a Alma 17:15.

b Mosiah 18:11–17.

c Mosiah 3:11.

d Hel 15:10–12.

17a Enos 1:13.

b Alma 38:5;

L&F 3:8.

18a Alma 16:2–3.

b Alma 16:9.

c Alma 8:29.

19a 1 Ne 12:15, 19–20;

Alma 45:10–14.

b Alma 24:30.

20a HFS Uppenbarelse.

21a Omni 1:20;

Mosiah 8:13–19;

28:11–17.

22a 2 Ne 1:4.

räddats från hungersnöd och från sjukdom och alla slags sjukdomar av varje sort, och efter att ha vuxit sig starka i strid så att de inte har gått under, efter att gång på gång ha förts ut ur ^bträldom och efter att ha bevarats och beskyddats fram tills nu, och de har haft framgång till dess de är rika på alla slags ting —

23 och se, nu säger jag er att om detta folk, som har fått så många välsignelser ur Herrens hand, skulle överträda buden, i strid med det ljus och den kunskap de har, jag säger er att om så skulle bli fallet, om de skulle falla i överträdelse, skulle det bli mycket ^adrägligare för lamaniterna än för dem.

24 Ty se, Herrens ^alöften är givna till lamaniterna, men det är de inte till er om ni överträder. Ty har inte Herren uttryckligen lovat och fastslagit att om ni gör uppror mot honom skall ni fullständigt utplånas från jordens yta?

25 Och av denna anledning, för att ni inte skall förgås, har Herren nu sänt sin ängel att besöka många av hans folk och förkunna för dem att de måste gå ut och ropa mäktigt till detta folk och säga: ^aOmvänd er, ty himmelriket är nära.

26 Och ^ainte många dagar här-

efter skall Guds Son komma i sin härlighet, och hans härlighet skall vara ^bFaderns Enföddes härlighet, full av ^cnåd, rättvisa och sanning, full av tålmodighet, ^abarmhärtighet och långmodighet, snar att ^chöra sitt folks rop och att besvara deras böner.

27 Och se, han kommer för att ^aåterlösa dem som vill bli ^bdöpta till omvändelse, genom tro på hans namn.

28 Bered därför Herrens väg, ty tiden är nära då alla människor skall skörda sina ^agärningars lön i enlighet med hur de har varit — om de har varit rättfärdiga skall de ^bskörda sina själars frälsning, enligt Jesu Kristi makt och befrielse, och om de har varit onda skall de skörda sina själars ^cfördömmelse, enligt djävulens makt och fångenskap.

29 Och se, detta är ängelns röst som ropar till folket.

30 Och nu, mina ^aälskade bröder, ty ni är mina bröder och ni borde vara älskade, och ni borde göra sådana gärningar som hör till omvändelsen eftersom era hjärtan har varit storligen förhärdade mot Guds ord, och eftersom ni är ett ^bvilsegånget och fallet folk.

31 Nu hände det sig att då jag, Alma, hade talat dessa ord, se, då vredgades folket på mig för

22b Mosiah 27:16.

23a Matt 11:22–24.

24a 2 Ne 30:4–6;
L&F 3:20.

25a Alma 7:9;
Hel 5:32.

26a Alma 7:7.

b HFS Enfödde.

c HFS Näden.

d HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.

e 5 Mos 26:7.

27a HFS Återlösa,
återlöst, återlösning.

b HFS Dop, döpa.

28a L&F 1:10; 6:33.

b Ps 7:16.

c HFS Fördömma,
fördömmelse.

30a 1 Joh 4:11.

b Alma 12:22.

att jag hade sagt till dem att de var ett hårdhärtat och "styv-nackat folk.

32 Och även för att jag sade till dem att de var ett vilsegånget och fallet folk vredgades de på mig och försökte bära hand på mig för att de skulle kunna kasta mig i fängelse.

33 Men det hände sig att Herren inte tillät att de vid detta tillfälle skulle ta mig och kasta mig i fängelse.

34 Och det hände sig att även Amulek gick fram och började predika för dem. Och alla "Amuleks ord är nu inte nedskrivna, men en del av hans ord finns nedskrivna i denna bok.

KAPITEL 10

Lehi härstammade från Manasse — Amulek berättar om ängelns befallning att han skulle ta hand om Alma — De rättfärdigas böner gör att folket skonas — Orättfärdiga lagkloka och domare lägger grunden till folkets undergång. Omkring 82 f Kr.

DETTA är nu de "ord som ^bAmulek predikade för folket som var i Ammonihahs land. Han sade:

2 Jag är Amulek. Jag är son till Giddonah, som var son till Ismael, som var en ättling till Aminadi. Och det var denne Aminadi som tydde den skrift som fanns på tempelmuren och

som hade skrivits av Guds finger.

3 Och Aminadi var en ättling till Nephi, som var son till Lehi, som kom från Jerusalems land och som var en ättling till "Manasse, som var son till ^bJosef, som "såldes till Egypten av sina bröder.

4 Och se, även jag är en man med icke ringa anseende bland alla dem som känner mig. Ja, och jag har många släktingar och "vänner, och jag har också förvärvat ansevärda rikedomar genom mina händers arbete.

5 Men trots allt detta har jag aldrig känt till mycket om Herrens vägar och hans "hemligheter och förunderliga makt. Jag sade att jag aldrig hade känt till mycket om detta, men se, det var fel, ty jag har sett mycket av hans hemligheter och hans förunderliga makt, ja, i det att han har bevarat detta folks liv.

6 Ändå förhärdade jag mitt hjärta, ty jag blev "kallad många gånger och jag ville inte ^blyssna. Därför kände jag till dessa ting, men jag ville ändå inte veta. Därför fortsatte jag att göra uppror mot Gud i mitt hjärtas ogudaktighet, ända till den fjärde dagen i denna den sjunde månaden som är i det tionde året av domarnas regering.

7 Då jag var på resa för att besöka en mycket nära släkting

31a 2 Ne 25:28;
Mosiah 3:14.

34a Alma 10.

10 1a Alma 9:34.

b Alma 8:21–29.

3a 1 Mos 41:51;
1 Krön 9:3.

b HFS Josef, Jakobs son.

c 1 Mos 37:29–36.

4a Alma 15:16.

5a HFS Guds
hemligheter.

6a Alma 5:37.

b L&F 39:9.

visade sig en ^aHerrens ängel för mig och sade: Amulek, återvänd till ditt eget hus, ty du skall ge en Herrens profet mat, ja, en helig man som är en man utvald av Gud. Ty han har ^bfastat i många dagar för detta folks synders skull, och han är hungrig. Och du skall ^cta emot honom i ditt hus och ge honom mat, och han skall välsigna dig och ditt hus, och Herrens välsignelse skall vila över dig och ditt hus.

8 Och det hände sig att jag lydde ängelns röst och återvände till mitt hus. Och då jag var på väg dit fann jag den ^aman om vilken ängeln sade till mig: Du skall ta emot honom i ditt hus — och se, det var samme man som har talat till er om det som hör Gud till.

9 Och ängeln sade till mig att han är en ^ahelig man. Därför vet jag att han är en helig man eftersom det var en Guds ängel som sade det.

10 Och vidare vet jag att det han har vittnat om är sant, ty se, jag säger er att så sant Herren lever har han sänt sin ^aängel för att uppenbara detta för mig, och detta har han gjort medan denne Alma har ^bbott i mitt hus.

11 Ty se, han har ^avälsignat mitt hus, han har välsignat mig och mina kvinnor och mina barn och min far och mina släktingar. Ja, hela min släkt

har han välsignat, och Herrens välsignelse har vilat över oss enligt de ord som han talade.

12 Och när nu Amulek hade talat dessa ord började folket förundras då de såg att det var ^amer än ett vittne som vittnade om det som de anklagades för, och även om det som skulle komma enligt profetians ande som var i dem.

13 Ändå fanns det några bland dem som tänkte fråga ut dem, för att de genom sina listiga ^aplaner skulle kunna snärja dem med deras ord, så att de kunde finna bevis mot dem, så att de kunde överlämna dem åt sina domare, så att de kunde dömas enligt lagen och så att de kunde dräpas eller kastas i fängelse enligt det brott som de kunde förege eller vittna om mot dem.

14 Och de män som sökte förgöra dem var de som var ^alagkloka och som anlätades eller utsågs av folket att tillämpa lagen vid sina rättsliga prövningar eller då folkets brott prövades inför domarna.

15 Nu var dessa lagkloka insatta i alla folkets konst och knep, och detta var de för att de skulle kunna bli skickliga i sitt yrke.

16 Och det hände sig att de började fråga ut Amulek för att därigenom kunna förmå honom till tvetalan eller till att motsäga sina egna ord.

17 Nu visste de inte att Amulek

7a Alma 8:20.
b Alma 5:46; 6:6.
HFS Fasta.
c Apg 10:30–35.
8a Alma 8:19–21.

9a HFS Helig, heligt.
10a Alma 11:30–31.
b Alma 8:27.
11a Alma 8:22.
12a Alma 9:6.

13a Alma 11:21.
14a Alma 10:24;
11:20–21; 14:18.

kunde känna till deras planer. Men det hände sig då de började fråga ut honom att han "genomskådade deras tankar och sade till dem: O, ni ogudaktiga och fördärvade ^bsläkte, ni lagkloka och hycklare, ty ni lägger djävulens grundvalar, ja, ni lägger ut ^cfällor och snaror för att fånga Guds heliga.

18 Ni gör upp planer för att "förvränga de rättfärdigas vägar och ådrar er Guds vrede över era huvuden, ja, till detta folks fullständiga undergång.

19 Ja, rätt talade Mosiah, som var vår siste kung, då han stod i begrepp att överlämna riket och inte hade någon att överlåta det till, utan gjorde så att detta folk skulle styras genom sin egen röst — ja, med rätta sade han att om tiden skulle komma då folkets röst "valde ondska, det vill säga om tiden skulle komma då detta folk skulle falla i överträdelse, skulle de vara mogna för undergång.

20 Och nu säger jag er att Herren med rätta dömer er för er ondska. Med rätta ropar han till detta folk genom sina "änglars röst: Omvänd er, omvänd er, ty himmelriket är nära.

21 Ja, med rätta ropar han med sina änglars röst: "Jag skall komma ned bland mitt folk med rättfärdighet och rättvisa i mina händer.

22 Ja, och jag säger er att om

det inte hade varit för "bönerna från de rättfärdiga som nu bor i landet skulle ni redan nu hem-sökas med fullständig undergång. Men det skulle inte ske genom ^böversvämning som det skedde med folket i Noas dagar, utan det skulle ske genom hungersnöd och genom farsot och svärd.

23 Men det är genom de rättfärdigas "böner som ni blir skonade. Om ni därför driver ut de rättfärdiga från er kommer Herren inte att hålla sin hand tillbaka, utan han skall komma emot er i sin brinnande vrede. Då kommer ni att drabbas av hungersnöd och av farsot och av svärd. Och den ^btiden är nära för handen om ni inte omvänder er.

24 Och nu hände det sig att folket vredgades än mer på Amulek och de ropade och sade: Den här mannen smädar våra lagar som är rättvisa och våra visa lagkloka som vi har utvalt.

25 Men Amulek räckte ut handen och ropade ännu högre till dem och sade: O, ni ogudaktiga och fördärvade släkte, varför har Satan fått ett så fast grepp om era hjärtan? Varför ger ni efter för honom så att han kan få makt över er till att "förblinda era ögon, så att ni inte förstår de ord som talas i överensstäm-melse med sanningen?

26 Ty se, har jag vittnat mot er lag? Ni förstår inte. Ni säger att

17a Alma 12:3; 20:18, 32;
L&F 6:16.

b Matt 3:7; Alma 9:8.

c L&F 10:21–27.

18a Apg 13:10.

19a Mosiah 29:27;

Alma 2:3–7; Hel 5:2.

20a Alma 8:14–16; 13:22.

21a Mosiah 13:34.

22a Jak 5:16;

Mosiah 27:14–16.

b 1 Mos 8:21;

3 Ne 22:8–10.

HFS Floden på
Noas tid.

23a HFS Bön.

b Alma 34:32–35.

25a 2 Kor 4:4; Alma 14:6.

jag har vittnat mot er lag, men det har jag inte, utan jag har talat till förmån för er lag, till er fördömelse.

27 Och se, nu säger jag er att grunden till detta folks undergång har börjat läggas av era "lagklokas och era domares orättfärdighet.

28 Och nu hände det sig att när Amulek hade talat dessa ord ropade folket mot honom och sade: Nu vet vi att denne man är ett djävulens barn, ty han har "ljugit för oss. Han har ju talat mot vår lag, och nu säger han att han inte har talat emot den.

29 Och vidare har han smädat våra lagkloka och våra domare.

30 Och det hände sig att de lagkloka i sina hjärtan föresatte sig att de skulle komma ihåg detta mot honom.

31 Och det fanns en bland dem vars namn var Zeezrom. Han var den främste på att "anklaga Amulek och Alma, och han var en av de skickligaste bland dem och hade mycket att göra bland folket.

32 Nu var det dessa lagklokas avsikt att skaffa sig vinning, och de fick lön i förhållande till hur mycket de utförde.

KAPITEL 11

Nephiternas myntsyttem förklarar — Amulek tvistar med Zeezrom — Kristus kommer inte att frälsa människor i deras synder — Endast de som ärver himmelriket är frälsta — Alla människor kommer

att uppstå till odödlighet — Det finns ingen död efter uppståndelsen. Omkring 82 f Kr.

Nu stod det i Mosiahs lag att var och en som var en lagens domare, eller de som utsetts till att vara domare, skulle få lön i förhållande till den tid de använde till att döma dem som fördes inför dem för att dömas.

2 Om nu någon var i skuld till en annan och han inte ville betala vad han var skyldig anfördes klagomål mot honom till domaren, och domaren utövade sin myndighet och sände ut rättstjänare för att föra mannen inför honom. Och han dömde mannen enligt lagen och de bevis som anfördes mot honom, och på så sätt tvingades mannen att betala det han var skyldig, eller bli fräntagen allt, eller bli utdriven från folket som tjuv och rövare.

3 Och domaren fick lön efter den tid som åtgick — en senin av guld för en dag eller en senum av silver, vilken har samma värde som en senin av guld. Och detta är enligt den lag som var given.

4 Och detta är namnen på deras olika guldstycken och deras silverstycken efter deras värde. Och namnen gavs av nephiterna, ty de räknade inte på samma sätt som judarna som var i Jerusalem. Inte heller mätte de på samma sätt som judarna, utan de ändrade sitt räknesätt och sina mått efter folkets sinne och omständigheter under

varje släktled, fram till domarnas regering, då de "fastställdes av kung Mosiah.

5 Nu är räknesättet sålunda: en senin av guld, en seon av guld, en shum av guld och en limna av guld.

6 En senum av silver, en amnor av silver, en esrom av silver och en onti av silver.

7 En senum av silver var lika med en senin av guld, och båda gällde för ett mått korn och likaså för ett mått av varje slag av spannmål.

8 Men en seon av guld var värd två gånger så mycket som en senin.

9 Och en shum av guld var värd två gånger så mycket som en seon.

10 Och en limna av guld var värd lika mycket som de alla.

11 Och en amnor av silver var lika stor som två senum.

12 Och en esrom av silver var lika stor som fyra senum.

13 Och en onti var lika stor som de alla.

14 Detta är nu värdet av de mindre mynten i deras räknesätt:

15 En shiblon är hälften av en senum, alltså en shiblon för ett halvt mått korn.

16 Och en shiblum är hälften av en shiblon.

17 Och en lea är hälften av en shiblum.

18 Detta är nu myntens värde enligt deras räknesätt.

19 En antion av guld motsvarar tre shibloner.

20 Eftersom de fick lön efter hur mycket de arbetade var det uteslutande för att skaffa sig vinning som de hetsade folket till upplopp och alla slags oroligheter och ogudaktighet, så att de kunde få mer arbete, och så att de kunde "tjäna pengar alltefter antalet mål som fördes inför dem. Därför hetsade de folket mot Alma och Amulek.

21 Och denne Zeezrom började fråga ut Amulek och sade: Vill du svara på några frågor som jag skall ställa till dig? Nu var Zeezrom en man som var väl bevandrad i djävulens "planer så att han kunde förgöra det som var gott. Därför sade han till Amulek: Vill du svara på de frågor som jag skall ställa till dig?

22 Och Amulek sade till honom: Ja, om det är enligt "Herrens Ande som är i mig. För jag säger inget som strider mot Herrens Ande. Och Zeezrom sade till honom: Se, här är sex onti silver, och alla dessa ger jag dig, om du förnekar förekomsten av ett Högsta Väsen.

23 Då sade Amulek: O du "helvetets barn, varför ^bfrestar du mig? Vet du inte att den rättfärdige inte ger efter för sådana frestelser?

24 Tror du att det inte finns någon Gud? Jag säger dig: Nej,

11 4a Mosiah 29:40–44.

20a Alma 10:32.

21a Alma 10:13.

22a HFS Helige

Anden, den.

23a Alma 5:41.

b HFS Fresta, frestelser.

du vet att det finns en Gud, men du älskar "vinning mer än honom.

25 Och nu har du ljugit för mig inför Gud. Du sade till mig: Se, dessa sex onti, som är mycket värdefulla, skall jag ge dig — när du i ditt hjärta tänkte behålla dem. Och det enda du önskade var att jag skulle förneka den sanne och levande Gud-en så att du kunde få orsak att förgöra mig. Och se, för denna stora ondska skall du få din lön.

26 Och Zeezrom sade till honom: Du säger att det finns en sann och levande Gud?

27 Och Amulek sade: Ja, det finns en sann och levande Gud.

28 Då sade Zeezrom: Finns det mer än en Gud?

29 Och han svarade: Nej.

30 Då sade Zeezrom vidare till honom: Hur vet du detta?

31 Och han sade: En "ängel har kungjort det för mig.

32 Och Zeezrom sade vidare: Vem är han som skall komma? Är det Guds Son?

33 Och han sade till honom: Ja.

34 Och Zeezrom sade vidare: Skall han frälsa sitt folk "i deras synder? Och Amulek svarade och sade till honom: Jag säger dig att det skall han inte, ty det är omöjligt för honom att förneka sitt ord.

35 Då sade Zeezrom till folket: Se till att ni kommer ihåg detta,

ty han sade att det bara finns en enda Gud. Ändå säger han att Guds Son skall komma, men han skall inte frälsa sitt folk — som om han hade myndighet att befälla Gud.

36 Och Amulek säger återigen till honom: Se, du har ljugit, för du säger att jag talade som om jag hade myndighet att befälla över Gud, eftersom jag sade att han inte skall frälsa sitt folk i deras synder.

37 Och återigen säger jag dig att han inte kan frälsa dem i deras "synder, ty jag kan inte förneka hans ord, och han har sagt att ^binget orent kan ärva "himmelriket. Hur kan ni då bli frälsta om ni inte ärver himmelriket? Därför kan ni inte bli frälsta i era synder.

38 Nu sade Zeezrom återigen till honom: Är Guds Son den sanne evige Fadern?

39 Och Amulek sade till honom: Ja, han är den sanne "evige Fadern till himmel och jord och till ^ballt som i dem är. Han är begynnelsen och änden, den förste och den siste.

40 Och han skall komma till "världen för att ^båterlösa sitt folk, och han skall "ta på sig deras överträdelser som tror på hans namn. Och dessa är de som skall få evigt liv, och frälsning kommer inte till någon annan.

41 Därför förblir de ogudakti-

24a 1 Tim 6:10; Tit 1:11.

31a Alma 10:7–10.

34a Hel 5:10–11.

37a 2 Kor 6:9–10.

^b 1 Ne 15:33;

Alma 40:26;

3 Ne 27:19.

HFS Ogudaktig, ogudaktighet.

^c HFS Guds rike eller himmelriket.

39a Jes 9:6.

^b Kol 1:16;

Mosiah 4:2.

40a HFS Världen.

^b Rom 11:26–27.

^c 2 Mos 34:6–7;

Jes 53:5;

1 Joh 2:2;

Mosiah 14:5; 15:12;

L&F 19:16–19.

ga som om "ingen återlösning hade skett, utom att dödens band har lossats. Ty se, dagen kommer då ^balla skall uppstå från de döda och stå inför Gud och bli ^cdömda enligt sina gärningar.

42 Men det finns en död som kallas en timlig död. Och Kristi död skall lossa denna timliga döds ^aband så att alla skall uppstå från denna timliga död.

43 Anden och kroppen skall "återförenas i sin fullkomliga form. Både lem och led skall återställas till sin rätta gestaltning, alldeles som vi nu är. Och vi skall föras fram för att stå inför Gud, lika medvetna som vi nu är och med ett klart ^bminne av all vår ^cskuld.

44 Och denna återställelse skall komma till alla, både gammal och ung, både träl och fri, både man och kvinna, både ond och rättfärdig, och inte så mycket som ett hårstrå på deras huvud skall gå förlostat, utan allt skall "återställas till sin fullkomliga form sådan den nu är, eller till kroppen, och alla skall föras fram och ställas framför skranket inför Kristus, Sonen, och Gud, ^bFadern, och den Helige Anden, som är ^cen enda evig Gud, för att ^ddömas efter sina gärningar,

vare sig de är goda eller de är onda.

45 Se, nu har jag talat till dig om den dödliga kroppens död och även om den dödliga kroppens "uppståndelse. Jag säger dig att denna dödliga kropp skall ^buppstå till en ^codödlig kropp, det vill säga från döden, ja, från den första döden till livet så att de ^dinte längre kan dö. Deras andar förenas med deras kroppar för att aldrig åtskiljas. På så sätt blir helheten ^candlig och odödlig så att de inte längre kan se förgänglighet.

46 När nu Amulek hade avslutat dessa ord började folket åter förundras, och även Zeezrom började darra. Och så slutade Amuleks ord, eller: Detta är allt som jag har skrivit.

KAPITEL 12

Alma tvistar med Zeezrom — Guds hemligheter kan ges endast till de trofasta — Människorna döms efter sina tankar, sin tro, sina ord och sina gärningar — De ogudaktiga kommer att lida en andlig död — Detta jordeliv är ett prövotillstånd — Återlösningsplanen åstadkommer uppståndelsen och, genom tro, syndernas förlåtelse — De som omvänder sig kan göra anspråk på barmhärtig-

41a Alma 12:18;
L&F 88:33.

b Upp 20:12–13;
Alma 42:23.

c HFS Domen, den
yttersta.

42a Alma 12:16.

43a 2 Ne 9:13; Alma 40:23.

b 2 Ne 9:14; Mosiah 3:25;
Alma 5:18.

c HFS Skuld, skyldig.

44a Alma 41:12–15.

b HFS Gud, Gudomen —
Gud Fadern.

c 3 Ne 11:27, 36.

HFS Gud, Gudomen.

d Upp 20:12–13.

45a Alma 40:23; L&F 88:16.

b HFS Uppståndelse.

c HFS Odödlig,
odödlighet.

d Upp 21:4;

L&F 63:49; 88:116.

e 2 Kor 15:44.

heten genom den enfödde Sonen.
Omkring 82 f Kr.

NÄR nu Alma såg att Amuleks ord hade tystat Zeezrom, ty han såg att Amulek hade ertappat honom med ^alögn och bedrägeri i avsikt att förgöra honom, och då han såg att Zeezrom började darra under ^bmedvetandet om sin skuld, öppnade han sin mun och började tala till honom och bekräfta Amuleks ord och förklara tingen ytterligare, eller utveckla skrifterna utöver vad Amulek hade gjort.

2 Och de ord som Alma talade till Zeezrom hördes av folket runt omkring, ty skaran var stor, och han talade på detta sätt:

3 Nu ser du, Zeezrom, att du har beslagits med lögn och list, ty du har ljugit inte bara för människor, utan du har ljugit även för Gud, ty se, han känner alla dina ^atankar, och du ser att dina tankar tillkännages för oss genom hans Ande.

4 Och du ser att vi vet att din plan var en mycket förslagen plan, enligt djävulens förslagenhet, för att ljuga och bedra detta folk så att du skulle kunna sätta dem upp emot oss i avsikt att smäda oss och driva bort oss.

5 Detta var nu din ^amotståndares plan, och han har utövat sin makt genom dig. Nu vill jag att du kommer ihåg att det jag säger till dig, säger jag till alla.

6 Och se, jag säger till er alla

att detta var en av motståndarens snaror som han har lagt för att fånga detta folk, så att han kan få er till att underkasta er honom, så att han kan avsluta er med sina ^akedjor, så att han kan fängsla er till evig undergång enligt sin makt att hålla i fångenskap.

7 När nu Alma hade talat dessa ord började Zeezrom darra än mer, ty han blev mer och mer övertygad om Guds makt. Och han blev även övertygad om att Alma och Amulek hade kännedom om honom, ty han var övertygad om att de kände till hans hjärtas tankar och avsikter. Ty makten hade givits dem för att de skulle kunna veta detta genom profetians ande.

8 Och Zeezrom började ivrigt ställa frågor till dem för att han skulle kunna få veta mer om Guds rike. Och han sade till Alma: Vad betyder det som Amulek har talat om de dödas uppståndelse, att alla skall uppstå från de döda, både de rättfärdiga och de orättfärdiga, och föras fram för att stå inför Gud och dömas efter sina gärningar?

9 Och nu började Alma förklara detta för honom och sade: Det är många givet att känna till ^aGuds hemligheter, men de har fått sträng befallning att de inte skall avslöja ^bannat än den del av hans ord som han ger till människobarnen enligt den lyd- nad och flit som de visar honom.

12 1a Alma 11:20–38.

^b HFS Samvete.

3a Jakob 2:5; Alma 10:17;

L&F 6:16.

5a HFS Djävulen.

6a Alma 5:7–10.

9a Alma 26:22.

HFS Guds hemligheter.

^b Joh 16:12;

Alma 29:8;

3 Ne 26:8–11;

Eth 4:7.

10 Och därför får den som "förhärdar sitt hjärta en ^bmindre del av ordet, men till den som "inte förhärdar sitt hjärta ^ages en större del av ordet, till dess det blir honom givet att känna Guds hemligheter, till dess han känner dem till fullo.

11 Och till dem som förhärdar sina hjärtan ges en allt mindre ^adel av ordet till dess de inte ^bvet något om hans hemligheter. Och därefter tas de tillfånga av djävulen och leds av hans vilja ned till undergång. Och det är detta som menas med "helvetets ^akedjor.

12 Och Amulek har talat tydligt om "döden och om att uppstå från denna dödlighet till ett tillstånd av odödlighet och om att föras fram inför Guds skrank för att ^bdömas efter våra gärningar.

13 Om då våra hjärtan har varit förhärdade, ja, om vi har förhärdat våra hjärtan mot ordet så att det inte finns inom oss, då kommer vårt tillstånd att vara hemskt, ty då skall vi bli fördömda.

14 Ty våra "ord kommer att fördöma oss, ja, alla våra gärningar kommer att fördöma oss. Vi blir inte befunna obefläckade, och även våra tankar kommer att fördöma oss. Och i

detta hemska tillstånd kommer vi inte att våga se uppåt mot vår Gud, och vi skulle vara glada om vi kunde befalla klipporna och ^bbergen att falla över oss och "dölja oss för hans åsyn.

15 Men detta kan inte ske. Vi måste komma fram och stå inför honom i hans härlighet och i hans kraft och i hans makt, majestät och herravälde och till vår eviga "skam erkänna att alla hans ^bdomar är rättvisa, att han är rättvis i alla sina gärningar, och att han är barmhärtig mot människobarnen och att han har all makt att frälsa varje människa som tror på hans namn och bär sådan frukt som tillhör omvändelsen.

16 Och se, jag säger er att sedan kommer döden, ja, en andra "död, som är en andlig död. Då är tiden inne när den som i sina synder dör den timliga ^bdöden även skall "dö en andlig död. Ja, han dör i fråga om det som hör rättfärdigheten till.

17 Då är tiden inne när deras kval skall bli som en "sjö av eld och svavel vars lågor stiger uppåt i evigheters evighet. Och då är tiden inne när de fängslas till evig undergång enligt Satans makt och fångenskap, eftersom han har underkuvat dem enligt sin vilja.

10a 2 Ne 28:27; Eth 4:8.

b L&F 93:39.

c HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

d 2 Ne 28:30; L&F 50:24.

11a Matt 25:29.

b HFS Avfall.

c Ords 9:18; 2 Ne 2:29.

HFS Helvetet.

d Joh 8:34; 2 Ne 28:19.

12a Alma 11:41–45.

b HFS Domen, den yttersta.

14a Matt 12:36; Jak 3:6;

Mosiah 4:29–30.

b Hos 10:8; 2 Ne 26:5.

c Job 34:22; 2 Ne 12:10.

15a Mosiah 3:25.

b 2 Petr 2:9.

HFS Rättvisa.

16a HFS Döden, den andliga.

b Alma 11:40–45.

c 1 Ne 15:33;

Alma 40:26.

17a Upp 19:20; 21:8;

Mosiah 3:27.

18 Då, säger jag er, skall det för dem vara som om "ingen återlösning hade skett, ty de kan inte återlösas enligt Guds rättvisa, och de kan inte ^bdö, eftersom det inte längre finns någon förgänglighet.

19 Nu hände det sig att när Alma slutat tala dessa ord var folket än mer förvånade.

20 Men där fanns bland dem en viss Antionah, som var en hög styresman bland dem, som kom fram och sade till honom: Vad är det du har sagt, att människan skall uppstå från de döda och förändras från detta dödliga tillstånd till ett "odödligt tillstånd så att själen aldrig kan dö?

21 Vad betyder det skriftställe där det står att Gud satte "keruber och ett flammande svärd öster om ^bEdens lustgård, för att inte våra första föräldrar skulle gå in och ta del av frukten från livets träd och leva för evigt? Och därav ser vi att det inte fanns någon tänkbar möjlighet att de skulle leva för evigt.

22 Då sade Alma till honom: Det är detta jag stod i begrepp att förklara. Vi ser nu att Adam "föll genom att äta av den förbjudna ^bfrukten enligt Guds ord. Och sålunda ser vi att hela män-

niskosläktet genom hans fall blev ett "förlorat och fallet folk.

23 Och se, nu säger jag dig att om det hade varit möjligt för Adam att "äta av frukten från livets träd vid den tiden, skulle det inte finnas någon död, och ordet skulle ha varit meningslöst, vilket skulle ha gjort Gud till en lögnare, ty han sade: ^bOm du äter skall du förvisso dö.

24 Och vi ser att "döden drabbar människorna, ja, den död som Amulek har talat om som är den timliga döden. Men ^bmänniskan fick en tid sig förunnad då hon kunde omvända sig, och därför blev detta liv ett prøvotillstånd, en tid att "bereda sig för att möta Gud, en tid att bereda sig för det oändliga tillstånd som vi har talat om, vilket kommer efter de dödas uppståndelse.

25 Om det nu inte hade varit för "återlösningensplanen som fastställdes från världens grundläggning, kunde det inte ha funnits någon ^buppståndelse från de döda. Men det fastställdes en återlösningensplan som skall åstadkomma den uppståndelse från de döda om vilken vi har talat.

26 Och se, om det hade varit möjligt för våra första föräldrar

18a Alma 11:41.

^b Upp 21:4;
Alma 11:45;
L&F 63:49.

20a HFS Odödlig,
odödlighet.

21a 1 Mos 3:24;
Alma 42:2;
Mose 4:31.
HFS Keruber.

^b HFS Eden.

22a HFS Adams och
Evas fall.

^b 1 Mos 3:6;
2 Ne 2:15–19;
Mosiah 3:26.

^c Mosiah 16:4–5.

23a Alma 42:2–9.

^b 1 Mos 2:17.

24a HFS Döden, den

fysiska.

^b 2 Ne 2:21;
Mose 5:8–12.

^c Alma 34:32–35.

25a HFS Återlösningens-
planen.

^b 2 Ne 2:8;
Alma 7:12; 42:23.

att gå fram och äta av "livets träd skulle de ha blivit för evigt olyckliga eftersom de inte hade fått något förberedande tillstånd. Och därför skulle ^båterlösningsplanen ha omin- tetgjorts, och Guds ord skulle ha varit meningslöst och utan verkan.

27 Men se, det skedde inte så, utan det "bestämde att männi- skorna måste dö. Och efter döden måste de komma till ^bdomen, ja, samma dom som vi har talat om, som är slutet.

28 Och sedan Gud bestämt att detta skulle ske med männi- skan, se, då såg han att det var nödvändigt att människorna fick kännedom om det som han bestämt om dem.

29 Därför sände han "änglar att tala med dem, och de lät människor se hans härlighet.

30 Och de började alltifrån den stunden att åkalla hans namn. Därför "samtalade Gud med människor och tillkännagav för dem ^båterlösningsplanen som hade beretts från världens "grundläggning. Och detta kun- gjorde han för dem i enlighet med deras tro och omvändelse och deras heliga gärningar.

31 Därför gav han "bud till

människorna, sedan de först hade överträtt de ^bförsta buden rörande det som var timligt, och blivit som gudar med "kunskap om gott och ont, och hade sagt sig i stånd att "handla, eller hade blivit satta i stånd att handla efter egen önskan och vilja att antingen göra ont eller gott.

32 Därför gav Gud dem bud, efter att ha "tillkännagivit åter- lösningsplanen för dem, för att de inte skulle göra ont, då straff- et för detta var en andra ^bdöd, vilket var en evig död gällande det som tillhör rättfärdigheten. Ty för sådana kunde återlös- ningsplanen inte ha någon kraft eftersom "rättvisans verk enligt Guds ojämförliga godhet inte kunde omintetgöras.

33 Men Gud kallade på männi- skorna i sin Sons namn (ty det- ta är den återlösningsplan som fastställts) och sade: Om ni om- vänder er och inte förhärdar era hjärtan skall jag förbarma mig över er genom min enfödde Son.

34 De som omvänder sig och inte förhärdar sitt hjärta kan därför göra anspråk på "barm- härtigheten genom min enfödde Son till sina synders ^bförlåtelse, och de skall ingå i min "vila.

35 Men den som förhärdar sitt

26a 1 Mos 2:9;
1 Ne 15:36;
Alma 32:40.
b Alma 34:8–16;
42:6–28;
Mose 6:59–62.
27a Job 7:1;
Hebr 9:27;
L&F 42:48.
b HFS Domen, den
yttersta.
29a Moro 7:25, 31;

L&F 29:42.
30a Mose 5:4–5; 6:51.
b HFS Återlösnings-
planen.
c Mosiah 18:13;
Alma 13:3, 5, 7–8.
31a HFS Guds bud och
befallningar.
b 1 Mos 2:16–17;
2 Ne 2:18–19.
c 1 Mos 3:22–23;
Mose 4:11.

d 2 Ne 2:16.
HFS Handlingsfrihet.
32a Mose 5:4–9.
b HFS Döden, den
andliga.
c Mosiah 15:27;
Alma 34:15–16; 42:15.
34a HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.
b HFS Syndernas
förlåtelse.
c HFS Vila.

hjärta och gör ont, se, jag svär i min vrede att han inte skall ingå i min vila.

36 Och nu, mina bröder, säger jag er att om ni förhärdar era hjärtan skall ni inte gå in i Herrens vila. Därför förtörnar er ondska honom så att han sänder ned sin vrede över er liksom vid den ^aförsta förbittringen, ja, enligt sitt ord vid den sista förbittringen liksom vid den första, till era själs eviga ^bundergång, alltså enligt hans ord, till den sista döden så väl som den första.

37 Och nu, mina bröder, då vi vet detta och det är sant, låt oss omvända oss och inte förhärda våra hjärtan, så att vi inte ^aförtörnar Herren vår Gud till att sända sin vrede över oss i dessa sina andra bud som han har givit oss, utan låt oss gå in i Guds ^bvila som är beredd enligt hans ord.

KAPITEL 13

Män kallas som högpräster på grund av sin mycket stora tro och sina goda gärningar — De skall undervisa om buden — Genom rättfärdighet heliggörs de och går in i Herrens vila — Melkisedek var en av dessa — Änglar förkunnar glada budskap i hela landet —

De skall uppenbara tiden för Kristi ankomst. Omkring 82 f Kr.

OCH vidare, mina bröder, vill jag rikta er uppmärksamhet på den tid när Herren Gud gav dessa bud till sina barn, och jag vill att ni skall komma ihåg att Herren Gud ^aordinerade präster enligt sin heliga orden, som var enligt hans Sons orden, för att undervisa folket om dessa ting.

2 Och dessa präster ordinerades enligt hans Sons ^aorden på ett ^bsådant sätt att folket därigenom kunde veta på vilket sätt de skulle se fram emot hans Son för att få återlösning.

3 Och detta är sättet varpå de ordinerades: De ^akallades och ^bförbereddes från världens ^cgrundläggning enligt Guds ^dförutkänedom, på grund av sin stora tro och sina goda gärningar. Från början lämnades de att ^evälja mellan gott och ont, och eftersom de valde det goda och utövade mycket stor ^ftro är de ^gkallade med en helig kallelse, ja, med den heliga kallelse som bereddes samtidigt med och i enligt med en förberedande återlösning för sådana.

4 Och sålunda har de ^akallats till detta heliga kall på grund av sin tro, medan andra förkastade Guds Ande på grund av sina hjärtans hårdhet och sina

36a Jakob 1:7–8;
Alma 42:6, 9, 14.

^b HFS Fördöma,
fördömelse.

37a 1 Ne 17:30;
Jakob 1:8;
Hel 7:18.

^b Alma 13:6–9.

13 1a Abr 2:9, 11.

2a L&F 107:2–4.

^b Alma 13:16.

3a L&F 127:2.

HFS Utkorelse;
Förutordination.

^b L&F 138:55–56.

^c Alma 12:25, 30.

HFS Föruttillvaron.

^d L&F 38:2.

^e HFS Handlingsfrihet.

^f HFS Tro.

^g HFS Kall, kallad av
Gud, kallelse;

Prästadöme.

4a Eth 12:10.

sinnens blindhet fastän de, om det inte hade varit för detta, kunde ha fått lika stor ^bförmån som sina bröder.

5 Eller kort sagt: Från början hade de ^asamma ställning som sina bröder, och sålunda bereddes detta heliga kall från världens grundläggning åt sådana som inte förhårdade sina hjärtan, och det är i och genom den enfödde Sonens försoning, vilken var förberedd —

6 och sålunda kallades de genom denna heliga kallelse och ordinerades till Guds heliga ordens höga prästadöme för att undervisa människobarnen om hans bud så att även de skulle kunna komma in i hans ^avila.

7 Detta höga prästadöme är enligt hans Sons orden, en orden som var till från världens grundläggning, eller med andra ord är ^autan dagars början eller års slut och är berett från evighet till all evighet enligt ^bhans förutkännedom om allt.

8 Och på detta sätt ^aordinerades de: De kallades med en helig kallelse och ordinerades med en helig förrättning och tog på sig den heliga ordens höga prästadöme, vilken kallelse och förrättning och höga prästadöme är utan början eller slut.

9 Sålunda blev de ^ahögpräster för evigt enligt Sonens, Faderns Enföddes, orden, han som är utan dagars början eller års slut, som är full av ^bnåd, rättvisa och sanning. Och så är det. Amen.

10 Nu fanns det, som jag sade om den heliga orden eller detta ^ahöga prästadöme, många som ordinerades och blev Guds högpräster, och det skedde på grund av deras mycket stora tro och ^bomvändelse och deras rättfärdighet inför Gud då de valde att omvända sig och handla rättfärdigt hellre än att förgås.

11 Därför kallades de enligt denna heliga orden och ^aheliggjordes, och deras ^bkläder tvättades vita genom Lammets blod.

12 Sedan de nu ^aheliggjorts genom den ^bHelige Anden och deras kläder gjorts vita, eftersom de var ^crena och obefläckade inför Gud, kunde de inte se på ^asynd utom med ^cavsky. Och det var många, ja ett mycket stort antal, som gjordes rena och gick in i Herrens, sin Guds, vila.

13 Och nu, mina bröder, vill jag att ni skall ödmjuka er inför Gud och bära sådan ^afrukt som tillhör omvändelsen så att även ni kan gå in i denna vila.

14 Ja, ödmjuka er som männi-

4b 1 Ne 17:32–35.

5a 2 Ne 26:28.

6a Alma 12:37; 16:17.

HFS Vila.

7a Hebr 7:3.

b HFS Gud, Gudomen.

8a L&F 84:33–42.

HFS Melkisedeska prästadömet.

9a HFS Högpräst

(överstepräst).

b 2 Ne 2:6.

HFS Näden.

10a L&F 84:18–22.

b HFS Omvända sig, omvändelse.

11a Mose 6:59–60.

b 1 Ne 12:10;

Alma 5:21–27;

3 Ne 27:19–20.

12a Rom 8:1–9.

HFS Helgelse, heliggörelse.

b HFS Helige Anden, den.

c HFS Ren, renhjärtad.

d Mosiah 5:2;

Alma 19:33.

e Ords 8:13; Alma 37:29.

13a Luk 3:8.

skorna gjorde i "Melkisedeks dagar, han som även var en högpräst enligt den orden som jag har talat om, och som också tog på sig det höga prästadömet för evigt.

15 Och det var till samme Melkisedek som "Abraham betalade ^btionde, ja, vår fader Abraham betalade i tionde en tiondel av allt han ägde.

16 Och dessa "förordningar gavs på detta sätt för att folket därigenom skulle kunna se framåt mot Guds Son, ty det var en ^bförebild till hans orden, eller det var hans orden, och detta var för att de skulle se framåt mot honom för sina synders förlåtelse så att de kunde gå in i Herrens vila.

17 Nu var denne Melkisedek kung över Salems land, och hans folk hade tilltagit i ondska och avskyvärdhet, ja, de hade alla gått vilse. De var fulla av all slags ogudaktighet.

18 Men Melkisedek, som hade utövat mäktig tro och mottagit det höga prästadömet ämbete enligt "Guds heliga orden, predikade omvändelse för sitt folk. Och se, de omvände sig. Och Melkisedek upprättade fred i landet under sina dagar. Därför kallades han fridsfursten, ty han var kung i Salem, och han regerade under sin far.

19 Nu fanns det "många före honom, och det fanns även många efter honom, men ^bingen var större. Därför har man särskilt omnämnt honom.

20 Nu behöver jag inte säga mer om detta. Vad jag har sagt får räcka. Se, "skrifterna finns framför er. Om ni ^bförvränger dem blir det till er egen undergång.

21 Och nu hände det sig att när Alma sagt dessa ord till dem sträckte han fram sin hand mot dem och ropade med mäktig stämma och sade: Nu är tiden att "omvända sig, ty frälsningens dag närmar sig.

22 Ja, och Herrens röst genom änglars "mun förkunnar det för alla nationer, ja, förkunnar det så att de kan få glada budskap om stor glädje, ja, och han låter dessa glada budskap ljuda bland allt sitt folk, ja, likaså till dem som är skingrade över jordens yta. Därför har de kommit till oss.

23 Och de tillkännages för oss med "tydliga ord så att vi kan förstå, så att vi inte kan ta miste, och detta eftersom vi är ^bvandringsmän i ett främmande land. Därför är vi storligen gynnade, ty vi har fått dessa glada budskap förkunnade för oss i alla delar av vår vingård.

14a L&F 84:14. Jsö,
1 Mos 14:25–40.
HFS Melkisedek.

15a HFS Abraham.
b 1 Mos 14:18–20;
Mal 3:8–10.
HFS Tionde.

16a HFS Förordningar.

b HFS Symbolik.

18a HFS Melkisedekska
prästadömet.

19a Hel 8:18;
L&F 84:6–16;
107:40–55.

b L&F 107:1–4.

20a HFS Skrifterna.

b 2 Petr 3:16; Alma 41:1.

21a HFS Omvända sig,
omvändelse.

22a Alma 10:20.

23a 2 Ne 25:7–8;

31:3; 32:7;

Jakob 4:13; Eth 12:39.

b Jakob 7:26.

24 Ty se, "änglar förkunnar det nu för många i vårt land, och detta sker i avsikt att bereda människobarnens hjärtan på att ta emot hans ord när han kommer i sin härlighet.

25 Och nu väntar vi bara på att höra det glada budskapet om hans ankomst förkunnat för oss genom änglars mun. Ty tiden kommer, men vi "vet inte hur snart. Gud give att det sker i min tid, men vare sig det sker förr eller senare skall jag fröjda mig över det.

26 Och det skall tillkännages för "rättfärdiga och heliga män genom änglars mun vid tiden för hans ankomst, så att våra fäders ord må uppfyllas enligt det de har sagt om honom, vilket var enligt profetians ande som var i dem.

27 Och nu, mina bröder, "önskar jag i djupet av mitt hjärta, ja, med så stor ängslan att det smärtar mig, att ni skall hörsamma mina ord och överge era synder och inte uppskjuta er omvändelses dag,

28 utan att ni ödmjukar er inför Herren och åkallar hans heliga namn och ständigt "vakar och ber så att ni inte blir ^bfrestade mer än ni kan uthärda, och därmed leds av den Helige Anden och blir ödmjuka, "saktmodiga, undergivna, tåliga, fulla av kärlek och tålmodiga i allt,

29 "har tro på Herren, har hopp om att ni skall få evigt liv och ständigt har ^bGuds kärlek i era hjärtan, så att ni kan upphöjas på den yttersta dagen och komma in i hans "vila.

30 Och må Herren bevilja er omvändelse så att ni inte ådrar er hans vrede, så att ni inte binds med "helvetets kedjor, så att ni inte må lida den andra ^bdöden.

31 Och Alma talade många fler ord till folket, som inte är nedskrivna i denna bok.

KAPITEL 14

Alma och Amulek blir fängslade och slagna — De troende och deras heliga skrifter bränns upp i eld — Dessa martyrer tas emot av Herren i härlighet — Fängelsemurarna rämna och faller — Alma och Amulek befrias och deras förföljare dräps. Omkring 82–81 f Kr.

OCH det hände sig sedan han slutat tala till folket att många av dem trodde på hans ord och började omvända sig och utforska "skrifterna.

2 Men de flesta av dem ville dräpa Alma och Amulek, ty de vredgades på Alma för att han talat så "tydligt till Zeezrom. Och de sade även att Amulek hade ^bljugit för dem och hade

24a Alma 10:10; 39:19.

25a 1 Ne 10:4; 3 Ne 1:13.

26a Amos 3:7; Luk 2:8–11.

27a Mosiah 28:3.

28a HFS Bön; Vakta, väktare.

b 2 Kor 10:13.

c HFS Ödmjuk, ödmjukhet; Tålmod.

29a Alma 7:24.

b L&F 20:31; 76:116.

HFS Kärlek.

c L&F 84:24.

30a HFS Fördöma,

fördömelse; Helvetet.

b HFS Döden, den andliga.

14 1a 2 Kung 22:8–13.

HFS Skrifterna.

2a Alma 12:3–7.

b Alma 10:27.

smädat deras lag och även deras lagkloka och domare.

3 Och även dessa vredgades på Alma och Amulek och eftersom de hade vittnat så öppet mot deras ogudaktighet, försökte de röja undan dem i hemlighet.

4 Men det hände sig att de inte gjorde detta, utan i stället tog de dem och band dem med starka rep och förde dem inför landets överdomare.

5 Och folket trädde fram och vittnade mot dem — vittnade om att de hade smädat lagen och landets lagkloka och domare, och även hela befolkningen i landet, och att de hade vittnat om att det bara fanns en enda Gud och att han skulle sända sin Son bland folket men att han inte skulle frälsa dem. Och mycket sådant vittnade folket om mot Alma och Amulek. Och detta skedde inför landets överdomare.

6 Och det hände sig att Zeezrom häpnade över de ord som hade talats. Och han kände även till den sinnenas blindhet som han själv orsakat bland befolkningen genom sina lögnaktiga ord. Och hans själ började "sönderslitas av ^bmedvetandet om hans egen skuld, ja, han började omslutas av helvetets kval.

7 Och det hände sig att han började ropa till de församlade och säga: Se, jag är "skyldig, och dessa män är obefläckade inför Gud. Och alltifrån den stunden

började han vädja för dem, men de smädade honom och sade: Är även du besatt av djävulen? Och de spottade på honom och ^bdrev bort honom och även alla dem som trodde de ord som Alma och Amulek hade talat. Och de drev bort dem och sände män att kasta sten på dem.

8 Och de samlade deras husrur och deras barn. Och alla som trodde eller hade blivit undervisade om att tro på Guds ord lät de kasta i elden. Och de samlade även deras uppteckningar som innehöll de heliga skrifterna och kastade dem i elden så att de skulle brännas och förstöras av eld.

9 Och det hände sig att de tog Alma och Amulek och förde dem ut till martyrlplatsen för att de skulle kunna bevittna deras undergång som förtärdes av elden.

10 Och när Amulek såg hur kvinnorna och barnen som förtärdes av elden plågades, plågades även han, och han sade till Alma: Hur kan vi bevittna denna hemska syn? Låt oss därför sträcka ut våra händer och utöva den "Guds kraft som är i oss och rädda dem från lågorna.

11 Men Alma sade till honom: Anden hindrar mig att sträcka ut min hand. Ty se, Herren tar dem upp till sig i "härlighet, och han tillåter dem att göra detta, eller att folket gör detta mot dem i enlighet med sina hjärtans

6a Alma 15:5.
b HFS Samvete.

7a Alma 11:21–37.
b Alma 15:1.

10a Alma 8:30–31.
11a HFS Härlighet.

hårdhet, för att de ^bdomar som han i sin vrede skall avkunna mot dem må bli rättvisa. Och de ^coskyldigas ^dblod skall stå som ett vittnesbörd emot dem, ja, och ropa mäktigt emot dem på den yttersta dagen.

12 Då sade Amulek till Alma: Se, kanske de bränner även oss.

13 Och Alma sade: Ske Herrens vilja. Men se, vårt arbete är inte fullbordat. Därför bränner de oss inte.

14 Nu hände det sig att när deras kroppar som hade kastats i elden hade förtärts, liksom de uppteckningar som hade kastats in samtidigt med dem, kom landets överdomare och ställde sig framför Alma och Amulek medan de var bundna, och han slog dem på kinderna med handen och sade till dem: Vill ni, efter det ni har sett, åter predika för detta folk och säga att de skall kastas i en ^esjö av eld och svavel?

15 Se, ni ser att ni inte hade makt att rädda dem som kastades i elden. Inte heller har Gud räddat dem för att de var av er tro. Och domaren slog dem åter på kinderna och frågade: Vad har ni att säga till ert försvar?

16 Nu var denne domare av samma orden och tro som den ^fNehor som dräpte Gideon.

17 Och det hände sig att Alma och Amulek inte svarade honom. Och han slog dem återigen

och överlämnade dem åt rätts-tjänarna för att kastas i fängelse.

18 Och när de hade kastats i fängelset och varit där i tre dagar kom det många ^glagkloka och domare och präster och lärare som tillhörde Nehors tro. Och de kom in i fängelset för att besöka dem, och de ställde frågor om många ords betydelse, men de svarade dem inte.

19 Och det hände sig att domaren ställde sig framför dem och sade: Varför svarar ni inte på folkets ord? Vet ni inte att jag har makt att överlämna er åt lågorna? Och han befallde dem att tala, men de svarade inte.

20 Och det hände sig att de lämnade dem och gick sin väg, men kom tillbaka nästa dag. Och även domaren slog dem återigen på kinderna. Och även många andra kom fram och slog dem och sade: Vill ni återigen stå och döma detta folk och fördöma vår lag? Om ni har så stor makt varför ^hbefriar ni då inte er själva?

21 Och mycket sådant sade de till dem medan de gnisslade tänder mot dem och spottade på dem och frågade: Hur skall vi se ut när vi är fördömda?

22 Och mycket sådant, ja, allt möjligt sådant sade de till dem, och på så sätt hånade de dem under många dagar. Och de undanhöll dem mat för att de skulle hungra, och vatten för att de skulle törsta, och de tog

11b Ps 37:8–13;
Alma 60:13;
L&F 103:3.
HFS Rättvisa.

c Mosiah 17:10.
d HFS Martyr,
martyrskap.
14a Alma 12:17.

16a Alma 1:7–15.
18a Alma 10:14; 11:20.
20a Matt 27:39–43.

även från dem deras kläder så att de var nakna. Och sålunda bands de med starka rep och spärrades in i fängelset.

23 Och det hände sig att när de på så sätt lidit i många dagar (och det var på den tolfte dagen i den tionde månaden i det tionde året av domarnas regering över Nephis folk) gick överdomaren i Ammonihahs land och många av deras lärare och deras lagkloka in i fängelset där Alma och Amulek var bundna med rep.

24 Och överdomaren stod framför dem och slog dem återigen och sade till dem: Om ni har Guds makt, så befria er från dessa band, och då skall vi tro att Herren skall förgöra detta folk enligt era ord.

25 Och det hände sig att de alla gick fram och slog dem och sade samma ord, ända till siste man. Och när den siste hade talat till dem vilade "Guds kraft över Alma och Amulek, och de reste sig och stod på sina fötter.

26 Och Alma ropade och sade: Hur länge skall vi uthärda dessa stora "lidanden, o Herre? O Herre, ge oss styrka enligt vår tro som är i Kristus, ja, till att befria oss. Och de slet av repen som de var bundna med, och när folket såg detta tog de till flykten, ty fruktan för undergång hade kommit över dem.

27 Och det hände sig att så stor var deras fruktan att de föll till marken och nådde inte

fram till "fängelsets ytterdörr. Och jorden skälvde våldsamt och fängelsemurarna rämnade så att de föll till marken, och överdomaren och de lagkloka och prästerna och lärarna, som hade slagit Alma och Amulek, dräptes genom deras fall.

28 Och Alma och Amulek kom ut ur fängelset, och de var oskadda, ty Herren hade förlätnat dem kraft enligt deras tro på Kristus. Och de gick genast ut ur fängelset, och de "befriades från sina band. Och fängelset hade störtat till marken, och varje själ inom dess murar hade dräpts utom Alma och Amulek, och de gick genast ut i staden.

29 Eftersom folket hade hört ett stort buller kom de allesammans springande i skaror för att få veta orsaken därtill. Och när de såg Alma och Amulek komma ut ur fängelset och att dess murar hade fallit till marken, slogs de av stor fruktan och flydde för Alma och Amulek, liksom en get med sina killingar flyr för två lejon. Och sålunda flydde de för Alma och Amulek.

KAPITEL 15

Alma och Amulek beger sig till Sidom och upprättar en församling — Alma helar Zeezrom, som ansluter sig till kyrkan — Många blir döpta och kyrkan blomstrar — Alma och Amulek beger sig till Zarahemla. Omkring 81 f Kr.

25a Alma 8:31.

26a Jak 5:10–11;
Mosiah 17:10–20;

L&F 121:7–8.

27a Apg 16:26;
Eth 12:13.

28a Jakob 4:6;

3 Ne 28:19–22.

OCH det hände sig att Alma och Amulek fick befallning att ge sig av från den staden. Och de gav sig av och kom till Sidoms land, och se, där fann de alla de människor som hade dragit ut ur ^aAmmonihahs land, och som hade ^bdrivits ut och stenats för att de trodde på Almas ord.

2 Och de berättade för dem allt som hade hänt med deras ^ahustrur och deras barn, och även om sig själva och om den ^bkraft de fått till att befria sig.

3 Och dessutom låg Zeezrom sjuk i Sidom i brännande feber, som hade orsakats av hans svåra själskval på grund av hans ^aogudaktighet, ty han trodde att Alma och Amulek inte längre var i livet, och han trodde att de blivit dräpta för hans onskas skull. Och denna stora synd och hans många andra synder sönderslet hans sinne till den grad att han led oerhört och inte kunde finna någon lindring. Därför började han svedas av en brännande hetta.

4 När han nu hörde att Alma och Amulek var i Sidoms land började hans hjärta fatta mod, och han sände omedelbart ett budskap till dem och bad dem komma till honom.

5 Och det hände sig att de omedelbart gick och hörsammade det budskap som han sänt till dem. Och de gick in i huset till Zeezrom, och de fann

honom i sin säng, sjuk och mycket svag med en brännande feber. Och han led också oerhört i sitt sinne på grund av sin ondska, och när han såg dem sträckte han fram sin hand och bönföll dem att de skulle hela honom.

6 Och det hände sig att Alma sade till honom, i det att han tog honom vid handen: ^a”Tror du på Kristi makt att frälsa?”

7 Och han svarade och sade: Ja, jag tror alla de ord som du har undervisat om.

8 Och Alma sade: Om du tror på Kristi återlösning kan du bli ^a”helad.”

9 Och han sade: Ja, jag tror enligt dina ord.

10 Och då ropade Alma till Herren och sade: O, Herre vår Gud, förbarma dig över denne man och ^a”hela honom enligt hans tro, som är på Kristus.”

11 Och när Alma hade sagt dessa ord, ^a”hoppade Zeezrom upp och började gå, och detta skedde till hela folkets stora förundran. Och ryktet därom spreds ut över hela Sidoms land.”

12 Och Alma döpte Zeezrom åt Herren, och alltifrån den stunden började han predika för folket.

13 Och Alma upprättade en församling i Sidoms land och invigde präster och lärare i landet för att döpa åt Herren alla som önskade låta döpa sig.

14 Och det hände sig att det var många, ty de strömmade

15 1a Alma 16:2–3, 9, 11.

b Alma 14:7.

2a Alma 14:8–14.

b Alma 14:28.

3a Alma 14:6–7.

6a Mark 9:23.

8a HFS Hela,
helbrägdagörelse.

10a Mark 2:1–12.

11a Apg 3:1–11.

till från hela området runt omkring Sidom och lät döpa sig.

15 Men vad folket som befann sig i Ammonihahs land beträffar förblev de ett hårdhjärtat och styvnickat folk. Och de omvände sig inte från sina synder utan tillskrev djävulen all den makt som Alma och Amulek hade, ty de tillhörde "Nehors tro och trodde inte på att omvända sig från sina synder.

16 Och det hände sig att Alma och Amulek, — Amulek, eftersom han för Guds ords skull hade "övergivit allt sitt guld och silver och alla sina dyrbarheter som var i Ammonihahs land, och eftersom han hade ^bförkastats av dem som en gång var hans vänner, och även av sin far och sina släktingar —

17 när därför Alma hade uppriktat församlingen i Sidom såg han en stor "förändring, ja, han såg att folket hade lagt band på sig vad deras hjärtans högmöd beträffar och börjat ^bödmjuka sig inför Gud och börjat samla sig i sina helgedomar för att "tillbe Gud inför altaret, alltid ^dvakande och bedjande, så att de kunde befrias från Satan och från ^edöd och från undergång —

18 och som jag sade: När Alma hade sett allt detta tog han Amulek med sig och begav sig till Zarahemlas land och tog med honom till sitt eget hus och

hjälpste honom i hans prövningar och styrkte honom i Herren.

19 Och sålunda slutade det tionde året av domarnas regering över Nephis folk.

KAPITEL 16

Lamaniterna förgör folket i Ammonihah — Zoram leder nephiterna till seger över lamaniterna — Alma och Amulek och många andra predikar ordet — De lär att Kristus efter sin uppståndelse skall visa sig för nephiterna. Omkring 81–77 f Kr.

OCH det hände sig i det elfte året av domarnas regering över Nephis folk, på femte dagen i andra månaden, efter att det hade rått omfattande fred i Zarahemlas land och efter att det inte hade funnits några krig eller tvister under ett antal år, ja, ända till den femte dagen i andra månaden av det elfte året, att rykten om krig hördes över hela landet.

2 Ty se, lamaniternas härar hade kommit in vid den sida som gränsade till vildmarken, in i landets gränstrakter, ända in i staden "Ammonihah, och de började dräpa folket och ödelägga staden.

3 Och nu hände det sig att innan nephiterna hann uppåda en tillräcklig här för att driva ut dem ur landet hade de "ned-

15a Alma 1:2–15.

16a Luk 14:33;

Alma 10:4.

^b HFS Förfölja, förföljelse.

17a Alma 16:21.

^b HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

^c HFS Tillbe, tillbedjan.

^d HFS Bön; Vakta,

väktare.

^e HFS Döden, den andliga.

16 2a Alma 15:1, 15–16.

3a Alma 9:18.

gjort befolkningen i staden Ammonihah, och även en del i gränstrakterna omkring Noa, och hade fört andra som fångar ut i vildmarken.

4 Nu hände det sig att nephiterna önskade få tillbaka dem som hade bortförts som fångar i vildmarken.

5 Därför gick han som hade utnämnts till överbefälhavare över nephiternas härar (och hans namn var Zoram och han hade två söner: Lehi och Aha) — denne Zoram och hans två söner, som visste att Alma var högpräst över kyrkan och även hade hört att han hade profeti-ans ande, gick därför till honom och bad honom att få veta vart Herren ville att de skulle gå i vildmarken för att söka efter sina bröder som hade tagits tillfånga av lamaniterna.

6 Och det hände sig att Alma "frågade Herren om detta. Och Alma kom tillbaka och sade till dem: Se, lamaniterna kommer att ta sig över floden Sidon i den södra vildmarken, högt uppe bortom Mantis lands gränser. Och se, där skall ni möta dem, öster om floden Sidon, och där skall Herren åt er överlämna era bröder som har tagits tillfånga av lamaniterna.

7 Och det hände sig att Zoram och hans söner tog sig över floden Sidon med sina härar och tågade iväg bortom Mantis gränser ut i den södra vildmarken som låg öster om floden Sidon.

8 Och de anföll lamaniternas skaror, och lamaniterna blev skingrade och jagades ut i vildmarken. Och de tog sina bröder, som hade tagits tillfånga av lamaniterna, och inte en själ av dem som hade varit tillfångatagna hade omkommit. Och de fördes av sina bröder tillbaka för att ta sina egna landområden i besittning.

9 Och så slutade domarnas elfte år: Lamaniterna hade drivits ut ur landet och Ammonihahs befolkning hade ^aförgjorts, ja, varje levande själ av ammonihahiterna hade ^bförgjorts, och även deras stora stad, den som de sade var så stor att Gud inte kunde förgöra den.

10 Men se, på ^aen enda dag lades den öde, och liken sönderslets av hundar och vildmarkens vilda djur.

11 Men efter många dagar lades deras kroppar i högar på marken, och de övertäcktes med ett tunt jordlager. Och så hemsk var nu stanken att människor inte på många år gick in i Ammonihahs land för att ta det i besittning. Och det kallades nehoriternas ödeläggelse, ty de som dräptes tillhörde "Nehors tro, och deras landområden förblev öde.

12 Och lamaniterna kom inte tillbaka för att kriga mot nephiterna förrän under det fjortonde året av domarnas regering över Nephis folk. Och i tre år hade sålunda Nephis folk oavbruten fred i hela landet.

6a Alma 43:23–24.

9a Alma 8:16; 9:18–24;

Morm 6:15–22.

b Alma 25:1–2.

10a Alma 9:4.

11a Alma 1:15; 24:28–30.

13 Och Alma och Amulek gick omkring och predikade omvändelse för folket i deras ^atempel och i deras helgedomar och även i deras ^bsynagogor, som hade uppförts på judarnas sätt.

14 Och för alla som ville höra deras ord förkunnade de ständigt Guds ord utan ^aanseende till person.

15 Och sålunda gick Alma och Amulek, och även många andra som hade utvalts till verket, omkring och predikade ordet överallt i landet. Och kyrkan upprättades överallt i landet, och i hela området runt omkring, bland hela Nephis folk.

16 Och det fanns ^aingen ojämlikhet bland dem. Herren utgöt sin Ande över hela landet för att bereda människobarnens sinnen, eller för att bereda deras ^bhjärtan att ta emot ordet som skulle undervisas bland dem vid tiden för hans ankomst —

17 så att de inte skulle bli förhärdade mot ordet, så att de inte skulle förbli i otro och gå mot sin undergång, utan så att de kunde ta emot ordet med glädje och som en ^agren bli ympad in i den sanna ^bvinstocken så att de kunde gå in i Herrens, sin Guds, ^cvila.

18 Och dessa ^apräster som gick omkring bland folket predikade mot all lögn och ^bbedrägeri och

^cavund och kiv och agg och smädelser och stöld, rån, plundring, mord, äktenskapsbrott och all slags lösaktighet, högt förkunnade att inget sådant borde förekomma —

19 och de förkunnade sådant som snart skulle ske, ja, de förkunnade ^aGuds Sons ankomst, hans lidande och död och även de dödas uppståndelse.

20 Och många bland folket frågade efter platsen dit Guds Son skulle komma, och de blev undervisade om att han skulle ^avisa sig för dem ^befter sin uppståndelse. Och detta hörde folket med stor glädje och fröjd.

21 Och sedan kyrkan nu hade upprättats överallt i landet — sedan den hade vunnit ^aseger över djävulen, och Guds ord predikades i sin renhet i hela landet, och Herren utgöt sina välsignelser över folket — så slutade det fjortonde året av domarnas regering över Nephis folk.

En berättelse om Mosiahs söner som avstod från rätten till riket för Guds ords skull och gick upp till Nephis land för att predika för lamaniterna. Deras lidanden och befrielse — enligt Almas uppteckning.

Omfattar kapitel 17 till och med 27.

13a 2 Ne 5:16.

b Alma 21:4–6, 20.

14a Alma 1:30.

16a Mosiah 18:19–29;

4 Ne 1:3.

b HFS Förkrossat hjärta.

17a Jakob 5:24.

b HFS Vingård, Herrens.

c Alma 12:37; 13:10–13.

18a Alma 15:13.

b HFS Bedra, bedrägeri.

c HFS Avund.

19a HFS Jesus Kristus —

Profetior om Jesu

Kristi födelse
och död.

20a 2 Ne 26:9;

3 Ne 11:7–14.

b 1 Ne 12:4–6.

21a Alma 15:17.

KAPITEL 17

Mosiahs söner har profetians och uppenbarelsens ande — De går åt olika håll för att förkunna ordet för lamaniterna — Ammon färdas till Ismaels land och blir kung Lamonis tjänare — Ammon räddar kungens hjordar och dräper hans fiender vid Sebus vatten. Verserna 1–3 omkring 77 f Kr, vers 4 omkring 91–77 f Kr och verserna 5–39 omkring 91 f Kr.

OCH nu hände det sig att när Alma färdades söderut från Gideons land bort till Mantis land, se, då "mötte han till sin förvåning ^bMosiahs söner på väg till Zarahemlas land.

2 Och dessa Mosiahs söner var tillsammans med Alma då ängeln "först visade sig för honom. Därför glädde sig Alma storligen över att se sina bröder. Och det som gjorde hans glädje ännu större var att de fortfarande var hans bröder i Herren. Ja, och de hade blivit starka i kunskapen om sanningen, ty de var män med sunt förstånd, och de hade flitigt ^butforskat skrifterna för att de skulle kunna få kännedom om Guds ord.

3 Men detta är inte allt. De hade hängivit sig åt mycket bön och "fasta, och därför hade de profetians ande och uppenbarelsens ande, och när de ^bunder-

visade, undervisade de med Guds kraft och myndighet.

4 Och de hade undervisat om Guds ord under fjorton års tid bland lamaniterna och hade haft stor "framgång med att ^bbringa många till kunskapen om sanningen. Ja, genom deras ords kraft fördes många fram inför Guds altare för att åkalla Guds namn och "bekänna sina synder för honom.

5 Och se, detta är de omständigheter de levde under på sina färder, ty de genomgick många bedrövelser. De led mycket, både till kropp och själ, i form av hunger, törst och utmattnings- och även av stora andliga "ansträngningar.

6 Och detta var deras resor: Sedan de hade "tagit farväl av sin far Mosiah under domarnas första år, och sedan de hade ^bavsagt sig riket som deras far ville överlämna åt dem, och detta var även folkets mening, 7 drog de ut ur Zarahemlas land och tog med sig sina svärd och sina spjut och sina bågar och sina pilar och sina slungor, och detta gjorde de för att de skulle kunna skaffa sig föda medan de var i vildmarken.

8 Och sålunda drog de ut i vildmarken med dem som de hade utsett för att bege sig upp till Nephis land och predika Guds ord för lamaniterna.

17 1a Alma 27:16.

b Mosiah 27:34.

2a Mosiah 27:11–17.

b HFS Skrifterna.

3a HFS Fasta; Bön.

b HFS Undervisa —

Undervisa med Anden.

4a Alma 29:14.

b HFS Missionsverksamhet.

c HFS Bekänna,

bekännelse.

5a Alma 8:10.

6a Mosiah 28:1, 5–9.

b Mosiah 29:3.

9 Och det hände sig att de färdades många dagar i vildmarken, och de fastade mycket och ^abad mycket om att Herren skulle skänka dem en del av sin Ande till att följa dem och stanna kvar hos dem, så att de kunde bli ett ^bredskap i Guds händer till att om möjligt bringa sina bröder lamaniterna till kunskapen om sanningen, till kunskapen om hur ogudaktiga deras fäders ^ctraditioner var, vilka inte var sanna.

10 Och det hände sig att Herren ^abesökte dem med sin ^bAnde och sade till dem: ^cFatta mod! Och de fattade mod.

11 Och Herren sade även till dem: Gå ut bland lamaniterna, era bröder, och befäst mitt ord. Men ni skall vara ^authålliga i tålmod och lidanden så att ni kan visa fram goda exempel för dem genom mig. Då skall jag göra er till ett redskap i mina händer till många själars frälsning.

12 Och det hände sig att Mosiahs söner, och även de som var med dem, i sina hjärtan fattade mod till att gå ut bland lamaniterna för att förkunna Guds ord för dem.

13 Och det hände sig att när de hade kommit till lamaniternas lands gränser ^askildes de åt och lämnade varandra och litade på Herren att de åter skulle få träffa varandra vid sin

^bskördetids slut, ty de föreställde sig att det var ett stort verk de hade åtagit sig.

14 Och stort var det förvisso, ty de hade åtagit sig att predika Guds ord för ett ^avilt och förhärdat och blodtörstigt folk, ett folk som njöt av att mörda nephiterna och av att råna och plundra dem. Och deras hjärtan var fästa vid rikedomar, eller vid guld och silver och dyrbara stenar. Men de försökte skaffa sig dessa ting genom att mörda och plundra för att de inte skulle behöva arbeta med egna händer för att få dem.

15 Därför var de ett mycket lättjefullt folk. Många av dem tillbad avgudar, och Guds ^aförbannelse vilade över dem för deras fäders ^btraditioners skull. Trots det gavs Herrens löften till dem, på villkor att de omvände sig.

16 Detta var ^aanledningen till att Mosiahs söner hade åtagit sig detta verk för att de kanske skulle kunna föra dem till omvändelse, för att kanske kunna bringa dem till kunskapen om återlösningsplanen.

17 Därför skildes de från varandra och gick ut bland dem, var för sig enligt de Guds ord och den kraft som hade givits dem.

18 Och Ammon var ledaren bland dem, eller snarare, han

9a Alma 25:17.
HFS Bön.
b Mosiah 23:10;
Alma 26:3.
c Alma 3:10–12.
10a L&F 5:16.

b HFS Helige
Anden, den.
c Alma 26:27.
11a Alma 20:29.
HFS Tålmod.
13a Alma 21:1.

b Matt 9:37.
14a Mosiah 10:12.
15a Alma 3:6–19;
3 Ne 2:15–16.
b Alma 9:16–24; 18:5.
16a Mosiah 28:1–3.

betjänade dem, och han skildes från dem sedan han hade "väl-signat dem i enlighet med deras olika uppdrag och hade meddelat dem Guds ord, eller be-tjänat dem, innan han gav sig av. Och så färdades de på sina olika vägar överallt i landet.

19 Och Ammon for till Ismaels land, landet som var uppkallat efter "Ismaels söner, som även de blev lamaniter.

20 Och när Ammon kom in i Ismaels land tog lamaniterna honom och band honom, så som det var deras sed att binda alla nephiter som föll i deras händer och föra dem inför kungen. Och sålunda lämnades åt kungens godtycke att dräpa dem eller att hålla dem i fångenskap eller att kasta dem i fängelse eller att driva ut dem ur sitt land enligt hans vilja och godtycke.

21 Och sålunda fördes Ammon fram inför den kung som var över Ismaels land. Och hans namn var Lamoni, och han var en ättling till Ismael.

22 Och kungen frågade Ammon om det var hans önskan att bo i landet bland lamaniterna, det vill säga bland hans folk.

23 Och Ammon sade till honom: Ja, jag önskar bo bland detta folk en tid, ja, och kanske till den dag jag dör.

24 Och det hände sig att kung Lamoni var mycket nöjd med Ammon och befallde att hans band skulle lösas. Och han ville att Ammon skulle ta en av hans döttrar till hustru.

25 Men Ammon sade till honom: Nej, men jag vill bli din tjänare. Därför blev Ammon en tjänare till kung Lamoni. Och det hände sig att han sattes bland andra tjänare att vakta Lamonis hjordar enligt lamaniternas sed.

26 Och sedan han hade varit i kungens tjänst i tre dagar, medan han tillsammans med de lamanitiska tjänarna gick med hjordarna till vattningsstället som kallades Sebus vatten, och dit alla lamaniterna förde sina hjordar för att vattnas —

27 när alltså Ammon och kungens tjänare förde sina hjordar till detta vattningsställe, se, då stod där ett antal lamaniter som hade fört sina hjordar till vattnet, och de skingrade Ammons och kungens tjänares hjordar, och de skingrade dem så att de flydde åt många håll.

28 Nu började kungens tjänare knota och säga: Nu kommer kungen att dräpa oss som han har gjort med våra bröder därför att deras hjordar skingrades genom dessa mäns ogudaktighet. Och de började gråta häftigt och säga: Se, våra hjordar är redan skingrade.

29 Nu grät de av fruktan för att bli dräpta. När nu Ammon såg detta, svällde hans hjärta inom honom av glädje, ty, sade han, jag skall visa min kraft för dessa mina medtjänare, eller den kraft som är i mig, genom att återlämna dessa hjordar till kungen så att jag kan vinna

dessa mina medtjänares hjärtan, så att jag kan förmå dem att tro på mina ord.

30 Och detta var nu Ammons tankar när han såg hur de som han kallade sina bröder led.

31 Och det hände sig att han uppmuntrade dem med sina ord och sade: Mina bröder, var vid gott mod och låt oss gå och söka efter hjordarna, och vi skall samla ihop dem och föra dem tillbaka till vattningsstället. Och på så sätt skall vi bevara hjordarna åt kungen, och han kommer inte att dräpa oss.

32 Och det hände sig att de gick för att söka efter hjordarna, och de följde Ammon, och de sprang mycket snabbt och kom ifatt kungens hjordar och samlade åter ihop dem vid vattningsstället.

33 Och männen stod åter färdiga att skingra deras hjordar, men Ammon sade till sina bröder: Omringa hjordarna så att de inte kan fly, så går jag och tar upp kampen mot dessa män som skingrar våra hjordar.

34 De gjorde därför som Ammon befälde dem, och han gick fram och ställde sig för att strida mot dem som stod vid Sebus vatten, och de var inte få till antalet.

35 De fruktade därför inte Ammon eftersom de trodde att en enda av deras män skulle kunna dräpa honom om de ville, ty de visste inte att Herren hade lovat Mosiah att han skulle "befria hans söner ur deras

händer. Inte heller visste de något om Herren. Därför njöt de av sina bröders undergång, och av den anledningen stod de redo att skingra kungens hjordar.

36 Men "Ammon steg fram och började kasta stenar på dem med sin slunga, ja, han slungade stenar in bland dem med stor kraft, och på så sätt dräpte han ^bett antal av dem så att de började förundra sig över hans styrka. Men de vredgades för sina fallna bröders skull och var fast beslutna att han skulle dö, och eftersom de såg att de ^cinte kunde träffa honom med sina stenar kom de mot honom med klubbor för att dräpa honom.

37 Men se, var och en som lyfte sin klubba för att slå ned Ammon högg denne armarna av med sitt svärd, ty han parerade deras slag genom att hugga mot armarna på dem med sitt svärds egg så att de blev bestörta och började fly för honom. Ja, och de var inte få till antalet, och han drev dem på flykten genom sin arms styrka.

38 Sex av dem hade nu fallit för slungan, men med sitt svärd dräpte han ingen utom deras ledare. Och han högg av armarna på alla som lyfte dem emot honom, och de var inte få.

39 Och när han drivit dem långt bort återvände han, och de vattnade sina hjordar och förde dem tillbaka till kungens betesmarker. Och sedan gick de in till kungen bärande på de armar som med Ammons svärd

35a Mosiah 28:7;
Alma 19:22–23.

36a Eth 12:15.
b Alma 18:16.

c Alma 18:3.

hade huggits av dem som försökte dräpa honom, och dessa bars in till kungen som ett bevis på vad de hade gjort.

KAPITEL 18

Kung Lamoni tror att Ammon är den Store Anden — Ammon undervisar kungen om skapelsen, om Guds handlingssätt mot människan och om den återlösning som kommer genom Kristus — Lamoni tror och faller till marken som om han var död. Omkring 90 f Kr.

OCH det hände sig att kung Lamoni lät sina tjänare stå fram och vittna om allt vad de hade sett rörande denna sak.

2 Och när de alla hade vittnat om det som de hade sett, och han hade fått veta hur plikttroget Ammon tagit hand om hans hjordar, och även om dennes stora styrka i striden mot dem som försökte dräpa honom, blev han synnerligen förvånad och sade: Förvisso är denne mera än en människa! Se, är inte detta den Store Anden som sänder sådana stora straffdomar över detta folk för deras mords skull?

3 Och de svarade kungen och sade: Om han är den Store Anden eller en människa vet vi inte, men så mycket vet vi, att han "inte kan bli dräpt av kungens fiender. Inte heller kan de, på grund av hans skicklighet och stora styrka, skingra kungens hjordar när han är med oss.

Därför vet vi att han är en kungens vän. Och nu, o konung, tror vi inte att en människa har så stor makt, ty vi vet att han inte kan bli dräpt.

4 Och när nu kungen hörde dessa ord sade han till dem: Nu vet jag att han är den Store Anden, och han har nu kommit ned för att bevara era liv så att jag inte skall "dräpa er, som jag gjorde med era bröder. Ja, detta är den Store Anden om vilken våra fäder har talat.

5 Detta var nämligen Lamonis tro, som han hade fått av sin far, att det fanns en "stor ande. Men trots att de trodde på en stor ande antog de att vad de än gjorde var rätt. Nu började emellertid Lamoni storligen frukta att han hade gjort orätt i att dräpa sina tjänare.

6 Ty han hade dräpt många av dem för att deras bröder hade skingrat deras hjordar vid vattningsstället. Och sålunda blev de dräpta på grund av att de hade fått sina hjordar skingrade.

7 Nu brukade dessa lamaniter stå vid Sebus vatten för att skingra folkets hjordar, så att de därigenom skulle få tillfälle att driva bort många av de skingrade till sitt eget land, ty det var ett vanligt plundrings-sätt bland dem.

8 Och det hände sig att kung Lamoni frågade sina tjänare och sade: Var är denne man som har så stor kraft?

9 Och de sade till honom: Se, han utfodrar dina hästar. Ty

kungen hade befallt sina tjänare, innan det var tid för dem att vattna sina hjordar, att de skulle ställa i ordning hans hästar och vagnar och ledsaga honom till Nephis land, ty det hade utlysts ett stort gästbud i Nephis land av Lamonis far, som var kung över hela landet.

10 När nu kung Lamoni hörde att Ammon höll på att ställa hans hästar och vagnar i ordning, blev han ännu mer förvånad över Ammons plikttrohet och sade: Det har förvisso inte funnits någon tjänare bland hela mitt tjänstefolk som har varit så plikttrogen som denne man, ty han kommer ihåg alla mina befallningar och utför dem.

11 Nu vet jag förvisso att han är den Store Anden, och jag skulle vilja be honom att komma in till mig, men jag vågar inte.

12 Och det hände sig att när Ammon hade ställt hästarna och vagnarna i ordning åt kungen och hans tjänare gick han in till kungen, och han såg att kungens ansikte hade förändrats. Därför tänkte han vända och gå bort från hans åsyn.

13 Och en av kungens tjänare sade till honom: Rabbanah, vilket översatt betyder mäktige eller store kung, ty de ansåg sina kungar vara mäktiga, och därför sade han till honom: Rabbanah, kungen vill att du skall stanna.

14 Därför vände sig Ammon till kungen och sade till honom: Vad vill du att jag skall göra för dig, o konung? Kungen

svarade honom inte på en timmes tid, enligt deras tid, ty han visste inte vad han skulle säga till honom.

15 Och det hände sig att Ammon återigen sade till honom: Vad begär du av mig? Men kungen svarade honom inte.

16 Och det hände sig att Ammon, eftersom han var fylld av Guds Ande, förstod kungens "tankar. Och han sade till honom: Är det för att du har hört att jag försvarade dina tjänare och dina hjordar och dräpte sju av deras bröder med slungan och med svärdet, och högg av armarna på andra för att försvara dina hjordar och dina tjänare, se, är det detta som gör dig förundrad?

17 Jag säger dig: Hur kommer det sig att din förundran är så stor? Se, jag är en människa och är din tjänare. Därför skall jag göra vad du än önskar, som är rätt.

18 När nu kungen hört dessa ord förundrades han åter, ty han förstod att Ammon kunde "urskilja hans tankar. Men trots detta öppnade kung Lamoni sin mun och sade till honom: Vem är du? Är du den Store Anden som ^bvet allting?

19 Ammon svarade och sade till honom: Det är jag inte.

20 Och kungen sade: Hur känner du till mitt hjärtas tankar? Du kan tala oförskräckt och berätta för mig om detta. Och berätta även genom vilken kraft du dräpte och högg av

16a Alma 12:3.

18a HFS Urskillningens

gåva.

b HFS Gud, Gudomen.

armarna på mina bröder som skingrade mina hjordar.

21 Och om du nu berättar detta för mig skall jag ge dig vad du än önskar, och om det behövdes skulle jag låta mina härar hålla vakt omkring dig. Men jag vet att du är mäktigare än de alla. Men vad du än begär av mig skall jag ge dig.

22 Ammon, som var vis men harmlös, sade nu till Lamoni: Vill du hörsamma mina ord, om jag berättar för dig genom vilken kraft jag gör detta? Och det är detta jag begär av dig.

23 Och kungen svarade honom och sade: Ja, jag skall tro alla dina ord. Och så blev han fångad genom list.

24 Och Ammon började tala till honom med "frimodighet och sade till honom: Tror du att det finns en Gud?

25 Och han svarade och sade till honom: Jag vet inte vad det betyder.

26 Och då sade Ammon: Tror du att det finns en stor ande?

27 Och han sade: Ja.

28 Och Ammon sade: Denne är Gud. Och Ammon sade vidare till honom: Tror du att denne store ande, som är Gud, skapade allt som finns i himlen och på jorden?

29 Och han sade: Ja, jag tror att han skapade allt som finns på jorden, men jag vet inget om himlarna.

30 Och Ammon sade till honom: Himlarna är en plats där Gud bor med alla sina heliga änglar.

31 Och kung Lamoni sade: Finns den ovanför jorden?

32 Och Ammon sade: Ja, och han blickar ned på alla människobarnen, och han känner hjärtats alla "tankar och avsikter, ty genom hans hand skapades de alla i begynnelsen.

33 Och kung Lamoni sade: Jag tror på allt detta som du har talat. Är du sänd av Gud?

34 Ammon sade till honom: Jag är en människa, och "människan skapades i begynnelsen till Guds avbild, och jag är av hans Helige Ande kallad att ^bundervisa om dessa ting för detta folk så att de kan bringas till kunskap om det som är rätt och sant.

35 Och i mig bor en del av denne "Ande som ger mig ^bkunskap, och även kraft, i enlighet med min tro och mina önsningar, som är i Gud.

36 När nu Ammon hade sagt dessa ord, började han med världens skapelse, och även med Adams skapelse, och berättade för honom allt om människans fall och "förklarade och framlade för honom folkets uppteckningar och heliga ^bskrifter, som ^cprofeterna hade talat om, ända fram till den tid

24a Alma 38:12.

32a Amos 4:13;

3 Ne 28:6;

L&F 6:16.

34a Mosiah 7:27;

Eth 3:13–16.

^b HFS Undervisa —
Undervisa med
Anden.

35a HFS Inspiration,
inspirera.

^b HFS Kunskap.

36a Mosiah 1:4;

Alma 22:12; 37:9.

^b HFS Skrifterna.

^c Apg 3:18–21.

då deras fader Lehi lämnade Jerusalem.

37 Och han berättade även för dem (ty han talade till kungen och hans tjänare) allt om deras faders färder i vildmarken och om alla deras lidanden på grund av hunger och törst, och om deras vedermodor och så vidare.

38 Och han berättade även för dem om Lamans och Lemuels och Ismaels söners uppror, ja, han berättade för dem om alla deras uppror, och han förklarade för dem alla uppteckningarna och skrifterna från den tid då Lehi lämnade Jerusalem fram till nuvarande tid.

39 Men detta är inte allt, ty han förklarade för dem "återlösningsplanen som var beredd från världens grundläggning, och han undervisade dem även om Kristi ankomst, och alla Herrens verk tillkännagav han för dem.

40 Och det hände sig att när han hade sagt allt detta och förklarat det för kungen trodde kungen alla hans ord.

41 Och han började ropa till Herren och säga: O Herre, förbarma dig! Förbarma dig över mig och mitt folk enligt den stora "barmhärtighet som du har visat Nephis folk.

42 Och när han nu hade sagt detta föll han till marken som om han var död.

43 Och det hände sig att hans tjänare tog honom och bar in honom till hans hustru och lade

honom på en bädd. Och han låg som om han vore död under två dagars och två natters tid. Och hans hustru och hans söner och hans döttrar sörjde honom enligt lamaniternas sed och begrät djupt förlusten av honom.

KAPITEL 19

Lamoni tar emot det eviga livets ljus och ser Återlösaren — Hans hushåll faller i dvala och många ser änglar — Ammon bevaras genom ett under — Han döper många och upprättar en församling bland dem. Omkring 90 f Kr.

OCH det hände sig att de efter två dagar och två nätter skulle ta hans kropp och lägga den i en gravkammare som de hade iordningställt för att begrava sina döda i.

2 Nu hade drottningen hört om Ammons ryktbarhet, och därför sände hon bud och begärde att han skulle komma in till henne.

3 Och det hände sig att Ammon gjorde som han blev befalld och gick in till drottningen och önskade få veta vad hon ville att han skulle göra.

4 Och hon sade till honom: Min makes tjänare har låtit mig veta att du är en helig Guds "profet, och att du har förmåga att utföra många kraftgärningar i hans namn.

5 Om så är fallet vill jag därför att du går in och ser på min make, ty han har legat på sin bädd i två dagars och

två natters tid. Och några säger att han inte är död, men andra säger att han är död och att han luktar, och att han borde läggas i gravkammaren, men själv tycker jag inte att han luktar.

6 Detta var nu vad Ammon önskade, ty han visste att kung Lamoni var i Guds makt. Han visste att "otrons mörka slöja höll på att dras bort från hans sinne och att ^bljuset som upplyste hans sinne, vilket var Guds härlighets ljus, vilket var hans godhets förunderliga ljus, ja, det ljuset hade ingjutit stor glädje i hans själ sedan mörkrets moln hade skingrats och det eviga livets ljus hade tänts i hans själ, ja, han visste att detta hade överväldigat hans naturliga kropp, och att han var bortförd i Gud.

7 Det som drottningen önskade att han skulle göra var därför hans egen enda önskan. Därför gick han in för att se på kungen så som drottningen begärt, och han såg kungen, och han visste att han inte var död.

8 Och han sade till drottningen: Han är inte död, utan han sover i Gud, och i morgon skall han stå upp igen. Begrav honom därför inte.

9 Och Ammon sade till henne: Tror du detta? Och hon sade till honom: Jag har inte haft några bevis utom ditt ord och våra

tjänares ord. Ändå tror jag att det skall ske så som du har sagt.

10 Och Ammon sade till henne: Välsignad är du för din stora tros skull. Jag säger dig kvinna, att så stor "tro inte har funnits bland hela Nephis folk.

11 Och det hände sig att hon vakade vid sin makes bädd från den stunden till samma tid nästa dag, då Ammon hade sagt att han skulle stå upp.

12 Och det hände sig att han steg upp enligt Ammons ord, och då han steg upp sträckte han fram sin hand till kvinnan och sade: Välsignat vare Guds namn, och välsignad är du.

13 Ty se, så sant du lever har jag sett min Återlösare. Och han skall komma fram och "födas av en ^bkvinna, och han skall återlösa alla människor som tror på hans namn. Och när han hade sagt dessa ord svällde hjärtat inom honom, och han segnade åter ned av glädje, och även drottningen segnade ned, överväldigad av Anden.

14 När nu Ammon såg att Herrens Ande enligt hans "böner var utgjuten över lamniterna, hans bröder, som hade orsakat så mycket sorg bland nephiterna eller bland allt Guds folk till följd av sin ondska och sina ^btraditioner, föll han på knä och började utgjuta sin själ i bön och tacksägelse till Gud för vad han hade gjort för hans bröder,

6a 2 Kor 4:3–4.

HFS Slöjan.

b HFS Ljus, Kristi ljus.

10a Luk 7:9.

HFS Tro.

13a HFS Jesus Kristus —

Profetior om Jesu

Kristi födelse och död.

b 1 Ne 11:13–21.

14a L&F 42:14.

b Mosiah 1:5.

och även han överväldigades av ^cglädje, och sålunda hade de alla tre ^dsegnat till marken.

15 När nu kungens tjänare sett att de hade fallit, började även de att anropa Gud. Ty Herrens fruktan hade även kommit över dem, ty det var ^ade som hade stått inför kungen och vittnat för honom om Ammons stora kraft.

16 Och det hände sig att de åkallade Herrens namn av alla krafter, ända till dess de hade fallit till marken allesammans utom en av de lamanitiska kvinnorna, vars namn var Abish, och hon hade varit omvänd till Herren i många år på grund av en märkvärdig syn som hennes far hade haft.

17 Eftersom hon hade varit omvänd till Herren och aldrig hade låtit någon veta det, visste hon, när hon såg att alla Lamonis tjänare hade fallit till marken, och att även hennes härskarinnorna drottningen och kungen och Ammon låg utsträckta på marken, att det var Guds makt. Och i tron att detta var ett tillfälle att tala om för folket vad som hade skett ibland dem, och att åsynen av denna syn skulle ^afå dem att tro på Guds makt, sprang hon därför från hus till hus och kungjorde detta för folket.

18 Och de började samlas vid kungens hus. Och det kom en stor skara, och till sin förvåning såg de kungen och drottningen och deras tjänare utsträckta på

marken, och de låg där alla som om de vore döda, och de såg också Ammon, och se, han var nephit.

19 Och nu började folket knota sinsemellan. Några sade att en stor olycka hade drabbat dem, eller kungen och hans hus, eftersom han hade tillåtit nephiten att ^astanna i landet.

20 Men andra tillrättavisade dem och sade: Kungen har dragit denna olycka över sitt hus genom att han dräpte sina tjänare som hade fått sina hjordar skingrade vid ^aSebus vatten.

21 Och de tillrättavisades även av de män som hade stått vid Sebus vatten och ^askingrat de hjordar som tillhörde kungen, ty de vredgades på Ammon för att han hade dräpt flera av deras bröder vid Sebus vatten medan han försvarade kungens hjordar.

22 Och en av dessa, vars bror hade blivit ^adräpt av Ammons svärd och som var mycket vred på Ammon, drog sitt svärd och gick fram för att låta det falla på Ammon och dräpa honom. Och då han lyfte svärdet för att dräpa honom, föll han ned död.

23 Nu ser vi att ingen kunde dräpa Ammon, ty ^aHerren hade sagt till Mosiah, hans far: Jag skall skona honom, och det skall ske honom enligt din tro — därför ^banförtrodde Mosiah honom åt Herren.

24 Och det hände sig att när

14c HFS Glädje.

^d Alma 27:17.

15a Alma 18:1–2.

17a Mosiah 27:14.

19a Alma 17:22–23.

20a Alma 17:26; 18:7.

21a Alma 17:27; 18:3.

22a Alma 17:38.

23a Mosiah 28:7;

Alma 17:35.

^b HFS Tillit.

mängden såg att den man som lyfte svärdet för att dräpa Ammon hade fallit ned död kom fruktan över dem alla, och de vågade inte räkka ut handen för att röra vid honom eller någon av dem som hade fallit. Och de började åter undra sins emellan vad orsaken kunde vara till denna stora kraft, eller vad allt detta kunde betyda.

25 Och det hände sig att det fanns många bland dem som sade att Ammon var den ^aStore Anden, och andra sade att han var sänd av den Store Anden.

26 Men andra tillrättavisade alla dessa och sade att han var ett odjur som hade sänts från nephiterna för att pina dem.

27 Och det fanns några som sade att Ammon hade sänts av den Store Anden för att plåga dem för deras ondskas skull, och att det var den Store Anden som alltid hade varit med nephiterna och som alltid hade befriat dem ur deras händer. Och de sade att det var denne Store Ande som hade förgjort så många av deras bröder lamaniterna.

28 Och på så sätt började tvisten bli mycket bitter bland dem, och medan de sålunda tvistade med varandra kom den ^atjänarinna som hade fått mängden att samlas, och när hon såg tvisten bland mängden blev hon så djupt bedrövad att hon grät.

29 Och det hände sig att hon

gick fram och tog drottningen vid handen för att kanske kunna lyfta upp henne från marken, och så snart hon rörde vid hennes hand, reste hon sig och kom på fötter och ropade med hög röst och sade: O välsignade Jesus, som har frälst mig från ett ^ahemskt helvete! O välsignade Gud, ^bförbarma dig över detta folk!

30 Och när hon hade sagt detta knäppte hon händerna fylld av glädje, och hon talade många ord som ingen förstod. Och när hon hade gjort detta tog hon kung Lamoni vid handen, och se, han reste sig och kom på fötter.

31 Och när han märkte tvisten bland sitt folk, gick han omedelbart fram och började tillrättavisa dem och undervisa dem om de ^aord som han hade hört av Ammons mun. Och alla som lyssnade på hans ord trodde och omvändes till Herren.

32 Men det fanns många bland dem som inte ville lyssna på hans ord, varför de gick sin väg.

33 Och det hände sig att när Ammon hade rest sig upp talade även han till dem, och det gjorde även alla Lamonis tjänare, och allesamman förkunnade detsamma för folket — att deras hjärtan hade ^aförändrats och att de inte längre hade någon önskan att göra ^bont.

34 Och se, många förkunnade för folket att de hade sett

25a Alma 18:2–5.

28a Alma 19:16.

29a 1 Ne 14:3.

^b HFS Barmhärtig,

barmhärtighet.

31a Alma 18:36–39.

33a HFS Född av Gud,
född på nytt.

^b Mosiah 5:2;

Alma 13:12.

“änglar och hade talat med dem, och dessa hade sålunda berättat för dem om Gud och om hans rättfärdighet.

35 Och det hände sig att det fanns många som trodde på deras ord, och alla som verkligen trodde lät “döpa sig, och de blev ett rättfärdigt folk, och de upprättade en församling bland sig.

36 Och på så sätt påbörjades Herrens verk bland lamaniterna. På så sätt började Herren utgjuta sin Ande över dem, och vi ser att hans arm är utsträckt till “alla människor som omvänder sig och tror på hans namn.

KAPITEL 20

Herren sänder Ammon till Middoni för att befria sina fångslade bröder — Ammon och Lamoni möter Lamonis far, som är kung över hela landet — Ammon förmår den gamle kungen att godkänna hans bröders frigivning. Omkring 90 f Kr.

OCH det hände sig när de hade upprättat en församling i det landet att kung Lamoni önskade att Ammon skulle följa med honom till Nephis land så att han kunde visa honom för sin far.

2 Och Herrens röst sade till Ammon: Du skall inte gå upp till Nephis land, ty se, kungen kommer att trakta efter ditt liv. Du skall i stället gå upp till Middonis land, ty se, din bror

Aron och likaså Muloki och Ammah är i fängelse.

3 Nu hände det sig att när Ammon hade hört detta sade han till Lamoni: Se, min bror och mina medbröder är i fängelse i Middoni, och jag går för att befria dem.

4 Nu sade Lamoni till Ammon: Jag vet att du genom “Herrens kraft kan göra allting. Men se, jag följer med dig till Middonis land, ty kungen över Middonis land, vars namn är Antiomno, är en vän till mig. Därför går jag till Middonis land så att jag kan smickra landets kung, och han kommer då att släppa ut dina bröder ur ^bfängelset. Och Lamoni sade till honom: Vem berättade för dig att dina bröder var i fängelse?

5 Och Ammon sade till honom: Ingen människa har berättat det för mig, utan Gud, och han sade till mig: Gå och befria dina bröder, ty de är i fängelse i Middonis land.

6 När nu Lamoni hört detta lät han sina tjänare ställa i ordning hans “hästar och hans vagnar.

7 Och han sade till Ammon: Kom, jag skall följa med dig ned till Middonis land, och där skall jag vädja till kungen om att han skall släppa ut dina bröder ur fängelset.

8 Och det hände sig att när Ammon och Lamoni var på väg dit mötte de Lamonis far, som var kung “över hela landet.

9 Och se, Lamonis far sade till

34a HFS Änglar.

35a HFS Dop, döpa.

36a 2 Ne 26:33; Alma 5:33.

20 4a Alma 26:12.

b Alma 20:28–30.

6a Alma 18:9–10.

8a Alma 22:1.

honom: Varför kom du inte till "gästabudet på den stora dagen när jag höll ett gästabud för mina söner och för mitt folk?

10 Och han sade också: Vart är du på väg med denne nephit som är ett av barnen till en "lögnare?

11 Och det hände sig att Lamoni berättade för honom vart han ämnade sig, ty han var rädd för att förnära honom.

12 Och han talade även om för honom hela orsaken till att han hade stannat kvar i sitt eget rike och inte gått till sin far, till gästabudet som denne hade tillrett.

13 Och när nu Lamoni hade berättat allt detta för honom, se, då blev hans far till hans förvåning vred på honom och sade: Lamoni, du tänker befria dessa nephiter som är söner till en lögnare. Se, han plundrade våra fäder, och nu har även hans barn kommit ibland oss, så att de genom sin list och sina lögner kan bedra oss, så att de åter kan ta ifrån oss våra ägodelar.

14 Nu befallde Lamonis far honom att han skulle dräpa Ammon med svärdet. Och han befallde honom även att han inte skulle gå till Middonis land, utan att han skulle återvända med honom till "Ismaels land.

15 Men Lamoni sade till honom: Jag ämnar inte dräpa Ammon, och inte heller ämnar jag återvända till Ismaels land, utan jag går till Middonis land så att jag kan befria Ammons

bröder, ty jag vet att de är rättfärdiga män och den sanne Gudens heliga profeter.

16 När nu hans far hörde dessa ord blev han vred på honom och drog sitt svärd för att kunna fälla honom till marken.

17 Men Ammon steg fram och sade till honom: Se, du skall inte dräpa din son. Ändå vore det "bättre att han föll än du, ty se, han har ^bomvänt sig från sina synder. Men om du skulle falla nu, i din vrede, kunde din själ inte bli frälst.

18 Och vidare är det bäst för dig att avstå, ty om du skulle "dräpa din son, som är en oskyldig man, skulle hans blod ropa ur jorden till Herren, hans Gud, om att hämnd skulle komma över dig, och du skulle kanske förlora din ^bsjal.

19 När nu Ammon sagt dessa ord till honom svarade denne honom och sade: Jag vet att om jag skulle dräpa min son skulle jag utgjuta oskyldigt blod, ty det är du som har försökt förgöra honom.

20 Och han sträckte ut handen för att dräpa Ammon, men Ammon parerade hans slag och högg honom i armen så att han inte kunde använda den.

21 När nu kungen insåg att Ammon kunde dräpa honom började han vädja till Ammon att denne skulle skona hans liv.

22 Men Ammon lyfte sitt svärd och sade till honom: Se, jag hugger ned dig om du inte lovar

9a Alma 18:9.
10a Mosiah 10:12–17.
14a Alma 17:19.

17a Alma 48:23.
b Alma 19:12–13.
18a HFs Mord.

b L&F 42:18.

mig att mina bröder kan släppas ut ur fängelset.

23 Och kungen, som fruktade för sitt liv, sade: Om du skonar mig lovar jag dig vad du än begär, ända till halva riket.

24 När nu Ammon såg att han hade påverkat den gamle kungen enligt sin önskan sade han till honom: Om du lovar att mina bröder kan släppas ut ur fängelset och att Lamoni kan få behålla sitt rike, och att du inte längre är missnöjd med honom utan lovar att han får handla enligt sina egna önskningsar i "allt han tänker, då skall jag skona dig. Annars skall jag slå dig till marken.

25 När nu Ammon sagt detta började kungen fröjda sig över att hans liv hade skonats.

26 Och när han såg att Ammon inte hade någon önskan att förgöra honom, och när han även såg hur stor kärlek Ammon hade till hans son Lamoni, förundrades han storligen och sade: Eftersom detta är allt som du har önskat, att jag skall släppa dina bröder fria och låta min son Lamoni behålla sitt rike, se, då lovar jag att min son kan få behålla sitt rike från nu och för evigt, och jag skall inte längre styra honom —

27 Och jag lovar dig även att dina bröder kan släppas ut ur fängelset, och du och dina bröder kan få komma till mig i mitt rike, ty jag har en stark önskan att få träffa dig. Ty kungen var

mycket förundrad över de ord som han hade talat, och likaså över de ord som hade talats av hans son Lamoni, varför han "önskade lära känna dem.

28 Och det hände sig att Ammon och Lamoni fortsatte sin färd till Middonis land. Och Lamoni fann nåd inför landets kungs ögon, varför Ammons bröder fördes ut ur fängelset.

29 Och när Ammon mötte dem blev han djupt bedrövad, ty se, de var nakna och hade stora skavsår på huden eftersom de varit bundna med starka rep. Och de hade även lidit hunger, törst och alla slags bedrövelser. Ändå var de "tålmodiga i allt sitt lidande.

30 Och som det hände sig blev det deras lott att råka i händerna på mera förhårdade och mera styvnackade människor, och därför hade dessa inte velat lyssna på deras ord, utan de hade drivit bort dem och hade slagit dem och hade drivit dem från hus till hus, och från det ena stället till det andra till dess de kom till Middonis land. Och där greps de och kastades i fängelse och bands med "starka rep och hölls i fängelse i många dagar, och befriades av Lamoni och Ammon.

En berättelse om Arons, Mulo-kis och deras bröders prediko-verksamhet bland lamaniterna.

Omfattar kapitel 21 till och med 26.

KAPITEL 21

Aron undervisar amalekiterna om Kristus och hans försoning — Aron och hans bröder fångslas i Middoni — Efter sin frigivning undervisar de i synagogorna och omvänder många — Lamoni beviljar folket i Ismaels land religionsfrihet. Omkring 90-77 f Kr.

NÄR nu Ammon och hans bröder "skildes åt vid lamaniternas lands gränser, se, då begav sig Aron mot det land som av lamaniterna kallades Jerusalem, uppkallat efter deras fäders fosterland. Och det var beläget långt bort och gränsade till Mormon.

2 Nu hade lamaniterna och amalekiterna och "Amulons folk byggt en stor stad som kallades Jerusalem.

3 Nu var lamaniterna i sig själva tillräckligt förhärdade, men amalekiterna och amuloniterna var ännu mer förhärdade. Därför fick de lamaniterna att förhärda sina hjärtan så att de tilltog i ogudaktighet och i sina avskyvårdheter.

4 Och det hände sig att Aron kom till staden Jerusalem och började först predika för amalekiterna. Och han började predika för dem i deras synagogor, ty de hade byggt synagogor enligt "nehoriternas orden eftersom många amalekiter och amuloniter tillhörde nehoriternas orden.

5 När därför Aron gick in i en av deras synagogor för att predika för folket, och medan han talade till dem, se, då reste sig en amalekit upp och började tvista med honom och säga: Vad är det du har vittnat om? Har du sett en "ängel? Varför uppenbarar sig inte änglar för oss? Se, är inte detta folk lika gott som ditt folk?

6 Du säger även att om vi inte omvänder oss, skall vi förgås. Hur kan du känna till våra hjärtans tankar och avsikter? Hur vet du att vi har orsak att omvända oss? Hur vet du att vi inte är ett rättfärdigt folk? Se, vi har byggt helgedomar, och vi kommer samman för att tillbe Gud. Vi tror att Gud skall frälsa alla människor.

7 Nu sade Aron till honom: Tror du att Guds Son skall komma och återlösa människorna från deras synder?

8 Och mannen sade till honom: Vi tror inte att du vet något sådant. Vi tror inte på dessa dåraktiga traditioner. Vi tror inte att du känner till "det som skall hända, och inte heller tror vi att vare sig dina fäder eller våra fäder visste något om det de talade om beträffande det som skall hända.

9 Nu började Aron öppna skrifterna för dem om Kristi ankomst och även om de dödas uppståndelse och att det "inte kan finnas någon återlösning för människosläktet utom genom

21 1a Alma 17:13, 17.
2a Mosiah 24:1;
Alma 25:4-9.

4a Alma 1:2-15.
5a Mosiah 27:11-15.
8a Jakob 7:1-8.

9a Mosiah 5:8;
Alma 38:9.

Kristi död och lidanden och^bförsoningen genom hans blod.

10 Och det hände sig att när han började förklara detta för dem, vredgades de på honom och började håna honom. Och de ville inte höra de ord som han talade.

11 När han såg att de inte ville höra hans ord gick han därför ut ur deras synagoga och kom till en by som hette Ani-Anti, och där fann han Muloki som predikade ordet för dem, och likaså Ammah och hans bröder. Och de stred med många om ordet.

12 Och det hände sig att de insåg att folket skulle förhärda sina hjärtan. Därför drog de vidare och kom över till Middonis land. Och de predikade ordet för många, men få trodde på de ord de undervisade om.

13 Men Aron och ett antal av hans bröder greps och kastades i fängelse, och återstoden av dem flydde ut ur Middonis land till områdena runtomkring.

14 Och de som kastades i fängelse fick "utstå mycket lidande, men de befriades av Lamoni och Ammon och fick mat och kläder.

15 Och de gick ut igen för att förkunna ordet. Och sålunda befriades de för första gången ur fängelset, och så hade de lidit.

16 Och de gick varthelst "Herrens Ande ledde dem och predikade Guds ord i alla amalekiternas synagor eller på

alla de lamaniternas sammankomster som de fick tillträde till.

17 Och det hände sig att Herren började välsigna dem så att de bringade många till kunskap om sanningen, ja, de "övertygade många om deras synder och om deras fäders traditioner, som inte var sanna.

18 Och det hände sig att Ammon och Lamoni återvände från Middonis land till Ismaels land, som var deras arveland.

19 Och kung Lamoni ville inte tillåta att Ammon betjänade honom eller var hans tjänare.

20 Men han såg till att det byggdes synagor i Ismaels land, och han såg till att hans folk samlades, det vill säga det folk som stod under hans regering.

21 Och han fröjdade sig över dem, och han undervisade dem om mycket. Och han förklarade även för dem att de var ett folk som stod under honom och att de var ett fritt folk, att de var fria från kungens, hans fars, förtryck, eftersom hans far hade givit honom rättighet att regera över det folk som var i Ismaels land och i hela landet runt omkring.

22 Och han förklarade även för dem att de skulle ha "friheten att tillbe Herren sin Gud efter egna önskningsar var de än befann sig, om det var i det land som stod under kung Lamonis regering.

23 Och Ammon predikade för kung Lamonis folk, och det

9b HFS Försona,
försöning.
14a Alma 20:29.

16a Alma 22:1.
17a L&F 18:44.
22a L&F 134:1–4; TA 1:11.

HFS Fri, frihet.

hände sig att han undervisade dem om allt som tillhör rättfärdigheten. Och han förmanade dem dagligen med all iver, och de hörsammade hans ord, och de var ivriga att hålla Guds bud.

KAPITEL 22

Aron undervisar Lamonis far om skapelsen, Adams fall och återlösningsplanen genom Kristus — Kungen och hela hans hushåll omvänds — Uppdelningen av landet mellan nephiterna och lamaniterna förklaras. Omkring 90–77 f Kr.

MEDAN Ammon sålunda ständigt undervisade Lamonis folk återvänder vi nu till berättelsen om Aron och hans bröder. Ty sedan han lämnat Middonis land "leddes han av Anden till Nephis land, ja, till hans hus som var kung över hela landet ^butom Ismaels land. Och han var Lamonis far.

2 Och det hände sig att han gick in till kungen i hans palats med sina bröder och bugade sig för kungen och sade till honom: Se, o konung, vi är Ammons bröder, som du har "befriat ur fängelset.

3 Och nu, o konung, om du vill skona våra liv skall vi bli dina tjänare. Och kungen sade till dem: Stå upp, ty jag skall låta er leva, och jag vill inte tillåta att ni skall vara mina tjänare. I stället vill jag att ni undervisar

mig, ty jag har varit något orolig till sinnes på grund av er broder Ammons storsinhet och betydelsen av hans ord, och jag önskar få veta orsaken till att han inte kom upp från Middoni med er.

4 Och Aron sade till kungen: Se, Herrens Ande har kallat honom att gå en annan väg. Han har gått till Ismaels land för att undervisa Lamonis folk.

5 Nu sade kungen till dem: Vad är detta som ni har sagt om Herrens Ande? Se, det är detta som oroar mig.

6 Och likaså, vad betyder detta som Ammon sade: "Om du omvänder dig skall du bli frälst, och om du inte omvänder dig skall du bli förskjuten på den yttersta dagen?

7 Och Aron svarade honom och sade till honom: Tror du att det finns en Gud? Och kungen sade: Jag vet att amalekiterna säger att det finns en Gud, och jag har givit dem tillåtelse att bygga helgedomar så att de kan samlas för att tillbe honom. Och om du nu säger att det finns en Gud, se, då skall jag "tro.

8 Och när nu Aron hörde detta började hans hjärta fröjdas, och han sade: Se, lika säkert som att du lever, o konung, finns det en Gud.

9 Och kungen sade: Är Gud denne "Store Ande som förde våra fäder ut ur Jerusalems land?

10 Och Aron sade till honom:

22 1a Alma 21:16–17.
b Alma 21:21–22.

2a Alma 20:26.
6a Alma 20:17–18.

7a L&F 46:13–14.
9a Alma 18:18–28.

Ja, han är denne Store Ande, och han "skapade allting, både i himlen och på jorden. Tror du detta?

11 Och han sade: Ja, jag tror att den Store Anden skapade allting, och jag önskar att du skall berätta för mig om allt detta, och jag skall "tro dina ord.

12 Och det hände sig att när Aron märkte att kungen skulle tro hans ord, började han med Adams skapelse och "läste i skrifterna för kungen — om hur Gud skapade människan till sin egen avbild, och att Gud gav henne bud, och att människan hade fallit på grund av överträdelse.

13 Och Aron förklarade skrifterna för honom från "Adams skapelse och framställde för honom människans fall och hennes köttsliga tillstånd och även ^båterlösningsplanen, som var beredd ^cfrån världens grundläggning genom Kristus för alla som vill tro på hans namn.

14 Och eftersom människan hade ^afallit kunde hon inte av sig själv ^bförtjäna någon belöning, men Kristi lidande och död ^csonar hennes synder genom tro och omvändelse och så vidare. Och att han bryter dödens band så att ^dgraven inte skall vinna någon seger, och att dödens udd skall uppslukas i hoppet om

härlighet. Och Aron förklarade allt detta för kungen.

15 Och det hände sig att sedan Aron hade förklarat detta för kungen sade denne: "Vad skall jag göra för att få detta eviga liv som du har talat om? Ja, vad skall jag göra för att bli ^bfödd av Gud och få denna ogudaktiga ande ryckt ur mitt bröst och ta emot hans Ande, så att jag kan bli fylld med glädje och så att jag inte blir förskjuten på den yttersta dagen? Se, sade han, jag vill avstå från ^callt jag äger, ja, jag vill ge upp mitt rike så att jag kan få denna stora glädje.

16 Men Aron sade till honom: Om du "önskar detta, om du vill falla ned inför Gud, ja, om du vill omvända dig från alla dina synder och böja knä inför Gud och åkalla hans namn i tro, förvissad om att du skall få, då skall du få det ^bhopp du önskar.

17 Och det hände sig att när Aron hade sagt dessa ord ^aböjde kungen knä inför Herren, ja, han lade sig framstupa på marken och ^bropade högt och sade:

18 O Gud! Aron har sagt mig att det finns en Gud. Och om det finns en Gud, och om du är Gud, vill du då ge dig tillkänna för mig, så skall jag överge alla mina synder för att lära känna

10a HFS Skapa, skapelsen.

11a HFS Tro.

12a 1 Ne 5:10–18;

Alma 37:9.

13a 1 Mos 1:26–28.

^b HFS Återlösningsplanen.

^c 2 Ne 9:18.

14a HFS Adams och

Evas fall.

^b 2 Ne 25:23;

Alma 42:10–25.

^c Alma 34:8–16.

HFS Försona, försoning.

^d Jes 25:8;

2 Kor 15:55.

15a Apg 2:37.

^b Alma 5:14, 49.

^c Matt 13:44–46; 19:16–22.

16a HFS Omvänd, omvändelse.

^b Eth 12:4.

17a L&F 5:24.

^b HFS Bön.

dig och för att jag må kunna uppstå från de döda och bli frälst på den yttersta dagen. Och när nu kungen hade sagt dessa ord blev han slagen som om han var död.

19 Och det hände sig att hans tjänare sprang och berättade för drottningen allt som hade hänt med kungen. Och hon kom in till kungen, och när hon såg honom ligga som om han var död, och även Aron och hans bröder stående där som om de hade varit orsaken till hans fall, blev hon vred på dem och befalldes att hennes tjänare, eller kungens tjänare, skulle gripa dem och dräpa dem.

20 Nu hade tjänarna sett orsaken till kungens fall, och därför vågade de inte bära hand på Aron och hans bröder, och de vädjade till drottningen och sade: Varför befäller du oss att vi skall dräpa dessa män, när en av dem är "mäktigare än vi alla? Därför kommer vi att falla för dem.

21 När nu drottningen såg tjänarnas fruktan började även hon frukta storligen att något ont skulle drabba henne. Och hon befalldes sina tjänare att de skulle gå och kalla på folket så att de kunde dräpa Aron och hans bröder.

22 När nu Aron såg drottningens beslutsamhet, och då han även kände till hur hårdhjärtat folket var, blev han rädd för att en folkmassa skulle samlas och

att det skulle bli stor strid och oroligheter bland dem. Därför räckte han ut handen och reste upp kungen från marken och sade till honom: Stå upp. Och han kom på fötter och återfick sin styrka.

23 Detta skedde nu i drottningens och många av tjänarnas närvaro. Och när de såg det förundrade de sig storligen och började frukta. Och kungen steg fram och började "undervisa dem. Och han undervisade dem så att hela hans hushåll^b omvändes till Herren.

24 Nu hade en stor skara samlats på grund av drottningens befallning, och det började höras högljutt knot bland dem för Arons och hans bröders skull.

25 Men kungen steg fram bland dem och talade till dem, och de blev fredligt sinnade gentemot Aron och dem som var med honom.

26 Och det hände sig att när kungen såg att folket blivit fredligt sinnat, lät han Aron och hans bröder träda fram mitt i mängden och predika ordet för dem.

27 Och det hände sig att kungen sände ut en "kungörelse över hela landet, bland hela sitt folk som fanns i hela hans land och som fanns i alla områdena runtomkring som sträckte sig ända från havet i öst till havet i väst, och som var skilt från^b Zahemlas land genom en smal remsa vildmark som sträckte

20a Alma 18:1–3.

23a HFS Betjäna, tjäna;
Predika; Undervisa.

^b HFS Omvänd,
omvändelse.

27a Alma 23:1–4.

^b Omni 1:13–17.

sig från havet i öst ända till havet i väst, och runt omkring gränserna till kustområdet, och gränserna till vildmarken, som låg norrut, nära Zarahemlas land, genom gränserna till Manti vid källan till floden Sidon som rann från öster mot väster. Och på så sätt var lamaniterna och nephiterna åtskilda.

28 Och den "lättjefullare delen av lamaniterna levde i vildmarken och bodde i tält. Och de var kringspidda i vildmarken västerut i Nephis land, ja, och även väster om Zarahemlas land, som gränsade till havet, och västerut i Nephis land, i det område som var deras faders första arveland och därför utgjorde en gräns utmed havet.

29 Och det fanns även många lamaniter österut vid havet, dit nephiterna hade fördrivit dem. Och sålunda var nephiterna nästan omgivna av lamaniterna. Men nephiterna hade tagit i besittning alla de norra delarna av det land som gränsade till vildmarken vid floden Sidons källa, från öster till väster, runt omkring åt vildmarkssidan och norrut ända till dess de kom till det land som de kallade "Ymnighet.

30 Och detta gränsade till det land som de kallade "Ödeläggelse, då det låg så långt norrut att det övergick i det land som hade varit befolkat och lagts öde, vars ^bben vi har talat om

förut och vilket hade upptäckts av Zarahemlas folk, då det var platsen där de "först landsteg.

31 Och de kom därifrån upp i södra vildmarken. Sålunda kallades landet norrut "Ödeläggelse och landet söderut kallades Ymnighet, och det var den vildmark som är fylld med alla sorters vilda djur av varje slag, av vilka en del hade kommit från landet norrut efter föda.

32 Och "sträckan var nu endast en och en halv dags färd för en nephit utefter gränslinjen mellan Ymnighet och landet Ödeläggelse från östra till västra havet. Och därför var Nephis land och Zarahemlas land nästan omgivna av vatten, och det fanns ett smalt ^bnäs mellan landet norrut och landet söderut.

33 Och det hände sig att nephiterna hade befolkat landet Ymnighet ända från östra till västra havet. Och på så sätt hade nephiterna i sin visdom med sina vaktposter och sina härar avskurit lamaniterna på sydsidan, så att dessa därigenom inte skulle ha någon mer besittning i norr, och så att de inte skulle kunna breda ut sig ytterligare i landet norrut.

34 Därför kunde lamaniterna inte få fler besittningar utom i Nephis land och vildmarken runt omkring. Detta var nu klokt av nephiterna, eftersom lamaniterna var deras fiender och de inte ville utsätta sig för

28a 2 Ne 5:22–25.
29a Alma 52:9; 63:5.
30a Alma 50:34;
Morm 4:1–3.

b Mosiah 8:7–12;
28:11–19.
c Hel 6:10.
31a Hel 3:5–6.

32a Hel 4:7.
b Alma 50:34.

deras angrepp på alla sidor. Och även för att de skulle kunna ha ett land dit de kunde fly när de så önskade.

35 Och sedan jag nu har sagt detta återvänder jag på nytt till berättelsen om Ammon och Aron, Omner och Himni och deras bröder.

KAPITEL 23

Religionsfrihet kungörs — Lamaniterna i sju länder och städer omvänds — De kallar sig anti-nephi-lehiter och befrias från förbannelsen — Amalekiterna och amuloniterna förkastar sanningen. Omkring 90–77 f Kr.

SE, nu hände det sig att lamaniternas kung sände ut en "kungörelse bland hela sitt folk om att de inte skulle bära hand på vare sig Ammon eller Aron eller Omner eller Himni eller på någon annan av deras bröder som skulle gå ut och predika Guds ord, på vilken plats de än skulle befinna sig och i vilken som helst del av deras land.

2 Ja, han sände ett påbud bland dem att de inte skulle bära hand på dem för att binda dem eller kasta dem i fängelse. Inte heller skulle de spotta på dem eller slå dem eller driva ut dem ur sina synagogor eller gissla dem. Inte heller skulle de kasta sten på dem, utan de skulle få fritt tillträde till deras hus och likaså till deras tempel och deras helgedomar.

3 Och därför kunde de gå ut och predika ordet som de önskade, ty kungen hade blivit omvänd till Herren med hela sitt hushåll. Därför sände han en kungörelse ut över hela landet till sitt folk att Guds ord inte skulle hindras, utan att det skulle kunna gå ut över hela landet så att hans folk kunde bli övertygade om sina fäders ogudaktiga "traditioner, och likaså att de kunde bli övertygade om att de alla var bröder och att de inte borde mörda och inte heller plundra eller stjäla och inte heller begå äktenskapsbrott eller begå något slags ogudaktighet.

4 Och nu hände det sig när kungen hade sänt ut denna kungörelse att Aron och hans bröder gick från stad till stad och från ett bönehus till ett annat och upprättade församlingar och invigde präster och lärare överallt i landet bland lamaniterna till att predika och undervisa om Guds ord bland dem. Och sålunda började de få stor framgång.

5 Och tusentals bringades till kunskap om Herren, ja, tusentals förmåddes tro på nephiternas "traditioner, och de undervisades om de ^buppteckningar och profetior som överlämnats ända till nuvarande tid.

6 Och lika säkert som att Herren lever, lika säkert är det att alla som trodde, eller alla som bringades till kunskap om sanningen genom Ammons och

hans bröders predikan enligt uppenbarelsens och profetians ande och Guds kraft, som gjorde underverk i dem — ja, jag säger er, så sant Herren lever, att alla lamaniter som trodde på deras predikan och blev "omvända till Herren" aldrig avföll.

7 Ty de blev ett rättfärdigt folk. De lade ned sina upprorsvapen så att de inte längre stred emot Gud och inte heller emot någon av sina bröder.

8 Och detta är "de som omvändes till Herren:

9 Det lamanitiska folket som bodde i Ismaels land,

10 och likaså det lamanitiska folket som bodde i Middonis land,

11 och likaså det lamanitiska folket som bodde i staden Nephi,

12 och likaså det lamanitiska folket som bodde i "Shiloms land och som bodde i Shemlons land och i staden Lemuel och i staden Shimnilom.

13 Och detta är namnen på de av lamaniternas städer som "omvändes till Herren, och dessa är de som lade ned sina upprorsvapen, ja, alla sina krigsvapen. Och de var alla lamaniter.

14 Och amalekiterna blev inte "omvända, utom en enda, och inte heller någon av "amuloniterna, utan de förhärdade sina hjärtan och även lamaniternas hjärtan i den del av landet där

de bodde, ja, och i alla deras byar och alla deras städer.

15 Därför har vi nämnt alla de lamaniternas städer där man ångrade sig och kom till kunskap om sanningen och omvände sig.

16 Och nu hände det sig att kungen och de som blivit omvända önskade att de kunde få ett namn så att de därigenom kunde särskiljas från sina bröder. Därför rådgjorde kungen med Aron och många av deras präster om det namn som de skulle ta på sig, för att de skulle kunna särskiljas.

17 Och det hände sig att de kallade sig "anti-nephi-lehiter. Och de kallades vid detta namn och kallades inte längre lamaniter.

18 Och de började bli ett mycket flitigt folk. Ja, och de var vänskapligt sinnade mot nephiterna, och därför upprättade de förbindelser med dem, och "Guds förbannelse följde dem inte längre.

KAPITEL 24

Lamaniterna anfaller Guds folk — Anti-nephi-lehiterna fröjdar sig i Kristus och får besök av änglar — De väljer att lida döden hellre än att försvara sig — Fler lamaniter blir omvända. Omkring 90–77 f Kr.

OCH det hände sig att de amalekiter och de amuloniter och de

6a HFS Omvänd,
omvändelse.
b Alma 27:27.
8a Alma 26:3, 31.

12a Mosiah 22:8, 11.
13a Alma 53:10.
14a Alma 24:29.
b Mosiah 23:31–39.

17a HFS Anti-nephi-lehiter.
18a 1 Ne 2:23; 2 Ne 30:5–6;
3 Ne 2:14–16.

lamaniter som var i Amulons land och likaså i Helams land och som var i "Jerusalems land, och kort sagt i hela landet runt omkring, och som inte hade blivit omvända och inte hade tagit på sig namnet ^bAnti-Nephi-Lehi, blev av amalekiterna och av amuloniterna hetsade till vrede mot sina bröder.

2 Och deras hat mot dem blev synnerligen bittert, ja, så bittert att de till och med började göra uppror mot sin kung, så bittert att de inte ville att han skulle vara deras kung. Därför grep de till vapen mot Anti-Nephi-Lehis folk.

3 Nu överlämnade kungen riket åt sin son, och han gav honom namnet Anti-Nephi-Lehi.

4 Och kungen dog samma år som lamaniterna började göra förberedelser för krig mot Guds folk.

5 När nu Ammon och hans bröder och alla de som kommit upp med honom såg lamaniternas förberedelser för att förgöra sina bröder begav de sig till Midjans land, och där träffade Ammon alla sina bröder. Och därifrån kom de till Ismaels land så att de kunde hålla ett "råd med Lamoni och med hans bror Anti-Nephi-Lehi om vad de skulle göra för att försvara sig mot lamaniterna.

6 Och det fanns inte en själ bland alla de människor som hade omvänts till Herren som ville ta till vapen mot sina brö-

der. Nej, de ville inte ens göra några förberedelser för krig, ja, och dessutom befallde deras kung dem att inte göra det.

7 Och detta är de ord han sade till folket om detta: Jag tackar min Gud, mitt älskade folk, för att vår store Gud i sin godhet har sänt dessa våra bröder, nephiterna, till oss för att predika för oss och för att upplysa oss om våra ogudaktiga fäders "traditioner.

8 Och se, jag tackar min store Gud, som givit oss en del av sin Ande för att uppmjuka våra hjärtan så att vi har upprättat förbindelser med dessa bröder, nephiterna.

9 Och se, jag tackar även min Gud för att vi, genom att upprätta dessa förbindelser, har övertygats om våra "synder och om de många mord som vi har begått.

10 Och jag tackar även min Gud, ja, min store Gud, för att han har givit oss möjlighet att kunna omvända oss från detta, och även för att han har "förlåtit oss våra många synder och de mord som vi har begått och tagit bort ^bskulden från våra hjärtan genom sin Sons förtjänster.

11 Och se, mina bröder, eftersom det var allt vi kunde göra (då vi var de mest vilsekomna av alla människor) för att omvända oss från alla våra synder och de många mord som vi har begått, och för att få Gud att "ta bort dem från våra hjärtan, ty

24 1a Alma 21:1.
b Alma 25:1, 13.
5a Alma 27:4–13.

7a Mosiah 1:5.
9a L&F 18:44.
10a Dan 9:9.

b HFS Skuld, skyldig.
11a Jes 53:4–6.

det var allt vi kunde göra för att omvända oss tillräckligt inför Gud, så att han skulle vilja ta bort vår befläckelse —

12 och nu, mina mest älskade bröder, eftersom Gud har tagit bort vår befläckelse och våra svärd har blivit blanka, så låt oss aldrig mera befläcka våra svärd med våra bröders blod.

13 Se, jag säger er: Nej, låt oss hålla våra svärd tillbaka så att de inte befläckas med våra bröders blod. Ty om vi åter skulle befläcka våra svärd kan de kanske inte längre ^atvättas blanka genom vår store Guds Sons blod, vilket skall utgjutas till försoning för våra synder.

14 Och den store Guden har förbarmat sig över oss och låtit oss veta detta för att vi inte skulle förgås, ja, och han har i förväg låtit oss veta detta, därför att han älskar våra ^asjälar lika högt som han älskar våra barn. Därför besöker han oss i sin barmhärtighet genom sina änglar så att ^bfrälsningsplanen kan bli tillkännagiven för oss såväl som för framtida slakten.

15 O, hur barmhärtig är inte vår Gud! Och se, eftersom det var allt vi kunde göra för att få vår befläckelse borttagen från oss, och våra svärd har gjorts blanka, så låt oss gömma undan dem så att de kan hållas blanka som ett vittnesbörd för vår Gud på den yttersta dagen, eller på den dag då vi skall

föras fram för att ställas inför honom för att dömas, om att vi inte har befläckt våra svärd med våra bröders blod sedan han gav oss sitt ord och därigenom gjorde oss rena.

16 Och, mina bröder, om våra bröder nu försöker förgöra oss, se, då skall vi gömma undan våra svärd, ja, vi skall gräva ned dem djupt i jorden, så att de kan hållas blanka som ett vittnesbörd på den yttersta dagen om att vi aldrig har använt dem. Och om våra bröder dräper oss, se, då skall vi ^akomma till vår Gud och skall bli frälsta.

17 Och nu hände det sig att när kungen hade slutat tala dessa ord och allt folket var samlat, tog de sina svärd och alla de vapen som hade använts till att utgjuta människoblod och ^abegravde dem djupt i jorden.

18 Och detta gjorde de eftersom de ansåg det vara ett vittnesbörd för Gud, och även för människor, om att de ^aaldrig mer ville använda vapen till att utgjuta människoblod. Och detta gjorde de och betygade och ^bslöt förbund med Gud att de, hellre än att utgjuta sina bröders blod, ville ^coffra sina egna liv. Och hellre än att ta något från en broder ville de ge, och hellre än att tillbringa sina dagar i sysslöshet ville de arbeta hårt med sina händer.

19 Och sålunda ser vi att när dessa lamaniter kom till tro och

13a Upp 1:5.

14a HFS Själens —
Själarnas värde.

^b HFS Återlösningss-

planen.

16a Alma 40:11–15.

17a Hel 15:9.

18a Alma 53:11.

^b HFS Förbund.

^c HFS Offer.

till kunskap om sanningen, var de "ståndaktiga och ville hellre lida döden än begå synd. Och sålunda ser vi att de grävde ned sina fredsvapen, eller: De grävde ned sina krigsvapen för fredens skull.

20 Och det begav sig att deras bröder lamaniterna gjorde förberedelser för krig, och de kom upp till Nephis land i avsikt att dräpa kungen och sätta en annan i hans ställe, och även för att utrota Anti-Nephi-Lehis folk ur landet.

21 När folket nu såg att de kom emot dem gick de ut för att möta dem och "föll framstupa på marken framför dem och började åkalla Herrens namn. Och i denna ställning befann de sig när lamaniterna började anfalla dem och började dräpa dem med svärd.

22 Och utan att sålunda möta något motstånd dräpte de ett tusen och fem av dem, och vi vet att dessa är välsignade, ty de har gått för att bo hos sin Gud.

23 När nu lamaniterna såg att deras bröder inte flydde för svärdet, och inte heller vek undan åt höger eller vänster, utan låg kvar och "lät sig dräpas och prisade Gud till och med medan de dräptes av svärdet —

24 när nu lamaniterna såg detta "avstod de från att dräpa dem, och det fanns många vars hjärtan ^bömmade för dem av deras bröder som hade fallit för

svärdet, ty de ångrade det som de hade gjort.

25 Och det hände sig att de kastade ifrån sig sina krigsvapen och de ville inte ta upp dem igen, ty de plågades av de mord som de hade begått. Och de föll ned liksom sina bröder och förlitade sig på deras barmhärtighet, vilkas armar var höjda för att dräpa dem.

26 Och det hände sig att flera än det antal som hade blivit dräpta förenade sig den dagen med Guds folk. Och de som hade dräpts var rättfärdiga människor och vi har därför inget skäl att tvivla på att de blev "frälsta.

27 Och inte en enda ogudaktig människa bland dem blev dräpt, men över ett tusen bringades till kunskapen om sanningen. Sålunda ser vi att Herren verkar på många "sätt för sitt folks frälsning.

28 Och de flesta av de lamaniter som dräpte så många av sina bröder var amalekiter och amuloniter, av vilka de flesta tillhörde "nehoriternas ^borden.

29 Och bland dem som förenade sig med Herrens folk fanns det "inga som var amalekiter eller amuloniter eller tillhörde Nehors orden, utan de var Lamans och Lemuels verkliga ättlingar.

30 Och sålunda kan vi tydligt se att när ett folk en gång har "upplysts av Guds Ande och har

19a HFS Tro.

21a Alma 27:3.

23a Alma 26:32.

24a Alma 25:1.

^b HFS Medlidande.

26a Upp 14:13.

27a Jes 55:8–9;

Alma 37:6–7.

28a Alma 1:15; 2:1, 20.

^b Alma 21:4.

29a Alma 23:14.

30a Matt 12:45.

haft stor ^bkunskap om det som hör till rättfärdigheten och sedan har ^cavfallit i synd och överträdelse, blir de mera förhärdade, och deras tillstånd blir ^dvärre än om de aldrig hade haft denna kunskap.

KAPITEL 25

Lamaniternas stridslystnad sprids — Noas prästers avkomlingar omkommer så som Abinadi profeterade — Många lamaniter omvänds och förenar sig med Anti-Nephi-Lehis folk — De tror på Kristus och håller Moses lag. Omkring 90–77 f Kr.

OCH se, nu hände det sig att dessa lamaniter vredgades ännu mer eftersom de hade dräpt sina bröder. Därför svor de hämnd mot nephiterna och de gjorde inga fler försök att dräpa ^aAnti-Nephi-Lehis folk just då.

2 Men de tog sina härar och gick över till Zarahemlas lands gränstrakter och anföll det folk som bodde i Ammonihahs land och ^aförgjorde dem.

3 Och därefter utkämpade de många strider med nephiterna i vilka de drevs tillbaka och dräptes.

4 Och bland de lamaniter som blev dräpta var nästan alla ^aättlingar till Amulon och hans bröder, vilka var Noas präster, och de blev dräpta av nephiternas händer.

5 Och sedan återstoden hade flytt ut i den östra vildmarken, och sedan de hade skaffat sig makt och myndighet över lamaniterna lät de många av lamaniterna ^aomkomma i eld för sin tros skull.

6 Ty sedan många av ^adem hade lidit stora förluster och så många hemsökelse började de väckas till hågkomst om de ^bord som Aron och hans bröder hade predikat för dem i deras land. Därför började de tvivla på sina fäders ^ctraditioner och tro på Herren och på att han gav stor makt åt nephiterna. Och på så sätt omvändes många av dem i vildmarken.

7 Och det hände sig att de styresmän som utgjorde återstoden av ^aAmulons barn befallde att de skulle ^bavrättas, ja, alla som trodde på detta.

8 Nu fick detta martyrskap många av deras bröder att hetsas till vrede, och det började uppstå strider i vildmarken, och lamaniterna började ^ajaga Amulons och hans bröders ättlingar och började dräpa dem, och de flydde ut i den östra vildmarken.

9 Och se, de jagas än i dag av lamaniterna. På så sätt uppfylldes Abinadis ord som han sade om ättlingarna till de präster som lät honom lida döden genom eld.

10 Ty han sade till dem: Det

30b Hebr 10:26;
Alma 47:36.
c 2 Ne 31:14; Alma 9:19.
HFS Avfall.
d 2 Petr 2:20–21.
25 1a HFS Anti-nephi-

lehiter.
2a Alma 8:16; 16:9.
4a Mosiah 23:35.
5a Mosiah 17:15.
6a dvs lamaniterna.
b Alma 21:9.

c Alma 26:24.
7a Alma 21:3;
24:1, 28–30.
b HFS Martyr,
martyrskap.
8a Mosiah 17:18.

som ni skall "göra mot mig skall vara en förebild till det som skall komma.

11 Och Abinadi var den förste som led "döden genom eld på grund av sin tro på Gud, och detta är vad han menade: Många skulle lida döden genom eld på samma sätt som han hade lidit.

12 Och han sade till Noas präster att deras avkomlingar skulle låta många avrättas på samma sätt som han blev, och att de skulle bli skingrade och dräpta alldeles som ett får utan herde jagas och dräps av vilda djur. Och se, nu besannades dessa ord, ty de blev jagade av lamaniterna, och de blev förföljda och de blev slagna.

13 Och det hände sig att när lamaniterna såg att de inte kunde övervinna nephiterna återvände de till sitt eget land. Och många av dem kom över för att bosätta sig i Ismaels land och Nephis land, och de förenade sig med Guds folk, som var "Anti-Nephi-Lehis folk.

14 Och även de "grävde ned sina krigsvapen, alldeles som deras bröder hade gjort, och de började bli ett rättfärdigt folk. Och de vandrade på Herrens vägar och vinnlade sig om att hålla hans bud och hans stadgar.

15 Ja, och de höll Moses lag. Ty det var nödvändigt att de ännu skulle hålla Moses lag eftersom

den inte var helt fullbordad. Men trots "Moses lag såg de framåt mot Kristi ankomst, ty de ansåg att Moses lag var en ^bförebild för hans ankomst och trodde att de måste utföra dessa "yttre förrättningar till dess han skulle uppenbaras för dem.

16 Nu trodde de inte att "frälsning kom genom ^bMoses lag, men Moses lag tjänade till att stärka deras tro på Kristus. Och på så sätt bibehöll de genom tro ett "hopp om evig frälsning och förlitade sig på profetians ande som talade om det som skulle komma.

17 Och se, Ammon och Aron och Omner och Himni och deras bröder fröjdade sig nu storligen över den framgång som de hade haft bland lamaniterna, ty de såg att Herren hade välsignat dem enligt deras "böner och att han även i alla stycken hade bekräftat sitt ord för dem.

KAPITEL 26

Ammon gläds i Herren — De trofasta styrks av Herren och får kunskap — Genom tro kan människor bringa tusentals själar till omvändelse — Gud har all makt och förstår allting. Omkring 90–77 f Kr.

OCH detta är nu Ammons ord till sina bröder, vilka lyder sålunda: Mina bröder och mina medtjänare, se, jag säger er:

10a Mosiah 13:10.

11a Mosiah 17:13.

13a Alma 23:16–17.

14a Alma 24:15; 26:32.

15a Jakob 4:5; Jar 1:11.

HFS Moses lag.

b Mosiah 3:14–15; 16:14.

c Mosiah 13:29–32.

16a Mosiah 12:31–37;

13:27–33.

b 2 Ne 11:4.

c 1 Tess 5:8–9.

17a Alma 17:9.

Hur stor orsak har vi inte att glädjas! Ty kunde vi ha trott, när vi "lämnade Zarahemlas land, att Gud skulle ge oss så stora välsignelser?

2 Och nu frågar jag: Vilka stora välsignelser har han skänkt oss? Kan ni säga det?

3 Se, jag skall svara åt er. Ty våra bröder lamaniterna var i mörker, ja, i den mörkaste avgrund, men se hur "många av dem som förmåtts att se Guds förunderliga ljus! Och detta är den välsignelse som förlänats oss, att vi har gjorts till ^bredskap i Guds händer att åstadkomma detta stora verk.

4 Se, "tusentals av dem gläder sig och har förts in i Guds fårahus.

5 Se, "fältet var moget, och välsignade är ni, eftersom ni svingade ^bskäran och skördade av alla krafter, ja, hela dagen lång arbetade ni. Och se på antalet av era "kärvar! Och de skall samlas in i ladorna så att de inte går förlorade.

6 Ja, de skall inte slås ned av stormen på den yttersta dagen. Ja, inte heller skall de sönderslitas av virvelvindar, utan när "stormen kommer skall de vara samlade på sin plats så att stormen inte tränger in till dem. Ja, inte heller skall de drivas

av våldsamma vindar varthelst fienden behagar föra dem.

7 Men se, de är i "skördens Herres händer, och de är hans, och han skall ^buppresa dem på den yttersta dagen.

8 Välsignat vare vår Guds namn! Låt oss "sjunga hans lov, ja, låt oss ^btacka hans heliga namn, ty han utövar för evigt rättfärdighet.

9 Ty om vi inte hade kommit upp från Zarahemlas land skulle dessa våra högt älskade bröder, som så högt har älskat oss, ännu ha plågats av "hat mot oss, ja, och de skulle även ha varit främlingar för Gud.

10 Och det hände sig att när Ammon hade sagt dessa ord tillrättavisade hans bror Aron honom och sade: Ammon, jag fruktar att din glädje förleder dig till skryt.

11 Men Ammon sade till honom: Jag "skryter inte över min egen styrka, inte heller över min egen visdom. Men se, min ^bglädje är full, ja, mitt hjärta är fyllt till brädden av glädje, och jag vill fröjda mig i min Gud.

12 Ja, jag vet att jag är ingenting. Till min styrka är jag svag, därför vill jag inte "skryta över mig själv, utan jag vill skryta över min Gud, ty i hans ^bkraft kan jag göra allting. Ja se, många

26 1a Mosiah 28:9;
Alma 17:6-11.

3a Alma 23:8-13.
b 2 Kor 4:5;

Mosiah 23:10.

4a Alma 23:5.

5a Joh 4:35-37; L&F 4:4.

b Joel 3:13.

c L&F 33:7-11; 75:2, 5.

6a Hel 5:12;

3 Ne 14:24-27.

7a HFs Skörd.

b Mosiah 23:22;

Alma 36:28.

8a L&F 25:12.

b HFs Tacksam,
tacksamhet,
tacksägelse.

9a Mosiah 28:1-2.

11a 2 Kor 7:14.

b L&F 18:14-16.

HFs Glädje.

12a Jer 9:24;

Alma 29:9.

b Ps 18:32-40;

Fil 4:13;

1 Ne 17:3.

mäktiga underverk har vi gjort i detta land, för vilka vi skall prisa hans namn för evigt.

13 Se, hur många tusen av våra bröder har han inte löst från "helvetets kval. Och det har fått dem att ^bbesjunga den återlösande kärleken, och detta tack vare hans ords kraft som är i oss. Har vi därför inte stor orsak att fröjda oss?

14 Jo, vi har skäl att prisa honom för evigt, ty han är den allrahögste Guden och har löst våra bröder från helvetets "kedjor.

15 Ja, de var omslutna av evigt mörker och undergång. Men se, han förde dem till sitt eviga "ljus, ja, till evig frälsning, och de är omslutna av hans kärleks ojämförliga frikostighet. Ja, och vi har varit redskap i hans händer till att utföra detta stora och förunderliga verk.

16 Låt oss därför "jubla, ja, vi skall ^bglädjas i Herren. Ja, vi skall fröjda oss, ty vår glädje är full. Ja, vi skall prisa vår Gud för evigt. Se, vem kan glädjas för mycket i Herren? Ja, vem kan säga för mycket om hans stora makt och om hans "barmhärtighet och om hans tålmod med människobarnen? Se, jag säger er att jag inte kan uttrycka ens det minsta av det jag känner.

17 Vem kunde ha trott att vår Gud skulle vara så barmhärtig

att han skulle rycka oss ur vårt hemska, syndiga och vanhelgade tillstånd?

18 Se, vi gick ut i vrede med väldiga hotelser om att "förgöra hans kyrka.

19 O, varför överlämnade han då oss inte till en hemsk undergång, ja, varför lät han inte sin rättvisas svärd drabba oss och döma oss till evig förtvivlan?

20 O, min själ nästan förgås vid tanken. Se, han utövade inte sin rättvisa på oss, utan i sin stora barmhärtighet har han fört oss över dödens och eländets eviga "avgrund, ja, till våra själars frälsning.

21 Och se, mina bröder, var finns nu den "naturliga människa som förstår detta? Jag säger er att det finns ingen som ^bförstår detta utom den ångerfulle.

22 Ja, den som "omvänder sig och utövar ^btro och som gör goda gärningar och alltid ber utan uppehåll — honom skall det bli givet att känna Guds "hemligheter. Ja, honom skall bli givet att uppenbara sådant som aldrig har uppenbarats, ja, honom skall bli givet att föra själar i tusental till omvändelse, på samma sätt som det har blivit oss givet att föra dessa våra bröder till omvändelse.

23 Kommer ni nu ihåg, mina bröder, att vi sade till våra bröder i Zarahemlas land: Vi går

13a HFS Helvetet.

b Alma 5:26.

14a Alma 12:11.

15a HFS Ljus, Kristi ljus.

16a Rom 15:17; 2 Kor 1:31.

b 2 Kor 10:15–18;

L&F 76:61.

c Ps 36:5–6.

18a Mosiah 27:8–10.

20a 2 Ne 1:13;

Hel 3:29–30.

21a HFS Naturliga

människan, den.

b 2 Kor 2:9–16;

Jakob 4:8.

22a Alma 36:4–5.

HFS Omvända sig,
omvändelse.

b HFS Tro.

c HFS Guds
hemligheter.

upp till Nephis land för att predika för våra bröder lamaniterna, och att de hänskrattade åt oss?

24 Ty de sade till oss: Tror ni att ni kan bringa lamaniterna till kunskapen om sanningen? Tror ni att ni kan övertyga lamaniterna om falskheten i deras faders "traditioner då de är ett så^b styvnackat folk, vars hjärtan har sin lust i blodsutgjutelse, vars dagar ägnats åt grövsta ondska, vars vägar från begynnelsen har varit en överträdares vägar? Nu mina bröder, ni kommer ihåg att det var sådana ord de talade.

25 Och dessutom sade de: Låt oss ta till vapen mot dem, så att vi förgör dem och får bort deras ondska ur landet så att de inte besegrar oss och förgör oss.

26 Men se, mina älskade bröder, vi kom ut i vildmarken, inte i avsikt att förgöra våra bröder utan i avsikt att om möjligt frälsa några få av deras själar.

27 Och när våra hjärtan var nedslagna och vi stod i begrepp att vända tillbaka, se, då "tröstade Herren oss och sade: Gå ut bland era bröder lamaniterna och uthärda ^btålmodigt era lidanden, och jag skall ge er framgång.

28 Och se, nu har vi kommit, och vi har gått ut ibland dem. Och vi har varit tålmodiga i vårt lidande, och vi har utstått varje försakelse. Ja, vi har vandrat från hus till hus och

förlitat oss på världens barmhärtighet — inte enbart på världens barmhärtighet utan på Guds barmhärtighet.

29 Och vi har gått in i deras hus och undervisat dem, och vi har undervisat dem på deras gator. Ja, och vi har undervisat dem på deras höjder, och vi har även gått in i deras tempel och deras synagogor och undervisat dem. Och vi har blivit utdrivna och hånade och bespottade och slagna på kinden. Och vi har blivit stenade och gripna och bundna med starka rep och kastade i fängelse. Och genom Guds makt och visdom har vi åter blivit befriade.

30 Och vi har utstått alla slags lidanden, och allt detta för att om möjligt bli medel till att kunna frälsa någon själ, och vi ansåg att vår "glädje skulle vara fullkomlig om vi möjligen kunde bli medlet till att frälsa någon.

31 Se, vi kan nu lyfta blicken och se frukterna av vårt arbete, och är de få? Jag säger er: Nej, de är "många. Ja, och vi kan se deras uppriktighet på grund av deras kärlek till sina bröder och även till oss.

32 Ty se, de skulle hellre "offra sina liv än ta livet av sin fiende, och de har ^bgrävt ned sina krigsvapen djupt i jorden på grund av sin kärlek till sina bröder.

33 Och se, nu säger jag till er: Har det funnits så stor kärlek i hela landet? Se, jag säger er:

24a Mosiah 10:11–17.

b Mosiah 13:29.

27a Alma 17:9–11.

b HFS Tålmod.

c Alma 20:29–30.

HFS Motgångar.

30a L&F 18:15–16.

31a Alma 23:8–13.

32a Alma 24:20–24.

b Alma 24:15.

Nej, det har det inte, inte ens bland nephiterna.

34 Ty se, de ville gripa till vapen mot sina bröder, de ville inte låta sig dräpas. Men se så många av dessa som har lagt ned sina liv. Och vi vet att de har gått till sin Gud för sin kärleks skull och för sin avsky för synden.

35 Har vi nu inte skäl att fröjda oss? Jo, jag säger er: Det har aldrig sedan världens begynnelse funnits människor som har haft så stor anledning att fröjda sig som vi. Ja, min glädje hänför mig så att jag till och med skryter över min Gud, ty han har all ^amakt, all visdom och all insikt. Han ^bförstår allting och han är en ^cbarmhärtig varelse, ja, till frälsning för dem som omvänd-er sig och tror på hans namn.

36 Om nu detta är att skryta, ja, då vill jag skryta. Ty detta är mitt liv och mitt ljus, min glädje och min frälsning och min återlösning från evigt elände. Ja, välsignat är min Guds namn, han som har kommit ihåg detta folk som är en ^agren av Israels träd och som har varit skilt från sin stam i ett främmande land. Ja, jag säger: Välsignat är min Guds namn, han som har kommit ihåg oss ^bvandringsmän i ett främmande land.

37 Nu mina bröder, ser vi att Gud kommer ihåg alla ^afolk, i vilket land de än må befinna sig.

Ja, han räknar sitt folk, och hans innerliga barmhärtighet omfattar hela jorden. Detta är nu min glädje och min stora tacksägelse. Ja, och jag vill tacka min Gud för evigt. Amen.

KAPITEL 27

Herren befaller Ammon att leda Anti-Nephi-Lehis folk i säkerhet — Vid mötet med Alma tömmer Ammons glädje ut hans styrka — Nephiterna ger anti-nephi-lehiterna Jershons land — De kallas Ammons folk. Omkring 90–77 f.Kr.

Nu hände det sig att när de lamaniter som dragit ut för att strida mot nephiterna, efter sina många försök att förgöra dem, fann att det var lönlöst att försöka förgöra dem, återvände de till Nephis land.

2 Och det hände sig att amalekiterna var mycket förtörnade på grund av sina förluster. Och när de såg att de inte kunde få hämnd på nephiterna började de hetsa folket till vrede mot sina ^abröder, ^bAnti-Nephi-Lehis folk. Därför började de åter att förgöra dem.

3 Nu ^avägrade detta folk åter att gripa till vapen, och de lät sig dräpas efter fiendens behag.

4 När nu Ammon och hans bröder såg detta förödelsens verk bland dem som de så högt älskade och bland dem som så

35a HFS Kraft, makt.

^b L&F 88:41.

^c HFS Barmhärtig, barmhärtighet.

36a 1 Mos 49:22–26;

Jakob 2:25; 5:25.

^b Jakob 7:26.

37a Apg 10:34–35;

2 Ne 26:33.

27 2a Alma 43:11.

^b Alma 25:1.

HFS Anti-nephi-lehiter.

3a Alma 24:21–26.

högt hade älskat dem — ty de hade blivit behandlade som om de var änglar utsända av Gud att frälsa dem från evig undergång — när därför Ammon och hans bröder såg detta stora förödelsens verk rördes de till medlidande, och de "sade till kungen:

5 Låt oss samla ihop detta Herrens folk, och låt oss dra ned till Zarahemlas land till våra bröder nephiterna och fly undan våra fienders händer så att vi inte omkommer.

6 Men kungen sade till dem: Se, nephiterna skall förgöra oss för de många mord och synders skull som vi har begått emot dem.

7 Och Ammon sade: Jag skall gå och fråga Herren. Och om han säger till oss att gå ned till våra bröder, följer ni då med?

8 Och kungen sade till honom: Ja, om Herren säger till oss att gå skall vi bege oss ned till våra bröder, och vi skall bli deras slavar till dess vi har gottgjort dem för de många mord och synden som vi har begått emot dem.

9 Men Ammon sade till honom: Det strider mot våra bröders lag, som stiftats av min far, att det skulle finnas några "slavar bland dem. Låt oss därför dra ned och lita på våra bröders barmhärtighet.

10 Men kungen sade till honom: Fråga Herren, och om han säger till oss att gå så går vi. Annars skall vi förgås här i landet.

11 Och det hände sig att Ammon gick och frågade Herren, och Herren sade till honom:

12 För detta folk ut ur detta land så att de inte förgås, ty Satan har fått ett fast grepp om amalekiternas hjärtan, och de hetsar lamaniterna till vrede mot sina bröder så att de dräper dem. Bege dig därför ut ur detta land, och välsignat är detta folk i detta släktled, ty jag skall bevara dem.

13 Och nu hände det sig att Ammon gick och berättade för kungen alla de ord som Herren hade sagt till honom.

14 Och de samlade ihop hela sitt folk, ja, hela Herrens folk, och de samlade ihop alla sina flockar och sina hjordar och drog ut ur landet och kom till vildmarken, som skilde Nephis land från Zarahemlas land, och kom över i närheten av landets gränser.

15 Och det hände sig att Ammon sade till dem: Se, jag och mina bröder skall gå in i Zarahemlas land, och ni skall stanna här till dess vi återvänder. Och vi skall försöka utröna våra bröders hjärtan, om de vill att ni skall få komma in i deras land.

16 Och det hände sig att när Ammon var på väg in i landet mötte han och hans bröder Alma på den "plats som har omtalats. Och se, detta var ett glädjerikt möte.

17 Nu var Ammons "glädje så stor att han fylldes helt, ja, han uppslukades av glädjen i sin

Gud till den grad att hans styrka ^buttömdes och han föll ^cåter till marken.

18 Var nu inte detta en utomordentlig glädje? Se, detta är en glädje som ingen uppnår utom den verkligt ångerfulle och ödmjuka som söker efter lycka.

19 Nu var Almas glädje över att möta sina bröder i sanning stor, och likaså Arons, Omners och Himnis glädje. Men se, deras glädje var inte sådan att den översteg deras krafter.

20 Och det hände sig att Alma förde sina bröder tillbaka till Zarahemlas land, ja, till sitt eget hus. Och de gick och berättade för ^aöverdomaren allt som hade hänt dem i Nephis land bland deras bröder lamaniterna.

21 Och det hände sig att överdomaren sände ut en kungörelse över hela landet och begärde att få höra folkets röst beträffande att släppa in deras bröder, som var Anti-Nephi-Lehis folk.

22 Och det hände sig att folkets röst löd sålunda: Se, vi vill avstå från Jershons land, som ligger österut vid havet, och som gränsar till landet Ymnighet, och som ligger söder om landet Ymnighet. Och detta Jershons land är det land som vi vill ge våra bröder som arvedel.

23 Och se, vi skall ställa våra härar mellan Jershons land och Nephis land, så att vi kan beskydda våra bröder i Jershons land. Och detta gör vi för våra bröder med anledning av deras fruktan över att de genom att

gripa till vapen mot sina bröder skulle begå synd. Och denna deras stora fruktan kom av den smärtsamma ånger de kände på grund av sina många mord och sin hemska ogudaktighet.

24 Och se, detta skall vi göra för våra bröder så att de kan få ärva Jershons land, och vi skall med våra härar skydda dem från deras fiender, på villkor att de ger oss en del av sina ägodelar för att hjälpa oss att underhålla våra härar.

25 Nu hände det sig att när Ammon hade hört detta återvände han till Anti-Nephi-Lehis folk, och Alma följde honom ut i vildmarken där de hade slagit upp sina tält, och de tillkännagav allt detta för dem. Och Alma berättade även för dem om sin ^aomvändelse tillsammans med Ammon och Aron och hans bröder.

26 Och det hände sig att detta orsakade stor glädje bland dem. Och de drog ned till Jershons land och tog Jershons land i besittning, och de kallades av nephiterna Ammons folk. Därför särskildes de från den tiden med detta namn.

27 Och de bodde bland Nephis folk och räknades även till det folk som tillhörde Guds kyrka. Och de utmärkte sig även för sin hängivenhet mot Gud och även mot människor, ty de var fullkomligt ^aärliga och uppriktiga i allt, och de var ^bståndaktiga i tron på Kristus intill änden.

28 Och de såg på utgjutandet

17b 1 Ne 1:7.
c Alma 19:14.

20a Alma 4:16–18.
25a Mosiah 27:10–24.

27a HFS Ärlig, ärlighet.
b Alma 23:6.

av sina bröders blod med största avsky, och de kunde aldrig förmås att ta till vapen mot sina bröder. Och de såg aldrig på döden med någon grad av fruktan, tack vare sitt hopp och sin syn på Kristus och uppståndelsen. Därför var döden för dem uppslukad av Kristi seger över den.

29 Därför ville de lida "döden på det svåraste och mest smärtsamma sätt som deras bröder kunde tillfoga dem hellre än att gripa till svärd eller sabel för att dräpa dem.

30 Och sålunda var de ett hängivet och älskat folk, ett folk storligen gynnat av Herren.

KAPITEL 28

Lamaniterna besegras i ett fruktansvärt slag — Tiotusentals dräps — De ogudaktiga överlämnas till ett tillstånd av oändligt lidande — De rättfärdiga uppnår en outhärlig lycka. Omkring 77–76 f.Kr.

OCH nu hände det sig att sedan Ammons folk hade bosatt sig i "Jershons land och en församling likaså hade upprättats i Jershons land, och nephiternas härar hade ställts upp kring Jershons land, ja, vid alla gränserna runt om Zarahemlas land, se, då hade lamaniternas härar följt efter sina bröder ut i vildmarken.

2 Och sålunda blev det ett fruktansvärt slag, ja, ett sådant som aldrig tidigare hade före-

kommit bland folket i landet ända sedan Lehi lämnade Jerusalems. Ja, tiotusentals lamaniter dräptes eller skingrades.

3 Ja, det blev även ett fruktansvärt blodbad bland Nephis folk. Ändå "drevs lamaniterna på flykten och skingrades, och Nephis folk återvände på nytt till sitt land.

4 Och detta var nu en tid då det hördes mycken gråt och klagan överallt i landet bland hela Nephis folk —

5 ja, änkors gråt i sorg över sina män och likaså fäderns i sorg över sina söner och dotterns över brodern, ja, broderns över fadern, och sålunda hördes sorgens gråt bland dem alla, ty de sörjde sina släktingar som blivit dräpta.

6 Och nu var detta förvisso en sorgens dag, ja, en tid för allvar och en tid för mycken "fasta och bön.

7 Och så slutar det femtonde året av domarnas regering över Nephis folk.

8 Och detta är berättelsen om Ammon och hans bröder, deras färder i Nephis land, deras lidanden i landet, deras sorger och deras svårigheter och deras "ofattbara glädje och brödernas mottagande och beskydd i Jershons land. Och må nu Herren, alla människors Återlösare, välsigna deras själar för evigt.

9 Och detta är berättelsen om krigen och stridigheterna bland nephiterna och även om krigen mellan nephiterna och lama-

niterna. Och det femtonde året av domarnas regering är slut.

10 Och tiden från det första året till det femtonde har lett till att tusentals liv gått till spillo, ja, den har lett till en hemsk scen med blodsutgjutelse.

11 Och tusentals fallnas kroppar har lagts i jorden, medan tusentals kroppar "ruttnar i högar på marken. Ja, och tusentals ^bsörjer förlusten av sina släktingar eftersom de, enligt Herrens löften, har orsak att frukta att dessa är överlämnade till ett tillstånd av oändligt lidande.

12 Medan tusentals andra uppriktigt sörjer förlusten av sina släktingar gläds och jublar de ändå i hoppet, och till och med vet att de enligt Herrens "löften skall uppväckas för att leva på Guds höggra sida i ett tillstånd av oändlig lycka.

13 Och sålunda ser vi hur stor "ojämlighet det finns bland människor på grund av synd och överträdelse och djävulens makt, som kommer av de listiga ^bplaner som han har gjort upp för att snärja människornas hjärtan.

14 Och sålunda ser vi den stora uppmaningen till människorna att flitigt arbeta i Herrens "vingårdar. Och sålunda ser vi den stora orsaken till sorg och likaså till glädje — sorg över död och förgörelse bland människor och glädje över ^bKristi ljus till liv.

KAPITEL 29

Alma önskar ropa omvändelse med en ängels iver — Herren låter alla nationer få lärare — Alma gläds åt Herrens verk och åt Ammons och hans bröders framgång. Omkring 76 f Kr.

O, ATT jag vore en ängel och kunde få mitt hjärtas önskan uppfylld, så att jag kunde gå ut och tala som med Guds basun, med en röst som fick marken att skaka, och ropa omvändelse till varje folk!

2 Ja, jag skulle som med åskans röst förkunna omvändelse och återlösningsplanen för varje själ så att de omvände sig och "kom till vår Gud, så att det inte längre skulle kunna finnas någon sorg på hela jordens yta.

3 Men se, jag är en människa och syndar i min önskan, ty jag borde vara nöjd med det som Herren har tilldelat mig.

4 Jag borde inte i mina önsningar sönderslitas av en rättvis Guds bestämda stadgar, ty jag vet att han beviljar människorna i enlighet med deras "önskan, vare sig den är till död eller till liv. Ja, jag vet att han tilldelar människorna, ja, stadgar åt dem stadgar som är oföränderliga, i enlighet med deras ^bviljor, vare sig de är till frälsning eller till undergång.

11a Alma 16:11.
b Alma 48:23;
L&F 42:45–46.
12a Alma 11:41.
13a 1 Ne 17:35.

b 2 Ne 9:28.
14a HFS Vingård,
Herrens.
b HFS Ljus, Kristi
ljus.

29 2a Omni 1:26;
3 Ne 21:20.
4a Ps 37:4.
b HFS Handlingsfrihet.

5 Ja, och jag vet att alla människor har ställts inför gott och ont. Den som inte inser skillnaden mellan gott och ont är utan skuld, men till den som "har kunskap om gott och ont ges i enlighet med hans önskingar, vare sig han önskar gott eller ont, liv eller död, glädje eller ^b samvetskval.

6 När jag nu vet detta, varför skulle jag då önska mera än att utföra det verk som jag har kallats till?

7 Varför skulle jag önska att jag var en ängel så att jag kunde tala till alla jordens ändar?

8 Ty se, Herren låter "alla nationer få människor från sitt eget land att på sitt ^b eget språk undervisa om hans ord, ja, med visdom om allt som han "anser lämpligt att de bör få. Således ser vi att Herren ger råd i visdom enligt det som är rätt och sant.

9 Jag vet vad Herren har befallt mig, och jag gläds åt det. Jag "gläds inte åt mig själv utan jag gläds åt det som Herren har befallt mig. Ja, och detta är min glädje, att jag kanske kan bli ett redskap i Guds händer till att föra någon själ till omvändelse, och detta är min glädje.

10 Och se, när jag ser att många av mina bröder i sanning är ångerfulla och kommer till Herren sin Gud, då fylls min

själ med glädje. Då kommer jag ihåg "vad Herren har gjort för mig, ja, att han har hört min bön, ja, då kommer jag ihåg hans barmhärtiga arm som han räckte ut mot mig.

11 Ja, och jag kommer även ihåg mina fäders fångenskap, ty jag vet förvisso att "Herren befriade dem ur trældomen och därigenom upprättade sin kyrka. Ja, Herren Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, befriade dem ur trældomen.

12 Ja, jag har alltid kommit ihåg mina fäders fångenskap, och att samme Gud som "befriade dem ur egyptiernas händer befriade dem ur trældomen.

13 Ja, och att samme Gud upprättade sin kyrka bland dem. Ja, och att samme Gud har med en helig kallelse kallat mig att predika ordet för detta folk och har givit mig stor framgång, över vilken min "glädje är fullständig.

14 Men jag gläds inte bara åt min egen framgång, utan min glädje är mer fullständig tack vare mina bröders "framgång, de som har varit uppe i Nephis land.

15 Se, de har arbetat utomordentligt hårt och har burit mycket frukt, och hur stor blir inte deras lön!

16 När jag nu tänker på dessa mina bröders framgång hänrycks min själ som om den var

5a 2 Ne 2:18, 26;
Moro 7:15–19.
HFS Urskillningens
gåva.
b HFS Samvete.

8a 2 Ne 29:12.
b L&F 90:11.
c Alma 12:9–11.
9a Alma 26:12.
10a Mosiah 27:11–31.

11a Mosiah 24:16–21;
Alma 5:3–5.
12a 2 Mos 14:30–31.
13a L&F 18:14–16.
14a Alma 17:1–4.

skild från kroppen, så stor är min glädje.

17 Och må nu Gud bevilja att dessa mina bröder får sitta ned i Guds rike, ja, och likaså att alla de som utgör frukten av deras arbete aldrig mer går ut därifrån, utan att de må prisa honom för evigt! Och Gud give att detta sker enligt mina ord, alldeles som jag har talat! Amen.

KAPITEL 30

Korihor, en antikrist, förlöjligar Kristus, försoningen och profetians ande — Han lär att det inte finns någon Gud, inget människans fall, inget straff för synd och ingen Kristus — Alma vittnar om att Kristus skall komma och att allting tyder på att det finns en Gud — Korihor kräver ett tecken och slås med stumhet — Djävulen hade visat sig för Korihor som en ängel och lärt honom vad han skulle säga — Korihor blir nedtrampad och dör. Omkring 76–74 f Kr.

SE, nu hände det sig att sedan ^aAmmons folk hade slagit sig ned i Jershons land, ja, och även sedan lamaniterna ^bdrivits ut ur landet och deras döda hade begravts av folket i landet —

2 nu blev deras döda inte räknade på grund av deras stora antal, och inte heller räknades nephiternas döda — ja, det hände sig sedan de hade be-

gravt sina döda, och även efter tiden för fasta och sorg och bön (och detta var i det sextonde året av domarnas regering över Nephis folk), att det började bli oavbruten fred i hela landet.

3 Ja, och folket vinnlade sig om att hålla Herrens bud, och de iakttog noggrant ^aGuds förordningar enligt Moses lag eftersom de hade blivit undervisade om att ^bhålla Moses lag till dess den skulle fullbordas.

4 Och sålunda hade folket inga oroligheter under hela det sextonde året av domarnas regering över Nephis folk.

5 Och det hände sig i början av det sjuttonde året av domarnas regering att de hade oavbruten fred.

6 Men det hände sig under senare delen av det sjuttonde året att en man kom in i Zarahemlas land, och han var ^aantikrist, ty han började predika för folket mot de profetior som hade talats av profeterna om Kristi ankomst.

7 Nu fanns det ingen lag mot en människas ^atro, ty det var helt i strid med Guds bud att det skulle finnas en lag som gjorde att människor behandlades olika.

8 Ty så säger skriften: ^aUtvälj åt er i dag vem ni vill tjäna!

9 Om nu någon önskade tjäna Gud var det hans rättighet, eller snarare: Om han trodde på Gud var det hans rättighet att få tjäna

30 1a Alma 27:25–26.
HFS Anti-Nephi-Lehiter.
b Alma 28:1–3.

3a HFS Moses lag.
b 2 Ne 25:24–27;
Alma 25:15.
6a HFS Antikrist.

7a Alma 1:17.
8a Jos 24:15.
HFS Handlingsfrihet.

honom, men om han inte trodde på honom fanns det ingen lag som kunde straffa honom.

10 Men om han mördade straffades han med "döden, och om han rånade blev han likaså straffad. Och om han stal blev han likaså straffad, och om han begick äktenskapsbrott blev han likaså straffad. Ja, för all sådan ogudaktighet blev de straffade.

11 Ty det fanns en lag om att människor skulle dömas enligt sina brott. Men det fanns ingen lag mot en människas tro. Därför straffades en människa endast för de brott som hon hade begått, och därför behandlades alla människor "lika.

12 Och denne antikrist, vars namn var Korihor (och lagen kunde inte tillämpas på honom), började predika för folket att det inte skulle komma någon Kristus. Och på detta sätt predikade han och sade:

13 O ni som är bundna av ett dåraktigt och fåfängt hopp, varför tynger ni er med sådana dårskaper? Varför förväntar ni en Kristus? Ingen människa kan ju veta något om det som skall komma.

14 Se, det som ni kallar profetior, som ni påstår har överlämnats av heliga profeter, se, det är era faders dåraktiga traditioner.

15 Hur vet ni att de är sanna? Se, ni kan inte veta något om det som ni inte "ser. Därför kan ni inte veta att en Kristus skall komma.

16 Ni ser framåt och säger att

ni ser en förlåtelse för era synder. Men se, detta är följden av ett vanvettigt sinne, och denna sinnesrubbing kommer som följd av era faders traditioner som vilseleder er till att tro sådant som inte är sant.

17 Och mycket mera sådant sade han till dem, och han sade att ingen försoning för människornas synder kunde ske, utan att varje människa här i livet skördade följderna av sitt eget handlande. Därför fick varje människa framgång alltefter sin begåvning, och varje människa segrade alltefter sin styrka. Och vad människan än gjorde så var det inte något brott.

18 Och sålunda predikade han för dem och vilseledde mångas hjärtan och fick dem att lyfta upp sina huvuden i sin ogudaktighet. Ja, han vilseledde många kvinnor, och även män, till att bedriva hor och intalade dem att när en människa var död, så var det slut därmed.

19 Nu gick denne man över även till Jershons land för att predika detta bland Ammons folk, som en gång var lamaniternas folk.

20 Men se, de var klokare än många av nephiterna, ty de tog honom och band honom och förde honom inför Ammon som var högpräst över det folket.

21 Och det hände sig att denne bestämde att han skulle förpassas ut ur landet. Och han kom över till Gideons land och började predika även för dem som

bodde där. Och här hade han inte stor framgång, ty han blev gripen, bunden och förd inför högprästen och likaså landets överdomare.

22 Och det hände sig att högprästen sade till honom: Varför går du omkring och förvränger Herrens vägar? Varför lär du detta folk att det inte skall komma någon Kristus, för att därmed ta bort deras glädje? Varför talar du emot de heliga profeternas alla profetior?

23 Och högprästens namn var Giddonah. Och Koriher sade till honom: Därför att jag inte förkunnar era fäders dåraktiga traditioner, och därför att jag inte lär människorna att underkasta sig de dåraktiga förordningar och förrättningar som forna präster har infört för att ta sig makt och myndighet över dem och hålla dem i okunnighet, så att de inte skulle kunna lyfta upp sina huvuden utan hållas i förtryck i enlighet med dina ord.

24 Ni säger att detta folk är ett fritt folk. Se, jag säger att de är i trældom. Ni säger att dessa gamla profetior är sanna. Se, jag säger att ni inte vet att de är sanna.

25 Ni säger att detta folk är ett skyldigt och ett fallet folk för en förfaders överträdelses skull. Se, jag säger att ett barn inte är skyldigt på grund av sina föräldrar.

26 Och ni säger även att Kristus skall komma. Men se, jag säger att ni inte vet att en

Kristus skall komma. Och ni säger även att han skall dödas för "världens synder —

27 och på så sätt förleder ni detta folk med era fäders dåraktiga traditioner och enligt era egna önskningsar. Och ni håller dem nere, liksom i trældom, så att ni kan frossa på deras händer arbete så att de inte vågar se uppåt i frimodighet, och så att de inte vågar åtnjuta sina rättigheter och förmåner.

28 Ja, de vågar inte använda det som är deras eget för att inte förarga sina präster som håller dem under oket enligt sina önskningsar och som genom sina traditioner och sina drömmar och sina infall och sina syner och sina föregivna hemligheter har fått dem att tro att de, om de inte rättade sig efter deras ord, skulle förarga någon okänd varelse som de säger är Gud — en varelse som aldrig har blivit sedd eller känd, som aldrig har existerat och aldrig kommer att göra det.

29 När nu högprästen och överdomaren såg hans hjärtas hårdhet, ja, när de såg att han ville smäda till och med Gud, ville de inte svara på hans ord utan lät binda honom och överlämnade honom i rättstjänarnas händer och sände honom till Zarahemlas land, för att han skulle kunna föras inför Alma och överdomaren, som var hela landets regent.

30 Och det hände sig att när han fördes fram inför Alma och

överdomaren fortsatte han på samma sätt som han gjort i Gideons land, ja, han fortsatte att "häda.

31 Och han stod fram med stora, "uppblåsta ord inför Alma, och han smädade prästerna och lärarna och beskyllde dem för att vilseleda människorna med sina fäders enfaldiga traditioner för att själva kunna frossa på folkets arbete.

32 Nu sade Alma till honom: Du vet att vi inte frossar på dessa människors arbete. Ty se, jag har ända från början av domarnas regering och fram tills nu arbetat med mina egna händer för mitt uppehälle, trots mina många resor runt om i landet för att förkunna Guds ord för mitt folk.

33 Och trots det myckna arbete som jag har utfört i kyrkan, har jag aldrig fått så mycket som en enda "senin för mitt arbete. Det har inte heller någon av mina bröder, utom när de suttit på domarsätet, och då har vi endast fått för vår tid enligt lagen.

34 Och om vi nu inte får något för vårt arbete i kyrkan, vilken nytta har vi då av att arbeta i kyrkan, utom den att predika sanningen så att vi kan glädjas åt våra bröders "glädje?

35 Varför säger du då att vi predikar för detta folk för att skaffa oss vinning, när du själv vet att vi inte får någon vinning? Och tror du nu att vi bedrar

detta folk och att det orsakar sådan glädje i deras hjärtan?

36 Och Korihor svarade honom: Ja.

37 Och då sade Alma till honom: Tror du att det finns en Gud?

38 Och han svarade: Nej.

39 Då sade Alma till honom: Förnekar du återigen att det finns en Gud, och förnekar du även Kristus? Ty se, jag säger dig att jag vet att det finns en Gud, och likaså att Kristus skall komma.

40 Och vad belägg har du för att det inte finns någon "Gud, eller för att Kristus inte kommer? Jag säger dig att du inget har utom ditt eget ord.

41 Men se, jag har allt som ett "bevis för att detta är sant, och du har också allt som ett bevis för dig att det är sant, och vill du förneka detta? Tror du att detta är sant?

42 Se, jag vet att du tror, men du är besatt av en lögnens ande, och du har drivit ut Guds Ande så att den inte har någon plats i dig. Men djävulen har makt över dig, och han styr dig och gör upp planer för att kunna förgöra Guds barn.

43 Och då sade Korihor till Alma: Om du vill visa mig ett "tecken så att jag kan bli övertygad om att det finns en Gud, ja, visa mig att han har makt, då skall jag bli övertygad om att dina ord är sanna.

44 Men Alma sade till honom:

30a HFS Häda, hädelse.

31a Hel 13:22.

33a Alma 11:3.

34a HFS Glädje.

40a Ps 14:1.

41a HFS Vittne, vittnesmål.

43a Jakob 7:13–21;

L&F 46:8–9.

HFS Tecken.

Du har fått tillräckligt med tecken. Skall du fresta din Gud? Säger du: Visa mig ett tecken, när du har ^aalla dessa dina bröders vittnesbörd och även alla de heliga profeternas? Skrifterna är lagda framför dig, ja, och ^ballt tyder på att det finns en Gud. Ja, hela ^cjorden och allt som finns på dess yta, ja, och dess ^drörelse, ja, och även alla ^eplaneterna som rör sig i sina regelbundna banor vittnar om att det finns en högste Skapare.

45 Och ändå går du omkring och vilseleder detta folks hjärtan och betygar för dem att det inte finns någon Gud. Och kommer du ändå att förneka honom, trots alla dessa vittnen? Och han sade: Ja, jag kommer att förneka honom, om du inte visar mig ett tecken.

46 Och nu hände det sig att Alma sade till honom: Se, jag sörjer för ditt hjärtas hårdhets skull, ja, över att du fortfarande motsätter dig sanningens ande, så att din själ kan gå förlorad.

47 Men se, det är ^abättre att din själ går förlorad än att du blir ett redskap till att föra många själar ned i fördärvet genom dina lögner och genom dina smickrande ord. Om du därför återigen skall förneka Gud, se då skall han slå dig så att du skall bli stum, så att du aldrig mer skall öppna din mun och så att du inte längre skall kunna bedra detta folk.

48 Då sade Korihor till honom: Jag förnekar inte en Guds tillvaro, men jag tror inte att det finns en Gud. Och jag säger även att du inte vet att det finns en Gud, och om du inte visar mig ett tecken kommer jag inte att tro.

49 Då sade Alma till honom: Detta ger jag dig som ett tecken: Du skall ^abli stum enligt mina ord, och jag säger att i Guds namn skall du bli slagen med stumhet så att du inte längre skall kunna tala.

50 När nu Alma hade sagt dessa ord blev Korihor slagen med stumhet så att han inte kunde tala, i enlighet med Almas ord.

51 Och när nu överdomaren såg detta räckte han ut sin hand och skrev till Korihor sålunda: Är du övertygad om Guds makt? På vem önskade du att Alma skulle visa sitt tecken? Ville du att han skulle skada andra för att ge dig ett tecken? Se, han har visat dig ett tecken. Och skall du nu fortsätta ifrågasätta?

52 Och Korihor sträckte fram handen och skrev: Jag vet att jag är stum, ty jag kan inte tala, och jag vet att inget annat än Guds makt kunde åsamka mig detta. Ja, och jag har alltid ^avetat att det finns en Gud.

53 Men se, djävulen har ^abedragit mig, ty han ^bvisade sig för mig i en ängels skepnad och sade till mig: Gå och vinn detta folk tillbaka, ty de har alla gått vilse efter en okänd Gud. Och

44a Mosiah 13:33–34.

^b Ps 19:1;

L&F 88:47.

^c Job 12:7–10.

^d Hel 12:11–15.

^e Mose 6:63.

47a 1 Ne 4:13.

49a 2 Krön 13:20.

52a Alma 30:42.

53a Jakob 7:14.

^b 2 Kor 11:14;

2 Ne 9:9.

han sade till mig: Det finns 'ingen Gud. Ja, och han lärde mig vad jag skulle säga, och jag har lärt ut hans ord. Och jag lärde ut dem för att de behagade det ^aköttsliga sinnet. Och jag lärde ut dem ända till dess jag fick stor framgång, så att jag själv verkligen trodde att de var sanna. Och därför motstod jag sanningen ända till dess jag åsamkat mig denna stora förbannelse.

54 När han nu hade sagt detta bönföll han Alma om att be till Gud så att förbannelsen kunde tas bort från honom.

55 Men Alma sade till honom: Om denna förbannelse togs bort från dig skulle du åter vilseleda detta folks hjärtan. Därför skall det ske dig alldeles som Herren vill.

56 Och det hände sig att förbannelsen inte togs bort från Korihor, utan han blev utdriven och gick från hus till hus och tiggde om mat.

57 Nu blev vetskapen om det som hänt Korihor omedelbart kungjord över hela landet, ja, kungörelsen utsändes av överdomaren till hela befolkningen i landet vari det förkunnades för dem som hade trott på Korihors ord att de med hast måste omvända sig, för att inte samma straffdomar skulle drabba dem.

58 Och det hände sig att de alla övertygades om Korihors gudaktighet. Därför omvände

de sig alla åter till Herren, och detta gjorde slut på det slags ondska som Korihor utövat. Och Korihor gick omkring från hus till hus och tiggde om mat för att uppehålla livet.

59 Och det hände sig att då han gick omkring bland folket, ja, bland ett folk som hade skilt sig från nephiterna och kallade sig zoramiter, eftersom de leddes av en man vid namn Zoram — och då han gick omkring bland dem, se, då blev han stött omkull och nedtrampad ända till dess han dog.

60 Och sålunda ser vi hur det går för den som förvränger Herrens vägar, och sålunda ser vi att ^adjävulen inte ^bhjälper sina barn på den yttersta dagen utan med hast drar ned dem till ^chelvetet.

KAPITEL 31

Alma leder en mission för att vinna de avfallna zoramiterna tillbaka — Zoramiterna förnekar Kristus, har en falsk föreställning i fråga om utkorelse och tillber med fastställda böner — Missionärerna fylls med den Helige Anden — Deras lidanden uppslukas av glädjen i Kristus. Omkring 74 f Kr.

Nu hände det sig att när Alma efter Korihors död fick underrettelse om att zoramiterna förvrängde Herrens vägar och att Zoram, som var deras ledare, förledde folkets hjärtan till att

53c Ps 10:4.

^d HFS Köttslig.
60a HFS Djävulen.

^b Alma 3:26–27;
5:41–42;
L&F 29:45.

^c HFS Helvetet.

“tillbe stumma ^bavgudar, började hans hjärta åter att ^abedrövas på grund av folkets ondska.

2 Ty det försorskade Alma stor ^asorg att höra att det fanns ondska bland hans folk. Därför var hans hjärta djupt bedrövat över att zoramiterna hade fjärrmat sig från nephiterna.

3 Men zoramiterna hade samlats i ett land som de kallade Antionum, som låg öster om Zarahemlas land, som nästan gränsade till havet, som låg söder om Jershons land och som söderut även gränsade till vildmarken, den vildmark som var full av lamaniter.

4 Nu var nephiterna mycket rädda för att zoramiterna skulle upprätta förbindelser med lamaniterna och att detta skulle kunna orsaka stora förluster för nephiternas del.

5 Och eftersom ^aordets ^bpredikan hade en stark benägenhet att ^cleda folket till att göra det som var rätt — ja, det hade gjort ett mäktigare intryck på människornas sinnen än svärdet eller något annat som hade hänt dem — tänkte Alma att det skulle vara lämpligt att de prövade Guds ords kraft.

6 Därför valde han ut Ammon, Aron och Omner. Och Himni lämnade han kvar i församlingen i Zarahemla, men de tre första tog han med sig och lika så Amulek och Zeezrom, vilka

var i Melek. Och han tog även med sig två av sina söner.

7 Nu tog han inte med sig den äldste av sönerna, och hans namn var ^aHelaman. Men namnen på dem han tog med sig var Shiblön och Corianton. Och detta är namnen på dem som gick med honom till ^bzoramiterna för att predika ordet för dem.

8 Nu var zoramiterna ^aavfallingar från nephiterna, och därför hade de fått Guds ord predikat för sig.

9 Men de hade ^afallit i stora villfarelser, ty de vinnlade sig inte om att hålla Guds bud och hans stadgar enligt Moses lag.

10 Inte heller ville de iaktta kyrkans ordning och hålla ut i daglig bön och vädjan till Gud så att de inte skulle falla i frestelse.

11 Ja, kort sagt förvrängde de Herrens vägar i många avseenden. Av den anledningen begav sig Alma och hans bröder in i landet för att predika ordet för dem.

12 När de nu hade kommit in i landet, se, då fann de till sin förvåning att zoramiterna hade byggt synagogor och att de samlades en dag i veckan, på den dag som de kallade Herrens dag, och de tillbad Gud på ett sätt som Alma och hans bröder aldrig hade sett.

13 Ty mitt i sin synagoga hade de byggt upp en plats att stå på

31 1a 2 Mos 20:5;
Mosiah 13:13.
b 2 Ne 9:37.
HFS Avgudadyrkan.
c Alma 35:15.
2a Mosiah 28:3;

3 Ne 17:14;
Mose 7:41.
5a Hebr 4:12; Jakob 2:8;
Alma 36:26.
b Enos 1:23; Alma 4:19.
HFS Predika.

c Jar 1:11–12; L&F 11:2.
7a HFS Helaman,
Almas son.
b Alma 30:59.
8a Alma 24:30.
9a HFS Avfall.

som var högt över deras huvuden, och överst på den fick bara en enda person rum.

14 Därför måste den som ville ^atillbe Gud komma fram och ställa sig överst på den och sträcka upp händerna mot himlen och ropa med hög röst och säga:

15 Helige, helige Gud! Vi tror att du är Gud, och vi tror att du är helig och att du var en ande och att du är en ande och att du för evigt skall förbli en ande.

16 Helige Gud, vi tror att du har skilt oss från våra bröder, och vi tror inte på våra bröders tradition som överlämnades åt dem till följd av deras fäders enfald. Men vi tror att du har ^autvalt oss till att vara dina ^bheliga barn, och likaså att du har låtit oss veta att ingen Kristus skall komma.

17 Men du är densamme i går, i dag och i evighet, och du har ^autvalt oss till att bli frälsta, medan alla runt omkring oss är utvalda till att genom din vrede kastas ned till helvetet. För denna helighet, o Gud, tackar vi dig, och vi tackar dig även för att du har utvalt oss så att vi inte vilseleds av våra bröders dåraktiga traditioner som får dem att underkasta sig en tro på Kristus, vilken får deras hjärtan att förirra sig långt från dig, vår Gud.

18 Och återigen tackar vi dig, o Gud, för att vi är ett utvalt och ett heligt folk. Amen.

19 Nu hände det sig att då Alma och hans bröder och hans söner hört dessa böner var de omåttligt förvånade.

20 Ty se, var och en gick fram och uppsände samma böner.

21 Och platsen kallades av dem Rameumptom, som i översättning betyder den heliga plattformen.

22 Och från denna plattform uppsände de, var och en, precis samma bön till Gud. De tackade sin Gud för att de utvalts av honom och för att han inte vilseledde dem genom deras bröders tradition, och för att deras hjärtan inte hade förletts till att tro på något kommande som de inte visste något om.

23 När nu allt folket hade uppsänt tacksägelse på detta sätt återvände de till sina hem och ^atalade aldrig mer om sin Gud förrän de återigen hade samlats vid den heliga plattformen för att på sitt sätt uppsända tacksägelse.

24 När nu Alma såg detta ^abedrövades hans hjärta, ty han såg att de var ett ogudaktigt och fördärvat folk. Ja, han såg att deras hjärtan var fästa vid guld och vid silver och vid alla slags dyrbara ägodelar.

25 Ja, och han såg även att deras hjärtan var ^aupplyfta i sitt högmod till mycket skryt.

26 Och han höjde sin röst mot himlen och ^aropade och sade: O, hur länge, o Herre, skall du låta dina tjänare bo här nere i

14a Matt 6:1–7.

16a Alma 38:13–14.

b Jes 65:3, 5.

17a Hfs Fåfång, fåfänga.

23a Jak 1:21–25.

24a 1 Mos 6:5–6.

25a Jakob 2:13;

Alma 1:32.

26a Mose 7:41–58.

köttet och se så stor ogudaktighet bland människobarnen?

27 Se, o Gud, de "ropar till dig, och ändå är deras hjärtan uppfyllda av högmod! Se, o Gud, de ropar till dig med sin mun medan de i högsta grad är ^buppblåsta av världens fåfängligheter!

28 Se, o min Gud, deras dyrbara kläder och deras ringar och deras "armband och deras guldprydnader och alla de dyrbarheter som de är smyckade med. Och se, deras hjärtan är fästa vid dem, och ändå ropar de till dig och säger: Vi tackar dig, o Gud, ty vi är ett av dig utvalt folk medan andra skall förgås.

29 Ja, och de säger att du har kungjort för dem att ingen Kristus skall komma.

30 O Herre Gud, hur länge skall du tillåta att sådan ogudaktighet och otro finns bland detta folk? O Herre, vill du ge mig styrka att uthärda mina skröpligheter. Ty jag är skröplig, och sådan ogudaktighet bland detta folk smärtar min själ.

31 O Herre, mitt hjärta är djupt bedrövat. Vill du trösta min själ "i Kristus? O Herre, vill du ge mig styrka så att jag med tålamod kan uthärda de lidanden som skall komma över mig på grund av detta folks ondska?

32 O Herre, vill du trösta min själ och ge mig framgång och även mina medtjänare som är

med mig — ja, Ammon, Aron och Omner och även Amulek och Zeezrom och även mina "två söner — ja, vill du trösta även alla dessa, o Herre. Ja, vill du trösta deras själar i Kristus.

33 Vill du ge dem styrka så att de kan uthärda de lidanden som skall komma över dem på grund av detta folks ondska.

34 O Herre, vill du "låta oss få framgång i att föra dem tillbaka till dig i Kristus.

35 Se, o Herre, deras "själar är dyrbara, och många av dem är våra bröder. Ge oss därför kraft och visdom, o Herre, så att vi kan föra dessa våra bröder tillbaka till dig.

36 Nu hände det sig att när Alma sagt dessa ord, "lade han sina ^bhänder på alla dem som var med honom. Och se, när han lade sina händer på dem fylldes de av den Helige Anden.

37 Och därefter skildes de från varandra och "gjorde sig inte bekymmer för vad de skulle äta eller vad de skulle dricka eller vad de skulle kläda sig med.

38 Och Herren sörjde för dem så att de inte skulle hungra, inte heller skulle de törsta. Ja, och han gav dem även styrka så att de inte skulle uppleva någon form av "lidande som inte uppslukades av glädjen i Kristus. Nu var detta i enlighet med Almas bön, och det var för att han bad i ^btro.

27a Jes 29:13.
b HFS Högmod.

28a Jes 3:16–24.

31a Joh 16:33.

32a Alma 31:7.

34a 2 Ne 26:33.

35a HFS Själén —
Själarnas värde.

36a 3 Ne 18:36–37.

b HFS Handpåläggnig.

37a Matt 6:25–34;

3 Ne 13:25–34.

38a Matt 5:10–12;
Mosiah 24:13–15;
Alma 33:23.

b HFS Tro.

KAPITEL 32

Alma undervisar de fattiga, vars lidanden hade gjort dem ödmjuka — Tro är ett hopp om det som inte syns men som är sant — Alma vittnar om att änglar betjänar män, kvinnor och barn — Alma jämför ordet med ett frö — Det måste sås och ges näring — Sedan växer det till ett träd, från vilket det eviga livets frukt kan plockas. Omkring 74 f Kr.

OCH det hände sig att de gick ut och började predika Guds ord för folket. De gick in i deras synagogor och in i deras hem, ja, och de predikade även ordet på deras gator.

2 Och det hände sig att de efter mycket arbete bland dem började få framgång bland den "fattiga delen av folket. Ty se, dessa var utdrivna ur synagogorna för att deras kläder var så torftiga.

3 Därför fick de inte komma in i deras synagogor för att tillbe Gud, utan de ansågs som orena. De var fattiga, ja, deras bröder höll dem för intet eftersom de var "fattiga på den här världens gods och även var fattiga i hjärtat.

4 När nu Alma undervisade och talade till folket på kullen Onidah kom en stor skara till honom, och det var de som vi har talat om, de som var "fattiga

i hjärtat på grund av sin fattigdom på det som hör världen till.

5 De kom till Alma, och den som var den främste bland dem sade till honom: Se, "vad skall dessa mina bröder göra? Ty de är föraktade av alla människor för sin fattigdoms skull, ja, och i synnerhet av våra präster, ty de har ^bstött ut oss från våra synagogor som vi har arbetat flitigt för att bygga med våra egna händer. Och de har stött ut oss för vår stora fattigdoms skull, och vi har ingen plats där vi kan tillbe vår Gud. Och se, "vad skall vi göra?

6 Och när nu Alma hörde detta vände han sig om med ansiktet rakt mot honom, och han blev glad över det han såg. Ty han såg att deras "lidanden verkligen hade ^bödmjukat dem och att de var ^cberedda att höra ordet.

7 Därför sade han inte mera till den andra skaran, utan han sträckte ut sin hand och ropade till dem han såg, vilka verkligen var ångerfulla, och sade till dem:

8 Jag ser att ni är "ödmjuka i hjärtat, och om så är, är ni välsignade.

9 Se, er broder har sagt: Vad skall vi göra? Ty vi är utdrivna ur våra synagogor så att vi inte kan tillbe vår Gud.

10 Se, jag säger er: Tror ni att ni inte kan "tillbe Gud annat än i era synagogor?

11 Och vidare vill jag fråga:

32 2a HFS Fattiga.

3a Alma 34:40.

4a HFS Fattiga — Fattig i anden.

5a Ords 18:23.

b Alma 33:10.

c Apg 2:37–38.

6a HFS Motgångar.

b HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

c Alma 16:16–17;

L&F 101:8.

8a Matt 5:3–5.

10a HFS Tillbe, tillbedjan.

Tror ni att ni inte får tillbe Gud mer än en gång i veckan?

12 Jag säger er att det är gott att ni har drivits ut ur era synagogor så att ni kan bli ödmjuka och så att ni kan lära "visdom. Ty det är nödvändigt att ni lär er visdom. Ty det är för att ni har blivit utdrivna, och för att ni är föraktade av era bröder för er stora ^bfattigdoms skull, som ni har gjorts ödmjuka i hjärtat, ty ni har tvingats bli ödmjuka.

13 Och nu, eftersom ni har tvingats till ödmjukhet är ni välsignade, ty ibland när en människa tvingas att bli ödmjuk strävar hon efter att omvända sig. Och förvisso skall var och en som omvänder sig finna barmhärtighet, och den som finner barmhärtighet och "håller ut intill änden, densamme skall bli frälst.

14 Och nu, som jag sade till er, att eftersom ni tvingades att ödmjuka er blev ni välsignade, tror ni inte då att de som verkligen ödmjukar sig för ordets skull blir ännu mera välsignade?

15 Ja, den som verkligen ödmjukar sig och omvänder sig från sina synder och håller ut intill änden, han skall bli välsignad, ja, mycket mera välsignad än de som tvingas att vara ödmjuka på grund av sin stora fattigdom.

16 Välsignade är därför de som "ödmjukar sig utan att vara tvungna att vara ödmju-

ka. Eller snarare, med andra ord: Välsignad är den som tror på Guds ord och blir döpt utan motsträvighet i hjärtat, ja, utan att vara tvungen att få kännedom om ordet eller vara tvingad att veta innan de vill tro.

17 Ja, det finns många som säger: Om du vill visa oss ett "tecken från himlen, då skall vi förvisso veta, då skall vi tro.

18 Nu frågar jag: Är detta tro? Se, jag säger er: Nej, ty om en människa vet något, har hon ingen anledning att "tro, eftersom hon vet det.

19 Och hur mycket mera förbannad är inte den som "vet Guds vilja och inte gör den, än den som bara tror, eller bara har anledning att tro, och som faller i överträdelse?

20 Och om detta måste ni döma. Se, jag säger till er att det är precis likadant i det ena fallet som i det andra, och att varje människa skall få efter sina gärningar.

21 Och nu som jag sade om tro — "tro är inte att ha fullkomlig kunskap om något. Om ni därför har tro, så har ni ^bhopp om ting som "inte syns men som är verkliga.

22 Och se, nu säger jag er, och jag vill att ni skall minnas att Gud är barmhärtig mot alla som tror på hans namn. Därför vill han i första hand att ni skall tro, ja, på hans ord.

23 Och genom änglar ger han

12a Pred 4:13.

^b Ords 16:8.

13a Alma 38:2.

16a HFS Ödmjuk,

ödmjukhet.

17a HFS Tecken.

18a Eth 12:12, 18.

19a Joh 15:22-24.

21a Joh 20:29;

Hebr 11.

^b HFS Hopp.

^c Eth 12:6.

sitt ord till människorna, ja, "inte bara till män utan också till kvinnor. Nu är detta inte allt. Också små ^bbarn får många gånger ord givna till sig som bringar de visa och lärda på skam.

24 Och nu, mina älskade bröder, eftersom ni har begärt att få veta av mig vad ni skall göra emedan ni är föraktade och utdrivna — nu vill jag inte att ni skall tro att jag tänker döma er, utom i enlighet med det som är sant —

25 ty jag menar inte att ni alla har blivit tvungna att ödmjuka er. Ty jag tror verkligen att det finns några bland er som skulle ödmjuka sig i vilka omständigheter de än befann sig.

26 Och som jag sade om tro — att det inte är fullkomlig kunskap — så är det också med mina ord. Ni kan till att börja med inte ha fullkomlig kunskap om att de är sanna, lika litet som tro är fullkomlig kunskap.

27 Men se, om ni vaknar upp och väcker era själsförmågor så att ni kan pröva mina ord och utöva en smula tro, ja, även om ni inte kan göra mera än "önska att tro, så låt denna önskan verka i er till dess ni tror så mycket att ni kan ge plats i hjärtat för en del av mina ord.

28 Nu skall vi jämföra ordet med ett "frö. Om ni ger plats så att ett ^bfrö kan sås i ert "hjärta, se, om det är ett verkligt frö eller ett

gott frö, och om ni inte kastar ut det genom er ^dotro, så att ni motsätter er Herrens Ande, se, då skall det börja svälla i ert bröst. Och när ni känner dessa svällningsrörelser skall ni börja säga inom er själva: Det måste så vara att detta är ett gott frö, eller att ordet är gott, ty det börjar utvidga min själ. Ja, det börjar upplysa mitt "förstånd, ja, det börjar bli välbehagligt för mig.

29 Och se, skulle inte detta få er tro att växa? Jag säger er: Jo. Men ändå har det inte vuxit till fullkomlig kunskap.

30 Men se, när fröet sväller och gror och börjar växa, då måste ni säga att fröet är gott, ty se, det sväller och gror och börjar växa. Och se, stärker inte detta er tro? Jo, det stärker er tro. För ni säger då: Jag vet att detta är ett gott frö, ty se, det gror och börjar växa.

31 Och se, är ni säkra på att det är ett gott frö? Jag säger till er: Ja, för varje frö ger växt efter sin egen "avbild.

32 Om därför ett frö växer är det gott, men om det inte växer, se, då är det inte gott och därför kastas det bort.

33 Och se, eftersom ni har gjort försöket och sått fröet, och det sväller och gror och börjar växa, måste ni veta att fröet är gott.

34 Och se, är nu er "kunskap fullkomlig? Ja, er kunskap är fullkomlig i fråga om detta, och

23a Joel 2:28–29.

^b Matt 11:25; Luk 10:21;
3 Ne 26:14–16;
L&F 128:18.

27a Mark 11:24.

28a Alma 33:1.
^b Luk 8:11.
^c HFS Hjärta.

^d Matt 17:20.

^e HFS Insikt.
31a 1 Mos 1:11–12.
34a HFS Kunskap.

er ^btro ligger i dvala. Och detta beror på att ni vet, ty ni vet att ordet har fått era själar att sväla, och ni vet också att det har spirat upp så att ert förstånd börjar bli upplyst och ert ^csinne börjar utvidgas.

35 O, är då detta inte verkligt? Jag säger till er: Jo, eftersom det är ^aljus, och allt som är ljus är gott, eftersom det kan urskiljas, och därför måste ni veta att det är gott. Och se, är er kunskap fullkomlig när ni har erfårit detta ljus?

36 Se, jag säger till er: Nej. Inte heller bör ni lägga er tro åt sidan, ty ni har bara utövat er tro till att så fröet, så att ni kan göra försöket att få veta om fröet var gott.

37 Och se, när trädet börjar växa säger ni: Låt oss vårda det med stor omsorg så att det kan slå rot, så att det kan växa upp och bära frukt åt oss. Och se, om ni vårdar det med stor omsorg slår det rot och växer upp och bär frukt.

38 Men om ni ^aförsummar trädet och inte ser till att det får näring, se, då kan det inte slå rot. Och när solens hetta kommer och bränner det vissnar det bort, eftersom det inte har någon rot, och ni rycker upp det och kastar bort det.

39 Detta beror nu inte på att fröet inte var gott, inte heller beror det på att dess frukt inte skulle vara önskvärd. Utan det

beror på att er ^ajordmån är ofruktbar och att ni inte vårdar trädet, och därför kan ni inte få någon frukt därav.

40 Och om ni därför inte vårdar ordet och med trons öga ser framåt mot dess frukt, kan ni aldrig plocka frukten från ^alivets träd.

41 Men om ni vårdar ordet, ja, vårdar trädet när det börjar växa, genom er tro och med stor flit och med ^atålmod, och ser framåt mot dess frukt, skall det slå rot. Och se, det skall bli ett träd som ^bskjuter upp till evigt liv.

42 Och tack vare er ^aflit och er tro och ert tålmod i att vårda ordet så att det kan slå rot i er, se, då skall ni snart få plocka ^bfrukten därav som är högst dyrbar, som är sötare än allt som är sött och som är vitare än allt som är vitt, ja, och renare än allt som är rent. Och ni skall njuta av denna frukt ända till dess ni är mättade, så att ni inte hung- rar, och inte heller skall ni törsta.

43 Då, mina bröder, skall ni få skörda lönen för er tro och er flit och ert tålmod och er långmodighet då ni väntade på att trädet skulle bära frukt åt er.

KAPITEL 33

Zenos lärde att människan skall be och dyrka överallt och att straffdomar vänds bort tack vare Sonen

34b Eth 3:19.

^c HFS Sinne.

35a Joh 3:18–21.

HFS Ljus, Kristi ljus.

38a HFS Avfall.

39a Matt 13:5.

40a 1 Mos 2:9; 1 Ne 15:36.

41a HFS Tålmod.

^b Alma 33:23;

L&F 63:23.

42a HFS Flit.

^b 1 Ne 8:10–12.

— *Zenock lärde att barmhärtighet visas tack vare Sonen* — *Mose hade i vildmarken lyft upp en symbol för Guds Son. Omkring 74 f Kr.*

NÄR nu Alma hade talat dessa ord sände de bud till honom med begäran att få veta om de skulle tro på "en enda Gud för att få den frukt som han hade talat om, eller hur de skulle så^bfröet eller ordet om vilket han hade talat och som han sade måste bli sått i deras hjärtan, eller på vilket sätt de skulle börja utöva sin tro.

2 Och Alma sade till dem: Se, ni har sagt att ni "inte kan tillbe er Gud eftersom ni är utdrivna ur era synagogor. Men se, jag säger er att om ni tror att ni inte kan tillbe Gud tar ni grundligt miste, och ni bör utforska^bskrifterna. Om ni tror att de har lärt er detta, förstår ni dem inte.

3 Kommer ni ihåg att ni har läst vad "Zenos, den forna profeten, har sagt om bön eller^btillbedjan?

4 Ty han sade: O Gud, du är barmhärtig, ty du har hört min bön, till och med när jag var i vildmarken, ja, du var barmhärtig när jag bad för dem som var mina "fiender, och du gjorde dem vänligt sinnade mot mig.

5 Ja, o Gud, och du var barmhärtig mot mig när jag ropade till dig på min "åker, när jag ropade till dig i min bön, och du hörde mig.

6 Och se, o Gud, när jag gick till mitt hus hörde du mig i min bön.

7 Och när jag gick in i min "kammare, o Herre, och bad till dig, hörde du mig.

8 Ja, du är barmhärtig mot dina barn när de ropar till dig för att bli hörda av dig och inte av människor, och du kommer att höra dem.

9 Ja, o Gud, du har varit barmhärtig mot mig och hörde mina rop mitt i dina församlingar.

10 Ja, och du har hört mig också när jag blivit "utdriven och varit föraktad av mina fiender. Ja, du hörde mina rop och vredgades på mina fiender, och du hemsökte dem i din vrede med snar ödeläggelse.

11 Och du hörde mig för mina lidandens och min uppriktighets skull, och det är tack vare din Son som du har varit så barmhärtig mot mig. Därför vill jag ropa till dig i alla mina lidanden, ty i dig har jag min glädje, ty du har vänt bort dina straffdomar på grund av din Son.

12 Och nu sade Alma till dem: Tror ni de "skrifter som har skrivits av de gamle?

13 Se, om ni gör det måste ni tro vad "Zenos sade. Ty se, han sade: Du har vänt bort dina straffdomar på grund av din Son.

14 Och se, mina bröder, nu vill jag fråga om ni har läst skrifter-

33 1a 2 Ne 31:21;
Mosiah 15:2–4.
b Alma 32:28–43.
2a Alma 32:5.
b Alma 37:3–10.

3a HFS Skrifterna —
Förlorad helig skrift;
Zenos.
b HFS Tillbe, tillbedjan.
4a Matt 5:44.

5a Alma 34:20–25.
7a Matt 6:5–6; Alma 34:26.
10a Alma 32:5.
12a HFS Skrifterna.
13a Alma 34:7.

na. Om ni har det, hur kan ni då tvivla på Guds Son?

15 Ty det "står inte skrivet att endast Zenos talade om detta, utan även ^bZenock talade om det.

16 Ty se, han sade: Du är vred, o Herre, på detta folk eftersom de inte vill förstå den barmhärtighet som du har visat dem på grund av din Son.

17 Och nu ser ni, mina bröder, att en andra profet i forna tider har vittnat om Guds Son, och eftersom folket inte ville förstå hans ord "stenade de honom till döds.

18 Men se, detta är inte allt. Dessa är inte de enda som har talat om Guds Son.

19 Se, "Mose talade om honom, ja, och se, en ^bsymbol "restes i vildmarken för att alla som ville se på den skulle få leva. Och många såg och fick leva.

20 Men få förstod innebörden i detta, och detta på grund av sina hjärtans hårdhet. Men det fanns många som var så förhärda att de inte ville se, och därför omkom de. Och orsaken till att de inte ville se var att de inte trodde att det skulle "hela dem.

21 O mina bröder, om ni kunde bli helade bara genom att se er omkring för att kunna bli helade, skulle ni då inte vara snara att se, eller skulle ni hellre förhärda era hjärtan i otro

och vara så försumliga att ni inte skulle se er omkring, och därför kanske förgås?

22 I så fall skall elände drabba er, men i annat fall: Se er omkring och "börja tro på Guds Son, att han skall komma för att återlösa sitt folk, och att han skall lida och dö för att ^bsona deras synder, och att han skall "uppstå från de döda, vilket skall åstadkomma "uppståndelsen så att alla människor skall stå inför honom för att på den yttersta dagen, domens dag, dömas efter sina "gärningar.

23 Och nu, mina bröder, önskar jag att ni skall "så detta ord i era hjärtan och att ni, när det börjar svälla, även skall ge det näring genom er tro. Och se, det skall bli ett träd som ^bskjuter upp i er till evigt liv. Och må Gud sedan låta era "bördor lättas genom glädjen i hans Son. Ja, allt detta kan ni göra, om ni vill. Amen.

KAPITEL 34

Amulek vittnar om att ordet är i Kristus till frälsning — Om ingen försoning genomförs, måste hela människosläktet förgås — Hela Moses lag pekar mot Guds Sons offer — Den eviga återlösningssplanen är grundad på tro och omvändelse — Be om timliga

15a Jakob 4:4.

^b 1 Ne 19:10;

Alma 34:7.

17a HFS Martyr, martyrskap.

19a 5 Mos 18:15, 18;

Alma 34:7.

^b 4 Mos 21:9;

2 Ne 25:20;

Mosiah 3:15.

^c Joh 3:14; Hel 8:14–15.

20a 1 Ne 17:40–41.

22a Alma 32:27–28.

^b Alma 22:14; 34:8–9.

^c HFS Uppståndelse.

^d Alma 11:44.

^e HFS Gärningar.

23a Alma 33:1; 34:4.

^b Alma 32:41;

L&F 63:23.

^c Alma 31:38.

och andliga välsignelser — Detta liv är tiden för människorna att bereda sig för att möta Gud — Arbeta på er frälsning med fruktan inför Gud. Omkring 74 f Kr.

OCH nu hände det sig att sedan Alma hade talat dessa ord till dem satte han sig ned på marken, och ^aAmulek reste sig och började undervisa dem och sade:

2 Mina bröder, jag tror inte det är möjligt att ni kan vara ovetande om det som har talats om Kristi ankomst, han som vi lär är Guds Son. Ja, jag vet att ni undervisades om ^adetta i rikt mått innan ni avföll från oss.

3 Och eftersom ni har bett min käre broder att han skulle tillkännage för er vad ni bör göra med anledning av era lidanden, har han talat något till er för att bereda era sinnen, ja, och han har uppmanat er till tro och till tålamod —

4 ja, även till att ha så stor tro att ni ^asår ordet i era hjärtan så att ni kan pröva om det är gott.

5 Och vi har sett att den stora fråga som finns i era sinnen är om ordet är i Guds Son eller om ingen Kristus skall komma.

6 Och ni såg även att min broder vid många tillfällen har bevisat för er att ^aordet är i Kristus till frälsning.

7 Min broder har återropat Zenos ord om att återlösningen

kommer genom Guds Son, och likaså Zenocks ord. Och han har även hänvisat till Mose för att bevisa att detta är sant.

8 Och se, nu vill jag själv ^avittna för er om att detta är sant. Se, jag säger er att jag vet att Kristus skall komma bland människobarnen för att ta på sig sitt folks överträdelser och att han skall ^bsona världens synd, ty Herren Gud har talat det.

9 Ty det är nödvändigt att en ^aförsoning sker, ty enligt den evige Gudens stora ^bplan måste en försoning ske, annars måste hela människosläktet oundvikligen förgås. Ja, alla är förhärjade. Ja, alla är ^cfallna och förlorade och skulle förgås, om det inte vore för den försoning som måste ske.

10 Ty det är nödvändigt att ett stort och sista ^aoffer sker. Ja, inte ett offer av människor, inte heller av djur och inte heller av något slags fågel, ty det skall inte vara ett mänskligt offer, utan det måste vara ett ^boändligt och evigt ^coffer.

11 Nu finns det ingen människa som kan offra sitt eget blod för att sona en annans synd. Om nu en människa mördar, kommer då vår lag, som är ^arättvis, att ta hennes brors liv? Jag säger till er: Nej.

12 Men lagen kräver dens liv som har ^amördat. Alltså kan inget mindre än en obegränsad

34 1a Alma 8:21.
2a Alma 16:13–21.
4a Alma 33:23.
6a Joh 1:1, 14.
8a HFS Vittna.
b HFS Försona,

försoning.
9a Alma 33:22.
b Alma 12:22–33;
Mose 6:62.
c HFS Adams och
Evas fall.

10a Mose 5:6–7.
b 2 Ne 9:7.
c HFS Offer.
11a 5 Mos 24:16;
Mosiah 29:25.
12a HFS Dödsstraff; Mord.

försoning vara tillräcklig för att sona världens synder.

13 Därför är det nödvändigt att ett stort och sista offer sker, och då skall det ske, eller då är det nödvändigt, att blodsutgjutelsen "upphör. Då skall ^bMoses lag fullbordas, ja, allt skall fullbordas, varje bokstav och prick, och inget skall ha gått förlorat.

14 Och se, detta är ^alagens hela ^binnehåll, och varje liten del pekar på detta stora och sista ^coffer. Och detta stora och sista offer kommer att vara Guds Son, ja, oändligt och evigt.

15 Och på så sätt skall han bringa ^afrälsning till alla dem som tror på hans namn. Och detta är avsikten med detta sista offer: att frambringa den innerliga barmhärtighet som övervinner rättvisan och åt människorna frambringar medel varigenom de kan ha tro till omvändelse.

16 Och på så sätt kan ^abarmhärtigheten tillfredsställa ^brättvisans krav och omsluta dem i trygghetens armar, medan den som inte utövar tro till omvändelse är utsatt för de ^crättvisans krav som hela lagen ställer. Därför är det endast för den som har tro till omvändelse som den stora och eviga ^dåterlösningsplanen förverkligas.

17 Må Gud därför förutse er, mina bröder, gåvan att börja

utöva er ^atro till omvändelse så att ni börjar ^båkalla hans heliga namn, så att han förbarmar sig över er.

18 Ja, ropa till honom om barmhärtighet, ty han är mäktig att frälsa,

19 ja, ödmjuka er och fortsätt att be till honom.

20 Ropa till honom när ni är på era åkrar, ja, för alla era hjordar.

21 "Ropa till honom i era hus, ja, för hela ert hushåll, både morgon, middag och kväll.

22 Ja, ropa till honom mot era fienders makt.

23 Ja, ^aropa till honom mot ^bdjävulen, som är fiende till all ^crättfärdighet.

24 Ropa till honom för grödan på era åkrar, så att ni kan få framgång genom dem.

25 Ropa för hjordarna på era betesmarker, så att de kan förökas.

26 Men detta är inte allt. Ni måste utgjuta era själar i era ^akammare och på era dolda platser och i er vildmark.

27 Ja, och när ni inte ropar till Herren, låt då era ^ahjärtan vara ^bfyllda, vända till honom i ständig bön för er välfärd och för deras välfärd som är omkring er.

28 Och se, mina älskade bröder, nu säger jag er: Tro inte att detta är allt. Ty om ni, när ni

13a 3 Ne 9:17, 19–20.

b 3 Ne 15:5.

14a HFS Moses lag.

b Alma 30:3.

c L&F 138:35.

15a HFS Frälsning.

16a HFS Barmhärtig, barmhärtighet.

b HFS Rättvisa.

c Alma 12:32.

d HFS Återlösningsplanen.

17a HFS Tro.

b HFS Bön.

21a Ps 5:1–3; 3 Ne 18:21.

23a 3 Ne 18:15, 18.

b HFS Djävulen.

c HFS Rättfärdig, rättfärdighet.

26a Matt 6:5–6.

27a HFS Hjärta.

b HFS Begrunda.

har gjort allt detta, avvisar de "behövande och de nakna och inte besöker de sjuka och lidande och inte ^bger av era ägodelar, om ni har några, till dem som står i behov — jag säger er att om ni inte gör något av detta, se, då är er ^cbön ^dförgäves och till ingen nytta för er, och ni är hycklare som förnekar tron.

29 Om ni därför inte kommer ihåg att vara "kärleksfulla är ni som slagg som guldsmederna kastar bort (eftersom det är värdelöst) och som trampas under människors fötter.

30 Och nu, mina bröder, sedan ni har fått så många vittnesbörd, och då de heliga skrifterna vittnar om detta, vill jag att ni kommer fram och bär sådan "frukt som tillhör omvändelsen.

31 Ja, jag vill att ni skall komma fram och inte längre förhärda era hjärtan, ty se, nu är tiden och "dagen för er frälsning. Och om ni därför omvänder er och inte förhärdat era hjärtan, träder den stora återlösningsplanen omedelbart i kraft för er.

32 Ty se, detta liv är tiden för människorna att "bereda sig att möta Gud, ja se, detta livets dag är dagen för människorna att utföra sina verk.

33 Och som jag sade till er

förut: Eftersom ni har fått så många vittnesbörd vädjar jag till er att ni inte "uppskjuter er ^bomvändelses dag till slutet. Ty efter detta livets dag, som är oss given till att bereda oss för evigheten, se, om vi inte utnyttjar vår tid medan vi är här i livet, då kommer ^cmörkrets ^dnatt under vilken inget arbete kan utföras.

34 Ni kan inte, när ni har kommit i detta hemska "krisläge, säga: Jag vill omvända mig, jag vill återvända till min Gud. Nej, ni kan inte säga så, ty samma ande som är i besittning av er kropp den stund ni lämnar detta liv, samma ande har makt att ta kroppen i besittning i den eviga världen.

35 Ty se, om ni har skjutit upp er omvändelses dag ända till döden, se, då har ni "underkastats djävulens ande, och han ^bbeseglar er som sina. Därför har Herrens Ande dragit sig bort från er och har ingen plats i er, och djävulen har all makt över er. Och detta är de ogudaktigas slutliga tillstånd.

36 Och detta vet jag eftersom Herren har sagt att han inte bor i "oheliga tempel, utan att han bor i de ^brättfärdigas hjärtan. Ja, och han har även sagt att de rättfärdiga skall få sitta i hans

28a HFS Fattiga.

b HFS Gåvor.

c Matt 15:7–8.

d Moro 7:6–8.

29a HFS Kärlek.

30a Matt 3:8;

Alma 13:13.

31a Rom 13:11–12.

32a 2 Ne 2:21;

Alma 12:24; 42:4–6.

33a Hel 13:38;

L&F 45:2.

b HFS Omvända sig, omvändelse.

c HFS Mörker, andligt; Döden, den andliga.

d Joh 9:4;

L&F 45:17.

34a Alma 40:13–14.

35a 2 Ne 28:19–23.

b 2 Ne 9:9.

36a Mosiah 2:37;

Alma 7:21;

Hel 4:24.

b HFS Rättfärdig, rättfärdighet.

rike för att aldrig mera lämna det, och deras kläder skall göras vita genom Lammets blod.

37 Och nu, mina älskade bröder, vill jag att ni skall komma ihåg detta, och att ni skall "arbeta på er frälsning med fruktan inför Gud, och att ni inte längre skall förneka Kristi ankomst,

38 att ni inte längre "strider mot den Helige Anden, utan att ni tar emot den och tar på er ^bKristi namn, att ni ödmjucar er ända ned i stoftet och ^ctillber Gud, var ni än är, i ande och i sanning, och att ni dagligen lever i ^dtacksägelse för den stora barmhärtighet och de många välsignelser som han skänker er.

39 Ja, jag uppmanar er också, mina bröder, att ständigt vara "vakande i bön så att ni inte förleds genom djävulens ^bfrestelser, så att han inte övervinner er, så att ni inte blir hans undersåtar på den yttersta dagen, ty se, han lönar er ^cinte med något gott.

40 Och nu, mina älskade bröder, vill jag också uppmana er att ha ^atålmod och uthärda alla slags lidanden, så att ni inte ^bsmädar dem som stöter bort er för er stora fattigdoms skull, så att ni inte blir syndare liksom de,

41 utan att ni har tålmod och uthärdar dessa lidanden med ett fast hopp om att ni en dag skall få vila från alla era lidanden.

KAPITEL 35

Ordets predikan omintetgör zoramiternas välde — De driver ut de nyomvända, som sedan förenar sig med Ammons folk i Jershon — Alma sörjer på grund av folkets ogudaktighet. Omkring 74 f Kr.

Nu hände det sig att sedan Amulek hade slutat tala drog de sig undan från mängden och kom över till Jershons land.

2 Ja, och sedan de övriga bröderna hade predikat ordet för zoramiterna kom även de över till Jershons land.

3 Och det hände sig att sedan de mer ansedda av zoramiterna hade rådgjort med varandra om de ord som hade predikats för dem, vredgades de för ordets skull, ty det omintetgjorde deras ^avælde. Därför ville de inte hörsamma orden.

4 Och de sände bud över hela landet och samlade folket och rådgjorde med dem om de ord som hade talats.

5 Nu lät inte deras styresmän och deras präster och deras lärare folket veta vad de önskade. Därför tog de i hemlighet reda på hela folkets inställning.

6 Och det hände sig att sedan de tagit reda på hela folkets inställning, blev de som samtyckte till de ord som Alma och hans bröder hade talat utdrivna ur landet, och de var många.

37a Fil 2:12.

38a HFS Stridigheter.

b Mosiah 5:8;

Alma 5:38.

c HFS Tillbe, tillbedjan.

d Ps 69:30; L&F 59:7.

HFS Tacksam, tacksamhet, tacksägelse.

39a HFS Vakta, väktare.

b HFS Fresta, frestelser.

c Alma 30:60.

40a HFS Tålmod.

b L&F 31:9.

35 3a HFS Prästvålden.

Och även de kom över till Jershons land.

7 Och det hände sig att Alma och hans bröder undervisade dem.

8 Nu vredgades zoramiterna på Ammons folk som var i Jershon, och zoramiternas högste styresman, som var en mycket ogudaktig man, sände bud till Ammons folk med begäran att de skulle driva ut alla dem som kom över från dem till deras land.

9 Och han andades mycket hot mot dem. Nu fruktade inte Ammons folk deras ord, och därför drev de inte ut dem, utan de tog emot alla de fattiga zoramiter som kom över till dem. Och de gav dem mat och gav dem kläder och gav dem landområden till arvedel. Och de hjälpte dem i enlighet med deras behov.

10 Men detta hetsade zoramiterna till vrede mot Ammons folk, och de började blanda sig med lamaniterna och hetsa även dessa till vrede mot dem.

11 Och sålunda började zoramiterna och lamaniterna göra förberedelser för krig mot Ammons folk och likaså mot nephiterna.

12 Och så slutade det sjuttonde året av domarnas regering över Nephis folk.

13 Och Ammons folk drog ut ur Jershons land och kom över till Meleks land och lämnade

plats i Jershons land för nephiternas härar, så att dessa kunde strida mot lamaniternas härar och zoramiternas härar. Och sålunda inleddes ett krig mellan lamaniterna och nephiterna i det artonde året av domarnas regering, och en berättelse om deras krig skall ges senare.

14 Och Alma och Ammon och deras bröder och även Almas två söner återvände till Zarahemlas land efter att ha varit redskap i Guds händer till att leda många av zoramiterna till omvändelse. Och alla som blev ledda till omvändelse fördrevs ur sitt land. Men de har mark som arvedel i Jershons land, och de har gripit till vapen för att försvara sig själva och sina hustrur och sina barn och sina landområden.

15 Nu sörjde Alma över sitt folks ondska, ja, över krigen och blodsutgjutelserna och stridigheterna som förekom bland dem. Och då han hade varit ute för att förkunna ordet, eller sänd att förkunna ordet, bland allt folket i varje stad, och då han såg att människornas hjärtan började tillta i hårdhet och att de började förtörnas över ordets stränghet, blev hans hjärta djupt bedrövat.

16 Därför lät han samla sina söner för att han skulle kunna ge dem alla, var för sig, ansvar för sådant som hör rättfärdigheten till. Och vi har en berättel-

9a Mosiah 4:26.

HFS Vålfärd.

13a Alma 43:3.

14a Alma 35:6.

15a HFS Avfall.

16a HFS Förvaltare,

förvaltarskap.

se om de befallningar han enligt sin egen uppteckning gav dem.

Almas befallningar till sin son Helaman.

Omfattar kapitel 36 och 37.

KAPITEL 36

Alma vittnar för Helaman om sin omvändelse efter att ha sett en ängel — Han led en fördömd själs kval, han åkallade Jesu namn och föddes sedan av Gud — Ljuvlig glädje fyllde hans själ — Han såg skaror av änglar som prisade Gud — Många omvända har smakat och sett det som han har smakat och sett. Omkring 74 f Kr.

MIN ^ason, låna ditt öra åt mina ord, ty jag svär inför dig, att i den mån som du håller Guds bud skall du få framgång i landet.

2 Jag vill att du skall göra som jag har gjort och komma ihåg våra faders fångenskap. Ty de var i ^aträldom, och ingen kunde befria dem utom ^bAbrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud, och han befriade dem förvisso i deras lidanden.

3 Och se, min son Helaman, du är i din ungdom, och därför vädjar jag till dig att du skall höra mina ord och lära av mig. Ty jag vet att var och en som

sätter sin lit till Gud skall få stöd i sina ^aprövningar och sina bekymmer och sina lidanden och skall bli ^bupphöjd på den yttersta dagen.

4 Och jag vill inte att du skall tro att jag ^avet detta av mig själv — inte av det timliga utan av det andliga, inte av det ^bköttsliga sinnet utan av Gud.

5 Se, nu säger jag dig att om jag inte hade blivit ^afödd av Gud skulle jag ^binte ha känt till dessa ting. Men Gud har genom sin heliga ängels mun uppenbarat dem för mig, dock inte på grund av min ^cegen värdighet.

6 Ty jag gick tillsammans med Mosiahs söner omkring och försökte ^aförgöra Guds kyrka. Men se, Gud sände sin heliga ängel att hejda oss på vägen.

7 Och se, han talade till oss likasom med åskans röst, och marken ^askakade under våra fötter. Och vi föll alla till marken, ty Herrens ^bfruktan kom över oss.

8 Men se, rösten sade till mig: Stå upp! Och jag reste mig och stod upp och såg ängeln.

9 Och han sade till mig: Även om du själv vill förgöras så försök inte längre förgöra Guds kyrka.

10 Och det hände sig att jag föll till marken. Och det var under ^atre dagars och tre nätters tid som jag inte kunde öppna min

36 1a Hel 5:9–14.

2a Mosiah 23:23;
24:17–21.

b 2 Mos 3:6;
Alma 29:11.

3a Rom 8:28.

b Mosiah 23:21–22.

4a 2 Kor 2:11;

Alma 5:45–46.

HFS Kunskap.

b HFS Köttslig.

5a HFS Född av Gud,
född på nytt.

b Alma 26:21–22.

c HFS Värdig,
värdighet.

6a Mosiah 27:10.

7a Mosiah 27:18.

b HFS Fruktan —
Gudsfruktan.

10a Mosiah 27:19–23.

mun, och inte heller hade jag användning för mina lemmar.

11 Och ängeln talade mycket mera till mig, vilket mina bröder hörde men inte jag. Ty när jag hörde orden: Även om du själv vill förgöras så försök inte längre förgöra Guds kyrka, slogs jag av så stor fruktan och bestörtning vid tanken på att jag kanske skulle förgöras att jag föll till marken och inte hörde mer.

12 Men jag plågades av ^aevig pina, ty min själ var fullständigt söndersliten och plågad av alla mina synder.

13 Ja, jag kom ihåg alla mina synder och min ondskas, för vilka jag ^aplågades av helvetets kval. Ja, jag insåg att jag hade gjort uppror mot min Gud och att jag inte hade hållit hans heliga bud.

14 Ja, och jag hade även mördat många av hans barn, eller rättare sagt lett dem till undergång. Ja, kort sagt, min ondskas hade blivit så stor att blotta tanken på att komma till min Guds närhet plågade min själ med obeskrivlig fasa.

15 O, tänkte jag, om jag ^akunde bli fördriven och förintad till både själ och kropp, så att jag inte behövde föras fram för att stå i min Guds närhet för att dömas av mina ^bgärningar.

16 Och i tre dagar och i tre nätter plågades jag, ja, med en ^afördömd själs kval.

17 Och det hände sig att medan jag sålunda plågades svårt, medan jag ^asönderslets av minnet av mina många synder, kom jag även ihåg att jag hade hört min far profetera för folket angående en viss Jesus Kristus, en Guds Son, som skulle komma för att sona världens synder.

18 När nu mitt sinne grep tag i denna tanke ropade jag i mitt hjärta: O Jesus, du Guds Son, förbarma dig över mig som befinner mig i ^abitterhetens galla och är omsluten av ^bdödens eviga kedjor.

19 Och se, när jag tänkte detta kunde jag inte längre komma ihåg mina kval, ja, jag ^asönderslets inte längre av minnet av mina synder.

20 O vilken ^aglädje, och vilket förunderligt ljus jag såg! Ja, min själ fylldes med glädje, lika stor som min smärta hade varit!

21 Ja, jag säger dig, min son, att det inte kunde finnas något så intensivt och så bittert som mina kval var. Ja, och vidare säger jag dig min son, att det å andra sidan inte kan finnas något så intensivt och ljuvligt som min glädje var.

22 Ja, jag tyckte mig se, liksom vår fader ^aLehi såg, Gud sitta på sin tron, omgiven av otaliga skaror av änglar som föreföll sjunga och prisa sin Gud. Ja, och min själ längtade efter att vara där.

12a L&F 19:11–15.

13a HFS Skuld, skyldig.

15a Upp 6:15–17;

Alma 12:14.

b Alma 41:3;

L&F 1:9–10.

16a HFS Fördöma,
fördömelse.

17a 2 Kor 7:10.

18a dvs i djupaste
samvetskal.

b 2 Ne 9:45; 28:22;

Alma 12:11;

Mose 7:26.

19a HFS Skuld, skyldig.

20a HFS Glädje.

22a 1 Ne 1:8.

23 Men se, mina lemmar återfick sin "styrka, och jag stod på mina fötter och tillkännagav för folket att jag hade blivit ^bfödd av Gud.

24 Ja, och från den stunden ända fram tills nu har jag arbetat oavbrutet så att jag kan föra själar till omvändelse, så att jag kan låta dem få "smaka den stora glädje som jag smakade, så att även de kan bli födda av Gud och bli ^bfyllda av den Helige Anden.

25 Ja, och se nu, min son, Herren ger mig mycket stor glädje över frukten av mitt arbete.

26 Ty genom det "ord som han har givit till mig har många blivit födda av Gud och har smakat liksom jag har smakat, och har sett med egna ögon liksom jag har sett. Därför känner de till detta som jag har talat om, liksom jag känner till det, och den kunskap som jag har är av Gud.

27 Och jag har fått stöd i prövningar och besvärligheter av alla de slag, ja, och i alla slags lidanden. Ja, Gud har befriat mig från fängelse och från bojor och från död. Ja, och jag sätter min lit till honom, och han skall fortsätta att "befria mig.

28 Och jag vet att han skall "uppressa mig på den yttersta dagen till att bo hos honom i ^bhärlighet. Ja, och jag vill prisa honom för evigt, ty han har ^cfört

våra fäder ut ur Egypten, och han har uppslukat "egyptierna i Röda havet. Och han ledde dem genom sin makt in i det utlovade landet, ja, och han har befriat dem tid efter annan ur trældom och fångenskap.

29 Ja, och han har även fört våra fäder ut ur Jerusalems land. Och han har även, genom sin eviga makt, befriat dem tid efter annan ur "trældom och fångenskap ända fram till denna dag. Och jag har alltid i minnet bevarat deras fångenskap, ja, och även du borde i minnet bevara deras fångenskap, liksom jag har gjort.

30 Men se, min son, detta är inte allt. Ty du bör veta, liksom jag vet, att "i den mån som du håller Guds bud skall du få framgång i landet. Och du bör även veta, att i den mån som du inte håller Guds bud kommer du att bli avskuren från hans närhet. Och detta är enligt hans ord.

KAPITEL 37

Plåtarna av mässing och andra heliga skrifter bevaras för att föra själar till frälsning — Jarediterna utrotades på grund av sin ogudaktighet — Deras hemliga eder och förbund måste undanhållas folket — Rådgör med Herren i allt du gör

23a Mose 1:10.

^b Alma 5:14.

HFS Född av Gud,
född på nytt.

24a 1 Ne 8:12;

Mosiah 4:11.

^b 2 Ne 32:5;

3 Ne 9:20.

HFS Helige
Anden, den.

26a Alma 31:5.

27a Ps 34:17.

28a 3 Ne 15:1.

^b HFS Härlighet.

^c 2 Mos 12:51.

^d 2 Mos 14:26–27.

29a Mosiah 24:17; 27:16;
Alma 5:5–6.

30a 2 Ne 1:9–11;

Alma 50:19–22.

— *Liksom Liahona vägledde nephiterna leder Kristi ord människan till evigt liv. Omkring 74 f Kr.*

OCH nu, min son Helaman, befaller jag dig att ta de "uppteckningar som har blivit mig ^banförtrodda.

2 Och jag befaller dig även att föra en uppteckning om detta folk, liksom jag har gjort, på Nephis plåtar och helighålla alla dessa ting som jag har bevarat, på samma sätt som jag har gjort, ty det är i en "vis avsikt som de bevaras.

3 Och dessa ^aplåtar av mässing, vilka innehåller dessa inrättningar, vilka utgör avskrifter av de heliga skrifterna, vilka utgör våra fäders släktuppteckningar ända från begynnelsen —

4 se, det har profeterats av våra fäder att de skulle bevaras och överlämnas från ett släktled till ett annat, och skyddas och bevaras av Herrens hand, till dess de skulle sändas ut till varje nation, släkte, tungomål och folk, för att dessa skall få kunskap om de ^ahemligheter som de innehåller.

5 Och se, om de bevaras måste de bibehålla sin glans, ja, och de skall bibehålla sin glans. Ja, det skall även alla de plåtar som innehåller det som är helig skrift.

6 Nu tror du kanske att detta

är "dåraktigt av mig, men se, jag säger dig att med ^bsmå och enkla medel utträttas mycket stort, och små ting bringar många gånger de visa på skam.

7 Och Herren Gud använder sig av "medel för att genomföra sina stora och eviga avsikter, och med mycket ^bsmå medel bringar Herren de visa på skam och åstadkommer många själars frälsning.

8 Och se, hittills har det varit enligt Guds visdom att dessa ting skulle bevaras, ty se, de har ^avidgat detta folks minne, ja, och övertygat många om deras felaktiga vägar och bringat dem till kunskapen om deras Gud, till deras själars frälsning.

9 Ja, jag säger dig, att om det "inte varit för det som dessa uppteckningar innehåller och som finns på dessa plåtar, skulle Ammon och hans bröder inte ha kunnat ^bövertyga så många tusen lamaniter om att deras fäders tradition var felaktig. Ja, dessa uppteckningar och deras ^cord fick dem att omvända sig, det vill säga de bringade dem till kunskapen om Herren, deras Gud, och till att glädjas i Jesus Kristus, deras Återlösare.

10 Och vem vet om inte de skall bli medlet att bringa många tusen av dem, ja, och likaså många tusen av våra styvnackade bröder nephiterna,

37 1a Alma 45:2–8.

b Mosiah 28:20.

2a Enos 1:13–18;

Morm ord 1:6–11;

Alma 37:9–12.

3a 1 Ne 5:10–19.

HFS Mässingsplåtarna.

4a HFS Guds hemligheter.

6a 2 Kor 2:14.

b 1 Ne 16:28–29;

L&F 64:33; 123:15–17.

7a Jes 55:8–9.

b 2 Kung 5:1–14.

8a 2 Tim 3:15–17;

Mosiah 1:3–5.

9a Mosiah 1:5.

b Alma 18:36; 22:12.

c HFS Evangeliet.

som nu förhårdar sina hjärtan i synd och ondska, till kunskapen om sin Återlösare?

11 Nu har dessa hemligheter ännu inte helt tillkännagivits för mig, och därför avstår jag från att säga mer.

12 Och det räcker kanske om jag bara säger att de är bevarade i en vis avsikt, vilken avsikt är känd av Gud. Ty han ^aråder i visdom över alla sina verk, och hans stigar är raka och hans bana är ^bett enda evigt kretslopp.

13 O, kom ihåg, kom ihåg, min son Helaman, hur ^astränga Guds bud är. Och han sade: ^bOm ni håller mina bud skall ni få ^cframgång i landet — men om ni inte håller hans bud kommer ni att avskäras från hans närhet.

14 Och kom nu ihåg, min son, att Gud har ^aanförtrott dig dessa ting, vilka är ^bheliga, vilka han har bevarat som heliga och vilka han även skall skydda och bevara i en för honom ^cvis avsikt, så att han kan visa sin makt för framtida släktled.

15 Och se, nu säger jag dig genom profetians ande att om du överträder Guds bud, se, då skall dessa ting, som är heliga, tas ifrån dig genom Guds makt, och du skall överlämnas åt Satan så att han kan sälla dig som agnar för vinden.

16 Men om du håller Guds befallningar, och gör med dessa ting, som är heliga, enligt vad

Herren befaller dig (ty du måste vända dig till Herren om allt vad du skall göra med dem), se, då kan ingen makt på jorden eller i helvetet ^ata dem ifrån dig, ty Gud har makt att uppfylla alla sina ord.

17 Ja, han kommer att uppfylla alla de löften som han skall ge dig, ty han har uppfyllt de löften som han har givit våra fäder.

18 Ty han lovade dem att han skulle ^abevara dessa ting i en för honom vis avsikt, så att han kan visa sin makt för framtida släktled.

19 Och se, en avsikt har han uppnått, ja, genom att ^amånga tusen lamaniter återfördes till kunskapen om sanningen. Och han har visat sin makt genom dem och skall alltjämt visa sin makt genom dem för ^bframtida släktled, och därför skall de bevaras.

20 Därför befaller jag dig, min son Helaman, att du är nogga med att uppfylla alla mina ord, och att du är nogga med att hålla Guds bud så som de står skrivna.

21 Och nu skall jag tala till dig om dessa ^atjugofyra plåtar så att du förvarar dem, så att hemligheterna och mörkrets gärningar och deras ^bhemliga gärningar, eller de hemliga gärningar som utövades av de människor som har förgjorts, kan uppenbaras för detta folk. Ja, så att alla deras

12a 2 Ne 9:28;

Jakob 4:10.

b 1 Ne 10:19;

Alma 7:20.

13a 2 Ne 9:41.

b Alma 9:13; 3 Ne 5:22.

c Mosiah 1:7; Alma 50:20.

14a L&F 3:5.

b HFS Helig, heligt.

c 1 Ne 9:3–6.

16a JS—H 1:59.

18a L&F 5:9.

19a Alma 23:5.

b Enos 1:13;

Morm 7:8–10.

21a Eth 1:1–5.

b HFS Hemliga

sammansvärjningar.

mord och deras röveri och deras plundringar och all deras ogudaktighet och alla deras avskyvärdheter kan uppenbaras för detta folk. Ja, och så att du bevarar dessa ^cuttydare.

22 Ty se, Herren såg att hans folk började verka i mörkret, ja, begå hemliga mord och avskyvärdheter. Därför sade Herren att om de inte omvände sig skulle de utrotas från jordens yta.

23 Och Herren sade: Jag skall åt min tjänare Gazelem bereda en ^asten som skall stråla i mörkret och lysa så att jag kan avslöja för mitt folk som tjänar mig, så att jag kan avslöja för dem deras bröders gärningar, ja, deras hemliga gärningar, deras mörkrets gärningar och deras ogudaktighet och avskyvärdheter.

24 Och nu, min son, bereddes dessa uttydare för att Guds ord skulle kunna uppfyllas, som han talade när han sade:

25 Jag vill ^aföra ut ur mörker till ljus alla deras hemliga gärningar och deras styggelser. Och såvida de inte omvänder sig skall jag ^butrota dem från jordens yta. Och jag skall föra alla deras hemligheter och avskyvärdheter fram i ljuset för varje nation som hädanefter skall besitta landet.

26 Och nu, min son, ser vi att de inte omvände sig. Därför har de förgjorts, och så långt har Guds ord blivit uppfyllda, ja, deras hemliga avskyvärdheter

har förts ut ur mörkret och tillkännagivits för oss.

27 Och nu, min son, befaller jag dig att behålla alla deras eder och deras förbund och deras överenskommelser rörande deras hemliga avskyvärdheter för dig själv. Ja, och alla deras ^atecken och deras under skall du undanhålla detta folk så att de inte får kännedom om dem, för att inte även de till äventyrs skall falla i mörker och förgöras.

28 Ty se, en ^aförbannelse vilar över hela detta land: Enligt Guds makt skall undergång drabba alla dem som, när de är fullt mogna, gör mörkrets gärningar. Därför önskar jag att detta folk inte skall gå under.

29 Därför skall du undanhålla dessa deras ^aeders och deras förbunds hemliga planer för detta folk och endast tillkännage deras ogudaktighet och deras mord och deras avskyvärdheter. Och du skall lära dem att ^bavsky sådana ogudaktigheter och avskyvärdheter och mord. Och du skall även lära dem att dessa människor utrotades på grund av sin ogudaktighet och sina avskyvärdheter och sina mord.

30 Ty se, de mördade alla Herrens profeter som kom bland dem för att förkunna deras ondska för dem. Och blodet från dem som de mördade ropade till Herren, deras Gud, om hämnd över dem som var deras

21c HFS Urim och tummim.

23a Mosiah 8:13.

25a L&F 88:108–110.

^b Mosiah 21:26.

27a Hel 6:22.

28a Alma 45:16;

Eth 2:7–12.

29a Hel 6:25.

^b Alma 13:12.

mördare. Och sålunda kom Guds straffdomar över dessa mörkrets och hemliga sammansvärjningars gärningsmän.

31 Ja, och förbannat intill undergång vare landet i evighetens evighet för dessa mörkrets och hemliga sammansvärjningars gärningsmän, såvida de inte omvänder sig innan de är fullt mogna.

32 Och som nu ihåg, min son, de ord som jag har talat till dig. Anförtro inte dessa hemliga planer åt detta folk, utan lär dem att hysa ett evigt ^ahat mot synd och ondska.

33 ^aPredika för dem omvändelse och tro på Herren Jesus Kristus. Lär dem att ödmjuka sig och att vara ^bsaktmodiga och ödmjuka i hjärtat. Lär dem att motstå alla djävulens ^cfrestelser genom sin tro på Herren Jesus Kristus.

34 Lär dem att aldrig tröttna på att göra gott, utan att vara saktmodiga och ödmjuka i hjärtat, ty sådana skall finna ^aro för sina själar.

35 O, kom ihåg detta, min son, och lär ^avisdom i din ungdom. Ja, lär dig i din ungdom att hålla Guds bud.

36 Ja, och ^aropa till Gud om allt vad du behöver. Ja, låt alla dina gärningar göras för Herren, och varthelst du går, låt det ske i Herren. Ja, låt alla dina tankar riktas mot Herren, ja, låt ditt

hjärtas tillgivenhet tillägnas Herren för evigt.

37 ^aRådgör med Herren i allt vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott. Ja, överlämna dig åt Herren när du går till vila om aftonen så att han må vaka över dig när du sover, och när du stiger upp om morgonen låt då ditt hjärta vara fyllt av ^btacksamhet mot Gud. Och om du gör detta skall du bli upphöjd på den yttersta dagen.

38 Och nu min son, har jag något att säga om det som våra fäder kallar ett klot eller en vägvisare — det som våra fäder kallade ^aLiahona, som i översättning betyder kompass. Och Herren beredde den.

39 Och se, ingen människa kan utföra ett arbete med så sällsynt konstfärdighet. Och se, den bereddes för att visa våra fäder den väg de skulle färdas i vildmarken.

40 Och den fungerade i enlighet med deras ^atro på Gud. Om de därför hade tro till att lita på att Gud kunde göra så att dessa visare pekade ut vägen de skulle gå, se, då skedde det. Därför fick de uppleva detta underverk, och även många andra underverk, genom Guds makt, dag efter dag.

41 Men eftersom dessa underverk åstadkoms genom ^asmå medel var det förunderliga verkningar som den visade för

32a 2 Ne 4:31.

33a HFS Predika.

b HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

c HFS Fresta, frestelser.

34a Ps 37:4–7;

Matt 11:28–30.

35a HFS Visdom.

36a HFS Bön.

37a Jakob 4:10; L&F 3:4.

b L&F 46:32.

38a 1 Ne 16:10; 18:12;

L&F 17:1.

40a 1 Ne 16:28.

41a Alma 37:6–7.

dem. När de var försumliga och glömde att utöva sin tro och flit då upphörde de förunderliga verkningarna, och de gjorde inga framsteg på sin resa.

42 Därför blev de kvar i vildmarken, eller färdades inte den rätta vägen, och led hunger och törst för sina överträdelser skull.

43 Och nu, min son, vill jag att du skall förstå att detta är liksom en skuggbild, ty när våra fäder var försumliga i att ge akt på denna kompass (den var ju något timligt) hade de ingen framgång. På samma sätt är det med det som är andligt.

44 Ty se, det är lika lätt att ge akt på ^aKristi ord, som skall visa dig raka vägen till evig sällhet, som det var för våra fäder att ge akt på denna kompass, som skulle visa dem raka vägen till det utlovade landet.

45 Och nu säger jag: Ligger det inte en symbolik i detta? Ty lika säkert som denna vägvisare förde våra fäder, när de följde dess ledning, till det utlovade landet, skall Kristi ord, om vi följer deras ledning, föra oss bortom denna sorgens dal till ett långt bättre löftets land.

46 O min son, låt oss inte vara ^aförsumliga för att ^bvägen är lätt, ty så var det med våra fäder. Ty så var det berett för dem att om de ville se kunde de få ^cleva, och på samma sätt är det med

oss. Vägen är beredd, och om vi vill se kan vi leva för evigt.

47 Min son, se nu till att du tar hand om dessa heliga föremål, ja, se till att du fäster blicken på Gud och får leva. Gå till detta folk och förkunna ordet, och var allvarlig. Min son, farväl.

Almas befallningar till sin son Shiblön.

Omfattar kapitel 38.

KAPITEL 38

Shiblön förföljdes för rättfärdighetens skull — Frälsningen är i Kristus, som är världens liv och ljus — Tygla alla dina lidelser. Omkring 74 f Kr.

MIN son, låna ditt öra åt mina ord, ty jag säger till dig, liksom jag sade till Helaman, att i den mån som du håller Guds bud skall du få framgång i landet, och i den mån som du inte håller Guds bud skall du avskäras från hans närhet.

2 Och nu, min son, tror jag att jag skall få stor glädje av dig tack vare din ståndaktighet och din trofasthet mot Gud. Ja, eftersom du i din ungdom har börjat söka efter Herren, din Gud, hoppas jag att du skall ^afortsätta med att hålla hans bud, ty välsignad är den som ^bhåller ut intill änden.

3 Jag säger dig, min son, att

44a Ps 119:105;

1 Ne 11:25;

Hel 3:29–30.

46a 1 Ne 17:40–41.

b Joh 14:5–6;

2 Ne 9:41; 31:17–21;

L&F 132:22, 25.

c Joh 11:25; Hel 8:15;

3 Ne 15:9.

38 2a Alma 63:1–2.

b 2 Ne 31:15–20;

3 Ne 15:9; 27:6, 16–17.

jag redan har haft stor glädje av dig tack vare din trofasthet och din noggrannhet och ditt tålamod och din långmodighet bland det "zoramitiska folket.

4 Ty jag vet att du var i bojour. Ja, och jag vet även att du blev stenad för ordets skull. Och du uthärdade allt detta med "tålamod eftersom Herren var ^bmed dig, och du vet nu att Herren befriade dig.

5 Och nu, min son Shiblön, vill jag att du kommer ihåg att i den mån som du sätter din "lit till Gud, i samma grad skall du bli ^bbefriad från dina prövningar, dina "besvärligheter och dina lidanden, och du skall bli upphöjd på den yttersta dagen.

6 Min son, jag vill nu inte att du skall tro att jag vet detta av mig själv, utan det är Guds Ande som bor i mig som kungör detta för mig. Ty om jag inte hade blivit "född av Gud skulle jag inte ha känt till dessa ting.

7 Men se, Herren sände i sin stora barmhärtighet sin "ängel att förkunna för mig att jag måste upphöra med ^bförödelsens verk bland hans folk. Ja, och jag har sett en ängel ansikte mot ansikte, och han talade med mig, och hans röst var som åska, och den skakade hela jorden.

8 Och det hände sig att jag i tre dagar och tre nätter befann mig i den bittraste smärta och själs-

ångest, och inte förrän jag ropade till Herren Jesus Kristus om barmhärtighet fick jag "förlåtelse för mina synder. Men se, jag ropade till honom, och jag fick frid i min själ.

9 Och nu har jag sagt dig detta, min son, för att du må lära visdom, för att du må lära av mig att det "inte finns någon annan väg eller något annat sätt för människan att bli frälst än i och genom Kristus. Se, han är ^bvärldens liv och ljus. Se, han är sanningens och rättfärdighetens ord.

10 Och eftersom du nu har börjat undervisa om ordet så vill jag att du fortsätter att undervisa, och jag önskar att du skall vara flitig och måttlig i allt.

11 Se till att du inte förhäver dig i högmod, ja, se till att du inte "skryter, vare sig med din egen visdom eller med din stora styrka.

12 Var frimodig, men inte överlägsen. Och se även till att du tyglar alla dina lidelser så att du kan fyllas med kärlek. Se till att du avhåller dig från lättja.

13 Be inte så som zoramiterna ber, ty du har sett att de ber för att höras av människor och prisas för sin visdom.

14 Säg inte: O Gud, jag tackar dig för att vi är "bättre än våra bröder, utan säg hellre: O Herre, förlåt min ^bovärdighet och kom

3a Alma 31:7.

4a HFS Tålamod.

b Rom 8:35–39.

5a Alma 36:27.

HFS Tillit.

b Matt 11:28–30.

c L&F 3:8; 121:7–8.

6a Alma 36:26;

L&F 5:16.

HFS Född av Gud,
född på nytt.

7a Mosiah 27:11–17.

b Alma 26:17–18;

36:6–11.

8a HFS Syndernas
förlåtelse.

9a Hel 5:9.

b Mosiah 16:9.

11a HFS Högmod.

14a Alma 31:16.

b Luk 18:10–14.

ihåg mina bröder i barmhärtighet — ja, erkänn alltid din ovärdighet inför Gud.

15 Och må Herren välsigna din själ och ta emot dig på den yttersta dagen i sitt rike, för att låta dig sitta ned i frid. Gå nu, min son, och lär detta folk ordet. Var allvarlig. Min son, farväl.

Almas befallningar till sin son Corianton.

Omfattar kapitel 39 till och med 42.

KAPITEL 39

Sexuell synd är en avskyvärdhet — Coriantons synder hindrade zoramiterna från att få del av ordet — Kristi återlösning har tillbakaverkande makt att frälsa de trofasta som levde innan den ägde rum. Omkring 74 f Kr.

OCH nu, min son, har jag något mer att säga till dig än vad jag sade till din bror. Ty se, har du inte lagt märke till din brors ståndaktighet, hans trofasthet och hans noggrannhet i att hålla Guds bud? Se, har han inte varit ett gott föredöme för dig?

2 Ty du gav inte lika mycket akt på mina ord som din bror gjorde bland det ^azoramitiska folket. Detta är nu vad jag har emot dig: Du gick så långt att du skröt över din styrka och din visdom.

3 Och detta är inte allt, min son. Du gjorde det som var smärtsamt för mig, ty du övergav ditt uppdrag och gick över till Sironas land innanför lamaniternas gränser för att söka upp ^askökan Isabel.

4 Ja, hon ^astal mångas hjärtan, men det var ingen ursäkt för dig, min son. Du borde ha ägnat dig åt det uppdrag som anförtröts dig.

5 Vet du inte, min son, att ^asådant är avskyvärt i Herrens ögon, ja, den mest avskyvärda av alla synder förutom att utgjuta oskyldigt blod eller förneka den Helige Anden?

6 Ty se, om du ^aförnekar den Helige Anden när han en gång har bott i dig, och du vet att du förnekar honom, se, då är det en synd som är ^boförlåtlig. Ja, och för den som mördar trots ljus och kunskap från Gud är det inte lätt att få ^aförlåtelse. Ja, jag säger till dig, min son, att det inte är lätt för en sådan att få förlåtelse.

7 Och nu, min son, önskar jag vid Gud att du inte hade gjort dig ^askyldig till ett så stort brott. Jag skulle inte uppehålla mig vid dina brott och sönderslita din själ om det inte vore för ditt bästa.

8 Men se, du kan inte dölja dina brott för Gud, och om du inte omvänder dig skall de stå som ett vittnesbörd mot dig på den yttersta dagen.

39 2a Alma 38:3.
3a HFS Sinnlig, sinnlighet.
4a Ords 7:6–27.

5a HFS Sexuell omoral.
6a L&F 76:35–36.
b HFS Oförlätlig synd.
c L&F 64:10.

HFS Förlåta.
7a HFS Skuld, skyldig.

9 Nu, min son, vill jag att du omvänder dig och överger dina synder och inte längre följer dina ögons "begär utan ^bavstår från allt sådant. För om du inte gör det kan du på intet sätt ärva Guds rike. O, kom ihåg detta och besluta dig för att avstå från sådant.

10 Och jag uppmanar dig att bestämma dig för att rådfråga dina äldre bröder om det du skall göra, ty se, du är i din ungdom och du behöver dina bröders stöd. Och ge noga akt på deras råd.

11 Låt dig inte vilseledas av något som är fåfängt eller dåraktigt. Låt inte djävulen åter förleda ditt hjärta till att söka upp dessa ogudaktiga skökor. Se, o min son, hur stor ondska som du har orsakat bland "zoramiterna, ty när de såg hur du ^buppförde dig ville de inte tro på mina ord.

12 Och nu säger Herrens Ande till mig: "Befall dina barn att göra gott så att de inte förleder många människors hjärtan till undergång. Därför befaller jag dig, min son, i fruktan för Gud, att du avstår från din ondska,

13 att du vänder dig till Herren av hela din själ, förmåga och styrka, att du inte förleder fler människors hjärtan till att handla ogudaktigt utan hellre går tillbaka till dem och "erkänner dina fel och den orätt som du har begått.

14 "Sök inte efter rikedomar och inte heller efter den här världens fåfångligheter, ty se, du kan inte ta dem med dig.

15 Och nu, min son, vill jag säga dig något om Kristi ankomst. Se, jag säger dig att det är han som förvisso skall komma för att ta bort världens synder, ja, han kommer för att förkunna glada budskap om frälsning för sitt folk.

16 Och nu, min son, var detta det uppdrag som du kallades till: Att förkunna dessa glada budskap för detta folk för att bereda deras sinnen, eller rättare för att frälsning skulle kunna komma till dem, och för att de skulle kunna bereda sina "barns sinnen till att höra ordet vid tiden för hans ankomst.

17 Och nu skall jag lugna ditt sinne något beträffande detta ämne. Se, du undrar varför detta skulle bli känt så långt i förväg. Se, jag säger dig: Är inte en själ lika dyrbar för Gud nu som en själ kommer att vara vid tiden för hans ankomst?

18 Är det inte lika nödvändigt att återlösningsplanen tillkännages för detta folk som för deras barn?

19 Är det inte lika lätt nu för Herren att sända sin ängel att förkunna dessa glada budskap för oss liksom för våra barn, som efter tiden för hans ankomst?

9a HFS Köttslig.
b 3 Ne 12:30.

11a Alma 35:2–14.

b Rom 2:21–23; 14:13;
Alma 4:11.

12a HFS Guds bud och
befallningar;
Undervisa.

13a Mosiah 27:34–35.

14a Matt 6:25–34;

Jakob 2:18–19;
L&F 6:6–7; 68:31–32.

16a HFS Familjen —
Föräldrars ansvar.

KAPITEL 40

Kristus åstadkommer alla människors uppståndelse — De rättfärdiga döda går till paradiset och de ogudaktiga till det yttersta mörkret för att invänta dagen för sin uppståndelse — Allt skall återställas till sin rätta och fullkomliga form i uppståndelsen. Omkring 74 f Kr.

Nu min son, har jag något mera att säga dig, ty jag märker att du är orolig till sinnes när det gäller de dödas uppståndelse.

2 Se, jag säger dig att ingen uppståndelse skall ske — eller jag vill med andra ord säga att detta dödliga inte ikläder sig "odödlighet, att detta förgängliga inte ^bikläder sig oförgänglighet — ^cförrän efter Kristi ankomst.

3 Se, han åstadkommer de dödas "uppståndelse. Men se, min son, uppståndelsen sker inte än. Nu avslöjar jag en hemlighet för dig, men det finns många ^bhemligheter som är "undanhållna så att ingen annan än Gud själv känner dem. Men jag visar dig en, som jag flitigt har bett Gud att få veta något om — nämligen uppståndelsen.

4 Se, det finns en tid bestämd då alla skall "uppstå från de döda. Men när den tiden kommer vet ingen. Endast Gud vet den bestämda tiden.

5 Om det nu blir endast en gång eller en "andra gång eller en tredje gång som människor skall uppstå från de döda betyder inget, ty Gud ^bvet allt detta, och det räcker för mig att veta att det är så — att en tid är bestämd då alla skall uppstå från de döda.

6 Nu måste det nödvändigtvis finnas en tidrymd mellan tiden för döden och tiden för uppståndelsen.

7 Och nu frågar jag vad det blir av människornas "själar från tiden för döden till den tid som bestämts för uppståndelsen.

8 Och om det finns mer än en tid bestämd för människorna att uppstå betyder inget, ty alla dör inte samtidigt, och detta betyder inget. Allt är som en dag för Gud, och tid utmäts bara åt människor.

9 Därför finns det en tid bestämd för människorna då de skall uppstå från de döda, och det finns en tidrymd mellan tiden för döden och uppståndelsen. Och nu är det angående denna tidrymd, och vad som händer med människornas själar då, som jag flitigt har bett Herren att få veta något om. Och detta är det som jag vet.

10 Och när tiden kommer då alla skall uppstå, då skall de veta att Gud känner alla de för människorna bestämda "tidpunkterna.

40 2a Mosiah 16:10–13.

HFS Odödlig,
odödlighet.

b 2 Kor 15:53–54.

c 2 Kor 15:20.

3a HFS Uppståndelse.

b HFS Guds

hemligheter.

c L&F 25:4; 124:41.

4a Joh 5:28–29.

5a Mosiah 26:24–25;

L&F 43:18; 76:85.

b HFS Gud, Gudomen.

7a Alma 40:21;

L&F 138.

HFS Själen.

10a Apg 17:26.

11 Och beträffande själens tillstånd mellan "döden och uppståndelsen: Se, det har tillkännagivits för mig av en ängel att alla människors andar, så snart de skiljs från den dödliga kroppen, ja, alla människornas andar, vare sig de är goda eller onda, tas ^bhem till den Gud som gav dem liv.

12 Och då skall det ske att deras andar som är rättfärdiga tas emot i ett "lyckotillstånd som kallas ^bparadis, ett "vilottillstånd, ett ^dfridstillstånd, där de skall vila sig från alla sina besvärligheter och från all möda och sorg.

13 Och då skall det ske att de ogudaktigas andar, ja, de som är onda — ty se, de har ingen del eller lott av Herrens Ande, ty se, de valde onda gärningar hellre än goda. Därför inträdde djävulens ande i dem och tog deras hydda i besittning — och dessa skall drivas ut i det yttersta "mörkret. Där skall vara ^bgråt, klagan och tandagnisslan, och detta för deras egen onskas skull eftersom de leds som fångar av djävulens vilja.

14 Detta är nu de "ogudaktigas själstillstånd, ja, mörker och ett tillstånd av hemsk och ^bfruktansvärd väntan på att Guds vredes brinnande förbittring skall drabba dem. Så förblir de i detta "tillstånd, liksom de

rättfärdiga i paradiset, fram till tiden för sin uppståndelse.

15 Nu finns det några som har trott att detta själens tillstånd av lycka eller detta tillstånd av elände före uppståndelsen var en första uppståndelse. Ja, jag medger att det kan kallas en uppståndelse, denna andens eller själens uppväckelse och dess överlämnande till lycka eller elände, enligt de ord som har talats.

16 Och se, vidare har det talats om att det blir en "första ^buppståndelse, en uppståndelse för alla dem som har levt eller som lever eller som kommer att leva fram till tiden för Kristi uppståndelse från de döda.

17 Nu tror vi inte att denna första uppståndelse, som det på detta sätt talas om, kan vara själarnas uppståndelse och deras "överlämnande till lycka eller elände. Du får inte tro att detta är vad det betyder.

18 Se, jag säger dig: Nej, utan det betyder själens återförening med kroppen för dem som har levt från Adams dagar fram till "Kristi uppståndelse.

19 Och huruvida alla deras själar och kroppar som omtalats skall återförenas samtidigt, de ogudaktiga såväl som de rättfärdiga, säger jag inte. Må det vara nog sagt att alla skall komma fram, eller med andra ord:

11a Luk 16:22–26;
1 Petr 3:18–19; 4:6;
L&F 76:71–74; 138.
b Pred 12:7;
2 Ne 9:38.
12a HFS Glädje.
b HFS Paradiiset.

c HFS Vila.
d L&F 45:46.
HFS Fred; Frid.
13a HFS Helvetet.
b Matt 8:12;
Mosiiah 16:2.
14a L&F 138:20.

b Jakob 6:13; Mose 7:1.
c Alma 34:34.
16a Jakob 4:11;
Mosiiah 15:21–23.
b HFS Uppståndelse.
17a L&F 76:17, 32, 50–51.
18a Matt 27:52–53.

Deras uppståndelse äger rum "före deras uppståndelse som dör efter Kristi uppståndelse.

20 Nu, min son, säger jag inte att deras uppståndelse sker vid Kristi uppståndelse. Men se, det är min åsikt att de rättfärdigas själar och kroppar skall återförenas vid Kristi uppståndelse och hans "himmelsfärd.

21 Men huruvida det sker vid hans uppståndelse eller därefter säger jag inte, men så mycket säger jag, att det finns en "tidrymd mellan döden och kroppens uppståndelse, ett tillstånd då själen befinner sig i ^blycka eller i ^celände intill den av Gud bestämda tiden då de döda skall komma fram och återförenas till själ och kropp och ^dställas inför Gud och dömas efter sina gärningar.

22 Ja, detta åstadkommer återställelsen av det som har talats genom profeternas mun.

23 "Själen skall ^båterställas till ^ckroppen och kroppen till själen, ja, varje lem och led skall återställas till sin kropp. Ja, inte ens ett huvudhår skall gå förlorat, utan allt skall återställas till sin rätta och fullkomliga form.

24 Och nu, min son, detta är den återställelse om vilken profeternas mun har "talat.

25 Och då skall de rättfärdiga lysa i Guds rike.

26 Men se, en hemsk "död drabbar de ogudaktiga, ty de dör i fråga om det som hör rättfärdigheten till, ty de är orena, och inget ^borent kan ärva Guds rike. I stället drivs de ut och överlämnas till att äta frukterna av sina verk eller sina gärningar, som har varit onda, och de dricker bottensatsen ur en bitter bägare.

KAPITEL 41

I uppståndelsen kommer människan fram till ett tillstånd av oändlig lycka eller oändligt elände — Ogudaktighet har aldrig inneburit lycka — Köttsliga människor är utan Gud i världen — Var och en återfår i återställelsen de särdrag och egenskaper som förväroats i dödligheten. Omkring 74 f Kr.

OCH nu, min son, har jag något att säga angående den återställelse som jag har talat om. Ty se, några har "förvrängt skrifterna och har helt gått ^bvilse på grund av detta. Och jag märker att även ditt sinne har oroats över detta. Men se, jag skall förklara det för dig.

2 Jag säger dig, min son, att återställelseplanen är nödvändig enligt Guds rättvisa. Ty det är nödvändigt att allt skall återställas till sin rätta ordning. Se, det är nödvändigt och

19a Mosiah 15:26.

20a HFS Himmelsfärd.

21a Luk 23:39–43.

b HFS Paradiset.

c HFS Helvetet.

d Alma 42:23.

23a DVS anden.

L&F 88:15–17.

HFS Själen.

b 2 Ne 9:12–13;

Alma 11:40–45.

c HFS Kropp.

24a Jes 26:19.

26a 1 Ne 15:33;

Alma 12:16.

b Alma 11:37.

41 1a 2 Petr 1:20; 3:16;

Alma 13:20.

b HFS Avfall.

rättvist, enligt Kristi makt och uppståndelse, att människans själ skall återställas till kroppen och att varje "del av kroppen skall återställas till sin plats.

3 Och det är nödvändigt enligt "Guds rättvisa att människorna skall ^bdömas efter sina ^cgärningar. Och om deras gärningar har varit goda i detta liv, och om deras hjärtans önskingar har varit goda, skall de också, på den yttersta dagen, ^dåterställas till det som är gott.

4 Och om deras gärningar är onda skall de ^aåterställas till dem, till deras fördärv. Därför skall allt återställas till sin rätta ordning, allting till sin naturliga gestaltning — ^bdödlighet uppväcks till odödlighet, ^cförgänglighet till oförgänglighet — de uppväcks till ^doändlig lycka för att ärva Guds rike eller till oändligt elände för att ärva djävulens rike, den ene på ena sättet, den andre på andra sättet.

5 Den ene uppväcks till lycka enligt sin längtan efter lycka, eller till det goda enligt sin längtan efter det goda, och den andre till ont enligt sin längtan efter det onda, ty eftersom han har önskat att göra ont dagen lång skall han lönas med ont när natten kommer.

6 Och likadant är det i

motsatta fallet: Om han har övnt sig från sina synder och önskat rättfärdighet till sina dagars slut skall han på samma sätt belönas med rättfärdighet.

7 "Dessa är de som är återlösta av Herren. Ja, dessa är de som tas bort, som räddas från mörkrets oändliga natt. Och därför står eller faller de, ty se, de är sina ^begna domare, antingen till att göra gott eller göra ont.

8 Och Guds stadgar är ^aoföränderliga. Därför är vägen beredd så att den som vill kan gå på den och bli frälst.

9 Och se, min son: Våga inte ^aän en gång synda mot din Gud vad gäller de lärosatser som du hittills har vågat synda mot.

10 Tro inte att du, eftersom det har talats om återställelse, skall återställas från synd till lycka. Se, jag säger dig: "Ogudaktighet har aldrig inneburit lycka.

11 Och nu, min son, alla människor som är i ett ^anaturligt tillstånd, eller låt mig säga i ett ^bköttsligt tillstånd, befinner sig i bitterhetens galla och i ondskans bojor. De är ^cutan Gud i världen och de har gått emot Guds natur. Därför är de i ett tillstånd som strider mot lyckans natur.

12 Och se, betyder ordet återställelse att ta något från ett

2a Alma 40:23.

3a HFS Rättvisa.

b HFS Ansvar, ansvarig, ansvarighet; Dom, döma.

c HFS Gärningar.
d Hel 14:31.

4a Alma 42:28.

b 2 Ne 9:12–13;

L&F 138:17.

HFS Uppståndelse.

c 2 Kor 15:51–55.

d HFS Evtigt liv.

7a L&F 76:50–70.

b 2 Ne 2:26; Alma 42:27;
Hel 14:30.

HFS Handlingsfrihet.

8a L&F 1:38.

9a L&F 42:23–28.

10a Ps 32:10;

Jes 57:20–21;

Hel 13:38.

11a Mosiah 3:19.

HFS Naturliga
människan, den.

b HFS Köttslig.

c Ef 2:12.

naturligt tillstånd och försätta det i ett onaturligt tillstånd, eller försätta det i ett tillstånd som strider mot dess natur?

13 O, min son, så är det inte, utan innebörden i ordet återställelse är att återförena ont med ont eller köttsligt med köttsligt eller djävulskt med djävulskt — gott med det som är gott, rättfärdigt med det som är rättfärdigt, rättvist med det som är rättvist, barmhärtigt med det som är barmhärtigt.

14 Se därför till, min son, att du är barmhärtig mot dina bröder. "Handla rättvist, ^bdöm rättfärdigt och ^cgör ständigt gott. Om du gör allt detta skall du få din lön, ja, du skall få barmhärtighet återställd till dig. Du skall få ^arättvisa återställd till dig, du skall få en rättfärdig dom återställd till dig, och du skall få tillbaka gott som lön.

15 Ty det som du sänder ut skall vända tillbaka till dig igen och återställas. Ordet återställelse dömer därför syndaren fullständigare, och rättfärdigar honom på intet sätt.

KAPITEL 42

Dödligheten är en prövotid för att människan skall kunna omvända sig och tjäna Gud — Fallet medförde timlig och andlig död för hela människosläktet — Återlös-

ning kommer genom omvändelse — Gud själv sonar världens synder — Barmhärtigheten är till för dem som omvänder sig — Alla andra underkastas Guds rättvisa — Barmhärtigheten kommer tack vare försoningen — Endast de sant ångerfulla blir frälsta. Omkring 74 f Kr.

OCH nu, min son, märker jag att det finns något mer som oroar ditt sinne, något som du inte förstår, vilket rör "Guds rättvisa i bestraffningen av syndaren. Ty du försöker intala dig att det är orättvist att syndaren skall överlämnas till ett tillstånd av elände.

2 Se, min son, jag skall förklara detta för dig. Ty se, sedan Herren Gud "sönt bort våra första föräldrar från ^bEdens lustgård för att bruka jorden varifrån de blev tagna — ja, han drev ut människan och satte sedan vid östliga änden av Edens lustgård "keruber och ett flammande svärd som svängde åt alla håll för att bevaka ^dlivets träd —

3 ser vi nu att människan hade blivit som Gud, med kunskap om gott och ont. Och för att hon inte skulle räcka ut sin hand och även ta av livets träd och äta och leva för evigt satte Herren Gud keruber och det flammande svärdet, för att hon inte skulle äta av frukten —

4 Och sålunda ser vi att männi-

14a HFS Ärlig, ärlighet.

b Joh 7:24;

L&F 11:12.

c L&F 6:13; 58:27–28.

d HFS Barmhärtig,

barmhärtighet.

42 1a 2 Ne 26:7;

Mosiah 15:26–27.

HFS Rättvisa.

2a 1 Mos 3:23–24;

Mose 4:28–31.

b HFS Eden.

c HFS Keruber.

d 1 Mos 2:9.

skan fick en tid till att omvända sig, ja, en "prövotid, en tid till att omvända sig och tjäna Gud.

5 Ty se, om Adam genast hade räckt ut sin hand och ätit av livets träd skulle han ha levt för evigt enligt Guds ord, och inte ha haft någon tid till omvändelse. Ja, och dessutom skulle Guds ord ha varit utan verkan, och den stora frälsningsplanen skulle ha omintetgjorts.

6 Men se, det var bestämt att människorna skulle "dö — och liksom de avskars från livets träd skulle de ryckas bort från jordens yta — och människan gick för evigt förlorad, ja, de blev ^bfallna människor.

7 Och nu ser du av detta att våra första föräldrar "avskars från Herrens närhet i både timlig och andlig mening. Och sålunda ser vi att de lämnades att följa sin egen ^bvilja.

8 Och se, det var inte lämpligt att människan skulle befrias från denna timliga död, ty det skulle ha omintetgjort den stora "lycksalighetsplanen.

9 Och eftersom själen aldrig kan dö och "fallet hade utsatt hela människosläktet för en andlig död såväl som en timlig, det vill säga att de avskars från Herrens närhet, var det

nödväntigt att människosläktet skulle befrias från denna andliga död.

10 Ja, eftersom de hade blivit "köttliga, sinnliga och djävulska till ^bnaturen blev detta "prövotillstånd ett tillstånd för dem att förbereda sig. Det blev ett förberedelsetillstånd.

11 Och kom nu ihåg, min son, att om det inte varit för återlösningsplanens skull (om vi bortser från den), skulle deras själar genast efter döden vara "olyckliga eftersom de skulle vara avskurna från Herrens närhet.

12 Och nu fanns det inga medel till att befria människorna från detta fallna tillstånd, som människan själv dragit på sig genom sin egen olydnad.

13 Därför kunde "återlösningsplanen enligt rättvisan inte genomföras utom på villkor att människorna ^bomvände sig i detta prövotillstånd, ja, detta förberedelsetillstånd. Ty förutom på dessa villkor skulle barmhärtigheten inte kunna träda i kraft utan att omintetgöra rättvisans verk. Nu kan inte rättvisans verk omintetgöras. Om så skedde skulle Gud "upphöra att vara Gud.

14 Och sålunda ser vi att hela människosläktet var "fallet, och

4a Alma 34:32–33.

6a HFS Döden, den fysiska.

b Mosiah 16:3–5.
HFS Adams och Evas fall.

7a 2 Ne 2:5; 9:6;
Hel 14:16.

HFS Döden, den

andliga.

b HFS Handlingsfrihet.

8a Alma 34:9;
Mose 6:62.

9a HFS Adams och Evas fall.

10a HFS Köttlig.

b HFS Naturliga människan, den.

c HFS Dödlig, dödligheten.

11a 2 Ne 9:7–9.

13a HFS Återlösningsplanen.

b HFS Omvända sig, omvändelse.

c 2 Ne 2:13–14.

14a Alma 22:13–14.

de var i ^brättvisans våld, ja, Guds rättvisa, som överlämnade dem åt att för evigt vara avskurna från hans närhet.

15 Och nu kunde barmhärtighetens plan inte genomföras om inte en försoning ägde rum. Därför ^asonar Gud själv världens synder för att genomföra ^bbarmhärtighetens plan och tillfredsställa ^crättvisans krav, så att Gud kan vara en ^dfullkomlig och rättvis Gud och även en barmhärtig Gud.

16 Och omvändelse kunde inte komma människorna till del om det inte fanns ett straff bifogat som också var lika ^aevigt som själens liv skulle vara, en bestämd motsats till lyckalighetsplanen, som också var lika evig som själens liv.

17 Och hur skulle en människa kunna omvända sig om hon inte ^asyndade? Hur kunde hon synda om det inte fanns någon ^blag? Hur kunde det finnas en lag om det inte fanns ett straff?

18 Men ett straff bifogades och en rättvis lag gavs som åstadkom ^asamvetskval för människan.

19 Om nu ingen lag var given — att om en människa ^amördade skulle hon dö — skulle

hon då vara rädd för att bli berövad livet om hon mördade?

20 Och likaså: Om det inte gavs någon lag mot synd skulle människan inte vara rädd för att synda.

21 Och om ^ainte någon lag hade givits och människorna syndade, vad kunde då rättvisan eller barmhärtigheten göra? Ty de skulle inte ha något krav på människan.

22 Men en lag är given, och ett straff är bestämt och ^aomvändelse förunnad, vilken omvändelse barmhärtigheten kräver. Annars gör rättvisan anspråk på människan och tillämpar lagen, och lagen tilldelar straffet. Om så inte vore skulle rättvisans verk omintetgöras, och Gud skulle upphöra att vara Gud.

23 Men Gud upphör inte att vara Gud, och ^abarmhärtigheten gör anspråk på den ångerfulle. Och barmhärtigheten kommer till följd av ^bförsoningen, och försoningen åstadkommer de dödas ^cuppståndelse, och de dödas uppståndelse för människorna ^dtillbaka till Guds närhet. Och sålunda återförs de till hans närhet för att ^edömas efter sina gärningar i enlighet med lagen och rättvisan.

24 Ty se, rättvisan verkställer

14b 2 Ne 2:5.

15a 2 Ne 9:7–10;
Mosiah 16:7–8.
HFS Försona,
försoning.

b HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.

c HFS Rättvisa.

d 3 Ne 12:48.

16a L&F 19:10–12.

17a HFS Synd.

b Rom 4:15.

18a HFS Samvete.

19a HFS Mord.

21a 2 Ne 9:25–26;
Mosiah 3:11.

22a HFS Omvända sig,
omvändelse.

23a HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.

b HFS Försona,
försoning.

c 2 Ne 2:8; 9:4;
Alma 7:12; 11:41–45;
12:24–25;
Hel 14:15–18;
Morm 9:13.

d Alma 40:21–24.

e HFS Domen, den
yttersta.

alla sina krav, och barmhärtigheten gör även anspråk på allt det som är hennes eget. Och sålunda blir ingen utom den verkligt ångerfulla frälst.

25 Vad? Tror du att barmhärtigheten kan beröva "rättvisan något? Jag säger dig: Nej, inte ett grand! Om så skedde, skulle Gud upphöra att vara Gud.

26 Och på så sätt genomför Gud sina stora och eviga "avsikter, som var beredda ^bfrån världens grundläggning. Och på så sätt åstadkoms människornas frälsning och återlösning, och likaså deras undergång och elände.

27 Därför, o min son, kan "var och en som vill, komma och fritt ta del av livets vatten, och var och en som inte vill komma, densamme är inte tvingad att komma. Men på den yttersta dagen skall det ^båterställas till honom enligt hans "gärningar.

28 Om han har önskat göra "ont och inte har omvänt sig under sin tid skall ont tilldelas honom enligt Guds återställelse.

29 Och nu, min son, önskar jag att du inte låter dessa frågor oroa dig längre. Och låt endast dina synder oroa dig med den oro som leder dig ned till omvändelse.

30 O, min son, jag önskar att du inte längre skall förneka Guds rättvisa. Försök inte urskulda dig på minsta vis för dina synder genom att förneka

Guds rättvisa, utan låt Guds rättvisa och hans barmhärtighet och tålmodighet helt behärska ditt hjärta, och låt det leda dig ned i stoftet i "ödmjukhet.

31 Och nu, o min son, har du kallats av Gud att predika ordet för detta folk. Och nu, min son, gå din väg och förkunna ordet med sanning och allvar så att du kan föra själar till omvändelse, så att barmhärtighetens stora plan kan göra anspråk på dem. Och må Gud löna dig enligt mina ord. Amen.

KAPITEL 43

Alma och hans söner predikar ordet — Zoramiterna och andra avfälliga nephiter blir lamaniter — Lamaniterna går ut i krig mot nephiterna — Moroni beväpnar nephiterna med skyddande rustning — Herren uppenbarar för Alma lamaniternas strategi — Nephiterna försvarar sina hem, sin frihet, sina familjer och sin religion — Moronis och Lehis härar omringar lamaniterna. Omkring 74 f Kr.

OCH nu hände det sig att Almas söner gick ut bland folket för att förkunna ordet för dem. Och Alma själv kunde inte heller vila, så även han gick ut.

2 Nu skall vi inte säga mera om deras predikan utom att de predikade ordet och sanningen enligt profetians och

25a HFS Rättvisa.

26a 2 Ne 2:14–30;

Mose 1:39.

b Alma 13:3; 3 Ne 1:14.

27a Alma 5:34;

Hel 14:30.

HFS Handlingsfrihet.

b Alma 41:15.

c Jes 59:18; Upp 20:12.

28a Alma 41:2–5.

30a HFS Ödmjuk,

ödmjukhet.

uppenbarelsens ande. Och de predikade enligt den Guds "heliga orden genom vilken de blivit kallade.

3 Och nu återvänder jag till berättelsen om krigen mellan nephiterna och lamaniterna under det artonde året av domarnas regering.

4 Ty se, det hände sig att "zoromiterna blev lamaniter, och det nephitiska folket såg vid det artonde årets början att lamaniterna kom för att angripa dem. Därför förberedde de sig för krig, ja, de samlade sina härar i Jershons land.

5 Och det hände sig att lamaniterna kom med sina tusental, och de drog in i Antionums land, som är zoramiternas land. Och en man vid namn Zerahemnah var deras ledare.

6 Och eftersom amalekiterna hade en mer ogudaktig och mordlysten läggning än lamaniterna utsåg Zerahemnah huvudbefälhavare över lamaniterna, och alla dessa var amalekiter eller zoramiter.

7 Och det gjorde han för att kunna upprätthålla deras hat mot nephiterna så att han kunde underkuva dem och på så sätt genomföra sina planer.

8 Ty se, hans plan var att hetsa lamaniterna till vrede mot nephiterna. Det gjorde han för att kunna tillskansa sig stor makt över dem och även för att få makt över nephiterna genom att försätta dem i trädöms.

9 Och nu var nephiternas plan att försvara sina jordstycken och sina hus och sina "hustrur och sina barn för att kunna skydda dem från sina fienders händer, och även för att kunna bevara sina rättigheter och sina förmåner, ja, och även sin ^bfrihet, så att de skulle kunna tillbe Gud enligt sina önskningsar.

10 Ty de visste att om de föll i lamaniternas händer skulle lamaniterna förgöra alla som ville "tillbe Gud, den sanne och levande Guden, i ^bande och i sanning.

11 Ja, och de kände även till det starka hat som lamaniterna hyste mot sina "bröder som tillhörde Anti-Nephi-Lehis folk, som kallades Ammons folk — och dessa ville inte gripa till vapen, ja, de hade slutit ett förbund och de vägrade att bryta det. Därför skulle de förgöras om de föll i lamaniternas händer.

12 Men nephiterna ville inte tillåta att de förgjordes. Därför gav de dem landområden till arvedel.

13 Och Ammons folk gav nephiterna en stor del av sina ägodelar till deras härars underhåll. Och sålunda var nephiterna tvungna att ensamma hålla stånd mot lamaniterna, som var en blandning av ättlingar till Laman och Lemuel och Ismaels söner och alla dem som hade avvikit från nephiterna, näm-

43 2a HFS Melkisedekska prästadömet.

4a Alma 35:2–14; 52:33.

9a Alma 44:5; 46:12.

b HFS Fri, frihet.

10a HFS Tillbe, tillbedjan.

b Joh 4:23–24.

11a Alma 24:1–3, 5, 20;

25:1, 13; 27:2, 21–26.

ligen amalekiter och zoramiter och Noas prästers "ättlingar.

14 Och dessa ättlingar var nästan lika talrika som nephiterna. Och därför var nephiterna tvungna att strida mot sina bröder även om det krävde blodsutgjutelse.

15 Och det hände sig då lamaniternas härar hade samlats i Antionums land, att nephiternas härar var redo att möta dem i Jershons land.

16 Och nephiternas ledare, eller den man som hade utsetts till överbefälhavare över nephiterna — en överbefälhavare hade befälet över nephiternas alla härar — hette Moroni.

17 Och Moroni övertog hela kommandot och ledningen av deras krig. Och han var bara tjugo och fem år gammal när han utsågs till överbefälhavare över nephiternas härar.

18 Och det hände sig att han mötte lamaniterna vid Jershons gränser, och hans folk var beväpnade med svärd och med kroksablar och alla slags krigsvapen.

19 Och när lamaniternas härar såg att Nephis folk, eller att Moroni, hade utrustat sitt folk med bröstplåtar och med arm-skydd, ja, och likaså med sköldar för att skydda deras huvuden, och att de även var iförda en tjock beklädnad —

20 medan Zerahemnahs här inte var utrustad med något sådant. De hade bara sina svärd och sina kroksablar, sina bågar

och sina pilar, sina stenar och sina slungor. Och de var "nakna så när som på ett skinn som de hade fäst om sina höfter. Ja, alla var nakna utom zoramiterna och amalekiterna.

21 Men de var inte rustade med vare sig bröstplåtar eller med sköldar — därför fruktade de mycket för nephiternas härar på grund av deras rustningar, trots att deras antal var så mycket större än nephiternas.

22 Se, nu hände det sig att de inte vågade gå ut emot nephiterna vid Jershons gräns. Därför drog de ut ur Antionums land in i vildmarken och tog en omväg i vildmarken bort till floden Sidons källor, så att de kunde komma in i Mantis land och ta landet i besittning. Ty de trodde inte att Moronis härar visste vart de hade tagit vägen.

23 Men det hände sig så snart de hade begivit sig ut i vildmarken att Moroni sände spejare ut i vildmarken för att bevaka deras läger. Och Moroni, som kände till Almas profetior, sände även några män till denne och bad honom fråga Herren "vart nephiternas härar borde gå för att försvara sig mot lamaniterna.

24 Och det hände sig att Herrens ord kom till Alma, och Alma meddelade Moronis budbärare att lamaniternas härar tågade en omväg i vildmarken för att kunna komma över till Mantis land och för att kunna

påbörja ett anfall mot den svagare delen av folket. Och dessa budbärare gick och överlämnade detta budskap till Moroni.

25 Och sedan Moroni lämnat en del av sin här i Jershons land för att inte en del lamaniter på något sätt skulle kunna komma in i det landet och ta staden i besittning, tog han återstoden av sin här och tågade över till Mantis land.

26 Och han lät allt folket i denna del av landet samla sig till strid mot lamaniterna för att "försvara sina jordstycken och sitt land, sina rättigheter och sina friheter. Därför var de beredda inför tidpunkten för lamaniternas ankomst.

27 Och det hände sig att Moroni lät sin här gömma sig i dalen som låg nära floden Sidons strand och väster om floden Sidon i vildmarken.

28 Och Moroni ställde ut spejare runt omkring så att han kunde få veta när lamaniternas här skulle komma.

29 Och eftersom Moroni nu kände till lamaniternas avsikt, att det var deras avsikt att förgöra sina bröder eller underkuva dem och försätta dem i trälldom så att de skulle kunna upprätta ett rike åt sig i hela landet,

30 och då han även visste att nephiternas enda önskan var att bevara sina landområden och sin "frihet och sin kyrka, ansåg han det inte vara någon synd att försvara dem genom list. Därför tog han genom sina

spejare reda på vilken väg lamaniterna tänkte ta.

31 Därför delade han sin här och förde en del över till dalen och dolda den på östra och södra sidan av kullen Riplah.

32 Och återstoden dolda han i den västra dalen, väster om floden Sidon, och därifrån ned mot Mantis lands gränser.

33 Och när han på detta sätt hade placerat ut sin här enligt sin önskan var han beredd att möta dem.

34 Och det hände sig att lamaniterna kom upp på norra sidan om den kulle där en del av Moronis här var dold.

35 Och när lamaniterna hade passerat kullen Riplah och kommit in i dalen och börjat gå över floden Sidon låg en här dold på kullens södra sida, vilken leddes av en man vars namn var "Lehi. Och han förde fram sin här och omringade lamaniterna bakifrån på östra sidan.

36 Och det hände sig att när lamaniterna såg att nephiterna anföll dem bakifrån gjorde de helt om och började kämpa mot Lehis här.

37 Och nu började ett dödens verk på båda sidor, men det var förfärligare bland lamaniterna, ty i sin "nakenhet var de blottställda för nephiternas väldiga hugg med svärd och kroksablar, vilka ledde till döden vid nästan varje hugg.

38 Men å andra sidan föll endast då och då en man bland nephiterna för deras svärd och

av blodförlust, eftersom de var skyddade mot de vitalare kroppsdelarna, eller: De vitalare delarna av kroppen var skyddade mot lamaniternas hugg av deras "bröstplåtar och deras armsköldar och deras huvudplåtar. Och så fortsatte nephiterna dödens verk bland lamaniterna.

39 Och det hände sig att lamaniterna blev så förskräckta på grund av den stora förödelsen bland dem att de började fly mot floden Sidon.

40 Och de förföljdes av Lehi och hans män, och de drevs av Lehi ned i Sidons vatten, och de gick över floden Sidon. Och Lehi höll kvar sina härar på floden Sidons strand så att de inte skulle gå över.

41 Och det hände sig att Moroni och hans här mötte lamaniterna i dalen på andra sidan floden Sidon och började anfalla dem och dräpa dem.

42 Och lamaniterna flydde på nytt för dem mot Mantis land, och där mötte de på nytt Moronis härar.

43 Den här gången kämpade lamaniterna oerhört. Ja, aldrig hade lamaniterna setts kämpa med så oerhörd kraft och sådant mod, nej, inte ens från begynnelsen.

44 Och de inspirerades av "zoromiterna och amalekiterna som var deras huvudbefälhavare och ledare, och av Zerahem-

nah som var deras överbefälhavare eller deras högste ledare och härförare. Ja, de kämpade som drakar, och många av nephiterna dräptes av deras händer, ty de klöv många av deras huvudplåtar och genomborrade många av deras bröstplåtar, och på många högg de av armarna. Och på så sätt högg lamaniterna i sitt vilda raseri.

45 Men nephiterna var inspirerade av en bättre sak, ty de "stred inte för kungavälde eller makt, utan de stred för sina hem och sin ^bfrihet, sina hustrur och sina barn och sitt allt, ja, för sitt sätt att tillbe Gud och för sin kyrka.

46 Och de gjorde det som de ansåg vara den "plikt de var skyldiga sin Gud, ty Herren hade talat till dem liksom till deras fäder och sagt: ^bEftersom ni inte är skyldiga till den ^cförsta förbrytelsen och inte heller den andra skall ni inte låta er dräpas av era fienders händer.

47 Och vidare har Herren sagt: Ni skall ^aförsvara era familjer även om det kräver blodsutgjutelse. Därför kämpade nephiterna mot lamaniterna för att försvara sig och sina familjer och sina jordstycken, sitt land och sina rättigheter och sin religion.

48 Och det hände sig att när Moronis män såg lamaniternas vildhet och vrede tänkte de rygga och fly för dem. Men när Moroni märkte deras avsikt sän-

38a Alma 44:8–9.

44a Alma 43:6.

45a Alma 44:5.

^b HFS Fri, frihet.

46a HFS Plikt.

^b Alma 48:14;

L&F 98:33–36.

^c 3 Ne 3:21;

L&F 98:23–24.

47a L&F 134:11.

de han bud och inspirerade deras hjärtan med dessa tankar — ja, tankarna på deras jordstycken och deras oberoende, ja, deras frihet från trældom.

49 Och det hände sig att de vände sig mot lamaniterna, och de ropade med en röst till Herren, sin Gud, för sitt oberoende och sin frihet från trældom.

50 Och de började hålla stånd mot lamaniterna med kraft. Och i samma stund som de ropade till Herren för sin frihet började lamaniterna fly för dem, och de flydde ända till Sidons vatten.

51 Nu var lamaniterna talrika, ja, mer än dubbelt så många som nephiterna. Ändå drevs de tillbaka så att de samlades i en skara i dalen på floden Sidons strand.

52 Därför omringade Moronis härar dem, ja, på båda sidor om floden, ty se, på östsidan fanns Lehis män.

53 När därför Zerahemnah såg Lehis män öster om floden Sidon och Moronis härar väster om floden Sidon, så att de var omringade av nephiterna, blev de skräckslagna.

54 När nu Moroni såg deras fruktan befallde han sina män att de skulle sluta utgjuta deras blod.

KAPITEL 44

Moroni befäller lamaniterna att sluta förbund om fred eller bli förintade — Zerahemnah förkastar

erbjudandet och slaget fortsätter — Moronis härar besegrar lamaniterna. Omkring 74–73 f Kr.

OCH det hände sig att de hejdade sig och drog sig ett stycke tillbaka från dem. Och Moroni sade till Zerahemnah: Du ser, Zerahemnah, att vi inte vill vara blodtörstiga män. Ni vet att ni är i våra händer, ändå vill vi inte dräpa er.

2 Se, vi har inte dragit ut i strid mot er för att utgjuta ert blod för maktens skull, och inte heller vill vi föra någon under trälldomens ok. Men det är just i den avsikten som ni har kommit emot oss, ja, och ni vredgas på oss för vår religions skull.

3 Men nu ser ni att Herren är med oss, och ni ser att han har överlämnat er i våra händer. Och nu vill jag att ni skall förstå att detta har hänt oss tack vare vår religion och vår tro på Kristus. Och nu ser ni att ni inte kan omintetgöra denna vår tro.

4 Nu ser ni att detta är den sanna tron på Gud, ja, ni ser att Gud stöder och bevarar och beskyddar oss så länge vi är trofasta mot honom och vår tro och vår religion. Och aldrig skall Herren tillåta att vi omkommer, om vi inte faller i överträdelse och förnekar vår tro.

5 Och nu, Zerahemnah, befaller jag er i den allrådande Gudens namn, han som har styrkt våra armar så att vi har fått makt över er genom vår tro, genom vår religion och genom

vårt "sätt att dyrka och genom vår kyrka och genom vår heliga plikt att försörja våra hustrur och barn, genom den^b frihet som binder oss vid våra landområden och vårt land, ja, och även genom skyldigheten att bevara Guds heliga ord, till vilket vi står i skuld för all vår lycka, och genom allt som är oss allra kärast —

6 ja, och detta är inte allt. Jag befaller er vid all er önskan att leva, att ni överlämnar era krigsvapen åt oss. Då skall vi inte utgjuta ert blod utan vi skall skona era liv om ni går er väg och inte kommer tillbaka för att kriga mot oss.

7 Och om ni inte gör detta, se, då är ni i våra händer och jag skall befalla mina män att de skall angripa er och tillfoga era kroppar dödliga sår så att ni kan komma att dö ut, och då får vi se vem som skall ha makten över detta folk, ja, vi får se vilka det är som skall försättas i trældom.

8 Och nu hände det sig att när Zerahemnah hade hört dessa ord kom han fram och överlämnade sitt svärd och sin krok-sabel och sin båge i Moronis händer och sade till honom: Se, här är våra krigsvapen. Vi skall överlämna dem åt er, men vi finner oss inte i att avlägga en "ed som vi vet att vi kommer att bryta, liksom också våra barn. Men ta våra krigsvapen och tillåt oss att dra ut i vildmarken. I annat fall behåller vi våra

svärd, och vi skall antingen förgås eller segra.

9 Se, vi är inte av er tro. Vi tror inte att det är Gud som har överlämnat oss i era händer, utan vi tror det är er skicklighet som har skyddat er från våra svärd. Se, det är era "bröstplåtar och era sköldar som har skyddat er.

10 Och när nu Zerahemnah hade slutat att tala dessa ord gav Moroni tillbaka svärdet och de krigsvapen han mottagit till Zarahemnah och sade: Se, vi skall avgöra striden.

11 Nu kan jag inte ta tillbaka de ord som jag har talat. Därför skall ni, så sant Herren lever, inte gå härifrån om ni inte går härifrån med en ed att ni inte skall komma tillbaka för att kriga mot oss igen. Nu, då ni är i våra händer, skall vi utgjuta ert blod på marken om ni inte underkastar er de villkor som jag har framställt.

12 Och när nu Moroni hade sagt dessa ord tog Zerahemnah tillbaka sitt svärd, och han blev vred på Moroni och han rusade fram för att kunna dräpa Moroni. Men när han höjde sitt svärd, se, då slog en av Moronis soldater det till marken, och det bröts vid fästet. Och soldaten slog också Zerahemnah och skar av hans skalp, och den föll ned på marken. Och Zerahemnah drog sig tillbaka från dem, in bland sina soldater.

13 Och det hände sig att den soldat som stod närmast och som skurit av Zerahemnahs

skalp tog skalpen från marken vid håret och lade den på spetsen av sitt svärd och höll fram den mot dem och sade till dem med hög röst:

14 Liksom denna skalp, som är er ledares skalp, har fallit till marken, skall ni falla till marken om ni inte överlämnar era krigsvapen och beger er härifrån med ett förbund om fred.

15 Nu var det många som, när de hörde dessa ord och såg skalpen på svärdet, blev slagna av skräck. Och många kom fram och kastade sina krigsvapen för Moronis fötter och ingick ett "förbund om fred. Och alla som ingick ett förbund tilläts att dra ut i vildmarken.

16 Nu hände det sig att Zerahemnah blev oerhört vred och hetsade återstoden av sina soldater till vrede, till att strida med än större kraft mot nephiterna.

17 Och nu blev Moroni vred över lamaniternas motsträvighet. Därför befallde han sitt folk att de skulle angripa dem och dräpa dem. Och det hände att de började dräpa dem, ja, och lamaniterna stred med sina svärd och av alla krafter.

18 Men se, deras nakna hud och deras bara huvuden var utsatta för nephiternas skarpa svärd. Ja se, de blev genomborrade och slagna och föll mycket snabbt för nephiternas svärd, och de blev nedmejade just så som Moronis soldat hade profeterat.

19 När nu Zerahemnah såg att de alla höll på att gå under ropade han mäktigt till Moroni och lovade att han och även hans folk skulle ingå förbund med dem om att de, om de ville skona de återståendes liv, "aldrig mer skulle dra ut i krig mot dem.

20 Och det hände sig att Moroni befallde att dödens verk åter skulle upphöra bland folket. Och han tog krigsvapnen från lamaniterna, och sedan de hade ingått ett "förbund om fred med honom lät han dem bege sig ut i vildmarken.

21 Nu blev inte antalet av deras döda räknat på grund av att det var så stort, ja, antalet av deras döda var mycket stort bland både nephiter och lamaniter.

22 Och det hände sig att de kastade sina döda i Sidons vatten, och de har flutit bort och begravts i havets djup.

23 Och nephiternas, eller Moronis, härar återvände och kom till sina hus och sina landområden.

24 Och så slutade det artonde året av domarnas regering över Nephis folk. Och så slutade Almas uppteckningar, som skrevs på Nephis plåtar.

Berättelsen om Nephis folk och deras krig och meningsskiljaktigheter under Helamans dagar, enligt Helamans uppteckningar som han förde under sina dagar.

Omfattar kapitel 45 till och med 62.

KAPITEL 45

Helaman tror på Almas ord — Alma profeterar om nephiternas undergång — Han välsignar och förbannar landet — Alma kan ha blivit upptagen av Anden liksom Mose — Osämjan inom kyrkan tilltar. Omkring 73 f Kr.

SE, nu hände det sig att Nephis folk storligen fröjdade sig eftersom Herren återigen hade befriat dem ur deras fienders händer. Därför tackade de Herren sin Gud. Ja, och de fastade mycket och bad mycket, och de tillbad Gud med mycket stor glädje.

2 Och det hände sig i det nittonde året av domarnas regering över Nephis folk att Alma kom till sin son Helaman och sade till honom: Tror du de ord som jag talade till dig om dessa uppteckningar som har förts?

3 Och Helaman sade till honom: Ja, jag tror.

4 Och Alma sade vidare: Tror du på Jesus Kristus som skall komma?

5 Och han sade: Ja, jag tror alla de ord som du har talat.

6 Och Alma sade vidare till honom: Kommer du att lyda mina befallningar?

7 Och han sade: Ja, jag skall lyda dina befallningar av hela mitt hjärta.

8 Då sade Alma till honom: Välsignad är du. Och Herren

skall ge dig framgång i detta land.

9 Men se, jag har något att profetera för dig. Men det jag profeterar för dig skall du inte tillkännage. Ja, det jag profeterar för dig skall inte tillkännages förrän profetian har gått i uppfyllelse. Skriv därför ned de ord jag skall säga.

10 Och detta är orden: Se, jag ser att just detta folk, nephiterna, enligt uppenbarelsens ande som är i mig, efter fyra hundra år från den tid då Jesus Kristus skall uppenbara sig för dem, skall nedsjunka i otro.

11 Ja, och då skall de se krig och farsoter, ja, hungersnöd och blodsutgjutelse ända till dess Nephis folk är utrotat —

12 ja, och detta sker eftersom de skall nedsjunka i otro och hemfalla åt mörkrets gärningar och åt lösaktighet och all slags ondska. Ja, jag säger till dig att eftersom de skall synda trots att de har fått så stort ljus och så stor kunskap, ja, jag säger dig att det fjärde släktledet räknat från den dagen inte helt skall dö ut förrän detta stora onda skall ske.

13 Och när den stora dagen kommer, se, då kommer tiden mycket snart då de som nu lever, eller ättlingarna till dem som nu räknas bland Nephis folk, inte längre skall räknas bland Nephis folk.

14 Men alla som blir kvar och

45 1a HFS Fasta.

2a Alma 37:1–5; 50:38.

6a HFS Guds bud och befallningar; Lyda, lydig, lydnad.

8a 1 Ne 4:14;

Alma 48:15–16, 25.

9a HFS Profetia, profetera.

10a 1 Ne 12:10–15;

Hel 13:9;

Morm 8:6–7.

b HFS Avfall; Otro.

11a Jar 1:10;

Morm 8:2–3, 6–7.

12a HFS Begär.

13a Hel 3:16.

inte omkommer på den stora och fruktansvärda dagen skall "räknas bland lamaniterna och skall bli lika dem, alla utom några få som skall kallas Herrens lärjungar, och dem skall lamaniterna förfölja ^bända till dess de är utrotade. Och på grund av ondska skall denna profetia uppfyllas.

15 Och nu hände det sig att sedan Alma hade sagt detta till Helaman välsignade han honom och även sina andra söner, och han välsignade även jorden för de "rättfärdigas skull.

16 Och han sade: Så säger Herren Gud: "Förbannat vare landet, ja, detta land, till undergång för varje nation, släkte, tungomål och folk som handlar ogudaktigt, när de är fullt mogna. Och som jag har sagt skall det ske, ty detta är Guds förbannelse och ^bvälsignelse över landet. Ty Herren kan inte se på synd med den ^cminsta grad av overseende.

17 Och när nu Alma hade sagt dessa ord välsignade han "kyrkan, ja alla dem som skulle stå fasta i tron från den tiden och allt framgent.

18 Och när Alma hade gjort detta lämnade han Zarahemlas land som för att bege sig till Meleks land. Och det hände sig att han aldrig mera hördes av. Om hans död eller begravning vet vi inget.

19 Se, detta vet vi: Att han var en rättfärdig man. Och ryktet kom i omlopp i kyrkan att han blev upptagen av Anden eller "begraven av Herrens hand lik-som Mose. Men se, skrifterna säger att Herren tog Mose till sig, och vi antar att han också tog till sig Alma i anden. Och av den anledningen vet vi därför inget om hans död och begravning.

20 Och nu hände det sig i början av det nittonde året av domarnas regering över Nephis folk att Helaman gick ut bland folket för att förkunna ordet för dem.

21 Ty se, på grund av deras krig med lamaniterna och de många små meningsskiljaktigheter och oroligheter som hade förekommit bland folket blev det nödvändigt att "Guds ord skulle förkunnas för dem, ja, och att ordningen skulle återställas inom hela kyrkan.

22 Därför gick Helaman och hans bröder ut för att återupp-rätta kyrkan i hela landet, ja, i varje stad överallt i det land som Nephis folk innehade. Och det hände sig att de utsåg präster och lärare över alla församlingarna i hela landet.

23 Och nu hände det sig att sedan Helaman och hans bröder hade utsett präster och lärare över församlingarna uppstod det en "meningsskiljaktighet bland dem, och de ville inte

14a Moro 9:24.

b Moro 1:1–3.

15a Alma 46:10; 62:40.

16a 2 Ne 1:7; Alma 37:31;

Eth 2:8–12.

b L&F 130:21.

c L&F 1:31.

17a HFS Jesu Kristi kyrka.

19a HFS Förvandlade varelser.

21a Alma 31:5.

23a 3 Ne 11:28–29.

ge akt på Helamans och hans bröders ord,

24 utan de blev högmodiga och uppblåsta i sina hjärtan för sina mycket stora ^arikedomars skull. Därför blev de rika i sina ^begna ögon och ville inte ge akt på deras ord om att vandra rättrådigt inför Gud.

KAPITEL 46

Amalickiah smider planer på att bli kung — Moroni höjer frihetsbaneret — Han samlar folket till att försvara sin religion — De sant troende kallas kristna — En återstod av Josef skall bevaras — Amalickiah och avfallingar flyr till Nephis land — De som inte stöder frihetens sak blir avrättade. Omkring 73–72 f Kr.

OCH det hände sig att alla som inte ville hörsamma Helamans och hans bröders ord samlades mot sina bröder.

2 Och se, de vredgades övermåttan, ja, till den grad att de var beslutna att dräpa dem.

3 Och ledaren för dem som vredgades på sina bröder var en stor och stark man, och hans namn var Amalickiah.

4 Och Amalickiah önskade bli kung, och de som vredgades önskade också att han skulle bli deras kung. Och de flesta av dem var landets ^alägre domare, och de strävade efter makt.

5 Och de hade förletts av Amalickiahs smicker, att om de

ville stödja honom och insätta honom som sin kung skulle han göra dem till härskare över folket.

6 På så sätt förleddes de av Amalickiah till meningsskiljaktigheter trots Helamans och hans bröders predikningar, ja, trots deras mycket stora omsorg om kyrkan, ty de var högpräster över kyrkan.

7 Och det fanns många i kyrkan som trodde på Amalickiahs smickrande ord, och därför avvek de även från kyrkan. Och därför var Nephis folks tillstånd ytterst osäkert och farligt, trots den stora ^aseger som de vunnit över lamaniterna och deras stora glädje över sin befrielse genom Herrens hand.

8 Sålunda ser vi hur ^afort människobarnen glömmer Herren sin Gud, ja, hur snara de är till att göra ont och till att låta sig förledas av den onde.

9 Ja, och vi ser även hur stor ^aogudaktighet en mycket ogudaktig människa kan orsaka bland människobarnen.

10 Ja, vi ser att Amalickiah, eftersom han var en man med listiga planer och en man av många smickrande ord, kunde förleda många människors hjärtan till att handla ogudaktigt, ja, och till att försöka förgöra Guds kyrka och omintetgöra den ^afrihetens grundval som Gud hade givit dem, eller den välsignelse som Gud hade sänt ut över landet för de ^brättfärdigas skull.

24a HFS Rikedomar.

b HFS Högmod.

46 4a Mosiah 29:11, 28–29.

7a Alma 44:19–20.

8a Hel 12:2, 4–5.

9a Mosiah 29:17–18.

10a 2 Ne 1:7;

Mosiah 29:32.

b 2 Ne 1:7.

11 Och nu hände det sig att när Moroni, som var "högste här-förare över nephiternas härar, hörde talas om dessa menings-skiljaktigheter, blev han vred på Amalickiah.

12 Och det hände sig att han rev sönder sin livklädnad. Och han tog ett stycke av den och skrev på det: "Till minne av vår Gud och vår religion och frihet och vår fred, våra hustrur och våra barn. Och han fäste det på änden av en stång.

13 Och han satte på sig sin huvudplåt och sin bröstplåt och sina sköldar och fäste sin rustning om sina höfter. Och han tog stången på vars ände hans sönderrivna livklädnad var fäst (och han kallade den frihetsbaneret), och han böjde sig till jorden och bad mäktigt till sin Gud att frihetens välsignelser skulle vila över hans bröder så länge en grupp kristna skulle finnas kvar att besitta landet —

14 ty så kallades alla de som uppriktigt trodde på Kristus och som tillhörde Guds kyrka av dem som inte tillhörde kyrkan.

15 Och de som tillhörde kyrkan var trofasta. Ja, alla de som uppriktigt trodde på Kristus tog med glädje på sig "Kristi namn eller benämningen ^bkristna, som de fick på grund av sin tro på Kristus som skulle komma.

16 Och därför bad Moroni vid detta tillfälle att de kristnas sak och landets frihet skulle främjas.

17 Och det hände sig att när

han hade utgjutit sin själ för Gud kallade han hela landet som låg söder om landet "Ödeläggelse, ja, kort sagt, hela landet både i norr och söder, för ett utvalt land och frihetens land.

18 Och han sade: Gud skall förvisso inte tillåta att vi som föraktas för att vi tar på oss Kristi namn blir nedtrampade och förgjorda förrän vi själva drar det på oss genom våra egna överträdelser.

19 Och när Moroni hade sagt dessa ord gick han ut bland folket och svängde det från sin "klädnad avrivna stycket i luften, så att alla skulle kunna se skriften som han hade skrivit på det avrivna stycket, och han ropade med hög röst och sade:

20 Se, alla som vill upprätthålla detta baner i landet må nu träda fram i Herrens kraft och ingå ett förbund om att de skall försvara sina rättigheter och sin religion, så att Herren Gud kan välsigna dem.

21 Och det hände sig att när Moroni hade utropat dessa ord, se, då kom folket springande med rustningen fäst om sina höfter. De rev sönder sina kläder till tecken på eller som ett förbund om att de inte skulle överge Herren sin Gud, eller med andra ord: Om de skulle överträda Guds bud eller falla i överträdelse och "skämmas för att ta på sig Kristi namn, skulle Herren slita sönder dem liksom de hade slitit sönder sina kläder.

11a Alma 43:16–17.

12a Neh 4:14; Alma 44:5.

15a Mosiah 5:7–9.

^b Apg 11:26;

1 Petr 4:16.

17a Alma 22:30–31.

19a HFS Baner.

21a 1 Ne 8:25–28;

Morm 8:38.

22 Detta var nu det förbund som de slöt, och de kastade sina kläder för Moronis fötter och sade: Vi sluter förbund med vår Gud om att vi skall förgås liksom våra bröder i landet norrut om vi faller i överträdelse. Ja, må han kasta oss för våra fienders fötter liksom vi har kastat våra kläder för dina fötter för att bli nedtrampade om vi faller i överträdelse.

23 Moroni sade till dem: Se, vi är en återstod av Jakobs avkomlingar, ja, vi är en återstod av "Josefs ^bavkomlingar, vars livklädnad hans bröder rev i många stycken. Ja, och låt oss nu komma ihåg att hålla Guds bud, annars skall våra kläder rivs sönder av våra bröder, och vi skall kastas i fångelse eller bli sålda eller dräpta.

24 Ja, låt oss bevara vår frihet som en "återstod av Josef, ja, låt oss komma ihåg Jakobs ord innan han dog, ty se, han såg att en del av återstoden av Josefs livklädnad hade bevarats och inte förstörts. Och han sade: Liksom denna återstod av min sons kläder har bevarats skall en ^båterstod av min sons avkomlingar bevaras av Guds hand och tas till honom, medan de övriga av Josefs avkomlingar skall förgås liksom återstoden av hans kläder.

25 Men se, detta orsakar sorg i min själ. Ändå gläds min själ åt min son på grund av den del

av hans avkomlingar som Gud skall ta till sig.

26 Och se, detta var Jakobs ord.

27 Och vem vet om inte den återstod av Josefs avkomlingar som skall förgås liksom hans kläder, är de som avvikit från oss? Ja, och om det inte är vi själva, om vi inte står fasta i tron på Kristus.

28 Och nu hände det sig att när Moroni hade sagt dessa ord gick han ut, och sände även bud till alla delar av landet där det fanns meningsskiljaktigheter, och samlade alla dem som önskade försvara sin frihet, och ålade dem att motstå Amalickiah och dem som hade avvikit, vilka kallades amalickiahiter.

29 Och det hände sig att när Amalickiah såg att Moronis folk var talrikare än amalickiahiterna — och han även såg att hans folk var osäkra på om den sak som de hade anslutit sig till var rättvis — tog han dem av sitt folk som så önskade och begav sig till Nephis land, eftersom han fruktade att han inte skulle nå sitt mål.

30 Nu ansåg Moroni det inte rådligt att lamaniterna skulle bli starkare. Därför tänkte han skära av vägen för Amalickiahs folk eller föra dem tillbaka och ta livet av Amalickiah. Ja, ty han visste att denne skulle hetsa lamaniterna till vrede mot dem och förmå dem att dra ut i strid mot dem. Och detta visste han

23a HFS Josef, Jakobs son.
b 1 Mos 49:22–26;
1 Ne 5:14–15.

c 1 Mos 37:3, 31–36.
24a Amos 5:15;
3 Ne 5:21–24; 10:17.

b 2 Ne 3:5–24;
Eth 13:6–7.

att Amalickiah skulle göra för att kunna uppnå sina avsikter.

31 Därför ansåg Moroni det rådligt att samlas sina härar, vilka hade samlats och beväpnat sig och ingått ett förbund om att bevara freden. Och det hände sig att han tog sin här och tågade ut i vildmarken med sina tält för att skära av vägen för Amalickiah i vildmarken.

32 Och det hände sig att han gjorde som han tänkt och tågade ut i vildmarken och gensköt Amalickiahs härar.

33 Och det hände sig att Amalickiah flydde med ett litet antal av sina män medan återstoden överlämnades i Moronis händer och fördes tillbaka till Zarahemlas land.

34 Nu var Moroni en man som hade tillsatts av överdomarna och folkets röst, och därför hade han befogenhet att göra som han önskade med nephiternas härar, att uppbåda och utöva myndighet över dem.

35 Och det hände sig att han lät avrätta alla de amalickiahiter som inte ville ingå ett förbund om att stödja frihetens sak, så att de skulle kunna bevara ett fritt styrelsesätt. Och det var endast några få som avböjde frihetens förbund.

36 Och det hände sig även att han lät resa frihetsbaneret på alla torn i hela det land som var i nephiternas besittning. Och sålunda införde Moroni frihetsbaneret bland nephiterna.

37 Och de började åter få fred i

landet. Och sålunda upprätthöll de fred i landet nästan till slutet av det nittonde året av domarnas regering.

38 Och Helaman och "högrästererna upprätthöll även ordningen i kyrkan, ja, under fyra års tid hade de stor frid och glädje i kyrkan.

39 Och det hände sig att det var många som dog med fast "tro på att deras själar var återlösta av Herren Jesus Kristus. Därför lämnade de denna värld med glädje.

40 Och det var några som dog av febersjukdomar, som under vissa årstider förekom mycket ofta i landet — men inte så många av feber, tack vare de goda egenskaperna hos de många "växter och rötter som Gud hade berett för att ta bort orsaken till de sjukdomar som människor utsattes för på grund av klimatet —

41 men det var många som dog av hög ålder. Och de som dog i tron på Kristus är "lyckliga i honom, vilket vi måste anta.

KAPITEL 47

Amalickiah begagnar sig av förräderi, mord och intriger för att bli lamaniternas kung — De nephitiska avfällingarna är ogudaktigare och grymmare än lamaniterna. Omkring 72 f Kr.

Nu återvänder vi i vår uppteckning till Amalickiah och dem som hade "flytt med honom ut i

34a Alma 43:16.
38a Alma 46:6.

39a Moro 7:3, 41.
40a L&F 89:10.

41a Upp 14:13.
47 1a Alma 46:33.

vildmarken. Ty se, han hade tagit dem som följde honom och gått upp till ^bNephis land bland lamaniterna, och han hetsade lamaniterna till vrede mot Nephis folk så att lamaniternas kung sände ut en kungörelse i hela sitt land, bland hela sitt folk, om att de åter skulle samlas för att gå ut till strid mot nephiterna.

2 Och det hände sig att när kungörelsen gått ut bland dem blev de mycket förskräckta. Ja, de var rädda för att göra kungen missnöjd, och de var också rädda för att gå ut i strid mot nephiterna, av fruktan för att förlora sina liv. Och det hände sig att de inte ville, eller större delen av dem inte ville, lyda kungens befallningar.

3 Och nu hände det sig att kungen vredgades på grund av deras olydnad. Därför gav han Amalickiah befälet över den del av hans här som lydde hans befallningar och befallde honom att gå ut och tvinga dem att ta till vapen.

4 Och se, det var vad Amalickiah önskade, ty eftersom han var en mycket förslagen man i att göra ont planerade han i sitt hjärta att avsätta lamaniternas kung.

5 Och nu hade han fått befälet över den del av lamaniterna som stödde kungen. Och han försökte vinna gehör hos dem som inte var lojala. Därför gick han ut till den plats som kallades ^aOnidah, för dit hade alla lamaniter flytt, ty de upptäckte

att hären närmade sig och eftersom de trodde att den kom för att förgöra dem flydde de till Onidah, till vapenplatsen.

6 Och de hade utsett en man till att vara deras kung och ledare och i sitt sinne var de fast beslutna att inte låta sig tvingas att gå ut mot nephiterna.

7 Och det hände sig att de hade samlats på toppen av det berg som kallades Antipas för att bereda sig för strid.

8 Nu var det inte Amalickiahs avsikt att strida mot dem så som kungen hade befallt. Se, i stället var det hans avsikt att vinna gehör hos lamaniternas härar så att han kunde ta befälet över dem och avsätta kungen och ta riket i besittning.

9 Och se, det hände sig att han lät sin här slå upp sina tält i den dal som låg nära berget Antipas.

10 Och det hände sig att han under natten i hemlighet sände en budbärare till berget Antipas med begäran att ledaren för dem som fanns på berget, vars namn var Lehonti, skulle komma ned till foten av berget ty han önskade tala med honom.

11 Och det hände sig att när Lehonti fått budskapet vågade han inte gå ned till foten av berget. Och det hände sig att Amalickiah åter sände bud, en andra gång, och bad honom komma ned. Och det hände sig att Lehonti inte ville. Då sände han åter bud, en tredje gång.

12 Och det hände sig att när Amalickiah fann att han inte

kunde få Lehonti att komma ned från berget gick han upp på berget, nästan ända till Lehontis läger. Och han sände åter bud, en fjärde gång, till Lehonti, med begäran om att han skulle komma ned och att han skulle ta sin vaktstyrka med sig.

13 Och det hände sig att när Lehonti hade kommit ned med sina livvakter till Amalickiah, bad Amalickiah honom att komma ned med sin här under natten och omringa de män i deras läger som kungen hade givit honom befälet över, och sade att han skulle överlämna dem i Lehontis händer om denne gjorde honom (Amalickiah) till näst högste ledare över hela hären.

14 Och det hände sig att Lehonti kom ned med sina män och omringade Amalickiahs män så att de innan de vaknade i gryningen var omringade av Lehontis härar.

15 Och det hände sig att när de såg att de var omringade vädjade de till Amalickiah att låta dem förena sig med sina bröder så att de inte blev dräpta. Och detta var just vad Amalickiah önskade.

16 Och det hände sig att han överlämnade sina män "tvärt emot kungens befallningar. Nu var detta just vad Amalickiah önskade för att han skulle kunna genomföra sina planer att avsätta kungen.

17 Nu var det sed bland lamaniterna, om deras högste ledare

blev dödad, att utse den näst högste ledaren till sin högste ledare.

18 Och det hände sig att Amalickiah lät en av sina tjänare gradvis förgifta Lehonti så att han dog.

19 När nu Lehonti var död utsåg lamaniterna Amalickiah till sin ledare och högste härförare.

20 Och det hände sig att Amalickiah tågade med sina härar (ty han hade fått som han ville) till Nephis land, till staden Nephi som var huvudstaden.

21 Och kungen kom ut med sina livvakter för att möta honom eftersom han antog att Amalickiah hade utfört hans befallningar och att Amalickiah hade samlat en så stor här för att dra ut i strid mot nephiterna.

22 Men se, när kungen kom ut för att möta Amalickiah befallde denne sina tjänare att gå kungen till mötes. Och de gick fram och bugade sig för kungen som för att betyga sin vördnad för honom för hans storhets skull.

23 Och det hände sig att kungen räckte ut handen för att resa dem upp som seden var bland lamaniterna till tecken på fred, en sed som de hade övertagit från nephiterna.

24 Och det hände sig att när kungen hade rest upp den förste från marken, se, då genombrorde denne hans hjärta. Och han föll till marken.

25 Då flydde kungens tjänare

och Amalickiahs tjänare upphävde ett skri och sade:

26 Se, kungens tjänare har genomborrat hans hjärta, och han har fallit och de har flytt. Ja, kom och se.

27 Och det hände sig att Amalickiah befalldes att hans härar skulle tåga fram och se vad som hade hänt med kungen. Och när de kommit till platsen och funnit kungen liggande i sitt blod låtsades Amalickiah vara vred och sade: Må var och en som älskade kungen komma fram och förfölja hans tjänare så att de kan bli dräpta.

28 Och det hände sig att alla de som älskade kungen kom fram när de hörde dessa ord och förföljde kungens tjänare.

29 När nu kungens tjänare såg en här förfölja dem blev de åter förskräckta och flydde ut i vildmarken och kom över till Zarahemlas land och förenade sig med Ammons folk.

30 Och den här som förföljde dem återvände efter att förgäves ha förföljt dem. Och på så sätt vann Amalickiah genom bedrägeri folkets hjärtan.

31 Och det hände sig att han nästa dag gick in i staden Nephi med sin här och intog staden.

32 Och nu hände det sig att drottningen, när hon fick höra att kungen hade blivit dräpt — ty Amalickiah hade sänt en budbärare till drottningen som talade om för henne att kungen hade dräpts av sina tjänare, att

han själv hade förföljt dem med sin här, men förgäves, och att de hade flytt —

33 när drottningen således hade fått detta bud sände hon bud till Amalickiah och bad honom skona stadens folk. Och hon önskade även att han skulle komma in till henne, och hon önskade även att han skulle ta med sig vittnen som kunde vittna om kungens död.

34 Och det hände sig att Amalickiah tog med sig samme tjänare som hade dräpt kungen och alla dem som var med honom och gick in till drottningen, till den plats där hon satt. Och de betygade alla för henne att kungen hade dräpts av sina egna tjänare. Och de sade också: De har flytt. Vittnar inte detta mot dem? Och på så sätt under rättade de drottningen angående kungens död.

35 Och det hände sig att Amalickiah sökte drottningens gunst och tog henne till sig som hustru. Och genom detta bedrägeri, och med hjälp av sina sluga tjänare, tillskansade han sig sålunda riket. Ja, han erkändes som kung i hela landet bland alla lamaniternas folk, som bestod av lamaniter och lemueliter, ismaeliter och alla de nephitiska avfällingarna, från Nephis regering och fram till nuvarande tid.

36 Då nu dessa avfällingar hade fått samma undervisning och samma kunskap av nephiterna, ja, då de hade undervisats

i samma ^bkunskap om Herren, är det ändå märkligt att se att de, inte långt efter sitt avfall, blev mer förhärdade och ^cobotfärdiga och vildare, ogudaktigare och grymmare än lamaniterna. De insöp lamaniternas traditioner och gav efter för lättja och all slags lösaktighet, ja, de glömde helt Herren sin Gud.

KAPITEL 48

Amalickiah uppoggar lamaniterna mot nephiterna — Moroni bereder sitt folk att försvara de kristnas sak — Han gläds åt frihet och oberoende och är en mäktig gudsmän. Omkring 72 f Kr.

OCH nu hände det sig att Amalickiah, så snart han hade tagit över riket, började uppogga lamaniternas hjärtan mot Nephis folk. Ja, han utsåg män till att tala till lamaniterna från deras torn, mot nephiterna.

2 Och sålunda uppoggade han deras hjärtan mot nephiterna till den grad att han mot slutet av det nittonde året av domarnas regering, då han genomfört sina planer så långt, ja, blivit kung över lamaniterna, även sökte bli regent över hela landet, ja, över allt folk som fanns i landet, såväl nephiter som lamaniter.

3 Således hade han genomfört sin plan, ty han hade förhärdat lamaniternas hjärtan och förblindat deras sinnen och hetsat dem till vrede så att han hade

samlat en talrik härskara för att gå till strid mot nephiterna.

4 Ty han var besluten att tack vare sitt folks stora antal övervinna nephiterna och försätta dem i trældom.

5 Och följaktligen utsåg han zoramiter till "huvudbefälhavare eftersom de bäst kände till nephiternas styrka och deras reträttplatser och deras städers svagaste punkter. Därför utsåg han dem till huvudbefälhavare över sina härar.

6 Och det hände sig att de bröt sitt läger och drog fram mot Zarahemlas land genom vildmarken.

7 Nu hände det sig att medan Amalickiah på detta sätt hade skaffat sig makt genom bedrägeri och svek hade Moroni å andra sidan "berett folkets sinnen till att vara trofasta mot Herren sin Gud.

8 Ja, han hade förstärkt nephiternas härar och uppfört små befästningsverk eller reträttplatser och hade kastat upp jordvallar runt omkring för att inhägna sina härar, och likaså byggt murar av sten runt omkring deras städer och landets gränser för att innesluta dem. Ja, runt hela landet.

9 Och i de svagaste befästningarna förlade han det större antalet män. Och på så sätt befäste och stärkte han det land som nephiterna innehade.

10 Och på så sätt gjorde han sig beredd att "försvara deras frihet, deras landområden,

deras hustrur och deras barn och deras fred, så att de skulle kunna leva för Herren sin Gud och så att de skulle kunna upprätthålla det som deras fiender kallade de kristnas sak.

11 Och Moroni var en stark och mäktig man. Han var en man med fullkomlig "insikt, ja, en man som inte gladdes åt blodsutgjutelse, en man vars själ gladdes åt sitt lands frihet och oberoende och åt sina bröders frihet från trældom och slaveri.

12 Ja, han var en man vars hjärta svällde av tacksamhet mot sin Gud för de många förmåner och välsignelser han skänkte hans folk, en man som arbetade mycket hårt för sitt folks "välfärd och trygghet.

13 Ja, och han var en man som stod fast i tron på Kristus, och han hade "med en ed svurit att försvara sitt folk, sina rättigheter och sitt land och sin religion, även om det skulle kräva hans blod.

14 Nu hade nephiterna blivit lärda att försvara sig mot sina fiender även om det skulle kräva blodsutgjutelse. Ja, de hade också blivit lärda att "aldrig förolämpa någon, ja, att aldrig höja svärdet utom mot en fiende och utom för att försvara sina liv.

15 Och det var deras tro att om de så gjorde skulle Gud ge dem framgång i landet, eller med andra ord: Om de var trofasta i

att hålla Guds bud skulle han ge dem framgång i landet. Ja, han skulle mana dem att fly eller bereda sig för krig, beroende på faran.

16 Och likaså trodde de att Gud skulle låta dem veta vart de skulle gå för att försvara sig mot sina fiender och att Herren skulle rädda dem om de gjorde så. Och detta var Moronis tro, och hans hjärta jublade över detta, "inte över blodsutgjutelse utan över att göra gott och bevara sitt folk, ja, över att hålla Guds bud och stå emot ondskan.

17 Ja, sannerligen, sannerligen säger jag er att om alla människor hade varit, och vore, och alltid skulle vara som Moroni, se, då skulle själva helvetets krafter ha skakats för evigt, ja, "djävulen skulle aldrig få makt över människobarnens hjärtan.

18 Se, han var en sådan man som Ammon, Mosiahs son, ja, och även som Mosiahs andra söner, ja, och även som Alma och hans söner, ty de var alla gudsmän.

19 Se, Helaman och hans bröder tjänade folket lika villigt som Moroni. Ty de predikade Guds ord och de döpte till omvändelse alla människor som ville lyssna till deras ord.

20 Och sålunda gick de ut, och folket "ödmjukade sig tack vare deras ord så att de blev storligen ^bgynnade av Herren. Och därför var de fria från krig och

11a HFS Insikt.

12a HFS Välfärd.

13a Alma 46:20–22.

14a Alma 43:46–47;

3 Ne 3:20–21;

Morm 3:10–11;

L&F 98:16.

16a Alma 55:19.

17a 1 Ne 22:26; 3 Ne 6:15.

20a HFS Ödmjuk,

ödmjukhet.

b 1 Ne 17:35.

inbördes stridigheter, ja, under fyra års tid.

21 Men som jag har sagt, mot slutet av det nittonde året tvingades de, ja, trots sin inbördes fred, att motvilligt strida mot sina bröder lamaniterna.

22 Ja, kort sagt, deras krig mot lamaniterna upphörde inte på många år trots deras stora motvilja.

23 Se, de var "ledsna över att behöva ta till vapen mot lamaniterna eftersom de inte gladdes åt blodsutgjutelse. Ja, och inte bara detta — de var ledsna över att vara medlen till att sända så många av sina bröder ut från denna värld in i en evig värld, oförberedda på att möta sin Gud.

24 Ändå kunde de inte finna sig i att lägga ned sina liv så att deras "hustrur och deras barn massakrerades med barbarisk grymhet av de människor som en gång hade varit deras bröder, ja, och som hade ^bavvikit från deras kyrka och hade gått för att förgöra dem genom att förena sig med lamaniterna.

25 Ja, de kunde inte uthärda att deras bröder skulle glädja sig över nephiternas blod så länge det fanns några som höll Guds bud, ty Herrens löfte var, att om de höll hans bud skulle de få framgång i landet.

KAPITEL 49

De invaderande lamaniterna för-

mår inte inta de befästa städerna Ammonihah och Noa — Amalickiah förbannar Gud och svär att dricka Moronis blod — Helaman och hans bröder fortsätter att stärka kyrkan. Omkring 72 f Kr.

OCH nu hände det sig i den elfte månaden av det nittonde året på den tionde dagen i månaden att lamaniternas härar sågs närma sig Ammonihahs land.

2 Och se, staden hade byggts upp igen och Moroni hade förlagt en här vid stadens utkant, och de hade kastat upp jord runt omkring för att skydda sig mot lamaniternas pilar och stenar. Ty se, dessa stred med stenar och med pilar.

3 Se, jag sade att staden "Ammonihah hade byggts upp igen. Jag säger till er: Ja, den hade delvis byggts upp igen. Och eftersom lamaniterna på grund av folkets ondska tidigare hade förstört den trodde de att den återigen skulle bli ett lätt byte för dem.

4 Men se, stor blev deras besvikelse. Ty se, nephiterna hade grävt upp en jordvall runt omkring sig som var så hög att lamaniterna inte kunde slunga sina stenar och pilar mot dem så att de gjorde verkan, och inte heller kunde de anfälla dem utom genom ingången.

5 Nu var lamaniternas huvudbefälhavare mycket förundrade över den visdom med vilken nephiterna hade iordningställt sina tillflyktsorter.

6 Nu hade lamaniternas ledare trott, ja, de trodde att de tack vare sitt stora antal skulle ha fördel därav och kunna överfalla dem som de dittills hade gjort. Ja, och de hade också utrustat sig med sköldar och med bröstplåtar, och de hade även utrustat sig med kläder av skinn, ja, mycket tjocka kläder för att täcka sin nakenhet.

7 Och sålunda förberedda trodde de att de med lätthet skulle övervinna och underkasta sina bröder trälldomens ok eller dräpa och massakrera dem efter behag.

8 Men se, till deras gränslösa förvåning var dessa "förberedda för dem på ett sätt som aldrig tidigare hade förekommit bland Lehis barn. Nu var de förberedda för lamaniterna och att strida enligt Moronis anvisningar.

9 Och det hände sig att lamaniterna, eller amalickiahiterna, var mycket förvånade över deras sätt att förbereda sig för krig.

10 Om nu kung Amalickiah själv hade kommit ned från "Nephis land i spetsen för sin här skulle han kanske ha låtit lamaniterna anfalla nephiterna vid staden Ammonihah, ty se, han bekymrade sig inte över sitt folks blod.

11 Men se, Amalickiah kom inte själv ut till strid. Och se, hans huvudbefälhavare vågade inte anfalla nephiterna vid staden Ammonihah, ty Moroni hade förändrat nephiternas sätt

att strida på ett sådant sätt att lamaniterna blev besvikna över deras reträttplatser och att de inte kunde anfalla dem.

12 Därför drog de sig tillbaka till vildmarken och bröt sitt läger och tågade mot Noas land i tron att det skulle vara den näst bästa platsen för ett anfall mot nephiterna.

13 Ty de visste inte att Moroni hade befäst eller byggt "försvarsverk åt varje stad runt om i hela landet. Därför tågade de fram mot Noas land med fast beslutsamhet, ja, deras huvudbefälhavare kom fram och svor med en ed att de skulle förgöra folket i den staden.

14 Men se, till deras förvåning hade staden Noa, som hittills hade varit en svag plats, nu blivit starkt befäst med hjälp av Moroni, ja, ännu starkare än staden Ammonihah.

15 Och se, detta var klokt av Moroni, ty han hade antagit att de skulle bli förskräckta vid staden Ammonihah och att de, eftersom staden Noa hittills hade utgjort den svagaste delen av landet, därför skulle tåga dit för att strida. Och på så sätt gick det som han önskat.

16 Och se, Moroni hade utsett Lehi till att vara huvudbefälhavare över männen i den staden, och det var "samme Lehi som kämpade mot lamaniterna i dalen öster om floden Sidon.

17 Och se, nu hände det sig att när lamaniterna fick veta att Lehi hade befälet över staden

blev de återigen besvikna, ty de var mycket rädda för Lehi. Men deras huvudbefälhavare hade med en ed svurit att anfälla staden, och därför lät de sina härar rycka fram.

18 Och se, lamaniterna kunde inte komma in i deras försvarsverk någon annan väg än genom ingången på grund av höjden på den vall som kastats upp och den djupa löpgrav som grävts runt om, utom vid ingången.

19 Och på så sätt var nephiterna beredda att förgöra alla som försökte klättra upp och tränga in i befästningsverket någon annan väg, genom att kasta över stenar och pilar mot dem.

20 Sålunda var de förberedda, ja, en skara av deras starkaste män var redo att med sina svärd och sina slungor slå ned alla som försökte nå fram till deras tillflyktsort genom ingången. Och på så sätt var de redo att försvara sig mot lamaniterna.

21 Och det hände sig att lamaniternas befälhavare förde sina härar fram till ingången och började strida mot nephiterna för att nå fram till deras tillflyktsorter, men se, de drevs tillbaka tid efter annan på ett sådant sätt att de dräptes i ett enormt blodbad.

22 När de nu fann att de inte kunde skaffa sig makt över nephiterna genom ingången började de riva ner deras jordvallar för att kunna få en genomgång för sina härar så att de skulle kunna strida på lika villkor. Men se, under dessa försök

nedmejadades de av stenar och pilar som slungades mot dem, och i stället för att deras löpgravar fylldes med jord från de rivna jordvallarna fylldes de delvis med deras dödas och sårades kroppar.

23 På så sätt hade nephiterna all makt över sina fiender, och på så sätt försökte lamaniterna förgöra nephiterna till dess alla deras huvudbefälhavare hade stupat. Ja, och över ett tusen lamaniter hade stupat, medan å andra sidan inte en enda själ av nephiterna hade stupat.

24 Det fanns omkring femtio som var sårade, som hade utsatts för lamaniternas pilar vid ingången, men de skyddades av sina sköldar och sina bröstplåtar och sina huvudplåtar så att deras sår var på benen, många av dem mycket allvarliga.

25 Och det hände sig att när lamaniterna såg att alla deras huvudbefälhavare hade stupat flydde de ut i vildmarken. Och det hände sig att de återvände till Nephis land för att underätta sin kung Amalickiah, som var nephit till börden, om sitt stora nederlag.

26 Och det hände sig att han blev mycket vred på sitt folk eftersom han inte hade fått som han ville med nephiterna, han hade inte underkastat dem träldomens ok.

27 Ja, han var mycket vred och han "förbannade Gud och även Moroni och^bsvor en ed att han skulle dricka hans blod, och detta för att Moroni hade hållit

Guds befallningar genom att göra förberedelser för sitt folks säkerhet.

28 Och det hände sig att Nephis folk å andra sidan "tackade Herren sin Gud för hans ojäm förliga makt att befria dem ur deras fienders händer.

29 Och så slutade det nittonde året av domarnas regering över Nephis folk.

30 Ja, och de hade oavbruten fred inbördes och mycket stor framgång i kyrkan tack vare den uppmärksamhet och flit som de ägnade Guds ord, vilka förkunnades för dem av Helaman och Shiblön och Corianton och Ammon och hans bröder, ja, och av alla dem som hade ordinerats enligt Guds "heliga orden och som döpts till omvändelse och sänts ut för att predika bland befolkningen.

KAPITEL 50

Moroni befäster nephiternas länder — De bygger många nya städer — Krig och blodsutgjutelse drabbade nephiterna i deras ogudaktighets och avskyvärdheters dagar — Morianton och hans avfallingar besegras av Teancum — Nephiah dör och hans son Pahoran intar domarsätet. Omkring 72–67 f Kr.

OCH nu hände det sig att Moroni inte slutade göra förberedelser för krig eller att försvara sitt folk mot lamaniterna. Ty i början av det tjugonde året av domarnas regering lät han

sina härar börja gräva upp högar med jord runt omkring alla städerna i hela det land som nephiterna innehade.

2 Och överst på dessa jordvallar såg han till att det fanns timmer, ja, stockverk upp till manshöjd runt omkring städerna.

3 Och ovanpå dessa stockverk lät han bygga en palissad av spetsade pålar runt omkring på stockarna, och de var starka och höga.

4 Och han lät uppföra torn med utsikt över detta spetsade pålverk, och han lät bygga skyddsvärn på dessa torn så att lamaniternas stenar och pilar inte kunde skada dem.

5 Och de förbereddes så att de från toppen därav kunde kasta stenar, alltefter eget val och styrka, och dräpa den som försökte närma sig stadens murar.

6 På så sätt förberedde Moroni fästen mot fiendernas anfall runt omkring alla städer i hela landet.

7 Och det hände sig att Moroni lät sina härar dra ut i den östra vildmarken. Ja, och de drog ut och drev bort alla lamaniter i den östra vildmarken till deras egna länder som låg söder om Zarahemlas land.

8 Och Nephis land sträckte sig från det östra havet rakt över till det västra.

9 Och det hände sig att när Moroni hade drivit bort alla lamaniter från den östra vildmarken, som låg norr om deras egna besittningars länder, lät

han invånarna i Zarahemlas land och i landet runt omkring gå ut i den östra vildmarken, ända ut till havet, och ta landet i besittning.

10 Och han satte även ut härar söderut vid gränserna till deras besittningar och lät dem uppföra "befästningar så att de kunde skydda sina härar och sitt folk mot deras fienders händer.

11 Och på så sätt skar han av vägen till lamaniternas fästen i den östra vildmarken, ja, och likaså i väster, och han befäste gränsen mellan nephiter och lamaniter mellan Zarahemlas land och Nephis land, från det västra havet och förbi floden Sidons källa. Nephiterna besatte allt land norrut, ja, även hela landet norr om landet Ymnighet, allt efter eget val.

12 På så sätt försökte Moroni med sina härar, som dagligen tillväxte tack vare den tillförsikt om beskydd som hans arbete erbjöd dem, avskära lamaniternas styrka och makt från nephiternas egendomsländer så att de inte skulle ha någon makt över dessa egendomsländer.

13 Och det hände sig att nephiterna började grundlägga en stad, och de gav staden namnet Moroni. Och den låg vid det östra havet och den låg söderut vid gränsen till lamaniternas besittningar.

14 Och de började även lägga grunden till en stad mellan staden Moroni och staden Aron vid gränserna till Aron och Moroni.

Och de gav staden och landet namnet Nephihah.

15 Och under samma år började de även bygga många städer norrut, en på ett särskilt sätt som de kallade Lehi och som låg norrut vid havet.

16 Och så slutade det tjugonde året.

17 Och i dessa gynnsamma omständigheter befann sig Nephis folk i början av det tjugonde och första året av domarnas regering över Nephis folk.

18 Och de hade mycket framgång och blev mycket rika, ja, och de förökade sig och växte sig starka i landet.

19 Och sålunda ser vi hur barmhärtig och rättvis Herren är i allt sitt handlande, så att alla hans ord till människobarnen uppfylls. Ja, vi kan se att de ord han talade till Lehi besannas även denna gång, och de löd:

20 Välsignade är du och dina barn. Och de skall bli välsignade så att de, i den mån som de håller mina bud, skall få framgång i landet. Men kom ihåg att i den mån som de inte håller mina bud skall de "avskäras från Herrens närhet.

21 Och vi ser att dessa löften har besannats för Nephis folk, ty det var deras gräl och deras stridigheter, ja, deras mord och deras plundringar, deras avgudadyrkan, deras hor och deras avskyvärdheter, vilka förekom bland dem, som orsakade dem deras krig och deras förödelse.

22 Och de som var trofasta i

att hålla Herrens bud blev alltid räddade, medan tusentals av deras ogudaktiga bröder överlämnades till trældom eller till att falla för svärd eller till att nedsjunka i otro och blandas med lamaniterna.

23 Men se, aldrig hade Nephis folk sedan Nephis dagar haft en "lyckligare tid än de hade i Moronis dagar, ja, i just denna tid, under det tjugo och första året av domarnas regering.

24 Och det hände sig att även det tjugo och andra året under domarnas regering slutade i fred, ja, och likaså det tjugo och tredje året.

25 Och det hände sig att i början av det tjugo och fjärde året av domarnas regering skulle det även ha varit fred bland Nephis folk, om det inte hade varit för en "tvist som uppstod bland dem angående Lehis land och Moriantons land, som gränsade till Lehis land, och båda dessa låg ute vid havet.

26 Ty se, folket som bebodde Moriantons land gjorde anspråk på en del av Lehis land. Därför uppstod en så hetsig tvist mellan dem att Moriantons folk grep till vapen mot sina bröder, och de var beslutna att dräpa dem med svärd.

27 Men se, folket som bebodde Lehis land flydde till Moronis läger och vädjade till honom om hjälp, ty se, det var inte de som hade felat.

28 Och det hände sig att när Moriantons folk, som leddes av

en man vid namn Morianton, fick veta att Lehis folk hade flytt till Moronis läger, greps de av stor fruktan att Moronis härar skulle anfalla och förgöra dem.

29 Därför ingav Morianton i deras hjärtan att de skulle fly till landet norrut, som var täckt av stora vattensamlingar, och ta i besittning det land som låg norrut.

30 Och se, de skulle ha genomfört denna plan (vilket skulle ha varit att beklaga), men se, Morianton, som var en man med mycket häftigt humör, blev vred på en av sina tjänarinnor och överföll henne och slog henne svårt.

31 Och det hände sig att hon flydde och kom över till Moronis läger och berättade för Moroni allt som hade hänt, och även om deras avsikt att fly till landet norrut.

32 Och se, folket som var i landet Ymnighet, eller rättare sagt Moroni, fruktade att de skulle hörsamma Moriantons ord och förena sig med hans folk och på så sätt inta dessa delar av landet, vilket skulle leda till allvarliga följder för Nephis folk, ja, följder som skulle kunna tillintetgöra deras "frihet.

33 Därför sände Moroni ut en fullt utrustad här för att genksjuta Moriantons folk och hejda deras flykt till landet norrut.

34 Och det hände sig att de inte hann upp dem förrän de hade kommit till gränserna till landet "Ödeläggelse. Och där

23a Mosiah 2:41.

25a HFS Stridigheter.

32a HFS Fri, frihet.

34a Alma 46:17.

hann de upp dem vid det smala pass som ledde längs havet in i landet norrut, ja, längs havet i väster och i öster.

35 Och det hände sig att hären som utsändes av Moroni och leddes av en man vid namn Teancum stötte på Moriantons folk. Och så orubbliga var Moriantons folk (inspirerade av hans ogudaktighet och smickrande ord) att en strid uppstod mellan dem, i vilken Teancum dräpte Morianton och besegrade hans här och tog dem tillfånga och återvände till Moronis läger. Och så slutade det tjugo och fjärde året av domarnas regering över Nephis folk.

36 Och på så sätt fördes Moriantons folk tillbaka. Och när de förbundit sig att hålla fred återfick de Moriantons land, och en union bildades mellan dem och Lehis folk, och de återfick även sina landområden.

37 Och det hände sig att samma år som Nephis folk åter fick fred dog Nephiah, den andre överdomaren, sedan han innehaft domarsätet med fullkomlig rättrådighet inför Gud.

38 Ändå hade han vägrat att av Alma ta emot de uppteckningar och andra ting som Alma och hans fäder hade ansett som högst heliga. Därför hade Alma överlämnat dem åt sin son, Helaman.

39 Se, det hände sig att Nephiahs son utsågs att inta domarsätet i sin fars ställe, ja, han utsågs till överdomare och regent över folket, med en ed och en helig förordning att döma

rättfärdigt och att bevara freden och folkets frihet och att tillförsäkra dem deras heliga förmåner att tillbe Herren, sin Gud, ja, att stödja och vidmakthålla Guds sak i alla sina dagar och att ställa de ogudaktiga till doms för sina brott.

40 Och se, hans namn var Pahoran. Och Pahoran intog sin fars plats och började vid slutet av det tjugo och fjärde året att regera över Nephis folk.

KAPITEL 51

Kungsmännen söker ändra lagen och insätta en kung — Pahoran och frimännen stöds av folkets röst — Moroni tvingar kungsmännen att försvara sitt land eller bli avrättade — Amalickiah och lamaniterna intar många befästa städer — Teancum slår tillbaka den lamanitiska invasionen och dräper Amalickiah i hans tält. Omkring 67–66 f Kr.

OCH nu hände det sig i början av det tjugo och femte året av domarnas regering över Nephis folk att de hade upprättat fred mellan Lehis folk och Moriantons folk angående deras landområden och hade inlett det tjugo och femte året i fred.

2 Ändå bevarade de inte länge en fullständig fred i landet, ty det började uppstå en strid bland folket angående överdomaren Pahoran. Ty se, det fanns en del bland folket som önskade att vissa punkter i lagen skulle ändras.

3 Men se, Pahoran ville inte förändra eller tillåta någon

ändring i lagen. Därför hörsam-
made han inte dem som insänt
sina röster med begäran om
ändring i lagen.

4 Därför blev de som önskade
att lagen skulle ändras vreda på
honom och ville inte längre ha
honom som överdomare i land-
et. Därför uppstod en hetsig
ordstrid om den saken, men det
kom inte till blodsutgjutelse.

5 Och det hände sig att de som
ville att Pahoran skulle avsättas
från domarsätet kallades kungs-
män, ty de önskade att lagen
skulle ändras så att den fria
regeringen kunde störtas och
en kung insättas över landet.

6 Och de som önskade behålla
Pahoran som överdomare i
landet tog sig namnet frimän.
Och på så sätt uppstod sönd-
ringen bland dem, ty frimännen
hade svurit, eller slutit förbund
om, att behålla sina rättigheter
och sin religions förmåner
genom en fri regering.

7 Och det hände sig att denna
stridsfråga avgjordes genom
folkets röst. Och det hände sig
att folkets röst blev till frimän-
nens fördel så att Pahoran
behöll domarsätet, vilket orsak-
ade stor glädje bland Pahorans
bröder och även bland många
av frihetsvännerna, som också
tystade kungsmännen så att de
inte vågade motsätta sig utan
blev tvungna att stödja frihet-
ens sak.

8 Nu var de som ville ha kung-
ar män av "förnäm börd, och de
eftertraktade att bli kungar,

och de understöddes av dem
som eftertraktade makt och
myndighet över folket.

9 Men se, detta var en olämp-
lig tid för sådana stridigheter
bland Nephis folk, ty se, Ama-
lickiah hade åter hetsat lama-
niternas folks hjärtan mot det
nephitiska folket, och han höll
på att samla krigare från alla
delar av sitt land och beväpnade
dem och förberedde dem med
all iver för strid, ty han hade
"svurit att dricka Moronis blod.

10 Men se, vi skall märka att
det var ett förhastat löfte som
han gav. Dock gjorde han sig
och sina härar redo att dra ut i
strid mot nephiterna.

11 Nu var hans härar inte så
stora som de tidigare hade var-
it eftersom många tusen hade
dräpts av nephiternas hand.
Men trots deras stora förlust
hade Amalickiah samlat en
övermåttan stor här så att han
inte fruktade att dra ned till
Zarahemlas land.

12 Ja, till och med Amalickiah
själv drog ned i spetsen för
lamaniterna, och det var i det
tjugo och femte året av domar-
nas regering, och det hände
samtidigt som de hade börjat
avgöra stridigheterna angåen-
de överdomaren Pahoran.

13 Och det hände sig att när de
män som kallades kungsmän
fick höra att lamaniterna var på
väg ned för att strida mot dem
gladdes de i sina hjärtan och de
vägrade gripa till vapen, ty de
var så vreda på överdomaren

och på "frihetsvännerna att de inte ville gripa till vapen för att försvara sitt land.

14 Och det hände sig att när Moroni såg detta och dessutom såg att lamaniterna kom in över landets gränser, vredgades han storligen på grund av de människors motsträvighet som han hade arbetat med så stor iver för att beskydda, ja, han vredgades storligen. Hans själ var fylld av vrede mot dem.

15 Och det hände sig att han sände en anhållan, med folkets röst, till landets regent med begäran om att han skulle läsa den och ge honom (Moroni) befogenhet att tvinga dessa avfällingar att försvara sitt land eller också avrätta dem.

16 Ty det viktigaste för honom var att göra slut på sådana stridigheter och sådana meningskiljaktigheter bland folket. Ty se, detta hade hittills varit orsaken till all deras förödelse. Och det hände sig att denna begäran beviljades enligt folkets röst.

17 Och det hände sig att Moroni befallde sin här att anfälla dessa kungsmän, att slå ned deras högmod och deras högfärd och jämna dem med marken, om de inte ville gripa till vapen och stödja frihetens sak.

18 Och det hände sig att härarna tågade ut mot dem, och de slog ned deras högmod och deras högfärd så att de som lyfte sina vapen för att strida mot Moronis män höggs ned och jämnades med marken.

19 Och det hände sig att fyra tusen av dessa "avfällingar höggs ned med svärd, och de ledare som inte dräptes i stridens greps och kastades i fängelse, ty det fanns ingen tid för rättegångar mot dem vid denna tidpunkt.

20 Och återstoden av dessa avfällingar underkastade sig "frihetsbaneret hellre än att slås till marken med svärd, och de tvingades hissa frihetsbaneret på sina torn och i sina städer och att gripa till vapen för sitt lands försvar.

21 Och på så sätt gjorde Moroni slut på dessa kungsmän så att det inte fanns några som benämndes kungsmän. Och på så sätt gjorde han slut på de människors motsträvighet och högmod, vilka gjorde anspråk på att vara av ädel börd. Men de tvingades att ödmjuka sig liksom sina bröder och kämpa tappert för sin frihet från trældom.

22 Se, det hände sig att medan "Moroni sålunda bekämpade krigen och stridigheterna bland sitt eget folk, och tvingade dem att underkasta sig fred och ordning och utfärdade föreskrifter för förberedelser till krig mot lamaniterna, se, då hade lamaniterna kommit in i Moronis land som låg ute vid havet,

23 Och det hände sig att nephiterna inte var tillräckligt starka i staden Moroni, och därför drev Amalickiah ut dem och dräpte många. Och det hände

sig att Amalickiah tog staden i besittning, ja, han tog alla deras befästningar i besittning.

24 Och de som flydde ut ur staden Moroni kom till staden Nephihah. Och även folket i staden Lehi samlades och förberedde sig och var redo att möta lamaniterna i strid.

25 Men det hände sig att Amalickiah inte ville låta lamaniterna gå till strid mot staden Nephihah, utan han höll dem kvar ute vid havet och lämnade män i varje stad för att upprätthålla och försvara den.

26 Och så fortsatte han och tog många städer i besittning: staden Nephihah och staden Lehi och staden Morianton och staden Omner och staden Gid och staden Mulek, vilka alla gränsade till havet i öst.

27 Och sålunda hade lamaniterna genom Amalickiahs list och hans otaliga skaror intagit många städer, som alla var starkt befästa på samma sätt som Moronis "befästningar och som alla erbjöd starka fästen för lamaniterna.

28 Och det hände sig att de tågade mot landet Ymnighets gränser och drev nephiterna framför sig och dräpte många.

29 Men det hände sig att de möttes av Teancum, som hade "dräpt Morianton och genskjutit hans folk som var på flykt.

30 Och det hände sig att han gensköt även Amalickiah, då denne tågade fram med sin talrika här för att ta landet

Ymnighet i besittning, och även landet norrut.

31 Men se, han blev besviken då han drevs tillbaka av Teancum och dennes män, ty de var stora krigare, och var och en av Teancums män överträffade lamaniterna i styrka och i skicklighet i strid så att de fick övertag över lamaniterna.

32 Och det hände sig att de gick hårt fram mot dem och dräpte många ända till dess det blev mörkt. Och det hände sig att Teancum och hans män slog upp sina tält vid gränsen till landet Ymnighet, och Amalickiah slog upp sina tält på stranden ute vid havet, och på så sätt drevs de bort.

33 Och det hände sig att när natten hade kommit smög sig Teancum och hans tjänare ut i natten och gick in i Amalickiahs läger. Och se, sömnen hade överväldigat dem på grund av deras stora utmattning som orsakats av dagens mödor och hetta.

34 Och det hände sig att Teancum i hemlighet smög sig in i kungens tält och stötte ett spjut genom hans hjärta. Och han lät kungen ljuta ögonblicklig död, så att hans tjänare inte vaknade.

35 Och han återvände i hemlighet till sitt eget läger, och se, hans män sov. Och han väckte dem och berättade för dem allt vad han hade gjort.

36 Och han lät sina härar stå redo ifall lamaniterna skulle vakna och komma mot dem.

37 Och så slutar det tjugo och femte året av domarnas regering över Nephis folk, och så slutar Amalickiahs dagar.

KAPITEL 52

Ammoron efterträder Amalickiah som kung över lamaniterna — Moroni, Teancum och Lehi leder nephiterna i ett segerrikt krig mot lamaniterna — Staden Mulek återtogs och zoramiten Jakob blir dräpt. Omkring 66–64 f Kr.

OCH nu hände det sig i det tjugo och sjätte året av domarnas regering över Nephis folk att när lamaniterna vaknade den första morgonen i den första månaden, se, då fann de Amalickiah död i sitt eget tält. Och de såg även att Teancum var redo till strid mot dem den dagen.

2 Och när nu lamaniterna såg detta blev de förskräckta, och de övergav sin plan att tåga in i landet norrut och drog sig tillbaka med hela sin här till staden Mulek och sökte skydd i sina befästningar.

3 Och det hände sig att Amalickiahs bror utsågs till kung över folket, och hans namn var Ammoron. Alltså utsågs kung Ammoron, kung Amalickiahs bror, att regera i dennes ställe.

4 Och det hände sig att han befallde att hans folk skulle upprätthålla de städer som de intagit med blodsutgjutelse, ty de hade inte intagit någon stad utan stor blodsspillan.

5 Och nu såg Teancum att lamaniterna var fast beslutna att upprätthålla de städer som de hade intagit och de landområden som de hade tagit i besittning. Och när Teancum även såg deras ofantliga antal, ansåg han det inte rådligt att försöka anfälla dem i deras befästningsverk.

6 I stället förlade han sina män runt omkring som om han gjorde krigsförberedelser, ja, och han beredde sig verkligen på att försvara sig mot dem genom att "kasta upp vallar runt omkring och bereda tillflyktsorter.

7 Och det hände sig att han på så sätt fortsatte förberedelserna för krig till dess Moroni hade sänt honom ett stort antal män att förstärka hans här.

8 Och Moroni sände även bud till honom att han skulle hålla kvar alla fångar som föll i hans händer, ty liksom lamaniterna hade tagit många tillfånga, skulle han hålla kvar alla fångna lamaniter som lösen för dem som lamaniterna hade tagit.

9 Och han sände även bud till honom att han skulle befästa landet Ymnighet och försäkra sig om det "smala pass som ledde till landet norrut, så att lamaniterna inte skulle kunna inta denna punkt och kunna gå hårt fram mot dem från alla sidor.

10 Moroni sände även bud till honom och begärde att han trofast skulle försvara den delen av landet, och att han skulle tillvarata varje möjlighet att

plåga lamaniterna i den trakten så mycket som stod i hans makt för att han med list eller på annat sätt kanske skulle kunna återta de städer som tagits ur deras händer, och att han skulle befästa och förstärka de städer runt omkring som inte hade fallit i lamaniternas händer.

11 Och han sade också till honom: Jag skulle vilja komma till er, men se, lamaniterna angriper oss vid landets gränser vid det västra havet, och se, jag drar ut mot dem, och därför kan jag inte komma till er.

12 Nu hade kungen (Ammoron) lämnat Zarahemlas land och hade underrättat drottningen om sin brors död och hade samlat ett stort antal män och tågat ut mot nephiterna vid gränserna till det västra havet.

13 Och på så sätt försökte han gå hårt fram mot nephiterna och dra bort en del av deras styrkor till den landsdelen, medan han hade befallt dem som han lämnat kvar att hålla de städer som han hade intagit, för att även de skulle gå hårt fram mot nephiterna vid gränserna till det östra havet och ta så mycket av deras länder i besittning som stod i deras makt, i förhållande till deras härars styrka.

14 Och sålunda befann sig nephiterna i detta svåra läge vid slutet av det tjugoochsjätte året av domarnas regering över Nephis folk.

15 Men se, det hände sig i det tjugoochsjunde året av domarnas regering att Teancum på befallning av Moroni — vilken

hade uppåddat härar för att skydda landets södra och västra gränser och hade börjat tåga mot landet Ymnighet, så att han kunde hjälpa Teancum och hans män med att återta de städer som de hade förlorat —
16 ja, det hände sig att Teancum hade fått befallning att anfalla staden Mulek och om möjligt återta den.

17 Och det hände sig att Teancum förberedde sig att anfalla staden Mulek och tåga ut med sin här mot lamaniterna. Men han såg att han omöjligt kunde övervinna dem medan de var i sina befästningar. Därför övergav han sina planer och återvände till staden Ymnighet för att invänta Moronis ankomst, så att han kunde få förstärkning till sin här.

18 Och det hände sig att Moroni anlände med sin här till landet Ymnighet i slutet av det tjugoochsjunde året av domarnas regering över Nephis folk.

19 Och i början av det tjugoochåttonde året höll Moroni och Teancum och många av huvudbefälhavarna ett krigsråd om vad de skulle göra för att få lamaniterna att komma ut mot dem till strid, eller hur de på något sätt skulle kunna få dem att komma ut ur sina fästningar, så att de skulle kunna få övertaget över dem och återta staden Mulek.

20 Och det hände sig att de sände budbärare till lamaniternas här som försvarade staden Mulek, till deras ledare vars namn var Jakob, och begärde att

han skulle komma ut med sina härar och möta dem på slätterna mellan de två städerna. Men se, Jakob, som var zoramit, ville inte komma ut med sin här till kamp på slätterna.

21 Och det hände sig att Moroni inte hyste något hopp om att få möta lamaniterna på lika villkor. Därför gjorde han upp en plan för att locka dem ut ur deras fästen.

22 Han lät därför Teancum ta ett litet antal män och tåga ned i närheten av havet, och Moroni och hans här tågade om natten ut i vildmarken väster om staden Mulek. Och när därför lamaniternas vakter nästa dag upptäckte Teancum sprang de och berättade det för Jakob, sin ledare.

23 Och det hände sig att lamaniternas härar tågade ut mot Teancum i tron att de med sitt större antal skulle kunna övervinna Teancum, eftersom dennes antal var så litet. Och när Teancum såg lamaniternas härar komma ut mot sig började han dra sig tillbaka norrut ned mot havet.

24 Och det hände sig att när lamaniterna såg att han började fly fattade de mod och förföljde dem ivrigt. Och medan Teancum på så sätt ledde bort lamaniterna som förgäves förföljde dem, se, då befallde Moroni att en del av den här som var med honom skulle tåga in i staden och ta den i besittning.

25 Och detta gjorde de, och de dräpte alla dem som hade lämnats kvar att försvara staden,

ja, alla dem som vägrade att överlämna sina krigsvapen.

26 Och på så sätt hade Moroni med en del av sin här tagit staden Mulek i besittning, medan han med återstoden tågade för att möta de lamaniter som återvände efter att ha förföljt Teancum.

27 Och det hände sig att lamaniterna förföljde Teancum till dess de kom nära staden Ym-nighet, och då möttes de av Lehi och en liten här som hade lämnats för att försvara staden Ym-nighet.

28 Och se, när nu lamaniternas huvudbefälhavare hade sett Lehi och hans här komma emot sig, tog de till flykten i stor förvirring av fruktan för att inte hinna till staden Mulek innan Lehi hann upp dem, ty de var trötta på grund av sin marsch, och Lehis män var utvilade.

29 Nu visste inte lamaniterna att Moroni befann sig bakom dem med sin här, och det enda de fruktade var Lehi och hans män.

30 Nu hade Lehi ingen önskan att hinna upp dem förrän de stötte samman med Moroni och hans här.

31 Och det hände sig att innan lamaniterna hade hunnit retirera långt blev de omringade av nephiterna, av Moronis män på ena sidan och Lehis män på den andra sidan, vilka alla var utvilade och starka, medan lamaniterna var trötta på grund av sin långa marsch.

32 Och Moroni befallde sina män att angripa dem till dess

de hade överlämnat sina krigsvapen.

33 Och det hände sig att Jakob, eftersom han var deras ledare, och även var "zoromit och hade en okuvlig ande, anförde lamaniterna till att i vilt raseri strida mot Moroni.

34 Moroni spärrade vägen för dem, och därför beslöt Jakob att dräpa dem och hugga sig igenom till staden Mulek. Men se, Moroni och hans män var starkare och gav därför inte vika för lamaniterna.

35 Och det hände sig att man kämpade i vilt raseri på båda sidor, och många stupade på båda sidorna. Ja, och Moroni sårades och Jakob blev dödad.

36 Och Lehi ansatte deras eftertrupp med sina starka män i sådant raseri att lamaniterna i eftertruppen överlämnade sina krigsvapen, medan återstoden av dem var så förvirrade att de inte visste om de skulle fly eller strida.

37 När nu Moroni såg deras förvirring sade han till dem: Om ni kommer fram med era krigsvapen och överlämnar dem, se, då skall vi avstå från att utgjuta ert blod.

38 Och det hände sig att när lamaniterna hörde dessa ord kom deras huvudbefälhavare, alla de som inte hade blivit dräpta, fram och kastade sina vapen för Moronis fötter och befallde även sina män att göra detsamma.

39 Men se, det var många som

inte ville. Och de som vägrade överlämna sina svärd blev tillfångatagna och bundna, och deras krigsvapen togs från dem, och de tvingades att med sina bröder tåga till landet Ymnighet.

40 Och nu var antalet fångar som togs större än antalet av dem som blivit dräpta, ja, större än antalet dräpta på båda sidorna.

KAPITEL 53

De lamanitiska fångarna används till att befästa staden Ymnighet — Meningsskiljaktigheter bland nephiterna ger upphov till lamanitiska segrar — Helaman tar befälet över de två tusen unga sönerna till Ammons folk. Omkring 64–63 f Kr.

OCH det hände sig att de satte vakter över de tillfångatagna lamaniterna och tvingade dem att gå ut och begrava sina döda, ja, och även de nephiter som hade dräpts. Moroni satte män till att bevaka dem medan de utförde sitt arbete.

2 Och Moroni begav sig med Lehi till staden Mulek och tog befälet över staden och överlämnade den åt Lehi. Och se, denne Lehi var en man som hade varit med Moroni i de flesta av hans slag. Och han var en man "lik Moroni, och de gladdes över varandras välgång, ja, de älskade varandra och var även älskade av hela Nephis folk.

3 Och det hände sig att sedan

lamaniterna var färdiga med att begrava sina döda och även de döda nephiterna, fick de tåga tillbaka till landet Ymnighet. Och på Moronis order lät Teancum dem påbörja arbetet med att gräva ett dike runt omkring landet, eller staden, Ymnighet.

4 Och han lät dem bygga ett "bröstvörn av stockar på dikets inre vall, och de kastade jorden från diket upp emot bröstvärnet av stockar. Och så höll de lamaniterna i arbete till dess de hade omgivit staden Ymnighet med en stark vall av stockar och jord till stor höjd.

5 Och den staden blev alltse-dan dess ett mycket starkt fäste, och i denna stad bevakades de tillfångatagna lamaniterna, ja, innanför en vall som de hade låtit dem uppföra med sina egna händer. Moroni var tvungen att hålla lamaniterna i arbete, eftersom det var lätt att bevaka dem medan de arbetade och han behövde alla sina styrkor när han skulle anfälla lamaniterna.

6 Och det hände sig att Moroni på detta sätt hade vunnit seger över en av lamaniternas största härar och hade tagit i besittning staden Mulek, vilken var en av lamaniternas starkaste fästen i Nephis land, och sålunda hade han även byggt ett fäste för att kunna hålla kvar sina fångar.

7 Och det hände sig att han inte gjorde något nytt försök att strida mot lamaniterna det året, men han satte sina män i

arbete med förberedelser för krig, ja, med att uppföra befästningsverk till skydd mot lamaniterna, ja, och även med att rädda sina kvinnor och sina barn från hungersnöd och lidande, och med att förse sina härar med föda.

8 Och nu hände det sig att under Moronis frånvaro hade lamaniternas härar söderut, vid det västra havet, vunnit mark från nephiterna på grund av en del intriger bland nephiterna som orsakade meningsskiljaktigheter bland dem, ja, till den grad att de hade kommit i besittning av ett antal av deras städer i den delen av landet.

9 Och sålunda befann de sig, på grund av ondskan bland sina egna, ja, på grund av inbördes meningsskiljaktigheter och intriger, i ytterst riskfyllda omständigheter.

10 Och se, nu har jag något att säga om "Ammons folk, som ursprungligen var lamaniter men som genom Ammon och hans bröder, eller rättare genom Guds makt och ord, hade ^bomvänts till Herren. Och de hade förts ned till Zarahemlas land och hade allt sedan dess beskyddats av nephiterna.

11 Och på grund av sin ed hade de hindrats från att gripa till vapen mot sina bröder, ty de hade med en ed svurit att de "aldrig mer skulle utgjuta blod, och på grund av sin ed skulle de ha omkommit. Ja, de skulle ha låtit sig falla i sina bröders

4a Alma 50:2–3.
10a Alma 27:24–26.

b Alma 23:8–13.
11a Alma 24:17–19.

händer, om det inte hade varit för det medlidande och den stora kärlek som Ammon och hans bröder hade hyst till dem.

12 Och av den anledningen fördes de ned till Zarahemlas land, och de hade alltsedan dess blivit "beskyddade av nephiterna.

13 Men det hände sig att när de såg den fara och de många lidanden och prövningar som nephiterna uthärdade för deras skull rördes de av medlidande och "önskade gripa till vapen till sitt lands försvar.

14 Men se, då de stod i begrepp att ta fram sina krigsvapen överväldigades de av Helaman och hans bröders övertalningsförmåga, ty de stod i begrepp att "bryta den ^bed som de hade svurit.

15 Och Helaman fruktade att de genom att göra det skulle förlora sin själ. Därför var alla de som hade ingått i detta förbund tvungna att se sina bröder kämpa sig igenom sina lidanden under de riskfyllda omständigheter som då rådde.

16 Men se, det hände sig att de hade många söner som inte hade ingått ett förbund om att de inte skulle ta fram sina krigsvapen för att försvara sig mot sina fiender. Därför samlades nu dessa, alla som kunde gripa till vapen, och de kallade sig nephiter.

17 Och de ingick ett förbund

om att kämpa för nephiternas frihet, ja, om att försvara landet även om de måste lägga ned sina liv. Ja, de slöt även förbund om att de aldrig skulle ge upp sin "frihet, utan de skulle under alla omständigheter strida för att skydda nephiterna och sig själva från träldom.

18 Och se, det fanns två tusen av dessa unga män, som ingick detta förbund och tog sina krigsvapen för att försvara sitt land.

19 Och se, liksom de aldrig tidigare hade varit till någon olägenhet för nephiterna blev de nu vid denna tid även till stort stöd, ty de tog fram sina krigsvapen och de ville att Helaman skulle bli deras ledare.

20 Och de var alla unga män, och de var mycket tappra och "modiga och även fulla av kraft och verksamhetslust. Men se, detta var inte allt — de var män som alltid var ^btrofasta i allt som blev dem anförtrott.

21 Ja, de var sanningsälskande och allvarliga män, ty de hade blivit lärda att hålla Guds bud och att "vandra rättrådigt inför honom.

22 Och nu hände det sig att Helaman tågade i spetsen för sina "två tusen unga krigare för att bistå folket vid landets gränser åt söder vid det västra havet.

23 Och så slutade det tjugo och åttonde året av domarnas regering över Nephis folk.

12a Alma 27:23.

13a Alma 56:7.

14a 4 Mos 30:2.

b HFS Ed.

17a Alma 56:47.

HFS Fri, frihet.

20a HFS Mod, modig.

b HFS Redbarhet.

21a HFS Vandra, vandra med Gud.

22a Alma 56:3-5.

KAPITEL 54

Ammoron och Moroni förhandlar om utväxling av fångar — Moroni kräver att lamaniterna drar sig tillbaka och upphör med sina mordiska anfäll — Ammoron kräver att nephiterna lägger ned sina vapen och underkastar sig lamaniterna. Omkring 63 f Kr.

OCH nu hände det sig i början av domarnas tjugo och nionde år att "Ammoron sände bud till Moroni och önskade att man skulle utväxla fångar.

2 Och det hände sig att Moroni kände stor glädje vid denna begäran, ty han ville ha de förnödenheter som gick åt till de lamanitiska fångarnas underhåll till sitt eget folks underhåll, och han ville även ha sitt eget folk till förstärkning av sin här.

3 Nu hade lamaniterna tagit många kvinnor och barn tillfånga, men det fanns inte en kvinna och inte ett barn bland alla Moronis fångar, eller de fångar som Moroni hade tagit. Därför beslöt Moroni att begagna sig av list för att få så många nephitiska fångar som möjligt från lamaniterna.

4 Därför skrev han ett brev och sände det med Ammorons tjänare, densamme som hade kommit med ett brev till Moroni. Och detta är de ord han skrev till Ammoron:

5 Se, Ammoron, jag har skrivit till er något om detta krig, som ni har fört mot mitt folk, eller

rättare, som din "bror har fört mot dem, och som ni ännu är beslutna att fortsätta med efter hans död.

6 Se, jag vill säga något om "Guds rättvisa och hans allsmåttiga vredes svärd, som hänger över er om ni inte omvänder er och drar tillbaka era härar till era egna länder, eller till det land som tillhör er, vilket är Nephis land.

7 Ja, jag skulle vilja säga något om detta om du var i stånd att höra det. Ja, jag skulle vilja säga dig något om det hemska "helvete som väntar på att ta emot sådana ^bmördare som du och din bror har varit, om ni inte omvänder er och avstår från era mordiska avsikter och återvänder med era härar till era egna länder.

8 Men eftersom ni tidigare har förkastat detta och har kämpat mot Herrens folk så väntar jag mig att ni gör detsamma nu.

9 Och se, vi är beredda att ta emot er. Ja, och om ni inte avstår från era avsikter kommer ni att nedkalla Guds vrede över er, den Gud som ni har förnekat ända till er fullständiga undergång.

10 Men så sant Herren lever skall våra härar anfälla er om ni inte drar er tillbaka, och ni skall snart hemsökas med död, ty vi tänker behålla våra städer och våra länder, ja, vi skall bevara vår religion och vår Guds sak.

11 Men se, jag förmodar att mitt tal till dig om detta är

54 1a Alma 52:3.
5a Alma 48:1.

6a HFS Rättvisa.
7a HFS Helvetet.

b Alma 47:18, 22–24.
HFS Mord.

förgäves, eller jag förmodar att du är ett "helvetets barn. Därför avslutar jag mitt brev med att säga dig att jag inte utväxlar fångar utom på det villkoret att ni överlämnar en man med hans hustru och barn mot en fånge. Om så är att ni vill göra detta, skall jag utväxla.

12 Och se, om ni inte gör detta skall jag anfalla er med mina härar. Ja, jag skall till och med bevärma mina kvinnor och mina barn, och jag skall anfalla er och jaga er ända in i ert eget land, vilket är "vårt första arveland. Ja, och det skall bli blod för blod, ja, liv för liv, och jag skall bekämpa er ända till dess ni är utplånade från jordens yta.

13 Se, jag är vred, och det är även mitt folk. Ni har försökt mörda oss, och vi har endast försökt försvara oss. Men se, om ni söker förgöra oss ytterligare skall vi söka förgöra er, ja, vi skall söka återta vårt land, vårt första arveland.

14 Nu avslutar jag mitt brev. Jag är Moroni. Jag är ledare för Nephis folk.

15 Nu hände det sig att Ammoron, när han hade fått detta brev blev vred, och han skrev ännu ett brev till Moroni. Och detta är de ord han skrev:

16 Jag är Ammoron, lamaniternas kung. Jag är bror till Amalickiah som ni har "mördat. Se, jag skall hämnas hans blod på er, ja, och jag skall anfalla er med mina härar, ty jag fruktar inte dina hotelser.

17 Ty se, era fäder felade mot sina bröder till den grad att de berövade dem deras "rätt att styra, när den rätteligen tillhörde dem.

18 Och se, om ni lägger ned era vapen och underkastar er att bli styrda av dem som det rätteligen tillhör att styra, då skall jag låta mitt folk lägga ned sina vapen och skall inte längre föra krig.

19 Se, du har andats många hotelser mot mig och mitt folk, men se, vi fruktar inte dina hotelser.

20 Ändå går jag med på att utväxla fångar enligt din begäran så att jag kan spara min proviant åt mina stridsmän. Och vi skall föra ett krig som skall pågå för evigt, till dess nephiterna antingen underkastar sig vår myndighet eller till dess de är för evigt utrotade.

21 Och vad gäller den Gud som du säger att vi har förkastat, se, vi känner ingen sådan varelse, och det gör inte ni heller. Men om så är att det finns en sådan varelse, så vet vi inget annat än att han har skapat oss lika väl som er.

22 Och om så är att det finns en djävul och ett helvete, se, skall han då inte skicka dig dit för att bo tillsammans med min bror, som du har mördat, och om vilken du har låtit förstå att han har gått till en sådan plats? Men se, detta betyder inget.

23 Jag är Ammoron och är ättling till "Zoram, som era

fäder med tvång förde ut ur Jerusalem.

24 Och se, jag är en oförfärad lamanit. Se, detta krig har förts för att hämnas deras oförrätter och för att vidmakthålla och skaffa sig sin rätt att styra. Och jag avslutar mitt brev till Moroni.

KAPITEL 55

Moroni vägrar att utväxla fångar — De lamanitiska vakterna lockas att berusa sig, och de nephitiska fångarna befrias — Staden Gid intas utan blodsutgjutelse. Omkring 63–62 f Kr.

OCH nu hände det sig att när Moroni hade fått detta brev vredgades han än mer, eftersom han visste att Ammoron hade fullkomlig kunskap om sitt "bedrägeri. Ja, han visste att Ammoron visste att det inte var en rättfärdig sak som hade fått honom att föra krig mot Nephis folk.

2 Och han sade: Se, jag utväxlar inte fångar med Ammoron om han inte avstår från sin föresats, som jag har sagt i mitt brev, ty jag tillåter inte att han får mera makt än den han redan har fått.

3 Se, jag känner till platsen där lamaniterna vaktar mitt folk, som de har tagit tillfånga, och eftersom Ammoron inte ville göra som jag skrev i brevet, se, då skall jag handla mot honom enligt mina ord. Ja, jag skall

sprida död bland dem till dess de vädjar om fred.

4 Och nu hände det sig att när Moroni hade sagt dessa ord lät han göra en efterforskning bland sina män för att kanske finna någon bland dem som var ättling till Laman.

5 Och det hände sig att man fann en vars namn var Laman, och han var "en av tjänarna till den kung som hade mördats av Amalickiah.

6 Nu lät Moroni denne Laman och ett litet antal av sina män bege sig till vakterna som var satta över nephiterna.

7 Och nephiterna bevakades i staden Gid. Därför utsåg Moroni Laman och lät ett litet antal män följa med honom.

8 Och när det blev kväll gick Laman till vakterna som var satta över nephiterna, och se, när de såg honom komma anropade de honom, men han sade: Frukta inte, se, jag är lamanit. Se, vi har flytt från nephiterna, och de sover, och se, vi har tagit en del av deras vin och har det med oss.

9 När nu lamaniterna hörde dessa ord tog de emot honom med glädje, och de sade till honom: Ge oss av ert vin så att vi får dricka. Vi är glada att ni har tagit vin med er, ty vi är trötta.

10 Men Laman sade till dem: Låt oss spara en del av vårt vin till dess vi går ut i strid mot nephiterna. Men dessa ord gjorde dem endast ännu mera angelägna att dricka vinet.

11 Ty, sade de, vi är trötta. Låt oss därför ta en del av vinet, och snart får vi vår egen ranson vin som kommer att styrka oss till att gå ut mot nephiterna.

12 Och Laman sade till dem: Ni kan göra som ni vill.

13 Och det hände sig att de tog riklig del av vinet, och det tilltalade deras smak, varför de tog ännu rikligare del av det, och det var starkt eftersom det hade beretts för att vara starkt.

14 Och det hände sig att de drack och blev glada, och snart var de alla berusade.

15 Och när nu Laman och hans män såg att de alla var berusade och befann sig i djup sömn, återvände de till Moroni och berättade för honom allt som hade hänt.

16 Och detta var enligt Moronis plan. Och Moroni hade försett sina män med krigsvapen, och han gick till staden Gid medan lamaniterna sov djupt och var druckna. Och de kastade in krigsvapen till fångarna så att de alla blev beväpnade,

17 ja, även till deras kvinnor och till alla deras barn som kunde begagna ett krigsvapen, sedan Moroni hade beväpnat alla dessa fångar. Och allt detta skedde under djup tystnad.

18 Men även om de hade väckt lamaniterna så var dessa berusade, och nephiterna kunde ha dräpt dem.

19 Men se, detta var inte Moronis önskan. Han fann inget nöje i mord och "blodsgjutel-

se, utan han gladdede sig över att rädda sitt folk från undergång. Och för att inte bli anklagad för orättvisa ville han inte överfalla lamaniterna och förgöra dem i deras berusade tillstånd.

20 Men han hade uppnått sitt mål, ty han hade beväpnat de nephitiska fångar som befann sig innanför stadsmuren, och han hade satt dem i stånd att ta de delar som låg innanför murarna i besittning.

21 Och sedan lät han de män som var med honom dra sig tillbaka ett stycke ifrån dem och omringa lamaniternas härar.

22 Och se, detta gjordes natten så att när lamaniterna vaknade på morgonen såg de att utanför var de omringade av nephiterna, och innanför var deras fångar beväpnade.

23 Och således såg de att nephiterna hade dem i sitt våld, och under dessa omständigheter fann de det inte rådligt att strida mot nephiterna. Därför befallde deras huvudbefälhavare dem att lägga ned sina krigsvapen, och de bar fram dem och kastade dem för nephiternas fötter och vädjade om barmhärtighet.

24 Och se, detta var vad Moroni önskade. Han tog dem som krigsfångar och tog staden i besittning och lät befria alla de fångar som var nephiter. Och dessa anslöt sig till Moronis här och blev en betydande förstärkning för hans här.

25 Och det hände sig att han

lät de lamaniter som han hade tagit tillfånga börja "arbeta på att förstärka befästningsverken runt omkring staden Gid.

26 Och det hände sig att när han hade befäst staden Gid enligt sin önskan lät han föra sina fångar till staden Ymnighet, och han bevakade även den staden med en mycket stor styrka.

27 Och så hände det sig att de trots alla lamaniternas intriger behöll och beskyddade alla de fångar som de hade tagit, och de behöll även hela det område och det övertag som de hade återtagit.

28 Och det hände sig att nephiterna återigen började bli segerrika och återvinna sina rättigheter och sina förmåner.

29 Många gånger försökte lamaniterna omringa dem om natten, men under dessa försök förlorade de många som tillfångatogs.

30 Och många gånger försökte de ge en del av sitt vin till nephiterna för att förgöra dem med gift eller med dryckenskap.

31 Men se, nephiterna var inte sena att "minnas Herren sin Gud i denna sin hemsökelses tid. De kunde inte fångas i deras snaror, ja, de drack inte av deras vin utan att först ha givit något av det till några av de lamanitiska fångarna.

32 Och på så sätt var de försiktiga så att inget gift skulle utdelas bland dem, ty om deras vin förgiftade en lamanit skulle det också förgifta en nephit. På

så sätt provade de alla deras starka drycker.

33 Och nu hände det sig att det blev lämpligt för Moroni att förbereda ett anfall mot staden Morianton. Ty se, lamaniterna hade genom sitt arbete befäst staden Morianton så att den hade blivit ett mycket starkt fäste.

34 Och de förde ständigt nya styrkor in i staden och likaså nya förråd av förnödenheter.

35 Och så slutade det tjugo och nionde året av domarnas regering över Nephis folk.

KAPITEL 56

Helaman sänder ett brev till Moroni och redogör för tillståndet i kriget mot lamaniterna — Antipus och Helaman vinner en stor seger över lamaniterna — Helamans två tusen unga söner strider med förunderlig kraft och ingen av dem dräps. Vers 1 omkring 62 f Kr, vers 2–19 omkring 66 f Kr, och vers 20–57 omkring 65–64 f Kr.

OCH nu hände det sig i början av det trettionde året av domarnas regering, på andra dagen i första månaden, att Moroni fick ett brev från Helaman med rapport om befolkningens tillstånd i den delen av landet.

2 Och detta är de ord som han skrev, nämligen: Min högt älskade broder Moroni, såväl i Herren som i vårt krigs provningar! Se, min älskade broder,

jag har något att säga dig om vårt krig i denna del av landet.

3 Se, "två tusen söner till de män som Ammon förde ned ur Nephis land — du vet ju redan att dessa var ättlingar till Laman, som var vår fader Lehis äldste son.

4 Jag behöver nu inte återge för dig något om deras traditioner eller deras otro, eftersom du känner till allt detta.

5 Därför räcker det med att jag säger dig att två tusen av dessa unga män har gripit till vapen och ville att jag skulle vara deras ledare, och vi har dragit ut för att försvara vårt land.

6 Och du känner även till det "förbund som deras fäder slöt, att de aldrig skulle gripa till vapen mot sina bröder för att utgjuta blod.

7 Men i det tjugo och sjätte året, när de såg våra lidanden och våra provningar för deras skull, stod de i begrepp att "bryta det förbund som de hade slutit och gripa till vapen till vårt försvar.

8 Men jag ville inte tillåta att de bröt detta förbund som de hade slutit, då jag trodde att Gud skulle styrka oss så att vi inte skulle behöva utstå mer för att de höll den ed som de hade svurit.

9 Men se, här är något som vi verkligen kan glädja oss över. Ty se, i det tjugo och sjätte året tågade jag, Helaman, i spetsen för dessa två tusen unga män till staden Judea för att bistå

Antipus, som du hade utsett till ledare för folket i den delen av landet.

10 Och jag lät mina två tusen söner (ty de är värdiga att kallas söner) ansluta sig till Antipus här, en förstärkning som glädde Antipus mycket, ty se, hans här hade blivit försvagad av lamaniterna eftersom deras styrkor hade dräpt ett mycket stort antal av våra män, något som vi har anledning att sörja över.

11 Ändå kan vi trösta oss med att de dog för sitt lands och sin Guds sak, ja, och de är "lyckliga.

12 Och lamaniterna hade även tagit många fångar, vilka alla var huvudbefälhavare, ty inga andras liv har de skonat. Och vi antar att de just nu är i Nephis land, om det inte är så att de redan har blivit dräpta.

13 Och detta är nu de städer som lamaniterna har kommit i besittning av genom att utgjuta så många av våra tappra mäns blod:

14 Mantis land eller staden Manti och staden Zeezrom och staden Cumeni och staden Antiparah.

15 Och detta är de städer som de innehade när jag kom till staden Judea, och jag fann att Antipus och hans män arbetade av alla krafter för att befästa staden.

16 Ja, och de var utmattade både kroppsligen och andligen, ty de hade kämpat tappert om dagen och arbetat hårt om natten för att behålla sina städer,

och sålunda hade de utstått stora svårigheter av alla slag.

17 Och nu var de fast beslutna att antingen segra på denna plats eller dö. Därför kan du lätt föreställa dig att den lilla styrka som jag tog med mig hit, ja, dessa mina söner, ingav dem stora förhoppningar och mycket glädje.

18 Och nu hände det sig att när lamaniterna såg att Antipus hade fått en anseilig förstärkning till sin här tvingades de enligt Ammorons order att inte komma ut mot staden Judea eller mot oss i strid.

19 Och på så sätt blev vi gynnade av Herren, för om de hade angripit oss i denna vår svaghet skulle de kanske ha förintat vår lilla här. Men på så sätt blev vi bevarade.

20 De befalldes av Ammoron att försvara de städer som de hade intagit. Och så slutade det tjuugo och sjätte året. Och i början av det tjuugo och sjunde året hade vi berett vår stad och oss själva till försvar.

21 Nu ville vi att lamaniterna skulle anfalla oss eftersom vi inte ville angripa dem i deras fästen.

22 Och det hände sig att vi hade spejare runt omkring för att bevaka lamaniternas rörelser så att de inte skulle kunna gå förbi oss om natten, och inte heller om dagen, för att anfalla våra andra städer som låg norrut.

23 Ty vi visste att de som var i dessa städer inte var tillräckligt starka för att möta dem.

Därför önskade vi anfälla dem i ryggen, om de gick förbi oss, och på så sätt ta upp kampen med deras eftertrupp på samma gång som de utsattes för anfall framifrån. Vi tänkte att vi skulle kunna övervinna dem, men se, denna vår förhoppning grusades.

24 De vågade inte ta sig förbi oss med hela sin här, och inte heller vågade de det med en del av den, av fruktan för att de inte skulle vara tillräckligt starka och bli slagna.

25 Inte heller vågade de tåga ned mot staden Zarahemla, och inte heller vågade de gå över Sidons källa för att komma över till staden Nephiah.

26 Och därför beslöt de sig för att med sina styrkor endast behålla de städer som de hade intagit.

27 Och nu hände det sig i andra månaden av detta år att vi fick många förnödenheter från fäderna till dessa mina två tusen söner.

28 Och likaså sändes två tusen man till oss från Zarahemlas land. Och på så sätt var vi redo med tio tusen man och med förnödenheter för dem och likaså för deras hustrur och deras barn.

29 Och när lamaniterna såg att våra styrkor dagligen tilltog, och att förnödenheter anlände till vårt underhåll, började de frukta och började göra utfall för att om möjligt göra slut på vår tillgång på förnödenheter och förstärkningar.

30 När vi nu såg att lamaniter-

na på så sätt började bli oroliga ville vi tillgripa en krigslist mot dem. Därför befallde Antipus att jag skulle tåga med mina unga söner till en närbelägen stad, som om vi förde förnödenheter till en närbelägen stad.

31 Och vi skulle tåga nära staden Antiparah som om vi var på väg till en stad som låg längre bort, ute vid havet.

32 Och det hände sig att vi tågade ut som om vi gick med förnödenheter till den staden.

33 Och det hände sig att Antipus tågade ut med en del av sin här och lämnade återstoden kvar att försvara staden. Men han tågade inte ut förrän jag hade gått ut med min lilla här och kommit nära staden Antiparah.

34 Och i staden Antiparah var lamaniternas starkaste här förlagd, ja, den talrikaste.

35 Och det hände sig att när de blivit underrättade av sina spejare drog de ut med sin här och tågade mot oss.

36 Och det hände sig att vi flydde norrut för dem. Och på så sätt ledde vi bort lamaniternas starkaste här,

37 ja, mycket långt bort, så att när de såg Antipus här förfölja dem av alla krafter vek de inte av varken åt höger eller vänster utan fortsatte marschen efter oss i rak riktning. Och vi antar att deras avsikt var att dräpa oss innan Antipus hann upp dem, och detta för att de inte skulle bli omringade av vårt folk.

38 Nu såg Antipus vår fara och påskyndade sin härs

marsch. Men se, det var kväll, och därför hann de inte upp oss, och inte heller hann Antipus upp dem. Därför slog vi läger för natten.

39 Och det hände sig att innan morgonen grydde förföljde lamaniterna oss. Nu var vi inte starka nog att strida mot dem, ja, jag ville inte låta mina unga söner falla i deras händer. Därför fortsatte vi vår marsch och tågade ut i vildmarken.

40 Nu vågade de inte vika av vare sig åt höger eller vänster för att de inte skulle bli omringade. Inte heller ville jag vika av åt höger eller vänster för att de inte skulle hinna upp mig, och vi inte skulle kunna hålla stånd mot dem utan bli dräpta, och de skulle undkomma. Och därför flydde vi hela dagen ut i vildmarken ända till dess det var mörkt.

41 Och det hände sig att när morgonen grydde såg vi återigen lamaniterna närma sig, och vi flydde för dem.

42 Men det hände sig att de inte förföljde oss länge förrän de gjorde halt, och det var på morgonen den tredje dagen i den sjunde månaden.

43 Och nu visste vi inte om de hade blivit upphunna av Antipus, men jag sade till mina män: Se, såvitt vi förstår har de gjort halt för att få oss att anfälla dem så att de kan fånga oss i sin fälla.

44 Och vad säger ni, mina söner? Vill ni gå till strid mot dem?

45 Och nu säger jag dig, min älskade broder Moroni, att

aldrig hade jag sett så stor "tapperhet, nej, inte bland alla nephiterna.

46 Ty liksom jag alltid hade kallat dem mina söner (de var ju alla mycket unga), så sade de till mig: Far, se, vår Gud är med oss, och han kommer inte att tillåta att vi faller, så låt oss dra ut. Vi skulle inte dräpa våra bröder om de lät oss vara i fred. Låt oss därför gå så att de inte övervinner Antipus här.

47 Nu hade de aldrig varit i strid, men ändå fruktade de inte döden, och de tänkte mer på sina fäders "frihet än på sina egna liv. Ja, de hade av sina ^bmödrar lärt att om de inte tvivlade skulle Gud rädda dem.

48 Och de upprepade sina mödrars ord för mig och sade: Vi tvivlar inte på att våra mödrar visste det.

49 Och det hände sig att jag med mina två tusen vände om mot dessa lamaniter som hade förföljt oss. Och se, Antipus här hade hunnit upp dem, och ett fruktansvärt slag hade inletts.

50 Antipus här, som var utmattad till följd av den långa marschen på så kort tid, höll på att falla i lamaniternas händer, och om jag inte hade vänt om med mina två tusen skulle de ha uppnått sitt mål.

51 Ty Antipus hade fallit för svärdet och många av hans ledare på grund av deras utmattning till följd av den snabba marschen. Därför hade Antipus män i förvirringen över sina

ledares fall börjat ge vika för lamaniterna.

52 Och det hände sig att lamaniterna fattade mod och började förfölja dem, och sålunda förföljde lamaniterna dem med stor kraft, när Helaman med sina två tusen angrep dem i ryggen och började dräpa dem så våldsamt att hela lamaniternas här gjorde halt och vände sig mot Helaman.

53 När nu Antipus folk såg att lamaniterna hade vänt om samlade de ihop sina män och föll återigen lamaniterna i ryggen.

54 Och nu hände det sig att vi, Nephis folk, Antipus folk och jag med mina två tusen omringade lamaniterna och slog dem, ja, så att de blev tvungna att överlämna sina krigsvapen och även sig själva som krigsfångar.

55 Och nu hände det sig att när de hade överlämnat sig till oss, se, då räknade jag de unga män som hade kämpat med mig, för jag fruktade att många av dem hade blivit dräpta.

56 Men se, till min stora glädje hade "inte en enda själ av dem fallit till marken. Ja, de hade kämpat som med Guds styrka, ja, aldrig hade man hört om män som kämpat med så förunderlig styrka, och de anföll lamaniterna med så väldig kraft att de skrämde dem, och därför överlämnade sig lamaniterna som krigsfångar.

57 Och eftersom vi inte hade någon plats för våra fångar, så att vi kunde bevaka dem och

45a Alma 53:20–21.

47a Alma 53:16–18.

b Alma 57:21.

HFS Mor, moder.

56a Alma 57:25; 58:39.

hålla dem från lamaniternas härar, sände vi dem till Zarahemlas land, och en del av Antipus män som inte hade dräpts gick med dem. Och återstoden tog jag och förenade med mina unga "ammoniter, och vi tågade tillbaka till staden Judea.

KAPITEL 57

Helaman berättar om hur Antiparah intas och hur Cumeni kapitulerar och senare försvaras — Hans ammonitiska unga män kämpar tappert; alla såras men ingen dräps — Gid rapporterar om hur lamanitiska fångar dräps och flyr. Omkring 63 f Kr.

OCH nu hände det sig att jag fick ett brev från kung Ammoron där han sade att om jag överlämnade de krigsfångar som vi hade tagit, så skulle han överlämna staden Antiparah till oss.

2 Men jag sände ett brev till kungen och sade att vi var säkra på att våra styrkor var tillräckliga för att inta staden Antiparah av egen kraft, och att vi skulle anse oss oförståndiga om vi överlämnade fångarna i utbyte mot staden, och att vi skulle överlämna våra fångar endast genom utväxling.

3 Och Ammoron avvisade mitt brev, för han ville inte utväxla fångar. Därför började vi göra förberedelser för att anfälla staden Antiparah.

4 Men folket i Antiparah lämnade staden och flydde till de

andra städer som de var i besittning av, för att befästa dem. Och på så sätt föll staden Antiparah i våra händer.

5 Och så slutade det tjugo och åttonde året av domarnas regering.

6 Och det hände sig att vi i början av det tjugo och nionde året fick ett förråd av förnödenheter och även en förstärkning av vår här från Zarahemlas land och från landet runt omkring till ett antal av sex tusen man, förutom sextio av "ammoniternas söner som hade kommit för att ansluta sig till sina bröder, min lilla skara på två tusen. Och se, vi var starka, ja, och vi hade även fått gott om förnödenheter.

7 Och det hände sig att det var vår önskan att utkämpa en strid mot den här som satts att bevaka staden Cumeni.

8 Och se, jag skall visa dig att vi snart fullföljde vår avsikt. Ja, med vår stora styrka, eller med en del av vår stora styrka, omringade vi under natten staden Cumeni, strax innan de skulle ta emot ett förråd av förnödenheter.

9 Och det hände sig att vi slog läger runt omkring staden under många nätter. Men vi sov på våra svärd och hade vakter, så att lamaniterna inte kunde överfalla oss under natten och dräpa oss, vilket de försökte många gånger. Men varje gång de försökte detta spilldes deras eget blod.

10 Till sist anlände deras

förnödenheter, och de skulle gå in i staden under natten. Och vi som inte var lamaniter utan nephiter tog därför dem och deras förnödenheter.

11 Och trots att lamaniterna på detta sätt avskars från sitt underhåll var de fortfarande fast beslutna att behålla staden. Det blev därför nödvändigt för oss att ta dessa förnödenheter och sända dem till Judea, och våra fångar till Zarahemlas land.

12 Och det hände sig att det inte hade gått många dagar förrän lamaniterna började ge upp allt hopp om undsättning. Därför överlämnade de staden i våra händer, och på så sätt hade vi fullföljt vår avsikt att inta staden Cumeni.

13 Men det hände sig att våra fångar var så talrika att vi trots vårt stora antal var tvungna att använda hela vår styrka till att bevaka dem, eller också dräpa dem.

14 Ty se, de bröt sig ut i stort antal och kämpade med stenar och med klubbor eller vadhelst de kunde få tag i, så att vi dräpte över två tusen av dem sedan de hade överlämnat sig som krigsfångar.

15 Det blev därför nödvändigt för oss att antingen ta livet av dem eller med svärd i hand bevaka dem på vägen ned till Zarahemlas land. Och dessutom räckte våra förnödenheter inte mer än till vårt eget folk, trots det som vi tagit från lamaniterna.

16 Och under dessa svåra omständigheter blev det nu en mycket allvarlig sak att fatta beslut om dessa krigsfångar. Dock beslöt vi att sända dem ned till Zarahemlas land. Därför valde vi ut en del av våra män och gav dem i uppdrag att föra våra fångar ned till Zarahemlas land.

17 Men det hände sig att de återvände nästa dag. Och se, vi frågade dem inte om fångarna, ty se, lamaniterna var över oss, och de återvände i rätt tid för att rädda oss från att falla i deras händer. Ty se, Ammoron hade till deras understöd sänt ett nytt förråd av förnödenheter och även en talrik här.

18 Och det hände sig att de män som vi hade skickat med fångarna anlände i rätt tid för att hejda dem, just då de var på väg att övervinna oss.

19 Men se, min lilla skara på två tusen och sextio kämpade ursinnigt. Ja, de var ståndaktiga inför lamaniterna och spred död bland alla som gjorde motstånd mot dem.

20 Och då återstoden av vår här stod i begrepp att ge vika för lamaniterna, se, då var dessa två tusen och sextio ståndaktiga och oförfärade.

21 Ja, och de lydde och vinnlade sig om att noggrant utföra varenda befallning de fick. Ja, och det skedde dem enligt deras tro. Och jag kom ihåg de ord som de sagt mig att deras "mödrar hade lärt dem.

22 Och se, det var dessa mina söner och de män som hade valts ut att åtfölja fångarna som vi har att tacka för denna stora seger. Ty det var de som slog lamaniterna, därför drevs de tillbaka till staden Manti.

23 Och vi behöll vår stad Cumeni, och vi omkom inte alla för svärd. Dock hade vi lidit stora förluster.

24 Och det hände sig att sedan lamaniterna flytt gav jag omedelbart order om att mina män som blivit sårade skulle hämtas bland de döda, och såg till att deras sår lades om.

25 Och det hände sig att det var två hundra av mina två tusen och sextio som hade förlorat medvetandet på grund av blodförlust. Ändå var det, tack vare Guds godhet, och till vår stora förvåning och även till hela härens stora glädje, "inte en enda själ av dem som hade omkommit. Ja, och det fanns inte heller en enda bland dem som inte hade fått många sår.

26 Och att dessa hade bevarats förvånade hela vår här, ja, att de skulle bli skonade medan det fanns ett tusen av våra bröder som hade dräpts. Och vi tillskriver detta med rätta "Guds förunderliga makt, tack vare deras stora ^btro på det som de hade lärts att tro på — att det finns en rättvis Gud och att de som inte tvivlade skulle bli bevarade genom hans förunderliga makt.

27 Och detta var deras tro om

vilka jag har talat. De är unga och deras sinnen är orubbliga, och de sätter ständigt sin lit till Gud.

28 Och det hände sig att sedan vi på så sätt hade tagit hand om våra sårade män och hade begravt våra döda och likaså lamaniternas döda, som var många, se, då frågade vi Gid om de fångar som de hade börjat föra ned till Zarahemlas land.

29 Nu var Gid huvudbefälhavare över den trupp som hade utsetts att bevaka dem på vägen till landet.

30 Och dessa är de ord som Gid sade till mig: Se, vi började gå ned till Zarahemlas land med våra fångar. Och det hände sig att vi mötte våra härars spejare som hade sänts ut för att bevaka lamaniternas läger.

31 Och de ropade till oss och sade: Se, lamaniternas härar tågar mot staden Cumeni, och se, de kommer att överfalla dem och kommer att förgöra vårt folk.

32 Och det hände sig att våra fångar hörde deras rop, vilket fick dem att fatta mod. Och de reste sig i uppror mot oss.

33 Och det hände sig att vi, på grund av deras uppror, lät våra svärd riktas mot dem. Och det hände sig att de som en man rusade mot våra svärd varigenom större delen av dem dräptes, och återstoden av dem bröt sig igenom och flydde från oss.

34 Och se, när de hade flytt och vi inte kunde hinna upp

dem tågade vi snabbt mot staden Cumeni. Och se, vi kom i tid för att kunna hjälpa våra bröder att bevara staden.

35 Och se, vi har återigen befriats ur våra fienders händer. Och välsignat är vår Guds namn, ty se, det är han som har befriat oss, ja, som har gjort detta stora för oss.

36 Nu hände det sig att när jag, Helaman, hört dessa ord från Gid, fylldes jag av mycket stor glädje över Guds godhet i det att han hade bevarat oss så att vi inte alla skulle förgås. Ja, och jag är förvissad om att de dräptas själar har "ingått i sin Guds vila.

KAPITEL 58

Helaman, Gid och Teomner intar staden Manti genom en krigslist — Lamaniterna drar sig tillbaka — Sönerna till Ammons folk blir bevarade då de står fasta i försvaret av sin frihet och sin tro. Omkring 63–62 f Kr.

OCH se, nu hände det sig att vårt nästa mål var att inta staden Manti. Men se, det fanns inget sätt för oss att leda dem bort från staden med våra små trupper. Ty se, de kom ihåg det vi hitintills hade gjort, och därför kunde vi inte "locka bort dem från deras fästen.

2 Och de var så många fler till antalet än vår här var, att vi inte vågade gå fram och angripa dem i deras fästen.

3 Ja, det blev även nödvändigt för oss att använda våra män till att bevara de delar av landet i våra besittningar som vi hade återerövat. Därför blev det nödvändigt för oss att vänta så att vi kunde få mer förstärkning från Zarahemlas land och likaså ett tillskott av förnödenheter.

4 Och det hände sig att jag därför sände en budbärare till vårt lands regent för att underätta honom om vårt folks belägenhet. Och det hände sig att vi väntade på att få förnödenheter och förstärkningar från Zarahemlas land.

5 Men se, detta gjorde föga nytta, ty även lamaniterna fick ansenliga förstärkningar från dag till dag och likaså en mängd förnödenheter. Och sådant var vårt läge vid denna tid.

6 Och lamaniterna gjorde utfall mot oss tid efter annan, fast beslutna att förgöra oss med list. Men vi kunde inte dra ut i strid mot dem på grund av deras reträttplatser och deras fästen.

7 Och det hände sig att vi under dessa svåra omständigheter väntade under många månaders tid, ända till dess vi höll på att gå under av brist på mat.

8 Men det hände sig att vi fick mat som fördes till oss under bevakning av en här på två tusen man, sänd till vår hjälp. Och detta är all den hjälp vi fick för att försvara oss och vårt land från att falla i våra fienders händer, ja, för att kämpa mot en fiende som var oräknelig.

9 Och orsaken till dessa våra svårigheter, eller skälet till att man inte sände oss mera förstärkning, kände vi inte till. Därför var vi bedrövade och även fyllda av fruktan för att Guds straffdomar på något sätt skulle komma över vårt land till vårt fördärv och vår fullständiga undergång.

10 Därför utgöt vi våra själar i bön till Gud om att han skulle styrka oss och befria oss ur våra fienders händer, ja, ge oss styrka att behålla våra städer och våra länder och våra ägodelar för vårt folks försörjning.

11 Ja, det hände sig att Herren vår Gud ingav oss förvisning om att han skulle befria oss, ja, han talade frid till våra själar och skänkte oss stor tro och fick oss att hoppas på att vi genom honom skulle bli befriade.

12 Och vi fattade mod med den lilla styrka som vi hade fått, och var fast beslutna att besegra våra fiender och "bevara våra länder och våra besittningar och våra hustrur och våra barn och vår ^bfrihet.

13 Och därför gick vi med all vår kraft mot lamaniterna som var i staden Manti, och vi slog upp våra tält i den del av vildmarken som låg nära staden.

14 Och det hände sig att när lamaniterna nästa dag såg att vi var vid gränsen till vildmarken som låg nära staden, sände de ut sina spejare runt omkring oss för att ta reda på vår härs antal och styrka.

15 Och det hände sig att när de såg att vi inte var starka till antalet, och då de var rädda för att vi skulle avskära dem från deras underhåll om de inte drog ut till strid mot oss och dödade oss, och eftersom de trodde att de lätt skulle kunna förgöra oss med sina talrika skaror, började de göra förberedelser för att gå ut i strid mot oss.

16 Och när vi såg att de gjorde förberedelser för att gå ut emot oss, se, då lät jag Gid med ett litet antal män gömma sig i vildmarken, och likaså lät jag Teomner och ett litet antal män gömma sig i vildmarken.

17 Nu gick Gid och hans män till höger och de andra till vänster. Och när de så hade gömt sig, se, då blev jag kvar med återstoden av min här på samma plats som där vi först hade slagit upp våra tält i väntan på att lamaniterna skulle dra ut i strid.

18 Och det hände sig att lamaniterna kom ut med sin talrika här emot oss. Och när de kommit och stod i begrepp att anfälla oss med sina svärd lät jag mina män som var med mig dra sig tillbaka inåt vildmarken.

19 Och det hände sig att lamaniterna följde efter oss med stor hast, ty de var mycket ivriga att hinna upp oss för att dräpa oss. Därför följde de efter oss ut i vildmarken. Och vi drog förbi mitt emellan Gid och Teomner så att de inte upptäcktes av lamaniterna.

20 Och det hände sig att när

lamaniterna hade dragit förbi, eller när hären dragit förbi, kom Gid och Teomner fram ur sina gömställen och avskar lamaniternas spejare så att de inte kunde återvända till staden.

21 Och det hände sig att när de hade avskurit dem skyndade de till staden och överföll vaktstyrkan som hade lämnats att vaka över staden, så att de nedgjorde den och tog staden i besittning.

22 Nu hände detta eftersom lamaniterna lät hela sin styrka utom några få vakter ledas ut i vildmarken.

23 Och det hände sig att Gid och Teomner på så sätt tog deras fästen i besittning. Och det hände sig att sedan vi färdats länge i vildmarken satte vi kurs mot Zarahemlas land.

24 Och när lamaniterna märkte att de tågade mot Zarahemlas land greps de av stor fruktan för att det fanns en uppgjord plan på att leda dem till undergång. Därför började de åter dra sig tillbaka inåt vildmarken, ja, samma väg som de hade kommit.

25 Och se, det blev natt och de slog upp sina tält, ty lamaniternas huvudbefälhavare trodde att nephiterna var trötta efter sin marsch. Och eftersom de trodde att de hade förföljt hela deras här tänkte de inte på staden Manti.

26 Nu hände det sig att när det blev natt lät jag inte mina män sova utan befallde att de skulle

tåga en annan väg mot Mantis land.

27 Och tack vare denna vår marsch nattetid befann vi oss nästa dag bortom lamaniterna, så att vi kom till staden Manti före dem.

28 Och därför hände det sig att vi genom denna krigslist kunde ta staden Manti i besittning utan blodsutgjutelse.

29 Och det hände sig att när lamaniternas härar kom i närheten av staden och såg att vi var redo att möta dem blev de mycket förvånade och slogs av så stor fruktan att de flydde ut i vildmarken.

30 Ja, och det hände sig att lamaniternas härar flydde ut ur hela denna del av landet. Men se, de har tagit många kvinnor och barn med sig ut ur landet.

31 Och alla "de städer som hade intagits av lamaniterna är just nu i vår besittning. Och våra fäder och våra kvinnor och våra barn återvänder till sina hem, alla utom de som har tagits tillfånga och förts bort av lamaniterna.

32 Men se, våra härar är för små för att försvara så många städer och så stora besittningar.

33 Men se, vi förlitar oss på vår Gud, som har givit oss seger över dessa länder så att vi har intagit de städer och länder som var våra egna.

34 Nu vet vi inte orsaken till att de styrande inte ger oss mer förstärkning, och inte heller vet de män som kom till oss

varför vi inte har fått ytterligare förstärkning.

35 Se, såvitt vi förstår har ni misslyckats och har dragit styrkorna över till den delen av landet. Om så är, vill vi inte knota.

36 Och om så inte är fallet, se, då fruktar vi att en "splittring har uppstått bland de styrande så att de inte sänder fler män till vår hjälp, ty vi vet att de är långt fler än vad de har sänt oss.

37 Men se, det spelar ingen roll. Vi litar på att Gud skall "befria oss trots våra härars svaghet, ja, befria oss ur våra fienders händer.

38 Se, detta är mot slutet av det tjugo och nionde året, och vi är i besittning av våra länder, och lamaniterna har flytt till Nephis land.

39 Och dessa Ammons folks söner som jag har talat så väl om är hos mig i staden Manti, och Herren har bistått dem, ja, och bevarat dem från att falla för svärd, så att inte "en enda själ har dräpts.

40 Men se, de har fått många sår. Ändå står de fasta i den "frihet varmed Gud har gjort dem fria, och de var noggranna med att komma ihåg Herren, sin Gud, dag för dag. Ja, de vill lägga sig om att ständigt hålla hans stadgar och hans lagar och hans befallningar, och deras tro på profetiorna om det som skall komma är stark.

41 Och nu, min älskade broder

Moroni, må Herren, vår Gud, som har återlöst oss och gjort oss fria, ständigt bevara dig i sin närhet. Ja, och må han gynna detta folk så att du lyckas ta i besittning allt det som lamaniterna har tagit ifrån oss, vilket var avsett för vårt uppehälle. Och se, nu slutar jag mitt brev. Jag är Helaman, Almas son.

KAPITEL 59

Moroni ber Pahoran förstärka Helamans styrkor — Lamaniterna intar staden Nephihah — Moroni vredgas på de styrande. Omkring 62 f Kr.

Nu hände det sig i det trettionde året av domarnas regering över Nephis folk att sedan Moroni hade fått och läst Helamans "brev fröjdade han sig storligen över den välgång, ja, den utomordentliga framgång, som Helaman hade haft med att inta de länder som hade förlorats.

2 Ja, och han kungjorde det för hela sitt folk, i hela landet runt omkring i den trakt där han var, för att även de skulle fröjda sig.

3 Och det hände sig att han omedelbart sände ett "brev till ^bPahoran och bad att denne skulle låta samla män för att förstärka Helaman, eller Helamans härar, så att han med lätthet skulle kunna behålla den del av landet som han hade lyckats återvinna på ett så förunderligt sätt.

36a Alma 61:1–5.

37a 2 Kung 17:38–39.

39a Alma 56:56.

40a HFS Fri, frihet.

59 1a Alma 56:1.

3a Alma 60:1–3.

^b Alma 50:40.

4 Och det hände sig att när Moroni hade sänt detta brev till Zarahemlas land började han åter göra upp planer på att inta återstoden av de besittningar och städer, som lamaniterna hade tagit från dem.

5 Och det hände sig, medan Moroni sålunda gjorde förberedelser för att gå ut till strid mot lamaniterna, att folket i Nephiah, som hade samlats in från staden Moroni och staden Lehi och staden Morianton, angreps av lamaniterna.

6 Ja, även de som hade tvingats fly från Mantis land och från landet runt omkring hade kommit över och förenat sig med lamaniterna i denna del av landet.

7 Och eftersom de var mycket talrika, ja, och fick förstärkning från dag till dag, angrep de under Ammorons ledning Nephiahs folk, och de började dräpa dem i ett fruktansvärt blodbad.

8 Och deras härar var så talrika att återstoden av Nephiahs folk tvingades fly för dem. Och de kom och anslöt sig till Moronis här.

9 Och eftersom Moroni antagit att det skulle sändas män till staden Nephiah för att hjälpa befolkningen behålla staden, och då han visste att det var lättare att hindra staden från att falla i lamaniternas händer än att återerövra den från dem, antog han att de med lätthet skulle kunna försvara den staden.

10 Därför behöll han hela sin styrka för att försvara de platser som han hade återtagit.

11 Och när nu Moroni såg att staden Nephiah hade gått förlorad blev han djupt bedrövad och började undra om inte folket på grund av sin ogudaktighet skulle falla i sina bröders händer.

12 Och detsamma var fallet med alla hans huvudbefälhavare. De tvivlade och förundrade sig över befolkningens ogudaktighet, och detta på grund av lamaniternas framgångar mot dem.

13 Och det hände sig att Moroni blev vred på de styrande på grund av deras "likgiltighet för sitt lands frihet.

KAPITEL 60

Moroni klagar inför Pahoran över att de styrande försummar härarna — Herren tillåter att rättfärdiga dräps — Nephiterna måste använda all sin kraft och alla sina medel för att befria sig från sina fiender — Moroni hotar att strida mot de styrande om inte hans härar får hjälp. Omkring 62 f Kr.

OCH det hände sig att han åter skrev till landets regent, som var Pahoran, och detta är de ord han skrev, nämligen: Se, jag riktar mitt brev till Pahoran i staden Zarahemla, han som är "överdomare och regent över landet, och likaså till alla dem som av detta folk har valts att

regera och handha detta krigs angelägenheter.

2 Ty se, jag har något att säga dem till deras fördömelse. Ty se, ni vet själva att ni har utsetts till att samla ihop män och beväpna dem med svärd och med sablar och alla slags krigsvapen och sända ut dem mot lamaniterna i vilka delar av vårt land de än kommer in.

3 Och se, nu säger jag er att jag själv och likaså mina män, och likaså Helaman och hans män, har utstått mycket stora lidanden, ja, hunger, törst och utmattning och alla former av lidanden av varje slag.

4 Men se, om detta var allt vi lidit skulle vi varken knota eller klaga.

5 Men se, blodbadet bland vårt folk har varit stort, ja, tusentals har fallit för svärd, medan det kunde ha varit annorlunda om ni hade försett våra härar med tillräcklig förstärkning och undsättning. Ja, stor har er försummelse mot oss varit.

6 Och se, nu vill vi veta orsaken till denna mycket stora försummelse, ja, vi vill veta orsaken till er tanklösa hållning.

7 Kan ni tänka er att sitta på era troner i ett tillstånd av tanklös slöhet medan era fiender sprider dödens verk omkring er? Ja, medan de mördar tusentals av era bröder —

8 ja, de som har litat på ert beskydd, ja, har satt er i en sådan ställning att ni kunde ha bistått dem. Ja, ni kunde ha

sänt härar till deras förstärkning och ha räddat tusentals av dem från att falla för svärd.

9 Men se, detta är inte allt. Ni har undanhållit dem era förnödenheter, så att många har kämpat och blött till döds på grund av sin stora önskan att främja detta folks välfärd. Ja, och detta har de gjort när de var nära att förgås av hunger på grund av er mycket stora försummelse mot dem.

10 Och nu, mina älskade bröder — ty ni borde vara älskade, och ni borde ha ägnat er flitigare åt detta folks välfärd och frihet, men se, ni har försummat dem till den grad att tusentals människors blod skall komma över era huvuden som hämnd, ty Gud kände till alla deras rop och alla deras lidanden —

11 Se, kan ni tro att ni skall kunna sitta på era troner och, eftersom Gud är mycket god, inget göra och att han ändå skall rädda er? Se, om ni har trott detta har ni trott förgäves.

12 "Menar ni att det är på grund av era bröders ogudaktighet som så många av dem har dödats? Jag säger er att om ni har trott detta har ni trott förgäves, ty jag säger er att många har fallit för svärd, och se, det är er till fördömelse.

13 Ty Herren tillåter att "rättfärdiga dräps, för att hans rättvisa och dom skall kunna drabba de ogudaktiga. Därför skall ni inte tro att de rättfärdiga är förlorade för att de har blivit

dräpta. Se, de går in i Herrens, sin Guds, vila.

14 Och se, nu säger jag er att jag storligen fruktar att Guds straffdomar skall komma över detta folk på grund av deras mycket stora lättja, ja, även våra styrandes stora lättja och deras mycket stora försumlighet emot sina bröder, ja, mot dem som har blivit dräpta.

15 Ty om det inte hade varit för den "ogudaktighets skull, som först började hos våra ledare, kunde vi ha motstått våra fiender så att de inte kunde ha fått makt över oss.

16 Ja, om det inte hade varit för det "krig som utbröt bland oss själva, ja, om det inte varit för dessa ^bkungsmän som orsakade så stor blodsutgjutelse bland oss själva, ja, då vi tvistade inbördes, om vi i stället hade förenat vår styrka så som vi hittills har gjort, ja, om det inte hade varit för begäret efter makt och myndighet över oss som dessa kungsmän hade, om de hade varit trogna vår frihets sak och förenat sig med oss och gått ut mot våra fiender i stället för att gripa till svärdet mot oss, vilket förorsakade så stor blodsutgjutelse bland oss själva, ja, om vi hade gått ut mot dem i Herrens kraft, då skulle vi ha skingrat våra fiender, ty det skulle ha skett enligt uppfyllelsen av hans ord.

17 Men se, nu angriper lamniterna oss och intar våra länd-
er, och de mördar vårt folk med

svärd, ja, våra hustrur och våra barn, eller bortför dem i fångenskap och tillfogar dem alla slags lidanden, och detta på grund av deras stora ogudaktighet som traktar efter makt och myndighet, ja, just dessa kungsmän.

18 Men varför skulle jag säga mycket om detta? Ty såvitt vi förstår traktar ni själva efter myndighet. Såvitt vi förstår är ni även landsförrädare.

19 Eller är det så att ni har försummat oss därför att ni befinner er i själva hjärtat av vårt land och är omgivna av skydd och därför inte ser till att föda sänds till oss, och inte heller män till våra härars förstärkning?

20 Har ni glömt Herrens er Guds befallningar? Ja, har ni glömt våra fäders fångenskap? Har ni glömt de många gånger då vi har befriats ur våra fienders händer?

21 Eller tror ni att Herren ändå skall befria oss när vi sitter på våra troner och inte använder de möjligheter som Herren har givit oss?

22 Ja, skall ni sitta överksamma medan ni är omgivna av tusentals, ja, tiotusentals, som också sitter överksamma, medan det finns tusentals runt omkring vid landets gränser som faller för svärd, ja, som är sårade och blödande?

23 Tror ni att Gud skall anse er utan skuld när ni sitter överksamma och betraktar detta? Se, jag säger er: Nej! Nu vill jag att ni skall komma ihåg att Gud

har sagt att det "inre kärlet skall renas först, och sedan skall även det yttre kärlet renas.

24 Och om ni nu inte omvänd-
er er från det som ni har gjort
och börjar vakna upp till hand-
ling och sänder livsmedel och
manskap till oss och likaså till
Helaman, så att han kan behå-
la de områden av vårt land som
han har återtagit, och så att även
vi kan återvinna återstoden av
våra besittningar häromkring,
se, då måste vi sluta bekämpa
lamaniterna till dess vi först
har rengjort vårt kärll inuti,
nämligen vår regerings högsta
ledarskap.

25 Och om ni inte tillmötesgår
mitt brev och kommer ut och
visar mig en verklig "frihetsan-
da och försöker stärka och be-
fästa våra härar och ge dem
livsmedel till deras uppehälle,
se då lämnar jag en del av mina
frimän att hålla denna del av
vårt land, och jag skall lämna
Guds kraft och välsignelser hos
dem, så att ingen annan kraft
kan verka mot dem —

26 och detta för deras stora
tros skull och deras tålmod i
sina prövningar —

27 och jag skall komma till er,
och om det finns någon bland
er som längtar efter frihet, ja, om
där bara finns en gnista frihet
kvar, se, då skall jag väcka till
resning ibland er, ända till dess
de som vill tillskansa sig makt
och myndighet är utrotade.

28 Ja se, jag fruktar inte er
makt eller myndighet utan det

är min "Gud som jag fruktar,
och det är på hans befallning
som jag griper till svärdet för
att försvara mitt lands sak, och
det är för er onskas skull som
vi har lidit så stora förluster.

29 Se, det är tid, ja, tiden är nu
inne, då rättvisans "svärd häng-
er över er, om ni inte sätter
igång och försvarar ert land och
era små, ja, och det skall falla
på er och hemsöka er ända till
er fullständiga tillintetgörelse.

30 Se, jag väntar på bistånd
från er, och om ni inte undsätt-
er oss, se, då kommer jag till er,
ja, i Zarahemlas land, och slår
er med svärd så att ni inte län-
gre har makt att hindra detta
folks utveckling när det gäller
vår frihets sak.

31 Ty se, Herren skall inte
tillåta er att leva och tillväxa i
er ondska så att ni förgör hans
rättfärdiga folk.

32 Se, kan ni tro att Herren
skall skona er och låta sina
domar drabba lamaniterna när
det är deras fäders tradition
som har orsakat deras hat, ja,
och det har fördubblats av
dem som har avvikit från oss,
medan er ondska orsakas av er
kärlek till ära och världens
fåfängligheter?

33 Ni vet att ni överträder
Guds lagar, och ni vet att ni
trampar dem under era fötter.
Se, Herren säger till mig: Om de
som ni har utsett till era styres-
män inte omvänder sig från sina
synder och sin ondska skall ni
dra upp till strid mot dem.

34 Och se, jag, Moroni, nödgas att agera enligt det förbund som jag har slutit om att hålla min Guds befallningar. Därför vill jag att ni håller fast vid Guds ord och med hast sänder en del av era förnödenheter och era män till mig, och likaså till Helaman.

35 Och se, om ni inte gör detta kommer jag med hast till er. Ty se, Gud tillåter inte att vi skall förgås av hunger, och därför kommer han att ge oss av era livsmedel, även om det måste ske med svärd. Se nu till att ni uppfyller Guds ord!

36 Se, jag är Moroni, er överbefälhavare. Jag "söker inte efter makt utan efter att slå ned den. Jag söker inte världslig ära utan min Guds härlighet och mitt lands frihet och välfärd. Och därmed slutar jag mitt brev.

KAPITEL 61

Pahoran berättar för Moroni om resning och uppror mot regeringen — Kungsmännen intar Zarahemla och är i förbund med lamaniterna — Pahoran ber om militär hjälp mot upprorsmännen. Omkring 62 f Kr.

SE, nu hände det sig att en kort tid efter det att Moroni hade sänt sitt brev till den högste regenten mottog han ett brev från "Pahoran, den högste regenten. Och dessa är de ord som han mottog:

2 Jag, Pahoran, som är högste

regent i detta land, sänder dessa ord till Moroni, överbefälhavaren över hären. Se, jag säger till dig, Moroni, att jag inte gläds åt dina stora "lidanden, nej, det smärtar min själ.

3 Men se, det finns de som gläder sig över dina lidanden, ja, till den grad att de har rest sig i uppror mot mig och likaså mot dem av vårt folk som är "frimän. Och de som har rest sig är mycket talrika.

4 Och det är de som har försökt ta domarsätet ifrån mig som har varit orsaken till denna stora ondska. Ty de har använt mycket smicker, och de har vilsefört många människors hjärtan, vilket kommer att bli orsak till svår nöd bland oss. De har hållit tillbaka våra förnödenheter och har skrämt våra frimän så att de inte har kommit till dig.

5 Och se, de har fördrivit mig, och jag har flytt till Gideons land med så många män som jag kunde få med mig.

6 Och se, jag har sänt ut en kungörelse över hela denna del av landet, och se, de flockas till oss dagligen för att ta till vapen och försvara sitt land och sin "frihet och för att hämnas våra oförrätter.

7 Och dessa har kommit till oss så att de som har rest sig i uppror mot oss känner sig hotade, ja, så att de fruktar oss och inte vågar gå till strid mot oss.

8 De har tagit landet, eller staden, Zarahemla i besittning. De har tillsatt en kung över sig,

och han har skrivit ett brev till lamaniternas kung, i vilket han har ingått ett förbund med honom. I detta förbund har han åtagit sig att hålla staden Zarahemla, vilket han tror skall ge lamaniterna möjlighet att erövra återstoden av landet, och han skall sättas som kung över detta folk när de besegras av lamaniterna.

9 Och nu har du klandrat mig i ditt brev, men det gör ingenting. Jag är inte vred, utan fröjdar mig åt ditt hjärtas stora ädelmod. Jag, Pahoran, traktar inte efter makt utan endast efter att behålla mitt domarsäte så att jag kan bevara mitt folks rättigheter och frihet. Min själ står fast i den frihet, varmed Gud har gjort oss "fria.

10 Och se, vi skall motstå ogudaktighet även om det kräver blodsutgjutelse. Vi skulle inte utgjuta lamaniternas blod om de stannade kvar i sitt eget land.

11 Vi skall inte utgjuta våra bröders blod om de inte gör uppror och griper till svärdet mot oss.

12 Vi skulle underkasta oss träldomens ok om det var nödvändigt enligt Guds rättvisa, eller om han skulle befalla oss att göra det.

13 Men se, han befäller oss inte att underkasta oss våra fiender utan att vi skall sätta vår "lit till honom, och då skall han befria oss.

14 Låt oss därför, min älskade broder Moroni, bekämpa det onda, och låt oss med svärd "bekämpa allt som vi inte kan besegra med våra ord, ja, sådant som uppror och meningsskiljaktigheter så att vi kan bevara vår frihet, så att vi kan glädjas åt den stora förmånen att ha vår kyrka och åt vår Återlösares och vår Guds sak.

15 Kom därför med hast till mig med några av dina män och lämna resten kvar under Lehis och Teancums ledning. Ge dem befogenhet att föra kriget i den delen av landet enligt "Guds Ande, som även är den frihetens ande som bor i dem.

16 Se, jag har sänt en del förnödenheter till dem, så att de inte omkommer innan du kan komma till mig.

17 Samla ihop den styrka du kan på din väg hit, så skall vi med hast gå mot dessa avfallingar i vår Guds kraft enligt den tro som är i oss.

18 Vi skall inta staden Zarahemla så att vi kan få fram mer livsmedel att sända till Lehi och Teancum. Ja, vi skall dra fram mot dem i Herrens kraft, och vi skall göra slut på denna stora ondska.

19 Och nu, Moroni, gläds jag över att ha fått ditt brev, för jag var ganska bekymrad över vad vi skulle göra, om det vore rätt av oss att dra ut mot våra bröder.

20 Men du har sagt att Herren

9a Joh 8:31–36;
L&F 88:86.
13a HFS Tro; Tillit.

14a Alma 43:47.
15a 2 Kor 3:17.
HFS Helige

Anden, den.

har befallt dig att dra ut mot dem, om de inte omvänder sig.

21 Se till att du "styrker Lehi och Teancum i Herren! Säg åt dem att inte frukta, ty Gud skall rädda dem och alla som står fast i den frihet varmed Gud har gjort dem fria. Och nu slutar jag mitt brev till min älskade broder Moroni.

KAPITEL 62

Moroni tågar till Pahorans hjälp i Gideons land — Kungsmännen som vägrar försvara sitt land avrättas — Pahoran och Moroni återtar Nephihah — Många lamaniter ansluter sig till Ammons folk — Teancum dräper Ammoron och blir i sin tur dräpt — Lamaniterna drivs bort från landet och fred upprättas — Helaman återvänder till sin andliga verksamhet och bygger upp kyrkan. Omkring 62–57 f Kr.

OCH det hände sig att när Moroni hade fått detta brev fattade hans hjärta mod och fylldes med mycket stor glädje över Pahorans trofasthet, över att inte också han var "förrädare mot sitt lands frihet och sak.

2 Men han sörjde också mycket över ondskan hos dem som hade drivit Pahoran från domarsätet, ja, kort sagt över dem som hade gjort uppror mot sitt land och likaså mot sin Gud.

3 Och det hände sig att Moroni tog ett litet antal män enligt Pahorans önskan, och gav Lehi

och Teancum befälet över återstoden av sin här, och tågade mot Gideons land.

4 Och han reste "frihetsbaneret på alla de platser han kom till och samlade all den förstärkning han kunde under hela marschen mot Gideons land.

5 Och det hände sig att tusentals flockades under hans baner och tog upp sina svärd för att försvara sin frihet, så att de inte skulle försättas i trældom.

6 Och när Moroni sålunda hade samlat alla de män han kunde under sin marsch kom han till Gideons land. Och då han förenade sina styrkor med Pahorans blev de mycket starka, ja, starkare än Pachus' män, han som var "kung över de avfallingar som hade drivit ^bfrimännen ut ur Zarahemlas land och tagit landet i besittning.

7 Och det hände sig att Moroni och Pahoran gick ned i Zarahemlas land med sina härar och drog ut mot staden. Och de mötte Pachus' män och kom i strid med dem.

8 Och se, Pachus dräptes och hans män togs tillfånga, och Pahoran återinsattes på sitt domarsäte.

9 Och Pachus' män ställdes inför rätta enligt lagen, och även de kungsmän som hade tagits tillfånga och kastats i fängelse. Och de "avrättades enligt lagen. Ja, dessa Pachus' män och dessa kungsmän, alla som inte ville gripa till vapen till sitt lands

21a Sak 10:12.

62 1a Alma 60:18.

4a Alma 46:12–13, 36.

HFS Baner; Fri, frihet.

6a Alma 61:4–8.

b Alma 51:5–7.

9a HFS Dödsstraff.

försvar utan ville strida mot det, avrättades.

10 Och så blev det nödvändigt att strängt tillämpa denna lag för deras lands säkerhets skull. Ja, och alla som befanns förneka sin frihet avrättades med hast enligt lagen.

11 Och på så sätt slutade det trettionde året av domarnas regering över Nephis folk. Moroni och Pahoran hade återställt freden i Zarahemlas land bland sitt eget folk och hade straffat alla med döden som inte var trofasta mot frihetens sak.

12 Och det hände sig i början av det trettio och första året av domarnas regering över Nephis folk att Moroni omedelbart lät sända förnödenheter, och likaså en här på sex tusen man till Helaman för att hjälpa honom försvara den delen av landet.

13 Och han lät även sända en här på sex tusen man med tillräcklig mängd livsmedel till Lehis och Teancums härar. Och det hände sig att detta gjordes för att befästa landet mot lamaniterna.

14 Och det hände sig att Moroni och Pahoran lämnade ett stort antal män i Zarahemlas land och tågade med ett stort antal män mot Nephihahs land, fast beslutna att störta lamaniterna i den staden.

15 Och det hände sig medan de tågade mot landet att de tog ett stort antal av lamaniternas män tillfånga och dräpte många av dem och tog deras förnödenheter och krigsvapen.

16 Och det hände sig sedan de

tagit dem tillfånga att de fick dem att ingå ett förbund om att de aldrig mer skulle ta till vapen mot nephiterna.

17 Och när de hade ingått detta förbund sände de dem att bo hos Ammons folk, och det var ungefär fyra tusen som inte hade dräpts.

18 Och det hände sig när de hade sänt bort dessa att de fortsatte sin marsch mot Nephihahs land. Och det hände sig när de kommit till staden Nephihah att de slog upp sina tält på Nephihahs slätter, som ligger nära staden Nephihah.

19 Nu ville Moroni att lamaniterna skulle dra ut i strid mot dem på slätterna. Men lamaniterna, som kände till deras mycket stora tapperhet och såg deras stora antal, vågade inte komma ut mot dem. Därför kom de inte i strid den dagen.

20 Och när natten kom gick Moroni ut i mörkret och tog sig upp på muren för att ta reda på i vilken del av staden lamaniterna hade slagit läger med sin här.

21 Och det hände sig att de befann sig på östra sidan, vid ingången, och de låg alla och sov. Och då återvände Moroni till sin här och lät dem snabbt ställa i ordning starka rep och stegar som skulle släppas ned från murkrönet på insidan av muren.

22 Och det hände sig att Moroni lät sina män tåga fram och ta sig upp på murkrönet och ta sig ned i den del av staden, ja, på den västra sidan, där lamaniterna inte hade slagit läger med sina härar.

23 Och det hände sig att alla släpptes ned i staden om natten med hjälp av sina starka rep och sina stegar, och därför var alla innanför stadens murar när morgonen kom.

24 Och när nu lamaniterna vaknade och såg att Moronis härar var innanför murarna blev de så skräckslagna att de flydde ut genom porten.

25 Och när nu Moroni såg att de flydde för honom lät han sina män tåga ut mot dem, och de dräpte många och omringade många andra och tog dem tillfånga. Och återstoden av dem flydde till Moronis land som låg ute vid havet.

26 På så sätt hade Moroni och Pahoran tagit staden Nephihah i besittning utan att förlora en enda själ, men det var många av lamaniterna som hade stupat.

27 Nu hände det sig att många av de tillfångatagna lamaniterna önskade ansluta sig till "Ammons folk och bli ett fritt folk.

28 Och det hände sig att alla som önskade detta fick sin önskan beviljad.

29 Därför förenade sig alla de lamanitiska fångarna med Ammons folk och började arbeta hårt med att bruka jorden och odla all slags säd och föda upp flockar och hjordar av varje slag. Och därför befriades nephiterna från en stor börda, ja, de befriades från bördan av alla sina lamanitiska fångar.

30 Nu hände det sig att sedan Moroni tagit staden Nephihah

i besittning och tagit många fångar, vilket avsevärt minskat lamaniternas härar, och sedan han fått tillbaka många nephiter som tagits som fångar, vilket förstärkte Moronis här avsevärt, begav sig Moroni från Nephihahs land till Lehis land.

31 Och det hände sig att när lamaniterna såg att Moroni kom mot dem blev de åter förskräckta och flydde för Moronis här.

32 Och det hände sig att Moroni och hans här förföljde dem från stad till stad till dess de möttes av Lehi och Teancum. Och lamaniterna flydde för Lehi och Teancum ända ned till havet, till dess de kom till Moronis land.

33 Och lamaniternas härar var alla samlade så att de utgjorde en enda här i Moronis land. Och nu var även Ammoron, lamaniternas kung, med dem.

34 Och det hände sig att Moroni och Lehi och Teancum slog läger med sina härar runt omkring gränserna till Moronis land, så att lamaniterna var omringade vid gränserna till vildmarken söderut och vid gränserna till vildmarken österut.

35 Och sålunda slog de läger för natten. Ty se, nephiterna och likaså lamaniterna var trötta på grund av den hårda marschen. Därför tog de inga beslut om krigslistor på natten, med undantag av Teancum. Ty han var mycket vred på Ammoron eftersom han ansåg att Ammoron

och Amalickiah, dennes bror, hade "orsakat detta stora och långvariga krig mellan dem och lamaniterna, vilket hade orsakat så mycket krig och blodsutgjutelse, ja, och så stor hungersnöd.

36 Och det hände sig att Teancum i sin vrede gick in i lamaniternas läger och firade sig ned från stadsmuren. Och han gick från plats till plats med ett rep, till dess han fann kungen, och han "kastade ett spjut mot honom som genomborrade honom nära hjärtat. Men se, kungen väckte sina tjänare innan han dog så att de förföljde Teancum och dräpte honom.

37 Och det hände sig att när Lehi och Moroni fick veta att Teancum var död blev de djupt bedrövade, ty se, han var en man som hade kämpat tappert för sitt land, ja, en sann frihetsvän, och han hade utstått många mycket svåra lidanden. Men se, han var död och hade gått all världens väg.

38 Nu hände det sig att Moroni nästa dag tågade ut och anföll lamaniterna så att de dräpte dem i ett stort blodbad. Och han drev dem ut ur landet, och de flydde så att de inte kom tillbaka den gången mot nephiterna.

39 Och sålunda slutade det trettio och första året av domarnas regering över Nephis folk. Och sålunda hade de haft krig och blodsutgjutelse och hungersnöd och lidanden under många års tid.

40 Och det hade förekommit

mord och strider och meningskiljaktigheter och all slags ondska bland Nephis folk. Ändå blev de skonade för de "rättfärdigas skull, ja, tack vare de rättfärdigas böner skonades de.

41 Men se, på grund av det mycket långa kriget mellan nephiterna och lamaniterna hade många blivit förhärdade, och många hade veknat till följd av sina "lidanden så att de ödmjukade sig inför Gud, ja, i djupaste ödmjukhet.

42 Och det hände sig att sedan Moroni befäst de platser i landet som var mest utsatta för lamaniterna, till dess de var tillräckligt starka, återvände han till staden Zarahemla. Och även Helaman återvände till platsen för sin arvedel, och än en gång hade fred upprättats bland Nephis folk.

43 Och Moroni överlämnade befälet över härarna i händerna på sin son, vars namn var Moronihah, och han drog sig tillbaka till sitt eget hus för att kunna tillbringa återstoden av sina dagar i fred.

44 Och Pahoran återvände till sitt domarsäte, och Helaman tog återigen på sig att predika Guds ord för folket, ty på grund av de många krigen och stridigheterna hade det blivit nödvändigt att återställa ordningen i kyrkan.

45 Därför gick Helaman och hans bröder ut och förkunnade Guds ord med stor kraft, så att många människor blev

35a Alma 48:1.

36a Alma 51:33–34.

40a Alma 45:15–16.

41a HFs Motgångar.

“övertygade om sin ogudaktighet, vilket fick dem att omvända sig från sina synder och bli döpta till Herren, sin Gud.

46 Och det hände sig att de åter upprättade Guds kyrka i hela landet.

47 Ja, och föreskrifter gavs beträffande lagen, och deras “domare och överdomare valdes.

48 Och Nephis folk började åter få “framgång i landet, och de började föröka sig och åter växa sig mycket starka i landet. Och de började bli mycket rika.

49 Men trots sina rikedomar och sin styrka och sin framgång förhävde de sig inte med höghed i blicken, och inte heller var de sena att komma ihåg Herren, sin Gud, utan de ödmjukade sig djupt inför honom.

50 Ja, de kom ihåg hur stora ting Herren hade gjort för dem, att han hade befriat dem från död och från bojor och från fängelser och från alla slags lidanden, och att han hade befriat dem ur deras fienders händer.

51 Och de bad ständigt till Herren, sin Gud, och Herren välsignade dem enligt sitt ord, och de växte sig starka och hade framgång i landet.

52 Och det hände sig att allt detta ägde rum. Och Helaman dog i det trettio och femte året av domarnas regering över Nephis folk.

KAPITEL 63

Shiblon och senare Helaman övertar de heliga uppteckningarna — Många nephiter färdas till landet norrut — Hagoth bygger fartyg som seglar ut på det västra havet — Moronihah besegrar lamaniterna i strid. Omkring 56–52 f Kr.

OCH det hände sig i början av det trettio och sjätte året av domarnas regering över Nephis folk att “Shiblon övertog de ^bheliga föremål som Alma hade överlämnat åt Helaman.

2 Och han var en rättfärdig man som vandrade rätttrådigt inför Gud och han strävade efter att ständigt göra gott och att hålla Herrens, sin Guds, bud, och detsamma gjorde hans bror.

3 Och det hände sig att även Moroni dog. Och så slutade det trettio och sjätte året av domarnas regering.

4 Och det hände sig i det trettio och sjunde året av domarnas regering att en stor skara människor, ja, fem tusen och fyra hundra män med sina hustrur och sina barn, drog ut ur Zarahemlas land till det land som låg “norrut.

5 Och det hände sig att Hagoth, som var en mycket vetgirig man, gick ut och byggde sig ett mycket stort fartyg på gränsen till landet Ymnighet vid landet Ödeläggelse och sjösatte det i det västra havet, vid det “smala näs som ledde till landet norrut.

45a L&F 18:44.
47a Mosiah 29:39.
48a Alma 50:20.

63 1a Alma 38:1–2.
b Alma 37:1–12.
HFs Helig, heligt.

4a Alma 22:31.
5a Alma 22:32;
Eth 10:20.

6 Och se, det var många nephiter som gick ombord och seglade iväg med ansenliga förnödenheter och även många kvinnor och barn. Och de satte kurs norrut. Och så slutade det trettio och sjunde året.

7 Och i det trettio och åttonde året byggde denne man andra fartyg. Och det första fartyget återvände också, och många fler människor gick ombord därpå, och även de försåg sig med ansenliga förnödenheter och lade åter ut mot landet norrut.

8 Och det hände sig att de aldrig mer hördes av. Och vi antar att de drunknade i havets djup. Och det hände sig att ännu ett fartyg seglade iväg, men vart det for vet vi inte.

9 Och det hände sig att många människor det året drog bort till landet norrut. Och så slutade det trettio och åttonde året.

10 Och det hände sig i det trettio och nionde året av domarnas regering att även Shiblons dog, och Corianton hade dragit bort till landet norrut på ett fartyg för att föra förnödenheter till folket som hade dragit bort till det landet.

11 Därför blev det nödvändigt att Shiblons före sin död över-

lämnade dessa heliga föremål till Helamans son, som hette Helaman och som var uppkallad efter sin far.

12 Och se, alla de inristningar som Helaman var i besittning av skrevs och sändes ut bland människobarnen över hela landet, utom de stycken som Alma hade befallt inte skulle spridas.

13 Men dessa föremål skulle hållas heliga och överlämnas från ett släktled till ett annat. Detta år hade de därför överlämnats åt Helaman före Shiblons död.

14 Och det hände sig också det året att en del avfallingar hade gått över till lamaniterna, och de hetsades åter till vrede mot nephiterna.

15 Och samma år kom de även ned med en talrik här för att strida mot Moronihahs folk, eller mot Moronihahs här, men de led nederlag och drevs tillbaka till sina egna länder och led stora förluster.

16 Och så slutade det trettio och nionde året av domarnas regering över Nephis folk.

17 Och så avslutades berättelsen, skriven av Alma och av Helaman, hans son, och likaså av Shiblons, som också var hans son.

HELAMANS BOK

En berättelse om nephiterna. Deras krig och stridigheter och deras meningsskiljaktigheter. Likaså profetiorna om många

9a Hel 3:11-12.
11a Se överskriften till Helamans bok.

12a Alma 18:36.
b Alma 37:27-32.
13a Alma 37:4.

15a Alma 62:43.

heliga profeter före Kristi ankomst, enligt Helamans uppteckningar, han som var son till Helaman, och även enligt hans söners uppteckningar ända fram till Kristi ankomst. Och även många av lamaniterna omvänds. En berättelse om deras omvändelse. En berättelse om lamaniternas rättfärdighet och nephiternas ogudaktighet och deras avskyvårdheter enligt Helamans och hans söners uppteckning ända fram till Kristi ankomst, vilken uppteckning kallas Helamans bok, och så vidare.

KAPITEL 1

Pahoran den andre blir överdomare och mördas av Kishkumen — Pacumeni intar domarsätet — Coriantumr leder lamaniternas härar, intar Zarahemla och dräper Pacumeni — Moronihah besegrar lamaniterna och återtar Zarahemla, och Coriantumr blir dräpt. Omkring 52–50 f Kr.

OCH se, nu hände det sig i början av det fjrtionde året av domarnas regering över Nephis folk att det började uppstå stora svårigheter bland nephiternas folk.

2 Ty se, "Pahoran hade dött och hade gått all världens väg. Därför började det uppstå en allvarlig strid om vem som skulle inneha domarsätet bland de bröder som var Pahorans söner.

3 Och detta är nu namnen på dem som stred om domarsätet och som även fick folket att strida: Pahoran, Paanchi och Pacumeni.

4 Nu är detta inte alla Pahorans söner (ty han hade många), men dessa är de som stred om dom-

arsätet. Därför var de orsaken till att folket delades i tre läger.

5 Ändå hände det sig att Pahoran genom "folkets röst utsågs till att vara överdomare och styresman över Nephis folk.

6 Och det hände sig att när Pacumeni insåg att han inte kunde få domarsätet förenade han sig med folkets röst.

7 Men se, Paanchi och den del av folket som ville att han skulle vara deras styresman blev mycket vreda. Han stod därför i begrepp att med smicker förmå dessa människor att resa sig i uppror mot sina bröder.

8 Och det hände sig att då han stod i begrepp att göra detta greps han och rannsakades enligt folkets röst och dömdes till döden, ty han hade rest sig i uppror och sökt omintetgöra "folkets frihet.

9 När nu de människor som ville att han skulle bli deras regent såg att han dömts till döden blev de vreda, och se, de sände fram en viss Kishkumen, ja, till Pahorans domarsäte, och han mördade Pahoran där han satt på domarsätet.

10 Och han förföljdes av

Pahorans tjänare. Men se, så snabbt flydde Kishkumen att ingen kunde hinna upp honom.

11 Och han gick till dem som hade sänt honom, och de ingick alla ett förbund, ja, de svor vid sin evige Skapare att de inte skulle berätta för någon människa att Kishkumen hade mördat Pahoran.

12 Och Kishkumen blev inte igenkänd bland Nephis folk eftersom han hade varit förklädd då han mördade Pahoran. Och Kishkumen och hans band, som hade slutit förbund med honom, blandade sig med folket på ett sådant sätt att det inte gick att finna alla. Men alla som blev funna dömdes till "döden.

13 Och se, nu utsågs Pacumeni genom folkets röst till att bli överdomare och regent över folket, att regera i sin bror Pahorans ställe, och det var enligt hans rättighet. Och allt detta skedde i det fyrtionde året av domarnas regering, och det var till ända.

14 Och det hände sig i det fyrtio och första året av domarnas regering att lamaniterna hade samlat en oräknelig här av män och beväpnat dem med svärd och med kroksablar och med bågar och med pilar och med huvudplåtar och med bröstplåtar och med allehanda sköldar av varje slag.

15 Och de kom åter ned för att kunna ta upp kampen mot nephiterna. Och de leddes av en man vars namn var Coriantumr,

och han var ättling till Zarahemla. Och han var en avfälling från nephiterna, och han var en storvuxen och mäktig man.

16 Därför trodde lamaniternas kung, vars namn var Tubaloth och som var son till "Ammoron, att Coriantumr, som var en mäktig man, med sin styrka och även med sin stora visdom skulle kunna hålla stånd mot nephiterna, och att han genom att sända fram honom skulle få makt över nephiterna.

17 Därför hetsade han dem till vrede, och han samlade ihop sina härar, och han utsåg Coriantumr till att bli deras ledare och lät dem tåga ned till Zarahemlas land för att strida mot nephiterna.

18 Och det hände sig att på grund av de många stridigheterna och de många svårigheterna i regeringen hade de inte haft tillräcklig vaktstyrka i Zarahemlas land. Ty de hade antagit att lamaniterna inte skulle våga sig in i hjärtat av deras länder och anfälla den stora staden Zarahemla.

19 Men det hände sig att Coriantumr tågade fram i spetsen för sin talrika härskara och anföll stadens invånare. Och deras marsch skedde med så stor hast att det inte fanns tid för nephiterna att samla ihop sina härar.

20 Därför högg Coriantumr ned vakten vid ingången till staden och tågade med hela sin här in i staden, och de dräpte

alla som gjorde motstånd mot dem och tog så hela staden i besittning.

21 Och det hände sig att Pacumeni, som var överdomare, flydde för Coriantumr ända till stadsmuren. Och det hände sig att Coriantumr slog honom vid muren så att han dog. Och så slutade Pacumenis dagar.

22 Och när nu Coriantumr såg att han var i besittning av staden Zarahemla och såg att nephiterna hade flytt för dem och hade dräpts eller tagits tillfångas och kastats i fångelse, och att han hade tagit det starkaste fästet i hela landet i besittning, fattade hans hjärta mod så att han stod i begrepp att gå ut mot hela landet.

23 Och nu stannade han inte i Zarahemlas land, utan han tågade fram med en stor här, ja, mot staden Ymnighet. Ty han var fast besluten att gå ut och bana sig väg med svärd så att han skulle kunna inta de norra delarna av landet.

24 Och då han antog att deras största styrka fanns mitt i landet tågade han fram utan att ge dem tid att samlas annat än i små grupper. Och på så sätt anföll de dem och fällde dem till marken.

25 Men se, denna Coriantumrs marsch genom landets mitt gav Moronihah stor fördel över dem, trots det stora antal nephiter som hade dräpts.

26 Ty se, Moronihah hade antagit att lamaniterna inte skulle våga gå in i landets mitt, utan

att de skulle anfalla städerna runt omkring längs gränserna som de dittills hade gjort. Därför hade Moronihah låtit sina starka härar besätta dessa delar runt omkring vid gränserna.

27 Men se, lamaniterna blev inte förskräckta så som han hade önskat, utan de hade kommit in i landets mitt och hade intagit huvudstaden, som var staden Zarahemla, och tågade genom landets viktigaste delar och dräpte folket i ett stort blodbad, både män, kvinnor och barn, och tog många städer och många fästen i besittning.

28 Men när Moronihah upptäckte detta sände han omedelbart ut Lehi med en här i en kringgående rörelse för att genskjuta dem innan de kom till landet Ymnighet.

29 Och så gjorde han. Och han gensköt dem innan de kom till landet Ymnighet och gav sig i strid med dem så att de började dra sig tillbaka mot Zarahemlas land.

30 Och det hände sig att Moronihah gensköt dem i deras reträtt och gav sig i strid med dem så att det blev ett mycket blodigt slag. Ja, många dräptes, och bland dem som dräptes återfanns även "Coriantumr.

31 Och se, nu kunde lamaniterna inte dra sig tillbaka åt något håll, vare sig åt norr eller åt söder, åt öster eller åt väster, ty de var på alla håll omringade av nephiterna.

32 Och på så sätt hade

Coriantumr kastat lamaniterna mitt in bland nephiterna så att de var i nephiternas våld. Och själv blev han dräpt, och lamaniterna överlämnade sig i nephiternas händer.

33 Och det hände sig att Moronihah åter tog staden Zarahemla i besittning och lät de lamaniter som hade tagits tillfånga dra ut ur landet i fred.

34 Och så slutade det fyrtio och första året av domarnas regering.

KAPITEL 2

Helaman, Helamans son, blir överdomare — Gadianton leder Kishkumens band — Helamans tjänare dräper Kishkumen, och Gadiantons band flyr ut i vildmarken. Omkring 50–49 f Kr.

OCH det hände sig i det fyrtio och andra året av domarnas regering, sedan Moronihah åter hade upprättat fred mellan nephiterna och lamaniterna, att det inte fanns någon som kunde inta domarsätet. Därför började det åter uppstå en tvist bland folket om vem som skulle inta domarsätet.

2 Och det hände sig att Helaman, som var son till Helaman, av folkets röst utsågs till att inta domarsätet.

3 Men se, "Kishkumen, som hade mördat Pahoran, låg i försåt för att förgöra även Helaman. Och han stöddes av sitt band, som hade ingått ett

förbund om att ingen skulle få reda på hans ogudaktighet.

4 Ty det fanns en viss "Gadianton som var utomordentligt skicklig i att tala många ord och även i konsten att i all hemlighet utöva mord och röveri. Därför blev han ledare för Kishkumens band.

5 Därför smickrade han dem och även Kishkumen och sade att om de skulle sätta honom på domarsätet skulle han se till att de som tillhörde hans band skulle ges makt och myndighet bland folket. Därför sökte Kishkumen förgöra Helaman.

6 Och det hände sig då han gick mot domarsätet för att förgöra Helaman att en av Helamans tjänare, som hade varit ute under natten och genom att vara förklädd fått kunskap om de planer som hade gjorts upp av detta band om att förgöra Helaman —

7 och det hände sig att denne mötte Kishkumen, och han gav honom ett tecken. Därför tillkännagav Kishkumen för honom sitt uppsåt och önskade att han skulle leda honom till domarsätet så att han skulle kunna mörda Helaman.

8 Och då Helamans tjänare hade fått veta allt som rörde sig i Kishkumens hjärta och att det var hans uppsåt att mörda, och likaså att uppsåtet hos alla dem som tillhörde hans band var att mörda och att röva och att skaffa sig makt (och detta var deras "hemliga plan och deras

sammansvärjning), sade Helamans tjänare till Kishkumen: Låt oss gå fram till domarsätet.

9 Och detta tilltalade Kishkumen storligen, ty han trodde att han skulle kunna genomföra sin plan. Men se, medan de var på väg till domarsätet genomborrade Helamans tjänare Kishkumens hjärta så att han föll död ned utan ett ljud. Och han sprang och berättade för Helaman allt det som han hade sett och hört och gjort.

10 Och det hände sig att Helaman sände ut män för att tillfångata detta band av rövare och hemliga mördare så att de skulle kunna avrättas enligt lagen.

11 Men se, när Gadianton fick veta att Kishkumen inte hade återvänt fruktade han att bli dräpt. Därför såg han till att hans band följde honom, och de flydde ut ur landet längs en hemlig väg ut i vildmarken, så att när Helaman sände ut män för att tillfångata dem fann de dem ingenstans.

12 Och mer kommer att sägas om denne Gadianton längre fram. Och så slutade det fyrtio och andra året av domarnas regering över Nephis folk.

13 Och se, i slutet av denna bok kommer ni att se att denne "Gadianton visade sig bli Nephis folks fall, ja, nästan dess fullständiga undergång.

14 Se, jag menar inte slutet av Helamans bok, utan jag menar slutet av Nephis bok, ur vilken

jag har tagit hela den berättelse som jag har skrivit.

KAPITEL 3

Många nephiter utvandrar till landet norrut — De bygger hus av cement och för många uppteckningar — Tiotusentals omvänds och döps — Guds ord leder människor till frälsning — Nephi, Helamans son, intar domarsätet. Omkring 49–39 f Kr.

OCH nu hände det sig i det fyrtio och tredje året av domarnas regering att det inte förekom några stridigheter bland Nephis folk bortsett från en del högmot som fanns i kyrkan, vilket orsakade några små meningskiljaktigheter bland folket, vilka avgjordes i slutet av det fyrtio och tredje året.

2 Och det förekom inga stridigheter bland folket i det fyrtio och fjärde året. Inte heller förekom det många stridigheter under det fyrtio och femte året.

3 Men det hände sig i det fyrtio och sjätte att det uppstod många stridigheter och många meningskiljaktigheter, vilket ledde till att mycket stora skaror drog ut ur Zarahemlas land och begav sig till landet "norrut för att arva landet.

4 Och de färdades mycket lång väg, ända till dess de kom till "stora vattensamlingar och många floder.

5 Ja, och de spred sig till alla

delar av landet, till alla de delar som inte hade lämnats öde och utan skog på grund av de många invånare som tidigare hade ärvt landet.

6 Och nu var ingen del av landet öde, utom i fråga om skog, men på grund av den stora "förödelse som hade drabbat det folk som tidigare bebott landet kallades det "öde.

7 Och då det var ont om skog på landets yta blev folket som drog ut mycket skickliga i att arbeta med cement. Därför byggde de hus av cement, i vilka de bodde.

8 Och det hände sig att de förökade sig och spred sig och gick ut från landet söderut till landet norrut, och de spred sig så att de började täcka hela jordens yta, från havet i söder till havet i norr, från havet i "väster till havet i öster.

9 Och folket som var i landet norrut bodde i tält och i hus av cement, och de lät varje träd som spirade på landets yta växa upp så att de så småningom skulle kunna få timmer till att bygga sina hus, ja, sina städer och sina tempel och sina synagogor och sina helgedomar och alla slags byggnader.

10 Och det hände sig att eftersom det var mycket ont om timmer i landet norrut sände de dit mycket med "sjöfart.

11 Och på så sätt gjorde de det möjligt för folket i landet norrut

att kunna bygga många städer, både av trä och av cement.

12 Och det hände sig att många av "Ammons folk, som var lamaniter från födseln, också drog ut till detta land.

13 Och nu finns det många uppteckningar om detta folks förehavanden, som har förts av många som tillhör detta folk, vilka är noggranna och mycket omfattande rörande dem.

14 Men se, inte ens en hundradel av detta folks förehavanden, ja, berättelsen om lamaniterna och om nephiterna och deras krig och stridigheter och meningsskiljaktigheter och deras predikningar och deras profetior och deras sjöfart och deras skeppsbyggeri och deras uppförande av "tempel och av synagogor och deras helgedomar och deras rättfärdighet och deras ogudaktighet och deras mord och deras röverier och deras plundringar och alla slags avskyvärdheter och hor, kan tas med i detta verk.

15 Men se, det finns många böcker och många uppteckningar av varje slag, och de har huvudsakligen förts av nephiterna.

16 Och de har "överlämnats från ett släktled till ett annat av nephiterna ända till dess de har fallit i överträdelse och har blivit mördade, plundrade och jagade och fördrivna och dräpta och skingrade över jordens yta och uppblandats med lamaniterna

6a Mosiah 21:25-27.

b Alma 22:31.

8a Alma 22:27, 32.

10a Alma 63:5-8.

12a Alma 27:21-26.

14a 2 Ne 5:16; Jakob 1:17;

3 Ne 11:1.

16a 1 Ne 5:16-19;

Alma 37:4.

så att de ^binte längre kallas nephiter, för de har blivit ogudaktiga och vilda och blodtörstiga, ja, de har verkligen blivit lamaniter.

17 Och nu återvänder jag på nytt till min berättelse. Se, det jag har talat om inträffade efter stora stridigheter och oroligheter och krig och meningsskiljaktigheter bland Nephis folk.

18 Det fyrtio och sjätte året av domarnas regering ändades,

19 och det hände sig att det fortfarande förekom många stridigheter i landet, ja, under det fyrtio och sjunde året och även under det fyrtio och åttonde året.

20 Dock innehade Helaman domarsätet och utövade rättvisa och opartiskhet. Ja, han vannlade sig om att hålla Guds stadgar och lagar och befallningar. Och han gjorde ständigt det som var rätt i Guds ögon, och han vandrade på sin fars vägar så att han hade framgång i landet.

21 Och det hände sig att han fick två söner. Han gav den äldste namnet ^aNephi och den yngste namnet ^bLehi. Och de började växa upp åt Herren.

22 Och det hände sig att krigsen och stridigheterna började avta i någon grad bland nephiternas folk under den senare delen av det fyrtio och åttonde året av domarnas regering över Nephis folk.

23 Och det hände sig i det fyr-

tio och nionde året av domarnas regering att oavbruten fred upprättades i landet, förutom att där fanns de hemliga sammansvärjningar som rövaren ^aGadianton hade grundat i de mer bebyggda delarna av landet, vilket de som förestod regeringen vid den tiden inte kände till. Därför utrotades de inte ur landet.

24 Och det hände sig att kyrkan samma år fick mycket stor framgång, så att tusentals anslöt sig till kyrkan och döptes till omvändelse.

25 Och så stor var kyrkans framgång, och så många var de välsignelser som utgöts över folket, att till och med högprästerna och lärarna själva var omåttligt förvånade.

26 Och det hände sig att Herrens verk hade framgång så att många själar, ja, tiotusentals, döptes och anslöt sig till Guds kyrka.

27 Sålunda kan vi se att Herren är barmhärtig mot alla som i hjärtats uppriktighet åkallar hans heliga namn.

28 Ja, sålunda ser vi att ^ahimlens port står öppen för ^balla, ja, för dem som tror på Jesu Kristi namn, han som är Guds Son.

29 Ja, vi ser att alla som vill kan hålla fast vid ^aGuds ord, som är ^blevande och kraftfullt och som skall slå sönder alla djävulens lister och snaror och ränker och leda Kristi efterföljare in på en trång och ^csmal väg

16b Alma 45:12–14.

21a HFS Nephi,

Helamans son.

b HFS Lehi, nephitisk

missionär.

23a Hel 2:4.

28a 2 Ne 31:9, 17.

b Apg 10:28;

Rom 2:10–11.

29a HFS Guds ord.

b Hebr 4:12; L&F 11:2.

c 2 Ne 9:41; 33:9.

över ^aeländets eviga avgrund som är beredd att uppsluka den ogudaktige —

30 och föra deras själar, ja, deras odödliga själar, till ^aGuds högra sida i himmelriket för att sitta ned med Abraham och Isak och med Jakob och med alla våra heliga fäder, för att aldrig mer gå ut därifrån.

31 Och under det året gladdes man ständigt i Zarahemlas land och i alla områden runtomkring, ja, i hela det land som nephiterna innehade.

32 Och det hände sig att det var fred och mycket stor glädje under återstoden av det fyrtio och nionde året. Ja, och det var också oavbruten fred och stor glädje under det femtionde året av domarnas regering.

33 Och under det femtio och första året av domarnas regering var det också fred, förutom det högmod som började tränga in i kyrkan — inte in i Guds kyrka utan in i de människors hjärtan som gav sig ut för att tillhöra Guds kyrka —

34 och de blev så upphöjda i ^ahögmod att de till och med förföljde många av sina bröder. Detta var nu något mycket ont, som gjorde att den ödmjukare delen av folket fick utstå stor förföljelse och genomgå många lidanden.

35 Ändå ^afastade de och ^bbad ofta och växte sig starkare och

starkare i sin ^aödmjukhet och fastare och fastare i tron på Kristus, till dess deras själar fylldes av glädje och tröst, ja, så att deras hjärtan ^arenades och ^aheliggjordes med en heliggörelse som kommer på grund av att de ^aöverlämnade sina hjärtan åt Gud.

36 Och det hände sig att även det femtio och andra året slutade i fred, bortsett från det mycket stora högmod som hade trängt in i folkets hjärtan. Och det berodde på deras mycket stora ^arikedomar och deras framgång i landet. Och det tillväxte hos dem från dag till dag.

37 Och det hände sig i det femtio och tredje året av domarnas regering att Helaman dog, och hans äldste son Nephi började regera i hans ställe. Och det hände sig att han innehade domarsätet och utövade rättvisa och jämlikhet. Ja, han höll Guds befallningar och vandrade sin fars vägar.

KAPITEL 4

Nephitiska avfallingar och lamaniterna förenar sina stridskrafter och intar Zarahemlas land — Nephiternas nederlag beror på deras ogudaktighet — Kyrkan urartar och folket blir svaga som lamaniterna. Omkring 38–30 f Kr.

OCH det hände sig i det femtio

29d 1 Ne 15:28–30.

30a Matt 25:33–34.

34a HFS Högmod.

35a HFS Fasta.

b HFS Bön.

c HFS Ödmjuk,
ödmjukhet.

d HFS Ren, renhjärtad.

e HFS Helgelse,
heliggörelse.

f 2 Krön 30:8;
Mosiah 3:19.

36a HFS Rikedomar.

och fjärde året att det förekom många meningsskiljaktigheter i kyrkan, och det uppstod även en "strid bland folket så att det blev stor blodsutgjutelse.

2 Och den upproriska delen dräptes eller drevs ut ur landet, och de begav sig till lamaniternas kung.

3 Och det hände sig att de försökte hetsa lamaniterna till krig mot nephiterna. Men se, lamaniterna var mycket rädda, ja, till den grad att de inte ville hörsamma dessa avfällingars ord.

4 Men det hände sig i det femtio och sjätte året av domarnas regering att "avfällingar drog upp från nephiterna till lamaniterna, och dessa lyckades tillsammans med de andra hetsa dem till vrede mot nephiterna. Och hela det året förberedde de sig för krig.

5 Och i det femtio och sjunde året kom de ned för att strida mot nephiterna, och de påbörjade dödens verk. Ja, så att de i det femtio och åttonde året av domarnas regering lyckades ta Zarahemlas land i besittning, ja, och likaså alla länder ända till det land som låg närmast landet Ymnighet.

6 Och nephiterna och Moronihahs härar drevs ända in i landet Ymnighet.

7 Och där befäste de sig mot lamaniterna från det västra havet ända till det östra. Det var en dags färd för en nephit längs den linje som de hade

befäst, och där de hade förlagt sina härar för att försvara sitt land norrut.

8 Och på så sätt hade de nephitiska avfällingarna med hjälp av lamaniternas talrika här intagit nephiternas hela besittning i landet söderut. Och allt detta hände i det femtio och åttonde och det femtio och nionde året av domarnas regering.

9 Och det hände sig i det sextionde året av domarnas regering att Moronihah med sina härar lyckades inta många delar av landet. Ja, de återtog många städer som hade fallit i lamaniternas händer.

10 Och det hände sig i det sextio och första året av domarnas regering att de till och med lyckades återta hälften av sina besittningar.

11 Nu skulle denna stora förlust för nephiterna och det stora blodbadet bland dem inte ha inträffat om det inte hade varit för den ogudaktighet och de avskyvärdheter som förekom bland dem. Ja, och detta förekom också bland dem som gav sig ut för att tillhöra Guds kyrka.

12 Och det var på grund av detta deras "hjärtans högmod, på grund av deras stora ^brike-
domar, ja, det var på grund av deras förtryck av de ^cfattiga och att de vägrade att ge av sin mat åt de hungriga, vägrade att ge av sina kläder åt de nakna och slog sina ödmjuka bröder på kinden, hånade det som var heligt, förnekade profetians och

4 1a 3 Ne 11:29.
4a Hel 5:17.

12a Ob 1:3–4;
L&F 101:42.

b 1 Tim 6:17; 2 Ne 9:42.
c L&F 42:30–31.

uppenbarelsens ande, mördade, plundrade, ljög, stal, begick äktenskapsbrott, gav upphov till stora stridigheter och rymde till lamaniterna i Nephis land —

13 och på grund av denna sin stora ogudaktighet och för att de "berömde sig av sin egen styrka lämnades de åt sin egen styrka. Därför hade de inte framgång utan blev hemsökta och slagna och drevs framför lamaniterna till dess de hade förlorat kontrollen över nästan alla sina länder.

14 Men se, Moronihah predikade mycket för folket på grund av deras ondska, och även "Nephi och Lehi, som var Helamans söner, predikade mycket för folket, ja, och de profeterade mycket för dem om deras ondska och om vad som skulle hända dem om de inte omvände sig från sina synder.

15 Och det hände sig att de omvände sig, och i den mån som de omvände sig började de få framgång.

16 Ty när Moronihah såg att de omvände sig vågade han leda dem från plats till plats, och från stad till stad, ända till dess de hade återtagit hälften av sina ägodelar och hälften av alla sina länder.

17 Och så slutade det sextio och första året av domarnas regering.

18 Och det hände sig i det sextio och andra året av domarnas regering att Moronihah inte

kunde erövra flera besittningar från lamaniterna.

19 Därför övergav de sina planer på att erövra återstoden av sina länder, ty så talrika var lamaniterna att det blev omöjligt för nephiterna att få större makt över dem. Därför använde Moronihah alla sina härar till att behålla de områden som han hade intagit.

20 Och det hände sig att nephiterna, på grund av lamaniternas stora antal, kände stor fruktan för att de skulle bli övermannade och nedtrampade och dräpta och förintade.

21 Ja, de började komma ihåg Almas profetior och likaså Mosiahs ord. Och de insåg att de hade varit ett styvnackat folk och att de hade ringaktat Guds bud,

22 och att de hade förändrat och trampat under fötterna "Mosiahs lagar eller det som Herren hade befallt honom att ge till folket. Och de insåg att deras lagar hade förvrängts och att de hade blivit ett ogudaktigt folk, ja, så att de var lika ogudaktiga som lamaniterna.

23 Och på grund av deras ondska hade kyrkan börjat "urarta, och de började tvivla på profetians ande och på uppenbarelsens ande, och Guds straffdomar stirrade dem i ansiktet.

24 Och de insåg att de hade blivit "svaga liksom sina bröder lamaniterna och att Herrens Ande inte längre bevarade dem.

Ja, den hade dragit sig bort från dem eftersom ^bHerrens Ande inte bor i ^coheliga tempel.

25 Därför slutade Herren att bevara dem genom sin förunderliga och ojämförliga makt, ty de hade förfallit till ett tillstånd av ^aotro och förfärlig ogudaktighet. Och de insåg att lamaniterna var avsevärt fler än de, och att de oundvikligen skulle förgås om de inte ^bhöll sig till Herren sin Gud.

26 Ty se, de insåg att lamaniternas styrka, man för man, var lika stor som deras egen styrka. Och därför hade de fallit i denna stora överträdelse, ja, därför hade de inom loppet av några ^afå år blivit svaga på grund av sin överträdelse.

KAPITEL 5

Nephi och Lehi ägnar sig åt predikan — Deras namn får dem att vilja forma sina liv efter sina fäders — Kristus återlöser dem som omvänder sig — Nephi och Lehi omvänder många och fångslas, och de omges av eld — Ett moln av mörker överskuggar tre hundra människor — Jordan skakar och en röst befaller människorna att omvända sig — Nephi och Lehi samtalar med änglar och mängden omsluts av eld. Omkring 30 f Kr.

OCH det hände sig samma år att ^aNephi överlämnade dom-

arsätet till en man vars namn var Cezoram.

2 Ty eftersom deras lagar och deras regering upprättades genom ^afolkets röst, och de som ^bvalde det onda var fler än de som valde det goda, blev de alltmer mogna för undergång, ty lagarna hade blivit förvrängda.

3 Ja, och detta var inte allt. De var ett så styvnackat folk att de inte kunde styras med vare sig lag eller rättvisa, utan att det ledde till deras undergång.

4 Och det hände sig att Nephi hade tröttnat på grund av deras ondska. Och han ^aavsade sig domarsätet och tog på sig att predika Guds ord under alla sina återstående dagar, och det samma gjorde hans bror Lehi under sina återstående dagar.

5 Ty de kom ihåg de ord som deras far Helaman hade talat till dem. Och detta är de ord han talade:

6 Se, mina söner, jag önskar att ni skall komma ihåg att hålla Guds bud, och jag vill att ni skall förkunna dessa ord för folket. Se, jag har givit er namn efter våra första ^aföräldrar som kom från Jerusalems land, och detta har jag gjort för att ni, när ni kommer ihåg era namn, skall komma ihåg dem. Och när ni kommer ihåg dem skall ni komma ihåg deras gärningar. Och när ni kommer ihåg deras gärningar skall ni veta att det

24b HFS Helige Anden, den.
c Mosiah 2:37;
Alma 7:21; 34:36.
25a HFS Otro.

b Jakob 6:5.
26a Alma 46:8;
Hel 12:3–4.
5 1a Hel 3:37.
2a Mosiah 29:25–27.

b Alma 10:19.
4a Alma 4:15–20.
6a 1 Ne 1:1, 5.

är sagt, och även skrivet, att de var ^bgoda.

7 Därför, mina söner, vill jag att ni skall göra det som är gott så att det kan sägas, och även skrivas, om er alldeles som det har sagts och skrivits om dem.

8 Och nu, mina söner, har jag något mera att begära av er. Jag önskar att ni inte gör detta för att kunna berömma er, utan att ni gör det för att samla er en "skatt i himlen, ja, en som är evig och som aldrig förgås, ja, så att ni kan få evigt liv, denna ^bdyrbara gåva som vi har anledning att tro är given till våra fäder.

9 O, kom ihåg, kom ihåg, mina söner, de ^aord som kung Benjamin talade till sitt folk. Ja, kom ihåg att det inte finns något annat sätt eller medel varigenom människan kan bli frälst än genom Jesu Kristi ^bförsonande blod, han som skall komma. Ja, kom ihåg att han kommer för att ^cåterlösa ^dvärlden.

10 Och kom även ihåg de ^aord som Amulek sade till Zeezrom i staden Ammonihah. Ty han sade till honom att Herren förvisso skulle komma för att återlösa sitt folk, men att han inte skulle komma för att återlösa dem i deras synder utan för att återlösa dem från deras synder.

11 Och han har fått sig makt

given från Fadern att återlösa dem från deras synder tack vare omvändelsen. Därför har han "sänt sina änglar för att förkunna budskapet om omvändelsens villkor, som leder till Återlösarens makt, till deras sjäalars frälsning.

12 Och kom ihåg, mina söner, kom ihåg att det är på "klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er ^bgrundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga "storm piskar er, skall detta inte ha någon makt att dra er ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund, tack vare den klippa som ni är byggda på och som är en säker grundval, och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla.

13 Och det hände sig att detta var de ord som Helaman ^aundervisade sina söner om. Ja, han undervisade dem om många ting som inte har skrivits ned och även om många ting som har skrivits ned.

14 Och de kom ihåg hans ord, och därför gick de ut, i lydnad mot Guds befallningar, för att undervisa om Guds ord bland hela Nephis folk, med början i staden Ymnighet,

6b 2 Ne 33.

8a 3 Ne 13:19-21.

b L&F 14:7.

9a Mosiah 2:9.

b Mosiah 3:17-18.

HFS Försona,

försoning.

c HFS Återlösa, återlöst,

återlösning.

d HFS Världen —

Människor som inte

håller buden.

10a Alma 11:34.

11a Alma 13:24-25.

12a Matt 7:24-27;

L&F 6:34;

Mose 7:53.

HFS Hörnsten;

Klippa.

b Jes 28:16;

Jakob 4:16.

c 3 Ne 14:25, 27.

13a Mosiah 1:4.

15 och därifrån vidare till staden Gid, och från staden Gid till staden Mulek,

16 ja, och från en stad till en annan, till dess de hade gått ut bland hela Nephis folk som fanns i landet söderut, och därifrån till Zarahemlas land bland lamaniterna.

17 Och det hände sig att de predikade med stor kraft så att de överbevisade många av de "avfallingar som hade gått över från nephiterna, så att dessa kom fram och bekände sina synder och döptes till omvändelse och omedelbart återvände till nephiterna för att försöka gottgöra de oförrätter de hade begått mot dem.

18 Och det hände sig att Nephi och Lehi predikade för lamaniterna med stor kraft och myndighet, ty de fick kraft och myndighet sig givna för att de skulle kunna "tala, och de fick även sig givet vad de skulle säga.

19 Därför talade de till lamaniternas stora förvåning så att de "övertygade dem, ja, till den grad att åtta tusen av lamaniterna som fanns i Zarahemlas land och runtomkring döptes till omvändelse och övertygades om att deras faders traditioner var ogudaktiga.

20 Och det hände sig att Nephi och Lehi fortsatte därifrån till Nephis land.

21 Och det hände sig att de

tillfångatogs av en lamanitisk här och kastades i "fängelse, ja, i samma fängelse i vilket Ammon och hans bröder hade kastats av Limhis tjänare.

22 Och sedan de hade kastats i fängelse och varit där många dagar utan mat, se, då gick de in i fängelset för att hämta dem så att de kunde dräpa dem.

23 Och det hände sig att Nephi och Lehi var omslutna liksom av "eld, så att de inte vågade bära hand på dem av fruktan att bli brända. Men Nephi och Lehi blev inte brända, och de stod liksom mitt i elden och blev inte brända.

24 Och när de såg att de var omslutna av en "pelare av eld, och att den inte brände dem, fattade deras hjärtan mod.

25 Ty de såg att lamaniterna inte vågade bära hand på dem, och inte heller vågade de komma nära dem utan stod som om de slagits stumma av förundran.

26 Och det hände sig att Nephi och Lehi trädde fram och började tala till dem och säga: Frukta inte, ty se, det är Gud som har visat er detta förunderliga, varigenom det visas för er att ni inte kan bära hand på oss för att dräpa oss.

27 Och se, när de hade sagt dessa ord skakade jorden våldsam, och fängelsets murar skakade som om de skulle falla till marken, men se, de föll inte. Och se, de som var i fängelset

17a Hel 4:4.

18a L&F 100:5–8.
HFS Profetia,
profetera.

19a HFS Omvänd,
omvändelse;
Missionsverksamhet.
21a Mosiah 7:6–7; 21:23.

23a 2 Mos 3:2.
24a 2 Mos 14:24; 1 Ne 1:6;
L&F 29:12;
JS—H 1:16.

var lamaniter och nephiter som var avfällingar.

28 Och det hände sig att de överskuggades av ett moln av "mörker, och en hemsk, allvarlig fruktan kom över dem.

29 Och det hände sig att det kom en "röst, liksom ovanför molnet av mörker, som sade: Omvänd er, omvänd er och försök inte längre förgöra mina tjänare som jag har sänt till er för att förkunna glädjebud.

30 Och det hände sig att när de hörde denna röst märkte de att det inte var en åskans röst och inte heller var det rösten av ett våldsamt dån, men se, det var en "stilla röst med fullkomlig mildhet, liksom en viskning, och den trängde ända in i själens innersta.

31 Och trots mildheten i rösten skakade marken våldsamt och fångelssets murar skälvde återigen som om de skulle falla till marken. Och se, det moln av mörker som hade överskuggat dem upplöstes inte.

32 Och se, rösten kom åter och sade: Omvänd er, omvänd er, ty himmelriket är nära. Och försök inte längre förgöra mina tjänare. Och det hände sig att jorden åter skakade och murarna skälvde.

33 Och åter, för tredje gången, kom rösten och talade till dem förunderliga ord som inte kan yttras av människor. Och åter skälvde murarna, och jorden

skakade som om den skulle rämna.

34 Och det hände sig att lamaniterna inte kunde fly på grund av molnet av mörker som överskuggade dem, ja, och de kunde inte heller röra sig på grund av den fruktan som kom över dem.

35 Nu fanns det en bland dem som var nephit till födseln och som en gång hade tillhört Guds kyrka men hade avvikit från den.

36 Och det hände sig att han vände sig om. Och se, genom molnet av mörker såg han Nephis och Lehis ansikten. Och se, de "strålade oerhört, ja, som änglars ansikten. Och han såg att de lyfte ögonen mot himlen. Och de föreföll tala med eller upphöja sin röst till någon varelse som de såg.

37 Och det hände sig att denne man ropade till mängden att de skulle vända sig om och titta. Och se, de fick kraft sig givna till att vända sig om och titta. Och de såg Nephis och Lehis ansikten.

38 Och de sade till mannen: Se, vad betyder allt detta, och vem är det som dessa män samtalar med?

39 Och mannens namn var Aminadab. Och Aminadab sade till dem: De samtalar med Guds änglar.

40 Och det hände sig att lamaniterna sade till honom: "Vad skall vi göra för att detta moln

28a 2 Mos 14:20.

29a 3 Ne 11:3–14.

30a 1 Kung 19:12;

L&F 85:6.

36a 2 Mos 34:29–35;

Apg 6:15.

40a Apg 2:37–39.

av mörker skall kunna tas bort och inte längre överskugga oss?

41 Och Aminadab sade till dem: Ni måste "omvända er och ropa till rösten, ända till dess ni får ^btro på Kristus, som Alma och Amulek och Zeezrom undervisade er om. Och när ni gör det kommer molnet av mörker att tas bort och inte längre överskugga er.

42 Och det hände sig att de alla började ropa till hans röst som hade skakat jorden. Ja, de ropade ända till dess molnet av mörker hade skingrats.

43 Och det hände sig att när de såg sig om och såg att molnet av mörker hade skingrats och inte längre överskuggade dem, se, då såg de att de var "omslutna, ja, varje själ, av en pelare av eld.

44 Och Nephi och Lehi var mitt ibland dem. Ja, de var omslutna, ja, de stod liksom mitt i en flammande eld, men den skadade dem inte, och inte heller antände den fängelsets murar. Och de fylldes av den "glädje som är utesäglig och full av härlighet.

45 Och se, "Guds Helige Ande kom ned från himlen och tog plats i deras hjärtan, och de fylldes som med eld, och de kunde ^btala förunderliga ord.

46 Och det hände sig att en röst kom till dem, ja, en behaglig röst, liksom en viskning, som sade:

47 "Frid, frid vare med er tack vare er tro på min högt Älskade

som fanns från världens grundläggning.

48 Och när de nu hörde detta riktade de blicken uppåt som för att se varifrån rösten kom. Och se, de såg "himlarna öppna och änglar kom ned från himlen och betjänade dem.

49 Och det var omkring tre hundra själar som såg och hörde detta. Och de uppmanades att gå ut och inte förundras, inte heller skulle de tvivla.

50 Och det hände sig att de gick ut och predikade för folket och förkunnade i alla områden runtomkring allt vad de hade hört och sett, så att den större delen av lamaniterna övertygades av dem, tack vare de mäktiga bevis de hade fått.

51 Och alla som blev "övertygade lade ned sina krigsvapen och lade även bort sitt hat och sina fäders tradition.

52 Och det hände sig att de överlämnade sina egendomsländer till nephiterna.

KAPITEL 6

De rättfärdiga lamaniterna predikar för de ogudaktiga nephiterna — Båda folken har framgång under en tid av fred och överflöd — Lucifer, syndens upphovsman, hetsar de ogudaktigas och Gadiantons rövares hjärtan till mord och ogudaktighet — Rövorna tar över nephiternas regering. Omkring 29–23 f Kr.

41a HFS Omvända sig, omvändelse.

b HFS Tro.

43a 3 Ne 17:24; 19:14.

44a HFS Glädje.

45a 3 Ne 9:20;

Eth 12:14.

b HFS Andens gåvor.

47a HFS Fred; Frid.

48a 1 Ne 1:8.

51a Alma 31:5.

OCH det hände sig att när det sextio och andra året av domarnas regering hade förflutit hade allt detta hänt, och den större delen av lamaniterna hade blivit ett så rättfärdigt folk att deras "rättfärdighet överträffade nephiternas, på grund av deras fasthet och orubblighet i tron.

2 Ty se, det var många av nephiterna som hade blivit så "förhårdade och obotfärdiga och oerhört ogudaktiga att de förkastade Guds ord och alla de predikningar och profetior som förekom bland dem.

3 Icke desto mindre glädde sig kyrkans folk storligen över lamaniternas omvändelse, ja, över Guds kyrka som upprättats bland dem. Och de hade "gemenskap med varandra och fröjdades med varandra och hade stor glädje.

4 Och det hände sig att många av lamaniterna kom ned till Zarahemlas land och berättade för det nephitiska folket om hur de hade "omvänt sig och uppmanade dem till tro och omvändelse.

5 Ja, och många predikade med mycket stor kraft och myndighet, så att de förde många av dem ned i ödmjukhetens djup för att bli Guds och Lammets ödmjuka efterföljare.

6 Och det hände sig att många av lamaniterna färdades till landet norrut, och även Nephi och Lehi färdades till "landet

norrut för att predika för folket. Och så slutade det sextio och tredje året.

7 Och se, det var fred i hela landet så att nephiterna kunde färdas till vilken del av landet de önskade, både bland nephiterna och lamaniterna.

8 Och det hände sig att även lamaniterna färdades vart de än önskade, både bland lamaniterna och bland nephiterna. Och sålunda hade de öppen förbindelse med varandra, så att de kunde köpa och sälja och skaffa sig vinning, allt efter egen önskan.

9 Och det hände sig att de blev mycket rika, både lamaniterna och nephiterna, och de hade stort överflöd av guld och av silver och av alla slags dyrbara metaller, både i landet söderut och i landet norrut.

10 Landet söderut kallades Lehi, och landet norrut kallades "Mulek efter Sidkias son, ty Herren förde Mulek till landet norrut och Lehi till landet söderut.

11 Och se, det fanns allt slags guld i båda dessa länder och silver och dyrbar malm av alla slag. Och det fanns även kunniga arbetare som bearbetade och förädlade all slags malm, och på så sätt blev de rika.

12 De odlade säd i överflöd både i norr och i söder, och de blomstrade storligen både i norr och i söder. Och de förökade sig och växte sig mycket starka i landet. Och de födde

6 1a Hel 13:1.

2a Rom 1:28–32.

3a HFS Gemenskap.

4a HFS Omvänd,
omvändelse.

6a Alma 63:4–9;

Hel 3:11–12.

10a Mosiah 25:2–4;

Hel 8:21.

upp många flockar och hjordar, ja, mycket gödboskap.

13 Se, deras kvinnor arbetade hårt och spann och tillverkade allt slags tyg av fint tvinnat lin och tyg av alla slag för att skyla sin nakenhet. Och på så sätt förflöt det sextio och fjärde året i fred.

14 Och även under det sextio och femte året hade de stor glädje och fred, ja, många predikningar hölls och många profetior uttalades om det som skulle hända. Och så förflöt det sextio och femte året.

15 Och se, det hände sig i det sextio och sjätte året av domarnas regering att "Cezoram mördades av en okänd hand då han satt på domarsätet. Och det hände sig samma år att hans son, som av folket utsetts i hans ställe, också blev mördad. Och så slutade det sextio och sjätte året.

16 Och i början av det sextio och sjunde året började folket åter bli mycket ogudaktigt.

17 Ty se, Herren hade så länge välsignat dem med världsliga rikedomar att de inte hade hetsats till vrede, till krig eller till blodsutgjutelse. Därför började de fästa sina hjärtan vid sina rikedomar, ja, de började söka efter vinning för att de skulle kunna förhäva sig, den ene över den andre. Därför började de begå "mord i hemlighet och röva och plundra för att kunna skaffa sig vinning.

18 Och se, dessa mördare och

plundrare var ett band som hade bildats av Kishkumen och "Gadianton. Och nu hände det sig att det fanns många medlemmar av Gadiantons band även bland nephiterna. Men se, de var talrikare bland den mest ogudaktiga delen av lamaniterna. Och de kallades Gadiantons rövare och mördare.

19 Och det var de som mördade överdomaren Cezoram och hans son medan dessa innehade domarsätet, och se, de blev inte funna.

20 Och nu hände det sig att när lamaniterna fann att det fanns rövare bland dem blev de oerhört bedrövade, och de gjorde allt som stod i deras makt för att utrota dem från jordens yta.

21 Men se, Satan hetsade större delen av nephiterna så att de förenade sig med rövarbanden och ingick i deras förbund och avlade deras eder om att de skulle beskydda och bevara varandra i vilka svåra omständigheter de än kom, så att de inte skulle behöva lida för sina mord och sina plundringar och sina stölder.

22 Och det hände sig att de hade sina tecken, ja, sina "hemliga tecken och sina hemliga ord. Och detta hade de för att kunna känna igen en broder som hade ingått i förbundet, så att oavsett vilken ogudaktighet en broder begick skulle han inte bli skadad av en broder, inte heller av dem som tillhör-

de hans band och som hade antagit detta förbund.

23 Och på så sätt kunde de mörda och plundra och stjäla och bedriva hor och all slags ogudaktighet tvärtemot landets lagar och likaså sin Guds lagar.

24 Och om någon av dem som tillhörde deras band uppenbarade deras "ogudaktighet och avskyvärdheter för världen skulle han rannsakas, inte enligt deras lands lagar utan enligt deras ogudaktighets lagar, som hade stiftats av Gadianton och Kishkumen.

25 Se, det var dessa hemliga "eder och förbund som Alma befallde sin son att inte låta komma ut i världen, av fruktan att de skulle bli ett medel till att leda folket ned i fördärvet.

26 Och se, dessa "hemliga eder och förbund kom inte till Gadianton från de uppteckningar som överlämnades åt Helaman, utan de ingavs i Gadiantons hjärta av ^bsamma varelse som lockade våra första föräldrar att äta av den förbjudna frukten,

27 ja, samma varelse som smidde planer med "Kain att om han mördade sin bror Abel skulle det inte bli känt för världen. Och han har alltifrån den stunden smitt planer med Kain och dennes efterföljare.

28 Och det var också samma varelse som ingav människornas hjärtan att "bygga ett så

högt torn att de skulle kunna nå himlen. Och det var samma varelse som förledde dem som kom från tornet till detta land och som spred mörkrets gärningar och avskyvärdheter över hela landets yta, till dess han drog ned människorna till ^bfullständig undergång och till evigt helvete.

29 Ja, det är samma varelse som ingav "Gadianton i hjärtat att fortsätta med att begå mörkrets gärningar och hemliga mord, och detta har han gjort från människans begynnelse ända till denna tid.

30 Och se, det är han som är "all synds upphovsman. Och se, han fortsätter med sina mörkrets gärningar och hemliga mord och för vidare deras sammansvärjningar och deras eder och deras förbund och deras planer på förfärlig ogudaktighet från släktled till släktled, allteftersom han kan få grepp om människobarnens hjärtan.

31 Och se, han hade fått ett fast grepp om nephiternas hjärtan, ja, så att de hade blivit mycket ogudaktiga. Ja, större delen av dem hade avvikit från rättfärdighetens väg och "trampade Guds bud under fötterna och gick sina egna vägar och byggde sig avgudar av sitt guld och sitt silver.

32 Och det hände sig att all denna ondska uppstod bland

24a HFS Ogudaktig, ogudaktighet.

25a Alma 37:27–32.

26a Mose 5:29, 49–52.

b 3 Ne 6:28;

Mose 4:6–12.

27a Mose 5:18–33.

28a 1 Mos 11:1–4;

Eth 1:3.

b Eth 8:9, 15–25.

29a Hel 2:4–13.

30a Alma 5:39–42;

Moro 7:12, 17;

Mose 4:4.

31a 1 Ne 19:7.

dem inom loppet av "några få år, så att större delen av dessa uppstod bland dem i det sextio och sjunde året av domarnas regering över Nephis folk.

33 Och även under det sextio och åttonde året tilltog de i ondska, till de rättfärdigas stora sorg och klagan.

34 Och sålunda ser vi att nephiterna började nedsjunka i otro och tillväxa i ogudaktighet och avskyvärdheter, medan lamaniterna började tillväxa storligen i kunskap om sin Gud, ja, de började hålla hans stadgar och befallningar och vandra i sanning och rättrådighet inför honom.

35 Och sålunda ser vi att Herrens Ande började "dra sig undan nephiterna på grund av deras ogudaktighet och deras hjärtans hårdhet.

36 Och sålunda ser vi att Herren började utgjuta sin Ande över lamaniterna, tack vare att de så lätt och villigt trodde på hans ord.

37 Och det hände sig att lamaniterna spårade upp Gadiantons rövarband. Och de predikade Guds ord för den ogudaktigare delen av dem så att detta rövarband fullständigt utrotades bland lamaniterna.

38 Och det hände sig å andra sidan att nephiterna uppmunttrade och stödde dem, särskilt den mer ogudaktiga delen av dem, till dess de hade spritt sig över hela nephiternas land och

hade förlett större delen av de rättfärdiga tills dessa fallit så lågt att de trodde på deras gärningar och tog del av deras byten och förenade sig med dem i deras hemliga mord och sammansvärjningar.

39 Och på så sätt fick de full kontroll över regeringen, ja, så att de trampade under sina fötter och slog och sargade och vände ryggen åt de "fattiga och de saktmodiga och åt Guds ödmjuka efterföljare.

40 Och sålunda ser vi att de befann sig i ett hemskt tillstånd och höll på att "mogna till evig undergång.

41 Och det hände sig att så slutade det sextio och åttonde året av domarnas regering över Nephis folk.

PROFETIA AV NEPHI, HELAMANS SON — Gud hotar Nephis folk med att han i sin vrede skall hemsöka dem med fullständig undergång om de inte omvänder sig från sin ogudaktighet. Gud slår Nephis folk med en farsot. De omvänder sig och vänder sig till honom. Samuel, en lamanit, profeterar för nephiterna.

Omfattar kapitel 7 till och med 16.

KAPITEL 7

Nephi förkastas i norr och återvänder till Zarahemla — Han ber

32a Alma 46:8.
35a Mosiah 2:36;
L&F 121:37.

39a Ps 109:16;
Alma 5:54–56;
L&F 56:16.

40a Hel 5:2; 11:37;
L&F 18:6.

på sitt torn i trädgården och kallar sedan folket att omvända sig eller förgås. Omkring 23–21 f Kr.

SE, nu hände det sig i det sextio och nionde året av domarnas regering över det nephitiska folket att Nephi, Helamans son, "återvände till Zarahemlas land från landet norrut.

2 Ty han hade varit ute bland det folk som var i landet norrut och predikat Guds ord för dem och profeterat mycket för dem.

3 Och de förkastade alla hans ord så att han inte kunde stanna hos dem utan återvände till sitt fädernesland.

4 Och när han såg att befolkningen befann sig i ett förfärligt ogudaktigt tillstånd, och att dessa Gadiantons rövare innehade domarsätena, genom att de hade tillskansat sig makten och myndigheten i landet, och att de åsidosatte Guds bud och inte i någon grad handlade rätt inför honom, inte skipade rättvisa bland människobarnen,

5 fördömde de rättfärdiga för deras rättfärdighets skull, lät de skyldiga och de ogudaktiga gå ostraffade för sina pengars skull och dessutom lät dem inneha ledande ämbeten i regeringen för att styra och handla som de ville så att de kunde skaffa sig vinning och ära av "världen, och för att dessutom lättare kunna begå äktenskapsbrott och stjäla och döda och handla som de själva ville —

6 se, denna stora ondska hade

uppstått ibland nephiterna under några få års tid, och när Nephi såg det svällde hans hjärta av sorg i bröstet och han utropade i sin själs ångest:

7 O, om jag kunde ha levt mina dagar i de dagar då min fader Nephi först kom ut ur Jerusalems land, så att jag kunde ha fröjdats med honom i det utlovade landet. Då var hans folk lätta att beveka, ståndaktiga i att hålla Guds bud och sena att bli förledda till att göra ont. Och de var snara att hörsamma Herrens ord.

8 Ja, om mina dagar kunde ha varit i de dagarna, då skulle min själ ha haft glädje över mina bröders rättfärdighet.

9 Men se, det har blivit mig anförtrott att leva i dessa dagar och att min själ skall vara fylld med sorg över denna mina bröders ogudaktighet.

10 Och se, nu hände det sig att det var på ett torn som stod i Nephis trädgård, som låg vid landsvägen som förde till det stora torget som låg i staden Zarahemla. Nu hade Nephi fallit på knä på tornet som stod i hans trädgård, det torn som också stod i närheten av trädgårdsporten som landsvägen gick förbi.

11 Och det hände sig att vissa män gick förbi och såg Nephi då han utgöt sin själ till Gud på tornet. Och de sprang och berättade för folket vad de hade sett, och folket samlades i stora skaror för att få veta orsaken

till så stor sorg över folkets ogudaktighet.

12 Och när nu Nephi reste sig såg han de människoskaror som hade samlats.

13 Och det hände sig att han öppnade sin mun och sade till dem: Se, "varför har ni samlats här? Är det för att jag skall kunna berätta för er om er ondska?

14 Ja, därför har jag stigit upp på mitt torn för att jag skall kunna utgjuta min själ inför min Gud på grund av mitt hjärtas stora sorg över er ondska!

15 Och för min sorgs och klagans skull har ni samlats, och ni förundras. Ja, och ni behöver verkligen förundra er, ja, ni bör förundra er, eftersom ni givit efter så att djävulen har fått ett så fast grepp om era hjärtan.

16 Ja, hur kunde ni ge efter för hans lockelser som vill slunga era själar ned i evigt elände och oändligt lidande?

17 O, omvänd er, omvänd er! "Varför vill ni dö? Vänd er, vänd er till Herren, er Gud! Varför har han övergivit er?

18 Det är för att ni har förhärdat era hjärtan, ja, ni vill inte hörsamma den "gode herdens röst, ja, ni har ^bdrivit honom till vrede mot er.

19 Och se, i stället för att "samla er skall han skingra er så att ni blir till föda för hundar och vilda djur, om ni inte omvänder er.

20 O, hur kunde ni glömma er

Gud redan samma dag som han befriade er?

21 Men se, det är för att skaffa er vinning, för att bli prisade av människor, ja, och för att ni skall kunna få guld och silver. Och ni har fäst era hjärtan vid rikedomar och denna "världs fåfångligheter, för vilka ni mördar och plundrar och stjälar och bär ^bfalskt vittnesbörd mot er nästa och begår all slags ondska.

22 Och därför skall elände drabba er om ni inte omvänder er. Ty om ni inte omvänder er, se, då skall denna stora stad och likaså alla de stora städer som ligger här omkring i det land som är vår egendom tas ifrån er, så att ni inte har någon plats i dem. Ty se, Herren skall inte ge er "styrka, så som han hittills har gjort, till att stå emot era fiender.

23 Ty se, så säger Herren: Jag skall inte visa min styrka för de ogudaktiga, vare sig för den ene eller för den andre, utan för dem som omvänder sig från sina synder och hörsammar mina ord. Nu önskar jag därför att ni, mina bröder, skall inse att det skall bli "bättre för lamniterna än för er om ni inte omvänder er.

24 Ty se, de är rättfärdigare än ni, eftersom de inte har syndat mot den stora kunskap som ni har fått. Därför skall Herren vara barmhärtig mot dem, ja,

13a Matt 3:5–8.

17a Hes 18:23, 31–32.

18a Hes 34:12;

Joh 10:14–16;

Alma 5:38–41, 57–60.

HFS Gode herden, den.

^b Jakob 1:8;

Alma 12:36–37.

19a 3 Ne 10:4–7.

21a HFS Världslighet.

^b 2 Mos 20:16;

Matt 15:19–20.

22a Mosiah 7:29.

23a Hel 15:11–15.

han skall "förlänga deras dagar och mångfaldiga deras avkomlingar, medan ni skall bli fullständigt ^butrotade om ni inte omvänder er.

25 Ja, ve er för den stora avskyvårdhets skull som har uppstått ibland er. Och ni har förenat er med den, ja, med det "hemliga band som bildades av Gadianton!

26 Ja, "elände skall drabba er på grund av det högmod som ni har tillåtit att tränga in i era hjärtan och som på grund av era övermåttan stora ^brikedomar har lyft er upp över det som är gott!

27 Ja, ve er för er ogudaktighets och era avskyvårdhets skull!

28 Och om ni inte omvänder er skall ni gå under, ja, till och med era länder skall tas ifrån er, och ni skall utrotas från jordens yta.

29 Se, nu säger jag inte av mig själv att detta skall hända, ty det är inte av mig själv som jag vet detta. Men se, jag "vet att detta är sant eftersom Herren Gud har tillkännagivit det för mig, och därför vittnar jag om att det skall hända.

KAPITEL 8

Korrumperade domare söker hetsa folket mot Nephi — Abraham, Mose, Zenos, Zenock, Ezias, Jesaja, Jeremia, Lehi och Nephi vittnade alla om Kristus — Nephi tillkänna-

ger genom inspiration mordet på överdomaren. Omkring 23–21 f Kr.

OCH nu hände det sig att när Nephi sagt dessa ord fanns där män som var domare och som även tillhörde Gadiantons hemliga band, och dessa vredgades och ropade högljutt mot honom och sade till folket: Varför griper ni inte denne man och för fram honom så att han kan dömas för det brott som han har begått?

2 Varför ser ni på denne man och hör honom smäda detta folk och vår lag?

3 Ty se, Nephi hade talat till dem om hur korrumperad deras lag var, ja, Nephi talade mycket som inte kan upptecknas, och inget talade han som stred mot Guds bud.

4 Och dessa domare vredgades på honom eftersom han "talade öppet till dem om deras hemliga mörkrets gärningar. Men de vågade inte bära hand på honom eftersom de fruktade att folket då skulle ropa högljutt mot dem.

5 Därför ropade de till folket och sade: Varför tillåter ni att denne man smädar oss? Ty se, han fördömer ju hela detta folk, ja, till undergång. Ja, han säger även att dessa våra stora städer skall tas ifrån oss så att vi inte skall ha någon plats i dem.

6 Och vi vet att detta är omöjligt, ty se, vi är mäktiga och våra städer stora. Därför kan våra fiender inte få makt över oss.

24a Alma 9:16;
L&F 5:33.
b Alma 9:19.

25a Hel 3:23.
26a Jes 5:8–25.
b Jakob 2:13.

29a Alma 5:45–46.
8 4a 1 Ne 16:2–3.

7 Och det hände sig att de på så sätt hetsade befolkningen till vrede mot Nephi och orsakade stridigheter bland dem, ty det fanns några som högljutt ropade: Låt denne man vara, ty han är en god man, och det han säger kommer förvisso att ske om vi inte omvänder oss.

8 Ja se, alla de straffdomar han har vittnat om kommer att drabba oss, ty vi vet att han med rätta har vittnat för oss om våra ondskefulla gärningar. Och se, de är många, och han "känner till allt det som skall hända oss, lika väl som han känner till vår ondska.

9 Ja, och se, om han inte varit en profet kunde han inte ha vittnat om detta.

10 Och det hände sig att de människor som sökte förgöra Nephi hölls tillbaka på grund av sin fruktan, så att de inte bar hand på honom. Därför började han åter tala till dem, ty han såg att han hade funnit nåd inför någras ögon i sådan grad att återstoden av dem var rädda.

11 Därför kände han sig nödgad att tala mer till dem och sade: Se, mina bröder, har ni inte läst att Gud gav en människa, nämligen Mose, makt att slå på "Röda havets vatten, så att det delade sig åt båda sidor så att israeliterna, som var våra fäder, kunde gå igenom på torr

mark, varefter vattnet slöt sig över egyptiernas härar och uppslukade dem?

12 Och se, om nu Gud gav denne man sådan makt, varför tvistar ni då med varandra och säger att han inte har givit mig någon makt varigenom jag kan få kunskap om de straffdomar som skall komma över er om ni inte omvänder er?

13 Men se, ni förnekar inte bara mina ord, utan ni förnekar också de ord som har talats av våra fäder och likaså de ord som talades av denne man, Mose, som fick sig given så stor makt, ja, de ord som han har talat om Messias ankomst.

14 Ja, bar han inte vittne om att Guds Son skulle komma? Och liksom han "lyfte upp kopparormen i öknen så skall han som skall komma lyftas upp.

15 Och liksom alla som riktade sina blickar på den ormen skulle få "leva så skall alla som riktar blicken på Guds Son med tro och med en botfärdig ande få ^bleva, ja, det liv som är evigt.

16 Och se, det var inte bara Mose som vittnade om detta utan också "alla de heliga profeterna från hans dagar ända till Abrahams dagar.

17 Ja, och se, "Abraham såg hans ankomst och fylldes med glädje och fröjdade sig.

18 Ja, och se, jag säger er att

8a Hel 7:29.
11a 2 Mos 14:16;
1 Ne 17:26;
Mosiah 7:19;
L&F 8:2–3;
Mose 1:25.
14a 4 Mos 21:6–9;

2 Ne 25:20;
Alma 33:19–22.
HFS Jesus Kristus —
Liknelser eller
symboler rörande
Kristus.
15a 1 Ne 17:41;

Alma 37:45–47;
3 Ne 15:9.
b Joh 11:25.
16a Jakob 4:4–5; 7:11.
17a 1 Mos 22:8–14;
Joh 8:56.

inte endast Abraham kände till allt detta, utan det fanns ^amånga före Abrahams dagar som blev kallade enligt ^bGuds orden, ja, enligt hans Sons orden, och det skedde för att visa folket många tusen år före hans ankomst att återlösningen verkligen skulle komma till dem.

19 Och nu vill jag att ni skall veta att det ända sedan Abrahams dagar har funnits många profeter som har vittnat om detta. Ja se, profeten ^aZenos vittnade frimodigt, varför han blev dräpt.

20 Och se, även ^aZenock och även Ezias och även ^bJesaja och ^cJeremia (denne Jeremia var samme profet som vittnade om ^aJerusalems förstörelse), och nu vet vi att Jerusalem förstördes enligt Jeremias ord. O, varför skulle då inte Guds Son komma enligt hans profetia?

21 Och vill ni nu ifrågasätta att ^aJerusalem förstördes? Vill ni säga att ^bSidkias söner inte dräptes, alla utom ^cMulek? Ja, och ser ni inte att Sidkias avkomlingar är hos oss och att de drevs ut ur Jerusalems land? Men se, detta är inte allt.

22 Vår fader Lehi drevs ut ur Jerusalem för att han vittnade om detta. Även Nephi vittnade

om detta, liksom nästan alla våra fäder ända fram till denna tid. Ja, de har vittnat om ^aKristi ankomst och har sett framåt och har fröjdat sig åt hans dag som skall komma.

23 Och se, han är Gud och han är med dem, och han uppenbarade sig för dem, och att de var återlösta av honom, och de ärade honom på grund av det som skall komma.

24 Och eftersom ni nu vet detta och inte kan förneka det utan att ljuga, har ni syndat i detta, ty ni har förkastat allt detta trots de många bevis som ni har fått, ja, ni har fått ^aallt, både det som är i himlen och allt det som är på jorden som ett vittne om att det är sant.

25 Men se, ni har förkastat sanningen och har gjort ^auppror mot er helige Gud, och redan nu hopar ni vrede över er till ^bdomens dag i stället för att samla er ^cskatter i himlen, där inget förstör och dit inget kan komma som är orent.

26 Ja, redan nu mognar ni på grund av era mord och er ^aotukt och ogudaktighet till evig undergång, ja, och om ni inte omvänder er drabbar den er snart.

27 Ja se, den står redan för dörren, ja, gå till domarsätet

18a Alma 13:19;
L&F 84:6–16; 136:37.
b HFS Melkisedekska prästadömet.

19a Alma 34:7.

20a 1 Ne 19:10;
3 Ne 10:15–16.
HFS Skrifterna —
Förlorad helig skrift.
b Jes 53.

c 1 Ne 5:13; 7:14.
d Jer 26:18;
1 Ne 1:4.

21a 2 Ne 6:8;
Omni 1:15.
b 2 Kung 25:7;
Jer 39:6; 52:10.
c Hes 17:22–23;
Hel 6:10.

22a HFS Jesus Kristus —

Profetior om Jesu
Kristi födelse och död.

24a Alma 30:44;
Mose 6:63.

25a Mosiah 2:36–38; 3:12.
b L&F 10:20–23;
121:23–25.

c Hel 5:8;
3 Ne 13:19–21.

26a HFS Otukt.

och sök. Och se, er domare har blivit mördad, och han "ligger i sitt blod. Och han har blivit mördad ^bav sin bror som traktar efter att sitta på domarsätet.

28 Och se, båda tillhör de ert hemliga band, vars "upphovsman är Gadianon och den onde som försöker förgöra människornas själar.

KAPITEL 9

Budbärare finner överdomaren död vid domarsätet — De fångslas och släpps senare — Nephi utpekar genom inspiration Seantum som mördare — Nephi erkänns av några som profet. Omkring 23–21 f Kr.

SE, nu hände det sig att när Nephi hade talat dessa ord skyndade vissa män ibland dem till domarsätet. Ja, det var fem som gav sig av, och de sade till varandra när de gav sig av:

2 Se, nu får vi med säkerhet veta om denne man är en profet och om Gud har befallt honom att profetera om sådana förunderliga ting för oss. Se, vi tror inte att han har gjort det, nej, vi tror inte att han är en profet. Men om detta som han sade om överdomaren är sant, att han skulle vara död, då skall vi tro att även de andra orden som han har talat är sanna.

3 Och det hände sig att de skyndade av alla krafter och kom fram till domarsätet. Och se, överdomaren hade fallit till marken och "låg i sitt blod.

4 Och se, när de nu såg detta blev de så oerhört förvånade att de föll till marken, ty de hade inte trott de ord som Nephi hade talat om överdomaren.

5 Men nu, när de såg, trodde de och fruktan kom över dem för att alla de straffdomar som Nephi hade uttalat skulle komma över folket. Därför bävade de och föll till marken.

6 Och omedelbart efter det att domaren hade blivit mördad — han hade stuckits ihjäl av sin bror som varit förklädd och hade flytt — sprang tjänarna och berättade för folket och ropade högljutt om mord bland dem.

7 Och se, folket samlades vid platsen för domarsätet, och se, till sin förvåning såg de dessa fem män som hade fallit till marken.

8 Och se, nu visste folket inget om den skara som hade samlats vid "Nephis trädgård, därför sade de till varandra: Dessa män är de som har mördat domaren, och Gud har slagit dem så att de inte kunde fly från oss.

9 Och det hände sig att de grep dem och band dem och kastade dem i fängelse. Och en kungörelse sändes ut att domaren hade blivit dräpt och att mördarna hade gripits och kastats i fängelse.

10 Och det hände sig nästa dag att folket samlades för att sörja och "fasta vid begravningen för den store överdomaren som blivit dräpt.

11 Och därför hade även de

27a Hel 9:3, 15.
b Hel 9:6, 26–38.

28a Hel 6:26–30.
9 3a Hel 8:27.

8a Hel 7:10.
10a HFS Fasta.

domare som varit vid Nephis trädgård och hört hans ord samlats till begravningen.

12 Och det hände sig att de hörde sig för bland folket och sade: Var är de fem som sändes för att ta reda på om överdomaren var död? Och de svarade och sade: Om de fem som ni säger er ha sänt vet vi ingenting, men det finns fem män som är mördarna och som vi har kastat i fängelse.

13 Och det hände sig att domarna begärde att de skulle föras fram. Och de fördes fram och se, det var de fem som hade sänts. Och se, domarna frågade dem för att få veta vad som hänt, och de berättade för dem allt vad de hade gjort och sade:

14 Vi sprang och kom till platsen för domarsätet, och när vi såg att allt var så som Nephi hade vittnat blev vi så förvånade att vi föll till marken. Och när vi hade hämtat oss från vår förvåning, se, då kastade de oss i fängelse.

15 Och vad det gäller mordet på denne man så vet vi inte vem som har gjort det. Det enda vi vet är att vi sprang och kom hit så som ni önskade, och se, han var död i enlighet med Nephis ord.

16 Och nu hände det sig att domarna förklarade saken för folket, och de ropade högljutt mot Nephi och sade: Se, vi vet att denne Nephi måste ha kommit överens med någon om att dräpa domaren för att sedan

kunna tillkännage det för oss och omvända oss till sin tro, så att han kan upphöja sig till att vara en stor man, utvald av Gud och en profet.

17 Och se, nu skall vi avslöja denne man, och han skall bekänna sin skuld och för oss tillkännage denne domares verkliga mördare.

18 Och det hände sig att de fem frigavs på begravningsdagen. Men de tillrättavisdade domarna för de ord som de hade talat mot Nephi och stred med dem en efter en, så att de tystade dem.

19 Ändå lät de gripa och binda Nephi och föra honom inför mängden, och de började ställa frågor till honom på olika sätt för att få honom att motsäga sig själv, så att de skulle kunna döma honom till döden.

20 Och de sade till honom: Du är medbrottsling. Vem är den man som har begått detta mord? Säg oss det nu och bekänn din skuld! De sade: Se, här är pengar, och vi skänker dig även livet, om du berättar och erkänner den uppgörelse som du har gjort med honom.

21 Men Nephi sade till dem: O, ni ^adårar, ni i hjärtat oomskurna, ni blinda och ni ^bstyvnackade människor, vet ni hur länge Herren er Gud skall tillåta er att fortsätta på denna syndens väg?

22 O, ni borde börja jämra er och ^asörja över den stora undergång som i denna stund väntar er, om ni inte omvänder er.

21a Apg 7:51.
b HFS Uppror,

upproriskhet.
22a Mosiah 7:24.

23 Se, ni säger att jag har kommit överens med en man om att han skulle mörda Seezoram, vår överdomare. Men se, jag säger er att detta säger ni för att jag har vittnat för er, för att ni skulle känna till detta, ja, som ett bevis för er att jag kände till den ogudaktighet och de avskyvärdheter som finns bland er.

24 Och eftersom jag har gjort detta säger ni att jag har kommit överens med en man om att han skulle göra detta, ja, eftersom jag visade er detta tecken vredgas ni på mig och söker ta mitt liv.

25 Och se, nu skall jag visa er ett annat tecken och se om ni vill söka dräpa mig för detta.

26 Se, jag säger er: Gå till Seantums hus, han som är "Seezorams bror, och säg till honom:

27 Har Nephi, den så kallade profeten, som profeterar så mycket ont om detta folk, kommit överens med dig om att du skulle mörda Seezoram, som är din bror?

28 Och se, han skall säga till er: Nej.

29 Och ni skall säga till honom: Har du mördat din bror?

30 Och han skall stå förfärad och inte veta vad han skall säga. Och se, han skall neka inför er, och han skall låtsas att han är förvånad. Dock skall han inför er betyga att han är oskyldig.

31 Men se, ni skall undersöka honom, och ni skall finna blod på hans mantelflikar.

32 Och när ni har sett detta

skall ni säga: Varifrån kommer detta blod? Vet vi inte att det är din brors blod?

33 Och då skall han darra och blekna, ja, som om döden hade drabbat honom.

34 Och då skall ni säga: På grund av denna fruktan och denna blekhet i ditt ansikte vet vi att du är skyldig.

35 Och då skall större fruktan komma över honom, och sedan skall han bekänna för er och inte längre förneka att han har begått detta mord.

36 Och sedan skall han säga till er att jag, Nephi, inte vet något om saken om det inte blivit mig givet genom Guds makt. Och då skall ni veta att jag är en ärlig man och att jag är sänd till er från Gud.

37 Och det hände sig att de gick och gjorde alldeles som Nephi hade sagt till dem. Och se, de ord som han hade sagt besannades, ty i enlighet med de orden nekade han, och likaså i enlighet med de orden bekände han.

38 Och han fördes fram för att bevisa att det var han själv som var den verkliga mördaren, så att de fem frigavs och likaså Nephi.

39 Och det fanns några bland nephiterna som trodde på Nephis ord. Och det fanns även några som trodde på grund av de fem människens vittnesbörd, ty dessa hade omvänts medan de var i fängelset.

40 Och nu fanns det några

ibland folket som sade att Nephi var en profet.

41 Och det fanns andra som sade: Se, han är en gud, för om han inte varit en gud kunde han inte veta allting. Ty se, han har berättat för oss om våra hjärtans tankar och har även berättat andra ting för oss. Och han har till och med låtit oss veta vem som är vår överdomares verkliga mördare.

KAPITEL 10

Herren ger Nephi den beseglade makten — Han får makt att binda och lösa på jorden och i himlen — Han befäller folket att omvända sig eller gå under — Anden för honom från folkskara till folkskara. Omkring 21–20 f Kr.

OCH det hände sig att det uppstod oenighet bland folket, så att de skildes åt olika håll och gick sin väg och lämnade Nephi ensam, där han stod mitt ibland dem.

2 Och det hände sig att Nephi gick sin väg mot sitt eget hus och ^abegrundade det som Herren hade visat honom.

3 Och det hände sig att medan han så begrundade detta — och kände sig mycket nedstämd på grund av det nephitiska folkets ogudaktighet, deras hemliga mörkrets gärningar och deras mord och deras plundringar och all slags ond-

ska — ja, det hände sig att medan han i sitt hjärta begrundade detta, se, då kom en röst till honom som sade:

4 Välsignad är du, Nephi, för det du har gjort. Ty jag har sett hur du ^aoutröttligt har förkunnat för detta folk det ord som jag har givit dig. Och du har inte fruktat dem och har inte sökt rädda ^bditt eget liv, utan har sökt göra min ^cvilja och hålla mina bud.

5 Och eftersom du nu har gjort detta så outröttligt skall jag välsigna dig för evigt. Och jag skall göra dig mäktig i ord och i handling, i tro och i gärningar, ja, så att ^aallt sker dig enligt ditt ^bord, ty du kommer ^cinte att be om något som strider mot min vilja.

6 Se, du är Nephi, och jag är Gud. Se, jag betygar för dig i mina änglars närvaro att du skall ha makt över detta folk och skall slå jorden med ^ahungersnöd och med farsoter och undergång, alltefter detta folks ogudaktighet.

7 Se, jag ger dig makt att vad du än ^abeseclar på jorden skall vara beseglat i himlen, och vad du än löser på jorden skall vara löst i himlen, och på så sätt skall du ha makt bland detta folk.

8 Och om du således säger till detta tempel att det skall rännas, så skall det ske.

9 Och om du säger till detta

10 2a HFS Begrunda.

4a HFS Flit.

b HFS Offer.

c 3 Ne 11:11.

5a 3 Ne 18:20;

L&F 88:63–65.

b Enos 1:12.

c 2 Ne 4:35; L&F 46:30.

6a Hel 11:4–18.

7a Matt 16:19.

HFS Besegla,
besegling.

“berg: Må du kullkastas och jämnas med marken, så skall det ske.

10 Och se, om du säger att Gud skall slå detta folk, så skall det ske.

11 Och se, nu befaller jag dig att du skall gå och förkunna för detta folk att så säger Herren Gud, som är den Allsmäktige: Om ni inte omvänder er skall ni bli slagna, ja, ända till “undergång.

12 Och se, nu hände det sig att när Herren hade talat dessa ord till Nephi, stannade denne och gick inte till sitt eget hus utan återvände till de folkskaror som var skingrade över hela landets yta och började förkunna för dem det Herrens ord som hade talats till honom om deras undergång, om de inte omvände sig.

13 Men se, trots det stora underverk som Nephi hade utfört genom att berätta för dem om överdomarens död förhärskade de sina hjärtan och hörsamma de inte Herrens ord.

14 Därför förkunnade Nephi Herrens ord för dem och sade: Om ni inte omvänder er, säger Herren, skall ni bli slagna ända till undergång.

15 Och det hände sig att när Nephi hade förkunnat ordet för dem, förhärskade de alltjämt sina hjärtan och ville inte hörsamma hans ord. Därför smädade de honom och försökte bära hand på honom för att kasta honom i fängelse.

16 Men se, Guds makt var med honom, och de kunde inte ta honom och kasta honom i fängelse, ty han blev tagen av Anden och bortförd från deras mitt.

17 Och det hände sig att han på så sätt i Anden gick från folkskara till folkskara och förkunnade Guds ord, ända till dess han hade förkunnat det för dem alla eller sänt ut det till hela folket.

18 Och det hände sig att de inte ville hörsamma hans ord. Och stridigheter började uppstå så att de vände sig mot varandra och började dräpa varandra med svärd.

19 Och så slutade det sjuttio och första året av domarnas regering över Nephis folk.

KAPITEL 11

Nephi förmår Herren att sända hungersnöd i stället för krig — Många människor förgås — De omvänder sig och Nephi vädjar till Herren om regn — Nephi och Lehi tar emot många uppenbarelser — Gadiantons rövare befäster sin ställning i landet. Omkring 20–6 f Kr.

OCH nu hände det sig i det sjuttio och andra året av domarnas regering att stridigheterna tilltog så att det blev krig över hela landet bland hela Nephis folk.

2 Och det var det “hemliga rövarbandet som utövade detta förödelsens och ogudaktighetens verk. Och detta krig varade

hela det året och det varade även det sjuttio och tredje året.

3 Och det hände sig att Nephi samma år ropade till Herren och sade:

4 O Herre, tillåt inte att detta folk förgås med svärd, utan låt det hellre, o Herre, bli "hungersnöd i landet för att väcka dem till hågkomst om Herren sin Gud, och då kanske de omvänder sig och vänder sig till dig.

5 Och så skedde det enligt Nephis ord. Och det blev stor hungersnöd i landet bland hela Nephis folk. Och under det sjuttio och fjärde året fortsatte så hungersnöden, och förödelsens verk med svärd upphörde men blev av hungersnöden allvarligt.

6 Och detta förödelsens verk fortfor även under det sjuttio och femte året. Ty jorden hade hemsökts av torra så att den inte frambringade säd i rätt årstid för säd, och hela landet var hemsökt, ja, både bland lamaniter och bland nephiter, så att de hemsöktes och omkom i tusental i landets mest ogudaktiga delar.

7 Och det hände sig att människorna såg att de höll på att förgås av svält, och de började "komma ihåg Herren sin Gud. Och de började komma ihåg Nephis ord.

8 Och folket började vädja till sina överdomare och sina ledare att de skulle säga till Nephi: Se, vi vet att du är en gudsman. Ropa därför till Herren vår Gud om att vända bort denna

hungersnöd från oss, så att inte alla de "ord som du har talat om vår undergång besannas.

9 Och det hände sig att domarna sade de ord till Nephi som folket önskade. Och det hände sig att när Nephi såg att folket hade omvänt sig och att de ödmjukade sig i säckväv, ropade han återigen till Herren och sade:

10 O Herre, se folket omvänder sig! Och de har drivit bort ifrån sig Gadiantons band så att de blivit utrotade, och de har gömt deras hemliga planer i jorden.

11 Vill du nu, o Herre, för denna deras ödmjukhets skull vända bort din vrede och låta din vrede blidkas av de ogudaktiga människors undergång som du redan har förgjort.

12 O Herre, vill du vända bort din vrede, ja, din brinnande vrede, och låta denna svält upphöra i landet.

13 O Herre, vill du höra mig och låta det ske enligt mina ord, och sända "regn över jordens yta så att hon åter kan frambringa sin frukt, och sin säd i den rätta årstiden för säd.

14 O Herre, du hörde "mina ord när jag sade: Låt det bli hungersnöd, så att svärdets plåga kan upphöra. Och jag vet att du skall höra mina ord även denna gång, ty du sade: Om detta folk omvänder sig skall jag skona dem.

15 Ja, o Herre, och du ser att de har omvänt sig på grund av

hungersnöden och farsoten och förödelsen som har drabbat dem.

16 Och vill du nu, o Herre, vända bort din vrede och pröva dem igen och se om de vill tjäna dig? Och om så är, o Herre, kan du välsigna dem enligt de ord som du har sagt.

17 Och det hände sig i det sjuttio och sjätte året att Herren vände bort sin vrede från folket och lät "regn falla på jorden så att hon frambringade sin frukt i rätta årstiden för frukt. Och det hände sig att hon frambringade sin säd i den rätta årstiden för säd.

18 Och se, folket gladdes och prisade Gud, och hela landet var fyllt av glädje. Och de sökte inte längre förgöra Nephi, utan såg honom som en "stor profet och gudsman som hade fått stor makt och myndighet sig given av Gud.

19 Och se, Lehi, hans bror, "stod honom inte efter på minsta sätt i fråga om rättfärdighet.

20 Och sålunda hände det sig att Nephis folk åter började få framgång i landet och började bygga upp sina öde platser och började föröka sig och utbreda sig till dess de täckte hela landets yta, både norrut och söderut, från havet i väster till havet i öster.

21 Och det hände sig att det sjuttio och sjätte året slutade i fred. Och det sjuttio och sjunde året började i fred, och "kyrkan spreds över hela landets yta, och större delen av folket, både

nephiter och lamaniter, tillhörde kyrkan, och de hade mycket stor fred i landet. Och så slutade det sjuttio och sjunde året.

22 Och de hade även fred under det sjuttio och åttonde året, med undantag av några få stridigheter om de lärosatser som fastställts av profeterna.

23 Och i det sjuttio och nionde året uppstod många stridigheter. Men det hände sig att Nephi och Lehi och många av deras bröder som hade kunskap om de sanna lärosatserna, eftersom de dagligen hade många "uppenbarelser, predikade för folket så att de samma år fick slut på deras stridigheter.

24 Och det hände sig att i det åttionde året av domarnas regering över Nephis folk fanns det ett visst antal avfallingar från Nephis folk, vilka några år tidigare hade gått över till lamaniterna och antagit namnet lamaniter, och även ett visst antal som var verkliga ättlingar till lamaniterna, vilka på grund av att de hetsats till vrede av dem, eller av dessa avfallingar, började föra krig mot sina bröder.

25 Och de begick mord och plundrade. Och sedan drog de sig tillbaka till bergen och in i vildmarken och till hemliga platser och gömde sig så att de inte kunde upptäckas, och de ökade dagligen i antal eftersom det fanns avfallingar som gick över till dem.

26 Och på så sätt blev de med tiden, ja, inom loppet av några

17a 5 Mos 11:13–17.
18a Hel 10:5–11.

19a Hel 5:36–44.
21a Hfs Jesu Kristi kyrka.

23a Alma 26:22;
L&F 107:19.

få år, ett mycket stort rövarband. Och de utforskade alla Gadiantons hemliga planer och blev på så sätt Gadiantons rövare.

27 Se, dessa rövare åstadkom stor skada, ja, stor förödelse bland Nephis folk och likaså bland det lamanitiska folket.

28 Och det hände sig att det blev nödvändigt att göra slut på detta förödelsens verk. Därför sände de en här av starka män ut i vildmarken och upp ibland bergen för att söka upp detta rövarband och förgöra det.

29 Men se, det hände sig att de samma år drevs tillbaka till sina egna landområden. Och så slutade det åttionde året av domarnas regering över Nephis folk.

30 Och det hände sig i början av det åttio och första året att de åter drog ut mot detta rövarband och nedgjorde många, och de blev också själva hemsökta av stor förödelse.

31 Och de tvingades åter att vända tillbaka från vildmarken och ned från bergen till sina egna landområden eftersom antalet rövare som härjade i bergen och i vildmarken var mycket stort.

32 Och det hände sig att så slutade detta år. Och rövarna fortsatte att öka i antal och tillväxa i styrka så att de trotsade nephiternas alla härar och även lamaniternas. Och de orsakade stor fruktan bland folket i hela landet.

33 Ja, de hemsökte många

landsdelar och åstadkom stor förödelse bland dem, ja, de dödade många och bortförde andra i fångenskap i vildmarken, ja, i synnerhet deras kvinnor och deras barn.

34 Denna stora olycka, som drabbade folket på grund av deras ondska, fick nu många att väckas till hägkomst om Herren sin Gud.

35 Och så slutade det åttio och första året av domarnas regering.

36 Och i det åttio och andra året började de åter "glömma Herren sin Gud. Och i det åttio och tredje året började de tillväxa i ondska. Och under det åttio och fjärde året förändrade de inte sitt levnadssätt.

37 Och det hände sig att de i det åttio och femte året tillväxte allt mer i sitt högmod och i sin ogudaktighet, och på så sätt mognade de återigen till undergång.

38 Och så slutade det åttio och femte året.

KAPITEL 12

Människorna är föränderliga och dåraktiga och snara att göra ont — Herren tuktar sitt folk — Människans intighet jämförs med Guds makt — På domens dag får människan evigt liv eller evig fördömmelse. Omkring 6 f Kr.

OCH sålunda kan vi se hur falska och även föränderliga människobarnens hjärtan är. Ja, vi

kan se att Herren i sin stora och oändliga godhet välsignar och ger dem ^aframgång som sätter sin ^blit till honom.

2 Ja, och vi kan se att just då han ger sitt folk framgång, ja, genom att föröka deras åkrar, deras flockar och deras hjordar och guld och silver och alla sorters dyrbarheter av varje slag och art, genom att skona deras liv och befria dem ur deras fienders händer, genom att uppmjuka deras fienders hjärtan så att de inte förklarar krig mot dem, ja, kort sagt, genom att göra allt för sitt folks välfärd och lycka, ja, det är just då som de ^aförhärda sina hjärtan och glömmen Herren sin Gud och ^btrampar den Helige under sina fötter — ja, och detta till följd av deras bekvämlighet och mycket stora framgång.

3 Och sålunda ser vi att om inte Herren ^atuktar sitt folk med många lidanden, ja, om han inte hemsöker dem med död och med fruktan och med hungersnöd och med alla slags farsoter, kommer de inte ^bihåg honom.

4 O, hur dåraktiga och hur fåfänga och hur onda och djävulska och hur ^asnara till att göra ont och hur sena till att göra gott är inte människobarn-

en, ja, hur snara till att hörsamma den ondes ord och till att fästa sina ^bhjärtan vid världens fåfängligheter!

5 Ja, hur snara att upphöja sig i ^ahögmöd, ja, hur snara att skryta och begå all slags ond-ska! Och hur sena är de inte att komma ihåg Herren sin Gud och att öppna sitt öra för hans råd, ja, hur sena är de inte att ^bvandra på visdomens stigar!

6 Se, de önskar inte att Herren, deras Gud som har ^askapat dem, skall ^bråda och regera över dem. Trots hans stora godhet och hans barmhärtighet mot dem ringaktar de hans råd och de vill inte att han skall vara deras vägledare.

7 O, hur stor är inte människobarnens ^aintighet, ja, de är till och med ringare än jordens stoft.

8 Ty se, jordens stoft rör sig hit och dit så att det delar sig på vår store och evige Guds befallning.

9 Ja se, för hans röst darrar och ^abävar höjderna och bergen.

10 Och av hans rösts ^akraft sönderbryts de och blir jämna, ja, liksom en dal.

11 Ja, av hans rösts kraft skakar ^ahela jorden.

12 Ja, av hans rösts kraft skälver grundvalarna ända till det innersta.

12 1a 2 Krön 26:5;

Ps 1:2–3.

b Ps 36:7–8; 2 Ne 22:2;

Mosiah 4:6.

HFS Tillit.

2a HFS Avfall.

b Alma 5:53;

3 Ne 28:35.

3a Mosiah 23:21;

L&F 98:21; 101:8.

b Amos 4:6–11.

4a 2 Mos 32:8.

b Matt 15:19;

Hebr 3:12.

5a Ords 29:23.

HFS Högmöd.

b HFS Vandra, vandra med Gud.

6a Jes 45:9; L&F 58:30;

Mose 7:32–33.

b L&F 60:4.

7a Jes 40:15, 17;

Mosiah 4:19;

Mose 1:10.

9a 3 Ne 22:10.

10a 1 Ne 17:46.

11a Morm 5:23; Eth 4:9.

13 Ja, och om han säger till jorden: Flytta dig, så flyttas den.

14 Ja, om han säger till "jorden: Du skall ^bgå tillbaka så att dagen "förlängs många timmar, så sker det så.

15 Och sålunda går jorden tillbaka enligt hans ord, och det ser för människan ut som om solen stod stilla, ja, och så är det, ty det är förvisso jorden som rör sig och inte solen.

16 Och se, om han likaså säger till de stora djupens "vatten: ^bTorka ut, så sker det så.

17 Se, om han säger till detta berg: Lyft dig och "kom och fall över denna stad så att den begravs, se, då sker det så.

18 Och se, om en människa "gömmar en skatt i jorden, och Herren säger: Må den ^bförbannas på grund av hans ondska som gömde den, se, då skall den bli förbannad.

19 Och om Herren säger: Må du förbannas, så att ingen människa från denna stund och för evigt skall kunna finna dig, se, då finner ingen människa den härefter och för evigt.

20 Och se, om Herren säger till en människa: På grund av din ondska skall du vara för evigt förbannad, så skall det ske.

21 Och om Herren säger: På grund av din ondska skall du avskäras från min närhet, så låter han det ske.

22 Och ve honom till vilken

han säger så, ty det drabbar honom som vill göra ont, och han kan inte bli frälst. Och därför, för att människorna skall kunna bli frälsta, har omvändelse förkunnats.

23 Därför är de välsignade som vill omvända sig och hörsamma Herrens, sin Guds, röst, ty det är dessa som skall bli "frälsta.

24 Och må Gud i sin stora fullkomlighet låta människorna förmås till omvändelse och goda gärningar, så att de åter kan få nåd på "nåd enligt sina gärningar.

25 Och jag önskar att alla människor skulle kunna bli frälsta. Men vi läser att på den stora och yttersta dagen skall det finnas några som skall drivas ut, ja, förskjutas från Herrens närhet,

26 ja, som skall överlämnas till ett tillstånd av oändligt elände, som uppfyllelse av de ord som säger: De som har gjort gott skall få "evigt liv, och de som har gjort ont skall få evig ^bfördömelse. Och så är det. Amen.

Lamaniten Samuels profetia till nephiterna.

Omfattar kapitel 13 till och med 15.

KAPITEL 13

Lamaniten Samuel profeterar om nephiternas undergång såvida de

14a Jos 10:12–14.

b Jes 38:7–8.

c 2 Kung 20:8–11.

16a Matt 8:27.

b Jes 44:27; 51:10.

17a 3 Ne 8:10.

18a Morm 1:18; Eth 14:1.

b Hel 13:17.

23a HFS Frälsning.

24a HFS Nåden.

26a Matt 25:46;

Joh 5:28–29;

Rom 6:13.

b HFS Fördöma, fördömelse.

inte omvänder sig — De och deras rikedomar förbannas — De förkastar och stenar profeterna, omges av demoner och söker lycka i att göra ont. Omkring 6 f Kr.

OCH nu hände det sig i det åttio och sjätte året att nephiterna alltjämt förblev i sin ogudaktighet, ja, i stor ogudaktighet, medan ^alamaniterna noggrant höll Guds bud enligt Moses lag.

2 Och det hände sig det året att en viss Samuel, en lamanit, kom till Zarahemlas land och började predika för folket. Och det hände sig att han predikade omvändelse för folket i många dagar, och de drev bort honom, och han stod i begrepp att återvända till sitt eget land.

3 Men se, Herrens röst kom till honom och sade att han skulle återvända och profetera för folket allt som skulle inges honom i ^ahjärtat.

4 Och det hände sig att de inte ville låta honom komma in i staden. Därför gick han och steg upp på dess mur, och sträckte ut handen och ropade med hög röst och profeterade för folket allt som Herren ingav honom i hjärtat.

5 Och han sade till dem: Se, jag, Samuel, en lamanit, talar de Herrens ord som han inger mig i hjärtat. Och se, han har ingivit mig i hjärtat att säga till detta folk att ^arättvisans svärd hänger över detta folk. Och fyra hundra

år skall inte gå förbi förrän rättvisans svärd faller på detta folk.

6 Ja, stor ^aförödelse väntar detta folk, och den skall förvisso drabba detta folk, och ingenting kan frälsa detta folk utom omvändelse och tro på Herren Jesus Kristus, som förvisso skall komma till världen och skall lida mycket och skall dräpas för sitt folk.

7 Och se, en ^aHerrens ängel har förkunnat det för mig och han kom med ^bglada budskap till min själ. Och se, jag sändes till er att förkunna det även för er så att ni skulle kunna få glada budskap, men se, ni ville inte ta emot mig.

8 Därför säger Herren: På grund av hårdheten i det nephitiska folkets hjärtan skall jag ta mitt ord ifrån dem om de inte omvänder sig, och jag skall ta min Ande ^aifrån dem, och jag skall inte längre ha tålmod med dem, och jag skall vända deras bröders hjärtan mot dem.

9 Och ^afyra hundra år skall inte gå förbi förrän jag låter dem bli slagna, ja, jag skall hemsöka dem med svärd och med hungersnöd och med farsot.

10 Ja, jag skall hemsöka dem i min brinnande vrede, och det skall finnas några av det ^afjärde släktledet av era fiender som skall leva och bevittna er fullständiga undergång. Och detta skall förvisso ske om ni inte omvänder er, säger Herren. Och

13 1a Hel 15:4–5.
3a L&F 100:5.
5a Alma 60:29;
3 Ne 2:19.

6a Alma 45:10–14;
Hel 15:17.
7a Alma 13:26.
b Jes 52:7.

8a Hel 6:35.
9a Alma 45:10–12.
10a 1 Ne 12:12; 2 Ne 26:9;
3 Ne 27:32.

de som tillhör det fjärde släktleDET skall orsaka er undergång.

11 Men om ni omvänder er och återvänder till Herren er Gud skall jag vända bort min vrede, säger Herren. Ja, så säger Herren: Välsignade är de som omvänder sig och vänder sig till mig, men ve den som inte omvänder sig.

12 Ja, "ve den stora staden Zarahemla, ty se, det är för de rättfärdigas skull som den är bevarad. Ja, ve denna stora stad, ty jag märker, säger Herren, att det finns många, ja, de flesta i denna stora stad, som förhärskar sina hjärtan mot mig, säger Herren.

13 Men välsignade är de som omvänder sig, ty dem skall jag skona. Men se, om det inte vore för de rättfärdigas skull som finns i denna stora stad, skulle jag låta "eld komma ned från himlen och förgöra den.

14 Men se, det är för de rättfärdigas skull som den är skonad. Men se, tiden kommer, säger Herren, då ni kommer att driva ut de rättfärdiga från er, och då är ni mogna för undergång. Ja, ve denna stora stad för den ogudaktighets och de avskyvärdheters skull som är i henne.

15 Ja, och ve staden Gideon för den ogudaktighets och de avskyvärdheters skull som är i henne.

16 Ja, och ve alla de städer som finns i landet runt omkring och som innehålls av nephiterna,

för den ogudaktighets och de avskyvärdheters skull som är i dem.

17 Och se, en "förbannelse skall komma över landet, säger Härskarornas Herre, för de människors skull som är i landet, ja, för deras ogudaktighets och deras avskyvärdheters skull.

18 Och det skall ske, säger Härskarornas Herre, ja, vår store och sanne Gud, att den som "gömmer skatter i jorden skall inte återfinna dem på grund av landets stora förbannelse, såvida han inte är en rättfärdig man och gömmer dem åt Herren.

19 Ty jag vill, säger Herren, att de skall gömma sina skatter åt mig. Och förbannade vare de som inte gömmer sina skatter åt mig, ty inga andra än de som är rättfärdiga gömmer sina skatter åt mig. Och förbannad vare han som inte gömmer sina skatter åt mig, liksom även skatten, och ingen skall återfå den på grund av landets förbannelse.

20 Och dagen kommer då de skall gömma sina skatter eftersom de har fäst sina hjärtan vid rikedomar. Och eftersom de har fäst sina hjärtan vid sina rikedomar och gömmer sina skatter när de flyr för sina fiender vare de förbannade och likaså deras skatter, eftersom de inte gömmer dem åt mig, och på den dagen skall de bli slagna, säger Herren.

21 Se, ni invånare i denna

11a 3 Ne 10:5–7.
12a 3 Ne 8:8, 24; 9:3.
13a 1 Mos 19:24;

2 Kung 1:9–16;
3 Ne 9:11.
17a Hel 12:18.

18a Morm 1:18;
Eth 14:1.

stora stad, och hörsamma mina ord, ja, "hörsamma de ord som Herren säger, ty se han säger att ni är förbannade för era rikedomars skull, och likaså är era rikedomar förbannade eftersom ni har fäst era hjärtan vid dem, och ni inte har hörsammat orden från honom som gav er dem.

22 Ni kommer inte ihåg Herren er Gud för det han har välsignat er med. Men ni kommer alltid ihåg era "rikedomar, dock inte för att tacka Herren er Gud för dem. Ja, era hjärtan är inte vända till Herren, utan de sväller av stort ^bhögmot så att ni skryter och är uppblåsta, fulla av ^cavund, strid, illvilja, förföljelse och mord och all slags ondska.

23 Av denna anledning har Herren Gud låtit en förbannelse komma över landet och likaså över era rikedomar, och detta på grund av er ondska.

24 Ja, ve detta folk eftersom den tid har kommit då ni "driver ut profeterna och hånar dem och kastar sten på dem och dräper dem och gör dem allt slags ont, alldeles som de gjorde i forna tider.

25 Och när ni nu talar säger ni: Om våra dagar hade varit i våra "fäders dagar skulle vi inte ha dräpt profeterna. Vi skulle inte ha stenat dem eller drivit bort dem.

26 Se, ni är värre än de, ty så sant Herren lever skulle ni, om en "profet kommer till er och för er förkunnar Herrens ord, som vittnar om era synder och er ondska, ^bvredgas på honom och driva bort honom och på allehanda sätt söka förgöra honom. Ja, ni skulle säga att han är en falsk "profet och att han är en syndare och av djävulen eftersom han "vittnar om att era gärningar är onda.

27 Men se, om det kommer en man bland er och säger: Gör det här, och det är inget ont i det. Gör det där, och ni skall inte lida. Ja, om han säger: Vandra efter era egna hjärtans högmot, ja, vandra efter era ögons högmot och gör vad ert hjärta än önskar — och om en man kommer bland er och säger så, tar ni emot honom och säger att han är en "profet.

28 Ja, honom upphöjer ni, och ni ger honom av era ägodelar. Ni ger honom av ert guld och ert silver och ni klär honom i dyrbara kläder, och eftersom han talar "smickrande ord till er och han säger att allt är väl, så finner ni inget fel på honom.

29 O du onda och du fördärvade släkte, du förhärdade och du styvnackade folk, hur länge tror ni att Herren har tålamod med er? Ja, hur länge skall ni låta er ledas av "dåraktiga och

21a HFS Höra, hörsamma.

22a Luk 12:34.

HFS Rikedomar;

Världslighet.

^b HFS Högmot.

^c HFS Avund.

24a 2 Krön 36:15–16;

1 Ne 1:20.

25a Apg 7:51.

26a 2 Krön 18:7;

Luk 16:31.

^b Jes 30:9–10.

^c Matt 13:57.

^d Gal 4:16.

27a Mika 2:11.

HFS Prästvålden.

28a 2 Tim 4:3–4.

29a 2 Ne 28:9.

^bblinda vägvisare? Ja, hur länge skall ni ^cvälja mörker hellre än ^dljus?

30 Ja se, Herrens vrede är redan upptänd mot er. Se, han har förbannat landet för er onskas skull.

31 Och se, tiden kommer, då han förbannar era rikedomar så att de blir så ^ahala att ni inte kan hålla dem kvar, och i er fattigdoms dagar kan ni inte behålla dem.

32 Och i er fattigdoms dagar skall ni ropa till Herren, och förgäves skall ni ropa, ty er ödeläggelse har redan kommit över er, och er undergång har gjorts säker. Och på den dagen skall ni gråta och jämra er, säger Härskarornas Herre. Och då skall ni klaga och säga:

33 O, ^aatt jag hade omvänt mig och inte dödat profeterna och ^bstenat dem och drivit bort dem. Ja, på den dagen skall ni säga: O, att vi hade kommit ihåg Herren vår Gud den dag han gav oss våra rikedomar. Då skulle de inte ha blivit hala och glidit oss ur händerna, ty se, våra rikedomar har gått förlorade.

34 Se, vi lägger ett verktyg här och nästa dag är det försvunnet, och se, våra svärd tas ifrån oss den dag vi söker efter dem för att kunna strida.

35 Ja, vi har gömt våra skatter, och de har glidit ifrån oss till följd av landets förbannelse.

36 O, om vi hade omvänt oss

den dag Herrens ord kom till oss, ty se, landet är förbannat, och allting har blivit halt och vi kan inte hålla det kvar.

37 Se, vi är omgivna av demoner, ja, vi är omringade av de änglar som tillhör honom som har sökt att fördärva våra själar. Se, vår ondska är stor. O Herre, kan du inte vända din vrede bort ifrån oss? Och detta skall bli era ord i de dagarna.

38 Men se, er ^aprövotid är förbi. Ni har ^bskjutit upp er frälsnings dag till dess det är evinnerligen för sent och er undergång har gjorts säker. Ja, ty ni har i alla ert livs dagar sökt efter det som ni inte kan få, och ni har sökt ^clycka i att göra ont, vilket strider mot den rättfärdighetens natur som kännetecknar vårt stora och Eviga Överhuvud.

39 O, att ni, landets invånare, ville höra mina ord! Och jag ber att Herrens vrede skall vändas bort ifrån er, och att ni skall omvända er och bli frälsta.

KAPITEL 14

Samuel förutsäger ljus under natten och en ny stjärna vid Kristi födelse — Kristus återlöser människan från timlig och andlig död — Tecknen på hans död omfattar tre dagars mörker, klippors sönderfall och stora naturkatastrofer. Omkring 6 f Kr.

OCH nu hände det sig att

29^b Matt 15:14.

c Joh 3:19.

d Job 24:13.

31^a Morm 1:17–18.

33^a Morm 2:10–15.

b Matt 23:37.

38^a Morm 2:15.

b Alma 34:33–34.

c Alma 41:10–11.

lamaniten "Samuel profeterade avsevärt mycket mer som inte kan skrivas.

2 Och se, han sade till dem: Se, jag ger er ett tecken: Fem år till skall förflyta och se, sedan kommer Guds Son för att återlösa alla dem som tror på hans namn.

3 Och se, detta ger jag er till "tecken på tiden för hans ankomst. Ty se, stora ljus skall visa sig på himlen, så att det natten innan han kommer inte skall bli mörkt, så att det för människor skall se ut som om det vore dag.

4 Därför skall en dag och en natt och en dag vara som en enda dag utan någon natt, och detta skall vara ett tecken för er. Ty ni skall vara medvetna om solens uppgång och likaså dess nedgång. Därför skall de med säkerhet veta att det är två dagar och en natt. Dock skall natten inte förmörkas, och detta är natten före "hans födelse.

5 Och se, en ny "stjärna skall gå upp, en sådan som ni aldrig förr har sett, och även detta skall vara ett tecken för er.

6 Och se, detta är inte allt, ty många tecken och under skall visa sig på himlen.

7 Och det skall ske att ni alla skall häpna och förundras till den grad att ni skall "falla till marken.

8 Och det skall ske att var och en som "tror på Guds Son skall få evigt liv.

9 Och se, Herren har genom sin ängel befallt mig att jag skall komma och förkunna detta för er, ja, han har befallt mig att jag skall profetera detta för er, ja, han har sagt till mig: Ropa till detta folk: Omvänd er och bered Herrens väg.

10 Och eftersom jag är lamanit och har talat till er de ord som Herren har befallt mig, och eftersom de var hårda mot er, vredgas ni på mig och försöker förgöra mig, och ni har "drivit mig bort ifrån er.

11 Och ni skall höra mina ord, ty i denna avsikt har jag kommit upp på denna stads murar, för att ni skall kunna höra och få kunskap om de Guds straffdomar som väntar er för er onskas skull, och likaså för att ni skall få kunskap om omvändelsens villkor,

12 och likaså för att ni skall få kunskap om Jesu Kristi, Guds Sons, ankomst, han som är "himlens och jordens Fader, alltings Skapare från begynnelsen, och för att ni skall få kunskap om tecknen på hans ankomst, i den avsikten att ni skall kunna tro på hans namn.

13 Och om ni "tror på hans namn skall ni omvända er från alla era synder så att ni därigenom kan få förlåtelse för dem genom hans ^bförtjänster.

14 Och se, ännu ett tecken ger jag er, ja, ett tecken på hans död.

14 1a Hel 13:2.

3a 3 Ne 1:15.

4a HFS Jesus Kristus —

Profetior om Jesu

Kristi födelse och död.

5a Matt 2:1–2; 3 Ne 1:21.

7a 3 Ne 1:16–17.

8a Joh 3:16.

10a Hel 13:2.

12a Mosiah 3:8;

3 Ne 9:15; Eth 4:7.

HFS Jesus Kristus.

13a Apg 16:30–31.

b L&F 19:16–20.

15 Ty se, han måste förvisso dö för att ^afrälsning skall kunna åstadkommas, ja, det tillkommer honom och det är nödvändigt att han dör för att åstadkomma de dödas ^buppståndelse, så att människorna därigenom kan föras till Herrens närhet.

16 Ja se, denna död åstadkommer uppståndelsen och ^aåterlöser hela människosläktet från den första döden — den andliga döden, ty hela människosläktet, som genom ^bAdams fall ^cavskars från Herrens närhet, anses som ^ddött, både vad timliga ting och andliga ting beträffar.

17 Men se, Kristi uppståndelse ^aåterlöser människosläktet, ja, hela människosläktet, och för dem tillbaka till Herrens närhet.

18 Ja, och den åstadkommer omvändelsens villkor för att den som omvänder sig inte skall huggas ned och kastas i elden. Men alla som inte omvänder sig skall huggas ned och kastas i elden, och de drabbas återigen av en andlig död, ja, en andra död, ty de är återigen avskurna från de ting som tillhör rättfärdigheten.

19 Omvänd er därför, omvänd er, så att ni inte, genom att ni vet detta och inte gör därefter, ådrar er själva fördömelse och förs ned till denna andra död.

20 Men se, som jag sade till er om ett annat ^atecken, ett tecken

på hans död, se, den dag då han lider döden skall solen ^bförmörkas och vägra ge er sitt ljus, och likaså månen och stjärnorna, och det skall inte finnas något ljus på detta lands yta ända från den stund då han lider döden och under loppet av ^ctre dagar till dess han uppstår från de döda.

21 Ja, i den stund han ger upp andan skall det ^aåska och blixtra under loppet av många timmar, och jorden skall skaka och skälva. Och klipporna på jorden, som är både ovanpå jorden och under, som ni nu vet är fasta eller som till större delen är en fast massa, skall ^bsönderbrytas.

22 Ja, de skall rämna och skall därefter för alltid ^aåterfinnas som springor och sprickor och som brutna stycken över hela landets yta, ja, både ovanpå jorden och under.

23 Och se, det skall bli våldsamma stormar, och många berg skall sänkas och bli som dalar, och många ställen som nu kallas dalar skall bli berg som reser sig till stor höjd.

24 Och många landsvägar skall brytas upp och många ^astäder läggas öde.

25 Och många ^agravar skall öppnas och ge ifrån sig många av sina döda, och många heliga skall visa sig för många.

15a HFS Frälsaren.
b Alma 42:23.
HFS Uppståndelse.
16a HFS Återlösningsplanen.
b HFS Adams och Evas fall.

c Alma 42:6–9.
d HFS Döden, den andliga.
17a HFS Återlösa, återlöst, återlösning.
20a 3 Ne 8:5–25.
b Luk 23:44.

c Mosiah 3:10.
21a 3 Ne 8:6.
b 3 Ne 10:9.
22a 3 Ne 8:18.
24a 3 Ne 9:3–12.
25a Matt 27:50–54;
3 Ne 23:9–11.

26 Och se, så har "ängeln talat till mig. Ty han sade till mig att det skulle bli åska och blixtar under loppet av många timmar.

27 Och han sade till mig att medan åskan och blixterna och stormarna varade skulle detta ske, och detta "mörker skulle täcka hela jordens yta under loppet av tre dagar.

28 Och ängeln sade till mig att många skall se större ting än dessa, för att de skall kunna tro att "dessa tecken och dessa under skall äga rum över hela detta lands yta, och för att det inte skall finnas något skäl till otro bland människobarnen —

29 och detta sker i den avsikten att var och en som tror skall kunna bli frälst, och att var och en som inte tror skall kunna drabbas av en rättfärdig "dom, och även att de, om de blir fördömda, själva drar på sig sin egen fördömelse.

30 Och kom nu ihåg, kom ihåg, mina bröder, att var och en som förgås, förgås av sig själv, och var och en som gör ont gör det av sig själv, ty se, ni är "fria. Ni har tillåtelse att handla av er själva, ty se, Gud har givit er ^bkunskap och han har gjort er fria.

31 Han har givit er att kunna "skilja gott från ont, och han har givit er att kunna ^bvälja liv eller död. Och ni kan göra gott och bli ^cåterställda till det som

är gott eller få det goda återställt till er, eller också kan ni göra ont och få det som är ont återställt till er.

KAPITEL 15

Herren tuktade nephiterna därför att han älskade dem — De omvända lamaniterna är fasta och ståndaktiga i tron — Herren skall vara barmhärtig mot lamaniterna i de sista dagarna. Omkring 6 f Kr.

OCH nu, mina älskade bröder, se, jag förkunnar för er att om ni inte omvänder er skall era hus lämnas "öde.

2 Ja, om ni inte omvänder er skall era kvinnor ha stor orsak att sörja den dag då de ammar, ty ni skall försöka fly men det skall inte finnas någon fristad. Ja, och ve dem som är "med barn, ty de är tunga och kan inte fly. Därför skall de trampas ned och lämnas att gå under.

3 Ja, ve detta folk som kallas Nephis folk, om de inte omvänder sig när de ser alla dessa tecken och under som skall visas dem. Ty se, de har varit ett av Herren utvalt folk, ja, han har älskat Nephis folk och har även "tuktat dem. Ja, under deras onskas dagar har han tuktat dem därför att han älskar dem.

4 Men se, mina bröder, lamaniterna har han hatat eftersom deras gärningar ständigt varit

26a Alma 13:26.

27a 1 Ne 19:10; 3 Ne 8:3.

28a 1 Ne 12:4–5.

29a HFS Domen, den yttersta.

30a 2 Ne 2:26–29;

Mose 6:56.

HFS Handlingsfrihet.

^b HFS Kunskap.

31a Moro 7:16.

^b 2 Ne 2:28–29;

Alma 3:26–27.

^c Alma 41:3–5.

15 1a Matt 23:37–38.

2a Matt 24:19.

3a Ords 3:12;

Hebr 12:5–11;

L&F 95:1.

onda, och detta till följd av ondskan i deras faders ^atradition. Men se, frälsning har kommit till dem genom nephiternas predikningar, och i denna avsikt har Herren ^bförlängt deras dagar.

5 Och jag önskar att ni skall märka att ^astörre delen av dem går pliktens väg, och att de vandrar samvetsgrant inför Gud, och att de vinnlägger sig om att hålla hans befallningar och hans stadgar och hans lagar enligt Moses lag.

6 Ja, jag säger er att större delen av dem gör detta, och med outtröttlig flit strävar de efter att bringa återstoden av sina bröder till kunskapen om sanningen. Därför finns det många som dagligen ökar deras antal.

7 Och se, ni vet själva, ty ni har bevittnat det, att alla de som bringas till kunskap om sanningen, och till kännedom om sina faders ogudaktiga och avskyvärda traditioner, och bringas till att tro de heliga skrifterna, ja, de heliga profeternas profetior, som är skrivna och som bringar dem till tro på Herren och till omvändelse, den tro och omvändelse som åstadkommer en ^ahjärtats förändring i dem —

8 ja, ni vet själva att alla de som har kommit fram till detta är ^afasta och ståndaktiga i tron och i det varmed de har gjorts fria.

9 Och ni vet även att de har ^agrävt ned sina krigsvapen, och att de fruktar att ta upp dem igen för att inte på något sätt synda, ja, ni kan se att de fruktar att synda — ty se, de låter sig nedtrampas och dräpas av sina fiender och lyfter inte sina svärd mot dem, och detta på grund av sin tro på Kristus.

10 Och till följd av deras ståndaktighet i sin tro på det som de tror på, ja, till följd av deras fasthet när de en gång har blivit upplysta, skall Herren välsigna dem och förlänga deras dagar trots deras ondskan.

11 Ja, även om de skulle nedsjunka i otro skall Herren ^aförlänga deras dagar, till dess den tid kommer som våra fäder och likaså profeten ^bZenos och många andra profeter har talat om rörande våra bröder lamaniternas ^aåterställelse till kunskapen om sanningen.

12 Ja, jag säger er att i den sista tiden blir Herrens ^alöften utsträckta till våra bröder lamaniterna, och oavsett de många lidanden som de skall utstå, och oavsett att de skall bli ^bdrivna hit och dit över jordens yta och bli jagade och bli slagna och skingrade vitt omkring utan att ha någon fristad, skall Herren vara ^abarmhärtig mot dem.

13 Och detta är enligt profetian, att de skall åter ^abringas till den sanna kunskapen, som är

4a HFS Traditioner.

b Alma 9:16.

5a Hel 13:1.

7a HFS Omvänd,
omvändelse.

8a Alma 23:6; 27:27;

3 Ne 6:14.

9a Alma 24:17–19.

11a Alma 9:16.

b Hel 8:19.

c 2 Ne 30:5–8.

12a Enos 1:12–13.

b Morm 5:15.

c 1 Ne 13:31;

2 Ne 10:18–19;

Jakob 3:5–6.

13a 3 Ne 16:12.

kunskapen om deras Återlösare och deras store och sanne ^bherde, och räknas bland hans får.

14 Därför säger jag er att det blir ^abättre för dem än för er, om ni inte omvänder er.

15 Ty se, om de ^akraftgärningar som ni har bevittnat hade bevittnats av dem, ja, dem som har nedsjunkit i otro på grund av sina faders traditioner, då skulle de, det kan ni själva se, aldrig ha nedsjunkit i otro igen.

16 Därför säger Herren: Jag skall inte fullständigt förgöra dem, utan jag skall på den dag som jag i min visdom beslutar låta dem återvända till mig, säger Herren.

17 Och se, säger Herren om det nephitiska folket: Om de inte omvänder sig och vinnlägger sig om att göra min vilja skall jag fullständigt ^aförgöra dem, säger Herren, för deras otros skull trots de många kraftgärningar som jag har utfört bland dem. Och så sant Herren lever skall detta ske, säger Herren.

KAPITEL 16

De nephiter som tror Samuel döps av Nephi — De obotfärdiga nephiternas pilar och stenar kan inte dräpa Samuel — En del förhärdar sina hjärtan och andra ser änglar — De icke troende säger att det inte är rimligt att tro på Kristus och att han skall komma till Jerusalem. Omkring 6 f Kr.

OCH nu hände det sig att det

var många som hörde lamaniten Samuels ord, som han talade på stadens murar. Och alla som trodde på hans ord gick och sökte upp Nephi, och när de hade funnit honom bekände de sina synder för honom och förnekade dem inte, ty de önskade bli döpta till Herren.

2 Men alla de som inte trodde på Samuels ord vredgades på honom, och de kastade stenar mot honom på muren, och många sköt även pilar mot honom där han stod på muren. Men Herrens Ande var med honom, ja, till den grad att de inte kunde träffa honom med vare sig sina stenar eller sina pilar.

3 När de nu såg att de inte kunde träffa honom trodde många fler på hans ord, ja, till den grad att de gick bort till Nephi för att bli döpta.

4 Ty se, Nephi döpte och profeterade och predikade och ropade omvändelse till folket, och visade dem tecken och under och gjorde ^aunderverk bland folket för att de skulle kunna veta att Kristus ^bsnart måste komma.

5 Han förkunnade för dem sådant som snart måste ske så att de, när det hände, skulle kunna veta och komma ihåg att det på förhand hade tillkännagivits för dem i den avsikten att de skulle kunna tro. Därför gick alla som trodde på Samuels ord bort till honom för att bli döpta, ty de kom ångerfulla och bekände sina synder.

13b HFS Gode herden, den.
14a Hel 7:23.

15a Matt 11:20–23.
17a Hel 13:6–10.

16 4a HFS Underverk.
b Hel 14:2.

6 Men större delen av dem trodde inte på Samuels ord. När de därför såg att de inte kunde träffa honom med sina stenar och sina pilar ropade de till sina befälhavare och sade: Grip denne man och bind honom, ty se, han är besatt av en djävul. Och på grund av djävulens makt som är i honom kan vi inte träffa honom med våra stenar och våra pilar. Grip honom därför och bind honom och för bort honom.

7 Och när de gick fram för att bära hand på honom, se, då kastade han sig ned från muren och flydde ut ur deras landområden, ja, till sitt eget land, och började predika och profetera bland sitt eget folk.

8 Och se, han hördes aldrig mera av bland nephiterna. Och så var folkets tillstånd.

9 Och så slutade det åttio och sjätte året av domarnas regering över Nephis folk.

10 Och så slutade även det åttio och sjunde året av domarnas regering. Större delen av folket förblev i sitt högmod och sin ogudaktighet och den mindre delen vandrade mera samvetsgrant inför Gud.

11 Och detta tillstånd rådde även under det åttio och åttonde året av domarnas regering.

12 Och i det åttio och nionde året av domarnas regering skedde ingen större förändring i folkets tillstånd, utom det att folket började bli mera förhärdade i sin ondska och i att mer

och mer göra det som stred mot Guds bud.

13 Men det hände sig i det nittonde året av domarnas regering att folket gavs "stora tecken och under, och att profeternas ord^b började uppfyllas.

14 Och "änglar uppenbarade sig för människor, för visa människor, och förkunnade för dem glada budskap om stor glädje. På så sätt började skrifterna uppfyllas det året.

15 Ändå började folket förhärda sina hjärtan, alla utom den del av dem som hade störst tro, både bland nephiter och bland lamaniter, och de började lita till sin egen styrka och till sin "egen visdom och sade:

16 I några fall av många kan de ha gissat rätt, men se, vi vet att alla dessa stora och förunderliga gärningar som det har talats om inte kan äga rum.

17 Och de började överlägga och tvista med varandra och säga:

18 Det är "inte rimligt att någon sådan varelse som en Kristus skall komma. Men om så sker, och han är Guds Son, himlens och jordens Fader, som det har sagts, varför skall han inte visa sig för oss lika väl som för dem som skall vara i Jerusalem?

19 Ja, varför skall han inte visa sig här i detta land lika väl som i Jerusalems land?

20 Men se, vi vet att detta är en ogudaktig "tradition som har överlämnats åt oss av våra fäder för att få oss att tro på något

13a 3 Ne 1:4.
b Hel 14:3-7.

14a Alma 13:26.
15a Jes 5:21.

18a Alma 30:12-13.
20a HFS Traditioner.

stort och förunderligt som skall komma att ske, men inte bland oss utan i ett land som är långt borta, ett land som vi inte känner. Därför kan de hålla oss i okunnighet eftersom vi inte med våra egna ögon kan^b se att det är sant.

21 Och de kommer genom den ondes list och hemlighetsfulla konster att åstadkomma något stort mysterium som vi inte kan förstå, något som håller oss nere som deras ords tjänare, och även tjänare åt dem eftersom vi skulle bli beroende av att de lär oss ordet. Och på så sätt skall de hålla oss i okunnighet i alla vårt livs dagar om vi överlämnar oss åt dem.

22 Och mycket mera intalade folket sig i sina hjärtan, som

var dåraktigt och "fåfångt. Och de var mycket upprörda, ty Satan hetsade dem ständigt till att göra ont. Ja, han gick omkring och spred ut rykten och skapade stridigheter över hela landets yta för att han skulle kunna förhärda folkets hjärtan mot det som var gott och mot det som skulle komma.

23 Och trots de tecken och under som ägde rum bland Herrens folk, och de många underverk de utförde, fick Satan ett fast grepp om folkets hjärtan över hela landets yta.

24 Och så slutade det nittionde året av domarnas regering över Nephis folk.

25 Och så slutade Helamans bok enligt Helamans och hans söners uppteckning.

TREDJE NEPHI NEPHIS BOK

NEPHIS SON, SOM VAR SON TILL HELAMAN

Och Helaman var son till Helaman, som var son till Alma, som var son till Alma, som var ättling till Nephi, som var son till Lehi, som lämnade Jerusalem i det första året av Sidkias, Juda kungs, regering.

KAPITEL 1

Nephi, Helamans son, lämnar landet, och hans son Nephi för uppteckningarna — Trots tecken och under i överflöd planerar de ogudaktiga att dräpa de rättfärdiga — Natten för Kristi

födelse inträffar — Tecknet ges och en ny stjärna går upp — Lögn och bedrägeri ökar och Gadiantons rövare dräper många. Omkring 1–4 e Kr.

NU hände det sig att det nittio och första året hade

förflutit, och det var "sex hundra år från den tid då Lehi lämnade Jerusalem. Och det var det år då Lachoneus var överdomare och regent över landet.

2 Och Nephi, Helamans son, hade lämnat Zarahemlas land och givit sin son "Nephi, som var hans äldste son, ansvaret för ^bplåtarna av mässing och alla de uppteckningar som förts och alla de föremål som hållits heliga ända från Lehis avfärd från Jerusalem.

3 Sedan lämnade han landet, och "vart han begav sig vet ingen människa. Och hans son Nephi förde uppteckningarna i hans ställe, ja, uppteckningen om detta folk.

4 Och det hände sig i början av det nittio och andra året att profeternas profetior började uppfyllas mer fullständigt, ty allt större tecken och underverk började utföras bland folket.

5 Men det fanns några som började säga att tiden var förbi då de ord som "talats av laminiten Samuel skulle uppfyllas.

6 Och de började glädjas över sina bröder och säga: Se, tiden är förbi och Samuels ord har inte uppfyllts. Därför har er glädje och er tro på detta varit förgäves.

7 Och det hände sig att de åstadkom stor oro i hela landet. Och de människor som trodde började bli mycket bedrövade

av fruktan för att det som hade uttalats överhuvudtaget inte skulle inträffa.

8 Men se, de väntade ståndaktigt på den dag och den natt och den dag som skulle vara som en enda dag, som om det inte fanns någon natt, så att de skulle kunna veta att deras tro inte hade varit förgäves.

9 Nu hände det sig att en dag hade utsetts av de icke troende, då alla de som trodde på dessa traditioner skulle "avrättas, om inte det tecken som hade förutsagts av profeten Samuel skulle visa sig.

10 Nu hände det sig att när Nephi, Nephis son, såg denna sitt folks ogudaktighet blev hans hjärta djupt bedrövat.

11 Och det hände sig att han gick ut och böjde sig ned mot jorden och ropade mäktigt till sin Gud för sitt folks skull, ja, för dem som stod i fara att förgöras på grund av sin tro på sina fäders tradition.

12 Och det hände sig att han ropade mäktigt till Herren "hela den dagen. Och se, Herrens röst kom till honom och sade:

13 Lyft upp ditt huvud och var vid gott mod, ty se, tiden är inne och i denna natt skall tecknet ges, och "i morgon kommer jag till världen för att visa världen att jag skall uppfylla allt det som jag har låtit ^bsäga genom mina heliga profeters mun.

[3 NEPHI]

1 1a 2 Ne 25:19.

2a HFS Nephi, son till Nephi, Helamans son.

b Alma 37:3–5.

3a 3 Ne 2:9.

5a Hel 14:2–4.

9a HFS Martyr, martyrskap.

12a Enos 1:4;

Alma 5:46.

13a Luk 2:10–11.

b HFS Jesus Kristus — Profetior om Jesu

Kristi födelse och död.

14 Se, jag "kommer till mina egna för att ^buppfylla allt det som jag har tillkännagivit för människobarnen från "världens grundläggning och för att göra "både Faderns och Sonens vilja — Faderns på grund av mig och Sonens på grund av mitt kött. Och se, tiden är inne och denna natt skall tecknet ges.

15 Och det hände sig att de ord som kom till Nephi uppfylldes så som de hade talats. Ty se, när solen gick ned "blev det inte mörkt. Och folket började förundras eftersom det inte blev mörkt när natten kom.

16 Och det var många som inte hade trott profeternas ord som "föll till marken och blev som om de vore döda, ty de visste att den stora ^bplan som de gjort upp för att förgöra dem som trodde på profeternas ord hade omintetgjorts, eftersom det tecken som hade utlovats redan var för handen.

17 Och de började förstå att Guds Son snart måste visa sig. Ja, kort sagt, allt folket på hela jordens yta från väster till öster, både i landet norrut och i landet söderut, blev så oerhört förbluffade att de föll till marken.

18 Ty de visste att profeterna hade vittnat om detta i många år, och att det tecken som hade utlovats redan var för handen. Och de började frukta på grund av sin ondska och sin otro.

19 Och det hände sig att det

inte blev mörkt på hela den natten, utan det var lika ljust som om det vore mitt på dagen. Och det hände sig att solen gick upp igen på morgonen enligt sin rätta ordning, och på grund av det tecken som hade givits visste de att det var den dag då Herren skulle "födas.

20 Och det hade hänt, ja, allt i minsta detalj, enligt profeternas ord.

21 Och det hände sig dessutom att en ny "stjärna visade sig, i överensstämmelse med ordet.

22 Och det hände sig att Satan alltifrån den stunden började sprida ut lögner bland folket för att förhärda deras hjärtan så att de inte skulle tro på de tecken och under som de hade sett. Men trots dessa lögner och bedrägerier trodde större delen av folket och omvändes till Herren.

23 Och det hände sig att Nephi gick ut bland folket, och även många andra, och döpte till omvändelse varigenom det gavs mycken "förlåtelse för synder. Och på så sätt började folket återigen få fred i landet.

24 Och där fanns inga stridigheter, förutom att några få började predika och försöka bevisa genom skrifterna att det inte längre var "nödvändigt att lyda Moses lag. Se, häri hade de fel, eftersom de inte hade förstått skrifterna.

25 Men det hände sig att de snart blev omvända och blev

14a Joh 1:11.
b Matt 5:17–18.
c Alma 42:26.
d L&F 93:3–4.

15a Hel 14:3.
16a Hel 14:7.
b 3 Ne 1:9.
19a Luk 2:1–7.

21a Matt 2:1–2; Hel 14:5.
23a HFs Syndernas förlåtelse.
24a Alma 34:13.

övertygade om sin villfarelse, ty det tillkännagavs för dem att lagen ännu inte var ^afullbordad och att den måste uppfyllas in i minsta detalj. Ja, ordet kom till dem att den måste fullbordas och att inte en bokstav eller prick skulle förgås förrän allt var fullbordat. Därför bringades de samma år till kunskap om sin villfarelse och ^bbekände sitt misstag.

26 Och så förflöt det nittio och andra året och medförde glada budskap till folket tack vare de tecken som gavs enligt alla de heliga profeternas profetior.

27 Och det hände sig att även det nittio och tredje året förflöt i fred, om det inte varit för ^aGadiantons rövare som höll till i bergen och som härjade i landet. Ty så starka var deras fästen och deras gömställen att folket inte kunde övervinna dem. Därför begick de många mord och åstadkom stor blodsutgjutelse bland folket.

28 Och det hände sig att de i det nittio och fjärde året i hög grad började föröka sig eftersom det fanns många nephitiska avfallingar som flydde till dem, vilket orsakade stor sorg bland de nephiter som stannade kvar i landet.

29 Och det fanns också orsak till stor sorg bland lamaniterna, ty se, de hade många barn som växte upp och började bli vuxna, så att de rådde sig själva, och de förleddes av några som var ^azoramiter, av deras lögner och

smickrande ord, att förena sig med dessa Gadiantons rövare.

30 Och på så sätt blev även lamaniterna drabbade och började avta i sin tro och rättfärdighet på grund av det uppväxande släktets ogudaktighet.

KAPITEL 2

Ogudaktighet och avskyvärdheter tilltar bland folket — Nephiterna och lamaniterna förenas för att försvara sig mot Gadiantons rövare — Omvända lamaniter blir vita och kallas nephiter. Omkring 5–16 e Kr.

OCH det hände sig att även det nittio och femte året förflöt på detta sätt, och folket började glömma de tecken och under som de hade hört och började bli mindre och mindre förvånade över ett tecken eller ett under från himlen, så att de började bli hårda i sina hjärtan och blinda i sina sinnen och började tvivla på allt som de hade hört och sett —

2 och intalade sig en del fåfängliga ting i sina hjärtan, som att det utförts av människor och genom djävulens kraft för att förleda och ^abedra folkets hjärtan. Och på så sätt tog Satan åter folkets hjärtan i besittning så att han förblindade deras ögon och förledde dem att tro att Kristi lära var något dåraktigt och fåfängt.

3 Och det hände sig att folket började tillväxa i ogudaktighet

25a Matt 5:17–18.
b Mosiah 26:29.

27a HFS Gadiantons
rövarband.

29a Alma 30:59.
2 2a HFS Bedra, bedrägeri.

och avskyvärdheter, och de trodde inte att några mer tecken eller under skulle ges. Och Satan "gick omkring och förledde folkets hjärtan, frestade dem och fick dem att göra mycket som var ogudaktigt i landet.

4 Och så förflöt det nittio och sjätte året och likaså det nittio och sjunde året och likaså det nittio och åttonde året och likaså det nittio och nionde året.

5 Och det hade även förflutit ett hundra år sedan "Mosiahs dagar, vilken var kung över nephiternas folk.

6 Och sex hundra och nio år hade förflutit sedan Lehi lämnade Jerusalem.

7 Och nio år hade förflutit sedan den tid då tecknet gavs, det som profeterna hade talat om, på att Kristus skulle komma till världen.

8 Nu började nephiterna räkna sin tid från den tidpunkt då tecknet gavs, eller från Kristi ankomst. Därför hade nio år förflutit.

9 Och Nephi, som var far till den Nephi som hade ansvaret för uppteckningarna, "återvände inte till Zarahemlas land och kunde inte återfinnas någonstans i hela landet.

10 Och det hände sig att folket blev kvar i sin ogudaktighet, trots all predikan och allt profeterande som sändes ut bland dem, och så förflöt även det tionde året, och även det elfte året förflöt i ondska.

11 Och det hände sig i det trettonde året att det började uppstå krig och stridigheter i hela landet. Ty Gadiantons rövare hade blivit så talrika och dräpte så många av folket och ödelade så många städer och spred så mycken död och blodsutgjutelse överallt i landet att det blev nödvändigt för allt folket, både för nephiter och lamaniter, att gripa till vapen mot dem.

12 Därför förenade sig alla de lamaniter som hade omvänt till Herren med sina bröder nephiterna. Och de tvingades att för sin egen, sina kvinnors och sina barns säkerhet gripa till vapen mot dessa Gadiantons rövare, ja, och även för att bevara sina rättigheter och sin kyrkas förmåner och sin gudsdyrkan och sitt "oberoende och sin frihet.

13 Och det hände sig att innan det trettonde året hade förflutit hotades nephiterna av total undergång på grund av detta krig som hade blivit mycket allvarligt.

14 Och det hände sig att de lamaniter som hade förenat sig med nephiterna räknades bland nephiterna.

15 Och deras "förbannelse togs ifrån dem och deras hud blev ^bvit liksom nephiternas.

16 Och deras unga män och deras döttrar blev mycket fagra, och de räknades bland nephiterna och kallades nephiter. Och så slutade det trettonde året.

3a L&F 10:27.
5a Mosiah 29:46-47.
9a 3 Ne 1:2-3.

12a HFS Fri, frihet.
15a Alma 17:15; 23:18.
b 2 Ne 5:21; 30:6;

Jakob 3:8.

17 Och det hände sig i början av det fjortonde året att kriget mellan rövarna och Nephis folk fortsatte och blev mycket allvarligt. Men Nephis folk fick i viss mån överhanden över rövarna så att de drev dem tillbaka från sina landområden till bergen och till deras gömställen.

18 Och så slutade det fjortonde året. Och i det femtonde året gick de ut mot Nephis folk. Och på grund av Nephis folks ogudaktighet och deras många stridigheter och meningsskiljaktigheter vann Gadiantons rövare många segrar över dem.

19 Och så slutade det femtonde året, och sålunda befann sig folket i ett tillstånd av mycken bedrövelse. Och "förintelsens svärd hängde över dem så att de var nära att slås ned därav, och detta till följd av sin ondska.

KAPITEL 3

Giddianhi, ledaren för Gadiantons band, kräver att Lachoneus och nephiterna överlämnar sig själva och sina landområden — Lachoneus utser Gidgiddoni till överbefälhavare över härarna — Nephiterna samlas i Zarahemla och Ymnighet för att försvara sig. Omkring 16–18 e Kr.

OCH nu hände det sig i det sextonde året efter Kristi ankomst att Lachoneus, landets regent, fick ett brev från detta rövarbands ledare och hövding. Och dessa var de ord han skrev:

2 Lachoneus, landets ädlaste och högste regent! Se, jag skriver detta brev till dig och berömmar dig i högsta grad för din fasthet och likaså ditt folks fasthet i att bevara det ni anser vara er rätt och frihet. Ja, ni står emot väl, som om ni stöddes av en guds hand i försvaret av er frihet och er egendom och ert land, eller det som ni kallar så.

3 Och jag tycker det är synd, ädlaste Lachoneus, att ni är så dåraktiga och fåfänga att ni tror att ni kan stå emot så många tappra män som står under mitt befäl och som just nu står beväpnade och med stor iver väntar på ordet: Dra ned mot nephiterna och förgör dem.

4 Och jag känner deras okuvliga ande och har provat dem på slagfältet och känner till deras eviga hat mot er på grund av de många oförrätter som ni har tillfogat dem. Om de därför skulle komma ned emot er skulle de hemsöka er med fullständig undergång.

5 Därför har jag skrivit detta brev och förseglar det med min egen hand då jag ömmar för er välfärd på grund av er fasthet i det som ni tror vara rätt, och er ädla anda på slagfältet.

6 Därför skriver jag till er och önskar att ni till detta mitt folk skall överlämna era städer, era landområden och era ägodelar, hellre än att de skall hemsöka er med svärd och förgörelse drabba er.

7 Eller med andra ord: Överlämna er åt oss och förena er med oss och lär känna våra "hemliga gärningar och bli våra bröder så att ni kan bli lika oss — inte våra slavar, utan våra bröder och delägare i alla våra ägodelar.

8 Och se, jag "svär en ed inför dig att om ni gör detta skall ni inte bli tillintetgjorda. Men om ni inte gör detta, svär jag en ed inför dig att jag nästa månad skall befalla mina härar att komma ned emot er, och de skall inte hejda sin hand och inte skona er utan skall dräpa er och skall låta svärdet falla på er ända till dess ni är utrotade.

9 Och se, jag är Giddianhi, och jag är detta Gadiantons "hemliga sällskaps hövding. Detta sällskap är gott och dess verksamhet vet jag är ^bgod. Och de fanns i "forna tider och har förts vidare till oss.

10 Och jag skriver detta brev till dig, Lachoneus, och jag hoppas att ni skall överlämna era landområden och era ägodelar utan blodsutgjutelse så att detta mitt folk, som har avvikit från er på grund av er ogudaktighet i att beröva dem deras rätt att regera, kan återfå sina rättigheter och regeringsmakten. Och om ni inte gör detta skall jag hämnas deras oförrätter. Jag är Giddianhi.

11 Och nu hände det sig att när Lachoneus fick detta brev

blev han mycket förvånad över Giddianhis fräckhet att kräva nephiternas land som besittning och likaså att hota folket med att hämnas deras oförrätter, de som inte lidit några oförrätter utom dem de själva "ådragit sig genom att avfalla och sluta sig till dessa ogudaktiga och avskyvärda rövare.

12 Men se, denne Lachoneus, regenten, var en rättfärdig man och lät sig inte förskräckas av en "rövares krav och hotelser. Därför hörsammade han inte brevet från Giddianhi, rövarnas hövding, utan lät sitt folk ropa till Herren om styrka i avvaktan på den tid då rövarna skulle komma ned emot dem.

13 Ja, han sände en kungörelse till hela folket att de skulle samla ihop sina kvinnor och sina barn, sina flockar och sina hjordar och alla sina ägodelar, utom sina jordegendomar, på ett ställe.

14 Och han lät bygga befästningar runt omkring dem, och dessa skulle vara mycket starka. Och han lät härarna, både nephiternas och lamaniternas, det vill säga alla dem som räknades bland nephiterna, sättas som vakter runt omkring för att vaka över dem och skydda dem mot rövarna natt och dag.

15 Ja, han sade till dem: Så sant Herren lever kommer ni inte på något sätt att befrias ur dessa Gadiantons rövares händer om

3 7a Hel 6:22–26.

8a Eth 8:13–14.

9a HFS Hemliga

sammansvärjningar.

b Alma 30:53.

c Hel 6:26–30;

Mose 5:29, 49–52.

11a Hel 14:30.

12a Alma 54:5–11;

3 Ne 4:7–10.

ni inte omvänder er från all er ondska och ropar till Herren.

16 Och så stora och förunderliga var Lachoneus ord och profetior att de fick fruktan att komma över hela folket, och de ansträngde sig av alla krafter att handla efter Lachoneus ord.

17 Och det hände sig att Lachoneus utsåg huvudbefälhavare över alla nephiternas härar för att leda dem när rövarna kom ned emot dem från vildmarken.

18 Och den högste av alla huvudbefälhavarna och den store härföraren över nephiternas alla härar utnämndes, och hans namn var "Gidgiddoni.

19 Nu var det sed bland alla nephiter att som sina huvudbefälhavare (utom i deras tider av ogudaktighet) utse en som hade uppenbarelsens och även "profetians ande. Denne Gidgiddoni var därför en stor profet ibland dem, vilket även överdomaren var.

20 Nu sade folket till Gidgiddoni: Be till Herren och låt oss gå upp bland bergen och ut i vildmarken så att vi kan anfalla rövarna och förgöra dem på deras egna landområden.

21 Men Gidgiddoni sade till dem: Herren "förbjude. Ty om vi skulle dra upp emot dem skulle Herren ^böverlämna oss i deras händer. Därför skall vi göra oss beredda mitt i våra besittningar, och vi skall samla ihop alla våra härar, och vi skall inte dra ut

emot dem, utan vi skall vänta till dess de kommer emot oss. Därför skall Herren, så sant han lever, överlämna dem i våra händer om vi gör detta.

22 Och det hände sig i det sjuttonde året, i den senare delen av året, att Lachoneus kungörelse hade gått ut över hela landets yta, och de hade tagit sina hästar och sina vagnar och sin boskap och alla sina flockar och sina hjordar och sin spannmål och alla sina ägodelar och tågade ut i tusental och i tiotusental till dess de alla hade kommit till den plats som hade utsetts, där de skulle samlas för att försvara sig mot sina fiender.

23 Och det land som hade utsetts var Zarahemlas land och det land som låg mellan Zarahemla och landet Ymnighet, ja, ända till gränslinjen mellan landet Ymnighet och landet Ödeläggelse.

24 Och det var många tusen människor som kallades nephiter som samlades i detta land. Lachoneus lät samla dem i landet söderut på grund av den stora förbannelse som vilade över "landet norrut.

25 Och de befäste sig mot sina fiender och bodde alla i ett land och i en samlad grupp, och de fruktade de ord som Lachoneus hade talat så att de omvände sig från alla sina synder. Och de uppsände sina böner till Herren sin Gud om att han skulle "befria dem när deras

18a 3 Ne 6:6.
19a HFS Profetia,
profetera.

21a Alma 48:14.
b 1 Sam 14:12.
24a Alma 22:31.

25a HFS Tillit.

fiender kom ned för att strida mot dem.

26 Och de var djupt bedrövade på grund av sina fiender. Och Gidgiddoni såg till att de tillverkade "krigsvapen av varje slag, och att de var starka med rustningar och med stora sköldar och små sköldar enligt hans anvisningar.

KAPITEL 4

Nephiternas härar besegrar Gadiantons rövare — Giddianhi dräps och hans efterträdare, Zemnarimah, hängs — Nephiterna prisar Herren för sina segrar. Omkring 19–22 e Kr.

OCH det hände sig i den senare delen av det artonde året att rövarnas härar hade berett sig för strid och började komma ned och göra utfall från kullarna och från bergen och vildmarken och sina fästen och sina gömställen och började ta landområdena i besittning, både dem som låg i landet söderut och dem som låg i landet norrut, och de började ta i besittning alla de landområden som hade "övergivits av nephiterna och de städer som hade lämnats öde.

2 Men se, det fanns varken vilda djur eller villebråd i de landområden som hade övergivits av nephiterna, och det fanns inget villebråd för rövarna utom i vildmarken.

3 Och rövarna kunde inte överleva utom i vildmarken på

grund av bristen på föda, ty nephiterna hade lämnat sina landområden öde och hade samlat in sina flockar och sina hjordar och alla sina ägodelar, och de befann sig i en samlad grupp.

4 Därför fanns ingen möjlighet för rövarna att plundra och skaffa föda utom genom att gå till öppen strid mot nephiterna. Och nephiterna var samlade i en enda grupp och var så talrika och hade försett sig med förråd av förnödenheter och hästar och boskap och hjordar av alla slag, så att de skulle kunna livnära sig under sju års tid, under vilken tid de hoppades kunna utrota rövarna från landets yta. Och så förflöt det artonde året.

5 Och det hände sig att Giddianhi under det nittonde året fann det nödvändigt att gå till strid mot nephiterna, ty det fanns ingen möjlighet för dem att kunna livnära sig utom genom att plundra och röva och mörda.

6 Och de vågade inte sprida ut sig över landets yta så att de kunde odla spannmål, för att inte nephiterna skulle komma över dem och dräpa dem. Därför befallde Giddianhi sina härar att de samma år skulle dra upp för att strida mot nephiterna.

7 Och det hände sig att de drog upp för att strida, och det var i den sjätte månaden. Och se, stor och fruktansvärd var

den dag då de gick ut i strid. Och de var omgjordade på rövarres sätt, och de hade lammskinn runt sina höfter och de var färgade med blod och deras huvuden var rakade och de hade huvudplåtar på sig. Och stor och fruktansvärd var åsynen av Giddianhis härar på grund av deras rustningar och på grund av att de var färgade med blod.

8 Och det hände sig att alla nephiternas härar hade fallit till marken vid åsynen av Giddianhis här, och de höjde sina rop till Herren sin Gud om att han skulle skona dem och befria dem ur deras fienders händer.

9 Och det hände sig att när Giddianhis härar såg detta började de ropa med hög röst av glädje, ty de trodde att nephiterna hade fallit till marken av fruktan på grund av den skräck deras härar spred.

10 Men häri misstog de sig, ty nephiterna fruktade inte dem, utan "fruktade sin Gud och bönföll honom om beskydd. När därför Giddianhis härar rusade mot dem var de beredda att möta dem. Ja, i Herrens kraft tog de emot dem.

11 Och slaget påbörjades i den sjätte månaden. Och stort och fruktansvärt var det slaget, ja, så stort och fruktansvärt var det blodbadet att ett så stort blodbad aldrig varit känt bland hela Lehis folk sedan han lämnade Jerusalem.

12 Och trots de "hotelser och eder som Giddianhi hade uttal-

at slog nephiterna dem så att de drog sig tillbaka från dem.

13 Och det hände sig att "Gidgiddoni befallde att hans härar skulle förfölja dem ända till vildmarkens gränser och att de inte skulle skona några som kom att falla i deras händer under vägen. Och så förföljde de dem och dräpte dem fram till vildmarkens gränser, ända till dess de hade uppfyllt Gidgiddonis befallning.

14 Och det hände sig att Giddianhi, som hade stått och kämpat modigt, förföljdes när han flydde. Och eftersom han var uttröttad efter att ha kämpat mycket blev han upphunnen och dräpt. Och det var slutet för rövaren Giddianhi.

15 Och det hände sig att nephiternas härar återvände till sin tillflyktsort. Och det hände sig att det nittonde året förflöt utan att rövarna kom tillbaka för att strida. Inte heller under det tjugonde året kom de tillbaka.

16 Och under det tjugoochförsta året kom de inte upp till strid, men de kom från alla håll för att belägra Nephis folk. Ty de trodde att om de avskar Nephis folk från deras landområden och omringade dem från alla håll, och om de kunde avskära dem från all deras verksamhet utanför, så skulle de få dem att överlämna sig enligt deras önskan.

17 De hade nu utsett en annan ledare åt sig vars namn var Zemnarihah. Därför var det

Zemnarihah som beordrade att denna belägring skulle komma till stånd.

18 Men se, denna var till fördel för nephiterna, ty det var omöjligt för rövarna att belägra dem tillräckligt länge för att det skulle få någon inverkan på nephiterna, på grund av den mängd förnödenheter som de hade lagrat,

19 och på grund av den ringa tillgången på förnödenheter ibland rövarna — ty se, de hade ingenting förutom kött att livnära sig på, det kött som de skaffade sig i vildmarken.

20 Och det hände sig att det blev ont om "villebråd i vildmarken så att rövarna var nära att förgås av hunger.

21 Och nephiterna tågade ständigt ut, dag och natt, och angrep deras härar och dräpte dem i tusental och i tiotusental.

22 Och sålunda blev det Zemnarihahs folks önskan att ge upp sina planer, på grund av den stora förgörelse som drabbade dem natt och dag.

23 Och det hände sig att Zemnarihah befallde sitt folk att de skulle dra sig tillbaka från belägringen och tåga till de avlägsnaste delarna av landet norrut.

24 Och Gidgiddoni, som var medveten om deras planer och som kände till svagheten hos dem till följd av bristen på föda och det stora blodbad som anstälts bland dem, sände därför ut sina härar nattetid och avskar vägen för deras återtåg och

ställde sina härar längs vägen för deras återtåg.

25 Och detta gjorde de nattetid, och de fortsatte sin marsch förbi rövarna så att rövarna nästa dag, när de påbörjade sin marsch, möttes av nephiternas härar både framifrån och i ryggen.

26 Och de rövare som fanns söderut avskars också från sina tillflyktsorter. Och allt detta gjordes på Gidgiddonis befallning.

27 Och det var många tusen som gav sig som fångar till nephiterna, och återstoden av dem dräptes.

28 Och deras ledare, Zemnarihah, tillfångatogs och hängdes i ett träd, ja, i dess topp till dess han var död. Och när de hade hängt honom till dess han var död fällde de trädet till marken och ropade med hög röst och sade:

29 Må Herren bevara sitt folk i rättfärdighet och i hjärtats helighet, så att de kan fälla till marken alla dem som försöker dräpa dem för maktens och hemliga sammansvärjningars skull, alldeles som denne man har fällts till marken.

30 Och de gladdede sig och ropade åter med en röst och sade: Må "Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud bevara detta folk i rättfärdighet så länge de ^båkallar sin Guds namn om beskydd.

31 Och det hände sig att alla med en röst brast ut i sång och

“lovade sin Gud för det stora han gjort för dem då han bevarade dem från att falla i sina fienders händer.

32 Ja, de ropade: “Hosianna till den allrahögste Guden. Och de ropade: Välsignat vare Herren Gud den ^bAllsmäktiges namn, den allrahögste Guden.

33 Och deras hjärtan svällde av glädje så att många tårar fälldes på grund av Guds stora godhet att befria dem ur deras fienders händer. Och de visste att det var på grund av sin omvändelse och sin ödmjukhet som de hade befriats från evig undergång.

KAPITEL 5

Nephiterna omvänder sig och överger sina synder — Mormon skriver sitt folks historia och förkunnar det eviga ordet för dem — Israel skall insamlas från sin långa förskingring. Omkring 22–26 e Kr.

OCH se, det fanns inte en levande själ bland hela Nephis folk som i minsta grad tvivlade på alla de heliga profeternas ord som hade talats, ty de visste att de ovillkorligen måste uppfyllas.

2 Och på grund av de många tecken som givits visste de att Kristus måste ha kommit enligt profeternas ord. Och på grund av det som redan hade hänt visste de att allt ovillkorligen

måste ske i enlighet med det som hade talats.

3 Därför övergav de alla sina synder och sina avskyvärdheter och sitt hor och tjänade Gud med all iver dag och natt.

4 Och nu hände det sig att när de hade tagit alla rövarna tillfånga, så att ingen som inte blev dräpt undkom, kastade de sina fångar i fängelse och lät Guds ord predikas för dem. Och alla som ville omvända sig från sina synder och ingå ett förbund om att de aldrig mer skulle mördra släpptes ^afria.

5 Men alla som inte ingick ett förbund och som fortsatte att hysa dessa hemliga mord i sina hjärtan, ja, alla som befanns andas hot mot sina bröder blev dömda och straffade enligt lagen.

6 Och på så sätt gjorde de slut på alla de ogudaktiga och hemliga och avskyvärda sammansvärjningar i vilka det fanns så mycket ogudaktighet och genom vilka så många mord hade begåtts.

7 Och så hade det ^atjugo och andra året förflutit och likaså det tjugo och tredje och det tjugo och fjärde och det tjugo och femte. Och så hade tjugo och fem år förflutit.

8 Och mycket hade hänt som i någras ögon var stort och förunderligt. Men allt detta kan inte skrivas i denna bok, ja, denna bok kan inte rymma ens en

31a Alma 26:8.
HFS Tacksam,
tacksamhet,

tacksägelse.
32a HFS Hosianna.
b 1 Ne 1:14.

HFS Gud, Gudomen.
5 4a HFS Fri, frihet.
7a 3 Ne 2:8.

”hundradel av vad som gjordes bland så många människor under tjugo och fem års tid.

9 Men se, det finns ^auppteckningar som innehåller alla detta folks förehavanden. Och en kortare men sann berättelse gavs av Nephi.

10 Därför har jag gjort min uppteckning om dessa händelser efter Nephis uppteckning, som inristats på de plåtar som kallades Nephis plåtar.

11 Och se, jag gör uppteckningen på plåtar som jag har gjort med mina egna händer.

12 Och se, jag heter ^aMormon och är uppkallad efter ^bMormons land, det land där Alma upprättade kyrkan bland folket, ja, den första församling som upprättades bland dem efter deras överträdelse.

13 Se, jag är Jesu Kristi, Guds Sons, lärjunge. Jag har av honom kallats att förkunna hans ord bland hans folk så att de kan få evigt liv.

14 Och det har blivit nödvändigt att jag, enligt Guds vilja och för att de bortgångna heligas böner skall besvaras enligt deras tro, skall göra en ^auppteckning om det som har gjorts —

15 ja, en kortfattad uppteckning om det som har ägt rum från den tid då Lehi lämnade Jerusalem ända fram till nuvarande tid.

16 Därför gör jag min upp-

teckning efter de redogörelser som har givits av dem som levde före mig och fram till mina dagars början.

17 Och därefter gör jag en ^auppteckning om det som jag har sett med mina egna ögon.

18 Och jag vet att den uppteckning som jag gör är en riktig och sann uppteckning. Ändå finns det mycket som vi, på grund av vårt språk, inte kan ^askriva.

19 Och nu slutar jag mina ord om mig själv och fortsätter att ge min redogörelse för sådant som har skett före min tid.

20 Jag är Mormon, och en äkta ättling till Lehi. Jag har orsak att prisa min Gud och min Frälsare Jesus Kristus för att han förde våra fäder ut ur Jerusalems land (och ^aingen visste detta utom han själv och de som han förde ut ur det landet) och för att han har givit mig och mitt folk så mycket kunskap till våra själar frälsning.

21 Han har förvisso välsignat ^aJakobs ^bhus och har varit ^cbarmhärtig mot Josefs avkomlingar.

22 Och ^ai den mån som Lehis barn har hållit hans bud har han välsignat dem och givit dem framgång enligt sitt ord.

23 Ja, och han skall förvisso än en gång bringa en ^aåterstod av Josefs avkomlingar till ^bkunskapen om Herren deras Gud.

24 Och lika säkert som att Herren lever skall han från

8a 3 Ne 26:6–12.

9a Hel 3:13–15.

12a Morm 1:1–5.

^b Mosiah 18:4; Alma 5:3.

14a Enos 1:13–18;

L&F 3:19–20.

17a Morm 1:1.

18a Eth 12:25.

20a 1 Ne 4:36.

21a 1 Mos 32:28.

^b HFS Israel.

^c 5 Mos 33:13–17.

22a 2 Ne 1:20.

23a Alma 46:24.

^b 2 Ne 3:12.

jordens fyra hörn "samla in hela återstoden av Jakobs avkomlingar som är spridda över hela jordens yta.

25 Och eftersom han har slutit förbund med hela Jakobs hus, så skall förbundet som han har slutit med Jakobs hus fullbordas i hans egen rätta tid, så att hela Jakobs hus "åter får kunskap om det förbund som han har slutit med dem.

26 Och då skall de "känna sin Återlösare, som är Jesus Kristus, Guds Son. Och då skall de samlas in från jordens fyra hörn till sina egna länder från vilka de har förskingrats, ja, så sant Herren lever skall detta ske. Amen.

KAPITEL 6

Nephiterna har framgång — Högmot, rikedom och klasskillnader uppstår — Kyrkan söndras av meningsskiljaktigheter — Satan leder folket i öppet uppror — Många profeter ropar omvändelse och blir dräpta — Deras mördare smider planer på att ta över regeringsmakten. Omkring 26–30 e Kr.

OCH nu hände det sig att hela det nephitiska folket återvände till sina egna landområden i det tjugo och sjätte året, varje man med sin familj, sina flockar och sina hjordar, sina hästar och sin boskap och allt det som tillhörde dem.

2 Och det hände sig att de inte hade förbrukat alla sina för-

nödenheter varför de tog med sig allt som de inte hade förbrukat av all sin spannmål av varje slag och sitt guld och sitt silver och alla sina dyrbarheter, och de återvände till sina egna landområden och sina besittningar, både i norr och i söder, både i landet norrut och i landet söderut.

3 Och de gav de rövare som hade ingått ett förbund om att bevara freden i landet och som önskade förbli lamaniter landområden, alltefter deras antal, så att de genom sitt arbete skulle kunna ha tillräckligt för att livnära sig. Och på så sätt upprättade de fred i hela landet.

4 Och de började återigen få framgång och tillväxa, och det tjugo och sjätte och det tjugo och sjunde året förflöt, och stor ordning rådde i landet. Och de hade stiftat sina lagar med opartiskhet och rättvisa.

5 Och nu fanns det ingenting i hela landet som kunde hindra befolkningen från att ständigt ha framgång, såvida de inte föll i överträdelse.

6 Och det var Gidgiddoni och domaren Lachoneus och de som hade utnämnts till ledare som hade upprättat denna stora fred i landet.

7 Och det hände sig att många städer byggdes på nytt, och många gamla städer iståndsattes.

8 Och många landsvägar byggdes och många vägar anlades som ledde från stad till

stad och från land till land och från plats till plats.

9 Och så förflöt det tjuugo och åttonde året och folket hade oavbruten fred.

10 Men det hände sig i det tjuugo och nionde året att det började uppstå en del ordstrider bland folket. Och några var upphöjda i "högmod och skryt på grund av sina mycket stora rikedomar, ja, till den grad att det ledde till mycken förföljelse.

11 Ty det fanns många köpmän i landet, och även många lagkloka och många rättstjänare.

12 Och människorna började indelas i klasser alltefter sina "rikedomar och möjligheter till lärdom, ja, några var okunniga på grund av sin fattigdom, och andra fick stor lärdom på grund av sin rikedom.

13 Några var upphöjda i högmod och andra var mycket ödmjuka. Några besvarade glåpord med glåpord, medan andra tog emot glåpord och " förföljelse och alla slags lidanden och ville inte ge igen och ^bsmäda, utan var ödmjuka och ångerfulla inför Gud.

14 Och på så sätt uppstod stor ojämlikhet i hela landet så att kyrkan började splittras, ja, så att kyrkan i det trettionde året var splittrad i hela landet, utom bland några få av de lamaniter som hade omvänts till den sanna tron. Och de ville inte vika

därifrån, ty de var fasta och ståndaktiga och orubbliga och villiga att med all " iver hålla Herrens bud.

15 Och orsaken till denna ondska bland folket var denna: Satan hade så stor makt att han kunde hetsa människor till att göra allt slags ont och blåsa upp dem med högmod och fresta dem att söka makt och myndighet och rikedomar och världens fåfångligheter.

16 Och på så sätt förledde Satan människornas hjärtan till att begå allt slags ont. Därför hade de endast under några få år fått njuta av fred.

17 Och sålunda befann de sig i början av det trettionde året — då folket under lång tid hade varit överlämnat åt att ledas av djävulens "frestelser vart han än ville föra dem och åt att göra vad ont han än önskade — och därför befann de sig i början av detta, det trettionde året, i ett tillstånd av förfärlig ogudaktighet.

18 Nu syndade de inte ^aovetande, ty de kände till Guds vilja rörande dem, ty den hade de fått undervisning om. Således gjorde de medvetet ^buppror mot Gud.

19 Och nu var detta i Lachoneus, Lachoneus sons, dagar, ty Lachoneus intog sin fars ämbete och styrde folket det året.

20 Och det började finnas män

6 10a HFS Högmod.

12a 1 Tim 6:17–19;
Hel 4:12.

13a HFS Förfölja,
 förföljelse.

b Matt 5:39;

4 Ne 1:34;

L&F 98:23–25.

14a HFS Flit.

17a HFS Fresta, frestelser.

18a Mosiah 3:11.

b HFS Uppror,
upproriskhet.

som fick "inspiration från himlen och sändes ut, och de stod bland folket överallt i landet. De predikade och vittnade frimodigt om folkets synder och ondska och vittnade inför dem om den återlösning som Herren skulle åstadkomma för sitt folk, eller med andra ord om Kristi uppståndelse. Och de vittnade frimodigt om hans ^bdöd och lidande.

21 Nu fanns det många människor som var mycket vreda på grund av dem som vittnade om detta. Och de som vredgades var främst de högre domarna och de som "hade varit högpräster och lagkloka, ja, alla de som var lagkloka vredgades på dem som vittnade om detta.

22 Nu fanns det ingen lagklok eller domare eller högpräst som hade befogenhet att döma någon till döden, om inte deras dom undertecknades av landets regent.

23 Nu var det många av dem som vittnade om det som rör Kristus, vilka vittnade frimodigt, och som greps och avrättades i hemlighet av domarna, så att kännedomen om deras död inte kom till landets regent förrän efter deras död.

24 Och se, det stred mot landets lag att avrätta en människa utan att ha fått befogenhet därtill av landets regent.

25 Därför kom ett klagomål

upp till Zarahemlas land, till landets regent, mot de domare som hade dömt Herrens profeter till döden i strid mot lagen.

26 Och det hände sig att de greps och ställdes inför domaren för att dömas för det brott som de hade begått, enligt den "lag som hade givits av folket.

27 Nu hände det sig att dessa domare hade många vänner och släktingar. Och återstoden, ja, nästan alla de lagkloka och högprästerna, samlade sig och gjorde gemensam sak med släktingarna till de domare som skulle rannsakas enligt lagen.

28 Och de ingick ett "förbund med varandra, ja, samma förbund som hade upprättats av de gamle, ett förbund som hade upprättats och förestavats av ^bdjävulen för att sammangadda de onda mot all rättfärdighet.

29 Därför sammangaddade de sig mot Herrens folk och ingick ett förbund om att förgöra dem, och om att befria dem som var skyldiga till mord ur rättvisans grepp, vilken skulle börja tillämpas enligt lagen.

30 Och de trotsade lagen och sitt lands rättigheter. Och de slöt förbund med varandra om att förgöra regenten och tillsätta en "kung över landet, så att landet inte längre skulle vara fritt utan vara underställt kungar.

20a HFS Inspiration, inspirera; Profet.
b HFS Försona, försoning; Korsfästelse.

21a L&F 121:36–37.
HFS Avfall.
26a Mosiah 29:25;
Alma 1:14.
28a HFS Hemliga

sammansvärjningar.
b Hel 6:26–30.
30a 1 Sam 8:5–7;
Alma 51:5.

KAPITEL 7

Överdomaren mördas, regeringsmakten störtas och folket delar sig i stammar — Jakob, som är en antikrist, blir kung över en hemlig sammansvärjning — Nephi predikar omvändelse och tro på Kristus — Änglar betjänar honom dagligen och han uppväcker sin bror från de döda — Många omvänder sig och blir döpta. Omkring 30–33 e Kr.

SE, jag vill visa er att de inte tillsatte en kung över landet. Men under detta år, ja, det trettionde året, dräpte de på domarsätet, ja, mördade, landets överdomare.

2 Och folket söndrades, den ena mot den andra, och de skildes från varandra och bildade stammar, varje man med sin familj och sin släkt och sina vänner, och på så sätt störtade de landets regering.

3 Och varje stam utsåg en hövding eller en ledare över sig, och på så sätt uppstod stammar och stamhövdingar.

4 Och se, det fanns ingen bland dem som inte hade en stor familj och många släktingar och vänner. Därför blev deras stammar mycket stora.

5 Se allt detta hände, och ännu fanns det inga krig ibland dem. Och all denna ondska hade drabbat folket eftersom de "underkastade sig Satans makt.

6 Och regeringens stadgar omintetgjordes på grund av de "hemliga sammansvärjningar

som bildades av vänner och släktingar till dem som mördade profeterna.

7 Och de orsakade stor oenighet i landet så att nästan hela den rättfärdigare delen av folket hade blivit ogudaktig, ja, det fanns endast några få rättfärdiga människor ibland dem.

8 Och sålunda hade knappast sex år förflutit sedan större delen av folket hade vänt sig från sin rättfärdighet, liksom hunden vänder åter till sin "spya eller liksom svinet till att vältra sig i smutsen.

9 Och denna hemliga sammansvärjning, som hade medfört så stor ondska bland folket, samlade sig nu och satte över sig en man som de kallade Jakob.

10 Och de kallade honom sin kung. Således blev han kung över denna ogudaktiga skara, och han var en av de främsta som hade höjt sin röst mot de profeter som vittnade om Jesus.

11 Och det hände sig att de inte var lika talrika som folkets stammar, vilka förenat sig med varandra, bortsett från att deras hövdingar stiftade sina egna lagar, alla enligt sin stam. Likväl var de fiender, och trots att de inte var ett rättfärdigt folk var de ändå förenade i hatet mot dem som hade ingått ett förbund om att störta regeringen.

12 När därför Jakob såg att deras fiender var talrikare än de, och eftersom han var kung över bandet, befallde han sitt folk att de skulle ta sin tillflykt

till de nordligaste delarna av landet och där bygga upp ett "rike åt sig själva, till dess avfällingar skulle sälla sig till dem (ty han smickrade dem med att det skulle bli många avfällingar) och de blev starka nog att strida mot folkets stammar. Och de gjorde så.

13 Och så snabb var deras marsch att de inte kunde hejdas innan de dragit bort utom räckhåll för folket. Och så slutade det trettionde året, och sådant var tillståndet bland Nephis folk.

14 Och det hände sig i det trettio och första året att de var delade i stammar, varje man med sin familj, sin släkt och sina vänner. Dock hade de kommit överens om att de inte skulle föra krig mot varandra. Men de var inte eniga vad deras lagar och deras styrelsesätt beträffar, ty dessa upprättades enligt deras hövdingars och ledares sinne. Men de upprättade mycket stränga lagar om att en stam inte fick försynas sig mot en annan, varför de i viss mån hade fred i landet. Ändå var deras hjärtan vända bort från Herren, deras Gud, och de stenade profeterna och drev bort dem från sig.

15 Och det hände sig att "Nephi — eftersom han hade fått besök av änglar och även av Herrens röst och således hade sett änglar och var ögonvittne och hade fått sig makt

given att veta något om Kristi verksamhet, och som även var ögonvittne till deras plötsliga återfall från rättfärdighet till sin ogudaktighet och sina avskyvärdheter,

16 och därför sörjde över deras hjärtans hårdhet och sinnens blindhet — samma år gick ut bland dem och frimodigt började vittna om omvändelse och syndernas förlåtelse genom tro på Herren Jesus Kristus.

17 Och han undervisade dem om mycket, och allt kan inte upptecknas, och en del skulle inte vara tillräckligt. Därför är det inte skrivet i denna bok. Och Nephi undervisade med "kraft och stor myndighet.

18 Och det hände sig att de vredgades på honom, ja, för att han hade större makt än de. Ty det var "inte möjligt att de skulle kunna tvivla på hans ord, ty så stor var hans tro på Herren Jesus Kristus att änglar dagligen betjänade honom.

19 Och i Jesu namn drev han ut djävlar och "orena andar, och han till och med uppväckte sin bror från de döda sedan denne av folket hade stenats och lidit döden.

20 Och folket såg det och vittnade om det, och de vredgades på honom på grund av hans makt. Och han utförde i folkets åsyn även "många andra underverk i Jesu namn.

21 Och det hände sig att det trettio och första året förflöt

12a 3 Ne 6:30.

15a 3 Ne 1:2.

17a HFS Kraft, makt.

18a 2 Ne 33:1; Alma 4:19.

19a HFS Anden — Onda andar.

20a 3 Ne 8:1.

och det fanns endast några få som omvändes till Herren. Men alla som omvändes betygade i sanning för folket att de hade besökts av den Guds Ande och kraft som fanns i Jesus Kristus, på vilken de trodde.

22 Och alla som hade fått djävlar utdrivna ur sig och som hade helats från sina sjukdomar och sina skräpigheter tillkännagav i sanning för folket att Guds Ande hade påverkat dem så att de blivit helade, och de visade även tecken och gjorde en del underverk bland folket.

23 På så sätt förflöt även det trettio och andra året. Och Nephi ropade till folket i början av det trettio och tredje året, och han predikade för dem omvändelse och syndernas förlåtelse.

24 Nu vill jag även att ni skall minnas att det inte fanns någon som fördes till omvändelse, som inte ^adöptes i vatten.

25 Därför ordinerades män till denna tjänst av Nephi så att alla som kom till dem kunde döpas i vatten, och detta som ett tecken och ett vittnesbörd inför Gud och för folket om att de hade omvänt sig och fått ^aförlåtelse för sina synder.

26 Och det var många som i början av detta år döptes till omvändelse, och så förflöt större delen av året.

KAPITEL 8

Oväder, jordbävningar, eld, virvelvindar och naturkatastrofer vittnar om Kristi korsfästelse — Många människor omkommer — Mörker täcker landet i tre dagar — De som överlever begråter sitt öde. Omkring 33–34 e Kr.

OCH nu hände det sig enligt vår uppteckning, och vi vet att vår uppteckning är sann, ty se, det var en rättfärdig man som förde uppteckningen — ty han utförde förvisso många ^aunderverk i ^bJesu namn, och det fanns ingen som kunde utföra ett underverk i Jesu namn utan att vara helt och hållet renad från sin ondska —

2 ja, nu hände det sig, om inget misstag begicks av denne man vid beräkningen av vår tid, att det ^atrettio och tredje året hade förflutit.

3 Och folket började med stor iver vänta på det tecken som hade förkunnats av profeten Samuel, lamaniten, ja, på den tid då det skulle råda ^amörker över landets yta under tre dagars tid.

4 Och det började uppstå stort tvivel och ordstrider bland folket, trots att så många ^atecken hade givits.

5 Och det hände sig i det trettio och fjärde året, i den första månaden, på månadens fjärde

24a HFS Dop, döpa.
25a L&F 20:37.
HFS Syndernas
förlåtelse.

8 1a 3 Ne 7:19–20;
Morm 9:18–19.
b Apg 3:6; Jakob 4:6.
2a 3 Ne 2:8.

3a 1 Ne 19:10;
Hel 14:20, 27;
3 Ne 10:9.
4a HFS Korsfästelse.

dag, att det uppstod ett våldsam oväder, ett sådant som aldrig tidigare hade förekommit i hela landet.

6 Och det uppstod även ett våldsamt och förfärligt oväder och en fruktansvärd "åska som ^bskakade hela jorden som om den var på väg att rämna.

7 Och det uppkom mycket skarpa blixtar, sådana som aldrig tidigare hade förekommit i hela landet.

8 Och "staden Zarahemla fattade eld.

9 Och staden Moroni sjönk i havets djup, och dess invånare drunknade.

10 Och jord kastades upp över staden Moronihah så att där i stället för staden blev ett högt berg.

11 Och det var stor och fruktansvärd förödelse i landet söderut.

12 Men se, det var ännu större och mer fruktansvärd förödelse i landet norrut. Ty se, hela landets yta förändrades på grund av ovädret och virvelvindarna och åskan och blixterna och den mycket våldsamma jordbävning som skakade hela jorden.

13 Och "landsvägarna bröts upp och de jämna vägarna förstördes, och många jämna platser blev ojämna.

14 Och många stora och framstående städer "sjönk, och många brann ned, och många skakade till dess deras byggnader hade fallit till marken och

deras invånare hade omkommit och platserna hade lämnats öde.

15 Och det fanns några städer som stod kvar men skadorna på dem var mycket stora, och många i dem omkom.

16 Och det fanns några som fördes bort av virvelvinden, och vart de tog vägen vet ingen människa, man vet bara att de fördes bort.

17 Och på så sätt omformades hela landets yta genom ovädret och åskan och blixterna och jordskalven.

18 Och se, "klipporna rämna-de. De bröts upp över hela landets yta så att de återfanns i form av brutna stycken och i springor och i sprickor över hela landets yta.

19 Och det hände sig att när åskan och blixterna och stormen och ovädret och jordskalven upphört — ty se, de varade i omkring "tre timmars tid, och några sade att de varade längre, dock skedde alla dessa stora och fruktansvärda ting under omkring tre timmars tid — och se, då rådde mörker över landets yta.

20 Och det hände sig att det rådde ett tjockt mörker över hela landets yta, så att de invånare som inte omkommit kunde "känna ^bmörkrets töcken.

21 Och det kunde inte finnas något ljus på grund av mörkret, inte heller några ljus eller några facklor. Inte heller kunde de tända eld med sin fina och

6a 1 Ne 19:11; Hel 14:21.

^b Matt 27:45, 50–51.

8a 4 Ne 1:7–8.

13a Hel 14:24; 3 Ne 6:8.

14a 1 Ne 12:4.

18a Hel 14:21–22.

19a Luk 23:44.

20a 2 Mos 10:21–22.

^b 1 Ne 12:5; 19:11.

mycket torra ved, så där kunde inte finnas något ljus alls.

22 Och där sågs inget ljus, inte heller någon eld eller någon ljusglimt, inte heller solen eller månen eller stjärnorna, ty så tjockt var det mörkrets töcken som låg över landets yta.

23 Och det hände sig att mörkret varade under "tre dagars tid då inget ljus sågs. Och hela tiden hördes högljudd klagan och stön och gråt bland allt folket. Ja, stort var folkets jämmer på grund av mörkret och den stora förödelse som hade kommit över dem.

24 Och på en plats hördes de ropa och säga: O, om vi hade omvänt oss före denna stora och fruktansvärda dag. Då skulle våra bröder ha skonats, och de skulle inte ha brunnit i den stora staden "Zarahemla.

25 Och på ett annat ställe hördes man ropa och klaga och säga: O, om vi hade omvänt oss före denna stora och fruktansvärda dag och inte hade dödat och stenat profeterna och drivit bort dem. Då hade våra mödrar och våra fagra döttrar och våra barn skonats och inte blivit begravna i den stora staden Moronihah. Och folkets stönanden var höga och fruktansvärda.

KAPITEL 9

I mörkret förkunnar Kristi röst

att många människor och städer förintats på grund av deras ogudaktighet — Han förkunnar även sin gudomlighet, tillkännager att Moses lag är fullbordad och inbjuder människorna att komma till honom och bli frälsta. Omkring 34 e Kr.

OCH det hände sig att en "röst hördes bland jordens alla invånare, över hela detta lands yta, och den ropade:

2 Ve, ve, ve detta folk. "Ve hela jordens invånare om de inte omvänder sig. Ty djävulen^b skrattar och hans änglar fröjdar sig över de dräpta bland mitt folks fagra söner och döttrar. Och det är på grund av sin ondska och sina avskvärdheter som de har fallit!

3 Se, den stora staden Zarahemla och dess invånare har jag bränt upp med eld.

4 Och se, den stora staden Moroni har jag låtit sänka i havets djup och dess invånare att bli dränkta.

5 Och se, den stora staden Moronihah och dess invånare har jag täckt med jord för att dölja deras ondska och deras avskvärdheter för mitt ansikte, så att profeternas och de heligas blod inte längre skall komma fram inför mig emot dem.

6 Och se, staden Gilgal har jag låtit sänka och dess invånare begravas i jordens djup.

7 Ja, och likaså staden Onihah och dess invånare och staden

23a 1 Ne 19:10.
24a Hel 13:12.

9 1a 1 Ne 19:11;
3 Ne 11:10.

2a Matt 11:20–21.
b Mose 7:26.

Mocum och dess invånare och staden Jerusalem och dess invånare. Och "vatten har jag låtit komma upp i deras ställe för att dölja deras ogudaktighet och avskyvärdheter från mitt ansikte, så att profeternas och de heligas blod inte längre skall komma fram inför mig emot dem.

8 Och se, staden Gadiandi och staden Gadiomnah och staden Jakob och staden Gimgimno, alla dessa har jag låtit sänka och har gjort "kullar och dalar i deras ställe. Och deras invånare har jag begravt i jordens djup för att dölja deras ogudaktighet och avskyvärdheter från mitt ansikte, så att profeternas och de heligas blod inte längre skall komma fram inför mig emot dem.

9 Och se, den stora staden Jakobugath, som beboddes av kung Jakobs folk, har jag låtit bränna upp med eld för deras synders och deras ogudaktighets skull, som överträffade all annan ogudaktighet på hela jorden på grund av deras "hemliga mord och sammansvärjningar. Ty det var de som förgjorde mitt folks frid och landets regering. Därför lät jag dem brännas upp för att ^butrota dem från mitt ansikte, så att profeternas och de heligas blod inte längre skulle komma fram inför mig emot dem.

10 Och se, staden Laman och staden Josh och staden Gad och staden Kishkumen och deras invånare har jag låtit bränna upp med eld på grund av deras ogudaktighet i att driva ut profeterna och stena dem som jag sände att förkunna för dem deras ogudaktighet och deras avskyvärdheter.

11 Och eftersom de drev bort dem alla så att det inte fanns några rättfärdiga bland dem sände jag ned "eld och förintade dem så att deras ogudaktighet och deras avskyvärdheter skulle kunna döljas för mitt ansikte, så att profeternas och de heligas blod, vilka jag sände ibland dem, inte längre skall kunna ropa till mig ^bur jorden emot dem.

12 Och "mycket stor förgörelse har jag låtit drabba detta land och detta folk för deras ogudaktighets och deras avskyvärdheters skull.

13 O alla ni som har "skonats för att ni var mera rättfärdiga än de, vill ni inte nu återvända till mig och ångra era synder och bli omvända så att jag kan ^bhela er?

14 Ja, sannerligen säger jag er att om ni ^akommer till mig skall ni få ^bevigt liv. Se, min ^cbarmhärtighets arm är utsträckt mot er, och den som kommer tar jag emot. Och välsignade är de som kommer till mig.

15 Se, jag är Jesus Kristus,

7a Hes 26:19.
8a 1 Ne 19:11.
9a Hel 6:17–18, 21.
b Mosiah 12:8.
11a 2 Kung 1:9–16;

Hel 13:13.
b 1 Mos 4:10.
12a 3 Ne 8:8–10, 14.
13a 3 Ne 10:12.
b Jer 3:22

3 Ne 18:32.
14a 2 Ne 26:24–28;
Alma 5:33–36.
b Joh 3:16.
c Alma 19:36.

Guds Son. Jag "skapade himlarna och jorden och allt som finns i dem. Jag var hos Fadern från begynnelsen. ^bJag är i Fadern, och Fadern är i mig, och i mig har Fadern förhärligat sitt namn.

16 Jag kom till mina egna, och mina egna "tog inte emot mig. Och skrifterna angående min ankomst är uppfyllda.

17 Och åt alla som har tagit emot mig "har jag givit att bli Guds söner. Och på samma sätt skall jag göra med alla som skall tro på mitt namn, ty se, genom mig kommer ^båterlösning och i mig är ^cMoses lag uppfylld.

18 Jag är världens "ljus och liv. Jag är ^bAlfa och Omega, begynnelsen och änden.

19 Och ni skall "inte längre offra till mig genom att utgjuta blod. Ja, era offer och era brännoffer skall upphöra, ty jag skall inte ta emot några av era offer och brännoffer.

20 Och som "offer till mig skall ni frambära ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande. Och den som kommer till mig med förkrossat hjärta och botfärdig ande skall jag ^bdöpa med eld och med den Helige Anden, alldeles som lamaniterna på grund av sin tro på mig

vid tiden för sin omvändelse döptes med eld och med den Helige Anden, och de visste det inte.

21 Se, jag har kommit till världen för att bringa återlösning till världen och för att frälsa världen från synd.

22 Den som "omvänder sig och kommer till mig som ett litet ^bbarn skall jag därför ta emot, ty av sådana består Guds rike. Se, för sådana har jag ^clagt ned mitt liv och har tagit upp det igen. Omvänd er därför och kom till mig, ni jordens ändar, och bli frälsta.

KAPITEL 10

Tystnad råder i landet under många timmar — Kristi röst lovar att samla sitt folk som en höna samlar sina kycklingar — Den rättfärdigare delen av folket har bevarats. Omkring 34–35 e Kr.

OCH se, nu hände det sig att allt folket i landet hörde dessa ord och vittnade därom. Och efter dessa ord var det tyst i landet under många timmars tid.

2 Ty så stor var folkets förvånning att de slutade klaga och jämra sig över förlusten av de släktingar som blivit dräpta.

15a Joh 1:1–3; Kol 1:16;
Hel 14:12; Eth 4:7;
L&F 14:9.

^b Joh 17:20–22;
3 Ne 11:27; 19:23, 29.

16a Joh 1:11; L&F 6:21.

17a Joh 1:12.

HFS Människa,
människor —
Människan kan bli

lik vår himmelske
Fader; Guds söner
och döttrar.

^b HFS Återlösa,
återlöst, återlösning.
^c 3 Ne 12:19, 46–47;
15:2–9.

18a HFS Ljus, Kristi ljus.
^b Upp 1:8.
HFS Alfa och Omega.

19a Alma 34:13.

20a 3 Ne 12:19;

L&F 20:37.

^b 2 Ne 31:13–14.

22a HFS Omvända sig,
omvändelse.

^b Mark 10:15;

Mosiah 3:19;

3 Ne 11:37–38.

^c Joh 10:15–18.

Därför var det tyst i hela landet under många timmars tid.

3 Och det hände sig att en röst återigen kom till folket, och allt folket hörde och vittnade därom, och den sade:

4 O, ni invånare i dessa "stora städer som har fallit, ni som är ättlingar till Jakob, ja, som är av Israels hus: Hur ofta har jag inte samlat er, så som en höna samlar sina kycklingar under sina vingar, och ^bvårdat mig om er.

5 Och vidare: Hur ofta ville jag inte samla er så som en höna samlar sina kycklingar under sina vingar, o ni folk av Israels hus som har fallit. Ja, o ni folk av Israels hus, ni som bor i Jerusalem, liksom ni som har fallit, ja, "hur ofta ville jag inte samla er så som en höna samlar sina kycklingar, men ni ville inte.

6 O ni Israels hus, som jag har "skonat, hur ofta skall jag inte samla er så som en höna samlar sina kycklingar under sina vingar, om ni omvänder er och ^båtervänder till mig med ^chelhjärtat uppsåt.

7 Men om inte, o Israels hus, skall era boplatser läggas öde fram till tiden för fullbordandet av ^aförbundet med era fäder.

8 Och nu hände det sig att när folket hört dessa ord, se, då började de åter gråta och jämra sig över förlusten av släkt och vänner.

9 Och det hände sig att på så sätt förlöpte de tre dagarna. Och det blev morgon, och "mörkret skingrades från landets yta, och jorden upphörde att skaka, och klipporna upphörde att rämna, och det hemska jämret upphörde, och allt det våldsamma oljudet dog bort.

10 Och jorden samlade sig åter så att den stod fast. Och sorgen och gråten och jämret från de människor vilkas liv hade skonats upphörde. Och deras sorg vändes till glädje och deras klagan till pris och tacksägelse till Herren Jesus Kristus, deras Återlösare.

11 Och så långt hade de skriftens ord "uppfyllts som talats av profeterna.

12 Och det var den "rättfärdigare delen av folket som hade räddats, och det var de som tog emot profeterna och inte stenade dem. Och de som hade skonats var de som inte hade utgjutit de heligas blod —

13 och de blev skonade och sänktes inte och begravdes i jorden, och de drunknade inte i havets djup. Och de brändes inte upp av eld, och inte heller överhöljdes eller krossades de till döds. Och inte heller fördes de bort av virvelvinden, inte heller överväldigades de av rökens töcken eller av mörkret.

14 Och må nu den som läser

10 4a 3 Ne 8:14.
b 1 Ne 17:3.
5a Matt 23:37;
L&F 43:24–25.
6a 3 Ne 9:13.

b 1 Sam 7:3;
Hel 13:11;
3 Ne 24:7.
c Hes 36:26.
7a Hfs Förbund.

9a 3 Ne 8:19.
11a Apg 3:18–20.
12a 2 Ne 26:8;
3 Ne 9:13.

förstå. Må den som har skrift-erna "utforska dem och skåda och se om inte all denna död och förödelse genom eld och genom rök och genom oväder och genom virvelvindar och genom att ^bjorden öppnades för att ta emot dem, ja, om inte allt detta innebär uppfyllelsen av många av de heliga profeternas profetior.

15 Se, jag säger er: Jo, många har vittnat om att detta skulle ske vid Kristi ankomst, och de blev ^adräpta för att de vittnade därom.

16 Ja, profeten ^aZenos vittnade om detta, och likaså Zenock talade om detta eftersom de vittnade särskilt om oss som är återstoden av deras avkomlingar.

17 Se, vår fader Jakob vittnade också om en ^aåterstod av Josefs avkomlingar. Och se, är inte vi en återstod av Josefs avkomlingar? Och dessa ord som vittnar om oss, är inte de skrivna på de plåtar av mässing som vår fader Lehi förde ut ur Jerusalem?

18 Och det hände sig mot slutet av det trettio och fjärde året, se, jag skall visa er att de av Nephis folk som hade blivit skonade, och likaså de som hade kallats lamaniter och som hade blivit skonade, visades stor välvilja och fick stora väl-signelser utgjutna över sina huvuden, i det att Kristus strax

efter sin "himmelsfärd förvisso uppenbarade sig för dem —

19 och ^avisade sin kropp för dem och betjänade dem. Och en berättelse om hans verksamhet skall ges senare. Därför slutar jag mina ord för denna gång.

Jesus Kristus visade sig för Nephis folk och betjänade dem medan mängden var församlad i landet Ymnighet. Och på detta sätt visade han sig för dem.

Omfattar kapitel 11 till och med 26.

KAPITEL 11

Fadern vittnar om sin älskade Son — Kristus visar sig och förkunnar sin försoning — Folket känner på märkena efter såren i hans händer, fötter och sida — De ropar hosian-na — Han förklarar på vilket vis och sätt dopet går till — Stridslystnadens ande är av djävulen — Kristi lära är att människor skall tro och bli döpta och ta emot den Helige Anden. Omkring 34 e Kr.

OCH nu hände det sig att en stor skara av Nephis folk hade samlats runt omkring det tempel som stod i landet Ymnighet. Och de uttryckte sin förundran och förvåning för varandra och visade varandra på den ^astora och förunderliga förändring som hade skett.

14a HFS Skrifterna —
Skrifternas värde.
b 1 Ne 19:11; 2 Ne 26:5.
15a HFS Martyr,

martyrskap.
16a Hel 8:19–20.
17a 2 Ne 3:4–5;
Alma 46:24;

3 Ne 5:23–24.
18a Apg 1:9–11.
19a 3 Ne 11:12–15.
11 1a 3 Ne 8:11–14.

2 Och de samtalande också om denne Jesus Kristus, vars död "tecknet hade förkunnat.

3 Och det hände sig medan de så samtalande med varandra att de hörde en "röst som tycktes komma från himlen. Och de såg sig om, ty de förstod inte rösten som de hörde. Och det var ingen barsk röst och inte heller var det en hög röst. Och ändå, trots att det var en ^bmild röst genomträngde den dem som hörde den till det innersta så att den fick varje del av kroppen att darra, ja, den genomträngde själva själen och fick deras hjärtan att brinna.

4 Och det hände sig att de åter hörde rösten, och de förstod den inte.

5 Och för tredje gången hörde de åter rösten och öppnade sina öron för att höra den. Och deras ögon var riktade mot ljudet av rösten, och de såg orubbligt mot himlen varifrån ljudet kom.

6 Och se, tredje gången förstod de rösten som de hörde, och den sade till dem:

7 Se min "älskade Son, ^{bi} vilken jag finner gott behag, i vilken jag har förhärligat mitt namn — hör honom.

8 Och det hände sig att de, när de förstod, åter såg upp mot himlen, och se, de "såg en man stiga ned från himlen. Och han

var klädd i en vit mantel, och han kom ned och stod mitt ibland dem. Och hela mängden hade riktat sina ögon mot honom, och de vågade inte öppna munnen, inte ens till varandra, och förstod inte vad det betydde, utan de trodde att det var en ängel som hade visat sig för dem.

9 Och det hände sig att han sträckte fram sin hand och talade till folket och sade:

10 Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade skulle komma till världen.

11 Och se, jag är världens "ljus och liv, och jag har druckit ur den bittra ^bkalk som Fadern har givit mig och har förhärligat Fadern genom att "ta på mig världens synder, varigenom jag har underkastat mig "Faderns vilja i allt från begynnelsen.

12 Och det hände sig att när Jesus hade talat dessa ord föll hela mängden till jorden, ty de kom ihåg att det hade "profeterats bland dem att Kristus skulle visa sig för dem efter sin himmelfärd.

13 Och det hände sig att Herren talade till dem och sade:

14 Stå upp och kom hit till mig så att ni kan "sticka era händer i min sida och så att ni även kan ^bkänna märkena efter spikarna i mina händer och i mina fötter, så att ni kan veta att jag

2a Hel 14:20–27.

3a 5 Mos 4:33–36;
Hel 5:29–33.

b 1 Kung 19:11–13;
L&F 85:6.

7a Matt 3:17; 17:5;
JS—H 1:17.

b 3 Ne 9:15.

8a 1 Ne 12:6;
2 Ne 26:1.

11a HFS Ljus, Kristi ljus.
b Matt 26:39, 42.

c Joh 1:29;
L&F 19:18–19.

d Mark 14:36;
Joh 6:38;
L&F 19:2.

12a Alma 16:20.
14a Joh 20:27.

b Luk 24:36–39;
L&F 129:2.

är 'Israels Gud, och hela "jordens Gud, och har blivit dräpt för världens synder.

15 Och det hände sig att mängden gick fram och stack sina händer i hans sida och kände märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter. Och detta gjorde de, och de gick fram den ene efter den andre till dess de alla hade gått fram och sett med sina ögon och känt med sina händer och visste med säkerhet och bar vittne om, att "han var den som profeterna hade skrivit skulle komma.

16 Och när alla hade gått fram och själva hade bevittnat det, ropade de enhälligt och sade:

17 Hosianna! Välsignat vare den allrahögste Gudens namn! Och de föll ned för Jesu fötter och "tillbad honom.

18 Och det hände sig att han talade till "Nephi (ty Nephi befann sig i mängden) och bjöd honom att komma fram.

19 Och Nephi reste sig och gick fram och böjde knä inför Herren och kysste hans fötter.

20 Och Herren bjöd honom att resa sig, och han reste sig och stod framför honom.

21 Och Herren sade till honom: Jag ger dig "fullmakt att ^bdöpa detta folk när jag åter har uppstigit till himlen.

22 Och vidare kallade Herren "andra och sade likadant till dem, och han gav dem fullmakt att döpa. Och han sade till dem: På detta sätt skall ni döpa, och det skall ^binte vara några ordstrider ibland er.

23 Sannerligen säger jag er att var och en, som omvänder sig från sina synder till följd av era "ord och ^bönskar att bli döpt i mitt namn, skall ni döpa på detta sätt: Se, ni skall gå ned och 'stå i vattnet, och i mitt namn skall ni döpa dem.

24 Och se, detta är de ord som ni skall säga: Ni nämner dem vid namn och säger:

25 Med "myndighet mig given av Jesus Kristus döper jag dig i ^bFaderns och i Sonens och i den Helige Andens namn. Amen.

26 Och sedan skall ni "sänka ned dem i vattnet och komma upp igen ur vattnet.

27 Och på det sättet skall ni döpa i mitt namn. Ty se, sannerligen säger jag er att Fadern och Sonen och den Helige Anden är "ett. Och jag är i Fadern och Fadern i mig, och Fadern och jag är ett.

28 Och så som jag har befallt er skall ni döpa, och det skall inte förekomma några "ordstrider ibland er som det hittills har gjort. Inte heller skall det finn-

14c Jes 45:3; 3 Ne 15:5.
d 1 Ne 11:6.

15a HFS Jesus Kristus — Kristus har visat sig efter sin död.

17a HFS Tillbe, tillbedjan.

18a 3 Ne 1:2, 10.

21a HFS Kraft, makt.
b HFS Dop, döpa.

22a 1 Ne 12:7; 3 Ne 12:1.
b 3 Ne 18:34.

23a 3 Ne 12:2.
b HFS Dop, döpa — Fordringar för dopet.

c 3 Ne 19:10–13.

25a Mosiah 18:13;

L&F 20:73.
HFS Dop, döpa — Dop

med rätt myndighet.
b HFS Gud, Gudomen.

26a HFS Dop, döpa — Dop genom nedsänkning.

27a Joh 17:20–22;
3 Ne 28:10; Morm 7:7;
L&F 20:28.

28a 2 Kor 1:10; Ef 4:11–14;
L&F 38:27.

as tvister ibland er om min lära så som hittills har varit fallet.

29 Ty sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som har en ^astridslysten ande är inte av mig utan av ^bdjävulen, som är fader till stridigheter, och han hetsar människornas hjärtan till att strida i vrede, den ene med den andre.

30 Se, det är inte min lära att hetsa människors hjärtan till vrede mot varandra, utan det är min lära att sådant skall upphöra.

31 Se, sannerligen, sannerligen säger jag er: Jag skall förkunna min ^alära för er.

32 Och detta är min ^alära, och det är den lära som Fadern har givit mig. Och jag ^bvittnar om Fadern och Fadern vittnar om mig, och den ^cHelige Anden vittnar om Fadern och mig. Och jag vittnar om att Fadern befäller alla människor överallt att omvända sig och tro på mig.

33 Och var och en som tror på mig och blir ^adöpt, han skall bli ^bfrälst, och det är de som skall ^cärva Guds rike.

34 Och var och en som inte tror på mig och inte blir döpt skall bli fördömd.

35 Sannerligen, sannerligen säger jag er att detta är min

lära, och jag vittnar om att den kommer från Fadern, och var och en som ^atror på mig tror även på Fadern. Och för honom skall Fadern vittna om mig, ty han skall besöka honom ^bmed eld och med den ^cHelige Anden.

36 Och på så sätt skall Fadern vittna om mig, och den Helige Anden skall vittna för honom om Fadern och mig, ty Fadern och jag och den Helige Anden är ett.

37 Och åter säger jag er att ni måste omvända er och ^abli som ett litet barn och bli döpta i mitt namn, annars kan ni på intet sätt ta emot detta.

38 Och åter säger jag till er: Ni måste omvända er och bli döpta i mitt namn och bli som ett litet barn, annars kan ni på intet sätt ärva Guds rike.

39 Sannerligen, sannerligen säger jag er att detta är min lära, och var och en som ^abygger på den bygger på min klippa, och ^bhelvetets portar skall inte få makt över dem.

40 Och var och en som förkunnar mer eller mindre än detta och påstår att det är min lära, han är av den onde och är inte byggd på min klippa, utan han bygger på en ^agrund av sand,

29a 2 Tim 2:23–24;
Mosiah 23:15.
HFS Stridigheter.
b JSÖ, Ef 4:26;
Mosiah 2:32–33.

31a 2 Ne 31:2–21.

32a HFS Kristi lära.

b 1 Joh 5:7.

c 3 Ne 28:11;

Eth 5:4.

33a Mark 16:16.
HFS Dop, döpa —
Dopet nödvändigt.
b HFS Frälsning.
c HFS Celestial
härlighet.

35a Eth 4:12.

b 3 Ne 9:20; 12:2.

c HFS Helige
Anden, den.

37a Mark 10:15;
Luk 18:17;
Mosiah 3:19;
3 Ne 9:22.
39a Matt 7:24–29;
Hel 5:12.
HFS Klippa.
b 3 Ne 18:12–13.
40a 3 Ne 14:24–27.

och helvetets portar står öppna för att ta emot sådana när översvämmningar kommer och vindarna slår mot dem.

41 Gå därför ut till detta folk och förkunna de ord som jag har talat, ända till jordens ändrar.

KAPITEL 12

Jesus kallar och bemyndigar de tolv — Han håller ett tal för nephiterna som liknar bergspredikan — Han uttalar saligprisningarna — Hans undervisning går utöver och har företräde framför Moses lag — Människorna får befallning att vara fullkomliga så som han och hans Fader är fullkomliga — Jämför Matteus 5. Omkring 34 e Kr.

OCH det hände sig att när Jesus hade talat dessa ord till Nephi och till dem som blivit kallade (och antalet av dem som blivit kallade och hade fått makt och myndighet att döpa var ^atolv), sträckte han ut sin hand mot mängden och ropade till dem och sade: ^bVälsignade är ni, om ni ger akt på dessa tolv ord, som jag har ^cutvalt bland er att verka bland er och vara era tjänare. Och dessa har jag givit makt att döpa er med vatten. Och sedan ni blivit döpta med

vatten, se, då skall jag döpa er med eld och med den Helige Anden. Därför är ni välsignade om ni tror på mig och blir döpta sedan ni sett mig och vet att jag är.

2 Och vidare: Mera välsignade är de som ^atror på era ord när ni vittnar om att ni har sett mig och vet att jag är. Ja, välsignade är de som tror på era ord och ^bgår ned i ödmjukhetens djup och blir döpta, ty de skall bli besökta ^cav eld och med den Helige Anden och få förlåtelse för sina synder.

3 Ja, välsignade är de ^afattiga i anden, som ^bkommer till mig, ty himmelriket är deras.

4 Och vidare: Välsignade är alla de som sörjer, ty de skall bli tröstade.

5 Och välsignade är de ^aödmjuka, ty de skall ärva ^bjorden.

6 Och välsignade är alla de som ^ahungrar och ^btörstar efter ^crättfärdighet, ty de skall fyllas av den Helige Anden.

7 Och välsignade är de ^abarmhärtiga, ty de skall få barmhärtighet.

8 Och välsignade är alla de ^arenhjärtade, ty de skall ^bse Gud.

9 Och välsignade är alla ^afridsstiftare, ty de skall kallas ^bGuds barn.

10 Och välsignade är alla de

12 1a 3 Ne 13:25.

^b HFS Välsigna, välsignad, välsignelse.

^c HFS Kall, kallad av Gud, kallelse.

2a L&F 46:13–14.

HFS Tro.

^b Eth 4:13–15.

^c 3 Ne 11:35; 19:13.

3a L&F 56:17–18.

HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

^b Matt 11:28–30.

5a Rom 12:16;

Mosiah 3:19.

HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

^b HFS Jorden.

6a 2 Ne 9:51; Enos 1:4.

^b Jer 29:13.

^c Ords 21:21.

7a HFS Barmhärtig, barmhärtighet.

8a HFS Ren, renhjärtad.

^b L&F 93:1.

9a HFS Fredsstiftare (fridsstiftare).

^b HFS Guds söner och döttrar.

som "förföljs för mitt namns skull, ty himmelriket är deras.

11 Och välsignade är ni när människorna smädar er och förföljer er och falskeligen säger allt slags ont om er för min skull.

12 Ty ni skall få stor glädje och fröjdas storligen, ty stor skall er "belöning i himlen bli. Så förföljde man ju profeterna som var före er.

13 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Jag ålägger er att vara "jordens salt, men om saltet mister sin sälta, med vad skall då jorden saltas? Saltet duger från den stunden inte till något annat än att kastas bort och trampas under människors fötter.

14 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Jag ålägger er att vara detta folks ljus. En stad som ligger uppe på ett berg kan inte döljas.

15 Se, tänder man ett "ljus och sätter det under en skäppa? Nej, utan på en ljusstake och det ger ljus till alla som är i huset.

16 Låt därför ert "ljus så lysa för detta folk så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader som är i himlen.

17 Tro inte att jag har kommit för att omintetgöra lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att omintetgöra utan för att fullborda.

18 Ty sannerligen säger jag er:

Inte ett jota eller en prick av "lagen har förgått, utan i mig har allt fullbordats.

19 Och se, jag har givit er min Faders lag och bud för att ni skall tro på mig och för att ni skall omvända er från era synd-er och komma till mig med ett "förkrossat hjärta och en botfärdig ande. Se, ni har buden framför er, och "lagen är fullbordad.

20 Kom därför till mig och bli frälsta. Ty sannerligen säger jag er att om ni inte håller de bud som jag nu har givit er, kan ni inte under några omständigheter komma in i himmelriket.

21 Ni har hört att det har sagts av de gamle, och det står även skrivet framför er, att ni inte skall "döda, och att var och en som dödar är i fara för Guds dom.

22 Men jag säger er att den som blir vred på sin broder är i fara för hans dom. Och den som säger till sin broder: Ditt dumhuvud, är i fara för rådet, och den som säger: Din dåre, han är i fara för helvetets eld.

23 Om du därför kommer till mig, eller önskar komma till mig, och kommer ihåg att din broder har något emot dig —

24 gå då bort till din broder och "förlika dig först med din broder. Och kom sedan till mig med helhjärtat uppsåt, och jag skall ta emot dig.

10a L&F 122:5–9.

HFS Förfölja,
förföljelse.

12a Eth 12:4.

13a L&F 101:39–40.

HFS Salt.

15a Luk 8:16.

16a 3 Ne 18:24.

18a HFS Moses lag.

19a 3 Ne 9:20.

HFS Förkrossat hjärta.

b 3 Ne 9:17.

21a 2 Mos 20:13;

Mosiah 13:21;

L&F 42:18.

24a HFS Förlåta.

25 Kom snabbt överens med din motståndare, medan du är med honom på vägen, så att han inte när som helst låter gripa dig, och du kastas i fängelse.

26 Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Du skall på intet sätt slippa ut därifrån förrän du har betalt till sista seninen. Och kan du medan du är i fängelse betala en enda "senin? Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Nej.

27 Se, det är skrivet av de gamle att du inte skall begå "äktenskapsbrott.

28 Men jag säger er att den som ser på en kvinna med "begär efter henne har redan begått äktenskapsbrott i sitt hjärta.

29 Se, jag ger er budet att inte låta något sådant komma in i era "hjärtan.

30 Ty det är bättre att ni avstår från allt detta och därigenom tar upp ert "kors, än att ni kastas i helvetet.

31 Det har skrivits att den som skiljer sig från sin hustru skall ge henne ett "skilsmässobrev.

32 Sannerligen, sannerligen säger jag er att var och en som "skiljer sig från sin hustru av annan orsak än ^botukt blir orsak till att hon begår "äktenskapsbrott. Och den som gifter sig med henne som har skilt sig begår äktenskapsbrott.

33 Och vidare är det skrivet: Du skall inte svära falskt, utan skall hålla dina "eder inför Herren.

34 Men sannerligen, sannerligen säger jag er: "Svär inte alls, varken vid himlen, ty den är Guds tron,

35 eller vid jorden, ty den är hans fotpall.

36 Inte heller skall du svära vid ditt huvud, ty du kan inte göra ett hårstrå vare sig svart eller vitt.

37 Nej, låt ert tal vara: Ja, ja och nej, nej, ty allt som är därutöver är av ondo.

38 Och se, det står skrivet: Ett "öga för ett öga och en tand för en tand.

39 Men jag säger er att du inte skall "återgälda det onda, utan om någon slår dig på den högra kinden så ^bvänd även den andra åt honom.

40 Och om någon vill dra dig inför domstol och ta ifrån dig din livklädnad så låt honom även få din mantel.

41 Och om någon tvingar dig att gå en mil så gå två med honom.

42 "Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig.

43 Och se, det står även skrivet att du skall älska din nästa och hata din fiende.

44 Men se, jag säger er: Älska

26a Alma 11:3.
27a 2 Ne 9:36; L&F 59:6.
28a L&F 42:23.
HFS Begär.
29a Apg 8:22.
30a Matt 10:38; 16:24;
Luk 9:23.

31a HFS Skilsmässa.
32a Mark 10:11–12.
b HFS Otukt.
c HFS Äktenskapsbrott.
33a HFS Ed.
34a HFS Vanvördig,
vanvördighet.

38a 3 Mos 24:20.
39a 3 Ne 6:13;
4 Ne 1:34;
L&F 98:23–32.
b HFS Tålmod.
42a Jakob 2:17–19;
Mosiah 4:22–26.

era "fiender, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er och ^bbe för dem som illvilligt utnyttjar er och förföljer er,

45 så att ni kan vara er himmelske Faders barn, ty han låter er sin sol gå upp över de onda och de goda.

46 Därför är allt det som fanns i gamla dagar, det som var under lagen, fullbordat i mig.

47 "Det gamla är borta och allt har blivit nytt.

48 Därför vill jag att ni skall vara "fullkomliga så som jag, eller er Fader som är i himlen, är fullkomlig.

KAPITEL 13

Jesus lär nephiterna Herrens bön — De skall samla skatter i himlen — De tolv befalls att i sin verksamhet inte bekymra sig för det timliga — Jämför Matteus 6. Omkring 34 e Kr.

SANNERLIGEN, sannerligen säger jag att jag vill att ni skall ge "allmosor åt de fattiga. Men akta er så att ni inte ger era allmosor inför människor för att bli sedda av dem. Annars har ni ingen lön hos er Fader som är i himlen.

2 När du ger dina allmosor, låt då inte stöta i basun för dig så som hycklarna gör i synagogorna och på gatorna, så att de kan få "beröm av människor.

Sannerligen säger jag er: De har fått ut sin lön.

3 Utan när du ger allmosor så låt inte din vänstra hand veta vad din högra hand gör,

4 så att dina allmosor kan ges i det fördolda, och din Fader, som ser i det fördolda, skall själv belöna dig öppet.

5 Och när du "ber skall du inte göra som hycklarna, ty de älskar att stå och be i synagogorna och i gathörnen, så att de kan bli sedda av människorna. Sannerligen säger jag er: De har fått ut sin lön.

6 Utan när du ber, gå då in i din kammare, och när du har stängt din dörr, be då till din Fader i det fördolda, och din Fader, som ser i det fördolda, skall belöna dig öppet.

7 Men när ni ber, använd då inte lönlösa upprepningar som hedningarna gör, ty de tror att de skall bli bönhörda för de många ordens skull.

8 Var därför inte lika dem, ty er Fader "vet vad ni behöver innan ni ber honom om det.

9 "Be därför ^bpå detta sätt: Vår "Fader som är i himlen. Helgat vare ditt namn.

10 Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen.

11 Och förlåt oss våra skulder, liksom vi förlåter dem som står i skuld till oss.

12 Och "inled oss inte i frestelse, utan befria oss från det onda.

44a Ords 24:17;

Alma 48:23.

b Apg 7:59–60.

47a 3 Ne 15:2, 7; L&F 22:1.

48a Matt 5:48; 3 Ne 27:27.

HFS Fullkomlig.

13 1a HFS Gåvor.

2a L&F 121:34–35.

5a HFS Bön.

8a L&F 84:83.

9a HFS Bön.

b Matt 6:9–13.

c HFS Gud, Gudomen — Gud Fadern.

12a Jsö, Matt 6:14.

13 Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

14 Ty om ni "förlåter människorna deras överträdelser, skall er himmelske Fader också förlåta er.

15 Men om ni inte förlåter människorna deras överträdelser, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser.

16 Vidare: När ni "fastar, se då inte så dystra ut som hycklarna, ty de vanställer sina ansikten för att bli sedda av människorna med sin fasta. Sannerligen säger jag er: De har fått ut sin lön.

17 Nej, när du fastar så smörj ditt huvud och tvätta ditt ansikte,

18 så att du inte blir sedd av människorna med din fasta, utan inför din Fader, som är i det "fördolda, och din Fader, som ser i det fördolda, skall belöna dig öppet.

19 Samla er inte skatter på jorden, där mal och rost förstör och tjuvar bryter sig in och stjälar,

20 utan samla er "skatter i himlen, där varken mal eller rost förstör och där tjuvar inte bryter sig in eller stjälar.

21 Ty där din skatt är, där kommer även ditt hjärta att vara.

22 Kroppens "ljus är ögat. Om därför din blick är odelad blir hela din kropp fylld av ljus.

23 Men om din blick är ond blir hela din kropp fylld av mörker. Om nu ljuset inom dig

är mörker, hur stort är då inte detta mörker!

24 Ingen kan "tjäna två herrar, ty antingen kommer han att hata den ene och älska den andre, eller också kommer han att hålla fast vid den ene och ringakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och Mammon.

25 Och nu hände det sig att när Jesus hade talat dessa ord såg han på de tolv som han hade utvalt och sade till dem: Kom ihåg de ord som jag har talat. Ty se, ni är de som jag har utvalt till att "betjäna detta folk. Därför säger jag er: ^bBekymra er inte för ert liv, vad ni skall äta eller vad ni skall dricka. Inte heller för er kropp, vad ni skall kläda er med. Är inte livet mer än maten och kroppen mer än kläderna?

26 Se på fåglarna i luften, ty de sår inte, inte heller skördar de eller samlar i lador, och ändå föder er himmelske Fader dem. Är ni inte mycket bättre än de?

27 Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda aln till sin längd?

28 Och varför bekymrar ni er för kläder? Tänk på ängens liljor, på hur de växer. De arbetar inte, inte heller spinner de.

29 Och ändå säger jag er att inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem.

30 Om nu Gud så kläder gräset på ängen, som i dag finns till och i morgon kastas i ugnen,

14a Mosiah 26:30–31;

L&F 64:9.

HFS Förlåta.

16a Jes 58:5–7.

HFS Fasta.

18a L&F 38:7.

20a Hel 5:8; 8:25.

22a L&F 88:67.

24a 1 Sam 7:3.

25a HFS Betjäna, tjäna.

^b Alma 31:37–38;

L&F 84:79–85.

skall han då inte kläda även er, om ni inte är svaga i tron?

31 Gör er därför inga bekymmer genom att säga: Vad skall vi äta? Eller: Vad skall vi dricka? Eller: Med vad skall vi kläda oss?

32 Ty er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta.

33 Utan sök först "Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta tillfalla er.

34 Gör er därför inga bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sina bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.

KAPITEL 14

Jesus befäller: Döm inte, be till Gud, akta er för falska profeter — Han lovar frälsning till dem som gör Faderns vilja — Jämför Matteus 7. Omkring 34 e Kr.

OCH nu hände det sig att när Jesus hade talat dessa ord vände han sig åter till mängden och öppnade åter sin mun och sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: "Döm inte, så att ni inte blir dömda.

2 "Ty med den dom ni dömer skall ni bli dömda, och med det mått ni mäter skall det mätas åt er.

3 Och varför ser du flisan i din broders öga, men beaktar inte bjälken i ditt eget öga?

4 Eller hur kan du säga till din

broder: Låt mig ta bort flisan ur ditt öga, se, du har ju en bjälke i ditt eget öga?

5 Du hycklare, kasta först bort "bjälken ur ditt eget öga, och då skall du se så klart att du kan kasta bort flisan ur din broders öga.

6 Ge inte det som är "heligt åt hundarna och kasta inte heller era pärlor för svinen, så att de trampar dem under sina fötter och vänder sig mot er och sliter sönder er.

7 "Be, och ni skall få. Sök, och ni skall finna. Bulata, och det skall öppnas för er.

8 Ty var och en som ber han får, och den som söker han finner, och för den som bulatar skall det öppnas.

9 Eller vilken är den man bland er som ger sin son en sten när han ber om bröd,

10 eller ger honom en orm, när han ber om en fisk?

11 Om nu ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen ge det som är gott åt dem som ber honom?

12 Och allt vad ni vill att människorna skall göra er, "det skall ni också göra dem, ty detta är lagen och profeterna.

13 Gå in genom den "trånga porten. Ty vid är porten och ^bbred är vägen som leder till undergång, och många är de som går in genom den.

33a Luk 12:31.

14 1a Jsö, Matt 7:1–2;
Joh 7:24.

2a Morm 8:19.

5a Joh 8:3–11.

6a HFS Heligt, heligt.

7a 3 Ne 27:29.

HFS Bön.

12a HFS Medlidande.

13a Luk 13:24;

3 Ne 27:33.

b L&F 132:25.

14 Ty trång är "porten och ^bsmal är vägen som leder till livet, och ^cfå är de som finner den.

15 Akta er för "falsa profeter som kommer till er i fårakläder men i sitt inre är rovlystna vargar.

16 På deras frukt skall ni känna igen dem. Plockar man druvor på törnen eller fikon på tistlar?

17 Så bär varje gott träd god frukt men ett fördärvat träd bär dålig frukt.

18 Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett fördärvat träd bära god frukt.

19 Varje träd som "inte bär god frukt huggs ned och kastas i elden.

20 Därför skall ni känna igen dem på deras "frukt.

21 Inte alla som säger Herre, Herre till mig skall komma in i himmelriket, utan endast den som gör min himmelske Faders vilja.

22 Många skall på den dagen "säga till mig: Herre, Herre, har vi inte profeterat i ditt namn och i ditt namn drivit ut djävlar och i ditt namn gjort många underbara gärningar?

23 Och då skall jag tillkänna för dem: Jag har aldrig "känt er. ^bGå bort från mig, ni som gör ondskans gärningar!

24 Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem liknar

jag därför vid en vis man som byggde sitt hus på en "klippa.

25 Och "regnet föll och översvämningarna kom och vindarna blåste och slog mot det huset. Och det ^bföll inte, eftersom det var grundat på en klippa.

26 Och var och en som hör dessa mina ord men inte handlar efter dem skall liknas vid en dåraktig man som byggde sitt hus på "sand.

27 Och regnet föll och översvämningarna kom och vindarna blåste och slog mot det huset, och det föll, och dess fall var stort.

KAPITEL 15

Jesus tillkännager att Moses lag är fullbordad i honom — Nephiterna är de andra får som han talade om i Jerusalem — På grund av ondskan känner Herrens folk i Jerusalem inte till Israels skingrade får. Omkring 34 e Kr.

OCH nu hände det sig att när Jesus hade slutat tala såg han sig om på mängden och sade till dem: Se, ni har hört vad jag undervisade om innan jag uppsteg till min Fader. Och den som kommer ihåg dessa mina ord och "handlar därefter skall jag ^buppväcka på den yttersta dagen.

2 Och det hände sig att när

14a 2 Ne 9:41; 31:9, 17–18;
L&F 22:1–4.

b 1 Ne 8:20.

c 1 Ne 14:12.

15a Jer 23:21–32;

2 Ne 28:9, 12, 15.

19a Matt 3:10;

Alma 5:36–41;
L&F 97:7.

20a Luk 6:43–45;

Moro 7:5.

22a Alma 5:17.

23a Mosiah 5:13; 26:24–27.

b Luk 13:27.

24a HFS Klippa.

25a Alma 26:6; Hel 5:12.

b Ords 12:7.

26a 3 Ne 11:40.

15 1a Jak 1:22.

b 1 Ne 13:37;

L&F 5:35.

Jesus hade sagt dessa ord märkte han att det fanns några bland dem som förundrades och undrade över hans vilja beträffande "Moses lag, ty de förstod inte orden om att det gamla var förgånget och att allt hade blivit nytt.

3 Och han sade till dem: Förundra er inte över att jag sade till er att det gamla är förgånget och att allt har blivit nytt.

4 Se, jag säger er att "lagen som gavs åt Mose är fullbordad.

5 Se, "jag är den som gav lagen, och jag är den som slöt förbund med mitt folk Israel. Därför är lagen fullbordad i mig, ty jag har kommit för att ^bfullborda lagen. Därför har den ett slut.

6 Se, jag "förkastar inte profeterna, ty sannerligen säger jag er att allt som inte har fullbordats i mig skall bli fullbordat.

7 Och att jag sade till er att det gamla är förgånget innebär inte att jag omintetgör det som har talats om det som skall komma.

8 Ty se, "förbundet som jag har slutit med mitt folk är inte helt fullbordat, men lagen som gavs åt Mose har ett slut i mig.

9 Se, jag är "lagen och ^bljuset. Vänd er till mig och håll ut intill änden, och ni skall få ^cleva, ty den som ^dhåller ut intill änden skall jag ge evigt liv.

10 Se, jag har givit er "buden. Håll därför mina bud. Och detta är lagen och profeterna, ty de ^bvittnade förvisso om mig.

11 Och nu hände det sig att när Jesus hade talat dessa ord, sade han till de tolv som han hade utvalt:

12 Ni är mina lärjungar, och ni är ett ljus för detta folk, som är en återstod av "Josefs hus.

13 Och se, detta är ert "arvland, och Fadern har givit det till er.

14 Och inte någonsin har Fadern givit mig befallning att jag skulle "tala om detta för era bröder i Jerusalem.

15 Inte heller har Fadern någonsin givit mig befallning att jag skulle säga något till dem om de "andra stammar som tillhör Israels hus, vilka Fadern har lett ut ur landet.

16 Så mycket befallde Fadern mig att jag skulle säga till dem:

17 Andra får har jag, som inte hör till den här hjorden. Även dem måste jag leda, och de skall höra min röst, och det skall bli en hjord och en "herde.

18 Och på grund av nackstyvhet och otro "förstod de inte mitt ord. Därför befalldes jag av Fadern att inte säga något mer om detta till dem.

19 Men sannerligen säger jag er att Fadern har befallt mig att tala

2a HFS Moses lag.
4a Mosiah 13:27–31;
3 Ne 9:17–20.
5a 2 Kor 10:1–4;
3 Ne 11:14.
HFS Jehova.
b Alma 34:13.
6a 3 Ne 23:1–5.

8a 3 Ne 5:24–26.
9a 2 Ne 26:1.
b HFS Ljus, Kristi ljus.
c Joh 11:25; L&F 84:44.
d HFS Uthärda.
10a 3 Ne 12:20.
b Mosiah 13:33.
12a HFS Josef, Jakobs son.

13a 1 Ne 18:22–23.
14a 3 Ne 5:20.
15a 3 Ne 16:1–4.
HFS Israel — Israels
tio förlorade
stammar.
17a HFS Gode herden, den.
18a L&F 10:59.

om för er att ni är skilda från dem för deras ondskas skull. Därför är det på grund av sin ondska som de inte känner till er.

20 Och sannerligen säger jag er åter, att de andra stammarna har Fadern skilt från dem. Och det är på grund av sin ondska som de inte känner till dem.

21 Och sannerligen säger jag er att ni är de om vilka jag sade: "Andra får har jag, som inte hör till den här hjorden. Också dem måste jag leda, och de skall höra min röst, och det skall bli en hjord och en herde.

22 Och de förstod mig inte, ty de trodde att det var "icke-judarna, ty de förstod inte att icke-judarna skulle ^bomvändas genom deras predikan.

23 Och de förstod mig inte när jag sade att de skall höra min röst. Och de förstod inte att "icke-judarna aldrig någonsin skulle höra min röst — att jag inte skulle uppenbara mig för dem utom genom den ^bHelige Anden.

24 Men se, ni har både hört "min röst och sett mig. Och ni är mina får, och ni är räknade bland dem som Fadern har ^bgivit mig.

KAPITEL 16

Jesus skall besöka andra av Israels

förlorade får — I de sista dagarna skall evangeliet föras till icke-judarna och sedan till Israels hus — Herrens folk skall med egna ögon se då han åter upprättar Sion. Omkring 34 e Kr.

OCH sannerligen, sannerligen säger jag er att jag har "andra får, som inte finns i detta land, inte heller i Jerusalems land, inte heller i någon del av det kringliggande land där jag har varit och verkat.

2 Ty de som jag talar om är de som ännu inte har hört min röst. Inte heller har jag någonsin uppenbarat mig för dem.

3 Men jag har fått en befallning av Fadern att jag skall gå till "dem, och att de skall höra min röst och räknas bland mina får så att det kan bli en hjord och en herde. Därför går jag för att visa mig för dem.

4 Och jag befäller er att ni skall skriva dessa "ord när jag har lämnat er så att — om så är att mitt folk i Jerusalem, de som har sett mig och varit med mig i min andliga verksamhet, inte ber Fadern i mitt namn om att få kunskap om er genom den Helige Anden och inte heller om de andra stammarna som de inte vet något om — dessa ord som ni skall skriva bevaras och uppenbaras för ^bicke-judarna, så att genom

21a Joh 10:14–16.

22a HFS Icke-judar.

^b Apg 10:34–48.

23a Matt 15:24.

^b 1 Ne 10:11.

HFS Helige

Anden, den.

24a Alma 5:38;

3 Ne 16:1–5.

^b Joh 6:37;

L&F 27:14.

16 1a 3 Ne 15:15.

HFS Israel — Israels tio förlorade stammar.

3a 3 Ne 17:4.

4a HFS Skrifterna.

^b 1 Ne 10:14;

3 Ne 21:6.

icke-judarnas fullhet återstoden av deras avkomlingar, vilka skall bli skingrade över jordens yta för sin otros skull, kan ledas in, eller kan bringas till ^ckunskap om mig, sin Återlösare.

5 Och då skall jag ^asamla in dem från jordens fyra hörn, och då skall jag fullborda ^bförbundet som Fadern har slutit med allt folket i ^cIsraels hus.

6 Och välsignade är ^aicke-judarna på grund av sin tro på mig i och genom den ^bHelige Anden, som vittnar för dem om mig och om Fadern.

7 Se, på grund av deras tro på mig, säger Fadern, och på grund av er otro, o Israels hus, skall sanningen i de ^asista dagarna komma till icke-judarna, så att fullheten därav skall tillkännas för dem.

8 Men ve, säger Fadern, ve de icke troende bland icke-judarna — ty det oaktat att de har kommit till detta land och har ^askingrat mitt folk som är av Israels hus, och mitt folk som är av Israels hus har ^bdrivits ut från dem och har trampats under fötterna av dem,

9 och till följd av Faderns barmhärtighet mot icke-judarna och Faderns domar över mitt folk, som är av Israels hus, sannerligen, sannerligen säger

jag er att efter allt detta, och sedan jag låtit mitt folk som är av Israels hus bli slaget och bli plågat och bli ^adräpt och bli bortdrivet från dem och bli hatat av dem och bli föremål för löje och förakt bland dem,

10 så befaller Fadern att jag skall säga till er: På den dagen, då icke-judarna syndar mot mitt evangelium och förkastar mitt evangeliums fullhet och i sina hjärtans högmod ^aupphöjer sig över alla nationer och över alla folk på hela jorden och blir fyllda av all slags lögn och bedrägeri och förtret och all slags hyckleri och mord och ^bprästvålden och hor och hemliga avskyvårdheter — om de gör allt detta och förkastar mitt evangeliums fullhet, se, säger Fadern: Då skall jag ta mitt evangeliums fullhet ifrån dem.

11 Och då skall jag ^akomma ihåg mitt förbund som jag har slutit med mitt folk, o Israels hus, och jag skall föra mitt evangelium till dem.

12 Och jag skall visa dig, o Israels hus, att icke-judarna inte skall få makt över dig, utan jag skall komma ihåg mitt förbund med dig, o Israels hus, och du skall komma till ^akunskap om mitt evangeliums fullhet.

4c Hes 20:42–44;
3 Ne 20:13.

5a HFS Israel — Israels insamling.

b 3 Ne 5:24–26.

c 1 Ne 22:9;

3 Ne 21:26–29.

6a 1 Ne 13:30–42;

2 Ne 30:3.

b 2 Ne 32:5;

3 Ne 11:32, 35–36.

HFS Helige Anden, den.

7a HFS Evangeliets återställelse.

8a 1 Ne 13:14;

Morm 5:9, 15.

b 3 Ne 20:27–29.

9a Amos 9:1–4.

10a Morm 8:35–41.

b 2 Ne 26:29.

11a 3 Ne 21:1–11;

Morm 5:20.

12a Hel 15:12–13.

13 Men om icke-judarna omvänder sig och återvänder till mig, säger Fadern, se, då skall de "räknas bland mitt folk, o Israels hus.

14 Och jag skall inte låta mitt folk, som är av Israels hus, komma bland dem och trampa ned dem, säger Fadern.

15 Men om de inte vänder sig till mig och hörsammar min röst skall jag låta dem, ja, då skall jag låta mitt folk, o Israels hus, komma bland dem och "trampa ned dem, och de skall bli som salt som har förlorat sin sälta, vilket från den stunden inte duger till annat än att kastas bort och trampas under fötterna av mitt folk, o Israels hus.

16 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Så har Fadern befallt mig — att jag skall ge detta land till arvedel åt detta folk.

17 Och då skall "profeten Jesajas ord uppfyllas, som lyder:

18 "Dina ^bväktare skall upphäva sin röst, med en röst skall de sjunga, ty de skall med egna ögon se när Herren bringar Sion tillbaka.

19 Brist ut i jubel och sjung tillsammans ni Jerusalems öde platser, ty Herren har tröstat sitt folk, han har återlöst Jerusalem.

20 Herren har blottat sin heliga arm inför alla nationernas ögon,

och alla jordens ändar skall se Guds frälsning.

KAPITEL 17

Jesus uppmanar folket att begrunda hans ord och be om att kunna förstå — Han helar deras sjuka — Han ber för folket och använder ett språk som inte kan skrivas ned — Änglar betjänar deras små och eld omsluter dem. Omkring 34 e Kr.

SE, nu hände det sig att när Jesus hade talat dessa ord såg han sig åter om på mängden, och han sade till dem: Se, min "stund är nära.

2 Jag märker att ni är svaga, att ni inte kan "förstå alla de ord som Fadern har befallt mig att säga till er nu.

3 Gå därför till era hem och "begrunda det som jag har sagt, och be till Fadern i mitt namn, så att ni kan förstå, och ^bbered era sinnen för ^cmorgondagen, och jag kommer åter till er.

4 Men nu "går jag till Fadern, och även för att ^bvisa mig för "Israels förlorade stammar, ty de är inte förlorade för Fadern, ty han vet vart han har fört dem.

5 Och det hände sig att när Jesus hade talat sålunda, såg han sig åter om på mängden och såg att de grät och att de

13a Gal 3:7, 29;

1 Ne 15:13–17;

2 Ne 10:18; 3 Ne 30:2;

Abr 2:9–11.

15a Mika 5:8–15;

3 Ne 20:16–19;

21:12–21;

L&F 87:5.

17a 3 Ne 20:11–12.

18a Jes 52:8–10.

b Hes 33:1–7.

HFS Vakta, väktare.

17 1a dvs återvända till Fadern. Se v 4.

2a Joh 16:12;

L&F 78:17–18.

3a HFS Begrunda.

b L&F 132:3.

c 3 Ne 19:2.

4a 3 Ne 18:39.

b 3 Ne 16:1–3.

c HFS Israel — Israels tio förlorade stammar.

såg oavvänt på honom, som om de ville be honom att stanna litet längre hos dem.

6 Och han sade till dem: Se, mitt inre är fyllt av "medlidande med er.

7 Har ni några som är sjuka bland er? För dem hit. Har ni några som är lama eller blinda eller halta eller krymplingar eller spetälska eller som är förtvinate eller som är döva eller som lider på något sätt? För dem hit så skall jag bota dem, ty jag hyser medlidande med er, mitt inre är fyllt av barmhärtighet.

8 Ty jag märker att ni önskar att jag skall visa er vad jag har gjort för era bröder i Jerusalem, och jag ser att er "tro är ^btillräcklig för att jag skall kunna hela er.

9 Och det hände sig att när han hade talat sålunda, gick hela mängden tillsammans fram med sina sjuka och sina lidande och sina lama och med sina blinda och med sina stumma och med alla dem som led på något sätt, och han ^ahelade dem var och en allteftersom de fördes fram till honom.

10 Och alla, både de som hade blivit helade och de som var friska, föll ned för hans fötter och tillbad honom, och alla som kunde komma fram trots mängden ^akysste hans fötter, så att de vätte hans fötter med sina tårar.

11 Och det hände sig att han

bjöd dem att föra fram sina "små barn.

12 Och de hämtade sina små barn och satte dem på marken runt omkring honom, och Jesus stod mitt ibland dem. Och mängden lämnade plats till dess alla hade förts fram till honom.

13 Och det hände sig att när alla hade förts fram, och Jesus stod mitt ibland dem, bjöd han mängden att "knäfalla på marken.

14 Och det hände sig att när de hade knäfallit på marken, suckade Jesus inom sig och sade: Fader, jag är "bekymrad över ogudaktigheten bland folket av Israels hus.

15 Och när han hade sagt dessa ord knäföll även han på marken. Och se, han bad till Fadern, och det han bad kan inte skrivas ned, och mängden som hörde honom vittnade därom.

16 Och på detta sätt vittnar de: "Ögat har aldrig sett, inte heller har örat förut hört så stora och underbara ting som de vi såg och hörde Jesus tala till Fadern.

17 Och ingen ^atunga kan tala, och inte heller kan någon människa skriva, och inte heller kan människors hjärtan föreställa sig så stora och förunderliga ting som vi både såg och hörde Jesus tala. Och ingen kan föreställa sig den glädje som fyllde våra själar då vi hörde honom be till Fadern för oss.

6a HFS Medlidande.

8a Luk 18:42.

b 2 Ne 27:23; Eth 12:12.

9a Mosiah 3:5;

3 Ne 26:15.

10a Luk 7:38.

11a Matt 19:13–14;

3 Ne 26:14, 16.

13a Luk 22:41;

Apg 20:36.

14a Mose 7:41.

16a Jes 64:4;

2 Kor 2:9;

L&F 76:10, 114–119.

17a 2 Kor 12:4.

18 Och det hände sig att när Jesus hade slutat be till Fadern reste han sig upp. Men så stor var mängdens ^aglädje att de var överväldigade.

19 Och det hände sig att Jesus talade till dem och sade till dem att resa sig.

20 Och de reste sig från marken, och han sade till dem: Välsignade är ni för er tros skull. Och se, nu är min glädje fullkomlig.

21 Och när han hade sagt dessa ord ^agrät han, och mängden vittnade därom, och han tog deras små barn ett efter ett och ^bvälsignade dem och bad till Fadern för dem.

22 Och när han hade gjort detta grät han på nytt.

23 Och han talade till mängden och sade till dem: Se era små.

24 Och när de såg sig om för att se sina små, upplyfte de sina ögon mot himlen, och de såg himlarna öppna, och de såg änglar stiga ned ur himlen, liksom mitt i eld. Och de kom ned och ^aomslöt de små, och de var omslutna av eld, och änglarna betjänade dem.

25 Och mängden såg och hörde och vittnade, och de vet att deras vittnesbörd är sant, ty alla såg och hörde, var och en för sig. Och de var till antalet ungefär två tusen fem hundra själar, och de var män, kvinnor och barn.

KAPITEL 18

Jesus instiftar sakramentet bland nephiterna — De befalls att alltid be i hans namn — De som ovärdigt äter hans kött och dricker hans blod blir fördömda — Lärjungarna får makt att förläna den Helige Anden. Omkring 34 e Kr.

OCH det hände sig att Jesus bjöd sina lärjungar att bära fram ^abröd och vin till honom.

2 Och medan de var borta för att hämta bröd och vin bjöd han mängden att sätta sig ned på marken.

3 Och när lärjungarna hade kommit med ^abröd och vin tog han av brödet och bröt och välsignade det, och han gav sina lärjungar och bjöd dem att äta.

4 Och när de hade ätit och var mättade bjöd han dem att ge till mängden.

5 Och när mängden hade ätit och var mättade sade han till lärjungarna: Se, en bland er skall bli ordinerad, och honom skall jag ge fullmakt att ^abryta brödet och välsigna det och ge det till min kyrkas folk, till alla dem som tror och blir döpta i mitt namn.

6 Och detta skall ni alltid vinnlägga er om att göra, på samma sätt som jag har gjort, på samma sätt som jag har brutit bröd och välsignat det och givit det till er.

7 Och detta skall ni göra ^atill minne av min kropp som jag

18a HFS Glädje.

21a Joh 11:35.

^b Mark 10:14–16.

24a Hel 5:23–24, 43–45.

18 1a Matt 26:26–28.

3a HFS Sakramentet.

5a Moro 4.

7a Moro 4:3.

har visat för er. Och det skall vara ett vittnesbörd för Fadern att ni alltid kommer ihåg mig. Och om ni alltid kommer ihåg mig skall ni ha min Ande hos er.

8 Och det hände sig att när han hade sagt dessa ord, bjöd han sina lärjungar att ta av vinet i bägaren och dricka av det, och att de även skulle ge åt mängden så att de kunde dricka av det.

9 Och det hände sig att de gjorde så och drack av det och blev mättade. Och de gav åt mängden, och de drack och de blev mättade.

10 Och när lärjungarna hade gjort detta sade Jesus till dem: Välsignade är ni för detta som ni har gjort, ty detta är att uppfylla mina bud, och det betyder för Fadern att ni är villiga att göra det som jag har befallt er.

11 Och detta skall ni alltid göra med dem som omvänder sig och döps i mitt namn. Och ni skall göra det till minne av mitt blod som jag har utgjutit för er, så att ni kan betyga för Fadern att ni alltid kommer ihåg mig. Och om ni alltid kommer ihåg mig, skall ni ha min Ande hos er.

12 Och jag ger er befallning att ni skall göra detta. Och om ni alltid gör detta är ni välsignade, eftersom ni är byggda på min ^aklippa.

13 Men de bland er som gör

mer eller mindre än detta är inte byggda på min klippa utan är byggda på en grund av sand. Och när regnet faller och översvämningarna kommer och vindarna blåser och störtar sig mot dem ^afaller de, och helvetets ^bportar är öppna och redo att ta emot dem.

14 Därför är ni välsignade om ni håller mina bud, som Fadern har befallt att jag skall ge er.

15 Sannerligen, sannerligen säger jag er att ni alltid måste vaka och ^abe så att ni inte blir frestade av djävulen och bortförda som hans fångar.

16 Och så som jag har bett ibland er, just så skall ni be i min kyrka, bland mitt folk som omvänder sig och blir döpta i mitt namn. Se, jag är ^aljuset. Jag har givit er ett ^bföredöme.

17 Och det hände sig att när Jesus hade talat dessa ord till sina lärjungar, vände han sig åter till mängden och sade till dem:

18 Se, sannerligen, sannerligen säger jag er: Ni måste alltid vaka och be så att ni inte faller i frestelse, ty ^aSatan önskar få er så att han kan sålla er som vete.

19 Därför måste ni alltid be till Fadern i mitt namn.

20 Och ^avad ni än ber Fadern om i mitt namn, som är rätt, med tro på att ni skall få, se, det skall bli er givet.

12a HFS Klippa.

13a HFS Avfall.

b 3 Ne 11:39.

15a Alma 34:17–27.

HFS Bön.

16a HFS Ljus, Kristi ljus.

b HFS Jesus Kristus — Jesu Kristi exempel.

18a Luk 22:31;

2 Ne 2:17–18;

L&F 10:22–27.

20a Matt 21:22; Hel 10:5;

Moro 7:26;

L&F 88:63–65.

21 "Be i era familjer till Fadern och alltid i mitt namn så att era hustrur och era barn kan bli välsignade.

22 Och se, ni skall ofta komma tillsammans, och ni skall inte hindra någon människa från att komma till er när ni samlas, utan låt dem komma till er och förbjud dem det inte.

23 Men ni skall "be för dem och skall inte driva ut dem. Och om så är att de ofta kommer till er skall ni be till Fadern för dem i mitt namn.

24 Håll därför upp ert "ljus så att det lyser för världen. Se, jag är det ^bljus som ni skall hålla upp — det som ni har sett mig göra. Se, ni märker att jag har bett till Fadern, och det har ni alla bevittnat.

25 Och ni ser att jag har befallt att "ingen av er skall gå härifrån, utan har snarare befallt att ni skall komma till mig för att ni skall kunna ^bkänna och se. På samma sätt skall ni göra för världen. Och den som bryter mot denna befallning låter sig inledas i frestelse.

26 Och nu hände det sig att när Jesus hade talat dessa ord, vände han åter blicken mot de lärjungar som han hade utvalt och sade till dem:

27 Se, sannerligen, sannerligen säger jag er: Jag ger er ännu en befallning, och sedan måste jag

gå till min "Fader för att kunna utföra ^bandra befallningar som han har givit mig.

28 Och se, detta är den befallning som jag ger er: Ni skall inte medvetet tillåta någon att "ovärdigt ^bta del av mitt kött och blod när ni välsignar det.

29 Ty den som äter och dricker mitt kött och "blod ^bovärdigt, äter och dricker fördömelse till sin själ. Om ni därför vet att någon är ovärdig att äta och dricka av mitt kött och blod skall ni förbjuda honom det.

30 Men ni skall inte "driva bort honom från er, utan ni skall betjäna honom och skall be för honom till Fadern i mitt namn, och om så är att han omvänder sig och blir döpt i mitt namn, då skall ni ta emot honom och välsigna honom med mitt kött och blod.

31 Men om han inte omvänder sig skall han inte räknas bland mitt folk, för att han inte skall kunna förstöra mitt folk, ty se, jag känner "mina får och de är räknade.

32 Dock skall ni inte driva bort honom från era synagogor eller era platser för tillbedjan, ty ni skall fortsätta betjäna sådana, ty ni vet inte om de inte kommer att återvända och omvända sig och komma till mig med helhjärtat uppsåt, så att

21a Alma 34:21.

23a 3 Ne 18:30.

24a Matt 5:16.

b Mosiah 16:9.

25a Alma 5:33.

b 3 Ne 11:14–17.

27a HFS Gud, Gudomen —
Gud Fadern.

b 3 Ne 16:1–3.

28a 1 Kor 11:27–30.

b Morm 9:29.

29a HFS Blod;

Sakramentet.

b L&F 46:4.

30a L&F 46:3.

31a Joh 10:14;

Alma 5:38;

3 Ne 15:24.

jag kan "hela dem. Och ni skall bli medlet att föra frälsning till dem.

33 Håll därför dessa ord som jag har befallt er så att ni inte kommer under "fördömelse, ty ve den som Fadern fördömer.

34 Och jag ger er dessa befallningar på grund av de ordstrider som har förekommit ibland er. Och välsignade är ni om ni "inte har några ordstrider ibland er.

35 Och nu går jag till Fadern, eftersom det är nödvändigt att jag går till Fadern "för er skull.

36 Och det hände sig att när Jesus hade avslutat dessa ord, rörde han med sin "hand vid de ^blärjungar som han hade utvalt, en efter en, ända till dess han rört vid dem alla. Och han talade till dem medan han rörde vid dem.

37 Och mängden hörde inte de ord han talade. Därför vittnade de inte om det, men lärjungarna vittnade om att han gav dem "myndighet att ge den ^bHelige Anden. Och jag skall senare visa er att denna uppteckning är sann.

38 Och det hände sig att när Jesus hade rört vid dem alla kom ett "moln som överskuggade mängden så att de inte kunde se Jesus.

39 Och medan de var överskuggade lämnade han dem och uppsteg till himlen. Och lär-

jungarna såg och vittnade om att han åter uppsteg till himlen.

KAPITEL 19

De tolv lärjungarna betjänar folket och ber om den Helige Anden — Lärjungarna döps och mottar den Helige Anden och änglars betjäning — Jesus ber med ord som inte kan skrivas — Han vittnar om dessa nephiters mycket stora tro. Omkring 34 e Kr.

OCH nu hände det sig att när Jesus hade uppstigit till himlen skingrades mängden, och varje man tog sin hustru och sina barn och återvände till sitt eget hem.

2 Och ryktet spreds genast bland folket, innan det ännu var mörkt, att mängden hade sett Jesus och att han hade betjänat dem och att han skulle uppenbara sig även nästa dag för mängden.

3 Ja, och hela natten spreds ryktet om Jesus. Och budet spreds bland folket så att många, ja, ett mycket stort antal, ansträngde sig storligen hela den natten för att de nästa dag skulle kunna vara på den plats där Jesus skulle visa sig för mängden.

4 Och det hände sig nästa dag, när mängden hade samlats, att Nephi och hans bror, som han hade uppväckt från de döda och vars namn var Timoteus,

32a 3 Ne 9:13–14;

L&F 112:13.

33a HFS Fördöma, fördömelse.

34a 3 Ne 11:28–30.

35a 1 Joh 2:1; 2 Ne 2:9;

Moro 7:27–28;

L&F 29:5.

36a HFS Handpåläggning.

b 1 Ne 12:7;

3 Ne 19:4.

37a HFS Kraft, makt.

b HFS Helige Andens

gåva, den.

38a 2 Mos 19:9, 16.

och likaså hans son, vars namn var Jonas, och likaså Mathoni och dennes bror Mathonihah och Kumen och Kumenonhi och Jeremia och Shemnon och Jonas och Sidkia och Jesaja — detta var namnen på de lärjungar som Jesus hade utvalt — och det hände sig att de gick fram och stod mitt i mängden.

5 Och se, mängden var så stor att de lät dela upp den i tolv skaror.

6 Och de tolv undervisade mängden. Och se, de lät mängden falla på knä på marken och be till Fadern i Jesu namn.

7 Och även lärjungarna bad till Fadern i Jesu namn. Och det hände sig att de reste sig och betjänade mängden.

8 Och när de hade predikat samma ord som Jesus hade talat — utan att avvika från de ord som Jesus hade talat — föll de åter på knä och bad till Fadern i Jesu namn.

9 Och de bad om det som de önskade mest. Och de önskade att den ^aHelige Anden skulle ges till dem.

10 Och när de så hade bett gick de ned till vattenbrynet, och mängden följde dem.

11 Och det hände sig att Nephi steg ned ^ai vattnet och blev döpt.

12 Och han kom upp ur vattnet och började döpa. Och han döpte alla dem som Jesus hade utvalt.

13 Och det hände sig att när

alla var ^adöpta och hade kommit upp ur vattnet, föll den Helige Anden på dem, och de fylldes av den ^bHelige Anden och av eld.

14 Och se, de ^aomslöts liksom av eld, och den kom ned från himlen, och mängden såg det och vittnade därom, och änglar kom ned från himlen och betjänade dem.

15 Och det hände sig att medan änglarna betjänade lärjungarna kom Jesus och stod mitt ibland dem och betjänade dem.

16 Och det hände sig att han talade till mängden och bjöd att de åter skulle falla på knä på marken, och likaså att hans lärjungar skulle falla på knä på marken.

17 Och det hände sig att när de alla hade fallit på knä på marken bjöd han sina lärjungar att be.

18 Och se, de började be. Och de bad till Jesus och kallade honom sin Herre och sin Gud.

19 Och det hände sig att Jesus avlägsnade sig från deras mitt och gick ett litet stycke bort från dem och böjde sig mot marken, och han sade:

20 Fader, jag tackar dig för att du har givit den Helige Anden till dessa som jag har utvalt. Och det är på grund av deras tro på mig som jag har utvalt dem ur världen.

21 Fader, jag ber dig att du skall ge den Helige Anden till alla dem som kommer till tro på deras ord.

19^a 3 Ne 9:20.

11^a 3 Ne 11:23.

13^a HFS Dop, döpa.

b 3 Ne 12:2; Morm 7:10.

HFS Helige Andens

gåva, den.

14^a Hel 5:23–24, 43–45;

3 Ne 17:24.

22 Fader, du har givit dem den Helige Anden eftersom de tror på mig. Och du ser att de tror på mig, eftersom du hör dem och de ber till mig. Och de ber till mig, eftersom jag är hos dem.

23 Och nu Fader, ber jag till dig för dem och även för alla dem som kommer att tro på deras ord, så att de må tro på mig, så att jag kan vara i dem så "som du, Fader, är i mig, så att vi kan bli ^bett.

24 Och det hände sig att när Jesus hade bett så till Fadern kom han till sina lärjungar, och se, de höll ännu på att be till honom utan uppehåll, och de "upprepade inte många ord, ty det blev dem givet vad de skulle ^bbe om, och de var fyllda med längtan.

25 Och det hände sig att Jesus välsignade dem medan de bad till honom. Och hans ansikte log mot dem, och hans "ansiktets ljus lyste över dem, och se, de blev lika ^bvita som Jesu ansikte och även som hans kläder. Och se, denna vithet överträffade all vithet, ja, det kunde inte på jorden finnas något så vitt som denna vithet.

26 Och Jesus sade till dem: Fortsätt att be. Och de slutade inte att be.

27 Och han vände sig åter från dem och gick ett litet stycke bort och böjde sig mot marken.

Och han bad åter till Fadern och sade:

28 Fader, jag tackar dig för att du har "renat dem som jag har utvalt för deras tros skull, och jag ber för dem och likaså för dem som kommer till tro på deras ord, att de må bli renade i mig genom tro på deras ord, på samma sätt som dessa är renade i mig.

29 Fader, jag ber inte för världen utan för dem som du har givit mig "ut ur världen på grund av deras tro, så att de kan bli renade i mig, så att jag kan vara i dem så som du, Fader, är i mig, så att vi kan vara ett, och så att jag kan bli förhär- ligad i dem.

30 Och när Jesus hade talat dessa ord kom han åter till sina lärjungar, och se, de bad ihärdigt utan uppehåll till honom, och han log åter mot dem. Och se, de var "vita, liksom Jesus.

31 Och det hände sig att han åter gick ett litet stycke bort och bad till Fadern.

32 Och tunga kan inte uttala orden i hans bön, inte heller kan orden han bad "skrivas av människa.

33 Och mängden hörde och bär vittne, och deras hjärtan var öppna, och de förstod i sina hjärtan orden i hans bön.

34 Dock var orden i hans bön så storslagna och förunderliga att de inte kan skrivas,

23a 3 Ne 9:15.
b Joh 17:21-23.
HFS Enighet.

24a Matt 6:7.
b L&F 46:30.
25a 4 Mos 6:23-27.

b HFS Förklarad,
förklaring —
Förklarade varelser.

28a Moro 7:48;
L&F 50:28-29;
88:74-75.

HFS Ren, renhjärtad.
29a Joh 17:6.
30a Matt 17:2.
32a L&F 76:116.

och inte heller kan de "yttras av människor.

35 Och det hände sig att när Jesus hade slutat be, kom han åter tillbaka till lärjungarna och sade till dem: Så stor "tro har jag aldrig sett ibland alla judarna, varför jag på grund av deras ^botro inte kunde visa dem så stora underverk.

36 Sannerligen säger jag er: Det finns ingen av dem som har sett så stora ting som ni har sett. Inte heller har de hört så stora ting som ni har hört.

KAPITEL 20

Jesus anskaffar bröd och vin genom ett underverk, och ger åter sakramentet till folket — Återstoden av Jakob skall komma till kunskap om Herren sin Gud och skall ärva det amerikanska fastlandet — Jesus är den profet som är lik Mose, och nephiterna är profeternas barn — Andra av Herrens folk skall insamlas till Jerusalem. Omkring 34 e Kr.

OCH det hände sig att han befallde mängden och likaså sina lärjungar att de skulle sluta be. Och han befallde dem att de inte skulle sluta "be i sina hjärtan.

2 Och han bjöd dem att resa sig och stå på sina ben. Och de reste sig och stod på sina ben.

3 Och det hände sig att han åter bröt bröd och välsignade det och gav lärjungarna att äta.

4 Och när de hade ätit befallde han att de skulle bryta bröd och ge åt mängden.

5 Och när de hade givit åt mängden gav han dem också vin att dricka och befallde att de skulle ge åt mängden.

6 Nu hade varken lärjungarna eller mängden tagit med sig något "bröd eller vin.

7 Men han "gav dem verkligen bröd att äta och likaså vin att dricka.

8 Och han sade till dem: Den som "äter detta bröd äter av min kropp till sin själ. Och den som dricker av detta vin dricker av mitt blod till sin själ. Och hans själ skall aldrig vare sig hungra eller törsta utan skall bli mättad.

9 När nu hela mängden hade ätit och druckit, se, då fylldes de av Anden, och de ropade med en röst och prisade Jesus, som de både såg och hörde.

10 Och det hände sig att när alla hade prisat Jesus, sade han till dem: Se, nu fullbordar jag den befallning som Fadern har befallt mig angående detta folk, som är en återstod av Israels hus.

11 Ni minns att jag talade till er och sade att när "Jesajas ^bord skulle fullbordas — se, de är skrivna, och ni har dem framför er, utforska dem därför —

12 ja, sannerligen, sannerligen säger jag er att när de fullbordas är tiden inne att fullborda det

34a 2 Kor 12:4; 3 Ne 17:17.

35a HFS Tro.

b Matt 13:58.

HFS Otro.

20 1a 2 Ne 32:9;

Mosiah 24:12.

6a Matt 14:19–21.

7a Joh 6:9–14.

8a Joh 6:50–58;

3 Ne 18:7.

HFS Sakramentet.

11a 2 Ne 25:1–5;

Morm 8:23.

b 3 Ne 16:17–20;

23:1–3.

“förbund som Fadern har slutit med sitt folk, o Israels hus.

13 Och då skall ^aäterstoden, som skall ^bskingras över jordens yta, ^csamlas in från öster och från väster och från söder och från norr. Och de skall bringas till ^dkunskapen om Herren, sin Gud, som har återlöst dem.

14 Och Fadern har befallt mig att ge er detta ^aland till er arvedel.

15 Och jag säger er att om icke-judarna inte ^aomvänder sig efter den välsignelse som de skall få, sedan de har skingrat mitt folk —

16 då skall ni, som är en återstod av Jakobs hus, gå fram bland dem. Och ni skall vara mitt ibland dem som skall vara många, och ni skall vara bland dem som ett lejon bland skogens djur och som ett ungt ^alejon bland fårhjordar, vilket, om det går in bland dem, både ^btrampar ned och sliter i stycken, och ingen kan rädda dem.

17 Din hand skall lyftas mot dina motståndare, och alla dina fiender skall utrotas.

18 Och jag skall ^asamla mitt folk som en man samlar sina kärvar på loggolvet.

19 Ty jag skall bereda mitt folk

med vilket Fadern har slutit förbund, ja, jag skall göra ditt ^ahorn till järn, och jag skall göra dina hovar till mässing. Och du skall krossa många folk, och jag skall helga deras byte åt Herren och deras ägodelar åt hela jordens Herre. Och se, jag är den som gör det.

20 Och det skall ske, säger Fadern, att min rättvisas ^asvärd skall hänga över dem på den dagen, och om de inte omvänder sig skall det falla på dem, säger Fadern, ja, på alla icke-judarnas nationer.

21 Och det skall ske att jag skall befästa mitt ^afolk, o Israels hus.

22 Och se, detta folk skall jag befästa i detta land för att fullborda ^aförbundet som jag slöt med er fader Jakob. Och det skall bli ett ^bNya Jerusalem. Och himlens styrkor skall vara mitt ibland detta folk, ja, ^cjag själv skall vara mitt ibland er.

23 Se, jag är den om vilken Mose talade då han sade: ^aEn profet som är lik mig skall Herren, er Gud, låta uppresa ur era bröders led. Honom skall ni höra i allt vad han säger till er. Och det skall ske att varje själ som inte lyssnar till den profeten skall avskäras från folket.

12a 3 Ne 15:7–8.

13a 3 Ne 16:11–12;
21:2–7.

b HFS Israel — Israels förskingring.

c HFS Israel — Israels insamling.

d 3 Ne 16:4–5.

14a HFS Utlovade landet.

15a 3 Ne 16:10–14.

16a Morm 5:24;

L&F 19:27.

b Mika 5:8–9;

3 Ne 16:14–15; 21:12.

18a Mika 4:12.

19a Mika 4:13.

20a 3 Ne 29:4.

21a 3 Ne 16:8–15.

22a 1 Mos 49:22–26;

L&F 57:2–3.

b Jes 2:2–5;

3 Ne 21:23–24;

Eth 13:1–12;

L&F 84:2–4.

HFS Nya Jerusalem.

c Jes 59:20–21;

Mal 3:1;

3 Ne 24:1.

23a 5 Mos 18:15–19;

Apg 3:22–23;

1 Ne 22:20–21.

24 Sannerligen säger jag er att ^aalla profeterna från Samuel och de som kom efter honom, alla som har talat, har vittnat om mig.

25 Och se, ni är profeternas barn, och ni är av Israels hus. Och ni tillhör ^aförbundet som Fadern slöt med era fäder, då han sade till Abraham: Och ^bgenom din avkomma skall alla jordens släkter bli välsignade.

26 Fadern har först upprest mig åt er och sänt mig åt välsigna er genom att ^avända var och en av er bort från er ondska, och detta eftersom ni är förbundets barn.

27 Och efter det att ni har välsignats fullbordar Fadern förbundet som han slöt med Abraham, då han sade: ^aGenom din avkomma skall alla jordens släkter bli välsignade — genom att den Helige Anden utgjuts över icke-judarna genom mig, vilken välsignelse över ^bicke-judarna skall göra dem mäktigare än alla andra till att skingra mitt folk, o Israels hus.

28 Och de skall bli ett ^agissel för folket i detta land. Men om de, efter att ha mottagit mitt evangeliums fullhet, förhärdar sina hjärtan mot mig skall jag återgälda deras ondska på deras egna huvuden, säger Fadern.

29 Och jag skall ^akomma ihåg förbundet som jag har slutit med mitt folk, och jag har slutit förbund med dem om att jag skall ^bsamla dem i min egen rätta tid, att jag åter skall ge dem till arvedel deras ^cfäders land, som är ^dJerusalems land, som för evigt är deras utlovade land, säger Fadern.

30 Och det skall ske att tiden kommer då mitt evangeliums fullhet skall predikas för dem.

31 Och de skall ^atro på mig, att jag är Jesus Kristus, Guds Son, och skall be till Fadern i mitt namn.

32 Då skall deras ^aväktare upphäva sin röst, och med gemensam stämning skall de sjunga, ty de skall se med egna ögon.

33 Då skall Fadern åter samla dem och ge dem Jerusalem till arveland.

34 Då skall de brista ut i jubel: ^aSjung tillsammans, ni Jerusalems öde platser, ty Fadern har tröstat sitt folk, han har återlöst Jerusalem.

35 Fadern har blottat sin heliga arm inför alla nationers ögon, och alla jordens ändar skall se Faderns frälsning, och Fadern och jag är ett.

36 Och då skall det uppfyllas som är skrivet: ^aVakna upp, vakna åter upp och kläd dig i

24a Apg 3:24–26;

1 Ne 10:5;

Jakob 7:11.

25a HFS Abrahams förbund.

b 1 Mos 12:1–3; 22:18.

26a Ords 16:6.

27a Gal 3:8;

2 Ne 29:14;

Abr 2:9.

b 3 Ne 16:6–7.

28a 3 Ne 16:8–9.

29a Jes 44:21;

3 Ne 16:11–12.

b HFS Israel — Israels

insamling.

c Amos 9:14–15.

d HFS Jerusalem.

31a 3 Ne 5:21–26;

21:26–29.

32a Jes 52:8;

3 Ne 16:18–20.

HFS Vakta, väktare.

34a Jes 52:9.

36a Jes 52:1–3;

L&F 113:7–10.

HFS Sion.

styrka, o Sion. Kläd dig i vackra kläder, o Jerusalem, du heliga stad, ty hädanefter skall ingen oomskuren eller oren komma in i dig.

37 Skaka stoftet av dig, stå upp, inta din plats, o Jerusalem. Lös dig från banden om din hals, o fångna dotter Sion.

38 Ty så säger Herren: Ni har sålt er för intet, och ni skall återlösas utan pengar.

39 Sannerligen, sannerligen säger jag er att mitt folk skall känna mitt namn. Ja, på den dagen skall de veta att jag är den som talar.

40 Och då skall de säga: "Hur ljuvliga på bergen är inte hans fötter som bringar glädjebud till dem som ^bförkunnar frid, som bringar glädjebud till dem om det som är gott, som förkunnar frälsning, som säger till Sion: Din Gud regerar!"

41 Och då skall ett rop gå ut: "Bort, bort, dra ut därifrån, rör inte det som är ^borent, dra ut från hennes mitt. Var ^crena, ni som bär Herrens käril.

42 Ty ni skall varken ^adra ut med hast eller dra ut i flykt, ty Herren skall gå framför er, och Israels Gud skall vara er eftertrupp.

43 Se, min tjänare skall handla klokt, han skall bli upphöjd och lovprisad och vara mycket högt uppsatt.

44 Liksom många häpnade

över dig — hans utseende var så vanställt, mer än någon människas, och hans gestalt mer än människors söner —

45 så skall han "bestänka många nationer. Kungarna skall tillsluta sina munnar på grund av honom, ty det som inte har blivit berättat för dem skall de se, och det som de inte har hört skall de förstå.

46 Sannerligen, sannerligen säger jag er: Allt detta skall förvisso ske, alldeles som Fadern har befallt mig. Då skall detta förbund som Fadern har slutit med sitt folk fullbordas, och då skall "Jerusalem åter befolkas av mitt folk, och det skall vara deras arveland.

KAPITEL 21

Israel skall insamlas när Mormons bok kommer fram — Icke-judarna skall befästas som ett fritt folk i Amerika — De skall bli frälsta om de tror och lyder, annars kommer de att avskäras och förgöras — Israel skall bygga Nya Jerusalem, och de förlorade stammarna kommer att återvända. Omkring 34 e Kr.

OCH sannerligen säger jag er: Jag ger er ett tecken så att ni kan veta ^atiden när detta skall ske — när jag skall samla in mitt folk, o Israels hus, från dess långa förskingring och åter upprätta mitt Sion bland dem.

40a Jes 52:7;
Nah 1:15;
Mosiah 15:13–18;
L&F 128:19.
b Mark 13:10;

1 Ne 13:37.
41a Jes 52:11–15.
b HFS Ren och oren.
c L&F 133:5.
42a 3 Ne 21:29.

45a Jes 52:15.
46a Eth 13:5, 11.
21 1a HFS Sista dagarna,
sista tiden.

2 Och se, detta är det jag skall ge er som ett tecken — ty sannerligen säger jag er att när detta som jag förkunnar för er, och som jag framdeles själv skall förkunna för er, och genom den Helige Andens kraft som ni skall få av Fadern, skall tillkännages för icke-judarna så att de kan få kunskap om detta folk som är en återstod av Jakobs hus, och om detta mitt folk, som skall skingras av dem,

3 sannerligen, sannerligen säger jag er: När "detta skall tillkännages för dem av Fadern och förmedelst Fadern komma från dem till er —

4 ty det är enligt Faderns visdom att de skall bosätta sig i detta land och bli upprättade som ett "fritt folk genom Faderns makt, så att detta kan komma fram från dem till en återstod av era avkomlingar, så att det ^bförbund kan fullbordas som Fadern har slutit med sitt folk, o Israels hus —

5 ja, när dessa händelser och de händelser som framdeles skall äga rum bland er kommer fram "från icke-judarna till era ^bavkomlingar, som skall nedsjunka i otro på grund av ondska —

6 ty det är på så sätt Fadern behagar att det skall komma

fram från "icke-judarna, så att han kan visa sin makt för icke-judarna, i avsikt att icke-judarna, om de inte förhärdat sina hjärtan, skall kunna omvända sig och komma till mig och bli döpta i mitt namn och få kunskap om de sanna lärosatserna i min lära och bli ^bräknade bland mitt folk, o Israels hus —

7 ja, när detta sker, när dina "avkomlingar börjar få kunskap om detta — då skall det vara ett tecken för dem, så att de kan veta att Faderns verk redan har påbörjats för att fullborda det förbund som han har slutit med det folk som är av Israels hus.

8 Och när den dagen kommer skall det ske att kungar skall tillsluta sina munnar, ty det som inte blivit berättat för dem skall de se, och det som de inte hört skall de förstå.

9 Ty på den dagen skall Fadern för min skull utföra ett verk som skall vara ett "stort och förunderligt verk bland dem, och det skall finnas sådana bland dem som inte kommer att tro det, trots att en människa skall förkunna det för dem.

10 Men se, min tjänares liv skall vara i min hand. Därför skall de inte skada honom, fastän han blir "vanställd på grund av dem. Dock skall jag hela

3a Eth 4:17;
JS—H 1:34–36.

4a 1 Ne 13:17–19;
L&F 101:77–80.

^b Morm 5:20.
HFS Abrahams
förbund.

5a 3 Ne 26:8.

^b 2 Ne 30:4–5;
Morm 5:15;
L&F 3:18–19.

6a 1 Ne 10:14;
Jakob 5:54;
3 Ne 16:4–7.

^b Gal 3:7, 29;
3 Ne 16:13;

Abt 2:9–11.
7a 3 Ne 5:21–26.

9a Jes 29:13;
Apg 13:41;
1 Ne 22:8.

HFS Evangeliets
återställelse.
10a L&F 135:1–3.

honom, ty jag skall visa dem att ^bmin visdom är större än djävulens list.

11 Därför skall det ske att de som inte tror på de ord som jag, som är Jesus Kristus, talar, vilka Fadern befäller "honom att föra fram till icke-judarna, och ger honom makt att föra fram till icke-judarna (det skall ske just så som Mose sade), de skall ^bavskäras från mitt folk som tillhör förbundet.

12 Och mitt folk som är en återstod av Jakob skall vara bland icke-judarna, ja, mitt ibland dem som ett ^alejon ibland skogens djur, som ett ungt lejon bland fårhjordar, vilket, om det går in bland dem, både ^btrampar ned och sliter i stycken, och ingen kan rädda dem.

13 Deras hand skall vara upplift över deras motståndare, och alla deras fiender skall utrotas.

14 Ja, ve icke-judarna om de inte ^aomvänder sig. Ty det skall ske på den dagen, säger Fadern, att jag skall utrota era hästar ur er mitt, och jag skall förstöra era vagnar.

15 Och jag skall utplåna städerna i ert land och riva ned alla era fästen.

16 Och jag skall utrota all trolldom ur ert land, och ni skall inte längre ha några spåmän.

17 Era ^aavgudabilder skall jag också utplåna liksom era bild-

stoder ur er mitt, och ni skall inte längre tillbe era händers verk.

18 Och jag skall upprycka era lundar ur er mitt. På samma sätt skall jag förgöra era städer.

19 Och det skall ske att alla ^alögner och bedrägerier och all avund och alla strider och allt prästvælde och allt hor skall avskaffas.

20 Ty det skall ske, säger Fadern, att de som på den dagen inte omvänder sig och kommer till min älskade Son, dem skall jag avskära från mitt folk, o Israels hus.

21 Och jag skall utgjuta min hämnd och min vrede över dem på samma sätt som över hedningen, på ett sätt som de aldrig har hört talas om.

22 Men om de omvänder sig och hörsammar mina ord och inte förhårdar sina hjärtan skall jag ^aupprätta min kyrka ibland dem, och de skall tas in i förbundet och bli ^bräknade bland denna återstod av Jakob, åt vilka jag har givit detta land som arvedel.

23 Och de skall bistå mitt folk, återstoden av Jakob, och även alla dem av Israels hus som skall komma, så att de kan bygga en stad som skall kallas ^aNya Jerusalem.

24 Och sedan skall de bistå mitt folk, så att de som är kringspri-

10b L&F 10:43.

11a 2 Ne 3:6–15;
Morm 8:16, 25.
b L&F 1:14.

12a Mika 5:8–15;

3 Ne 20:16.

b 3 Ne 16:13–15.

14a 2 Ne 10:18; 33:9.

17a 2 Mos 20:3–4;

Mosiah 13:12–13;
L&F 1:16.

HFS Avgudadyrkan.

19a 3 Ne 30:2.

22a HFS Tidsutdelning.

b 2 Ne 10:18–19;

3 Ne 16:13.

23a 3 Ne 20:22;

Eth 13:1–12.

HFS Nya Jerusalem.

da över hela landets yta kan insamlas till Nya Jerusalem.

25 Och då skall ^ahimlens makt komma ned bland dem, och även ^bjag skall vara mitt ibland dem.

26 Och då skall Faderns verk påbörjas, ja, på den dagen när detta evangelium skall predikas bland återstoden av detta folk. Sannerligen säger jag er att på den dagen skall Faderns verk ^apåbörjas bland alla de förskingrade av mitt folk, ja, även bland de stammar som har varit ^bförlorade och som Fadern har fört ut ur Jerusalem.

27 Ja, verket skall påbörjas bland alla de ^aförskingrade av mitt folk med att Fadern bereder vägen varigenom de kan komma till mig, så att de kan åkalla Fadern i mitt namn.

28 Ja, och då skall verket påbörjas med att Fadern bland alla nationer bereder vägen varigenom hans folk kan ^asamlas hem till sitt arveland.

29 Och de skall gå ut från alla nationer. Och de skall varken dra ut med ^ahast eller dra ut i flykt, ty jag skall gå framför dem, säger Fadern, och jag skall vara deras eftertrupp.

KAPITEL 22

I de sista dagarna skall Sion och hennes stavar upprättas, och Israel skall insamlas i barmhärtighet och

mildhet — De skall triumfera — Jämför Jesaja 54. Omkring 34 e Kr.

OCH då skall det som är skrivet ske: Sjung, du ofruktsamma, du som inte födde. Brist ut i ^asång och ropa högt, du som inte led födslovåndor. Ty fler är den ensammas barn än den gifta hustruns barn, säger Herren.

2 Utvidga platsen för ditt tält och låt dem spänna ut dina böningsars tältdukar, spara inte. Förläng dina linor och stärk dina ^astavar.

3 Ty du skall bryta fram åt höger och åt vänster, och dina avkomlingar skall ärva ^aickejudarna och befolka de öde städerna.

4 Frukta inte, ty du skall inte känna skam. Var inte heller förlägen, ty du skall inte ^abringas på skam. Ty du skall glömma din ungdoms skam och skall inte komma ihåg din ungdoms vanära och skall inte längre minnas ditt änkestånds vanära.

5 Ty din skapare, din man, Härskarornas Herre är hans namn, och din Återlösare, Israels Helige — hela jordens Gud skall han kallas.

6 Ty Herren har kallat dig som en övergiven och i anden sorgsen kvinna, och en ungdomshustru då du blev förskjutten, säger din Gud.

7 För ett litet ögonblick övergav jag dig, men i stor barmhärtighet skall jag insamla dig.

25a 1 Ne 13:37.

b Jes 2:2–4; 3 Ne 24:1.

26a 1 Ne 14:17;

3 Ne 21:6–7.

b HFS Israel — Israels tio

förlorade stammar.

27a 3 Ne 16:4–5.

28a HFS Israel — Israels insamling.

29a Jes 52:12;

3 Ne 20:42.

22 1a HFS Sjunga, sång.

2a HFS Stav.

3a HFS Icke-judar.

4a 2 Ne 6:7, 13.

8 I kortvarig vrede dolde jag mitt ansikte för dig för ett ögonblick, men med evig godhet skall jag "förbarma mig över dig, säger Herren, din Återlösare.

9 Ty "detta är för mig som ^bNoas vatten, ty liksom jag har svurit att Noas vatten inte mer skall komma över jorden, så har jag svurit att jag inte skall vredgas på dig.

10 Ty "bergen skall vika undan och höjderna tas bort, men min godhet skall inte ^bvika ifrån dig, inte heller skall förbundet om min frid tas bort, säger Herren som förbarmar sig över dig.

11 O du plågade, som kastas hit och dit av stormar utan att bli tröstad! Se, med klara färger skall jag lägga dina "stenar och lägga dina grundvalar med safirer.

12 Och jag skall göra dina fönster av agater och dina portar av rubiner och dina ringmurar av ädla stenar.

13 Och "alla dina barn skall undervisas av Herren, och stor blir dina barns frid.

14 I "rättfärdighet skall du bli befäst. Du skall vara långt ifrån förtryck, ty du skall inte frukta, och långt ifrån förskräckelse, ty den skall inte komma dig nära.

15 Se, förvisso skall de samla sig mot dig, men inte på grund av mig. Var och en som samlar sig mot dig skall falla för din skull.

16 Se, jag har skapat smeden som blåser på kolen i elden och skapar ett redskap för sitt arbete, och jag har skapat fördärvarn till att förstöra.

17 Inget vapen som smids mot dig skall ha framgång. Och varje tunga som smädar dig till doms skall du fördöma. Detta är Herrens tjänares arvedel, och deras rättfärdighet är av mig, säger Herren.

KAPITEL 23

Jesus bekräftar Jesajas ord — Han befäller mängden att utforska profeterna — Lamaniten Samuels ord om uppståndelsen läggs till deras uppteckningar. Omkring 34 e Kr.

OCH se, nu säger jag er att ni borde "utforska dessa uppteckningar. Ja, en befallning ger jag er att ni noggrant skall utforska dessa uppteckningar, ty ^bJesajas ord är stora.

2 Ty han talade förvisso om allt som rör mitt folk som är av Israels hus. Därför måste det nödvändigtvis vara så att han även måste tala till icke-judarna.

3 Och allt som han talade har skett, och "skall ske, i enlighet med de ord han talade.

4 Ge därför akt på mina ord. Skriv det som jag har sagt er, och i enlighet med Faderns tid

8a HFS Barmhärtig, barmhärtighet.

9a Jes 54:9.

b HFS Floden på Noas tid.

10a Jes 40:4.

b Ps 94:14; L&F 35:25.

11a Upp 21:18–21.

13a Jer 31:33–34.

14a HFS Rättfärdig, rättfärdighet.

23 1a HFS Skrifterna.

b 2 Ne 25:1–5;

Morm 8:23.

HFS Jesaja.

3a 3 Ne 20:11–12.

och vilja skall det komma fram till icke-judarna.

5 Och var och en som hörsammar mina ord och omvänder sig och blir döpt, han skall bli frälst. Utforska "profeterna, ty det är många som vittnar om detta.

6 Och nu hände det sig att när Jesus hade sagt dessa ord talade han åter till dem, sedan han för dem förklarade alla de skrift-er de hade mottagit. Han sade till dem: Se, jag vill att ni skall skriva andra skrifter, som ni inte har skrivit.

7 Och det hände sig att han sade till Nephi: Ta fram den uppteckning som ni har fört.

8 Och när Nephi hade tagit fram uppteckningarna och lagt dem framför honom betraktade han dem och sade:

9 Sannerligen säger jag er: Jag befallde min tjänare, "lamaniten Samuel, att han skulle vittna för detta folk, att den dag då Fadern skulle förhårliga sitt namn i mig var det ^bmånga "heliga som skulle ^auppstå från de döda och visa sig för många och betjäna dem. Och han sade till dem: Var det inte så?

10 Och hans lärjungar svarade honom och sade: Jo, Herre, Samuel profeterade enligt dina ord, och de blev alla uppfyllda.

11 Och Jesus sade till dem: Hur kommer det sig att ni inte har skrivit om detta att många heliga uppstod och visade sig för många och betjänade dem?

12 Och det hände sig att

Nephi kom ihåg att detta inte hade skrivits.

13 Och det hände sig att Jesus befallde att det skulle skrivas. Därför blev det skrivet enligt hans befallning.

14 Och nu hände det sig att när Jesus hade "förklarat alla skrift-erna i deras helhet, som de hade skrivit, befallde han dem att de skulle undervisa om det som han hade förklarat för dem.

KAPITEL 24

Herrens budbärare skall bana vägen för Kristi andra ankomst — Kristus skall sitta till doms — Israel befalls att betala tionde och offergåvor — En minnesbok förs — Jämför Malaki 3. Omkring 34 e Kr.

OCH det hände sig att han befallde dem att skriva de ord som Fadern hade givit till Malaki och som han skulle säga till dem. Och det hände sig att sedan de skrivits ned förklarade han dem. Och detta är de ord som han talade till dem och sade: Så sade Fadern till Malaki: Se, jag skall sända ut min "budbärare, och han skall bereda vägen för mig. Och den Herre ni söker skall plötsligt komma till sitt tempel, ja, förbundets budbärare som ni gläds över, se, han kommer, säger Härskarornas Herre.

2 Men vem kan "uthärda hans ankomstdag, och vem skall

5a Luk 24:25–27.

9a Hel 13:2.

b Hel 14:25.

c HFS Helig.

d Matt 27:52–53.

HFS Uppståndelse.

14a Luk 24:44–46.

24 1a L&F 45:9.

2a 3 Ne 25:1.

bestå när han visar sig? Ty han är som en ^bguldsmeds eld och som en tvättares såpa.

3 Och han skall sitta som en som smälter och renar silver, och han skall rena ^aLevis söner och luttra dem som guld och silver så att de kan ^boffra ett offer åt Herren i rättfärdighet.

4 Då skall Judas och Jerusalem's offer vara behagliga för Herren liksom i forna dagar och liksom i gångna år.

5 Och jag skall komma till er för att hålla dom, och jag skall vara ett ivrigt vittne mot trollkarlar och mot äktenskapsbrytare och mot menedare och mot dem som undanhåller daglönen hans lön eller förtrycker änkan och den ^afaderlöse och som avvisar främlingen och inte fruktar mig, säger Härskarornas Herre.

6 Ty jag är Herren, jag förändras inte. Därför har ni, Jakobs söner, inte förtärts.

7 Alltifrån era faders dagar har ni ^aavvikit från mina förordningar och har inte hållit dem. ^bÅtervänd till mig, och jag skall återvända till er, säger Härskarornas Herre. Men ni säger: På vad sätt skall vi återvända?

8 Skall en människa röva från Gud? Ändå har ni rövat från mig. Men ni frågar: På vad sätt har vi rövat från dig? I fråga om ^ationde och ^boffergåvor.

9 Ni har förbannats med en förbannelse eftersom ni har rövat från mig, ja, hela detta folk.

10 För alla ^ationden till förrådshuset så att det finns mat i mitt hus, och pröva mig nu härmed, säger Härskarornas Herre, och se om jag inte för er öppnar himlens fönster och utgjuter över er en sådan ^bvälsignelse att det inte finns plats nog att ta emot den.

11 Och jag skall skarpt tillrätta-visa förstöraren för er skull, och han skall inte mer fördärva er marks frukter. Inte heller skall era vinstockar fälla sin frukt i förtid på fälten, säger Härskarornas Herre.

12 Och alla nationer skall kalla er välsignade, ty ni skall utgöra ett ljuvligt land, säger Härskarornas Herre.

13 Era ord har varit hårda mot mig, säger Herren. Ändå säger ni: Vad har vi talat emot dig?

14 Ni har sagt: Det är fåfängt att tjäna Gud, och vad nytta har vi av att vi har iakttagit hans förordningar och av att vi har gått ångerfulla inför Härskarornas Herre?

15 Och de högmodiga kallar vi nu lyckliga, ja, de som gör vad ogudaktigt är blir framgångsrika. Ja, de som frestar Gud är verkligen befriade.

16 Sedan ^atalade de som fruktade Herren ofta med varandra, och Herren lyssnade och hörde.

2b Sak 13:9; L&F 128:24.
HFS Jorden — Jordens rening; Kristi andra ankomst.

3a 5 Mos 10:8;
L&F 84:31–34.

b L&F 13:1.

5a Jak 1:27.

7a HFS Avfall.

b Hel 13:11; 3 Ne 10:6;
Moro 9:22.

8a HFS Tionde.

b HFS Offergåva.

10a L&F 64:23; 119:1–7.

b HFS Välsigna,
välsignad,
välsignelse.

16a Moro 6:5.

Och en ^bminnesbok skrevs inför honom om dessa som fruktade Herren och som tänkte på hans namn.

17 Och de skall vara mina, säger Härskarornas Herre, på den dag då jag ^ainsamlar mina ädelstenar. Och jag skall skona dem så som en man skonar sin egen son som tjänar honom.

18 Då skall ni vända om och ^ainse skillnaden mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom.

KAPITEL 25

Vid Kristi andra ankomst skall de högmodiga och ogudaktiga brinna som stubb — Elia skall återvända före den stora och fruktansvärda dagen — Jämför Malaki 4. Omkring 34 e Kr.

Ty se, dagen kommer som skall ^abrinna som en ugn. Och alla de ^bhögmodiga, ja, alla de som handlar ogudaktigt, skall bli som stubb, och dagen som kommer skall bränna upp dem, säger Härskarornas Herre, så att varken rot eller gren skall lämnas kvar av dem.

2 Men för er som fruktar mitt namn skall ^aRättfärdighetens

Son stå upp med läkedom i sina vingar. Och ni skall gå ut och ^bväxa upp som ^ckalvar i båset.

3 Och ni skall ^atrampa ned de ogudaktiga, ty de skall vara aska under era fotsulor på den dag då jag skall göra detta, säger Härskarornas Herre.

4 Kom ihåg min tjänare Moses lag som jag gav honom på ^aHoreb för hela Israel tillsammans med stadgarna och lagarna.

5 Se, jag skall sända er profeten ^aElia innan Herrens ^bstora och fruktansvärda dag kommer.

6 Och han skall ^avända fader-
nas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår jorden med en förbannelse.

KAPITEL 26

Jesus förklarar allt från begynnelsen till änden — Spädbarn och barn uttalar förunderliga ting som inte kan skrivas — De som tillhör Kristi kyrka har allt gemensamt mellan sig. Omkring 34 e Kr.

OCH nu hände det sig att när Jesus hade sagt detta förklarade han det för mängden, och han förklarade allting för dem, både stort och smått.

16b L&F 85:9; Mose 6:5.
HFS Minnesbok.

17a L&F 101:3.

18a HFS Urskillningens
gåva.

25 1a Jes 24:6;
1 Ne 22:15;
3 Ne 24:2;
L&F 29:9;
64:23–24; 133:64;

JS—H 1:37.

HFS Jordan — Jordens
rening.

b 2 Ne 20:33.

HFS Högmod.

2a Eth 9:22.

b L&F 45:58.

c Amos 6:4;

1 Ne 22:24.

3a 3 Ne 21:12.

4a 2 Mos 3:1–6.

5a 2 Kung 2:1–2;

L&F 2:1; 110:13–16;
128:17–18.

HFS Elia; Frälsning
för de döda; Besegla,
besegla.

b HFS Kristi andra
ankomst.

6a L&F 2:2.

2 Och han sade: "Dessa skrifter som ni inte hade hos er befallde Fadern att jag skulle ge er, ty det var enligt hans visdom att de skulle ges åt framtida släkten.

3 Och han förklarade allting, ända från begynnelsen till den tid då han skall komma i sin "härlighet — ja, allt som skall hända på jordens yta ända till dess ^belementen skall smälta av glödande hetta, och jorden skall ^crullas ihop som en bokrulle, och himlarna och jorden skall förgå,

4 och ända fram till den "stora och yttersta dagen när alla folk och alla släkter, nationer och tungomål skall ^bstå inför Gud för att dömas efter sina gärningar, vare sig de är goda eller de är onda —

5 om de är goda till det "eviga livets uppståndelse och om de är onda till fördörelsens uppståndelse. Dessa står jämsides, den ena på den ena sidan och den andra på den andra sidan, enligt den barmhärtighet och den ^brättvisa och den helighet som är i Kristus, som var till "före världens begynnelse.

6 Och i denna bok kan inte skrivas ens en "hundredel av det som Jesus i sanning lärde mängden.

7 Men se, "Nephis plåtar innehåller större delen av det som han lärde folket.

8 Och detta, som utgör en mindre del av det som han lärde folket, har jag skrivit. Och jag har skrivit det i avsikt att det åter skall kunna föras till detta folk "från icke-judarna enligt de ord som Jesus har talat.

9 Och när de har tagit emot detta, vilket är nödvändigt att de skall få först för att pröva deras tro, och om så är att de verkligen tror detta, då skall det som är "större uppenbaras för dem.

10 Och om så är att de inte vill tro detta, då skall det som är större "hållas tillbaka från dem till deras fördömselse.

11 Se, jag stod i begrepp att skriva allt som stod inristat på Nephis plåtar, men Herren förbjöd det och sade: Jag skall "pröva mitt folks tro.

12 Därför skriver jag, Mormon, det som blivit mig befallt av Herren. Och nu slutar jag, Mormon, mina ord och fortsätter att skriva det som blivit mig befallt.

13 Därför vill jag att ni skall förstå att Herren verkligen undervisade folket under tre dagars tid. Och därefter "visade han sig ofta för dem och

26 2a Dvs Malaki, kapitel 3 och 4, citeras i 3 Ne kapitel 24 och 25.
3a HFS Jesus Kristus — Jesu Kristi härlighet.
b Amos 9:13; 2 Petr 3:10, 12; Morm 9:2.
HFS Jorden — Jordens rening; Världen —

Världens ände.
c Morm 5:23.
4a Hel 12:25; 3 Ne 28:31.
b Mosiah 16:10–11.
HFS Domen, den yttersta.
5a Dan 12:2; Joh 5:29.
b HFS Rättvisa.
c Eth 3:14.

HFS Jesus Kristus — Kristus i föruttillvaron.
6a Joh 21:25; 3 Ne 5:8.
7a HFS Plåtar.
8a 3 Ne 21:5–6.
9a Eth 4:4–10.
10a Alma 12:9–11.
11a Eth 12:6.
13a Joh 21:14.

^bbröt ofta bröd och välsignade det och gav det till dem.

14 Och det hände sig att han undervisade och betjänade mängdens ^abarn, om vilken har talats, och han ^blöste deras tungor, och de talade stora och förunderliga ting till sina fäder, ännu större än dem han hade uppenbarat för folket, och han löste deras tungor så att de kunde uttrycka sig.

15 Och det hände sig att sedan han uppstigit till himlen — sedan han för andra gången visat sig för dem och hade gått till Fadern, sedan han ^ahelat alla deras sjuka och deras lama och öppnat deras blindas ögon och öppnat deras dövas öron, och i sanning utfört all slags helbräddagörelse bland dem och uppväckt en man från de döda och hade uppenbarat sin makt för dem och uppstigit till Fadern —

16 se, då hände det sig nästa dag att mängden samlades, och de både såg och hörde dessa barn. Ja, till och med ^aspädbarn öppnade sina munnar och uttalade förunderliga ting, och det de uttalade blev förbjudet för någon människa att skriva.

17 Och det hände sig att alltifrån den stunden började de ^alärjungar som Jesus hade utvalt att ^bdöpa och undervisa alla

som kom till dem. Och alla som döptes i Jesu namn fylldes av den Helige Anden.

18 Och många av dem såg och hörde utsägliga ting som det ^ainte är tillåtet att skriva.

19 Och de undervisade och betjänade varandra. Och de hade ^aallting ^bgemensamt ibland sig, och alla handlade rättvist mot varandra.

20 Och det hände sig att de gjorde allt just så som Jesus hade befallt dem.

21 Och de som döptes i Jesu namn kallades ^aKristi kyrka.

KAPITEL 27

Jesu befäller dem att kalla kyrkan efter hans namn — Hans mission och försoningsoffer utgör hans evangelium — Människorna befalls att omvända sig och bli döpta så att de kan bli heliggjorda genom den Helige Anden — De skall vara sådana som Jesus är. Omkring 34–35 e Kr.

OCH det hände sig att när Jesu lärjungar reste omkring och predikade det som de hade både hört och sett och döpte i Jesu namn, hände det sig att lärjungarna samlades och ^aförenades i mäktig bön och ^bfasta.

2 Och Jesus ^avisade sig åter för

13b 3 Ne 20:3–9.
HFS Sakramentet.

14a 3 Ne 17:11–12.
^b Alma 32:23;
3 Ne 26:16.

15a 3 Ne 17:9.
HFS Hela,
helbräddagörelse;
Underverk.

16a Matt 11:25.

17a 3 Ne 19:4–13.

^b 4 Ne 1:1.

18a 3 Ne 26:11.

19a 4 Ne 1:3.

^b HFS Helga,
helgelselagen.

21a Mosiah 18:17.

HFS Jesu Kristi kyrka.

27 1a L&F 29:6.

^b Alma 6:6.

HFS Fasta.

2a 3 Ne 26:13.

HFS Jesus Kristus —
Kristus har visat sig
efter sin död.

dem, ty de bad till Fadern i hans namn. Och Jesus kom och stod mitt ibland dem och sade till dem: Vad vill ni att jag skall ge er?

3 Och de sade till honom: Herre, vi vill att du talar om för oss det namn varmed vi skall kalla denna kyrka, ty det förekommer ordstrider bland folket om detta.

4 Och Herren sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Hur kommer det sig att folket knotar och tvistar om detta?

5 Har de inte läst skrifterna, vilka säger att ni måste ta på er "Kristi namn, vilket är mitt namn? Ty vid det namnet skall ni bli kallade på den yttersta dagen.

6 Och var och en som tar på sig mitt namn och "håller ut intill änden skall bli frälst på den yttersta dagen.

7 Vad ni än gör skall ni därför göra i mitt namn. Därför skall ni kalla kyrkan efter mitt namn, och ni skall åkalla Fadern i mitt namn så att han välsignar kyrkan för min skull.

8 Och hur kan det vara "min kyrka om den inte kallas efter mitt namn? Ty om en kyrka kallas efter Moses namn, så är det Moses kyrka. Och om den kallas efter en människas namn, så är det en människas kyrka.

Men om den kallas efter mitt namn så är det min kyrka, om så är att de är byggda på mitt evangelium.

9 Sannerligen säger jag er att ni är byggda på mitt evangelium. Därför skall ni kalla vad ni än kallar efter mitt namn. Om ni därför åkallar Fadern för kyrkan så skall Fadern höra er, om ni gör det i mitt namn.

10 Och om så är att kyrkan är byggd på mitt evangelium då skall Fadern uppenbara sina egna gärningar i den.

11 Men om den inte är byggd på mitt evangelium utan är byggd på människors verk, eller på djävulens verk, sannerligen säger jag er: De gläds åt sitt verk en tid, och så småningom kommer slutet, och då "huggs de ned och kastas i elden från vilken det inte finns någon återvändo.

12 Ty deras gärningar "följer dem, och det är för sina gärningars skull som de huggs ned. Kom därför ihåg det som jag har talat till er.

13 Se, jag har givit er mitt "evangelium, och detta är det evangelium som jag har givit er — att jag kom till världen för att göra ^bmin Faders vilja, därför att min Fader sände mig.

14 Och min Fader sände mig för att jag skulle kunna "lyftas upp på korset, och så att jag, sedan jag lyfts upp på korset

5a HFS Jesus Kristus — Nödvändigheten av att ta på oss Kristi namn.

6a 3 Ne 15:9.

8a L&F 115:4.

b HFS Jesus Kristus — Kyrkans och församlingens huvud.

11a Alma 5:52.

12a Upp 14:13;

L&F 59:2.

13a L&F 76:40–42.

HFS Evangeliet.

b Joh 6:38–39.

14a 1 Ne 11:32–33;

Mose 7:55.

skulle kunna ^bdra alla människor till mig, för att människorna, liksom jag hade lyfts upp av människor, på samma sätt skulle lyftas upp av Fadern för att stå inför mig för att ^cdömas efter sina gärningar, vare sig de är goda eller de är onda.

15 Och av denna anledning har jag blivit ^aupplyft. Därför skall jag enligt Faderns makt dra alla människor till mig så att de kan dömas efter sina gärningar.

16 Och det skall ske att var och en som ^aomvänder sig och blir ^bdöpt i mitt namn skall bli mättad. Och om han ^chåller ut intill änden, se, då skall jag hålla honom utan skuld inför min Fader den dag då jag skall stå för att döma världen.

17 Och den som inte håller ut intill änden, han är den som även skall huggas ned och kastas i elden, från vilken de inte kan återvända på grund av Faderns ^arättvisa.

18 Och detta är det ord som han har givit till människobarnen. Och av denna anledning uppfyller han de ord som han har givit, och han ljuger inte utan uppfyller alla sina ord.

19 Och ^ainget orent kan komma in i hans rike. Därför kom-

mer ingenting in i hans ^bvila utom de som har ^ctvättat sina kläder i mitt blod genom sin tro och omvändelse från alla sina synder och genom sin trofasthet intill änden.

20 Och detta är befallningen: ^aOmvänd er, alla jordens ändrar, och kom till mig och ^bbli döpta i mitt namn så att ni kan bli ^cheliggjorda genom att ta emot den Helige Anden, så att ni kan stå ^dobefläckade inför mig på den yttersta dagen.

21 Sannerligen, sannerligen säger jag er att detta är mitt evangelium, och ni vet vad ni måste göra i min kyrka, ty de gärningar som ni har sett mig göra skall även ni göra. Ty det som ni har sett mig göra, det skall även ni göra.

22 Om ni därför gör detta är ni välsignade, ty ni skall upphöjas på den yttersta dagen.

23 Skriv om det som ni har sett och hört, utom det som är ^aförbjudet.

24 Skriv om detta folks framtida gärningar, på samma sätt som det har skrivits om det som har varit.

25 Ty se, efter de böcker som har skrivits, och som kommer att skrivas, skall detta folk ^adömas, ty genom dem skall

14b Joh 6:44;
2 Ne 9:5;
L&F 27:18.
c HFS Jesus Kristus —
Domare.
15a HFS Försona,
försoning.
16a HFS Omvända sig,
omvändelse.
b HFS Dop, döpa.

c 1 Ne 13:37.
HFS Uthärda.
17a HFS Rättvisa.
19a Alma 11:37.
b L&F 84:24.
HFS Vila.
c Upp 1:5; 7:14;
Alma 5:21, 27;
13:11–13.
20a Eth 4:18.

b HFS Dop, döpa —
Dopet nödvändigt.
c HFS Helgelse,
heliggörelse.
d L&F 4:2.
23a 3 Ne 26:16.
25a 2 Ne 33:10–15;
Morm ord 1:11.

deras ^bgärningar bli kända för människorna.

26 Och se, allt är "skrivet genom Fadern. Därför skall världen dömas utifrån de böcker som skall skrivas.

27 Och vet att "ni skall bli detta folks domare enligt den dom som jag skall ge er, vilken skall vara rättvis. Vad ^bslags män bör ni då vara? Sannerligen säger jag er: Sådana ^csom jag är.

28 Och nu "går jag till Fadern. Och sannerligen säger jag er: Vad ni än ber Fadern om i mitt namn skall bli er givet.

29 "Be därför, och ni skall få. Bulta, och det skall öppnas för er. Ty den som ber han får, och för den som bultar skall det öppnas.

30 Och se, nu är min glädje stor, ja, intill fullkomlighet på grund av er och även detta släktled. Och Fadern själv gläds, och även alla de heliga änglarna, tack vare er och detta släktled, ty "ingen av dem är förlorad.

31 Se, jag vill att ni skall förstå, ty jag menar dem av "detta släktled som ^blever nu. Och ingen av dem är förlorad och i dem har jag ^cglädjens fullhet.

32 Men se, jag sörjer över det "fjärde släktledet från detta släktled, ty de förs bort i fångenskap av honom på samma sätt som förtappelsens son. Ty de kommer att sälja mig för sil-

ver och för guld och för det som ^bmal fördärvar och som tjuvar kan bryta sig in och stjäla. Och på den dagen skall jag hemsöka dem, ja, genom att återgälda deras gärningar på deras egna huvuden.

33 Och det hände sig att sedan Jesus slutat tala dessa ord sade han till sina lärjungar: Gå in genom den "trånga porten, ty trång är porten och smal är vägen som leder till liv, och få är de som finner den. Men vid är porten och bred är vägen som leder till död, och många är de som vandrar på den till dess natten kommer då ingen kan verka.

KAPITEL 28

Nio av de tolv önskar och lovas en arvedel i Kristi rike när de dör — De tre nephiterna önskar och får makt över döden så att de kan bli kvar på jorden till dess Jesus kommer tillbaka — De förvandlas och ser sådant som det inte är tillåtet att berätta, och de verkar nu bland människor.

OCH det hände sig att när Jesus hade sagt dessa ord talade han till sina lärjungar, en efter en, och sade till dem: Vad är det ni önskar av mig sedan jag har gått till Fadern?

2 Och alla, utom tre, talade och

25b 1 Ne 15:32–33.

26a 3 Ne 24:16.

HFS Livets bok.

27a 1 Ne 12:9–10;

Morm 3:19.

b HFS Jesus Kristus — Jesu Kristi exempel.

c Matt 5:48; 3 Ne 12:48.

28a Joh 20:17.

29a Matt 7:7; 3 Ne 14:7.

30a Joh 17:12.

31a 3 Ne 28:23.

b 3 Ne 9:11–13; 10:12.

c HFS Glädje.

32a 2 Ne 26:9–10;

Alma 45:10, 12.

b Matt 6:19–21;

3 Ne 13:19–21.

33a Matt 7:13–14;

3 Ne 14:13–14;

L&F 22:1–4.

sade: Vi önskar att vår verksamhet, vartill du har kallat oss, skall vara över sedan vi har uppnått en människas fulla ålder, så att vi snart kan få komma till dig i ditt rike.

3 Han sade till dem: Välsignade är ni eftersom ni har önskat detta av mig. Därför skall ni, sedan ni har uppnått sjuttio och två års ålder, få komma till mig i mitt rike, och hos mig skall ni finna ^avila.

4 Och när han hade talat till dem vände han sig till de tre och sade till dem: Vad vill ni att jag skall göra för er när jag har gått till Fadern?

5 Och de sörjde i sina hjärtan, ty de vågade inte säga honom vad de önskade.

6 Och han sade till dem: Se, jag ^akänner era tankar, och ni har önskat det som ^bJohannes, min älskade, önskade av mig, han som var med mig i min verksamhet innan jag lyftes upp av judarna.

7 Därför är ni mer välsignade, ty ni skall ^aaldrig smaka ^bdöden, utan ni skall leva och se alla Faderns verk bland människobarnen ända till dess allt har fullbordats enligt Faderns vilja, då jag skall komma i min härlighet med ^chimlens styrkor.

8 Och ni skall aldrig lida dödens smärta, utan när jag

kommer i min härlighet skall ni förändras från ^adödlighet till ^bodödlighet i ett ögonblick. Och sedan skall ni bli välsignade i min Faders rike.

9 Och vidare skall ni inte känna smärta medan ni är i köttet och inte heller sorg utom för världens synder. Och allt detta skall jag göra på grund av det ni har önskat av mig, ty ni har önskat att få ^aföra människosjälur till mig så länge världen består.

10 Och av denna anledning skall ni få ^aglädjens fullhet, och ni skall sitta ned i min Faders rike. Ja, er glädje skall vara fullständig, liksom Fadern har givit mig glädjens fullhet, och ni skall bli sådana som jag är, och jag är så som Fadern, och Fadern och jag är ^bett.

11 Och den ^aHelige Anden vittnar om Fadern och mig, och Fadern ger människobarnen den Helige Anden tack vare mig.

12 Och det hände sig att när Jesus hade talat dessa ord vidrörde han var och en av dem med sitt finger, utom de tre som skulle bli kvar, och sedan avlägsnade han sig.

13 Och se, himlarna öppnades, och de ^atogs upp till himlen och såg och hörde utsägliga ting.

14 Och det blev dem ^aförbjudet att yttra sig om det. Inte heller

28 3a HFS Vila.

6a Amos 4:13;
Alma 18:32.

b Joh 21:21–23;
L&F 7:1–4.

7a 4 Ne 1:14;
Morm 8:10–11;
Eth 12:17.

b HFS Förvandlade
varelser.

c 3 Ne 20:22.

8a 3 Ne 28:36–40.

HFS Dödlig,
dödligheten.

b HFS Odödlig,
odödlighet.

9a Fil 1:23–24;

L&F 7:5–6.

10a L&F 84:36–38.

b Joh 17:20–23.

11a 2 Ne 31:17–21;
3 Ne 11:32.

13a 2 Kor 12:2–4.

14a L&F 76:114–116.

gavs de förmåga att yttra det som de såg och hörde.

15 Och om de var i kroppen eller utanför kroppen visste de inte, ty det tycktes dem som om de hade blivit "förklarade, att de hade förändrats från denna kropp av kött till ett odödligt tillstånd så att de kunde se det som hör Gud till.

16 Men det hände sig att de åter undervisade på jorden. Men de undervisade inte om det som de hade hört och sett, på grund av den befallning som gavs dem i himlen.

17 Och om de var dödliga eller odödliga från dagen då de blivit förklarade vet jag inte.

18 Men så mycket vet jag, enligt den uppteckning som har skrivits, att de gick ut i hela landet och betjänade alla människor och upptog i kyrkan alla som ville tro på deras predikan genom att döpa dem, och alla som blev döpta mottog den Helige Anden.

19 Och de kastades i fångelse av dem som inte tillhörde kyrkan. Och "fångelserna kunde inte behålla dem, ty de rämnade.

20 Och de kastades ned i jorden. Men de slog jorden med Guds ord så att de genom hans "makt befriades ur jordens djup. Och därför kunde man inte gräva gropar djupa nog att behålla dem.

21 Och tre gånger kastades de i en "ugn och blev inte skadade.

22 Och två gånger kastades de i en "grop med vilda djur, och se, de lekte med djuren som ett barn med ett diande lamm och blev inte skadade.

23 Och det hände sig att de på detta sätt gick ut bland allt Nephis folk och predikade "Kristi evangelium för alla människor i hela landet. Och dessa omvändes till Herren och upptogs i Kristi kyrka, och på så sätt blev människorna i ^bdetta släktled välsignade enligt Jesu ord.

24 Och nu slutar jag, Mormon, för en tid att tala om detta.

25 Se, jag avsåg att skriva "namnen på dem som aldrig skulle smaka döden, men Herren förbjöd det. Därför skriver jag dem inte, ty de är dolda för världen.

26 Men se, jag har sett dem, och de har betjänat mig.

27 Och se, de skall vara bland icke-judarna, och icke-judarna skall inte känna dem.

28 De skall även vara bland judarna, och judarna skall inte känna dem.

29 Och det skall ske, när Herren i sin visdom finner det lämpligt, att de skall betjäna alla Israels "skingrade stammar och alla nationer, släkter, tungomål och folk och skall föra många själar av dessa till Jesus,

15a Mose 1:11.
HFS Förklarad,
förklaring.
19a Apg 16:26;
Alma 14:26–28.
20a Morm 8:24.

21a Dan 3:22–27;
4 Ne 1:32.
22a Dan 6:16–23; 4 Ne 1:33.
23a HFS Evangeliet.
b 3 Ne 27:30–31.
25a 3 Ne 19:4.

29a HFS Israel — Israels
förskingring;
Israel — Israels tio
förlorade stammar.

så att deras önskan kan bli uppfylld, och även på grund av Guds övertygande kraft som bor i dem.

30 Och de är som Guds "änglar, och om de ber till Fadern i Jesu namn kan de visa sig för vem som än synes dem gott.

31 Därför skall stora och förunderliga gärningar utföras av dem före den "stora och kommande dagen då alla människor förvisso måste stå inför Kristi domarsäte.

32 Ja, även bland icke-judarna skall ett "stort och förunderligt verk utföras av dem före denna domens dag.

33 Och om ni hade alla de skrifter som berättar om alla Kristi förunderliga gärningar så skulle ni enligt Kristi ord veta att detta förvisso måste ske.

34 Och ve den som "inte hör-sammar Jesu ord och inte heller ^bdem som han har utvalt och utsänt bland dem. Ty de som inte tar emot Jesu ord och deras ord som han har sänt ut tar inte emot honom, och därför skall han inte ta emot dem på den yttersta dagen.

35 Och det hade varit bättre för dem om de aldrig hade blivit födda. Eller tror ni att ni kan komma undan rättvisan hos en förtörnad Gud som blivit "trampad under människornas fötter, och att frälsning kan komma därigenom?

36 Och se, som jag sade om dem som Herren har utvalt, ja, de tre som togs upp till himlarna, att jag inte visste om de hade renats från dödlighet till odödlighet —

37 Men se, sedan jag skrev det har jag frågat Herren, och han har uppenbarat för mig att en förändring måste ske med deras kroppar, annars måste de ovillkorligen smaka döden.

38 För att de inte skulle smaka döden skedde därför en "förändring med deras kroppar så att de inte skulle lida någon smärta eller sorg, utom för världens synder.

39 Nu var denna förändring inte densamma som den som skall äga rum på den yttersta dagen, utan det var en förändring som skedde med dem så att Satan inte kunde få makt över dem och så att han inte kunde "fresta dem. Och de ^bheliggjordes i köttet så att de blev ^cheliga och så att jordiska makter inte kunde få herravälde över dem.

40 Och i detta tillstånd skulle de förbli intill Kristi doms dag. Och på den dagen skulle de genomgå en större förändring och bli mottagna i Faderns rike för att aldrig mer lämna det, utan för evigt bo hos Gud i himlarna.

30a HFS Änglar.

31a Hel 12:25;
3 Ne 26:4–5.

32a 2 Ne 25:17.

34a Eth 4:8–12.

^b HFS Profet.

35a Hel 12:2.

38a HFS Förvandlade
varelser.

39a HFS Fresta, frestelser.

^b HFS Helgelse,
heliggörelse.

^c HFS Helighet.

KAPITEL 29

Mormons boks framkomst är ett tecken på att Herren har börjat insamla Israel och fullborda sina förbund — De som förkastar hans uppenbarelser och gåvor i de sista dagarna skall drabbas av förbannelse. Omkring 34–35 e Kr.

OCH se, nu säger jag er att när Herren i sin visdom anser det lämpligt att dessa uppteckningar skall "komma till icke-judarna enligt sitt ord, då skall ni veta att det ^bförbund som Fadern har slutit med Israels barn om deras återställelse till sina arveländer redan börjar fullbordas.

2 Och ni kan veta att alla Herrens ord som har talats av de heliga profeterna skall fullbordas. Och ni behöver inte säga att Herren "fördröjer sin ankomst till Israels barn.

3 Och ni behöver inte intala er i era hjärtan att de ord som har talats är förgäves, ty se, Herren skall minnas det förbund han har slutit med sitt folk av Israels hus.

4 Och då ni ser dessa ord komma fram bland er borde ni inte längre förakta Herrens verk, ty hans "rättvisas ^bsvärd är i hans högra hand. Och se, om ni på den dagen föraktar hans verk skall han strax låta det drabba er.

5 "Ve den som ^bföraktar Herrens verk. Ja, ve den som "förnekar Kristus och hans verk!

6 Ja, "ve den som förnekar Herrens uppenbarelser och som säger att Herren inte längre verk- ar genom uppenbarelse eller genom profetia eller genom ^bgåvor eller genom tungomål eller genom helbrägdagörelse eller genom den Helige Andens kraft!

7 Ja, och ve den som på den dagen för "vinnings skull säger att ^binga underverk kan ske genom Jesus Kristus. Ty den som gör detta skall bli lik "förtappelsens son för vilken det enligt Kristi ord inte fanns någon barmhärtighet!

8 Ja, och ni behöver inte längre "bespotta eller ^bförakta eller håna vare sig "judarna eller någon del av återstoden av Israels hus. Ty se, Herren kommer ihåg sitt förbund med dem, och han skall handla mot dem enligt det som han har svurit.

9 Därför skall ni inte tro att ni kan vända Herrens högra hand till den vänstra, så att han inte kan döma och därmed fullborda det förbund som han har slutit med Israels hus.

KAPITEL 30

Icke-judarna i de sista dagarna befalls att omvända sig, komma

29 1a 2 Ne 30:3–8.

b Morm 5:14, 20.

2a Luk 12:45–48.

4a HFS Rättvisa.

b 3 Ne 20:20.

5a 2 Ne 28:15–16.

b Morm 8:17;

Eth 4:8–10.

c Matt 10:32–33.

6a Morm 9:7–11, 15.

b HFS Andens gåvor.

7a HFS Prästvålden.

b 2 Ne 28:4–6;

Morm 9:15–26.

c HFS Förtappelsens söner.

8a 1 Ne 19:14.

b 2 Ne 29:4–5.

c HFS Judar.

till Kristus och bli räknade bland Israels hus. Omkring 34–35 e Kr.

LYSSNA, o ni icke-judar, och hör Jesu Kristi, den levande Gudens Sons ord, vilka han har "befallt mig att tala om er, ty se, han befäller mig att skriva följande:
2 Vänd er, alla ni "icke-judar, från era ogudaktiga vägar och ^bomvänd er från era onda gärningar, era lögnar och bedräge-

rier och ert hor och era hemliga avskyvårdheter och er avgudadyrkan och era mord och era prästvålden och er avundsjuka och era strider och all er ogudaktighet och era avskyvårdheter och kom till mig och låt döpa er i mitt namn så att ni kan få förlåtelse för era synder och bli fyllda av den Helige Anden, så att ni kan bli "räknade bland mitt folk som är av Israels hus.

FJÄRDE NEPHI NEPHIS BOK

SOM ÄR SON TILL NEPHI, EN AV JESU KRISTI LÄRJUNGAR

En berättelse om Nephis folk enligt hans uppteckning.

Nephiterna och lamaniterna blir alla omvända till Herren — De har allting gemensamt, utför underverk och har framgång i landet — Efter två sekel uppstår delningar, ondska, falska kyrkor och förföljelser — Efter tre hundra år är både nephiterna och lamaniterna ogudaktiga — Ammaron gömmer de heliga uppteckningarna. Omkring 35–321 e Kr.

OCH det hände sig att det trettio och fjärde året gick och likaså det trettio och femte, och se, Jesu lärjungar hade bildat en Kristi kyrka i alla länder runt omkring. Och alla

som kom till dem och verkligen omvände sig från sina synder blev döpta i Jesu namn. Och de mottog även den Helige Anden.

2 Och det hände sig i det trettio och sjätte året att allt folket blev omvänt till Herren i hela landet, både nephiter och lamaniter, och det fanns inga stridigheter eller ordstrider bland dem, och alla behandlade varandra rättvist.

3 Och de hade "allting gemensamt ibland sig. Därför fanns det inga rika eller fattiga, bundna eller fria, utan de hade alla gjorts fria och var delaktiga i den himmelska gåvan.

4 Och det hände sig att även

30 1a 3 Ne 5:12–13.

2a HFS Icke-judar.

b HFS Omvända sig, omvändelse.

c Gal 3:27–29;

2 Ne 10:18–19;

3 Ne 16:10–13;

21:22–25;

Abr 2:10.

[4 NEPHI]

1 3a Apg 4:32;

3 Ne 26:19.

HFS Helga, helgelselagen.

det trettio och sjunde året gick, och ännu rädde fortsatt fred i landet.

5 Och stora och förunderliga gärningar utfördes av Jesu lärjungar i det att de ^ahelade de sjuka och uppväckte de döda och fick de lama att gå och de blinda att få sin syn och de döva att höra. Och alla slags ^bunderverk utförde de bland människobarnen, och de utförde inga underverk utom i Jesu namn.

6 Och så förflöt det trettio och åttonde året och även det trettio och nionde och det fyrtio och första och det fyrtio och andra, ja, ända till dess fyrtio och nio år hade förflutit, och även det femtio och första och det femtio och andra, ja, ända till dess femtio och nio år hade förflutit.

7 Och Herren gav dem mycket stor framgång i landet, ja, så att de åter byggde upp städer där städer hade brunnit ned.

8 Ja, även den stora ^astaden Zahemla lät de åter bygga upp.

9 Men det var många städer som hade ^asjunkit, och vatten kom upp i deras ställe. Därför kunde dessa städer inte återuppbyggas.

10 Och se, nu hände det sig att Nephis folk blev starka och förökade sig mycket snabbt, och de blev ett mycket ^afagert och behagligt folk.

11 Och de gifte sig och bortgiftes och välsignades enligt de många löften som Herren hade givit dem.

12 Och de vandrade inte längre efter ^aMoses lags ^bförrättningar och förordningar, utan de vandrade efter de bud som de hade fått från sin Herre och sin Gud. De fortsatte att ^cfasta och be och att ofta komma tillsammans, både för att be och för att höra Herrens ord.

13 Och det hände sig att det inte förekom några stridigheter bland allt folket i hela landet, utan det utfördes mäktiga underverk bland Jesu lärjungar.

14 Och det hände sig att det sjuttio och första året förflöt och även det sjuttio och andra året, ja, och slutligen hade det sjuttio och nionde året förflutit, ja, till och med ett hundra år hade förflutit, och de Jesu lärjungar, som han hade utvalt, hade alla gått till Guds ^aparadis, utom de ^btre som skulle bli kvar. Och andra ^clärjungar blev ^dordinerade i deras ställe. Och många i det släktledet hade också gått bort.

15 Och det hände sig att det ^ainte fanns några stridigheter i landet tack vare Guds kärlek som bodde i folkets hjärtan.

16 Och det fanns ^aingen avund, ingen missämja, inga oroligheter, inget hor, inga lögner, inga

5a HFS Hela, helbrägdagörelse.
b Joh 14:12.
HFS Underverk.
8a 3 Ne 8:8.
9a 3 Ne 9:4, 7.
10a Morm 9:6.

12a HFS Moses lag.
b 2 Ne 25:30;
3 Ne 15:2–8.
c Moro 6:5;
L&F 88:76–77.
14a HFS Paradiset.
b 3 Ne 28:3–9.

HFS Förvandlade varelser.
c HFS Lärjunge.
d HFS Ordinera, ordination.
15a HFS Fred; Frid.
16a HFS Enighet.

mord eller något slag av ^blösaktighet. Och det kunde förvisso inte finnas något ^clyckligare folk bland alla de folk som skapats av Guds hand.

17 Det fanns inga rövare, inga mördare, inte heller fanns det lamaniter eller något annat slags -iter, utan de var ^aett, Kristi barn och arvingar till Guds rike.

18 Och hur välsignade var de inte! Ty Herren välsignade dem i alla deras förehavanden. Ja, de blev välsignade och fick framgång ända till dess ett hundra och tio år hade förflutit. Och det första släktledet efter Kristus hade gått bort, och det fanns inga stridigheter i hela landet.

19 Och det hände sig att Nephi, han som förde denna sista uppteckning (och han förde den på ^aNephis plåtar), dog, och hans son Amos förde den i hans ställe. Och även han förde den på Nephis plåtar.

20 Och han förde den i åttio och fyra år, och det var fortfarande fred i landet, förutom att det fanns en liten del av folket som hade rest sig mot kyrkan och tagit på sig namnet lamaniter. Därför började det återigen finnas lamaniter i landet.

21 Och det hände sig att även Amos dog (och detta var ett-hundranittio och fyra år efter Kristi ankomst) och hans son

Amos förde uppteckningen i hans ställe. Och även han förde den på Nephis plåtar. Och den skrevs också i Nephis bok, vilket är denna bok.

22 Och det hände sig att två hundra år hade förflutit. Och hela det andra släktledet hade gått bort, utom några få.

23 Och nu vill jag, Mormon, att ni skall veta att folket hade förökat sig så att de var spridda över hela landets yta och att de hade blivit mycket rika tack vare sin framgång i Kristus.

24 Och i detta det två hundra och första året började det bland dem finnas sådana som upphöjde sig i ^ahögmöd genom att bära dyrbara kläder och alla slags fina pärlor och världslig grannlåt.

25 Och alltifrån den stunden hade de inte längre sitt gods och sina ägodelar ^agemensamt.

26 Och de började delas i klasser, och de började bygga upp ^akyrkor åt sig själva för att skaffa sig ^bvinning, och de började förneka Kristi sanna kyrka.

27 Och det hände sig att då två hundra och tio år hade förflutit fanns det många kyrkor i landet. Ja, det fanns många kyrkor som påstod sig känna Kristus, och ändå ^aförnekade de större delen av hans evangelium så att de tillät all slags ogudaktighet, och de gav det som var heligt åt den som hade ^bförbjudits detta på grund av ovärdighet.

16b HFS Begär.
c Mosiah 2:41;
Alma 50:23.
HFS Glädje.
17a Joh 17:21.

HFS Sion.
19a HFS Plåtar.
24a HFS Högmöd.
25a 4 Ne 1:3.
26a 1 Ne 22:23; 2 Ne 28:3;

Morm 8:32–38.
b L&F 10:56.
HFS Prästvålden.
27a HFS Avfall.
b 3 Ne 18:28–29.

28 Och denna "kyrka tillväxte mycket starkt på grund av ondska och på grund av Satans makt, som fick grepp om deras hjärtan.

29 Och vidare fanns det ännu en kyrka som förnekade Kristus. Och de "förföljde Kristi sanna kyrka på grund av deras ödmjukhet och deras tro på Kristus. Och de föraktade dem för de många underverkens skull som utfördes bland dem.

30 Därför utövade de makt och myndighet över de Jesu lärjungar som fanns kvar bland dem, och de kastade dem i "fängelse. Men genom Guds ords kraft som var i dem rämnade fångelserna, och de gick ut och utförde mäktiga underverk bland dem.

31 Men ändå, och trots alla dessa underverk, förhärdade folket sina hjärtan och sökte döda dem, liksom judarna i Jerusalem sökte döda Jesus, enligt hans ord.

32 Och man kastade dem i "brinnande ^bugnar, och de kom ut utan att ha lidit skada.

33 Och man kastade dem även i "hålor för vilda djur, och de lekte med de vilda djuren så som ett barn leker med ett lamm, och de kom ut från dem utan att ha lidit skada.

34 Ändå förhärdade folket sina hjärtan, ty många präster och falska profeter fick dem att bygga upp många kyrkor och

begå all slags ondska. Och de "slog Jesu folk, men Jesu folk slog inte tillbaka. Och på så sätt nedsjönk de i otro och ogudaktighet år efter år, ända till dess två hundra och trettio år hade förflutit.

35 Och nu hände det sig det året, ja, i det tvåhundra-trettio och första året, att en stor söndring ägde rum bland folket.

36 Och det hände sig det året att ett folk uppstod som kallades nephiter, och de trodde uppriktigt på Kristus. Och bland dem fanns de som av lamaniterna kallades jakobiter och josefiter och zoramiter.

37 Därför kallades de som uppriktigt trodde på Kristus och Kristi sanna tillbedjare (bland vilka fanns de "tre av Jesu lärjungar som skulle bli kvar) för nephiter och jakobiter och josefiter och zoramiter.

38 Och det hände sig att de som förkastade evangeliet kallades lamaniter och lemueliter och ismaeliter. Och de nedsjönk inte i otro liksom deras fäder från begynnelsen hade nedsjunkit, utan de gjorde medvetet "uppror mot Kristi evangelium. Och de lärde sina barn att inte tro.

39 Och det skedde på grund av deras faders ogudaktighet och avskyvärdheter, alldeles som det gjorde i begynnelsen. Och de "lärdes att hata Guds barn, alldeles som lamaniterna

28a HFS Djävulen —
Djävulens kyrka.

29a HFS Förfölja,
förföljelse.

30a 3 Ne 28:19–20.

32a Dan 3:26–27.

b 3 Ne 28:21.

33a 3 Ne 28:22.

34a 3 Ne 12:39;

L&F 98:23–27.

37a 3 Ne 28:6–7;
Morm 8:10–11.

38a HFS Uppror,
upproriskhet.

39a Mosiah 10:17.

ända från början lärdes att hata Nephis barn.

40 Och det hände sig att två-hundrafyrtio och fyra år hade förflutit, och så var folkets tillstånd. Och den mer ogudaktiga delen av befolkningen tilltog i styrka och blev mycket talrikare än Guds folk.

41 Och de fortsatte att bygga kyrkor åt sig och pryda dem med all slags dyrbarheter. Och så förflöt två hundra och femtio år och likaså två hundra och sextio år.

42 Och det hände sig att den ogudaktiga delen av folket började återinföra "Gadiantons hemliga eder och sammansvärjningar.

43 Och likaså började de som kallades Nephis folk att bli högmodiga i sina hjärtan på grund av sina stora rikedomar och bli fåfänga liksom sina bröder lamaniterna.

44 Och från den tiden började lärjungarna sörja över världens "synder.

45 Och det hände sig att när tre hundra år hade förflutit hade både Nephis folk och lamanit-

erna blivit mycket ogudaktiga, den ene såväl som den andre.

46 Och det hände sig att Gadiantons rövare spred sig över hela landets yta. Och det fanns inga som var rättfärdiga utom Jesu lärjungar. Och guld och silver lade de på lager i överflöd och drev all slags handel.

47 Och det hände sig att när tre hundra och fem år hade förflutit (och människorna förblev i ogudaktighet) dog Amos, och hans bror Ammaron förde upppteckningarna i hans ställe.

48 Och det hände sig att när tre hundra och tjugofem år hade förflutit nödgades Ammaron av den Helige Anden att gömma "upppteckningarna, som var heliga — ja, alla de heliga upppteckningar som hade överlämnats från släktled till släktled — ända till det tre hundra och tjugonde året efter Kristi ankomst.

49 Och han gömde dem åt Herren för att de "åter skulle komma till återstoden av Jakobs hus enligt Herrens profetior och löften. Och så slutade Ammarons upppteckning.

MORMONS BOK

KAPITEL 1

Ammaron undervisar Mormon om de heliga upppteckningarna — Krig bryter ut mellan nephiter och la-

maniter — De tre nephiterna tas bort — Ogudaktighet, otro, svartkonster och häxeri sprider sig. Omkring 321–326 e Kr.

42a HFS Hemliga sammansvärjningar.

44a 3 Ne 28:9.
48a Hel 3:13, 15–16.

49a Enos 1:13.

OCH nu gör jag, "Mormon, en ^buppteckning om det som jag har både sett och hört, och jag kallar den Mormons bok.

2 Och ungefär vid den tid då "Ammaron gömde uppteckningarna åt Herren kom han till mig (jag var då omkring tio år gammal, och jag började bli ^bundervisad i en del av den lärdom mitt folk hade), och Ammaron sade till mig: Jag märker att du är ett allvarligt barn och har lätt för att fatta.

3 Därför vill jag att du, när du blir ungefär tjugo och fyra år gammal, skall minnas det som du har sett rörande detta folk. Och när du är i den åldern skall du gå till Antums land, till en kulle som skall kallas "Shim. Och där har jag förvarat åt Herren alla de heliga inristningar som rör detta folk.

4 Och se, du skall ta "Nephis plåtar till dig, och återstoden skall du lämna på den plats där de är. Och du skall på Nephis plåtar inrista allt vad du har sett som rör detta folk.

5 Och jag, Mormon, som är ättling till "Nephi (och min fars namn var Mormon), kom ihåg det som Ammaron befallde mig.

6 Och det hände sig att jag, när jag var elva år gammal, av min far fördes till landet söderut, ända till Zarahemlas land.

7 Hela landets yta hade täckts av byggnader, och folket var

nästan lika talrikt som havets sand.

8 Och det hände sig under det året att ett krig uppstod mellan nephiterna, vilka omfattade nephiterna och jakobiterna och josefiterna och zoramiterna, och detta krig stod mellan nephiterna och lamaniterna och lemueliterna och ismaeliterna.

9 Nu kallades lamaniterna och lemueliterna och ismaeliterna för lamaniter, och de två grupperna var nephiter och lamaniter.

10 Och det hände sig att kriget mellan dem började vid gränserna till Zarahemla, vid Sidons vatten.

11 Och det hände sig att nephiterna hade samlat ihop ett stort antal män, ja, över trettio tusen. Och det hände sig att de samma år utkämpade flera slag, i vilka nephiterna besegrade lamaniterna och dräpte många av dem.

12 Och det hände sig att lamaniterna gav upp sina planer och att fred upprättades i landet. Och freden varade under en tidrymd av omkring fyra år, så att ingen blodsutgjutelse förekom.

13 Men ogudaktighet rådde i hela landet i en sådan grad att Herren tog bort sina "älskade lärjungar, och underverk och helbrägdagörelse upphörde på grund av invånarnas ondska.

14 Och det fanns inga "Herrens

[MORMON]

1 1a HFS Mormon,
nephitisk profet.
b 3 Ne 5:11–18.

2a 4 Ne 1:47–49.

b Mosiah 1:3–5.

3a Eth 9:3.

4a Morm ord 1:1, 11.

HFS Plåtar.

5a 3 Ne 5:12, 20.

13a 3 Ne 28:2, 12.

14a Moro 10:8–18, 24.

gåvor, och den ^bHelige Anden kom inte över någon på grund av deras ogudaktighet och ^cotro.

15 Och när jag var femton år gammal, och eftersom jag var ganska allvarligt sinnad, besöktes jag av Herren och smakade och kände Jesu godhet.

16 Och jag försökte predika för detta folk, men min mun tillslöts och jag förbjöds att predika för dem. Ty se, de hade medvetet gjort ^auppror mot sin Gud, och de älskade lärjungarna ^btogs bort ur landet på grund av deras ondska.

17 Dock blev jag kvar bland dem, men jag förbjöds att predika för dem på grund av deras hjärtans hårdhet. Och på grund av deras hjärtans hårdhet ^aförbannades landet för deras skull.

18 Och dessa Gadiantons rövare som fanns bland lamaniterna hemsökte landet så att dess invånare började gömma sina ^askatter i jorden. Och dessa blev hala eftersom Herren hade förbannat landet så att man varken kunde hålla fast dem eller bevara dem.

19 Och det hände sig att där förekom svartkonster och häxeri och trolldom, och den ondes makt verkade överallt i landet så att alla Abinadis ord uppfylldes, och även lamaniten Samuels.

KAPITEL 2

Mormon leder nephiternas härar — Blod och förödelse sveper över landet — Nephiterna klagar och sörjer med de fördömdas sorg — Nådens dag är förbi för dem — Mormon hämtar Nephis plåtar — Krigen fortsätter. Omkring 327–350 e Kr.

OCH det hände sig samma år att det återigen bröt ut krig mellan nephiterna och lamaniterna. Och trots att jag var ung var jag stor till växten. Därför utsåg Nephis folk mig till att vara deras ledare, eller ledare för deras härar.

2 Därför hände det sig att jag i mitt sextonde år gick i spetsen för en nephitisk här mot lamaniterna. Och trehundraåtta och sex år hade förflutit.

3 Och det hände sig i det trehundraåtta och sjunde året att lamaniterna kom emot oss med mycket stor kraft så att de förskräckte mina härar. Därför ville dessa inte strida, och de började dra sig tillbaka mot länderna i norr.

4 Och det hände sig att vi kom till staden Angola, och vi tog staden i besittning och gjorde förberedelser för att försvara oss mot lamaniterna. Och det hände sig att vi befäste staden efter bästa förmåga, men trots alla våra befästningar överföll

14b HFS Helige Anden, den.
c HFS Otro.
16a HFS Uppror,

upproriskhet.
b Morm 8:10.
17a 2 Ne 1:7;
Alma 45:10–14, 16.

18a Hel 13:18–20;
Eth 14:1–2.

lamaniterna oss och drev oss ut ur staden.

5 Och de drev oss även ut ur Davids land.

6 Och vi tågade ut och kom till Josuas land, som gränsade till havet i väst.

7 Och det hände sig att vi samlade ihop vårt folk så snabbt som det var möjligt så att vi kunde hålla dem samman i en grupp.

8 Men se, landet var fullt av rövare och av lamaniter, och trots den stora förödelse som hotade mitt folk omvände de sig inte från sina onda gärningar. Därför spreds blod och förödelse över hela landet, både av nephiter och lamaniter, och det rådde fullständigt uppror över hela landet.

9 Och lamaniterna hade en kung, och hans namn var Aron. Och han kom emot oss med en här på fyrtio och fyra tusen. Och se, jag stod emot honom med fyrtio och två tusen. Och det hände sig att jag slog honom med min här så att han flydde för mig. Och se, allt detta hände, och tre hundra och trettio år hade förflutit.

10 Och det hände sig att nephiterna började omvända sig från sin ondska och började klaga högljutt, alldeles så som profeterats av profeten Samuel. Ty se, ingen kunde behålla det som var hans eget för de tjuvar och de rövare och de mördare

och den trolldom och det häxeri som förekom i landet.

11 Alltså började det höras gråt och klagan i hela landet på grund av detta tillstånd, och i synnerhet bland Nephis folk.

12 Och det hände sig att när jag, Mormon, hörde deras klagan och deras gråt och deras sorg inför Herren började mitt hjärta fröjdas inom mig, eftersom jag kände till Herrens barmhärtighet och tålmod. Jag trodde därför att han skulle vara barmhärtig mot dem så att de återigen kunde bli ett rättfärdigt folk.

13 Men se, denna min glädje var förgäves, ty deras ^asorg förde dem inte till omvändelse på grund av Guds godhet, utan det var snarare de ^bfördömdas sorg över att Herren inte alltid ville låta dem finna ^cglädje i synd.

14 Och de kom inte till Jesus med förkrossat ^ahjärta och botfärdig ande, utan de ^bförbannade Gud och önskade sig döden. Dock kämpade de med svärd för sina liv.

15 Och det hände sig att min sorg återvände till mig, och jag såg att ^anådens ^bdag ^cvar förbi för dem, både timligt och andligt. Ty jag såg tusentals av dem nedhuggna i öppet uppror mot sin Gud och staplade som avfall över landets yta. Och så hade trehundrafyrtio och fyra år förflutit.

16 Och det hände sig i det

2 13a 2 Kor 7:10;
Alma 42:29.
b HFS Fördöma,
fördömelse.

c Alma 41:10.
14a HFS Förkrossat hjärta.
b HFS Häda, hädelse.
15a HFS Nåden.

b Hel 13:38.
c Jer 8:20;
L&F 56:16.

trehundrafyrtio och femte året att nephiterna började fly för lamaniterna. Och de förföljdes till dess de kom ända till Jashons land, innan det blev möjligt att hejda deras återtåg.

17 Och nu låg staden Jashon nära det "land där Ammaron hade förvarat uppteckningarna åt Herren så att de inte skulle bli förstörda. Se, jag hade följt Ammarons ord och tagit Nephis plåtar, och jag gjorde en uppteckning enligt Ammarons ord.

18 Och på Nephis plåtar gav jag en fullständig redogörelse för all ogudaktighet och alla avskyrvärldheter. Men på dessa "plåtar avstod jag från att ge en fullständig redogörelse för deras ogudaktighet och avskyrvärldheter, ty se, en ständig bild av ogudaktighet och avskyrvärldheter har funnits inför mina ögon ända sedan jag blev gammal nog att förstå människornas vägar.

19 Och ve mig för deras ogudaktighets skull. Ty mitt hjärta har i alla mina dagar varit fyllt av sorg över deras ogudaktighet. Ändå vet jag att jag skall bli "upphöjd på den yttersta dagen.

20 Och det hände sig att Nephis folk det året åter blev jagade och fördrivna. Och det hände sig att vi drevs norrut till dess vi kom till det land som hette Sem.

21 Och det hände sig att vi befäste staden Sem, och vi samlade in så många som möjligt av

vårt folk för att kanske kunna rädda dem från undergång.

22 Och det hände sig i det trehundrafyrtio och sjätte året att de åter började anfälla oss.

23 Och det hände sig att jag talade till mitt folk och med stor kraft uppmanade dem att stå orädda inför lamaniterna och "kämpa för sina hustrur och sina barn och sina hus och sina hem.

24 Och mina ord ingöt ett visst mod hos dem så att de inte flydde för lamaniterna utan djärvt höll stånd mot dem.

25 Och det hände sig att vi med en här på trettio tusen stred mot en här på femtio tusen. Och det hände sig att vi höll stånd mot dem med sådan fasthet att de flydde för oss.

26 Och det hände sig att när de hade flytt förföljde vi dem med våra härar och drabbade åter samman med dem och besegrade dem. Ändå var inte Herrens styrka med oss. Nej, vi var överlämnade åt oss själva, och Herrens Ande förblev inte i oss. Därför hade vi blivit svaga liksom våra bröder.

27 Och mitt hjärta sörjde på grund av denna mitt folks stora olycka som hade drabbat dem för deras ogudaktighets och deras avskyrvärldheter skull. Men se, vi drog ut mot lamaniterna och Gadiantons rövare till dess vi åter hade tagit våra arveländer i besittning.

28 Och det trehundrafyrtio och nionde året hade förflutit.

Och i det tre hundra och femti-
onde året slöt vi fördrag med
lamaniterna och med Gadian-
tons rövare vari vi delade upp
våra arveländer.

29 Och lamaniterna gav oss
landet norrut, ja, ända till den
"smala passage som ledde in i
landet söderut. Och vi gav la-
maniterna hela landet söderut.

KAPITEL 3

*Mormon ropar omvändelse till ne-
phiterna — De vinner en stor seger
och berömmar sig av sin egen styr-
ka — Mormon vägrar leda dem
och hans böner för dem är utan tro
— Mormons bok inbjuder Israels
tolv stammar att tro på evangeliet.
Omkring 360–362 e Kr.*

OCH det hände sig att lamanit-
erna inte drog ut till strid igen
förrän ytterligare tio år hade
förflutit. Och se, jag hade syssel-
satt mitt folk, nephiterna, med
att förbereda sina länder och
sina vapen för stridens dag.

2 Och det hände sig att Herren
sade till mig: Ropa till detta
folk: Omvänd er och kom till
mig och bli döpta och bygg åter
upp min kyrka, och ni skall bli
skonade.

3 Och jag ropade till detta folk,
men det var förgäves. Och de
förstod inte att det var Herren
som hade skonat dem och givit
dem tillfälle till omvändelse.
Och se, de förhårdade sina
hjärtan mot Herren sin Gud.

4 Och det hände sig att sedan

detta det tionde året hade för-
flutit, vilket i allt utgjorde tre
hundra och sextio år från Kristi
ankomst, sände lamaniternas
kung ett brev till mig som lät
mig veta att de förberedde
sig för att åter dra ut till strid
mot oss.

5 Och det hände sig att jag
lät mitt folk samlas i landet
Ödeläggelse, i en stad som låg
i gränstrakterna vid det sma-
la pass som ledde in i landet
söderut.

6 Och där förlade vi våra härar
så att vi kunde hindra lamanit-
ernas härar, så att de inte skulle
kunna ta något av våra länder i
besittning. Därför befäste vi oss
mot dem med hela vår styrka.

7 Och det hände sig att lama-
niterna i det trehundrasextio
och första året kom ned till stad-
en Ödeläggelse för att strida mot
oss. Och det hände sig att vi det
året besegrade dem så att de
återvände till sina egna länder.

8 Och i det trehundrasextio
och andra året kom de åter ned
till strid. Och vi besegrade dem
återigen och dräpte ett stort
antal av dem, och deras döda
kastades i havet.

9 Och på grund av detta stor-
verk som mitt folk, nephiterna,
hade utfört började de "skryta
över sin egen styrka och började
svära inför himlarna att de skul-
le hämnas sina bröders blod, vil-
ka hade dräpts av sina fiender.

10 Och de svor vid himlarna
och även vid Guds tron att de
skulle "dra ut till strid mot sina

fiender och skulle utplåna dem från landets yta.

11 Och det hände sig att jag, Mormon, alltifrån den stunden helt och hållet vägrade att vara en härförare och ledare för detta folk på grund av deras ogudaktighet och avskyvärdheter.

12 Se, jag hade lett dem, ja, trots deras ogudaktighet hade jag många gånger lett dem i strid, och jag hade älskat dem av allt mitt hjärta enligt den "Guds kärlek som fanns i mig. Och min själ hade utgjutits i bön till min Gud hela dagen lång för dem, men det skedde ^butan tro på grund av deras hjärtans hårdhet.

13 Och tre gånger har jag befriat dem ur deras fienders händer, och de har inte omvänt sig från sina synder.

14 Och när de hade svurit vid allt som hade "förbjudits dem av vår Herre och Frälsare Jesus Kristus, att de skulle dra upp till strid mot sina fiender och hämnas sina bröders blod, kom Herrens röst till mig och sade:

15 "Hämnden är min, och jag skall ^butkräva den. Och eftersom detta folk inte omvände sig sedan jag befriat dem, skall de utplånas från jordens yta.

16 Och det hände sig att jag helt och hållet vägrade att dra upp mot mina fiender. Och jag gjorde alldeles som Herren

hade befallt mig, och jag stod som overksam vittne för att kungöra för världen vad jag såg och hörde enligt de Andens uppenbarelser som hade vittnat om det som skulle komma.

17 Därför skriver jag "till er icke-judar och även till er, Israels hus, så att ni, när verket skall påbörjas, skall börja bereda er för att återvända till ert arveland.

18 Ja se, jag skriver till alla jordens ändar, ja, till er, Israels tolv stammar, som skall "dömas efter era gärningar av de tolv som Jesus utsåg till att vara hans lärjungar i Jerusalems land.

19 Och jag skriver även till återstoden av detta folk, som likaså skall dömas av de "tolv som Jesus utvalde i detta land, och dessa skall dömas av de andra tolv som Jesus utvalde i Jerusalems land.

20 Och detta uppenbarar Anden för mig. Därför skriver jag till er alla. Och i denna avsikt skriver jag till er: För att ni skall veta att ni alla måste stå inför Kristi "domarsäte, ja, varje själ som tillhör ^bAdams hela mänskliga familj. Och ni måste stå fram för att dömas efter era gärningar, vare sig de är goda eller onda,

21 och även för att ni skall kunna "tro Jesu Kristi evangelium, som ni skall ha bland er, och även för att ^bjudarna, Herrens

12a HFS Kärlek.

b Morm 5:2.

14a 3 Ne 12:34–37.

15a HFS Hämnd.

b L&F 82:23.

17a 2 Ne 30:3–8;

3 Ne 29:1.

18a Matt 19:28;

Luk 22:29–30;

L&F 29:12.

19a 1 Ne 12:9–10.

20a HFS Domen, den

yttersta.

b L&F 27:11.

21a L&F 3:20.

b HFS Judar.

förbundsfolk, skall ha ännu ett vittne förutom honom som de såg och hörde, om att Jesus som de dräpte var Kristus själv och Gud själv.

22 Och jag önskar att jag kunde förmå er, "alla ni jordens ändar, att omvända er och bereda er att stå inför Kristi domarsäte.

KAPITEL 4

Krig och förödelse fortsätter — De ogudaktiga straffas de ogudaktiga — Större ogudaktighet än någonsin råder i hela Israel — Kvinnor och barn offras till avgudar — Lamaniterna börjar jaga nephiterna framför sig och nedgöra dem. Omkring 363–375 e Kr.

OCH nu hände det sig att nephiterna i det trehundrasextio och tredje året med sina härar drog upp från landet Ödeläggelse för att strida mot lamaniterna.

2 Och det hände sig att nephiternas härar åter drevs tillbaka till landet Ödeläggelse. Och medan de fortfarande var utmattade anfölls de av en utvilad här av lamaniter. Och de utkämpade en svår strid som ledde till att lamaniterna tog staden Ödeläggelse i besittning och dräpte många av nephiterna och tog många fångar.

3 Och återstoden flydde och förenade sig med invånarna i staden Teancum. Men staden Teancum låg ute vid havet, och den låg även i närheten av staden Ödeläggelse.

4 Och det var "för att nephiternas härar drog upp mot lamaniterna som de började lida nederlag. Ty om det inte hade varit för detta kunde lamaniterna inte ha haft någon makt över dem.

5 Men se, Guds domar drabbas de ogudaktiga, och det är genom de ogudaktiga som de ogudaktiga "straffas. Ty det är de ogudaktiga som hetsar människobarnens hjärtan till blodsutgjutelse.

6 Och det hände sig att lamaniterna gjorde förberedelser för att angripa staden Teancum.

7 Och det hände sig i det trehundrasextio och fjärde året att lamaniterna anföll staden Teancum för att kanske kunna ta även staden Teancum i besittning.

8 Och det hände sig att de stöttes bort och drevs tillbaka av nephiterna. Och när nephiterna såg att de hade drivit tillbaka lamaniterna skröt de återigen över sin egen styrka. Och de drog ut i sin egen kraft och tog åter staden Ödeläggelse i besittning.

9 Och nu hade allt detta skett, och tusentals hade dräpts på båda sidor, både bland nephiter och lamaniter.

10 Och det hände sig att det trehundrasextio och sjätte året hade förflutit, och lamaniterna kom åter mot nephiterna för att strida. Och ändå omvände nephiterna sig inte från det onda som de hade gjort utan

framhårdade oupphörligt i sin ogudaktighet.

11 Och det är omöjligt för tunga att beskriva eller för någon människa att i skrift ge en fullkomlig beskrivning av de fasansfulla scener av blodsutgjutelse och förödelse som utspelade sig bland folket, både bland nephiter och lamaniter. Och varje hjärta hade förhårdats så att man njöt av den oupphörliga blodsutgjutelsen.

12 Och det hade aldrig förr funnits så stor "ogudaktighet bland några av Lehis barn, inte ens i hela Israels hus, enligt Herrens ord, som det fanns hos detta folk.

13 Och det hände sig att lamaniterna tog staden Ödeläggelse i besittning, och detta eftersom deras "antal överträffade nephiternas antal.

14 Och de tågade även fram mot staden Teancum och drev ut invånarna därifrån och tog många fångar, både kvinnor och barn, och frambar dem som offer åt sina "avgudar.

15 Och det hände sig i det trehundra sextio och sjunde året att nephiterna vredgades så över att lamaniterna hade offrat deras kvinnor och deras barn att de angrep lamaniterna med så stort raseri att de åter besegrade lamaniterna och drev dem ut ur sina landområden.

16 Och lamaniterna angrep inte nephiterna på nytt förrän

i det trehundra sjuttio och femte året.

17 Och det året drog de ned mot nephiterna med hela sin styrka. Och de blev inte räknade på grund av sitt stora antal.

18 Och "alltifrån den stunden fick inte nephiterna någon makt över lamaniterna utan började nedmejas av dem, alldeles som dagen dunstar bort i solen.

19 Och det hände sig att lamaniterna kom ned mot staden Ödeläggelse. Och en mycket svår strid utkämpades i landet Ödeläggelse varvid de besegrade nephiterna.

20 Och dessa flydde åter för dem och kom till staden Boas. Och där höll de stånd mot lamaniterna med stor tapperhet så att lamaniterna inte kunde besegra dem förrän de hade angripit dem för andra gången.

21 Och när de hade kommit för andra gången drevs nephiterna undan och nedgjordes i ett mycket stort blodbad. Deras kvinnor och barn offrades återigen åt avgudar.

22 Och det hände sig att nephiterna återigen flydde för dem och tog med sig alla invånarna i både städer och byar.

23 Och när nu jag, Mormon, såg att lamaniterna stod i begrepp att förgöra landet begav jag mig till kullen "Shim och tog upp alla de uppteckningar som Ammaron hade gömt åt Herren.

KAPITEL 5

Mormon leder åter de nephitiska härarna i strider med blodsutgjutelse och förödelse — Mormons bok skall komma fram för att övertyga hela Israel om att Jesus är Kristus — På grund av sin otro skall lamaniterna skingras och Anden kommer att sluta sträva med dem — De skall få evangeliet från icke-judarna i de sista dagarna. Omkring 375-384 e Kr.

OCH det hände sig att jag gick ut bland nephiterna och tog tillbaka den ^aed som jag hade svurit att jag aldrig mer skulle hjälpa dem. Och de gav mig åter befälet över sina härar, ty de såg mig som en som kunde befria dem från deras lidanden.

2 Men se, jag var ^autan hopp, ty jag kände till de Herrens domar som skulle drabba dem. Ty de omvände sig inte från sin ondska utan kämpade för sina liv utan att åkalla den Varelse som skapat dem.

3 Och det hände sig att lamaniterna kom emot oss när vi hade flytt till staden Jordan. Men se, de drevs tillbaka så att de inte kunde inta staden den gången.

4 Och det hände sig att de åter kom emot oss, men vi höll staden. Och det fanns även andra städer som hölls av nephiterna, och dessa fästen avskar deras väg så att de inte kunde komma in i landet fram-

för oss för att förgöra invånarna i vårt land.

5 Men det hände sig att invånarna i alla de länder vi hade passerat, vars invånare inte hade samlats in, tillintetgjordes av lamaniterna, och deras samhällen och byar och städer brändes med eld. Och så förflöt det trehundrasjuttio och nionde året.

6 Och det hände sig i det tre hundra och åttionde året att lamaniterna åter kom emot oss för att strida, och vi höll tappert stånd mot dem. Men allt var förgäves, ty så stort var deras antal att de trampade Nephis folk under sina fötter.

7 Och det hände sig att vi åter tog till flykten, och de vars flykt var snabbare än lamaniternas kom undan, och de vars flykt inte var snabbare än lamaniternas framryckning nedgjordes och omkom.

8 Och se, jag, Mormon, vill inte sönderslita människors själar med att för dem framställa den hemska scen av blod och förödelse som utspelades inför mina ögon. Men eftersom jag vet att allt detta förvisso måste tillkännages och att allt som är gömt måste ^auppenbaras på hustaken —

9 och även att kunskapen om det måste ^akomma till återstoden av detta folk och även till icke-judarna, vilka Herren har sagt skall ^bskingra detta folk, och att detta folk skall aktas för intet bland dem — därför skriv-

5 1a Morm 3:11.
2a Morm 3:12.

8a Luk 12:2-3;
2 Ne 27:11; L&F 1:3.

9a 4 Ne 1:49.
b 3 Ne 16:8.

er jag ett ^ckort sammandrag, eftersom jag inte vågar ge en fullständig redogörelse för det jag har sett, på grund av den befallning jag har fått, och även för att ni inte skall känna alltför stor sorg för detta folks ogudaktighets skull.

10 Och se, detta säger jag till deras avkomlingar och även till de icke-judar som har omsorg om Israels hus och som förstår och vet varifrån deras välsignelser kommer.

11 Ty jag vet att de skall sörja över den olycka som har drabbat Israels hus. Ja, de skall sörja över detta folks undergång. De skall sörja över att detta folk inte hade omvänt sig så att de kunde ha slutits i Jesu armar.

12 ^aDessa ord skrivs nu till ^båterstoden av Jakobs hus. Och de är skrivna på detta sätt eftersom Gud vet att ogudaktighet inte kan föra dem till dem. Och de skall ^cgömmas åt Herren så att de kan komma fram i hans egen rätta tid.

13 Och detta är den befallning som jag har fått. Och se, de skall komma fram enligt Herrens befallning, när han i sin visdom finner det lämpligt.

14 Och se, de skall komma till de icke troende bland ^ajudarna, och i denna avsikt skall de komma: För att de skall kunna

^bövertygas om att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son, och för att Fadern genom sin högst Älskade skall kunna utföra sin stora och eviga avsikt att återställa judarna, eller hela Israels hus, till deras arveland som Herren, deras Gud, har givit dem för att fullborda sitt ^cförbund,

15 och även för att ^adetta folks avkomlingar mer fullkomligt skall kunna tro på hans evangelium som skall ^bkomma till dem från icke-judarna. Ty detta folk skall ^cskingras och ^dbli ett mörkt, orent och fränstötande folk, värre än beskrivningen av något som någonsin har funnits bland oss, ja, värre än det som har funnits bland lamaniterna, och detta på grund av sin otro och sin avgudadyrkan.

16 Ty se, Herrens Ande har redan upphört att ^asträva med deras fäder. Och de är utan Kristus och Gud i världen, och de driver omkring som ^bagnar för vinden.

17 De var en gång ett behagligt folk och de hade Kristus som sin ^aherde. Ja, de vägledes till och med av Gud Fadern.

18 Men se, nu ^aleds de omkring av Satan, alldeles som agnar driver för vinden eller som en farkost kastas omkring på vågor utan segel eller ankare och utan något att styra det

9c Morm 1:1.
12a Enos 1:16;
Hel 15:11–13.
HFS Mormons bok.
b L&F 3:16–20.
c Morm 8:4, 13–14;
Moro 10:1–2.

14a 2 Ne 29:13; 30:7–8.
HFS Judar.
b 2 Ne 25:16–17.
c 3 Ne 29:1–3.
15a 3 Ne 21:3–7, 24–26.
b 1 Ne 13:20–29, 38;
Morm 7:8–9.

c 1 Ne 10:12–14;
3 Ne 16:8.
d 2 Ne 26:33.
16a 1 Mos 6:3; Eth 2:15.
b Ps 1:4.
17a HFS Gode herden, den.
18a 2 Ne 28:21.

med. Och alldeles som fartyget är, så är de.

19 Och se, Herren har sparat deras välsignelser, de som de kunde ha fått i landet, åt de "icke-judar som skall besitta landet.

20 Men se, det skall ske att de skall bli fördrivna och skingrade av icke-judarna. Och sedan de blivit fördrivna och skingrade av icke-judarna, se, då skall Herren "komma ihåg det ^bförbund som han slöt med Abraham och med hela Israels hus.

21 Och likaså skall Herren komma ihåg de "rättfärdigas böner som uppsänts till honom för dem.

22 Och då, o ni icke-judar, hur kan ni bestå inför Guds makt om ni inte omvänder er och vänder er från era onda vägar?

23 Vet ni inte att ni är i Guds händer? Vet ni inte att han har all makt och att jorden på hans "befallning skall ^brullas ihop som en bokrulle?

24 Omvänd er därför och ödmjuka er inför honom så att han inte går tillrätta med er — så att inte en återstod av Jakobs avkomlingar går ut bland er som ett "lejon och sliter er i stycken, och det inte finns någon som kan rädda er.

KAPITEL 6

Nephiterna samlas till Cumorahs

land för de avgörande striderna — Mormon gömmer de heliga uppteckningarna i kullen Cumorah — Lamaniterna är segerrika, och den nephitiska nationen går under — Hundratusentals dräps med svärd. Omkring 385 e Kr.

OCH nu avslutar jag min uppteckning om hur mitt folk, nephiterna, "gick under. Och det hände sig att vi tågade ut framför lamaniterna.

2 Och jag, Mormon, skrev ett brev till lamaniternas kung och begärde av honom att han skulle låta oss samla ihop vårt folk i "Cumorahs land, vid en kulle som kallades Cumorah, och där kunde vi möta dem i strid.

3 Och det hände sig att lamaniternas kung beviljade mig det jag önskade.

4 Och det hände sig att vi tågade ut till Cumorahs land, och vi slog upp våra tält runt omkring kullen Cumorah. Och det var i ett land med många vatten, floder och källor. Och här hoppades vi vinna fördel över lamaniterna.

5 Och när trehundraåttio och fyra år hade förflutit hade vi samlat hela återstoden av vårt folk i Cumorahs land.

6 Och det hände sig att när vi hade samlat allt vårt folk till ett i Cumorahs land, se, då började jag, Mormon, bli gammal. Och då jag visste att detta skulle bli mitt folks sista strid, och då

19a 3 Ne 20:27–28.

20a 3 Ne 16:8–12.

^b HFS Abrahams förbund.

21a Enos 1:12–18;

Morm 9:36–37.

23a Hel 12:8–17.

^b 3 Ne 26:3.

24a Mika 5:8;

3 Ne 20:15–16.

6 1a 1 Ne 12:19;

Jar 1:10;

Alma 45:9–14;

Hel 13:5–11.

2a Eth 9:3.

Herren hade befallt mig att jag inte skulle låta uppveckningarna som överlämnats av våra fäder, och som var heliga, falla i lamaniternas händer (ty lamaniterna skulle förstöra dem), gjorde jag därför "denna uppveckning efter Nephis plåtar och b gömde i kullen Cumorah alla de uppveckningar som hade anförtrotts mig av Herrens hand, utom 'dessa få plåtar som jag gav åt min son "Moroni.

7 Och det hände sig att mitt folk, med sina hustrur och sina barn, nu såg "lamaniternas härar tåga mot dem. Och med den hemska fruktan för döden som fyller alla ogudaktigas bröst inväntade de dem.

8 Och det hände sig att de kom till strid mot oss, och varje själ var fylld av fruktan på grund av deras stora antal.

9 Och det hände sig att de anföll mitt folk med svärd och med båge och med pil och med yxa och med alla slags krigsvapen.

10 Och det hände sig att mina män höggs ned, ja, de tio tusen som var med mig, och jag föll sårad mitt ibland dem. Och de gick förbi utan att ta mitt liv.

11 Och när de hade gått förbi och huggit ned "hela mitt folk utom tjugo och fyra av oss (bland vilka min son Moroni befann sig) såg vi som hade överlevt vårt folks döda, nästa dag då lamaniterna hade återvänt till sina läger, från toppen av kullen Cumorah de tio tusen

av mitt folk som huggits ned och som jag gått i spetsen för.

12 Och vi såg även de tio tusen av mitt folk som leddes av min son Moroni.

13 Och se, Gidgiddonahs tio tusen hade fallit, och han själv mitt ibland dem.

14 Och Lamah hade fallit med sina tio tusen. Och Gilgal hade fallit med sina tio tusen. Och Limhah hade fallit med sina tio tusen. Och Jeneum hade fallit med sina tio tusen. Och Cumenihah och Moronihah och Antionum och Shiblom och Sem och Josh hade fallit med sina tio tusen vardera.

15 Och det hände sig att där fanns ytterligare tio som föll för svärdet med sina tio tusen vardera. Ja, "hela mitt folk, utom de tjugo och fyra som var med mig och likaså några som hade flytt till länderna söderut och några få som hade gått över till lamaniterna, hade fallit. Och deras kött och ben och blod låg på marken där de hade lämnats kvar av dem som dräpt dem för att multna i stoftet och upplösas och återvända till sin moder jord.

16 Och min själ sönderslets av ångest över de dräpta av mitt folk, och jag ropade:

17 O, ni fagra, hur kunde ni avvika från Herrens vägar! O, ni fagra, hur kunde ni förkasta denne Jesus som stod med öppna armar för att ta emot er!

18 Se, om ni inte hade gjort detta skulle ni inte ha fallit.

6a HFS Plåtar.

b Eth 15:11.

c Morm ord 1:2.

d Morm 8:1.

7a 1 Ne 12:15.

11a 1 Ne 12:19–20;

Hel 15:17.

15a Alma 9:24.

Men se, ni har fallit och jag sörjer er förlusten av er.

19 O, ni fagra söner och döttrar, ni fäder och mödrar, ni män och hustrur, ni fagra, hur kunde ni falla!

20 Men se, ni är borta och mina sorger kan inte föra er tillbaka.

21 Och dagen kommer snart då ert dödliga måste ikläda sig odödlighet, och dessa kroppar som nu multnar i förgängelse måste snart bli "oförgängliga kroppar. Och då måste ni stå inför Kristi domarsäte för att dömas efter era gärningar. Och om så är att ni är rättfärdiga, då är ni välsignade med era fäder som har gått före er.

22 O, att ni hade omvänt er innan denna stora förödelse drabbade er. Men se, ni är borta och Fadern, ja, himlens evige Fader, vet ert tillstånd. Och han skall behandla er enligt sin "rättvisa och ^bbarmhärtighet.

KAPITEL 7

Mormon inbjuder lamaniter i de sista dagarna att tro på Kristus, ta emot hans evangelium och bli frälsta — Alla som tror på Bibeln kommer även att tro på Mormons bok. Omkring 385 e Kr.

OCH se, nu skall jag tala något till "återstoden av detta folk

som blivit skonad, om det blir så att Gud ger dem mina ord så att de kan få veta något om sina förfäder. Ja, jag talar till er, ni återstod av Israels hus. Och detta är de ord som jag talar:

2 Vet att ni är av "Israels hus.

3 Vet att ni måste omvända er, annars kan ni inte bli frälsta.

4 Vet att ni måste lägga ned era krigsvapen och inte längre glädjas åt blodsutgjutelse och inte ta upp dem igen, såvida inte Gud befäller det.

5 Vet att ni måste komma till "kunskap om era fäder och omvända er från alla era synder och er ondska och ^btro på Jesus Kristus, att han är Guds Son och att han dräptes av judarna och att han genom Faderns makt har återuppstått, varigenom han har vunnit ^cseger över graven. Och likaså att genom honom är dödens udd uppslukad.

6 Och han åstadkommer de dödas "uppståndelse varigenom människan måste uppstå för att stå inför hans ^bdomarsäte.

7 Och han har åstadkommit världens "återlösning varigenom den som befinnas ^butan skuld inför honom på domens dag får sig givet att ^cbo i Guds närhet i hans rike, att med ^dkörerna där ovan oupphörligen sjunga lovsånger till Fadern och till Sonen och till den Helige

21a 2 Kor 15:53–54.

22a HFS Rättvisa.

^b HFS Barmhärtig, barmhärtighet.

7 1a Hel 15:11–13.

2a Alma 10:3.

5a 2 Ne 3:12.

^b HFS Tro.

^c Jes 25:8;

Mosiah 16:7–8.

6a HFS Uppståndelse.

^b HFS Jesus Kristus — Domare; Domen, den yttersta.

7a HFS Återlösa, återlöst, återlösning.

^b HFS Rättfärdiggöra, rättfärdiggörelse.

^c 1 Ne 10:21;

L&F 76:62;

Mose 6:57.

^d Mosiah 2:28.

Anden, vilka är ^cen enda Gud, i ett tillstånd av ^flycka som inte har något slut.

8 Omvänd er därför och bli döpta i Jesu namn, och håll fast vid ^aKristi evangelium som skall framläggas för er, inte bara i denna uppteckning utan också i den ^buppteckning som skall komma till icke-judarna ^cfrån judarna, vilken uppteckning skall komma från icke-judarna ^atill er.

9 Ty se, ^adenna har skrivits i avsikt att ni skall kunna ^btro den andra. Och om ni tror den andra kommer ni att tro även denna. Och om ni tror denna kommer ni att ha kunskap om era fäder och likaså om de förunderliga gärningar som genom Guds makt utfördes bland dem.

10 Och ni skall även veta att ni är en återstod av Jakobs avkomlingar. Därför räknas ni bland det första förbundets folk. Och om så är att ni tror på Kristus och blir döpta, först med vatten och sedan med eld och med den Helige Anden, efter vår Frälsares ^aföredöme enligt det som han har befallt oss, skall det vara väl med er på domens dag. Amen.

KAPITEL 8

Lamaniterna söker upp och förgör

nephiterna — Mormons bok skall komma fram genom Guds makt — Ve uttalas över dem som andas vrede och strid mot Herrens verk — Den nephitiska uppteckningen skall komma fram i en tid präglad av ogudaktighet, förfall och avfall. Omkring 400–421 e Kr.

SE jag, ^aMoroni, avslutar min far Mormons ^buppteckning. Se, jag har endast några få ting att skriva, sådant som min far har befallt mig.

2 Och se, nu hände det sig efter det ^astora och fruktansvärda slaget vid Cumorah, att de nephiter som flytt till landet söderut blev jagade av ^blamaniterna till dess alla var tillintetgjorda.

3 Och även min far blev dödad av dem, och jag är ^aensam kvar att skriva den sorgliga berättelsen om mitt folks undergång. Men se, de är borta, och jag uppfyller min fars befallning. Och om de kommer att dräpa mig vet jag inte.

4 Därför skall jag skriva och gömma uppteckningarna i jorden, och vart jag går betyder ingenting.

5 Se, min far har gjort ^adenna uppteckning och han har skrivit vad avsikten var med den. Och se, jag skulle även skriva det om jag hade haft plats på ^bplåtarna, men det har jag inte.

7e L&F 20:28.
 HFS Gud, Gudomen.
 f HFS Glädje.
 8a HFS Evangeliet.
 b HFS Bibeln.
 c 2 Ne 29:4–13.

d 1 Ne 13:38.
 9a HFS Mormons bok.
 b 1 Ne 13:38–41.
 10a 2 Ne 31:5–9.
 8 1a HFS Moroni,
 Mormons son.

b HFS Plåtar.
 2a Morm 6:2–15.
 b L&F 3:18.
 3a Moro 9:22.
 5a Morm 2:17–18.
 b Morm 6:6.

Och malm har jag ingen, ty jag är ensam. Min far har dräpts i strid, och alla mina släktingar, och jag har varken vänner eller någonstans att gå. Och hur länge Herren skall låta mig leva vet jag inte.

6 Se, fyra "hundra år har förflutit sedan vår Herres och Frälsares ankomst.

7 Och se, lamaniterna har jagat ned mitt folk, nephiterna, från stad till stad och från plats till plats, ända till dess de inte längre finns till, och stort har deras "fall blivit. Ja, stor och förunderlig är mitt folks, nephiternas, undergång.

8 Och se, det är Herrens hand som har gjort det. Ja se, lamaniterna "krigar även med varandra, och hela detta lands yta är en ständig skådeplats för mord och blodsutgjutelse, och ingen vet slutet på kriget.

9 Och se, nu säger jag inte mer om dem, ty det finns ingen, förutom lamaniter och "rövare, kvar i landet.

10 Och det finns ingen som känner den sanne Guden utom de "Jesu lärjungar som stannade kvar i landet till dess folkets ogudaktighet var så stor att Herren inte lät dem ^bvara kvar hos folket. Och om de nu finns kvar i landet vet ingen människa.

11 Men se, min "far och jag

har sett dem, och de har betjänat oss.

12 Och var och en som tar emot denna uppteckning och inte fördömer den på grund av de ofullkomligheter som finns i den, densamme skall få kunskap om "större ting än dessa. Se, jag är Moroni. Och om det vore möjligt skulle jag tillkännage allt för er.

13 Se, jag slutar nu att tala om detta folk. Jag är Mormons son, och min far var "ättling till Nephi.

14 Och jag är den som "gömmar denna uppteckning åt Herren. Dess plåtar har inget värde på grund av Herrens befallning. Ty han sade i sanning att ingen skall kunna få dem för att ^bskaffa sig vinning. Men uppteckningen därpå är av stort värde, och den som för fram den i ljuset, honom skall Herren välsigna.

15 Ty ingen kan ha förmåga att föra fram den i ljuset utan att den ges honom av Gud. Ty Gud vill att det skall göras med "blicken endast fäst på hans ära eller till Herrens forntida och sedan länge skingrade förbundsfolks välgång.

16 Och välsignad är "han som skall föra fram den i ljuset. Ty den skall ^bföras från mörker till ljus enligt Guds ord. Ja, den skall föras fram ur jorden, och

6a Alma 45:10.
7a 1 Ne 12:2–3.
8a 1 Ne 12:20–23.
9a Morm 2:8.
10a 3 Ne 28:7;
Eth 12:17.

HFS Tre nephitiska
lärjungar.
b Morm 1:16.
11a 3 Ne 28:24–26.
12a 3 Ne 26:6–11.
13a 3 Ne 5:20.

14a Moro 10:1–2.
b JS—H 1:46.
15a L&F 4:5.
16a 2 Ne 3:6–7, 11, 13–14.
b Jes 29:18;
2 Ne 27:29.

den skall lysa ur mörkret och komma till folkets kännedom. Och detta skall ske genom Guds makt.

17 Och om där finns "fel så är de en människas fel. Men se, vi känner inte till något fel, men Gud vet allt. Må därför den som ^bfördömer den akta sig så att han inte löper fara för helvetets eld.

18 Och den som säger: Visa dem för mig annars blir du slagen, han bör akta sig så att han inte kräver det som Herren har förbjudit.

19 Ty se, den som "dömer obetänksamt skall själv bli dömd obetänksamt. Ty efter hans gärningar skall hans lön bli. Därför skall den som själv slår bli slagen av Herren.

20 Se vad skrifterna säger: Människan skall inte slå, inte heller skall hon döma. Ty domen är min, säger Herren, och hämnden är även min, och jag skall utkräva den.

21 Och den som andas vrede och strid mot Herrens verk och mot Herrens förbundsfolk, som är Israels hus, och säger: Vi skall förgöra Herrens verk och Herren skall inte minnas sitt förbund som han har slutit med Israels hus — densamme löper fara att huggas ned och kastas i elden.

22 Ty Herren skall genomföra sina eviga "avsikter till dess alla hans löften har uppfyllts.

23 Utforska "Jesajas profetior. Se, jag kan inte skriva dem. Ja, jag säger er att de heliga som har gått före mig, som har varit i besittning av detta land, skall ropa, ja, ur stoftet skall de ^bropa till Herren. Och så sant Herren lever skall han komma ihåg det förbund som han har slutit med dem.

24 Och han känner till deras "böner, att de var till förmån för deras bröder. Och han känner till deras tro, ty i hans namn kunde de flytta ^bberg, och i hans namn kunde de få jorden att skälva, och genom hans ords kraft fick de "fängelser att falla till marken. Ja, inte ens den brinnande ugnen kunde skada dem, inte heller vilda djur eller giftiga ormar, tack vare hans ords kraft.

25 Och se, deras "böner var även till förmån för honom som Herren skulle låta föra fram dessa ting.

26 Och ingen skall kunna säga att de inte skall komma fram, ty det skall de förvisso, ty Herren har talat det. Ty "ut ur jorden skall de komma genom Herrens hand, och ingen kan hindra det. Och det skall ske i en tid då man säger att

17a Morm 9:31, 33;
Eth 12:23–28.

b 3 Ne 29:5;
Eth 4:8.

19a Jsö, Matt 7:1–2;
3 Ne 14:1–2;
Moro 7:14.

22a L&F 3:3.

23a 3 Ne 20:11; 23:1.

b Jes 29:4;
2 Ne 3:19–20; 26:16.

24a Enos 1:12–18;
Morm 9:36;
L&F 10:46.

b Jakob 4:6;

Hel 10:9.

c Alma 14:27–29.

25a Morm 5:21.

26a Jes 29:4;

2 Ne 33:13.

^bunderverk har upphört, och det skall vara alldeles som om någon skulle tala ^cfrån de döda.

27 Och det skall ske i en tid då de ^aheligas blod ropar till Herren för ^bhemliga sammansvärjningars och mörkrets gärningars skull.

28 Ja, det skall ske i en tid då Guds makt förnekas och ^akyrkor besudlas och uppblåses i sina hjärtans högmod, ja, i en tid då kyrkans ledare och lärare skall framträda i sina hjärtans högmod så att de avundas dem som tillhör deras kyrkor.

29 Ja, det skall ske i en tid då ^aman hör om eld och stormar och ^brökmoln i främmande länder.

30 Och man skall även höra om ^akrig, krigsrykten och jordbävningar på olika platser.

31 Ja, det skall ske i en tid då stor orenhet finns på hela jorden. Där skall finnas mord och röveri och lögnar och bedrägeri och hor och alla slags avskyvärdheter. Då det skall vara många som säger: Gör si eller gör så, det ^ahar ingen betydelse, ty Herren skall ^bhjälpa sådana på den yttersta dagen. Men ve sådana, ty de befinner sig i ^cbittherhetens galla och i ondskans bojor.

32 Ja, det skall ske i en tid då det skall byggas kyrkor som säger: Kom till mig, så skall ni för era pengar bli förlättna era synder.

33 O, ni ogudaktiga och fördärvade och styvnackade folk, varför har ni byggt kyrkor åt er för att skaffa er ^avinning? Varför har ni ^bförvanskat Guds heliga ord så att ni drar ^cfördömelse över era själar? Se, lita på Guds uppenbarelser, ty se, tiden kommer på den dagen då allt detta måste uppfyllas.

34 Se, Herren har visat mig stora och förunderliga ting om det som snart måste ske, på den dagen då dessa skall komma fram bland er.

35 Se, jag talar till er som om ni vore närvarande, och ändå är ni inte det. Men se, Jesus Kristus har visat er för mig, och jag känner era gärningar.

36 Och jag vet att ni ^avandrar i era hjärtans högmod. Och det finns ingen, utom endast några få, som inte ^bupphöjer sig i sitt hjärtans högmod, vilket leder till att de bär ^cmycket dyrbara kläder, och till avund och stridigheter och illvilja och förföljelse och all slags ondska. Och era kyrkor, ja, allesammans, har

26b Morm 9:15–26;
Moro 7:27–29, 33–37.
c 2 Ne 26:15–16;
Morm 9:30;
Moro 10:27.
27a Eth 8:22–24;
L&F 87:6–7.
b HFS Hemliga
sammansvärjningar.
28a 2 Tim 3:1–7;

1 Ne 14:9–10;
2 Ne 28:3–32;
L&F 33:4.
29a Joel 2:28–32;
2 Ne 27:2–3.
b 1 Ne 19:11;
L&F 45:39–42.
30a Matt 24:6;
1 Ne 14:15–17.
31a 2 Ne 28:21–22.

b 2 Ne 28:8.
c Alma 41:11.
33a HFS Prästvälden.
b 1 Ne 13:26–29.
c HFS Fördöma,
fördömelse.
36a HFS Vandrar, vandrar
med Gud.
b Jakob 2:13.
c Alma 5:53.

blivit vanhelgade på grund av era hjärtans högmöd.

37 Ty se, ni älskar "pengar och era ägodelar och era fina kläder och era kyrkors utsmyckning mer än ni älskar de fattiga och de behövande, de sjuka och de lidande.

38 O, ni orena, ni hycklare, ni lärare som säljer er för sådant som fördärvar, varför har ni vanhelgat Guds heliga kyrka? Varför "skäms ni för att ta på er Kristi namn? Varför tänker ni inte på att värdet av oändlig lycka är större än det ^belände som aldrig dör — på grund av "världens beröm?

39 Varför smyckar ni er med sådant som inte har liv, men låter de hungriga och de behövande och de nakna och de sjuka och de lidande gå förbi er utan att ni lägger märke till dem?

40 Ja, varför upprättar ni era "hemliga avskryddheter för att skaffa er vinning och försöka änkor att klaga inför Herren, och även föräldralösa att klaga inför Herren, och även deras fäders och makars blod att ropa från jorden till Herren om hämnd över era huvuden?

41 Se, hämndens svärd hänger över er. Och tiden kommer snart då han "hämnas de heligas blod på er, ty han skall inte längre motstå deras rop.

KAPITEL 9

Moroni kallar dem som inte tror på Kristus till omvändelse — Han förkunnar en underverkens Gud som ger uppenbarelser och utgjuter gåvor och tecken över de trofasta — Underverken upphör på grund av otro — Tecken följer dem som tror — Människorna uppmanas att vara visa och hålla buden. Omkring 401–421 e Kr.

OCH nu talar jag även om dem som inte tror på Kristus.

2 Se, vill ni tro på er hemsökelses dag — se, när Herren kommer, ja, den "stora dag när ^bjorden skall rullas ihop som en bokrulle och elementen skall "smälta av fruktansvärd hetta, ja, på den stora dag då ni skall föras fram för att stå inför Guds Lamm — kommer ni då att säga att det inte finns någon Gud?

3 Kommer ni då fortfarande att förneka Kristus, eller kan ni se Guds Lamm? Tror ni att ni skall bo hos honom medvetna om er skuld? Tror ni att ni skulle kunna glädjas åt att bo hos denna heliga Varelse, när er själ plågas av skuldmedvetenhet för att ni ständigt har överträtt hans lagar?

4 Se, jag säger er att det skulle vara eländigare för er att bo hos en helig och rättvis Gud,

37a 2 Ne 28:9–16.

38a Rom 1:16;

2 Tim 1:8;

1 Ne 8:25–28;

Alma 46:21.

b Mosiah 3:25.

c 1 Ne 13:9.

40a HFS Hemliga
sammansvärjningar.

41a 1 Ne 22:14.

9 2a Mal 4:5;

3 Ne 28:31.

b Morm 5:23;

L&F 63:20–21.

HFS Världen —
Världens ände.

c Amos 9:13;

3 Ne 26:3.

medvetna om er orenhet inför honom, än att bo bland de "fördömda själarna i ^bhelvetet.

5 Ty se, när ni förs fram för att se er "nakenhet inför Gud, och även Guds härlighet och Jesu Kristi helighet, kommer detta att inom er tända en låga av outsläcklig eld.

6 O, ni "fiska troende, ^bvänd er då till Herren. Ropa mäktigt till Fadern i Jesu namn så att ni kanske kan bfinnas obefläckade, ^crena, vackra och vita efter att ha renats genom "Lammets blod på den stora och yttersta dagen.

7 Och vidare talar jag till er som "förnekar Guds uppenbarelser och säger att de har upphört, att det varken finns uppenbarelser eller profetior eller gåvor eller helbrägdagörelse eller tungomålstalande och ^buttydning av tungomål.

8 Se, jag säger er att den som förnekar dessa ting känner inte "Kristi evangelium. Ja, han har inte läst skrifterna, och om han har det ^bförstår han dem inte.

9 Ty läser vi inte att Gud är "densamme i går, i dag och i evighet, och att det hos honom inte finns vare sig förvandling eller en skugga av förändring?

10 Och om ni nu har föreställt er en gud som förvandlas eller hos vilken det finns en skugga av förändring så har ni föreställt er en gud som inte är en underverkens Gud.

11 Men se, jag skall visa er en underverkens Gud, ja, Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Och detta är samme "Gud som skapade himlarna och jorden och allt det som i dem är.

12 Se, han skapade "Adam, och genom Adam kom människans ^bfall. Och på grund av människans fall kom Jesus Kristus, ja, Fadern och Sonen. Och tack vare Jesus Kristus kom ^cmänniskans återlösning.

13 Och tack vare människornas återlösning, som kom genom Jesus Kristus, förs de tillbaka till Herrens närhet. Ja, det är det sätt varpå alla människor blir återlösta, ty Kristi död åstadkommer "uppståndelsen, vilken åstadkommer en återlösning från en oändlig ^bsömn ur vilken sömn alla människor skall väckas av Guds makt när basunen ljuder. Och de skall komma fram, både små och stora, och alla skall stå inför hans skrank och bli återlösta och befriade från dessa ^cdödens

4a HFS Fördöma, fördömelse.

b HFS Helvetet.

5a 2 Ne 9:14.

6a HFS Otro.

b Hes 18:23, 32;

L&F 98:47.

c HFS Ren, renhjärtad.

d HFS Guds Lamm.

7a 3 Ne 29:6–7.

b 2 Kor 12:7–10; TA 1:7.

8a HFS Evangeliet.

b Matt 22:29.

9a Hebr 13:8;

1 Ne 10:18–19;

Alma 7:20;

Moro 8:18;

L&F 20:12.

11a 1 Mos 1:1;

Mosiah 4:2;

L&F 76:20–24.

HFS Jesus Kristus.

12a Mosiah 3:26.

b HFS Adams och

Evas fall.

c HFS Återlösa, återlöst, återlösning.

13a Hel 14:15–18.

b L&F 43:18.

c L&F 138:16.

eviga band, vilken död är en timlig död.

14 Och sedan drabbas de av den Heliges "dom. Och då kommer tiden då den som är ^boren skall förbli oren, och den som är rättfärdig skall förbli rättfärdig. Den som är lycklig skall förbli lycklig, och den som är olycklig skall förbli olycklig.

15 Och nu, o alla ni som har föreställt er en gud som "inte kan utföra underverk, vill jag fråga: Är allt detta som jag har talat om förbi? Har änden redan kommit? Se, jag säger er: Nej. Och Gud har inte upphört att vara en underverkens Gud.

16 Se, är inte det som Gud har utfört förunderligt i våra ögon? Jo, och vem kan fatta "Guds förunderliga verk?

17 Vem kan säga att det inte var ett underverk att himlen och jorden kom till genom hans "ord, och att människan ^bskapades av jordens "stofv genom hans ords makt, och att underverken har utförts genom hans ords makt?

18 Och vem kan säga att Jesus Kristus inte utförde många mäktiga "underverk? Och många mäktiga underverk utfördes av apostlarnas händer.

19 Och om "underverk utför-

des då, hur kan Gud ha upphört att vara en underverkens Gud och ändå vara en oföränderlig Varelse? Och se, jag säger er att han inte förändras. I så fall skulle han upphöra att vara Gud. Och han upphör inte att vara Gud, och han är en underverkens Gud.

20 Och orsaken till att han upphör att göra "underverk bland människobarnen är att de nedsjunker i otro och avviker från den rätta vägen och inte känner den Gud som de borde ^blita på.

21 Se, jag säger er att var och en som tror på Kristus, utan att tvivla, skall få "vad han än ber Fadern om i Kristi namn. Och detta löfte gäller alla, ända till jordens ändar.

22 Ty se, så sade Jesus Kristus, Guds Son, till sina lärjungar som skulle stanna kvar, ja, och även till alla sina lärjungar, så att mängden hörde det: "Gå ut i hela världen och predika evangeliet för varje levande varelse.

23 Och den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli "fördömd.

24 Och dessa "tecken skall följa dem som tror: I mitt namn skall de driva ut ^bdjävlar, de skall tala med nya tungor, de

14a HFS Domen, den yttersta.

^b Alma 7:21;
L&F 88:35.

15a Moro 7:35–37;
L&F 35:8.

HFS Underverk.

16a Ps 40:5; L&F 76:114;
Mose 1:3–5.

17a Jakob 4:9.

^b HFS Skapa, skapelsen.

^c 1 Mos 2:7;
Mosiah 2:25.

18a Joh 6:14.

19a L&F 63:7–10.

20a Dom 6:11–13;

Eth 12:12–18;

Moro 7:35–37.

^b HFS Tillit.

21a Matt 21:22;

3 Ne 18:20.

22a Mark 16:15–16.

HFS Missionsverk-
samhet.

23a HFS Fördöma,
fördömelse.

24a Mark 16:17–18.

HFS Tecken.

^b Apg 16:16–18.

skall ta upp ormar, och om de dricker något dödligt skall det inte skada dem. De skall lägga ^chänderna på de sjuka och dessa skall tillfriskna.

25 Och för var och en som tror på mitt namn utan att tvivla skall jag ^abekräfta alla mina ord, ända till jordens ändrar.

26 Och se, vem kan stå emot Herrens verk? ^aVem kan förneka hans ord? Vem skall resa sig mot Herrens allsmåttiga kraft? Vem skall förakta Herrens verk? Vem skall förakta Kristi barn? Se, alla ni som ^bföraktar Herrens verk, ty ni skall förundras och gå under.

27 O, förakta då inte och förundras inte utan hörsamma Herrens ord och be Fadern i Jesu namn om vad ni än står i behov av. Tvivla inte utan tro, och börja liksom i gamla tider och ^akom till Herren av allt ert ^bhjärta och ^carbeta på er egen frälsning med fruktan och bäv-an inför honom.

28 Var ^avisa under er prövotids dagar. Avkläd er all orenhet. Be inte om något för att slösa bort det på era ^bbegär, utan be med orubblig fasthet om att ni inte skall ge efter för någon frestelse, utan om att ni skall tjäna den sanne och ^clevande Guden.

29 Se till att ni inte döps ^aovärdigt. Se till att inte ta del

av Kristi sakrament ^bovärdigt, utan se till att göra allt med ^cvärdighet och gör det i Jesu Kristi, den levande Gudens Sons, namn. Och om ni gör detta och håller ut intill änden kommer ni på intet sätt att bli utdrivna.

30 Se, jag talar till er som om jag ^atalade från de döda, ty jag vet att ni kommer att få mina ord.

31 Döm mig inte för min ^aofullkomlighets skull och inte heller min far för hans ofullkomlighets skull, och inte heller dem som skrivit före honom, utan tacka hellre Gud för att han har uppenbarat våra ofullkomligheter för er, så att ni kan lära er att vara visare än vi har varit.

32 Och se, vi har skrivit denna uppteckning enligt vår kunskap med de skrivtecken som bland oss kallas ^areformerad egyptiska, vilka har förts vidare och av oss förändrats efter vårt sätt att tala.

33 Och om våra plåtar hade varit tillräckligt stora skulle vi ha skrivit på hebreiska, men även hebreiskan har förändrats av oss. Och om vi kunde ha skrivit på hebreiska, se, då skulle vi inte ha haft några ofullkomligheter i vår uppteckning.

34 Men Herren vet vad vi har skrivit och även att inget annat

24c HFS Välsigna de sjuka.

25a HFS Uppenbarelse;
Vittnesbörd.

26a 3 Ne 29:4–7.

b Ords 13:13.

27a Moro 10:30–32.

b Jos 22:5; L&F 64:22, 34.
HFS Hjärta.

c Fil 2:12.

28a Jakob 6:12.

b HFS Begär.

c Alma 5:13.

29a HFS Dop, döpa —

Fordringar för dopet.

b 2 Kor 11:27–30;

3 Ne 18:28–32.

c HFS Värdig,
värdighet.

30a Morm 8:26;

Moro 10:27.

31a Morm 8:17;

Eth 12:22–28, 35.

32a 1 Ne 1:2;

Mosiah 1:4.

folk kan vårt språk. Och efter-
som inget annat folk kan vårt
språk har han berett "medel för
översättningen därav.

35 Och detta har skrivits för
att vi skall kunna befria våra
kläder från våra bröders blod,
vilka har nedsjunkit i "otro.

36 Och se, detta som vi har
"önskat för våra bröder, ja, deras
återställelse till kunskapen om

Kristus, är enligt bönerna från
alla de heliga som har bott
i landet.

37 Och må Herren Jesus
Kristus låta deras böner bli be-
svarade enligt deras tro. Och må
Gud Fadern minnas det förbund
som han har slutit med Israels
hus. Och må han välsigna dem
för evigt genom deras tro på
Jesu Kristi namn. Amen.

ETHERS BOK

Jarediternas uppteckning, tagen från de tjugofyra plåtar som Limhis
folk fann på kung Mosiahs tid.

KAPITEL 1

*Moroni förkortar Ethers skrifter
— Ethers släktlinje framläggs —
Jarediternas språk förbistras inte
vid Babels torn — Herren lovar
att leda dem till ett utvalt land och
göra dem till en stor nation.*

OCH nu fortsätter jag,
^aMoroni, med att ge en
berättelse om de forna invåna-
re som utrotades av ^bHerrens
hand i detta nordliga land.

2 Och jag tar min berättelse
från de ^atjugo och fyra plåtar
som Limhis folk fann och som
kallas Ethers bok.

3 Och då jag antar att första
delen av denna uppteckning,

som handlar om världens
skapelse och även om Adam
och som är en berättelse från
den tiden och ända fram till det
stora "tornet och om allt det
som hände bland människo-
barnen fram till den tiden,
finns bland judarna,

4 skriver jag inte om det som
hände från "Adams dagar fram
till den tiden, utan det står på
plåtarna, och den som finner
dem han skall ha förmåga så
att han kan få den fullständiga
berättelsen.

5 Men se, jag ger inte den full-
ständiga berättelsen, men en
del av berättelsen ger jag,
den från tornet fram till deras
undergång.

34a Mosiah 8:13–18;

Eth 3:23, 28;

L&F 17:1.

35a 2 Ne 26:15.

36a Morm 8:24–26;

L&F 10:46–49.

[ETHER]

1 1a HFS Moroni,
Mormons son.

b Morm 5:23;

L&F 87:6–7.

2a Alma 37:21; Eth 15:33.

3a Omni 1:22;

Mosiah 28:17;

Hel 6:28.

4a dvs täcker samma
period som 1 Mos,
kapitel 1–10.

6 Och på detta sätt ger jag berättelsen: Den som skrev denna uppteckning var ^aEther, och han var en ättling till Coriantor.

7 Coriantor var Morons son.

8 Och Moron var Ethems son.

9 Och Ethem var Ahahs son.

10 Och Ahah var Sets son.

11 Och Set var Shiblons son.

12 Och Shiblon var Coms son.

13 Och Com var Coriantums son.

14 Och Coriantum var Amnigaddahs son.

15 Och Amnigaddah var Arons son.

16 Och Aron var en ättling till Heth, som var Hearthoms son.

17 Och Hearthom var Libs son.

18 Och Lib var Kishs son.

19 Och Kish var Coroms son.

20 Och Corom var Levis son.

21 Och Levi var Kims son.

22 Och Kim var Moriantons son.

23 Och Morianton var en ättling till Riplakish.

24 Och Riplakish var Shez' son.

25 Och Shez var Heths son.

26 Och Heth var Coms son.

27 Och Com var Coriantums son.

28 Och Coriantum var Emers son.

29 Och Emer var Omers son.

30 Och Omer var Shules son.

31 Och Shule var Kibs son.

32 Och Kib var son till Orihah, som var Jareds son.

33 Denne ^aJared kom med sin bror och deras båda familjer och med några andra och deras familjer ut från det stora

tornet vid den tid då Herren ^bförbistrade folkets språk och i sin vrede svor att de skulle skingras över hela ^cjordens yta. Och enligt Herrens ord skingrades folket.

34 Och eftersom ^aJareds bror var en storvuxen och mäktig man och en man som var storligen gynnad av Herren, sade Jared, hans bror, till honom: Ropa till Herren så att han inte förbistrar oss så att vi inte kan förstå våra ord.

35 Och det hände sig att Jareds bror ropade till Herren, och Herren hyste medlidande med Jared. Därför förbistrade han inte Jareds språk, och Jared och hans bror blev inte förbistrade.

36 Då sade Jared till sin bror: Ropa återigen till Herren, och kanske han då vänder bort sin vrede från dem som är våra vänner så att han inte förbistrar deras språk.

37 Och det hände sig att Jareds bror ropade till Herren, och Herren hyste medlidande även med deras vänner och deras familjer så att de inte blev förbistrade.

38 Och det hände sig att Jared återigen talade till sin bror och sade: Gå och fråga Herren om han tänker driva oss ut ur landet, och om han tänker driva oss ut ur landet, fråga honom då vart vi skall gå. Och vem vet om inte Herren vill föra oss bort till ett land som är ^autvalt framför alla andra på jorden? Och om

6a Eth 12:2; 15:34.
33a HFS Jared.

b 1 Mos 11:6–9.
c Mosiah 28:17.

34a HFS Jareds bror.
38a HFS Utlovade landet.

så är, låt oss vara trofasta mot Herren så att vi kan få det till vår arvedel.

39 Och det hände sig att Jareds bror ropade till Herren enligt det som hade talats av Jareds mun.

40 Och det hände sig att Herren hörde Jareds bror och hyste medlidande med honom och sade till honom:

41 Gå till verket och samla ihop dina hjordar, både hane och hona av varje slag och likaså jordens frön av varje slag, och även dina ^afamiljer och även din bror Jared och hans familj och även dina ^bvänner och deras familjer och Jareds vänner och deras familjer.

42 Och när du har gjort detta skall du ^agå före dem ned i dalen som ligger norrut. Och där skall jag möta dig, och jag skall gå ^bframför dig in i ett land som är ^cutvalt framför alla jordens länder.

43 Och där skall jag välsigna dig och dina avkomlingar och av dina avkomlingar och av din brors avkomlingar och av dem som följer dig, skall jag uppressa en stor nation åt mig. Och det skall inte på hela jordens yta finnas någon nation större än den som jag skall uppressa åt mig av dina avkomlingar. Och detta skall jag göra för dig eftersom du så länge har ropat till mig.

KAPITEL 2

Jarediterna förbereder sig för sin färd till ett utlovat land — Det är ett utvalt land där människor måste tjäna Kristus eller sopas bort — Herren talar till Jareds bror i tre timmar — Jarediterna bygger båtar — Herren ber Jareds bror att föreslå ett sätt att lysa upp båtarna.

OCH det hände sig att Jared och hans bror och deras familjer, och även Jareds och hans brors vänner och deras familjer, gick ned i dalen som låg norrut (och dalens namn var ^aNimrod, uppkallad efter den mäktige jägaren) med sina hjordar som de hade samlat ihop, hane och hona av varje slag.

2 Och de lade även ut snaror och fångade luftens fåglar. Och de förfärdigade även ett kärl i vilket de bar med sig fisk från vattnen.

3 Och de förde även med sig deseret, vilket i översättning är ett honungsbi. Och sålunda hade de med sig bisvärmar och allt sådant som fanns i landet och frön av varje slag.

4 Och det hände sig att när de hade kommit ned i Nimrods dal kom Herren ned och talade med Jareds bror. Och han var i ett ^amoln, och Jareds bror såg honom inte.

5 Och det hände sig att Herren befallde dem att de skulle dra ut i vildmarken, ja, till en trakt där ingen människa förut hade

41a Eth 6:20.

^b Eth 6:16.

42a 1 Ne 2:1–2; Abr 2:3.

^b L&F 84:88.

^c 1 Ne 13:30.

2 1a 1 Mos 10:8.

4a 4 Mos 11:25;

L&F 34:7–9;

JS—H 1:68.

varit. Och det hände sig att Herren gick framför dem, och han talade med dem medan han stod i ett "moln och gav dem föreskrifter om vart de skulle färdas.

6 Och det hände sig att de färdades i vildmarken och byggde båtar med vilka de for över många vatten, och de blev ständigt vägledda av Herrens hand.

7 Och Herren ville inte tillåta att de stannade i vildmarken på andra sidan havet, utan han ville att de skulle komma ända fram till "löftets land, som var utvalt framför alla andra länder och som Herren Gud hade bevarat åt ett rättfärdigt folk.

8 Och han hade i sin vrede svurit inför Jareds bror att de som skulle få besitta detta löftets land från den stunden och för evigt skulle "tjäna honom, den sanne och ende Guden, annars skulle de ^bsopas bort när hans vrede i fullt mått skulle komma över dem.

9 Och nu kan vi se Guds påbud beträffande detta land: Att det är ett löftets land och vilken nation som än äger det måste tjäna Gud, annars blir de bortsopade när hans vrede i fullt mått kommer över dem. Och hans vrede kommer över dem i fullt mått när de har mognat i ondska.

10 Ty se, detta är ett land som är utvalt framför alla andra länder, varför den som besitter det skall tjäna Gud eller sopas

bort, ty detta är Guds eviga påbud. Och det är inte förrän "ondskans mått är fullt bland landets barn som de blir ^bbortsopade.

11 Och detta kommer till er, o ni "icke-judar, för att ni skall få kännedom om Guds påbud, så att ni kan omvända er och inte fortsätta med er ondska till dess måttet är fullt, så att ni inte nedkallar över er Guds vredes fulla mått så som landets invånare hittills har gjort.

12 Se, detta är ett utvalt land, och vilken nation som än äger det skall vara "fri från trældom och från fångenskap och från alla andra nationer under himlen om de endast ^btjänar detta lands Gud, som är Jesus Kristus, han som har uppenbarats i det som vi har skrivit.

13 Och nu fortsätter jag med min uppteckning. Ty se, det hände sig att Herren förde Jared och hans bröder ända fram till det stora hav som skiljer länderna åt. Och när de kom till havet slog de upp sina tält och gav platsen namnet Moriancumer. Och de bodde i tält, och de bodde i tält på havsstranden under fyra års tid.

14 Och det hände sig efter fyra år att Herren åter kom till Jareds bror och stod i ett moln och talade med honom. Och i tre timmars tid talade Herren med Jareds bror och "tuktade honom, eftersom han inte hade

5a 2 Mos 13:21-22.

7a 1 Ne 4:14.

HFS Utlovade landet.

8a Eth 13:2.

b Jar 1:3, 10;

Alma 37:28; Eth 9:20.

10a 2 Ne 28:16.

b 1 Ne 17:37-38.

11a 2 Ne 28:32.

12a HFS Fri, frihet.

b Jes 60:12.

14a HFS Tukta, tuktan.

kommit ihåg att ^båkalla Herrens namn.

15 Och Jareds bror omvände sig från det onda som han hade gjort och åkallade Herrens namn till förmån för sina bröder som var med honom. Och Herren sade till honom: Jag förlåter dig och dina bröder era synder, men du skall inte synda mer, ty ni skall minnas att min ^aAnde inte alltid skall ^bsträva med människan. Om ni därför syndar till dess ni är fullt mogna skall ni avskäras från Herrens närhet. Och detta är mina tankar om det land som jag skall ge er som er arvedel, ty det skall vara ett land som är ^cutvalt framför alla andra länder.

16 Och Herren sade: Gå till verket och bygg båtar på samma sätt som ni hittills har byggt. Och det hände sig att Jareds bror gick till verket, och även hans bröder, och de byggde båtar på samma sätt som de hade byggt tidigare enligt Herrens ^aanvisningar. Och de var små och de flöt lätt på vattnet, ja, lika lätt som en fågel på vattnet.

17 Och de var byggda på ett sådant sätt att de var mycket ^atäta, ja, så att de kunde hålla vatten alldeles som en skål. Och deras botten var tät som en skål och deras sidor var täta som en skål. Och deras ändar var spetsiga, och deras översida var tät som en skål. Och deras längd var ett träds längd,

och deras dörr var, när den var stängd, tät som en skål.

18 Och det hände sig att Jareds bror ropade till Herren och sade: O Herre, jag har utfört det arbete som du har befallt mig, och jag har gjort båtarna på det sätt som du har anvisat mig.

19 Och se, o Herre, i dem finns inget ljus. Vart skall vi styra? Och dessutom skall vi förgås, ty i dem kan vi inte andas annat än den luft som finns i dem. Därför skall vi förgås.

20 Och Herren sade till Jareds bror: Se, du skall göra en öppning högst upp och även en i skrovet, och när ni behöver luft skall ni öppna hålet och släppa in luft. Och om så sker att det kommer in vatten på er, se, då skall ni stänga öppningen så att ni inte omkommer i vattenflödet.

21 Och det hände sig att Jareds bror gjorde enligt vad Herren hade befallt.

22 Och han ropade åter till Herren och sade: O Herre! Se, jag har gjort alldeles som du har befallt mig. Och jag har byggt farkosterna åt mitt folk, och se, det finns inget ljus i dem. Se, o Herre, vill du låta oss fara över detta stora vatten i mörker?

23 Och Herren sade till Jareds bror: Vad vill du att jag skall göra så att ni kan ha ljus i era farkoster? Ty se, ni kan inte ha fönster, ty de skulle krossas. Inte heller skall ni ta med er

14b HFS Bön.
15a Eth 15:19.
b 1 Mos 6:3;

2 Ne 26:11;
Morm 5:16.
c Eth 9:20.

16a 1 Ne 17:50–51.
17a Eth 6:7.

eld, ty ni skall inte resa med ljus från eld.

24 Ty se, ni skall vara som en val mitt i havet, ty berghöga vågor skall slå mot er. Men jag skall hämta er upp ur havets djup, ty "vindarna har gått fram ur min mun, och även ^bregnen och vattenflödena har jag sänt ut.

25 Och se, jag förbereder er inför detta, ty ni kan inte fara över detta stora djup utan att jag förbereder er för havets vågor och de vindar som har utgått och de vattenflöden som skall komma. Vad vill ni då att jag skall göra för er så att ni kan ha ljus när ni är uppslukade i havets djup?

KAPITEL 3

Jareds bror ser Herrens finger då denne vidrör sexton stenar — Kristus visar sin andekropp för Jareds bror — De som har fullkomlig kunskap kan inte hållas utanför förlåten — Uttydare tillhandahålls för att föra Jarediternas uppteckning fram i ljustet.

OCH det hände sig att Jareds bror (och antalet farkoster som hade byggts var nu åtta) gick bort till berget, som de kallade Shelem på grund av dess stora höjd, och smälte ut ur en klippa sexton små stenar. Och de var vita och klara alldeles som genomskinligt glas. Och han bar dem i händerna upp på bergets

topp och ropade återigen till Herren och sade:

2 O Herre, du har sagt att vi måste omges av vattenflödena. Och se, o Herre, och vredgas inte på din tjänare på grund av hans svaghet inför dig. Ty vi vet att du är helig och bor i himlarna och att vi är ovärdiga inför dig. På grund av "fallet har vi till vår ^bnatur blivit ständigt onda. Men du, o Herre, har givit oss en befallning att vi måste åkalla dig för att av dig kunna få enligt våra önskningar.

3 Se, o Herre, du har slagit oss för vår onskas skull och har drivit oss framåt, och under många år har vi varit i vildmarken. Men du har varit "barmhärtig emot oss. O Herre, se till mig i medlidande och vänd bort din vrede från detta ditt folk och låt dem inte bege sig över detta rasande djup i mörker, utan se dessa stenar som jag har smält ut ur klippan.

4 Och jag vet, o Herre, att du har all "makt och kan göra vadhelst du vill till människans gagn. Vidrör därför dessa stenar, o Herre, med ditt finger och bered dem så att de kan lysa i mörkret. Och de skall lysa åt oss i de farkoster som vi har färdigställt så att vi kan ha ljus medan vi far över havet.

5 Se, o Herre, du kan göra detta. Vi vet att du kan utöva stor makt som för människors förstånd kan "tyckas ringa.

6 Och se, det hände sig att när

24a Eth 6:5.

^b Ps 148:8.

3 2a HFS Adams och

Evas fall.

^b Mosiah 3:19.

3a Eth 1:34-43.

4a HFS Kraft, makt.

5a Jes 55:8-9;

1 Ne 16:29.

Jareds bror hade sagt dessa ord, se, då räckte "Herren ut sin hand och rörde vid stenarna, en efter en, med sitt finger. Och ^bförlåten togs bort från Jareds brors ögon och han såg Herrens finger, och det var som en människas finger, likt kött och blod. Och Jareds bror föll ned inför Herren, ty han slogs av fruktan.

7 Och Herren såg att Jareds bror hade fallit till marken, och Herren sade till honom: Stig upp, varför har du fallit?

8 Och han sade till Herren: Jag såg Herrens finger och jag fruktade att han skulle slå mig, ty jag visste inte att Herren hade kött och blod.

9 Och Herren sade till honom: Tack vare din tro har du sett att jag skall ta på mig "kött och blod. Och aldrig har en människa kommit inför mig med så stor tro som du har, ty om det inte vore så kunde du inte ha sett mitt finger. Såg du mer än detta?

10 Och han svarade: Nej. Herre, visa dig för mig.

11 Och Herren sade till honom: Tror du de ord som jag skall tala?

12 Och han svarade: Ja, Herre, jag vet att du talar sanning, ty du är en sanningens Gud och "kan inte ljuga.

13 Och när han hade sagt dessa ord, se, då "visade Herren sig

för honom och sade: ^bEftersom du vet detta är du återlöst från fallet. Därför har du förts tillbaka till min närhet. Därför "visar jag mig för dig.

14 Se, jag är den som från världens grundläggning bereddes att "återlösa mitt folk. Se, jag är Jesus Kristus. Jag är ^bFadern och Sonen. I mig skall hela människosläktet få "liv, ja, evigt liv, nämligen de som tror på mitt namn, och de skall bli mina ^dsöner och mina döttrar.

15 Och aldrig har jag visat mig för människan som jag skapat, ty aldrig har en människa "trott på mig som du har gjort. Ser du att ni är skapade till min egen ^bavbild? Ja, alla människor skapades i begynnelsen till min egen avbild.

16 Se, denna kropp som du nu ser är min "andes kropp, och människan har jag skapat lik min andes kropp. Och alldeles som jag visar mig för dig i anden skall jag visa mig för mitt folk i köttet.

17 Och som jag, Moroni, sade kan jag inte ge en fullständig redogörelse för det som är skrivet. Därför räcker det för mig att säga att Jesus visade sig för denne man i anden, ja, på samma sätt och i samma kropps avbild som då han "visade sig för nephiterna.

6a HFS Jesus Kristus.
b Eth 12:19, 21.

9a HFS Köttet; Jesus Kristus; Dödlig, dödligheten.

12a Hebr 6:18.

13a L&F 67:10–11.
b Enos 1:6–8.

c HFS Jesus Kristus — Kristus i föruttillvaron.

14a HFS Återlösa, återlöst, återlösning; Återlösare.
b Mosiah 15:1–4.
c Mosiah 16:9.

d HFS Guds söner och döttrar.

15a HFS Tro.
b 1 Mos 1:26–27; Mosiah 7:27; L&F 20:17–18.

16a HFS Anden.
17a 3 Ne 11:8–10.

18 Och han betjänade honom på samma sätt som han betjänade nephiterna, och allt detta för att denne man, på grund av de många stora gärningar som Herren hade visat honom, skulle kunna veta att han är Gud.

19 Och tack vare sin kunskap kunde denne man inte hindras från att se innanför "förlåten. Och han såg Jesu finger, vilket, när han såg det, fyllde honom med fruktan. Ty han visste att det var Herrens finger, och han trodde inte längre, ty han visste utan minsta tvivel.

20 Och eftersom han hade denna fullkomliga kunskap om Gud kunde han "inte hållas utanför förlåten. Därför såg han Jesus, och denne betjänade honom.

21 Och det hände sig att Herren sade till Jareds bror: Se, du skall inte låta detta som du har sett och hört komma ut i världen förrän den "tid kommer då jag skall förhärliga mitt namn i köttet. Därför skall du gömma det du har sett och hört och inte visa det för någon människa.

22 Och se, när du kommer till mig skall du skriva det och försegla det så att ingen kan tyda det. Ty du skall skriva det på ett sådant språk att det inte kan läsas.

23 Och se, dessa "två stenar skall jag ge dig, och du skall försegla även dem tillsammans med det du skall skriva.

24 Ty se, det språk som du

skall skriva på har jag förbistrat. Därför skall jag i min egen rätta tid låta dessa stenar förtydliga för människors ögon det som du skall skriva.

25 Och när Herren hade sagt dessa ord visade han Jareds bror "alla jordens invånare som hade varit till, och även alla som skulle bli till, ända till jordens ändar, och han undanhöll dem inte för hans blick.

26 Ty han hade tidigare sagt till honom att "om han ville "tro på honom, att han kunde visa honom "allt, så skulle det visas för honom. Därför kunde Herren inte undanhålla något för honom, ty han visste att Herren kunde visa honom allting.

27 Och Herren sade till honom: Skriv detta och "försegla det, och i min egen rätta tid skall jag visa det för människobarnen.

28 Och det hände sig att Herren befallde att han skulle försegla de två "stenar som han hade mottagit och inte visa dem förrän Herren skulle visa dem för människobarnen.

KAPITEL 4

Moroni befalls att försegla Jareds brors skrifter — De skall inte uppenbaras förrän människorna har tro alldeles som Jareds bror — Kristus befäller människorna att tro på hans och hans lärjungars ord — Människorna befalls att

19a HFS Förlåten.
20a Eth 12:19–21.
21a Eth 4:1.
23a HFS Urim och

tummim.
25a Mose 1:8.
26a Eth 3:11–13.
b HFS Tro.

c Eth 4:4.
27a 2 Ne 27:6–8.
28a L&F 17:1.

omvända sig, tro på evangeliet och bli frälsta.

OCH Herren befallde Jareds bror att stiga ned från berget, bort från Herrens närhet, och "skriva det han hade sett. Och det blev förbjudet att låta det komma fram till människobarnen ^bförrän efter det att han lyfts upp på korset. Och av den anledningen behöll kung Mosiah dem så att de inte skulle komma ut till världen förrän efter det att Kristus hade visat sig för sitt folk.

2 Och sedan Kristus verkligen hade visat sig för sitt folk befallde han att det skulle bli uppenbarat.

3 Och nu, efter detta, har de alla nedsjunkit i otro och det finns inga andra kvar än lamaniterna, och de har förkastat Kristi evangelium. Därför har jag fått befallning att åter "gömma dem i jorden.

4 Se, jag har på dessa plåtar skrivit just det som Jareds bror såg. Och aldrig hade större ting uppenbarats än de som uppenbarades för Jareds bror.

5 Därför har Herren befallt mig att skriva dem, och jag har skrivit dem. Och han befallde att jag skulle "försegla dem, och han har även befallt att jag skulle försegla översättningen

därav, varför jag har förseglat ^buttydarna i enlighet med Herrens befallning.

6 Ty Herren sade till mig: De skall inte sändas ut till ickejudarna förrän den dag då dessa omvänder sig från sin ondska och blir rena inför Herren.

7 Och den dag då de utövar tro på mig, säger Herren, alldeles som Jareds bror gjorde, så att de kan bli "heliggjorda genom mig, då skall jag för dem uppenbara det som Jareds bror såg och avslöja alla mina uppenbarelser för dem, säger Jesus Kristus, Guds Son, ^bFader till himlarna och till jorden och allt vad i dem är.

8 Och den som "strider mot Herrens ord — han skall vara under förbannelse. Och den som ^bförnekar detta — han skall vara under förbannelse. Ty dem vill jag "inte visa några större ting, säger Jesus Kristus, ty jag är den som talar.

9 Och på min befallning öppnas och "stängs himlarna, och vid mitt ord skall ^bjorden skaka. Och på min befallning skall dess invånare förgås, ja, som av eld.

10 Och den som inte tror mina ord tror inte mina lärjungar. Och om så är att det inte är jag som talar, döm själva, ty ni skall veta på den "yttersta dagen att det är jag som talar.

4 1a Eth 12:24.

HFS Skrifterna.

b Eth 3:21.

3a Morm 8:14.

5a Eth 5:1.

b L&F 17:1; JS—H 1:52.

HFS Urim och

tummim.

7a HFS Helgelse,
heliggörelse.

b Mosiah 3:8.

8a 3 Ne 29:5–6;

Morm 8:17.

b 2 Ne 27:14; 28:29–30.

c Alma 12:10–11;

3 Ne 26:9–10.

9a 1 Kung 8:35;

L&F 77:8.

b Hel 12:8–18;

Morm 5:23.

10a 2 Ne 33:10–15.

11 Men den som "tror på det som jag har talat, honom skall jag besöka med min Andes uppenbarelser, och han skall veta och bära vittne. Ty tack vare min Ande skall han ^bveta att detta är 'sant, ty det förmår människor att göra gott.

12 Och allt det som förmår människor att göra gott är av mig, ty det som är "gott kommer inte från någon utom från mig. Jag är den som leder människorna till allt gott. Den som ^binte vill tro mina ord skall inte tro mig — att jag är. Och den som inte vill tro mig, skall inte tro Fadern som sände mig. Ty se, jag är Fadern, jag är världens 'ljus och ^dliv och sanning.

13 "Kom till mig, o ni ickejudar, så skall jag visa er större ting, den kunskap som är fördold på grund av otro.

14 Kom till mig, o du Israels hus, så skall det "uppenbaras för er hur stora ting Fadern har i beredskap åt er från världens grundläggning. Och på grund av otro har det inte kommit till er.

15 Se, när ni sliter sönder den otrons slöja som gör att ni förblir i ert hemiska tillstånd av ogudaktighet och hjärtats hårdhet och sinnets blindhet, då skall de stora och förunderliga ting som

har varit "fördolda för er från världens grundläggning — ja, när ni åkallar Fadern i mitt namn med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande, då skall ni veta att Fadern har kommit ihåg det förbund som han slöt med era fäder, o Israels hus!

16 Och då skall mina "uppenbarelser, som jag har låtit min tjänare Johannes skriva, läggas fram för alla människors ögon. Kom ihåg när ni ser detta att ni då skall veta att tiden är inne då de verkligen skall göras uppenbara.

17 "När ni därför får denna uppteckning kan ni veta att Faderns verk har påbörjats överallt i landet.

18 "Omvänd er därför, ni jordens alla ändar, och kom till mig och tro på mitt evangelium och bli ^bdöpta i mitt namn. Ty den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd. Och 'tecken skall följa dem som tror på mitt namn.

19 Och välsignad är den som på den yttersta dagen befinns vara "trofast mot mitt namn, ty han skall bli upphöjd för att bo i det rike som beretts åt honom ^bfrån världens grundläggning. Och se, det är jag som har talat det. Amen.

11a L&F 5:16.

b HFS Vittnesbörd.

c Eth 5:3–4;

Moro 10:4–5.

12a Alma 5:40;

Moro 7:16–17.

b 3 Ne 28:34.

c HFS Ljus, Kristi ljus.

d Joh 8:12; Alma 38:9.

13a 3 Ne 12:2–3.

14a L&F 121:26–29.

15a 2 Ne 27:10.

16a Upp 1:1;

1 Ne 14:18–27.

17a 3 Ne 21:1–9, 28.

18a 3 Ne 27:20; Moro 7:34.

b Joh 3:3–5.

HFS Dop, döpa —

Dopet nödvändigt.

c HFS Andens gåvor.

19a Mosiah 2:41;

L&F 6:13.

HFS Jesus Kristus —

Nödvändigheten av

att ta på oss Kristi

namn.

b 2 Ne 9:18.

KAPITEL 5

Tre vittnen och själva verket skall stå som vittnesbörd om Mormons boks sannfärdighet.

OCH jag, Moroni, har skrivit de ord som jag fick befallning om, så som jag minns dem, och jag har talat om för dig vad jag har ^aförseglat. Rör dem därför inte i avsikt att översätta, ty detta är dig förbjudet, utom när det framdeles är enligt Guds visdom.

2 Och se, du kan få förmånen att visa plåtarna för ^adem som skall hjälpa till att frambringa detta verk.

3 Och för ^atre skall de visas genom Guds makt. Därför skall de förvisso ^bveta att dessa ting är ^csanna.

4 Och genom tre ^avittens mun skall dessa ting stadfästas. Och de tres vittnesbörd och detta verk, vari Guds makt skall visas, och även hans ord, varom Fadern, Sonen och den Helige Anden bär vittne — och allt detta skall stå som ett vittnesbörd mot världen på den yttersta dagen.

5 Och om så är att de omvänd-er sig och ^akommer till Fadern i Jesu namn skall de bli mottagna i Guds rike.

6 Och om så är att jag inte har någon myndighet över dessa

ting, döm själva. Ty ni skall veta att jag har myndighet när ni ser mig, och vi står inför Gud på den yttersta dagen. Amen.

KAPITEL 6

Jarediternas båtar drivs av vindarna till det utlovade landet — Folket prisar Herren för hans godhet — Orihah utses till kung över dem — Jared och hans bror dör.

OCH nu fortsätter jag, Moroni, att återge Jareds och hans brors uppteckning.

2 Ty det hände sig att sedan Herren hade berett ^astenarna som Jareds bror hade burit upp på berget kom Jareds bror ned från berget. Och han satte stenarna i farkosterna som hade färdigställts, en i varje ände av dem, och se, de gav ljus åt farkosterna.

3 Och så lät Herren stenarna lysa i mörkret för att ge ljus åt män, kvinnor och barn så att de inte skulle fara över de stora vattnen i mörker.

4 Och det hände sig att när de hade berett all slags föda så att de därvid kunde uppehålla livet på havet, och även foder åt sina flockar och hjordar och alla de stora och små djur och fåglar de skulle ta med sig — och det hände sig att när de hade gjort allt detta gick de ombord på sina

5 1a 2 Ne 27:7–8, 21;
Eth 4:4–7.

2a 2 Ne 27:12–14;
L&F 5:9–15.

3a 2 Ne 11:3; 27:12.
b L&F 5:25.

c Eth 4:11.

4a Se L&F 17,
överskriften till
kapitlet och vers 1–3.
Se också Tre vittens
vittnesbörd på de

inledande sidorna i
Mormons bok.

5a Morm 9:27;
Moro 10:30–32.

6 2a Eth 3:3–6.

farkoster eller båtar och styrde ut till havs och överlämnade sig åt Herren, sin Gud.

5 Och det hände sig att Herren Gud lät en "våldsamt vind blåsa över vattnens yta, mot det utlovade landet, och sålunda kastades de på havets vågor för vinden.

6 Och det hände sig att de många gånger begravdes i havets djup på grund av de berghöga vågor som bröts över dem, och likaså av det väldiga och förfärliga oväder som orsakades av den våldsamma vinden.

7 Och det hände sig att när de var begravna i djupet fanns det inget vatten som kunde skada dem, eftersom deras farkoster var lika "täta som en skål, och de var även lika täta som ^bNoas ark. När de därför var omgivna av mycket vatten ropade de till Herren, och han förde dem åter upp till vattenytan.

8 Och det hände sig att vinden aldrig upphörde att blåsa mot det utlovade landet medan de var på vattnen. Och på så sätt drevs de framåt av vinden.

9 Och de "sjöng lovsånger till Herren. Ja, Jareds bror sjöng lovsånger till Herren, och han ^btackade och prisade Herren hela dagen lång. Och när kvällen kom upphörde de inte att prisa Herren.

10 Och så drevs de framåt. Och inget havsodjur kunde krossa dem och inte heller kunde nå-

gon val skada dem. Och de hade ständigt ljus, vare sig de var över vattnet eller under vattnet.

11 Och på så sätt drevs de framåt i trehundrafyrtio och fyra dagar på vattnet.

12 Och de landsteg på det utlovade landets strand. Och när de hade satt sin fot på det utlovade landets stränder böjde de sig ned på marken och ödmjukade sig inför Herren och fällde glädjetårar inför Herren för hans överflödande och ömma barmhärtighet mot dem.

13 Och det hände sig att de drog in i landet och började bruka jorden.

14 Och Jared hade fyra söner, och de hette Jacom och Gilgah och Mahah och Orihah.

15 Och även Jareds bror födde söner och döttrar.

16 Och Jareds och hans brors "vänner var till antalet omkring tjugo och två själar. Och även de födde söner och döttrar innan de kom till det utlovade landet, och därför började de bli många.

17 Och de blev undervisade om att "vandra i ödmjukhet inför Herren, och de ^bundervisades även från höjden.

18 Och det hände sig att de började sprida sig över hela landet och föröka sig och bruka jorden, och de växte sig starka i landet.

19 Och Jareds bror började bli gammal och insåg att han snart

5a Eth 2:24–25.

7a Eth 2:17.

b 1 Mos 6:14;
Mose 7:43.

9a HFS Sjunga, sång.

b 1 Krön 16:7–9;

Alma 37:37;
L&F 46:32.

16a Eth 1:41.

17a HFS Vandra, vandra
med Gud.

b HFS Uppenbarelse.

måste gå ned i graven. Därför sade han till Jared: Låt oss samla ihop vårt folk så att vi kan räkna dem, så att vi av dem kan få veta vad de önskar av oss innan vi går ned i våra gravar.

20 Och följaktligen samlades folket. Nu var Jareds brors söner och döttrar tjugo och två själar till antalet, och Jareds söner och döttrar var tolv till antalet, och han hade fyra söner.

21 Och det hände sig att de räknade sitt folk, och sedan de hade räknat dem frågade de dem vad de önskade att de skulle göra innan de gick ned i sina gravar.

22 Och det hände sig att folket önskade att de skulle "smörja en av sina söner till att bli kung över dem.

23 Och se, detta bedrövade dem. Och Jareds bror sade till dem: Sådant "leder förvisso till fångenskap.

24 Men Jared sade till sin bror: Låt dem få en kung. Och därför sade han till dem: Utvälj åt er en av våra söner till kung, vem ni än vill.

25 Och det hände sig att de valde Jareds brors förstfödde, och hans namn var Pagag. Och det hände sig att han vägrade och inte ville bli deras kung. Och folket ville att hans far skulle tvinga honom, men det ville inte hans far. Och han befallde dem att inte tvinga någon man till att bli deras kung.

26 Och det hände sig att de valde alla Pagags bröder, men dessa ville inte.

27 Och det hände sig att inte heller Jareds söner ville, ingen utom en. Och Orihah smordes till kung över folket.

28 Och han började regera, och folket började få framgång, och de blev mycket rika.

29 Och det hände sig att Jared dog och likaså hans bror.

30 Och det hände sig att Orihah vandrade ödmjukt inför Herren och kom ihåg hur stora ting Herren hade gjort för hans far, och han undervisade även sitt folk om hur stora ting Herren hade gjort för deras fäder.

KAPITEL 7

Orihah regerar i rättfärdighet — Mitt under erövringar och stridigheter uppstår de rivaliserande rikena Shule och Cohor — Profeter fördömer folkets ogudaktighet och avgudadyrkan, och de omvänder sig.

OCH det hände sig att Orihah dömde i landet i rättfärdighet under alla sina dagar, och hans dagar blev mycket talrika.

2 Och han födde söner och döttrar. Ja, han födde trettio och en, varav tjugo och tre var söner.

3 Och det hände sig att han i sin höga ålder även födde Kib. Och det hände sig att Kib regerade i hans ställe, och Kib födde Corihor.

4 Och när Corihor var trettio och två år gammal gjorde han uppror mot sin far och gick över och bodde i Nehors land. Och han födde söner och döttrar,

och de blev mycket fagra, varför Corihor drog många människor till sig.

5 Och när han hade samlat ihop en här kom han upp till Morons land där kungen bodde och tog honom tillfånga, vilket uppfyllde Jareds brors "ord om att de skulle falla i fångenskap.

6 Nu låg Morons land, där kungen bodde, nära det land som av nephiterna kallas Ödeläggelse.

7 Och det hände sig att Kib och hans folk levde i fångenskap under sin son Corihor till dess han blev mycket gammal. Men Kib födde Shule i sin höga ålder medan han ännu befann sig i fångenskap.

8 Och det hände sig att Shule blev vred på sin bror. Och Shule växte sig stark och blev mäktig vad en mans styrka beträffar, och han var även mäktig i sitt omdöme.

9 Därför begav han sig till kullen Efraim, och han smälte malm ur berget och tillverkade svärd av stål åt dem som han hade dragit till sig. Och sedan han hade beväpnat dem med svärd återvände han till staden Nehor och gav sig i strid med sin bror Corihor, varvid han intog riket och återgav det till sin far Kib.

10 Och på grund av vad Shule hade gjort skänkte hans far honom riket. Därför började han regera i sin fars ställe.

11 Och det hände sig att han dömde i rättfärdighet och ut-

vidgade sitt rike över hela landets yta, ty folket hade blivit mycket talrikt.

12 Och det hände sig att även Shule födde många söner och döttrar.

13 Och Corihor omvände sig från allt det onda som han hade gjort. Därför gav Shule honom makt i sitt rike.

14 Och det hände sig att Corihor hade många söner och döttrar. Och bland Corihors söner fanns en vars namn var Noa.

15 Och det hände sig att Noa gjorde uppror mot kung Shule och även mot sin far, Corihor, och drog med sig sin bror Cohor och även alla sina bröder och många av folket.

16 Han gav sig i strid med kung Shule varvid han tog deras första arveland i besittning. Och han blev kung över den delen av landet.

17 Och det hände sig att han åter gav sig i strid med kung Shule. Och han tog kung Shule och förde bort honom som fånge till Moron.

18 Och det hände sig att när han stod i begrepp att avrätta honom smög sig Shules söner in i Noas hus om natten och dräpte honom och slog in dörren till fängelset och förde ut sin far och satte honom på tronen i hans eget rike.

19 Därför byggde Noas son upp hans rike i hans ställe. Men de fick inte längre makt över kung Shule, och de som stod under kung Shules regering

hade mycket stor framgång och tillväxte storligen.

20 Och landet delades och det blev två riken: Shules rike och Cohors, Noas sons, rike.

21 Och Cohor, Noas son, lät sitt folk ge sig i strid med Shule, varvid Shule slog dem och dräpte Cohor.

22 Och nu hade Cohor en son som hette Nimrod. Och Nimrod överlämnade Cohors rike åt Shule, och han fann nåd inför Shules ögon, varför Shule gav honom stora förmåner, och han handlade enligt sina egna önskningsar i Shules rike.

23 Och även under Shules regering kom profeter bland folket som var sända av Herren, och de profeterade att folkets ogudaktighet och "avgudadyrkan skulle bringa en förbannelse över landet och att de skulle gå under om de inte omvände sig.

24 Och det hände sig att människorna smädade profeterna och hånade dem. Och det hände sig att kung Shule dömde alla dem som smädade profeterna.

25 Och han utfärdade en lag över hela landet som gav profeterna befogenhet att gå vart de ville, och härigenom fördes folket till omvändelse.

26 Och tack vare att folket omvände sig från sin ondska och avgudadyrkan skonade Herren dem, och de började åter få framgång i landet. Och det hände sig att Shule födde söner och döttrar i sin höga ålder.

27 Och det blev inga fler krig i Shules dagar, och han kom ihåg de stora ting som Herren hade gjort för hans fäder då han förde dem "över det stora djupet till det utlovade landet. Därför dömde han i rättfärdighet under alla sina dagar.

KAPITEL 8

Det råder oenighet och stridigheter om riket — Akish bildar en edsöuren hemlig sammansvärjning för att dräpa kungen — Hemliga sammansvärjningar är av djävulen och orsakar nationers undergång — Nutida icke-judar varnas för de hemliga sammansvärjningar som försöker omintetgöra friheten i alla länder, nationer och riken.

OCH det hände sig att han födde Omer, och Omer regerade i hans ställe. Och Omer födde Jared och Jared födde söner och döttrar.

2 Och Jared gjorde uppror mot sin far och kom och bodde i Heths land. Och det hände sig att han smickrade många människor med sina listiga ord, till dess han hade vunnit halva riket.

3 Och när han hade vunnit halva riket gav han sig i strid med sin far, och han förde bort sin far i fångenskap och tvingade honom att tjäna i fångenskap.

4 Och under sin regering var Omer i fångenskap under hälften av sina dagar. Och det hände sig att han födde söner

och döttrar, däribland Esrom och Coriantumr.

5 Och dessa blev mycket vreda över vad deras bror Jared hade gjort, ja, till den grad att de samlade en här och gav sig i strid med Jared. Och det hände sig att de gav sig i strid med honom om natten.

6 Och det hände sig att när de hade dräpt Jareds här stod de i begrepp att dräpa även honom, men han bönföll dem att inte dräpa honom, och om de inte gjorde det skulle han överlämna riket åt sin far. Och det hände sig att de skänkte honom livet.

7 Och Jared blev djupt bedrövad över förlusten av riket, ty han hade fäst sitt hjärta vid kungadömet och vid världens härlighet.

8 Nu var Jareds dotter mycket förslagen, och när hon märkte sin fars sorg tänkte hon ut en plan varigenom hon skulle kunna återställa riket till sin far.

9 Och Jareds dotter var mycket fager. Och det hände sig att hon talade med sin far och sade till honom: Varför har min far så stor sorg? Har han inte läst uppteckningen som våra fäder tog med sig över det stora djupet? Se, finns inte där en berättelse om de gamle, om hur de genom sina "hemliga planer vann riken och stor härlighet?

10 Och må nu min far därför sända bud till Akish, Kimnors son. Och se, jag är fager, och jag skall "dansa för honom och jag

skall behaga honom så att han önskar sig mig till hustru. Om han därför begär av dig att du skall ge honom mig till hustru, så skall du säga: Jag skall ge dig henne om du ger mig min fars, kungens, huvud.

11 Nu var Omer en vän till Akish, och när därför Jared hade sänt bud efter Akish dansade Jareds dotter för honom så att hon behagade honom till den grad att han önskade ha henne till hustru. Och det hände sig att han sade till Jared: Ge mig henne till hustru!

12 Och Jared sade till honom: Jag skall ge dig henne, om du ger mig min fars, kungens, huvud.

13 Och det hände sig att Akish samlade alla sina släktingar i Jareds hus och sade till dem: Vill ni svära inför mig att ni skall vara trofasta mot mig i det som jag skall begära av er?

14 Och det hände sig att de alla "svor inför honom vid himlens Gud och även vid himlarna och även vid jorden och vid sina huvuden, att vem som än ändrade sig och inte ville ge den hjälp som Akish begärde skulle mista sitt huvud. Och vem som än avslöjade något av det som Akish hade tillkännagivit för dem, den skulle mista livet.

15 Och det hände sig att de på så sätt kom överens med Akish. Och Akish förestavade dem de "eder som givits till dem av de gamle, vilka också sökte makt,

och som hade förts vidare ända från ^bKain som var en mördare från begynnelsen.

16 Och de vidmakthölls genom djävulens makt för att förestava människorna dessa eder i avsikt att hålla dem i mörker och att hjälpa dem som sökte efter makt att vinna makt och att mörda och att plundra och att ljuga och att begå all slags ogudaktighet och hor.

17 Och det var Jareds dotter som ingav honom i hjärtat att utforska dessa gamla hemligheter, och Jared ingav Akish dem i hjärtat varför Akish förestavade dem för sina släktingar och vänner och ledde dem med fagra löften att göra som han ville.

18 Och det hände sig att de bildade en ^ahemlig sammansvärjning, alldeles som de gamle hade gjort, vilken sammansvärjning är den mest avskyvärda och ogudaktiga av alla i Guds ögon.

19 Ty Herren verkar inte i hemliga sammansvärjningar, och inte heller vill han att människan utgjuter blod, utan har i alla avseenden förbjudit det ända sedan människans begynnelse.

20 Och nu beskriver jag, Moroni, inte deras eders och sammansvärjningars natur, ty det har tillkännagjorts för mig att de finns bland alla folk och att de finns bland lamaniterna.

21 Och de har orsakat detta folks ^aundergång, om vilket jag nu talar, och likaså Nephis folks undergång.

22 Och varje nation som stöder sådana hemliga sammansvärjningar för att nå makt och vinning så att de sprids över nationen, se, de skall förgås. Ty Herren skall inte tillåta att hans heligas ^ablod, som de utgjuter, alltid skall ropa till honom ur jorden om ^bhämnd över dem utan att hämnas dem.

23 Därför, o ni icke-judar, är det enligt Guds visdom att dessa ting visas för er, så att ni därigenom kan omvända er från era synder och inte låta dessa mordiska sammansvärjningar, som stiftas för att nå ^amakt och vinning, få övertaget över er — och verket, ja, förödelsens verk drabba er. Ja, den evige Gudens rättvisas svärd skall drabba er till ert fördärv och er undergång om ni tillåter att sådant förekommer.

24 Därför befaller Herren er att ni, när ni ser sådant uppkomma ibland er, skall vakna till medvetande om ert hemska tillstånd som följd av den hemliga sammansvärjning som skall finnas bland er. Annars, ve den för deras blods skull som blivit dräpta, ty de ropar ur stoftet om hämnd över den och likaså över dem som stiftat den.

25 Ty det skall ske att den som stiftar den försöker omintetgö-

15b 1 Mos 4:7–8;
Mose 5:28–30.
18a HFS Hemliga

sammansvärjningar.
21a Hel 6:28.
22a Morm 8:27, 40–41.

^b HFS Hämnd.
23a 1 Ne 22:22–23;
Mose 6:15.

ra alla länders, nationers och rikens "frihet. Och den åstadkommer alla människors undergång eftersom den är stiftad av djävulen som är alla lögners fader, ja, samme lögnare som ^bbedrog våra första föräldrar, ja, samme lögnare som har fått människan att begå mord från begynnelsen och som har förhärdat människornas hjärtan så att de har mördat profeterna och stenat dem och drivit bort dem från begynnelsen.

26 Därför är jag, Moroni, befalld att skriva detta så att ondskan kan drivas bort och så att den tid kan komma då Satan "inte har någon makt över människobarnens hjärtan, utan de kan ^bförmås att ständigt göra gott, så att de kan komma till all rättfärdighets källa och bli frälsta.

KAPITEL 9

Riket övergår från en till en annan genom arv, intriger och mord — Emer såg Rättfärdighetens Son — Många profeter ropar omvändelse — Hungersnöd och giftiga ormar plågar folket.

OCH nu fortsätter jag, Moroni, med min uppteckning. Och se, det hände sig att Akish och hans vänner genom sina "hemliga sammansvärjningar störtade Omers rike.

2 Men Herren var barmhärtig

mot Omer och likaså mot hans söner och döttrar som inte eftersträvade hans undergång.

3 Och Herren uppmanade Omer i en dröm att han skulle lämna landet. Därför lämnade Omer landet med sin familj och färdades i många dagar, och han kom till och passerade kullen "Shim och kom till den plats ^bdär nephiterna omkom, och därifrån drog de österut och kom till en plats som kallades Ablom och låg vid havet, och där slog han upp sitt tält, liksom hans söner och döttrar och hela hans hushåll, utom Jared och hans familj.

4 Och det hände sig att Jared smordes till kung över folket av ogudaktighetens hand. Och han gav Akish sin dotter till hustru.

5 Och det hände sig att Akish traktade efter sin svärfars liv. Och han vände sig till dem som hade avlagt de gamles ed, och de högg av hans svärfars huvud då han satt på sin tron och gav audiens för sitt folk.

6 Ty så stor spridning hade detta ogudaktiga och hemliga sällskap fått att det hade fördärvat hela folkets hjärtan. Därför blev Jared mördad på sin tron, och Akish regerade i hans ställe.

7 Och det hände sig att Akish började bli svartsjuk på sin son, och därför spärrade han in honom i fängelse och uppehöll

25a HFS Fri, frihet.
b 1 Mos 3:1–13;
2 Ne 9:9;
Mosiah 16:3;

Mose 4:5–19.
26a 1 Ne 22:26.
b 2 Ne 33:4;
Moro 7:12–17.

9 1a Eth 8:13–17.
3a Morm 1:3; 4:23.
b Morm 6:1–15.

honom med föga eller ingen föda till dess han led döden.

8 Och brodern till den som lidit döden (och hans namn var Nimra) blev vred på sin far på grund av det som hans far hade gjort mot hans bror.

9 Och det hände sig att Nimra samlade ihop ett litet antal män och flydde ut ur landet och kom över och bodde hos Omer.

10 Och det hände sig att Akish födde andra söner, och de vann folkets hjärtan, trots att de hade svurit inför honom att begå all slags ondska enligt hans önskemål.

11 Nu eftertraktade Akishs folk vinning, liksom Akish eftertraktade makt. Därför erbjöd Akishs söner dem pengar varigenom de drog större delen av folket med sig.

12 Och det uppstod ett krig mellan Akishs söner och Akish, vilket varade under många års tid, ja, till dess nästan allt folket i riket hade omkommit, ja, alla utom trettio själar och de som flydde med Emers hus.

13 Därför återinsattes Omer i sitt arveland.

14 Och det hände sig att Omer började bli gammal. Ändå födde han på sin ålderdom Emer, och han smorde Emer till kung att regera i sitt ställe.

15 Och sedan han hade smort Emer till kung såg han fred i landet under två års tid. Och han dog sedan han hade sett många dagar som varit fulla av sorg. Och det hände sig att

Emer regerade i hans ställe och vandrade i sin fars fotspår.

16 Och Herren började åter ta bort förbannelsen från landet, och Emers hus hade mycket stor framgång under Emers regering. Och under sextio och två års tid hade de blivit mycket starka, så att de blev mycket rika.

17 Och de hade all slags frukt och säd och sidenvaror och fint linne och guld och silver och dyrbarheter —

18 och likaså all slags boskap, oxar och kor och får och svin och getter och även många andra djurarter som var användbara till föda åt människan.

19 Och de hade även "hästar och åsnor, och det fanns elefanter och curelomer och cumomer vilka alla var användbara för människan, och i synnerhet elefanterna och curelomerna och cumomerna.

20 Och så utgöt Herren sina välsignelser över detta land som var "utvalt framför alla andra länder. Och han befalldes att alla de som skulle äga landet skulle äga det åt Herren, annars skulle de "förgås när de hade mognat i ondska. Ty över sådana, säger Herren, skall jag utgjuta hela min vrede.

21 Och Emer dömde i rättfärdighet under alla sina dagar, och han födde många söner och döttrar. Och han födde Coriantum, och han smorde Coriantum till att regera i sitt ställe.

22 Och sedan han hade smort

Coriantum till att regera i sitt ställe levde han i fyra år och såg fred i landet. Ja, och han såg även "Rättfärdighetens Son och fröjdade sig och jublade över hans dag, och han dog i frid.

23 Och det hände sig att Coriantum vandrade i sin fars fotspår och byggde många mäktiga städer och gjorde sådant som var gott för sitt folk under alla sina dagar. Och det hände sig att han inte fick några barn förrän han var mycket gammal.

24 Och det hände sig att hans hustru dog då hon var ett hundra och två år gammal. Och det hände sig att Coriantum på sin ålderdom tog sig en ung kvinna till hustru och födde söner och döttrar. Och han levde till dess han blev etthundrafyrtio och två år gammal.

25 Och det hände sig att han födde Com, och Com regerade i hans ställe. Och han regerade i fyrtio och nio år och han födde Heth, och han födde även andra söner och döttrar.

26 Och folket hade åter spritt sig över hela landets yta, och det började åter förekomma stor ogudaktighet i landet. Och Heth började på nytt omfatta de hemliga planerna från forna tider för att förgöra sin far.

27 Och det hände sig att han störtade sin far från tronen och dräpte honom med hans eget svärd. Och han regerade i hans ställe.

28 Och det kom återigen profeter i landet och ropade

omvändelse till dem — att de måste bereda Herrens väg, annars skulle en förbannelse drabba landet. Ja, det skulle bli stor hungersnöd i vilken de skulle gå under om de inte omvände sig.

29 Men folket trodde inte på profeternas ord utan drev ut dem. Och några av dem kastade de i gropar och lämnade dem att förgås. Och det hände sig att de gjorde allt detta på kung Heths befallning.

30 Och det hände sig att det blev stor brist i landet, och befolkningen började förgås mycket snabbt på grund av denna brist, ty det föll inget regn på jorden.

31 Och det kom fram giftiga ormar över landets yta och förgiftade många människor. Och det hände sig att deras hjordar började fly undan de giftiga ormarna mot landet söderut, som av nephiterna kallades "Zarahemla.

32 Och det hände sig att många av dem omkom längs vägen. Ändå fanns det några som flydde till landet söderut.

33 Och det hände sig att Herren gjorde så att "ormarna inte längre skulle förfölja dem utan de skulle spärra vägen så att folket inte skulle kunna komma förbi, så att var och en som försökte komma förbi skulle falla för giftormarna.

34 Och det hände sig att folket följde djurens stig och slukade de kadaver som fallit längs

vägen, till dess de hade slukat dem alla. När nu folket såg att de måste förgås började de "omvända sig från sin ondska och ropa till Herren.

35 Och det hände sig att när de hade "ödmjukat sig tillräckligt inför Herren sände han regn på jorden. Och folket började återhämta sig och det började växa frukt i länderna norrut och i alla länder runt omkring. Och Herren visade sin makt för dem genom att bevara dem från hungersnöd.

KAPITEL 10

Den ena kungen efterträder den andra — En del av kungarna är rättfärdiga, andra är ogudaktiga — När rättfärdighet råder väl-signar Herren folket och ger dem framgång.

OCH det hände sig att Shez, som var ättling till Heth — ty Heth och hela hans hushåll, utom Shez, hade omkommit genom hungersnöden — åter började bygga upp ett nedbrutet folk.

2 Och det hände sig att Shez kom ihåg sina fäders undergång, och han upprättade ett rättfärdigt rike. Ty han kom ihåg vad Herren hade gjort då han förde Jared och hans bror "över djupet. Och han vandrade på Herrens vägar och födde söner och döttrar.

3 Och hans äldste son, vars namn var Shez, gjorde uppror mot honom. Men Shez blev

ihjälslagen av en rövare för sina stora rikedomars skull, vilket gjorde att hans far åter fick fred.

4 Och det hände sig att hans far byggde många städer i landet, och folket började åter sprida sig över hela landets yta. Och Shez levde till mycket hög ålder, och han födde Riplakish. Och han dog, och Riplakish regerade i hans ställe.

5 Och det hände sig att Riplakish inte gjorde det som var rätt i Herrens ögon, ty han hade många hustrur och "bihustrur och lade på människornas axlar bördor som var tunga att bära. Ja, han beskattade dem med tunga skatter, och för dessa skatter byggde han många rymliga byggnader.

6 Och han byggde sig en mycket vacker tron och han byggde många fångelser, och var och en som inte ville underkasta sig beskattningen lät han kasta i fångelse. Och var och en som inte kunde betala skatterna kastade han i fångelse. Och han lät dem oavbrutet arbeta för sitt uppehälle. Och var och en som vägrade arbeta lät han avrätta.

7 Och på så sätt erhöll han alla sina fint arbetade föremål. Ja, han lät sitt fina guld renas i fångelserna, och allt slags fint arbete lät han utföras i fångelserna. Och det hände sig att han plågade folket med sitt hor och sina avskyvärdheter.

8 Och när han hade regerat i fyrtio och två års tid reste folket sig i uppror mot honom. Och

det började åter bli krig i landet, så att Riplakish blev dödad och hans ättlingar drevs ut ur landet.

9 Och det hände sig efter många års tid att Morianton (som var ättling till Riplakish) samlade ihop en här av utstötta och drog ut och gav sig i strid med folket. Och han tog makten över många städer. Och kriget blev mycket häftigt och varade under många års tid, och han tog makten över hela landet och insatte sig själv som kung över hela landet.

10 Och sedan han insatt sig som kung lättade han folkets börda, och därigenom fann han nåd inför folkets ögon, och de smorde honom till att bli deras kung.

11 Och han skipade rättvisa bland folket men inte mot sig själv på grund av sitt myckna hor, varför han blev avskuren från Herrens närhet.

12 Och det hände sig att Morianton byggde många städer, och folket blev mycket rikt under hans regering, både på byggnader och på guld och silver och på att odla säd och på flockar och hjordar och sådant som hade återställts till dem.

13 Och Morianton levde till mycket hög ålder, och då födde han Kim, och Kim regerade i sin fars ställe. Och han regerade i åtta år, och hans far dog. Och det hände sig att Kim inte regerade i rättfärdighet, varför han inte var gynnad av Herren.

14 Och hans bror gjorde uppror mot honom, varvid han tog honom tillfånga, och han förblev i fångenskap alla sina dagar. Och han födde söner och döttrar i fångenskapen, och på sin ålderdom födde han Levi. Och han dog.

15 Och det hände sig att Levi tjänade i fångenskap efter sin fars död under fyrtio och två års tid. Och han förde krig mot landets kung, och därigenom förvärvade han riket åt sig själv.

16 Och sedan han hade förvärvat riket åt sig själv gjorde han det som var rätt i Herrens ögon, och folket hade framgång i landet. Och han levde till hög ålder och födde söner och döttrar. Och han födde även Corom som han smorde till kung i sitt ställe.

17 Och det hände sig att Corom gjorde det som var gott i Herrens åsyn i alla sina dagar, och han födde många söner och döttrar. Och sedan han sett många dagar gick han bort, liksom alla andra på jorden. Och Kish regerade i hans ställe.

18 Och det hände sig att även Kish gick bort, och Lib regerade i hans ställe.

19 Och det hände sig att även Lib gjorde det som var gott i Herrens ögon. Och i Libs dagar blev de "giftiga ormarna utrotade. Därför gick de in i landet söderut för att jaga föda åt folket i landet, ty landet var rikt på skogens djur. Och även Lib blev själv en stor jägare.

20 Och de byggde en stor stad vid det smala näset, nära den plats där havet delar landet.

21 Och de bevarade landet söderut som vildmark för att få villebråd. Och hela landets yta norrut var rikt på invånare.

22 Och de var mycket flitiga, och de köpte och sålde och drev handel med varandra för att skaffa sig vinning.

23 Och de arbetade med all slags malm, och de utvann guld och silver och "järn och mässing och alla slags metaller. Och de grävde ut det ur jorden varför de kastade upp väldiga jordhögar för att få malm med guld och med silver och med järn och med koppar. Och de utförde allt slags fint arbete.

24 Och de hade sidentyger och fint tvinnat linne, och de tillverkade allt slags tyg så att de kunde skylla sin nakenhet.

25 Och de tillverkade alla slags redskap för att bruka jorden, både för att plöja och för att så, för att skörda och för att hacka och även för att tröska.

26 Och de tillverkade alla slags redskap med vilka de satte sina djur i arbete.

27 Och de tillverkade alla slags krigsvapen. Och de utförde allt slags arbete med stor konstfärdighet.

28 Och aldrig kunde något folk ha varit mer välsignat än de eller fått större framgång av Herrens hand. Och de befann sig i ett land som var utvalt

framför alla länder, ty Herren hade talat det.

29 Och det hände sig att Lib levde i många år och födde söner och döttrar, och han födde även Hearthom.

30 Och det hände sig att Hearthom regerade i sin fars ställe. Och när Hearthom hade regerat i tjuo och fyra år, se, då togs riket ifrån honom, och han tjänade många år i fångenskap, ja, alla sina återstående dagar.

31 Och han födde Heth, och Heth levde i fångenskap alla sina dagar. Och Heth födde Aron, och Aron levde i fångenskap alla sina dagar. Och han födde Amnigaddah, och även Amnigaddah levde i fångenskap alla sina dagar. Och han födde Coriantum, och Coriantum levde i fångenskap alla sina dagar, och han födde Com.

32 Och det hände sig att Com drog med sig hälften av riket. Och han regerade över hälften av riket i fyrtio och två år, och han gick ut i krig mot kung Amgid, och de stred under många års tid varvid Com fick övertaget över Amgid och skaffade sig makt över återstoden av riket.

33 Och i Coms dagar började det finnas rövare i landet, och dessa antog de gamla planerna och förestavade "eder efter de gamles sätt, och de försökte återigen störta riket.

34 Och Com stred mycket mot dem, dock segrade han inte över dem.

KAPITEL 11

Krig, meningsskiljaktigheter och ogudaktighet råder i Jarediternas liv — Profeter förutsäger Jarediternas fullständiga undergång såvida de inte omvänder sig — Folket förkastar profeternas ord.

OCH det kom även i Coms dagar många profeter och profeterade om att detta stora folk skulle gå under, såvida de inte omvände sig och vände sig till Herren och övergav sina mord och sin ogudaktighet.

2 Och det hände sig att profeterna förkastades av folket, och de flydde till Com för att få beskydd, ty folket försökte för-göra dem.

3 Och de profeterade mycket för Com, och han blev välsig-nad under alla sina återstående dagar.

4 Och han levde till mycket hög ålder och födde Shiblom, och Shiblom regerade i hans ställe. Och Shibloms bror gjorde uppror emot honom, och ett omfattande krig utbröt överallt i landet.

5 Och det hände sig att Shib-loms bror lät avrätta alla de profeter som profeterade om den förödelse som skulle drab-ba folket.

6 Och överallt i landet rådde stort elände, ty de hade vittnat om att en stor förbannelse skul-le komma över landet och även över folket, och att det skulle bli stor förödelse bland dem,

en sådan som aldrig tidigare hade förekommit på jordens yta, och att deras ben skulle bli som "jordhögar på landets yta om de inte omvände sig från sin ogudaktighet.

7 Och de hörsammade inte Herrens röst för sina ogudakti-ga sammansvärjningars skull, därför började det bli krig och stridigheter i hela landet och likaså omfattande hungersnöd och farsoter så att det blev stor förödelse, en sådan som aldrig förr hade förekommit på jord-ens yta. Och allt detta hände i Shibloms dagar.

8 Och folket började omvända sig från sin ondska, och i den mån som de gjorde det "för-barmade sig Herren över dem.

9 Och det hände sig att Shib-lom blev dräpt och att Set togs tillfånga och levde i fångenskap alla sina dagar.

10 Och det hände sig att hans son Ahah övertog riket. Och han regerade över folket alla sina dagar. Och han begick all slags ondska i sina dagar varigenom han förorsakade stor blodsut-gjutelse, och få blev hans dagar.

11 Och Ethem som var en ätt-ling till Ahah övertog riket, och även han gjorde det som var ogudaktigt i sina dagar.

12 Och det hände sig att många profeter kom i Ethems dagar och profeterade återigen för folket, ja, de profeterade att Herren skulle fullständigt utrota dem från jordens yta om de inte omvände sig från sin ondska.

13 Och det hände sig att folket förhårdade sina hjärtan och inte ville "hörsamma deras ord, och profeterna sörjde och drog sig undan från folket.

14 Och det hände sig att Ethem dömde i ogudaktighet alla sina dagar. Och han födde Moron. Och det hände sig att Moron regerade i hans ställe, och Moron gjorde det som var ogudaktigt inför Herren.

15 Och det hände sig att det blev ett "uppror bland folket på grund av den hemliga sammansvärjning som bildats för att få makt och vinning. Och en man, mäktig i ondska, uppträdde bland dem och gav sig i strid med Moron varvid han störtade halva riket. Och han behöll halva riket i många år.

16 Och det hände sig att Moron störtade honom och övertog riket på nytt.

17 Och det hände sig att en annan mäktig man uppträdde, och han var en ättling till Jareds bror.

18 Och det hände sig att han störtade Moron och övertog riket, varför Moron levde resten av sina dagar i fångenskap, och han födde Coriantor.

19 Och det hände sig att Coriantor levde i fångenskap alla sina dagar.

20 Och även i Coriantors dagar kom många profeter och profeterade om stora och förunderliga ting och ropade omvändelse till folket. Och om de

inte omvände sig skulle Herren Gud "döma dem till deras fullständiga undergång.

21 Och de profeterade att Herren Gud genom sin makt skulle sända eller frambringa ett "annat folk att besitta landet, på samma sätt som han förde deras fäder dit.

22 Och de förkastade profeternas alla ord på grund av sitt hemliga sällskap och sina ogudaktiga avskryvårdheter.

23 Och det hände sig att Coriantor födde "Ether, och han dog efter att ha levat i fångenskap alla sina dagar.

KAPITEL 12

Profeten Ether uppmanar folket att tro på Gud — Moroni berättar om de under och mirakel som utförts genom tro — Tro gjorde Jareds bror i stånd att se Kristus — Herren ger människorna svagheter för att de skall kunna bli ödmjuka — Jareds bror flyttade berget Zerin genom tro — Tro, hopp och kärlek är väsentliga för frälsning — Moroni såg Jesus ansikte mot ansikte.

OCH det hände sig att Ether levde i Coriantumrs dagar. Och "Coriantumr var kung över hela landet.

2 Och "Ether var en Herrens profet, varför Ether framträdde i Coriantumrs dagar och började profetera för folket, ty

13a Mosiah 16:2.
15a HFS Uppror,
upproriskhet.

20a HFS Dom, döma.
21a Eth 13:20–21.
23a Eth 1:6; 15:33–34.

12 1a Eth 13:13–31.
2a HFS Ether.

han kunde inte ^bhållas tillbaka på grund av den Herrens Ande som var i honom.

3 Ty han ^aropade från morgonen ända till solens nedgång och uppmanade folket att tro på Gud så att de omvände sig, ty annars skulle de ^bförgås, och sade till dem att genom ^ctro fullbordas allting —

4 därför kan var och en som tror på Gud förvisso ^ahoppas på en bättre värld, ja, på en plats på Guds högra sida, vilket hopp kommer av tro och blir ett ^bankare för människornas själar, vilket gör dem fasta och ståndaktiga, alltid rika på ^cgoda gärningar, och leder dem till att ^dprisa Gud.

5 Och det hände sig att Ether profeterade om stora och förunderliga ting för folket, vilka de inte trodde på eftersom de inte såg dem.

6 Och nu vill jag, Moroni, tala något om detta. Jag vill visa världen att ^atro är något som man ^bhoppas på men som ^cinte syns. Motsäg därför inte för att ni inte ser, ty ni får ingen förvisning förrän efter det att er ^dtro har prövats.

7 Ty det var genom tro som Kristus visade sig för våra fäder efter det att han uppstått från de döda. Och han visade

sig inte för dem förrän efter det att de hade tro på honom. Därför måste det vara så att några hade tro på honom, ty han visade sig inte för världen.

8 Men tack vare människors tro har han visat sig för världen och förhärligat Faderns namn och berett en väg så att andra därigenom kan få del av den himmelska gåvan, så att de kan hoppas på det som de inte har sett.

9 Därför kan även ni ha hopp och bli delaktiga i gåvan, om ni bara vill ha tro.

10 Se, det var genom tro som de gamle ^akallades enligt Guds heliga orden.

11 Och genom tro gavs Moses lag. Men genom att utge sin Son som gåva har Gud berett en ^alångt bättre väg, och det är genom tro som det har fullbordats.

12 Ty om det inte finns ^atro bland människobarnen kan Gud inte göra ^bunderverk bland dem. Därför visade han sig inte förrän efter det att de hade tro.

13 Se, det var Almas och Amuleks tro som fick ^afängelset att falla till marken.

14 Se, det var Nephis och Lehis tro som åstadkom ^aförändringen bland lamaniterna så att de döptes med eld och med den ^bHelige Anden.

2b Jer 20:9; Enos 1:26;
Alma 43:1.

3a L&F 112:5.
b Eth 11:12, 20-22.
c HFS Tro.

4a HFS Hopp.
b Hebr 6:19.
c 2 Kor 15:58.
d 3 Ne 12:16.

6a Hebr 11:1.

b Rom 8:24-25.

c Alma 32:21.

d 3 Ne 26:11;
L&F 105:19; 121:7-8.

10a Alma 13:3-4.
HFS Kall, kallad av
Gud, kallelse.

11a 2 Kor 12:31.

12a 2 Ne 27:23;
Mosiak 8:18;
Moro 7:37;
L&F 35:8-11.

b Matt 13:58;
Morm 9:20.

13a Alma 14:26-29.
14a Hel 5:50-52.

b Hel 5:45; 3 Ne 9:20.

15 Se, det var "Ammons och hans bröders tro som ^båstadkom ett så stort underverk bland lamaniterna.

16 Ja, och alla de som har åstadkommit "underverk har åstadkommit dem genom ^btro, ja, de som levde före Kristus och även de som levde efter honom.

17 Och det var genom tro som de tre lärjungarna fick löftet att de "inte skulle smaka döden. Och de fick inte löftet förrän efter det att de hade tro.

18 Och inte heller har någon någonsin utfört underverk förrän efter det att de haft tro, varför de först trodde på Guds Son.

19 Och det fanns många vilkas tro var så oerhört stark, till och med "före Kristi ankomst, att de inte kunde utestängas av ^bförlåten utan verkligen såg med sina ögon det som de hade sett med trons öga, och de gladdes.

20 Och se, vi har i denna uppteckning sett att en av dessa var Jareds bror. Ty så stor var hans tro på Gud, att när Gud räckte fram sitt "finger kunde han inte dölja det för Jareds brors ögon på grund av sitt ord, som han hade talat till honom, det ord som han hade fått genom tro.

21 Och efter det att Jareds bror hade sett Herrens finger, tack vare det "löfte som Jareds bror hade fått genom tro, kunde Herren inte dölja något för hans

syn. Därför visade han honom allting, ty han kunde inte längre hållas utanför ^bförlåten.

22 Och det är genom tro som mina fäder fick "löftet att dessa ting skulle komma till deras bröder genom icke-judarna. Därför har Herren, ja, Jesus Kristus, befallt mig detta.

23 Och jag sade till honom: Herre, icke-judarna kommer att håna dessa ting på grund av vår "svaghet i att skriva. Ty du Herre har gjort oss mäktiga i ord genom tro, men du har inte gjort oss ^bmäktiga i att skriva. Ty du har gjort hela detta folk sådant att de kan tala mycket, tack vare den Helige Anden som du har givit dem.

24 Och du har gjort oss sådana att vi kan skriva endast litet på grund av våra händers tafathet. Se, du har inte gjort oss mäktiga i att "skriva som Jareds bror, ty du gjorde honom sådan att de ting han skrev blev mäktiga alldeles som du är mäktig, så att de förmådde människor att läsa dem.

25 Du har även gjort våra ord så mäktiga och stora att vi inte ens kan skriva dem. Och när vi skriver ser vi vår svaghet och stakar oss när vi skall sätta samman våra ord. Och jag är rädd för att icke-judarna skall "håna våra ord.

26 Och när jag hade sagt detta

15a Alma 17:29–39.
b dvs som det berättas i Alma, kapitel 17–26.

16a HFS Underverk.
b Hebr 11:7–40.

17a 3 Ne 28:7;
Morm 8:10–12.

19a 2 Ne 11:1–4;
Jakob 4:4–5; Jar 1:11;
Alma 25:15–16.

b Eth 3:6.
HFS Förlåten.

20a Eth 3:4.
21a Eth 3:25–26.

b Eth 3:20;
L&F 67:10–13.

22a Enos 1:13.
23a Morm 8:17; 9:33.

b 2 Ne 33:1.
24a HFS Språk.
25a 2 Kor 2:14.

talade Herren till mig och sade: Dårar "hånar, men de skall sörja. Och min nåd är tillräcklig för de ödmjuka så att de inte skall dra fördel av er svaghet.

27 Och om människorna kommer till mig skall jag visa dem deras "svaghet. Jag ^bger människorna svaghet för att de skall kunna bli ödmjuka, och min "nåd är tillräcklig för alla människor som ^aödmjukas sig inför mig. Ty om de ödmjukas sig inför mig och har tro på mig, då skall jag göra så att det "svaga blir starkt för dem.

28 Se, jag skall visa icke-judarna deras svaghet, och jag skall visa dem att "tro, hopp och kärlek leder till mig — all rättfärdighets källa.

29 Och när jag, Moroni, hade hört dessa ord blev jag tröstad och sade: O Herre, ske din rättfärdiga vilja, ty jag vet att du verkar för människobarnen enligt deras tro.

30 Ty Jareds bror sade till berget Zerin: "Flytta dig, och det flyttades. Och om han inte hade haft tro skulle det inte ha flyttat sig, eftersom du verkar efter det att människorna har tro.

31 Ty på så sätt uppenbarade du dig för dina lärjungar. Ty efter det att de hade "tro och

talade i ditt namn uppenbarade du dig för dem i stor makt.

32 Och likaså minns jag att du har sagt att du har berett ett hem åt människan, ja, i din Faders "boningar, varom människan kan ha ett storslaget ^bhopp. Därför måste människan hoppas, annars kan hon inte få en arvedel på den plats som du har berett.

33 Och vidare minns jag att du har sagt att du har "älskat världen så högt att du har lagt ned ditt liv för världen, så att du skall kunna ta det tillbaka för att bereda en plats åt människobarnen.

34 Och nu vet jag att denna "kärlek som du har haft till människobarnen är detsamma som kristlig kärlek. Om därför en människa inte har denna kärlek kan hon inte ärva den plats som du har berett i din Faders boningar.

35 Därför vet jag av det som du har sagt, att om icke-judarna på grund av vår svaghet inte har denna kärlek, så skall du pröva dem och ta deras "talent ifrån dem, ja, allt det som de har mottagit, och ge det åt dem som har i rikligare mått.

36 Och det hände sig att jag bad Herren att han skulle visa

26a Gal 6:7.

27a Jakob 4:7.

b 2 Mos 4:11;

2 Kor 1:27.

c HFS Nåden.

d Luk 18:10–14;

L&F 1:28.

HFS Ödmjuk,

ödmjukhet.

e Luk 9:46–48;

2 Kor 12:9.

28a 2 Kor 13:1–13;

Moro 7:39–47.

30a Matt 17:20;

Jakob 4:6;

Hel 10:6, 9.

HFS Kraft, makt.

31a HFS Tro.

32a Joh 14:2;

Enos 1:27;

L&F 72:4; 98:18.

b HFS Hopp.

33a Joh 3:16–17.

34a Moro 7:47.

HFS Kärlek.

35a Matt 25:14–30.

HFS Gåva; Talent.

icke-judarna "nåd så att de skulle kunna ha denna kärlek.

37 Och det hände sig att Herren sade till mig: Om de inte har denna kärlek så rör det inte dig, du har ju varit trofast. Därför skall dina kläder göras "rena. Och eftersom du har insett din ^bsvaghet skall du göras så stark att du kan inta den plats som jag har berett åt dig i min Faders boningar.

38 Och nu bjuder jag, Moroni, icke-judarna farväl, ja, och likaså mina bröder som jag älskar, till dess vi möts inför Kristi "domarsäte där alla människor skall veta att mina ^bkläder inte är befläckade med ert blod.

39 Och då skall ni veta att jag har "sett Jesus och att han har talat med mig ^bansikte mot ansikte, och att han för mig med tydlig ödmjukhet, ja, så som en människa berättar något för en annan på mitt eget språk, har berättat om detta.

40 Och endast en del har jag skrivit på grund av min svaghet i att skriva.

41 Och nu vill jag uppmana er att "söka denne Jesus om vilken profeterna och apostlarna har skrivit, så att nåden från Gud Fadern och likaså Herren Jesus Kristus och den Helige Anden, som ^bvittnar om dem, må vara och förbli i er för evigt. Amen.

KAPITEL 13

Ether talar om ett Nya Jerusalem som skall byggas i Amerika av Josefs avkomlingar — Han profeterar, drivs ut, skriver Jarediternas historia och förutsäger Jarediternas undergång — Krig rasar över hela landet.

OCH nu fortsätter jag, Moroni, med att avsluta min uppteckning om det folks undergång om vilket jag har skrivit.

2 Ty se, de förkastade Ethers alla ord. Ty han berättade i sanning allt för dem från människans begynnelse, och att detta land, sedan vattnen "sjunkit undan från dess yta, blev ett utvalt land framför alla andra länder, ett av Herren utvalt land, varför det är Herrens vilja att alla människor som bor på dess yta skall ^btjäna honom —

3 och att det var platsen för det "Nya Jerusalem som skulle ^bkomma ned från himlen, och för Herrens heliga helgedom.

4 Se, Ether såg Kristi dagar, och han talade om ett "Nya Jerusalem i detta land.

5 Och han talade även om Israels hus och om det "Jerusalem varifrån ^bLehi skulle komma — sedan det hade förstörts skulle det åter byggas upp, en "helig

36a HFS Nåden.

37a L&F 38:42; 88:74–75;
135:4–5.

b Eth 12:27.

38a HFS Jesus Kristus —
Domare.

b Jakob 1:19.

39a HFS Jesus Kristus —

Kristus har visat sig
efter sin död.

b 1 Mos 32:30;

2 Mos 33:11.

41a L&F 88:63; 101:38.

b 3 Ne 11:32.

13 2a 1 Mob 7:11–24; 8:3.

b Eth 2:8.

3a 3 Ne 20:22; 21:23–24.

HFS Nya Jerusalem.

b Upp 3:12; 21:2.

4a HFS Sion.

5a HFS Jerusalem.

b 1 Ne 1:18–20.

c Upp 21:10;

3 Ne 20:29–36.

stad åt Herren. Därför kunde det inte bli ett nytt Jerusalem, ty det hade funnits i gamla dagar, utan det skulle åter byggas upp och bli en Herrens heliga stad, och det skulle byggas åt Israels hus —

6 och att ett "Nya Jerusalem, för vilket det har funnits en ^bförebild, skulle byggas i detta land åt återstoden av ^cJosefs avkomlingar.

7 Ty liksom Josef hämtade sin far ned till "Egyptens land, där han dog, förde Herren en återstod av Josefs avkomlingar ut ur Jerusalems land för att han skulle kunna vara barmhärtig mot Josefs avkomlingar så att de ^binte skulle förgås, alldeles som han var barmhärtig mot Josefs far så att han inte skulle förgås.

8 Därför skall återstoden av Josefs hus uppresas i detta "land, och det skall vara deras arveland. Och de skall bygga en helig stad åt Herren, liknande det gamla Jerusalem, och de skall ^baldrig mera uppblandas förrän änden kommer då jorden skall förgås.

9 Och det skall bli en "ny himmel och en ny jord. Och de skall likna de gamla utom att de gamla är borta och att allting har blivit nytt.

10 Och då kommer Nya Jerusalem. Och välsignade är de som bor där, ty det är de vars kläder är "vita genom Lammets blod, och det är de som räknas bland återstoden av Josefs avkomlingar, vilka tillhörde Israels hus.

11 Och då kommer även det gamla Jerusalem, och välsignade är dess invånare, ty de har blivit tvättade i Lammets blod. Och det är de som blev skingrade och som "samlades in från jordens fyra hörn och från ^bnordanlanden och som är delaktiga i fullbordandet av det förbund som Gud slöt med deras fader "Abraham.

12 Och när detta händer uppfylls skriften som säger att det finns de som var de "första som skall bli de sista, och det finns de som var de sista som skall bli de första.

13 Jag stod i begrepp att skriva mer, men det blev mig förbjudet. Men stora och förunderliga var Ethers profetior. Men de aktade honom för intet och drev ut honom. Och han gömde sig i en hålighet i en klippa om dagen, och om natten kom han ut och såg det som skulle drabba folket.

14 Och medan han bodde i håligheten i en klippa skrev han återstoden av denna

6a L&F 42:9; 45:66-67;
84:2-5;
TA 1:10.
b Alma 46:24.
HFS Symbolik.
c HFS Josef, Jakobs son.
7a 1 Mos 46:2-7; 47:6.
b 2 Ne 3:5.
8a HFS Utlovade landet.

b Moro 10:31.
9a 2 Petr 3:10-13;
Upp 21:1; 3 Ne 26:3;
L&F 101:23-25.
10a Upp 7:14;
1 Ne 12:10-11;
Alma 5:27.
11a HFS Israel — Israels insamling.

b L&F 133:26-35.
c HFS Abrahams förbund.
12a Mark 10:31;
1 Ne 13:42;
Jakob 5:63;
L&F 90:9.

uppteckning, eftersom han om natten såg den ödeläggelse som drabbade folket.

15 Och det hände sig att samma år som han drevs ut från folket utbröt ett stort krig bland folket, ty det fanns många mäktiga män som stod fram och sökte förgöra Coriantumr enligt deras hemliga och ogudaktiga planer som det har talats om.

16 Och Coriantumr, som själv hade studerat krigets alla konster och all världslig list, gav sig i strid med dem som sökte förgöra honom.

17 Men han omvände sig inte, inte heller hans fagra söner och döttrar, inte heller Cohors fagra söner och döttrar och inte heller Corihors fagra söner och döttrar. Och kort sagt fanns det ingen av de fagra sönerna och döttrarna på hela jordens yta som omvände sig från sina synder.

18 Därför hände det sig under det första året som Ether bodde i håligheten i en klippa att många människor blev dräpta med svärd av de "hemliga sammansvärjningar som stred mot Coriantumr för att kunna erövra riket.

19 Och det hände sig att Coriantumrs söner kämpade tappert och blödde ymnigt.

20 Och under det andra året kom Herrens ord till Ether att han skulle gå och profetera för "Coriantumr och säga, att om han och hela hans hushåll

omvände sig skulle Herren ge honom hans rike och skona folket —

21 annars skulle de och hela hans hushåll förgöras, utom han själv. Och han skulle endast leva så länge att han fick se uppfyllelsen av de profetior som hade uttalats om ett "annat folk, som skulle få landet till arvedel. Och Coriantumr skulle begravas av dem. Och varje själ skulle förgöras, utom ^bCoriantumr.

22 Och det hände sig att Coriantumr inte omvände sig, inte heller hans hushåll, inte heller hans folk, och krigen upphörde inte. Och de sökte döda Ether, men han flydde undan dem och gömde sig åter i håligheten i klippan.

23 Och det hände sig att en viss Shared trädde fram, och även han gav sig i strid med Coriantumr, och han besegrade honom så att han i det tredje året tog honom tillfånga.

24 Och Coriantumrs söner besegrade Shared i det fjärde året och återtog riket åt sin far.

25 Nu utbröt ett krig över hela landets yta, och varje man med sitt band kämpade för det han önskade.

26 Och det fanns rövare och kort sagt all slags ogudaktighet över hela landets yta.

27 Och det hände sig att Coriantumr blev mycket vred på Shared, och han drog ut till strid mot honom med sina härar, och de möttes med stor vrede,

18a Eth 8:9–26.

20a Eth 12:1–2.

21a Omni 1:19–21;

Eth 11:21.

b Eth 15:29–32.

och de möttes i Gilgals dal, och striden blev mycket häftig.

28 Och det hände sig att Shared stred mot honom i tre dagars tid. Och det hände sig att Coriantumr besegrade honom och förföljde honom till dess han kom till Heshlons slätter.

29 Och det hände sig att Shared åter gav sig i strid med honom på slätterna, och se, han besegrade Coriantumr och drev honom åter tillbaka till Gilgals dal.

30 Och Coriantumr gav sig åter i strid med Shared i Gilgals dal varvid han besegrade Shared och dräpte honom.

31 Och Shared sårade Coriantumr i låret så att han inte kunde strida under två års tid. Och under denna tid fortsatte hela folket överallt i landet att utgjuta blod, och det fanns ingen som kunde hålla dem tillbaka.

KAPITEL 14

Folkets ondska bringar en förbannelse över landet — Coriantumr går ut i strid mot Gilead, sedan mot Lib och sedan mot Shiz — Blod och förödelse täcker landet.

OCH nu började det vila en stor "förbannelse över hela landet på grund av folkets ondska, så att om någon lade ifrån sig sitt verktyg eller sitt svärd på sin hylla eller på den plats där han ville förvara det, se, då kunde han nästa dag inte finna det.

Så stor var förbannelsen över landet.

2 Därför höll varje man fast vid det som var hans eget med sina egna händer och ville varken låna eller låna ut något. Och varje man höll sitt svärdsfäste i höger hand för att försvara sin egendom och sitt eget och sina hustrurs och barns liv.

3 Och efter två års tid, och efter Shareds död, se, då trädde Shareds bror fram och gav sig i strid med Coriantumr, i vilken Coriantumr besegrade honom och förföljde honom till Akishs vildmark.

4 Och det hände sig att Shareds bror gav sig i strid med honom i Akishs vildmark. Och striden blev mycket häftig, och många tusen föll för svärd.

5 Och det hände sig att Coriantumr belägrade vildmarken. Och Shareds bror tågade ut ur vildmarken om natten och dräpte en del av Coriantumrs här när de var druckna.

6 Och han drog fram till Morons land och satte sig på Coriantumrs tron.

7 Och det hände sig att Coriantumr uppehöll sig med sin här i vildmarken i två års tid, under vilken hans här fick stora förstärkningar.

8 Men Shareds bror, vars namn var Gilead, fick också stora förstärkningar till sin här tack vare hemliga sammansvärjningar.

9 Och det hände sig att hans högpräst mördade honom där han satt på sin tron.

10 Och det hände sig att någon från de hemliga sammansvärjningarna mördade honom i en lönngång och själv tog makten över riket. Och hans namn var Lib. Och Lib var en storväxt man, större än någon annan man bland hela folket.

11 Och det hände sig att i Libs första år drog Coriantumr upp till Morons land och gav sig i strid med Lib.

12 Och det hände sig att han kämpade mot Lib, varvid Lib slog hans arm så att han blev sårad. Dock trängde Coriantumrs här fram mot Lib så att han flydde ut mot havet.

13 Och det hände sig att Coriantumr förföljde honom, och Lib gav sig i strid med honom ute vid havet.

14 Och det hände sig att Lib slog Coriantumrs här så att de åter flydde till Akishs vildmark.

15 Och det hände sig att Lib förföljde honom till dess de kom till Agoshs slätter. Och Coriantumr hade tagit hela folket med sig då han flydde för Lib till den del av landet dit han flydde.

16 Och när han hade kommit till Agoshs slätter gav han sig i strid med Lib och slog honom till dess han dog. Men Libs bror gick emot Coriantumr i sin brors ställe, och striden blev mycket häftig varvid Coriantumr återigen flydde för Libs brors här.

17 Och Libs bror hette Shiz. Och det hände sig att Shiz följde efter Coriantumr, och han be-segrade många städer, och han

dräpte både kvinnor och barn, och han brände städerna.

18 Och fruktan för Shiz spred sig överallt i landet, ja, ett rop ljöd genom landet: Vem kan bestå för Shiz' här? Se, han soper jorden framför sig.

19 Och det hände sig att folket började samlas i härar över hela landet.

20 Och de delade sig. Och en del av dem flydde till Shiz' här, och en del av dem flydde till Coriantumrs här.

21 Och så häftigt och långvarigt hade kriget varit, och så länge hade blodsutgjutelser och förödelse pågått, att landets hela yta var täckt av de "dödas kroppar.

22 Och så snabbt och brådstörtat var kriget att ingen lämnades att begrava de döda, utan man tågade från blodsutgjutelse till blodsutgjutelse och lämnade kropparna av både män, kvinnor och barn strödda över landets yta för att bli köttätande "maskars byte.

23 Och stanken därav spreds över landets yta, ja över hela landets yta, så att människorna besvärades både dag och natt på grund av dess stank.

24 Dock upphörde Shiz inte att förfölja Coriantumr, ty han hade svurit att själv hämnas på Coriantumr för sin brors blod, vilken hade blivit dräpt, och på Herrens ord som kom till Ether om att Coriantumr inte skulle falla för svärd.

25 Och sålunda ser vi att

Herren hemsökte dem med sin vredes fulla mått, och att deras ogudaktighet och avskyvärdheter hade berett vägen för deras eviga undergång.

26 Och det hände sig att Shiz förföljde Coriantumr österut ända fram till havet, och där gav denne sig i strid med Shiz i tre dagars tid.

27 Och så förfärlig var förödelsen bland Shiz' härar att folket började bli förskräckta och började fly för Coriantumrs härar. Och de flydde till Corihors land och drev undan invånarna framför sig, alla som inte ville förena sig med dem.

28 Och de slog upp sina tält i Corihors dal, och Coriantumr slog upp sina tält i Shurrs dal. Nu låg Shurrs dal nära kullen Comnor och därför samlade Coriantumr sina härar på kullen Comnor och lät blåsa i trumpet mot Shiz' härar för att utmana dem till strid.

29 Och det hände sig att de kom, men drevs tillbaka. Och de kom för andra gången, och de drevs tillbaka för andra gången. Och det hände sig att de kom för tredje gången, och striden blev mycket häftig.

30 Och det hände sig att Shiz högg mot Coriantumr så att han gav honom många djupa sår, och Coriantumr, som hade förlorat mycket blod, svimmade och bars bort som om han vore död.

31 Och förlusten av män, kvinnor och barn var så stor på

båda sidor att Shiz befalle sitt folk att inte förfölja Coriantumrs härar, varför de återvände till sitt läger.

KAPITEL 15

Miljontals Jarediter dräps i strid — Shiz och Coriantumr samlar allt folket till strid på liv och död — Herrens Ande slutar sträva med dem — Den Jareditiska nationen förintas fullständigt — Endast Coriantumr blir kvar.

OCH det hände sig att när Coriantumr hade blivit återställd från sina sår började han minnas de ord som Ether hade talat till honom.

2 Han fann att nästan två miljoner av hans folk redan hade fallit för svärd, och hans hjärta började fyllas av sorg. Ja, två miljoner mäktiga män hade dräpts och likaså deras hustrur och deras barn.

3 Han började ångra det onda som han hade gjort. Han började minnas de ord som hade talats genom alla profeternas mun, och han såg att de dittills hade uppfyllts helt och hållet. Och hans själ sörjde och ville inte låta trösta sig.

4 Och det hände sig att han skrev ett brev till Shiz och bad honom att skona folket och sade att han var villig att avstå från riket för att rädda människornas liv.

5 Och det hände sig att när Shiz hade fått hans brev skrev

han i ett brev till Coriantumr att om denne ville överlämna sig, så att han kunde dräpa honom med hans eget svärd, skulle han skona människornas liv.

6 Och det hände sig att folket inte omvände sig från sin ondska. Och Coriantumrs folk hetsades till vrede mot Shiz' folk, och Shiz' folk hetsades till vrede mot Coriantumrs folk. Därför gav sig Shiz' folk i strid med Coriantumrs folk.

7 Och när Coriantumr såg att han var nära att falla flydde han åter för Shiz' folk.

8 Och det hände sig att han kom till Ripliancums vatten, vilket i översättning betyder stora eller som överträffar alla. Och när de kom till dessa vatten slog de upp sina tält. Och även Shiz slog upp sina tält i närheten av dem, och därför kom de nästa dag för att strida.

9 Och det hände sig att de utkämpade en mycket häftig strid under vilken Coriantumr åter blev sårad och svimmade av blodförlusten.

10 Och det hände sig att Coriantumrs härar ansatte Shiz' härar så att de besegrade dem och fick dem att fly för dem. Och de flydde söderut och slog upp sina tält på en plats som hette Ogath.

11 Och det hände sig att Coriantumrs här slog upp sina tält vid kullen Ramah, och det var samma kulle där min far, Mormon, åt Herren "gömde upp-teckningarna, som var heliga.

12 Och det hände sig att de samlade ihop allt folket i hela landet som inte hade blivit dräpta, utom Ether.

13 Och det hände sig att Ether såg allt vad folket gjorde. Och han såg att de som var för Coriantumr samlades i Coriantumrs här och att de som var för Shiz samlades i Shiz' här.

14 Och under fyra års tid samlade de ihop folket så att de kunde nå alla som bodde i landet, och så att de kunde få all den förstärkning som det var möjligt för dem att få.

15 Och det hände sig att när de alla med sina hustrur och sina barn hade samlats till den här som var och en valt — både män, kvinnor och barn var utrustade med krigsvapen och hade sköldar och "bröstplåtar och huvudplåtar och var klädda redo till krig — tågade de mot varandra till strid, och de stred hela dagen och segrade inte.

16 Och det hände sig att när det blev kväll var de trötta och drog sig tillbaka till sina läger. Och sedan de hade dragit sig tillbaka till sina läger började de jämla sig och klaga över förlusten av dem av deras folk som hade dräpts. Och så högt ljud deras rop, deras jämmer och klagan att de skar genom luften.

17 Och det hände sig att de nästa dag åter gick till strid, och stor och förfärlig blev den dagen. Dock segrade ingen av dem, och när kvällen kom skar deras rop och deras jämmer och

deras sorg åter genom luften över förlusten av dem av deras folk som hade dräpts.

18 Och det hände sig att Coriantumr åter skrev ett brev till Shiz i vilket han uttryckte sin önskan att denne inte på nytt skulle ta upp striden, utan att han skulle ta emot riket och skona folkets liv.

19 Men se, Herrens Ande hade upphört att sträva med dem, och "Satan hade fullständig makt över folkets hjärtan. Ty de var överlämnade åt sina hjärtans hårdhet och sina sinnens blindhet så att de skulle kunna förgöra varandra, varför de åter gick ut till strid.

20 Och det hände sig att de stred hela den dagen, och när kvällen kom sov de på sina svärd.

21 Och nästa dag stred de ända till dess kvällen kom.

22 Och när kvällen kom var de "berusade av vrede, alldeles som en människa som är berusad av vin, och de sov åter på sina svärd.

23 Och nästa dag stred de återigen, och när kvällen kom hade alla fallit för svärd utom femtio och två av Coriantumrs folk och sextio och nio av Shiz' folk.

24 Och det hände sig att de sov på sina svärd den natten, och nästa dag stred de åter och kämpade av alla krafter med sina svärd och med sina sköldar hela den dagen.

25 Och när kvällen kom fanns

det trettio och två av Shiz' folk och tjugo och sju av Coriantumrs folk.

26 Och det hände sig att de åt och sov och beredde sig att dö nästa dag. Och de var stora och mäktiga män vad mänsklig styrka beträffar.

27 Och det hände sig att de stred i tre timmars tid, och de svimmade av blodförlust.

28 Och det hände sig att när Coriantumrs män hade fått krafter nog så att de kunde gå, stod de i begrepp att fly för sina liv. Men se, Shiz stod upp och likaså hans män, och han svor i sin vrede att han skulle dräpa Coriantumr eller också förgås med svärd.

29 Därför förföljde han dem, och nästa dag hann han upp dem, och de stred åter med svärd. Och det hände sig att när "alla hade fallit för svärd, utom Coriantumr och Shiz, se, då hade Shiz svimmat av blodförlusten.

30 Och det hände sig att när Coriantumr hade lutat sig mot sitt svärd, och vilat sig en stund, högg han huvudet av Shiz.

31 Och det hände sig att sedan han hade huggit huvudet av Shiz, reste sig Shiz på sina händer och föll. Och sedan han kippat efter andan dog han.

32 Och det hände sig att "Coriantumr föll till marken och blev som livlös.

33 Och Herren talade till Ether och sade till honom: Kom fram! Och han kom fram och

såg att alla Herrens ord hade uppfyllts. Och han avslutade sin "uppteckning (och jag har inte skrivit en hundradel) och han gömde den på ett sådant sätt att Limhis folk hittade den.

34 Och de sista ord som skriv-

its av "Ether är dessa: Vare sig Herren vill att jag skall förvandlas eller att jag skall underkasta mig Herrens vilja i köttet betyder ingenting, om så är att jag blir frälst i Guds rike. Amen.

MORONIS BOK

KAPITEL 1

Moroni skriver till gagn för lamaniterna — De nephiter som inte förnekar Kristus avrättas. Omkring 401–421 e Kr.

NU hade jag, "Moroni, sedan jag avslutat mitt sammandrag av berättelsen om Jareds folk inte tänkt skriva mer, men jag har ännu inte omkommit. Och jag ger mig inte tillkänna för lamaniterna för att de inte skall förgöra mig.

2 Ty se, deras "krig inbördes är mycket våldsamma, och på grund av sitt hat ^bavrättar de varje nephit som inte vill förneka Kristus.

3 Och jag, Moroni, kommer inte att "förneka Kristus. Därför vandrar jag varthelst jag kan för mitt eget livs säkerhets skull.

4 Därför skriver jag ytterligare något, tvärtemot det jag hade tänkt. Ty jag hade inte tänkt skriva mer, men jag skriver yt-

terligare något som möjligtvis kan bli av värde för mina bröder lamaniterna någon gång i framtiden, enligt Herrens vilja.

KAPITEL 2

Jesus gav de tolv nephitiska lärjungarna makt att förläna den Helige Andens gåva. Omkring 401–421 e Kr.

KRISTI ord som han talade till sina "lärjungar, de tolv som han hade utvalt då han lade sina händer på dem:

2 Och han kallade dem vid namn och sade: Ni skall åkalla Fadern i mitt namn i mäktig bön. Och sedan ni har gjort detta skall ni ha "myndighet att ^bge den Helige Anden till den som ni lägger "händerna på. Och i mitt namn skall ni ge den, ty så gör mina apostlar.

3 Och Kristus talade dessa ord till dem när han uppenbarade sig för dem första gången. Och

33a Mosiah 8:9;
Alma 37:21–31;
Eth 1:1–5.

34a Eth 12:2.

[MORONI]

1 1a HFS Moroni,
Mormons son.

2a 1 Ne 12:20–23.

b Alma 45:14.

3a Matt 10:32–33;

3 Ne 29:5.

2 1a 3 Ne 13:25.

2a HFS Kraft, makt.

b 3 Ne 18:37.

c HFS Handpålägging.

mängden hörde det inte, men lärjungarna hörde det. Och på alla som de ^alade händerna på föll den Helige Anden.

KAPITEL 3

Äldster ordinerar präster och lärare genom handpåläggning. Omkring 401–421 e Kr.

SÄTTET varpå lärjungarna, som kallades kyrkans ^aäldster, ^bordinerade präster och lärare:

2 Sedan de hade bett till Fadern i Kristi namn lade de händerna på dem och sade:

3 I Jesu Kristi namn ordinerar jag dig till präst (eller om han skall bli lärare: ordinerar jag dig till lärare), till att predika omvändelse och ^asyndernas förlåtelse genom Jesus Kristus och genom ståndaktighet i tron på hans namn intill änden. Amen.

4 Och på det sättet ^aordinerade de präster och lärare enligt Guds ^bgåvor och kallelser till människor. Och de ordinerade dem genom ^cden Helige Andens kraft som var i dem.

KAPITEL 4

Förklaring av hur äldster och

präster välsignar sakramentsbrödet. Omkring 401–421 e Kr.

DETTA är ^asättet varpå deras ^bäldster och präster välsignade Kristi kött och blod åt kyrkan. Och de ^cvälsignade det enligt Kristi befallningar varför vi vet att det är rätt, och äldsten eller prästen förrättade det.

2 Och de föll på knä tillsammans med församlingen och bad till Fadern i Kristi namn och sade:

3 O Gud, du evige Fader, vi ber dig i din Sons, Jesu Kristi, namn att välsigna och helga detta ^abröd för alla deras själar som äter därav, så att de kan göra det ^btill minne av din Sons kropp och betyga för dig, o Gud, du evige Fader, att de är villiga att ta på sig ^cdin Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit dem, så att de alltid kan ha hans ^dAnde hos sig. Amen.

KAPITEL 5

Sättet att välsigna sakramentsvinet förklaras. Omkring 401–421 e Kr.

DETTA är ^asättet att välsigna vinet: Se, de tog bägaren och sade:

2 O Gud, du evige Fader, vi ber dig i din Sons, Jesu Kristi,

3a Apg 19:6.

3 1a Alma 6:1.

HFS Äldste.

b HFS Ordinerar, ordination.

3a HFS Syndernas förlåtelse.

4a L&F 18:32; 20:60.

b HFS Gåva.

c 1 Ne 13:37;

Moro 6:9.

4 1a 3 Ne 18:1–7.

b HFS Äldste.

c L&F 20:76–77.

3a HFS Sakramentet.

b Luk 22:19;

2 Kor 11:23–24;

3 Ne 18:7.

c HFS Jesus Kristus — Nödvändigheten av att ta på oss Kristi namn.

d HFS Helige Anden, den.

5 1a 3 Ne 18:8–11;

L&F 20:78–79.

namn att välsigna och helga detta "vin för alla deras själar som dricker därav, så att de kan göra det ^btill minne av din Sons blod som utgöts för dem, så att de kan betyga för dig, o Gud, du evige Fader, att de alltid minns honom, så att de kan ha hans Ande hos sig. Amen.

KAPITEL 6

De som omvänder sig och blir döptas upp i gemenskapen — Kyrkans medlemmar som omvänder sig blir förlåtna — Möten leds genom den Helige Andens kraft. Omkring 401-421 e Kr.

OCH nu talar jag om "dopet. Se, äldster, präster och lärare döptes, och de blev inte döpta om de inte bar sådan frukt att de var ^bvärdiga det.

2 Inte heller tog de emot några till dop som inte kom med ett "förkrossat hjärta och en botfärdig ande och betygade för kyrkan att de verkligen hade omvänt sig från alla sina synder.

3 Och ingen togs emot till dop som inte "tog på sig Kristi namn och hade beslutat sig för att tjäna honom intill änden.

4 Och sedan de hade mottagit till dop och påverkats och "renats genom den Helige Andens kraft räknades de bland Kristi kyrkas folk. Och deras ^bnamn upptecknades så att de skulle bli ihågkomna och få näring genom Guds goda ord för att hålla dem på den rätta vägen och få dem att ständigt och "vaksamt be och "förtrösta endast på Kristi förtjänster, han som var deras tros "upphovsman och fullkomnare.

5 Och "kyrkan kom ^bofta tillsammans för att "fasta och be och för att tala med varandra om sina själars välfärd.

6 Och de kom ofta tillsammans för att ta del av bröd och vin till minne av Herren Jesus.

7 Och de såg noga till att det inte fanns "någon ondska bland dem. Och om några befanns göra ont, och ^btre vittnen tillhörande kyrkan anklagade dem inför "äldsterna, och om de inte omvände sig och inte "bekände "utplånades deras namn, och de räknades inte bland Kristi folk.

8 Men "så ofta de omvände sig och med ärligt uppsåt sökte få förlåtelse blev de ^bförlåtna.

2a L&F 27:2-4.
HFS Sakramentet.

b Luk 22:19-20;
2 Kor 11:25.

6 1a HFS Dop, döpa.
b HFS Värdig,
värdighet.

2a HFS Förkrossat hjärta.

3a HFS Jesus Kristus —
Nödvändigheten av
att ta på oss Kristi
namn.

4a HFS Ren, renhjärtad.

b L&F 20:82.
c Alma 34:39;
3 Ne 18:15-18.

d 2 Ne 31:19;
L&F 3:20.

e Hebr 12:2.

5a HFS Jesu Kristi kyrka.

b 3 Ne 18:22;
4 Ne 1:12;
L&F 88:76.
c HFS Fasta.

7a L&F 20:54.

b L&F 42:80-81.
HFS Vittne, vittnesmål.

c Alma 6:1.
HFS Äldste.

d HFS Bekänna,
bekännelse.

e 2 Mos 32:33;
L&F 20:83.

HFS Uteslutning.

8a Mosiah 26:30-31.
b HFS Förlåta.

9 Och deras möten ^aleddes av kyrkan enligt Andens maningar och genom den ^bHelige Andens kraft, ty så som den Helige Andens kraft ledde dem, vare sig till att predika eller att förmana eller att be eller att åkalla Gud eller att sjunga, så gjordes det.

KAPITEL 7

En inbjudan ges att gå in i Herrens vila — Be med ärligt uppsåt — Kristi Ande gör det möjligt för människor att skilja gott från ont — Satan förmår människor att förneka Kristus och göra ont — Profeterna uppenbarar Kristi ankomst — Genom tro utförs underverk och ges änglabetjäning — Människorna bör hoppas på evigt liv och hålla sig till kärleken. Omkring 401–421 e Kr.

OCH nu skriver jag, Moroni, några få av de ord som min far, Mormon, talade om ^atro, hopp och kärlek. Ty på detta sätt talade han till folket då han undervisade dem i synagogan som de hade byggt som en plats för tillbedjan:

2 Och nu talar jag, Mormon, till er, mina älskade bröder. Och det är genom Gud Faderns och vår Herres Jesu Kristi nåd och hans heliga vilja, tack vare hans ^akallelse gåva till mig, som jag nu tillåts att tala till er.

3 Därför vill jag tala till er som tillhör kyrkan, som är Kristi fridsamma efterföljare och som har fått ett tillräckligt hopp varigenom ni kan gå in i Herrens ^avila från nu och allt framgent, till dess ni vilar hos honom i himlen.

4 Och nu, mina bröder, detta anser jag om er på grund av ert fridsamma ^aumgänge med människobarnen.

5 Ty jag kommer ihåg det Guds ord som säger: Av deras gärningar skall ni ^akänna dem. Ty om deras gärningar är goda då är även de goda.

6 Ty se, Gud har sagt att en människa som är ^aond inte kan göra det som är gott. Ty om hon frambär en gåva eller ^bber till Gud så är det henne till ingen nytta om hon inte gör det med ärligt uppsåt.

7 Ty se, det räknas henne inte till rättfärdighet.

8 Ty se, om en människa som är ^aond ger en gåva gör hon det ^bmotvilligt. Därför räknas det henne som om hon hade behållit gåvan själv, varför hon räknas som ond inför Gud.

9 Och likaså räknas det som ont för en människa om hon inte ber med hjärtats ^aärliga uppsåt. Ja, och det är till ingen nytta för henne, ty Gud tar inte emot sådana.

10 Därför kan en människa

9a L&F 20:45; 46:2.

b HFS Helige Anden, den.

7 1a 2 Kor 13:1–13;

Eth 12:3–22, 27–37;

Moro 8:14; 10:20–23.

2a HFS Kall, kallad av Gud, kallelse.

3a HFS Vila.

4a 1 Joh 2:6; L&F 19:23.

5a 3 Ne 14:15–20.

6a Matt 7:15–18.

b Alma 34:28.

HFS Bön.

8a Ords 15:8.

b L&F 64:34.

9a Jak 1:6–7; 5:16;

Moro 10:4.

som är ond inte göra det som är gott. Inte heller ger hon en god gåva.

11 Ty se, en bitter ^akälla kan inte ge gott vatten, inte heller kan en god källa ge bittert vatten. Därför kan inte en människa som tjänar djävulen följa Kristus. Och om hon ^bföljer Kristus kan hon inte vara en djävulens tjänare.

12 Därför kommer allt som är ^agott från Gud, och det som är ^bont kommer från djävulen. Ty djävulen är fiende till Gud och strider ständigt mot honom och inbjuder och lockar till ^csynd och till att ständigt göra det som är ont.

13 Men se, det som är av Gud inbjuder och lockar till att ständigt göra gott. Därför är allt som inbjuder och ^alockar till att göra gott, och till att älska Gud och att tjäna honom, ^binspirerat av Gud.

14 Ta er därför i akt, mina älskade bröder, så att ni inte anser det som är ^aont vara av Gud, eller det som är gott och av Gud vara av djävulen.

15 Ty se, mina bröder, det är givet er att ^adöma för att ni skall kunna skilja gott från ont. Och sättet att döma är så tydligt att ni kan veta det med

fullkomlig visshet, liksom dagsljuset skiljer sig från den mörka natten.

16 Ty se, ^aKristi Ande ges åt varje människa för att hon skall kunna ^bskilja gott från ont. Därför visar jag er hur ni bör döma, ty allt som inbjuder till att göra gott och som förmår människor att tro på Kristus kommer genom Kristi kraft och gåva, varför ni med fullkomlig visshet kan veta att det är av Gud.

17 Men allt som förmår människor att göra ^aont och att inte tro på Kristus och att förneka honom och att inte tjäna Gud, det är — och det kan ni med fullkomlig visshet veta — av djävulen. Ty på så sätt verkar djävulen, ty han förmår ingen människa att göra gott, nej, inte en enda. Det gör inte heller hans änglar, och inte heller de som underkastar sig honom.

18 Och nu, mina bröder, eftersom jag vet att ni känner till ljuset enligt vilket ni kan döma, det ljus som är ^aKristi ljus: Se till att ni inte dömer orätt. Ty med samma ^bdom som ni dömer kommer även ni att bli dömda.

19 Därför vädjar jag till er, bröder, att söka flitigt i ^aKristi ljus så att ni kan skilja gott från

11a Jak 3:11–12.

b Matt 6:24;

2 Ne 31:10–13;

L&F 56:2.

12a Jak 1:17;

1 Joh 4:1–2;

Eth 4:12.

b Alma 5:39–42.

c Hel 6:30.

HFS Synd.

13a 2 Ne 33:4;

Eth 8:26.

b HFS Inspiration,
inspirera.

14a Jes 5:20;

2 Ne 15:20.

15a HFS Urskillningens
gåva.

16a HFS Samvete; Ljus,
Kristi ljus.

b 1 Mos 3:5;

2 Ne 2:5, 18, 26;

Mosiah 16:3;

Alma 29:5; Hel 14:31.

17a HFS Synd.

18a Mosiah 16:9;

L&F 50:24; 88:7–13.

HFS Ljus, Kristi ljus.

b JSÖ, Matt 7:1–2;

Luk 6:37; Joh 7:24.

ont. Och om ni håller fast vid allt som är gott och inte fördömer det skall ni förvisso vara ^bKristi barn.

20 Och nu, mina bröder, hur är det möjligt för er att hålla fast vid allt som är gott?

21 Och nu kommer jag till den tro som jag sade att jag tänkte tala om, och jag skall säga er hur ni kan hålla fast vid allt som är gott.

22 Ty se, Gud som "vet allt och som är från evighet till evighet, se, han har sänt ^bänglar till att betjäna människobarnen för att uppenbara det som rör Kristi ankomst, och allt gott skulle komma genom Kristus.

23 Och Gud förkunnade även för profeterna genom sin egen mun att Kristus skulle komma.

24 Och se, han har på olika sätt uppenbarat för människobarnen det som är gott. Och allt som är gott kommer från Kristus, annars skulle människorna vara "fallna och inget gott kunde komma till dem.

25 Därför började människorna, genom "änglars betjäning och genom varje ord som utgick från Guds mun, utöva tro på Kristus. Och genom tro höll de sålunda fast vid alla goda ting, och så var det ända till Kristi ankomst.

26 Och även efter hans ankomst blev människorna frälsta

genom tro på hans namn, och genom tro blir de Guds söner. Och lika säkert som att Kristus lever talade han dessa ord till våra fäder och sade: "Vad ni än ber Fadern om i mitt namn, som är gott, i tro och med tillit till att ni skall få, se, det skall ske er.

27 Har alltså, mina älskade bröder, "underverken upphört eftersom Kristus har uppstigit till himlen och satt sig på Guds högra sida för att av Fadern ^butkräva sin rätt att vara barmhärtig mot människobarnen?

28 Han har ju uppfyllt lagens krav, och han gör anspråk på alla dem som har tro på honom. Och de som har tro på honom "håller fast vid alla goda ting. Därför för han alla människobarnens ^btalán, och han bor för evigt i himlarna.

29 Och har underverken upphört för att han har gjort detta, mina älskade bröder? Se, jag säger er: Nej. Inte heller har änglar upphört att betjäna människobarnen.

30 Ty se, de lyder under honom för att verka enligt hans befallnings ord och för att visa sig för dem som har stor tro och ståndaktigt sinne i varje form av gudaktighet.

31 Och deras uppdrag består i att kalla människor till omvändelse och att uppfylla och

19a L&F 84:45–46.

^b Mosiah 15:10–12;
27:25.

HFS Guds söner och
döttrar.

22a HFS Gud, Gudomen.

^b Mose 5:58.

HFS Änglar.

24a 2 Ne 2:5.

25a Alma 12:28–30.

26a 3 Ne 18:20.

HFS Bön.

27a HFS Underverk.

^b Jes 53:12;

Mosiah 14:12.

28a Rom 12:9; L&F 98:11.

^b 1 Joh 2:1; 2 Ne 2:9.

HFS Förespråkare.

utföra det verk som tillhör Faderns förbund, vilka han har slutit med människobarnen, och att bereda vägen bland människobarnen genom att förkunna Kristi ord för Herrens utvalda redskap så att de kan bära vittnesbörd om honom.

32 Och genom att så göra bereder Herren Gud vägen, så att övriga människor kan få "tro på Kristus och så att den Helige Anden kan få rum i deras hjärtan i enlighet med hans kraft. Och på så sätt uppfyller Fadern de förbund som han har slutit med människobarnen.

33 Och Kristus har sagt: "Om ni har tro på mig skall ni få kraft att göra vad jag än finner ^blämpligt.

34 Och han har sagt: "Omvänd er alla ni jordens ändar och kom till mig och bli döpta i mitt namn och tro på mig, så att ni kan bli frälsta.

35 Och nu, mina älskade bröder, om det förhåller sig så att allt detta som jag har talat till er är sant — och Gud skall på den yttersta "dagen med ^bmakt och stor härlighet visa er att det är sant — om det är sant, är då underverkens dag förbi?

36 Eller har änglar slutat att visa sig för människobarnen? Eller har han "hållit tillbaka den Helige Andens kraft från dem? Eller kommer han att göra det så länge tiden varar eller jorden be-

står eller så länge det på dess yta finns en människa att frälsa?

37 Se, jag säger er: Nej, ty det är genom tro som "underverk utförs, och det är genom tro som änglar visar sig och betjänar människor. Ve därför människobarnen om sådant har upphört, ty det är på grund av ^botro, och därför är allt förgäves.

38 Ty ingen människa kan bli frälst, enligt Kristi ord, om hon inte har tro på hans namn. Om därför sådant har upphört då har även tron upphört. Och hemskt är då människornas tillstånd, ty det är som om ingen återlösning hade skett.

39 Men se, mina älskade bröder, jag anser er vara bättre än så, ty jag anser att ni har tro på Kristus tack vare er ödmjukhet. Ty om ni inte har tro på honom är ni inte "lämpade att räknas bland hans kyrkas folk.

40 Och vidare, mina älskade bröder, vill jag tala till er om "hopp. Hur skulle ni kunna uppnå tro om ni inte har hopp?

41 Och vad är det ni skall "hoppas på? Se, jag säger er att ni genom Kristi försoning och hans uppståndelses kraft skall ha ^bhopp om att kunna uppväckas till "evigt liv, och detta tack vare er tro på honom enligt löftet.

42 Om därför en människa har "tro så ^bmåste hon ha hopp, ty

32a HFS Tro.

33a Matt 17:20.

^b L&F 88:64–65.

34a 3 Ne 27:20; Eth 4:18.

35a L&F 35:8.

^b 2 Ne 33:11.

36a Moro 10:4–5, 7, 19.

37a Matt 13:58;

Morm 9:20;

Eth 12:12–18.

^b Moro 10:19–24.

39a HFS Värdig, värdighet.

40a Eth 12:4.

HFS Hopp.

41a L&F 138:14.

^b Tit 1:2; Jakob 4:4;

Alma 25:16;

Moro 9:25.

^c HFS Evigt liv.

42a HFS Tro.

^b Moro 10:20.

utan tro kan det inte finnas något hopp.

43 Och se, jag säger er att hon inte kan ha tro och hopp om hon inte är "saktmodig och ödmjuk i hjärtat.

44 I så fall vore hennes "tro och hopp förgäves, ty ingen är godtagbar inför Gud utom de saktmodiga och ödmjuka i hjärtat. Och om en människa är saktmodig och ödmjuk i hjärtat, och genom den Helige Andens kraft ^bbekänner att Jesus är Kristus, måste hon ha kärlek, ty om hon inte har kärlek är hon ingenting. Därför måste hon ha kärlek.

45 Och ^akärleken är tålig och god och ^bavundas inte och är inte uppblåst, söker inte sitt och blir inte lätt förargad, tänker intet ont och gläds inte åt ondska utan gläds åt sanningen, fördrar allting, tror allting, hoppas allting och uthärdar allting.

46 Om ni därför, mina älskade bröder, inte har kärlek är ni ingenting, ty kärleken sviker aldrig. Håll därför fast vid kärleken, som är det största av allt, ty allt måste upphöra.

47 Men den ^akärlek som är ^bKristi rena kärlek består för evigt, och var och en som på den yttersta dagen befinns vara fylld därav, med honom är allt väl.

48 Därför, mina älskade brö-

der, "be till Fadern av allt ert hjärta att ni må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna ^befterföljare, så att ni kan bli Guds söner, så att vi, när han visar sig, skall bli ^clika honom, ty vi skall se honom sådan han är, så att vi kan ha detta hopp och så att vi kan bli ^drenade alldeles som han är ren. Amen.

KAPITEL 8

Att döpa små barn är en ond avskyvärdhet — Små barn är levande i Kristus tack vare försoningen — Att tro, omvända sig, vara saktmodig och ödmjuk i hjärtat, ta emot den Helige Anden och att hålla ut intill änden leder till frälsning. Omkring 401–421 e Kr.

ETT brev från min "far Mormon, skrivet till mig, Moroni. Och det skrevs till mig kort efter min kallelse till verket. Och så här skrev han till mig och sade:

2 Min älskade son Moroni! Jag glädes mig storligen åt att din Herre Jesus Kristus har tänkt på dig och kallat dig i sin tjänst och till sitt heliga verk.

3 Jag tänker alltid på dig i mina böner och ber ständigt till Gud, Fadern, i Jesu, hans heliga barns namn, att han i sin oändliga

43a HFS Ödmjuk, ödmjukhet.

44a Alma 7:24;
Eth 12:28–34.
b Luk 12:8–9.
HFS Bekänna, beklännelse;
Vittnesbörd.

45a 2 Kor 13:1–13.

b HFS Avund.

47a 2 Ne 26:30.

HFS Kärlek.

b Jos 22:5.

HFS Kärlek.

48a HFS Bön.

b HFS Jesus Kristus —

Jesu Kristi exempel;

Lyda, lydig, lydriad.

c 1 Joh 3:1–3;

3 Ne 27:27.

d 3 Ne 19:28–29.

HFS Ren, renhjärtad.

8 1a Morm ord 1:1.

“godhet och ^bnåd skall bevara dig genom ståndaktig tro på hans namn intill änden.

4 Och nu, min son, talar jag till dig om något som smärtar mig mycket, ty det smärtar mig att “ordstrider uppstår bland er.

5 Ty om det jag har hört är sant så har det förekommit ordstrider bland er om era små barns dop.

6 Och nu, min son, önskar jag att ni arbetar flitigt så att denna svåra förvillelse bland er försvinner, ty i denna avsikt har jag skrivit detta brev.

7 Ty omedelbart efter det att jag hade hört detta om er frågade jag Herren om saken. Och “Herrens ord kom till mig genom den Helige Andens kraft och sade:

8 Lyssna till Kristi, din Återlösares, din Herres och din Guds, ord. Se, jag kom till världen inte för att kalla rättfärdiga utan syndare till omvändelse. De “friska behöver ingen läkare utan de som är sjuka. ^bSmå barn är alltså “friska, ty de kan inte begå “synd. Därför är “Adams förbannelse borttagen från dem genom mig så att den inte har någon makt över dem. Och lagen om ^fomskärelse är avskaffad genom mig.

9 Och på detta sätt uppenbarade den Helige Anden Guds ord för mig. Därför vet jag, min älskade son, att det är ett allvarligt hån inför Gud att döpa små barn.

10 Se, jag säger dig att detta skall ni lära: Omvändelse och dop är för dem som är “ansvariga och i stånd att begå synd. Ja, lär föräldrar att de måste omvända sig och bli döpta och ödmjuka sig som sina ^bsmå barn. Då skall de alla bli frälsta med sina små barn.

11 Och deras “små barn behöver varken omvändelse eller dop. Se, dopet är till omvändelse för att uppfylla buden och leder till ^bsyndernas förlåtelse.

12 Men “små barn är levande i Kristus ända från världens grundläggning. Om inte skulle Gud vara en partisk Gud och även en föränderlig Gud som har ^banseende till person. Ty hur många små barn har inte dött utan dopet!

13 Om små barn alltså inte skulle kunna bli frälsta utan dop måste dessa ha gått till ett oändligt helvete.

14 Se, jag säger er att den som tror att små barn behöver dop befinner sig i bitterhetens galla och i onskans bojar, ty han

3a Mosiah 4:11.

b HFS Nåden.

4a 3 Ne 11:22, 28; 18:34.

7a HFS Guds ord.

8a Mark 2:17.

b Mark 10:13–16.

c Mosiah 3:16;

L&F 74:7.

d HFS Synd.

e 2 Ne 2:25–27.

HFS Adams och Evas fall.

f 1 Mos 17:10–11.

HFS Omskärelse.

10a HFS Ansvar, ansvarig, ansvarighet.

b HFS Barn; Ödmjuk, ödmjukhet.

11a HFS Dop, döpa —

Fordringar för dopet; Barn.

b HFS Syndernas förlåtelse.

12a L&F 29:46–47; 93:38.

b Ef 6:9;

2 Ne 26:33;

L&F 38:16.

har varken "tro, hopp eller kärlek. Därför måste han, om han skulle dö i den tron, gå ned till helvetet.

15 Ty det är en förfärlig ogudaktighet att tro att Gud frälser ett barn för att det är döpt, och att det andra måste förgås därför att det inte har blivit döpt.

16 Ve dem som förvränger Herrens vägar på det sättet, ty de skall förgås om de inte omvänder sig. Se, jag talar oförskräckt, ty jag har "myndighet från Gud. Och jag fruktar inte för vad människor kan göra, ty fullkomlig ^bkärlek ^cdriver ut all fruktan.

17 Och jag är fylld med den "kärlek som är evig kärlek. Därför är alla barn lika för mig. Därför älskar jag ^bsmå barn med fullkomlig kärlek, och de är alla lika och delaktiga i frälsningen.

18 Ty jag vet att Gud varken är en partisk Gud eller ett föränderligt väsen, utan han är "oföränderlig från ^ball evighet till all evighet.

19 "Små barn kan inte omvända sig. Därför är det en förfärlig ogudaktighet att förvägra dem Guds rena barmhärtighet, ty de är alla levande i honom tack vare hans ^bbarmhärtighet.

20 Och den som säger att små barn behöver dop förnekar Kristi barmhärtighet och ringaktar hans "försoning och hans återlösnings kraft.

21 Ve sådana ty de är i fara för död, "helvete och ^boändlig pina. Jag talar detta oförskräckt. Gud har befallt mig. Lyssna på dem och ge akt på dem, annars kommer de att stå emot er vid Kristi ^cdomarsäte.

22 Ty se, alla små barn är "levande i Kristus, och likaså alla de som är utan ^blagen. Ty ^cåterlösningens kraft omfattar alla dem som inte har någon lag. Den som inte är fördömd, eller den som inte står under fördömmelse, kan därför inte omvända sig. Och för sådana är dopet till ingen nytta,

23 utan det är ett hån mot Gud, och det förnekar Kristi barmhärtighet och hans Helige Andes makt, och är att lita till "döda gärningar.

24 Se, min son, sådant borde inte ske, ty "omvändelse är till för dem som står under fördömmelse och under en bruten lags förbannelse.

25 Och "omvändelsens första frukt är ^bdopet. Och dopet kommer genom tro för att uppfylla

14a 2 Kor 13:1–13;
Eth 12:6;
Moro 7:25–28;
10:20–23.

16a HFS Myndighet.
b HFS Kärlek.

c 1 Joh 4:18.

17a HFS Kärlek.
b Mosiah 3:16–19.

18a Alma 7:20; Morm 9:9.
HFS Gud, Gudomen.
b Moro 7:22.

19a Luk 18:15–17.

b HFS Barmhärtig,
barmhärtighet.

20a HFS Försona,
försoning;
Återlösningsplanen.

21a HFS Helvetet.

b Jakob 6:10;
Mosiah 28:3;
L&F 19:10–12.

c HFS Jesus Kristus —
Domare.

22a HFS Frälsning —
Barns frälsning.

b Apg 17:30;
L&F 76:71–72.

c HFS Återlösa,
återlöst, återlösning.

23a L&F 22:2.

24a HFS Omvända sig,
omvändelse.

25a HFS Dop, döpa —
Fordingar för dopet.
b Mose 6:58–60.

buden, och att uppfylla buden medför "syndernas förlåtelse.

26 Och syndernas förlåtelse medför "saktmod och ödmjukt hjärta, och genom saktmod och ödmjukt hjärta kommer närvaron av den ^bHelige Anden, den "Hjälpare som fyller oss med "hopp och fullkomlig "kärlek, den kärlek som består genom ^fivrig ^gbön till dess änden kommer då alla de ^hheliga skall bo hos Gud.

27 Se, min son, jag skall åter skriva till dig om jag inte snart drar ut mot lamaniterna. Se, denna nations, eller det nephitiska folkets, "högmot har visat sig bli deras undergång om de inte omvänder sig.

28 Be för dem, min son, att omvändelsen må komma till dem. Men se, jag fruktar att Anden har slutat "sträva med dem. Och i denna del av landet försöker de även störta all makt och myndighet som kommer från Gud, och de ^bförnekar den Helige Anden.

29 Och sedan de förkastat så stor kunskap, min son, måste de snart förgås för att uppfylla de profetior som talats av profeterna, liksom vår Frälsares egna ord.

30 Farväl, min son, till dess jag skriver till dig eller träffar dig igen. Amen.

Mormons andra brev till sin son Moroni.

Utgör kapitel 9.

KAPITEL 9

Både nephiterna och lamaniterna är fördärvade och urartade — De torterar och mördar varandra — Mormon ber om att nåd och godhet skall vara med Moroni för evigt. Omkring 401–421 e Kr.

MIN älskade son! Jag skriver åter till dig för att du skall veta att jag ännu är vid liv. Men jag skriver något om det som är sorgligt.

2 Ty se, jag har utkämpat en häftig strid mot lamaniterna där vi inte vann seger. Och Arceantus har fallit för svärd, och även Luram och Emron, ja, vi har förlorat ett stort antal av våra bästa män.

3 Och se, min son, nu fruktar jag att lamaniterna skall förgöra detta folk, ty de omvänder sig inte, och Satan hetsar dem ständigt till vrede mot varandra.

4 Se, jag arbetar ständigt med dem, och när jag talar Guds ord med "skärpa skakar de och vredgas på mig. Och när jag inte talar med skärpa förhärdar de sina hjärtan mot det. Därför

25c L&F 76:52.
HFS Syndernas
förlåtelse.

26a HFS Ödmjuk,
ödmjukhet.

b HFS Helige
Anden, den.

c HFS Hjälparen.

d HFS Hopp.

e 1 Petr 1:22;
1 Ne 11:22–25.

f HFS Flit.

g HFS Bön.

h HFS Helig.

27a L&F 38:39.

HFS Högmot.

28a Morm 5:16.

b Alma 39:6.

HFS Oförlätlig synd.

9 4a 2 Ne 1:26–27;

L&F 121:41–43.

fruktar jag att Herrens Ande har slutat ^bsträva med dem.

5 Ty så mycket vredgas de att det tycks mig som om de inte har någon fruktan för döden. Och de har förlorat sin kärlek till varandra, och de "törstar ständigt efter blod och hämnd.

6 Och nu, min älskade son, låt oss oavsett deras hårdhet arbeta "flitigt, ty om vi skulle sluta ^barbeta skulle vi komma under fördömelse. Ty vi har ett arbete att utföra medan vi vistas i detta tabernakel av lera så att vi kan besegra all rättfärdighets fiende och vila våra själar i Guds rike.

7 Och nu skriver jag något om detta folks lidanden. Ty enligt den kunskap jag fått av Amoron har lamaniterna många fångar som de tog från Sherrizahs torn, och där fanns män, kvinnor och barn.

8 Och dessa kvinnors och barns makar och fäder har de dräpt. Och de ger kvinnorna deras mäns och barnen deras fäders kött att äta. Och inget vatten utom mycket litet ger de dem.

9 Och trots att lamaniternas avskyvårdhet är stor, överträffar den inte vad vårt folk gjorde i Moriantum. Ty se, de tog många av lamaniternas döttrar tillfånga, och efter att ha berövat dem det som var kärare och dyrbarare än allt annat, nämligen "kyskhet och ^bdygd —

10 ja, sedan de gjort detta, mördade de dem på det grymmaste sätt genom att tortera deras kroppar ända till döds. Och när de har gjort detta slukar de deras kött liksom vilda djur på grund av sina hjärtans hårdhet. Och de gör det som tecken på tapperhet.

11 O min älskade son, hur kan ett folk som detta, som är så ociviliserat —

12 (och endast några få år har förflutit sedan de var ett civiliserat och behagligt folk) —

13 ja, o min son, hur kan ett folk som detta, som finner behag i så mycken avskyvårdhet —

14 Hur kan vi förvänta oss att Gud skall "tillbakahålla sin straffande hand från oss?

15 Se, mitt hjärta ropar: Ve detta folk! Gå till doms, o Gud, och göm deras synder och ogudaktighet och avskyvårdheter för ditt ansikte!

16 Och se, min son, det finns många "änkor och deras döttrar som är kvar i Sherrizah. Och den del av förnödenheterna som lamaniterna inte bortförde, se den har Zenephis här fört bort och lämnat dem att vandra vart de kan i sökandet efter föda. Och många gamla kvinnor segnar ned vid vägen och dör.

17 Och hären som är med mig är svag. Och lamaniternas härar står mellan Sherrizah och mig, och alla som har flytt till

4b L&F 1:33.
5a Morm 4:11–12.
6a HFS Flit.

b Jakob 1:19; Enos 1:20.
HFS Plikt.
9a HFS Tukta, tuktan.

b HFS Dygd.
14a Alma 10:23.
16a HFS Änka.

“Arons här har fallit offer för deras förfärliga råhet.

18 O, hur fördärvat är inte mitt folk! De är utan ordning och utan barmhärtighet. Se, jag är bara en människa och jag har bara en människas styrka, och jag kan inte längre genomdriva mina befallningar.

19 Och de har sjunkit djupt i sitt fördärv, och de är alla lika råa och skonar ingen, vare sig gammal eller ung. Och de finner behag i allt utom i det som är gott, och våra kvinnors och barns lidande i hela detta land överträffar allt. Ja, tunga kan inte uttrycka det, och inte heller kan det skrivas.

20 Och nu, min son, uppehåller jag mig inte längre vid denna fasansfulla scen. Se, du känner till dessa människors ogudaktighet. Du vet att de är utan principer och är känslökalla. Och deras ogudaktighet “överträffar lamaniternas.

21 Se, min son, jag kan inte anbefalla dem åt Gud av fruktan för att han skall slå mig.

22 Men se, min son, jag anbefaller dig åt Gud, och jag förlitar mig på Kristus att du skall bli frälst. Och jag ber till Gud att han skall “skona ditt liv så att du får bevittna att hans folk vänder åter till honom eller fullständigt går under. Ty jag vet att de måste förgås om de

inte ^bomvänder sig och vänder åter till honom.

23 Och om de förgås gör de det liksom Jarediterna för sina hjärtans egensinnighets skull, eftersom de “eftertraktar blod och ^bhämd.

24 Och om så sker att de förgås, så vet vi att många av våra bröder har “gått över till lamaniterna och att även många fler kommer att gå över till dem. Skriv därför något, om du blir skonad och jag dör och inte får se dig. Men jag hoppas att jag får se dig snart, ty jag har heliga uppteckningar som jag vill ^böverlämna åt dig.

25 Min son, var trofast i Kristus, och må det som jag har skrivit inte trycka dig och tynga dig till döds, utan måtte Kristus lyfta dig, och må hans “lidande och död, och detta att han visade sin kropp för våra fäder, och hans barmhärtighet och tålmodighet och hoppet om hans härlighet och om ^bevigt liv finnas i ditt “sinne för evigt.

26 Och må nåd från Gud, Fadern, vars tron står högt i himlarna, och från vår Herre Jesus Kristus, som sitter på hans makts “högra sida till dess allting är honom underlagt, vara med och förbli hos dig för evigt. Amen.

17a Morm 2:9.

20a Hel 6:34–35.

22a Morm 8:3.

^b Mal 3:7;

Hel 13:11;

3 Ne 10:6; 24:7.

23a Morm 4:11–12.

^b Eth 15:15–31.

24a Alma 45:14.

^b Morm 6:6.

25a HFS Försona, försoning.

^b HFS Evigt liv.

^c HFS Sinne.

26a Luk 22:69;

Apq 7:55–56;

Mosiah 5:9;

Alma 28:12.

KAPITEL 10

Ett vittnesbörd om Mormons bok kommer genom den Helige Andens kraft — Andens gåvor ges till de trofasta — Andliga gåvor åtföljer alltid tron — Moronis ord talar ur stoftet — Kom till Kristus, bli fullkomnade i honom och heliggör era själar. Omkring 421 e Kr.

Nu skriver jag, Moroni, något som synes mig viktigt, och jag skriver till mina bröder ^alamaniterna. Och jag vill att de skall veta att mer än fyra hundra och tjugo år har gått sedan tecknet på Kristi ankomst gavs.

2 Och jag ^aförseglar dessa uppteckningar sedan jag talat några ord som uppmaning till er.

3 Se, jag vill uppmana er att när ni läser dessa uppteckningar, om det är enligt Guds visdom att ni skall läsa dem, ni då kommer ihåg hur barmhärtig Herren har varit mot människobarnen, från Adams skapelse ända fram till den tid då ni får dessa uppteckningar, och ^abegrundar det i era ^bhjärtan.

4 Och jag uppmanar er att ni, när ni får dessa uppteckningar, ^afrågar Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om inte dessa

uppteckningar ^bär sanna. Och om ni frågar med ett ^cuppriktigt hjärta, med ^därligt uppsåt och med ^etro på Kristus, skall han ^fuppenbara ^gsanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft.

5 Och genom den Helige Andens kraft kan ni få ^aveta ^bsanningen om allting.

6 Och allt som är gott är rätt och sant. Inget som är gott förnekar därför Kristus, utan erkänner att han är till.

7 Och ni kan veta att han är till genom den Helige Andens kraft. Därför vill jag uppmana er att inte förneka Guds makt, ty han verkar med makt ^aenligt människobarnens tro på samma sätt i dag som i morgon och för evigt.

8 Och vidare uppmanar jag er, mina bröder, att inte förneka ^aGuds gåvor, ty de är många, och de kommer från samme Gud. Och det finns ^bolika sätt varpå dessa gåvor ges, men det är samme Gud som verkar i allt och alla. Och de ges genom Guds Andes uppenbarelser till människorna, till deras nytta.

9 Ty se, ^aåt en är det genom Guds Ande givet att kunna ^bundervisa om visdomens ord,

10 1a L&F 10:48.

2a Morm 8:4, 13-14.
HFS Skrifterna —
Heliga skrifter
framkomst
profeterade.

3a 5 Mos 11:18-19.
HFS Begrunda.

b 5 Mos 6:6-7.

4a HFS Bön.

b 1 Ne 13:39; 14:30;

Mosiah 1:6;

Eth 4:10-11; 5:3.

c HFS Ärlig, ärlighet.

d Jak 1:5-7;

Moro 7:9.

e HFS Tro.

f HFS Uppenbarelse.

g HFS Sanning.

5a L&F 35:19.

HFS Urskillningens
gåva; Vittnesbörd.

b Joh 8:32.

7a 1 Ne 10:17-19.

8a HFS Andens gåvor.

b L&F 46:15.

9a 2 Kor 12:8-11;

L&F 46:8-29.

b L&F 88:77-79, 118.

10 och åt en annan att genom samma Ande kunna undervisa om kunskapens ord,

11 och åt en annan mycket stor ^atro, och åt en annan ^bhelbrägdagörelsens gåvor genom samma Ande.

12 Och vidare: Åt en annan att kunna utföra mäktiga ^aunderverk.

13 Och vidare: Åt en annan att kunna profetera om allting.

14 Och vidare: Åt en annan att se änglar och tjänande andar.

15 Och vidare: Åt en annan alla slags tungomål.

16 Och vidare: Åt en annan att kunna uttyda språk och olika slags ^atungomål.

17 Och alla dessa gåvor kommer genom Kristi Ande, och de kommer till var och en enligt hans vilja.

18 Och jag vill uppmana er, mina älskade bröder, att komma ihåg att ^avarje god gåva kommer från Kristus.

19 Och jag vill uppmana er, mina älskade bröder, att komma ihåg att han är ^adensamme i går, i dag och i evighet, och att alla dessa gåvor som jag har talat om, vilka är andliga, aldrig skall avskaffas så länge världen består, utom för människobarnens ^botros skull.

20 Därför måste det finnas ^atro, och om det måste finnas tro så måste det även finnas hopp, och

om det måste finnas hopp så måste det även finnas kärlek.

21 Och om ni inte har ^akärlek kan ni på intet sätt bli frälsta i Guds rike. Inte heller kan ni bli frälsta i Guds rike om ni inte har tro. Inte heller kan ni det om ni inte har något hopp.

22 Och om ni inte har något hopp måste ni förtvivla, och förtvivlan kommer av ondska.

23 Och Kristus sade i sanning till våra fäder: ^aOm ni har tro kan ni göra allt som är nödvändigt inför mig.

24 Och nu talar jag till alla jordens ändar: Om den dagen kommer då Guds makt och gåvor avskaffas bland er, då sker det ^aför er ^botros skull.

25 Och ve människobarnen om detta händer, ty då skall det ^ainte finnas någon bland er som gör gott, nej, inte en enda. Ty om det finns en bland er som gör gott så verkar han genom Guds makt och gåvor.

26 Och ve dem som avskaffar dessa gåvor och dör, ty de ^adör i sina ^bsynder och kan inte bli frälsta i Guds rike. Och jag säger detta enligt Kristi ord, och jag ljuger inte.

27 Och jag uppmanar er att komma ihåg dessa ord, ty tiden kommer snart då ni skall veta att jag inte ljuger, ty ni skall se mig inför Guds skrank, och Herren Gud skall säga till er:

11a HFS Tro.

^b HFS Hela,
helbrägdagörelse.

12a HFS Underverk.

16a HFS Tungomålsgåvan.

18a Jak 1:17.

19a Hebr 13:8.

^b Moro 7:37.

20a Eth 12:3–37.

21a 2 Kor 13:1–13;

Moro 7:1, 42–48.

HFS Kärlek.

23a Moro 7:33.

24a Moro 7:37.

^b HFS Otro.

25a Jsö, Ps 14:1–7;

Rom 3:10–12.

26a Hes 18:26–27;

1 Ne 15:32–33;

Mosiah 15:26.

^b Joh 8:21.

Förkunnade jag inte mina "ord för er, vilka skrevs av denne man liksom en som ^bropar från de döda, ja, liksom en som talar ur 'stoffet?

28 Jag förkunnar detta för profetiornas uppfyllelses skull. Och se, de skall komma fram ur den evige Gudens mun, och hans ord skall "tränga fram från släktled till släktled.

29 Och Gud skall visa er att det som jag har skrivit är sant.

30 Och vidare vill jag uppmana er att "komma till Kristus och hålla fast vid varje god gåva och ^binte vidröra någon ond gåva eller något orent.

31 Och "vakna upp och stå upp ur stoffet, o Jerusalem, ja, kläd dig i dina vackra kläder, o dotter ^bSion, "förstärk dina ^dstavar och utvidga dina gränser för evigt så att du "inte mer må uppblandas, och så att den evige Faderns förbund, som han har slutit med dig, o Israels hus, må bli fullbordat.

32 Ja, "kom till Kristus och bli ^bfullkomnade i honom och avstå

från all ogudaktighet. Och om ni avstår från all ogudaktighet och "älskar Gud av all er förmåga, allt ert sinne och all er styrka, då är hans nåd tillräcklig för er så att ni genom hans nåd kan bli fullkomliga i Kristus, och om ni genom ^dGuds nåd blir fullkomliga i Kristus kan ni på intet sätt förneka Guds makt.

33 Och vidare: Om ni genom Guds nåd blir fullkomliga i Kristus och inte förnekar hans makt, då blir ni "heliggjorda i Kristus genom Guds nåd, genom utgjutelsen av ^bKristi blod, vilken ingår i Faderns förbund till era "synders förlåtelse, så att ni kan bli ^dheliga och obefläckade.

34 Och nu bjuder jag er alla farväl. Jag går snart till "vila i Guds ^bparadis till dess min "ande och kropp ^dåterförenas och jag segerrik förs fram genom "luften för att möta er inför den store ^fJehovas ^sbehagliga skrank, han som är den evige ^hDomaren över både levande och döda. Amen.

27a 2 Ne 33:10-11.

b 2 Ne 3:19-20;
27:13; 33:13;
Morm 9:30.

c Jes 29:4.

28a 2 Ne 29:2.

30a 1 Ne 6:4;
Morm 9:27;
Eth 5:5.

b Alma 5:57.

31a Jes 52:1-2.

b HFS Sion.
c Jes 54:2.

d HFS Stav.

e Eth 13:8.

32a Matt 11:28;
2 Ne 26:33; Jakob 1:7;
Omni 1:26.

b Matt 5:48;

3 Ne 12:48.

HFS Fullkomlig.

c L&F 4:2; 59:5-6.

d 2 Ne 25:23.

33a HFS Helgelse,
heliggörelse.

b HFS Försona,

försoning.

c HFS Syndernas
förlåtelse.

d HFS Helighet.

34a HFS Vila.

b HFS Paradiset.

c HFS Anden.

d HFS Uppståndelse.

e 1 Tess 4:17.

f HFS Jehova.

g Jakob 6:13.

h HFS Jesus Kristus —
Domare.

SLUT